

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

**Το
Σκοτάδι
Γελά**

**Το Κλεμμένο Βασίλειο
τόμος 2**

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-08-2

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το **Θρυμματισμένο Σύμπαν** *δωρεάν στο*

[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Το Σκοτάδι Γελά

Το Κλεμμένο Βασίλειο
Τόμος 2

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Πρόλογος

1

Οι πρώτοι φυγάδες από την Όσβελακ είχαν έρθει με πολεμικά οχήματα μέσα στη νύχτα. Ανάμεσά τους ήταν ο μάγος Αρθάκιν'μορ, η μάγισσα Τirkουάζη'χοκ, και η νοοχορεύτρια Χαρούμενη Ριλάθιρ.

Τα πράγματα που είχαν αναφέρει ακόμα προβλημάτιζαν τον Δούκα της Βορσίραθ. Δεν ήταν από αυτά που μπορούσε εύκολα να προσπεράσει. Ήταν, ίσως, από αυτά που είχαν τη δυνατότητα να αλλάξουν το Βασίλειο.

Ο Σέλιρ στεκόταν τώρα μπροστά στο παράθυρο του υπνοδωματίου του, αγναντεύοντας την πόλη του της Βορσίραθ και πέρα από αυτήν, προς τα δυτικά, όπου απλώνονταν τα Χαρνώθια δάση, τα οποία φυσικά δεν φαίνονταν από εδώ. Τα Χαρνώθια δάση, που έκρυβαν την Κόμισσα των Σκιών και τη δική της πόλη, την Όσβελακ, την οποία η σκοτοφαγώμενη είχε χτες ανακτήσει διώχνοντας τις δυνάμεις της Βασίλισσας με τρόπο... εξωφρενικό. Ο Σέλιρ δεν ήταν, στην αρχή, βέβαιος αν έπρεπε να τα πιστέψει αυτά που του έλεγαν. Αλλά ήταν δυνατόν να ψεύδονταν; Τρεις μεράρχες του Βασιλικού Στρατεύματος; Και ο Αρθάκιν'μορ; Και η Τirkουάζη'χοκ; Και η νοοχορεύτρια, επίσης; Όλοι μαζί; Αποκλείεται! Ούτε μπορεί να είχαν μαζικά παραφρονήσει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!

«Δεν κοιμήθηκες καθόλου;» άκουσε πίσω του τη βραχνή φωνή της.

Ο Σέλιρ στράφηκε ν'αντικρίσει την Ολρέκα ανασηκωμένη στο κρεβάτι, με τα γαλανά μαλλιά της αχτένιστα και τον έναν μαυρόδερμο ώμο της να ξεπροβάλλει μέσα από το χαλαρά δεμένο νυχτικό της.

«Ελάχιστα,» της αποκρίθηκε. «Εσύ όμως κοιμήθηκες κανονικά...»

«Γιατί όχι, αγάπη μου;» μόρφασε η Ολρέκα. «Νομίζεις ότι πραγματικά υπάρχει κίνδυνος από την Όσβελακ; Τι κίνδυνος; Η αδελφή μου θα στείλει κι άλλο στρατό και θα την τσακίσει την Κόμισσα των Σκιών! Τι μπορεί να κάνει μόνη της εκεί πέρα, μες στα δάση, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;»

«Δεν είναι η Κόμισσα που, κυρίως, με απασχολεί. Ο Πρίγκιπας με απασχολεί. Ο Χαμένος Πρίγκιπας που δεν είναι χαμένος πια.»

«Δε μπορεί να έλεγε αλήθεια αυτός ο άνθρωπος!» είπε η Ολρέκα. «Αποκλείεται να είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Κάποιο κόλπο έκανε. Έλα τώρα, αγάπη μου» – παραμερίζοντας τα σκεπάσματα κατέβηκε απ'το κρεβάτι, πάτησε ξυπόλυτη στο θαλασσοκέντητο χαλί που της άρεσε έτσι όπως γαργαλούσε τις πατούσες της – «πραγματικά πιστεύεις ότι οι Αγωνιστές του Βασιλείου τον ακολούθησαν επειδή βγήκε και φώναξε “Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ και ο Θρόνος μου ανήκει”;» Η Ολρέκα γέλασε. «Μα τη Χάρλαεθ Βοκ! που θα έλεγε κι η αδελφή μου. Αν είναι δυνατόν... Το ξέρεις ότι η αλήθεια είναι άλλη. Κάτι έγινε εκεί, στην Όσβελακ. Κάτι ύπουλο και παραπλανητικό. Κάποιο παιχνίδι του Ιουράσκε παίχτηκε.»

Η Ολρέκα πλησίασε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο ενώ ο Σέλιρ ήταν σιωπηλός, ακόμα προβληματισμένος. Αυτό που έλεγε η σύζυγός του του φαινόταν σωστό. Ναι, πράγματι, κάποιο παιχνίδι του Ιουράσκε είχε παιχτεί στην Όσβελακ. Πράγματι, οι Αγωνιστές του Βασιλείου δεν μπορεί να είχαν αυτοστιγμεί πάει με το μέρος του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ απλά και μόνο επειδή εκείνος φώναξε το όνομά του... *Τι* παιχνίδι, όμως, είχε παιχτεί; *Τι*; Ο Σέλιρ δεν μπορούσε να φανταστεί κάτι συγκεκριμένο· κι αυτό τον τρόμαζε. Γιατί θεωρούσε τον εαυτό του ικανό πολιτικό και διπλωμάτη.

Η Ολρέκα, εν τω μεταξύ, πάτησε ένα κουμπί πάνω στον δίαυλο και παράγγειλε από τους υπηρέτες να φέρουν πρωινό στα διαμερίσματά της και του συζύγου της. Αισθανόταν πεινασμένη. Πάντα της άρεσε να τρώει καλά. Και κανείς δεν θα το φανταζόταν ποτέ αν δεν την ήξερε. Ήταν πιο λεπτή από τη Ζώθμαλιρ, πολύ πιο λεπτή. Μερικοί, μάλιστα, την έλεγαν «η Λόγχη των Μακμάρνουν», λόγω της φιγούρας της.

Ο Σέλιρ είπε: «Ίσως, όμως, όντως να είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Η Ολρέκα στράφηκε και τον πλησίασε. «Δεν το νομίζω.» Τον φίλησε στην άκρη των χειλιών, κάτω απ'το καστανό μουστάκι του, και μετά πήγε προς τον μεγάλο καθρέφτη της.

«Γιατί όχι; Μπορεί να επέστρεψε. Λένε πως είχε ταξιδέψει σε άλλες διαστάσεις. Η Βασίλισσά μας ποτέ δεν τον αιχμαλώτισε, ούτε βρέθηκε νεκρός.»

Η Ολρέκα αναστέναξε καθώς άρχιζε να χτενίζεται. «Απατεώνας εί-
ναι,» επέμεινε.

«Συμφωνώ ότι κάποιου είδους κόλπο έκανε για να... να *υπνωτίσει*,
κάπως, τους Αγωνιστές, υποθέτω· αλλά αυτό δεν σημαίνει και ότι δεν
είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Γιατί να τους υπνώτισε, αγάπη μου; Μπορεί απλά να συνεννοή-
θηκε με τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ. Μπορεί να ήταν προδοσία.»

«Αυτοί που ήρθαν από την Όσβελακ δεν νομίζουν ότι ήταν προδο-
σία.»

«Ίσως να μην το κατάλαβαν.» Σέρνοντας μια μεγάλη χτένα μέσα
στα μακριά γαλανά μαλλιά της, καθώς είχε το κεφάλι της γερμένο στο
πλάι.

«Να είναι όλοι τους ανόητοι, ή τυφλοί, αγάπη μου;»

Η Ολρέκα μειδίασε. Το Χαρνώθιο χιούμορ του Σέλιρ ήταν, όπως πά-
ντα, καλό. Ένα από τα πράγματα που της άρεσαν σ' αυτόν. Δεν τον
είχε παντρευτεί μόνο για πολιτικούς λόγους. Ένα από τα πιο πετυχη-
μένα αστεία του, μάλιστα, ήταν στην κηδεία της προηγούμενης συζύ-
γου του. Είχε πει: *Ήταν πάντα τόσο παράτολμη λυκοκαβαλάρισσα, η*
Άνφιρ μου. Δεν είχαν καταλάβει όλοι το χιούμορ του, αλλά η Ολρέκα,
φυσικά, το είχε καταλάβει. Όπως επίσης κι αυτή η τρελή λύκαινα, η
αδελφή της Άνφιρ, η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, που μετά είχε κατηγο-
ρήσει την Ολρέκα και τον Σέλιρ για «δολοφονία» της Άνφιρ – και α-
κόμα, η σκοτοφαγωμένη, δεν είχε πιαστεί ώστε να δικαστεί και να κα-
ταδικαστεί όπως έπρεπε! Φήμες κυκλοφορούσαν ότι ίσως η Κόμισσα
των Σκιών να την έκρυβε, και οι φήμες είχαν επιβεβαιωθεί χτες βράδυ
από αυτούς που είχαν έρθει από την Όσβελακ: είχαν αναφέρει πως
και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ ήταν εκεί.

Η Ολρέκα είπε τώρα στον σύζυγό της: «Να ήταν ο νους τους θολός
κι ομιχλιασμένος, μήπως, αγάπη μου;» Κι άλλο Χαρνώθιο χιούμορ.

Αλλά ο Σέλιρ δεν γέλασε· δεν τον είδε καν να χαμογελά μέσα από
τον καθρέφτη της. «Δε νομίζω πως έκαναν λάθος, Ολρέκα,» είπε ο
Δούκας, σοβαρά. «Κάτι άλλο έγινε. Και ξέρεις τι φοβάμαι;»

«Τι;» Έριξε τα μαλλιά της απ' την άλλη, γέρνοντας προς τα εκεί και
το κεφάλι της, και συνέχισε να τα χτενίζει.

«Ότι δεν ήταν απατεώνας: ότι ήταν, όντως, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρ-
νελεκ και, επιστρέφοντας από όποιες διαστάσεις κι αν ταξίδεψε, έ-
φερε επικίνδυνα πράγματα μαζί του για να κάνει πόλεμο στη Βασι-
λισσά μας.»

«Τότε, η Ζώθμαλιρ θα τον τσακίσει.» Η Ολρέκα δεν είχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Δεν υπήρχε εχθρός που η αδελφή της να μη μπορεί να ξεπαστρέψει. Ό,τι έβαζε στο νου της το έκανε· το είχε αποδείξει ξανά και ξανά. Η Ολρέκα είχε πολύ καλή γνώμη γι' αυτήν, αλλά δεν τη ζήλευε. Ποτέ δεν την είχε ζηλέψει. Καλύτερα ήταν η Ζώθμαλιρ να φρόντιζε για όλα τα πιο σημαντικά προβλήματα του Οίκου των Μακμάρνουν παρά εκείνη. Αυτό άφηνε ελεύθερη την Ολρέκα ν' ασχολείται με τις δικές της υποθέσεις. Ακόμα ένας λόγος για ν' αγαπά πολύ τη μεγάλη αδελφή της.

«Δεν είναι συνετό που τον υποτιμάς,» είπε ο Σέλιρ.

«Δεν τον υποτιμώ, αγάπη μου. Αλλά ξέρω καλά την αδελφή μου.»

«Η αδελφή σου ακόμα δεν έχει καταφέρει να εξοντώσει τον Θανατογέννητο – εδώ και δέκα χρόνια.»

«Ελπίζω αυτό να μην το αναφέρεις μπροστά της...» Χαρνώθιο χιούμορ ξανά.

Ο Σέλιρ βημάτισε μες στο δωμάτιο. «Ποιος θα—;»

Ένα καμπανάκι ακούστηκε από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο: ντιν-ντοοον. Το πρωινό τους είχε έρθει· οι υπηρέτες το είχαν αφήσει στο καθιστικό των διαμερισμάτων τους.

«Ποιος θα γράψει επιστολή στη Βασίλισσα;» ρώτησε ο Σέλιρ. «Εσύ ή εγώ;» Κάποιος έπρεπε να την ενημερώσει για την κατάσταση, προτού γίνει οτιδήποτε άλλο.

«Εγώ.» Η Ολρέκα άρχισε να φτιάχνει τα μαλλιά της κώνο πάνω απ' το κεφάλι της, αφήνοντας δυο τούφες να κρέμονται ελεύθερες εκατέρωθεν του μακρύ προσώπου της – η πιο συνηθισμένη κόμμωση των αριστοκρατισσών του Βασιλείου της Χάρνωθ, από πολύ παλιά. Της Ολρέκα τής άρεσαν οι σταθερές αξίες. «Εγώ θα γράψω την επιστολή, αγάπη μου. Τώρα, μόλις σηκωθώ. Προτού φάμε.»

2

Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν έφευγε από το Παλάτι των Σκιών μαζί με τον καφετότριχο γιγαντόλυκό του που ονόμαζε Θηρευτή. Τον κρατούσε από τα ηνία καθώς βάδιζε πλάι του, διασχίζοντας τον κήπο του παλατιού μες στο πρωινό.

Τη Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ την είχε ήδη χαιρετήσει: είχαν κάνει έρωτα οι δυο τους πιο πριν, στο πρώτο φως της αυγής που ήταν πιο

ασθενικό από το φως των φεγγαριών της Μοργκιάνης. Δεν αισθανόταν καλά που την άφηνε πίσω του – ήταν εκπληκτική γυναίκα – αλλά ήξερε πως δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Μια σκιά ξεπρόβαλε από τα δέντρα του κήπου χωρίς να τον ξαφνιάσει· κυνηγός ήταν, δεν ξαφνιαζόταν εύκολα. Η φωνή της, όμως, τον ξάφνιασε – λιγάκι.

«Φεύγεις δίχως να μου μιλήσεις, Θόρεντιν;»

Η ξαδέλφη του, η Χάνκαθιρ, η Κόμισσα των Σκιών. Ντυμένη με κάπα κι έχοντας την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι σαν να υπήρχε λόγος για μυστικότητα μέσα στον κήπο του ίδιου της του παλατιού.

Ίσως να θέλει να κρυφτεί απ'τον άγριο βαλτομερίτη, σκέφτηκε ο Θόρεντιν έχοντας στο μυαλό του τον σύζυγό της, τον Βέλερντιν.

«Τι έχουμε να πούμε;» της αποκρίθηκε, σταματώντας να βαδίζει καθώς εκείνη τον πλησίαζε.

«Δεν έχουμε τίποτα να πούμε;» Ακουγόταν στεναχωρημένη. Αλλά αν αυτό αλήθευε, σκέφτηκε ο Θόρεντιν, τότε γιατί είχε κάνει την επιλογή που είχε κάνει, εδώ και τόσα χρόνια; «Εγώ ήλπιζα ότι θα έμενες μαζί μας τώρα...»

«Για ποιο λόγο; Η υπόθεση τελείωσε. Η Όσβελακ ανήκει πάλι στους Νασόλντουν, κι εσύ είσαι καλά, Χάνκαθιρ. Αυτά ήταν τα μόνα πράγματα που μ'ενδιέφεραν.»

«Στις μέρες που έρχονται, θα χρειαστώ κοντά μου όσους πιστούς και καλούς ανθρώπους μπορώ να έχω. Θα είναι δύσκολες μέρες.»

Ο Θόρεντιν κούνησε το κεφάλι ελαφρά. «Η θέση μου δεν είναι εδώ.»

Η Χάνκαθιρ απέφυγε το βλέμμα του. Διαφωνούσε· ήταν βέβαιο πως διαφωνούσε. Του το είχε πει και παλιά. Του είχε πει: *Κάνεις λάθος. Η θέση σου είναι στην Όσβελακ. Πάντα η θέση σου θα είναι στην Όσβελακ.* Και ο Θόρεντιν είχε αποκριθεί: *Η Όσβελακ δεν είναι αρκετά μεγάλη για εμένα και τον βαλτομερίτη μαζί.*

Τώρα σκέφτηκε να τη ρωτήσει ποιος την είχε ειδοποιήσει ότι εκείνος θα έφευγε σήμερα, μες στο πρωινό, λίγο πιο μετά από τα ξημερώματα. Η Ζέρκιλιθ τής το είχε ψιθυρίσει; Προσπαθώντας να τον κρατήσει εδώ; Ο Θόρεντιν, όμως, δεν έκανε αυτή την ερώτηση. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Αλλά – μα τον Νούρκας τον Περιπλανώμενο και τα κόλπα του Ιουράσκε! – η Χάνκαθιρ ήταν λες και διάβαζε το μυαλό του. Υψώνοντας πάλι το βλέμμα της στο πρόσωπό του, του είπε: «Κανείς δεν με

πληροφόρησε πότε σκόπευες να φύγεις απ'το παλάτι. Σε ξέρω καλά, Θόρεντιν. Την ενέδρα μόνη μου την έστησα. Μόνο εγώ γνωρίζω ότι είμαι εδώ.»

Ο Θόρεντιν ατένιζε για μερικές στιγμές την όψη της μέσα από την κουκούλα της. Ύστερα, άφησε τα ηνία του Θηρευτή και, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω από τη Χάνκαθιρ, την τράβηξε κοντά του και φίλησε δυνατά τα χείλη της. Για λίγο εκείνη ήταν σαν να έλιωνε επάνω του· μετά, του έφερε αντίσταση, βάζοντας τις παλάμες της στο στήθος του, απομακρύνοντάς τον αρκετά ώστε τα χείλη τους και τα σώματά τους να μην αγγίζονται.

«Τι;» είπε ο Θόρεντιν. «Ποιος μπορεί να σε δει αφού ήρθες εδώ σαν κατάσκοπος;»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε στρεφόμενη απ'την άλλη, γυρίζοντάς του την πλάτη. «Πήγαινε, Θόρεντιν.»

«Με διώχνεις τώρα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε, «ποτέ.» Και κάνοντας μερικά βήματα γλίστρησε πάλι μέσα στις σκιές του κήπου κι εξαφανίστηκε, η Κόμισσα των Σκιών.

Ο Θόρεντιν αλ Νασόλντουν έπιασε τα ηνία του Θηρευτή και συνέχισε τον δρόμο του. Φεύγοντας.

3

Της είχαν δώσει ένα απλό φόρεμα βλάστησης, μερικές ώρες αφότου τη μετέφεραν στο δωμάτιο όπου πρόσταξε ο Χαμένος Πρίγκιπας που είχε επιστρέψει. Της το έφεραν μαζί με το φαγητό της, και η Έρνελιθ το φόρεσε, γιατί εκτός από το χιτώνιο της πανοπλίας της δεν ήταν ντυμένη με τίποτ' άλλο. Όταν την είχαν αιχμαλωτίσει, την ανάγκασαν να γδυθεί από την πανοπλία της και από την οργανική στολή ενδυνάμωσης που φορούσε από μέσα, κατάσαρκα.

Το φόρεμα βλάστησης ήταν μάλλινο και πράσινο, όπως συνήθως τα φορέματα βλάστησης, και κεντημένο έτσι ώστε να μοιάζει φτιαγμένο από φυλλωσιές. Η Έρνελιθ το είχε επάνω της τώρα καθώς ήταν καθισμένη οκλαδόν στο κρεβάτι και προσευχόταν στον Χάρλαεθ Βοκ να την καθοδηγήσει για να δραπετεύσει από τους προδότες και να επιστρέψει στην Πρωτεύουσα.

Από το παράθυρο, δυστυχώς, δεν μπορούσε να φύγει· είχαν ασφαλίσει τα παντζούρια με λουκέτο από έξω. Ναι, κάποιος το είχε κάπως πλησιάσει από την εξωτερική μεριά και είχε κάνει τη δουλειά· η Έρνελιθ είχε ακούσει τους θορύβους, κι όταν μετά είχε επιχειρήσει να τραβήξει τα παραθυρόφυλλα, το είχε βρει αδύνατον.

Η πόρτα του δωματίου της τώρα άνοιξε, και αμέσως άνοιξαν και τα βλέφαρα της Έρνελιθ. Δεν είδε, όμως, να μπαίνει κάποιος φέρνοντας πρωινό. Είδε να μπαίνει ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ μ'αυτά τα δύο παράξενα φτερωτά ερπετά στους ώμους του. Μαζί του ήταν μια γυναίκα που η Έρνελιθ είχε ξανααντικρίσει – μαυρόδερμη, μενεξεδομάλλα, σίγουρα Μοργκιανή, σίγουρα πολεμίστρια – αλλά δεν ήξερε το όνομά της.

Η γυναίκα αυτή έκλεισε την πόρτα. Ο Πρίγκιπας έπιασε μια καρέκλα και κάθισε απέναντι από την Έρνελιθ.

«Χαίρομαι που σε βρίσκω ξύπνια,» είπε, ενώ η πολεμίστριά του την κοίταζε καχύποπτα σχεδόν, σαν να σκεφτόταν ότι μπορεί η Έρνελιθ να ορμούσε στον Πρίγκιπα, έτσι, χωρίς κανένα όπλο επάνω της, ντυμένη μόνο μ'ένα φόρεμα βλάστησης. «Σου είχα πει ότι θέλω να μιλήσουμε.»

«Το μόνο που έχω να σου πω είναι ότι οι συγγενείς μου θα πληρώσουν λύτρα–»

«Δε θέλω λύτρα για εσένα,» τη διέκοψε ο Κάλνεντουρ, παρατηρώντας την. *Τι μπορεί να την κάνει συνεργάσιμη;* αναρωτήθηκε. Η όψη της, η όλη της στάση, δεν φανέρωνε φόβο. Αλλά, ακόμα κι αν φοβόταν, αυτό δεν σήμαινε ότι θα γινόταν απαραίτητως πιο συνεργάσιμη. Ίσως απλά να γινόταν πιο ύπουλη. Ο Κάλνεντουρ, όμως, ήθελε την αληθινή συνεργασία της.

Επάνω στους ώμους του, ο Δεξής σύριξε, η Αριστερή τίναξε προς στιγμή τις φτερούγες της, σαν για να ξεμουδιάσει.

Πίσω του, η Ζέρκιλιθ ήταν σιωπηλή. Ο Κάλνεντουρ δεν θεωρούσε την παρουσία της αναγκαία εδώ, αλλά εκείνη είχε επιμείνει να έρθει μόλις άκουσε ότι ο Πρίγκιπας της θα πήγαινε να μιλήσει στην Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ.

Η Λουκία ήθελε επίσης να έρθει, αλλά ο Κάλνεντουρ είχε διαφωνήσει. «Δεν υπάρχει λόγος,» της είχε πει. «Δε θέλω να την εκφοβίσω. Επιπλέον, είσαι τραυματισμένη.» Και ήταν όντως τραυματισμένη: στο αριστερό πόδι, από σφαίρα. Είχε χτυπηθεί στις συμπλοκές που έγιναν μέσα στο Παλάτι των Σκιών προτού το κυριεύσουν. Ευτυχώς

δεν κούτσαινε πλέον, αλλά αυτό δεν σήμαινε και ότι θα ήταν συνετό να πολεμήσει.

«Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο που μπορεί να πάρεις από εμένα,» τον πληροφόρησε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, ατενίζοντάς τον εχθρικά.

«Νόμιζα ότι σ'ενδιέφερε για τον οίκο σου.»

«Δεν έχεις τίποτα να προσφέρεις στον οίκο μου.»

«Δύο φορές “τίποτα”; Σ'αρέσει το “τίποτα”, μου φαίνεται.»

Χαρνώθιο χιούμορ, αλλά η Έρνελιθ δεν μίλησε, ούτε χαμογέλασε φυσικά, εξακολουθώντας να τον ατενίζει εχθρικά. *Αν περιμένει, σκέφτηκε, ότι θα προδώσω τη Βασίλισσά μας, ο Ιουράσκει τον γελά!*

«Οι Ζαλτάρεμ δεν είναι ο οίκος που η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν τούς κατάντησε, Έρνελιθ,» της είπε ο Κάλνεντουρ. «Το ξέρεις αυτό. Ανέκαθεν ήταν σύμμαχοι των Κάρνελεκ. Η Ζώθμαλιρ τούς μετέτρεψε σε προδότες—»

«Κάνεις λάθος!» σύριξε η Έρνελιθ, νιώθοντας να οργίζεται σαν η Θορμάνκου νάχε ξαφνικά γλιστρήσει μέσα της. «Οι Ζαλτάρεμ—»

«Λάθος; Η Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών σάς *δίχασε*, ώστε να στραφείτε ο ένας εναντίον του άλλου, να σκοτωθεί ο μισός οίκος σας. Και *γιατί*; Για να κρατήσει εκείνη τον θρόνο που έκλεψε—»

«Οι Ζαλτάρεμ πάντα ήξεραν να επιλέγουν τον σωστό μονάρχη για το Βασίλειο!» είπε η Έρνελιθ σαν να μην την είχε διακόψει. «Ή, μήπως, ξεχνάς πώς οι Κάρνελεκ άρπαξαν την εξουσία από τους Έσανρεκ; Τότε, που ο οίκος μου “πρόδωσε” τους Έσανρεκ για να πάρετε εσείς τον Θρόνο, ήταν “πιστός”, αλλά τώρα είναι “διχασμένος”; “Παραπλανημένος”;»

Αν μη τι άλλο, γνωρίζει την Ιστορία του Βασιλείου, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, που κι εκείνος τα γνώριζε αυτά. Παρότι είχε χάσει τη μνήμη του στην Υπερυδάτια, είχε γενικές γνώσεις για διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, και περισσότερες, ίσως, για τη Μοργκιάνη. Ορισμένες, μάλιστα, έρχονταν από μόνες τους όποτε τις χρειαζόταν. Αλλά ήταν όλες... εγκυκλοπαιδικού τύπου. Δεν θυμόταν τίποτα για το παρελθόν του. *Ακόμα* δεν θυμόταν τίποτα για το παρελθόν του!

Τώρα, πίσω από την Έρνελιθ, από την άλλη μεριά του κρεβατιού όπου ήταν καθισμένη οκλαδόν, ο Κάλνεντουρ είδε τη φιγούρα του Χάρλαεθ Βοκ να ορθώνεται, τυλιγμένη σε φαρδύ μανδύα, κουκουλωμένη, ακαθορίστου φύλου, μ'ένα αργυρό στέμμα γεμάτο επικίνδυνες αιχμές στο κεφάλι. Το Ιερό Δέος τον προκαλούσε, νόμιζε ο

Κάλνεντουρ. Τον *προκαλούσε*. Τον έκρινε. Προσπαθούσε ίσως να τον εκφοβίσει.

Αλλά εκείνος δεν ήταν από τους ανθρώπους που φοβόνταν τους θεούς. Ήταν θέμα επιβίωσης γι' αυτόν.

Απάντησε στην Έρνελιθ: «Τότε οι Ζαλτάρεμ δεν διχάστηκαν. Στράφηκαν *σύσσωμα* εναντίον των Έσανρεκ.» Το ήξερε: είχε μόλις τώρα έρθει στο μυαλό του, σαν γνώση από παλιό ιστορικό βιβλίο.

«Τι διαφορά έχει;»

«Δε βλέπεις εσύ καμία διαφορά;»

«Αυτό που λες δεν αποδεικνύει ότι—»

«Οι Έσανρεκ είχαν κάνει *κατάχρηση* της βασιλικής εξουσίας, Έρνελιθ· όλο το βασίλειο είχε στραφεί εναντίον τους. Αυτό ακριβώς που συμβαίνει και τώρα με τη Ζώθμα—»

«Το Βασίλειο δεν είναι εναντίον της Μητέρας του Βασιλείου—»

«Επειδή *φοβούνται*, και επειδή έχει βάλει δικούς της ανθρώπους σε όλες τις θέσεις κλειδιά. Οι Έσανρεκ έπεσαν γιατί είχαν χάσει την εύνοια του Βασιλείου και την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Είχαν κάνει *κατάχρηση* ακόμα και των Εκτελεστών του Ιερού Δέους.» Ένα τάγμα θρησκευτικών, φανατικών δολοφόνων που δεν υπήρχε πλέον στο Βασίλειο της Χάρνωθ· είχε διαλυθεί ύστερα από εκείνα τα τρομερά γεγονότα. «Η αλλαγή στην εξουσία ήταν *απαραίτητη*. Οι Ζαλτάρεμ το καταλάβαιναν αυτό, κι έτσι μας υποστήριξαν. Όπως και οι Φέντεπαβ.» Έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στη Ζέρκιλιθ.

Φέντεπαβ; σκέφτηκε η Έρνελιθ. *Αλ Φέντεπαβ είναι αυτή η λύκαινα; Πού τη βρήκε; Ποιο είναι το όνομά της;* Επισήμως ο Οίκος των Φέντεπαβ είχε ξεκληριστεί· φήμες κυκλοφορούσαν μόνο ότι ίσως η Κόμισσα των Σκιών να έκρυβε κάποιον απ' αυτούς. *Αυτή τη γυναίκα;* «Εσένα έκρυβε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν;» τη ρώτησε η Έρνελιθ. «Είσαι η τελευταία από τους Φέντεπαβ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ, «δεν είμαι η τελευταία. Και ούτε η Κόμισσα με έκρυβε. Αλλά όταν σου μιλά ο Πρίγκιπας θα μιλάς *σ' εκείνον*, όχι *σ' εμένα!*» Κι αισθανόταν τη Θορμάνκου να της ψιθυρίζει να ζυγώσει αυτή τη λύκαινα της Σφετερίστριας, να την αρπάξει απ' τα ξανθά της μαλλιά, και να κάνει τη μαυρόδερμη μούρη της ακόμα πιο άσχημη απ' ό,τι την έκανε η πρόσφατη ουλή που ξεκινούσε κάτω απ' το αριστερό της μάτι και κατέληγε στο σαγόνι της. Συγκρατήθηκε, όμως, γιατί ήξερε ότι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ δεν θα ήθελε τέτοια βία. Συγκρατήθηκε, και προσευχήθηκε στον Χάρλαεθ Βοκ και στον Νούρκας

να μην ήταν μόνο εκείνη κι ο πατέρας της ζωντανοί. Και να μην είχε μετατραπεί ο Όλβεκιν, ο άντρας της αδελφής της, σε Σκοτεινό Ακόλουθο, όπως μαρτυρούσαν οι φήμες.

«Δεν είναι δικός μου Πρίγκιπας,» αποκρίθηκε προκλητικά η Έρνελιθ, αγριοκοιτάζοντας τη Ζέρκιλιθ.

«Δεν έχεις τίποτα να χωρίσεις με τη Ζέρκιλιθ,» της είπε ο Κάλνεντουρ. «Και έχει δικίο: μαζί μιλάμε. Το ξέρεις ότι η αλλαγή της εξουσίας τότε, επί βασιλείας των Έσανρεκ, ήταν απαραίτητη· έχεις διαβάσει την Ιστορία του Βασιλείου, προφανώς. Τώρα, όμως, πριν από δέκα χρόνια, η αλλαγή της εξουσίας δεν ήταν απαραίτητη. Η Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών απλώς ήθελε να κλέψει τον Θρόνο. Δεν υπήρχε καμιά άλλη αιτιολογία για ό,τι έκανε. Ήταν για να ικανοποιήσει την προσωπική της φιλοδοξία. Και πήγε κι ενάντια στα έθιμά μας. Το Βασίλειο ανέκαθεν το διοικούσε πατριαρχικός οίκος: είχαμε βασιλιά, ποτέ βασίλισσα. Βασίλισσα ήταν απλώς η σύζυγος του βασιλιά—»

«Χωρίς κανέναν σοβαρό λόγο,» είπε η Έρνελιθ. «Ο Χάρλαεθ Βοκ δεν είναι ούτε αρσενική ούτε θηλυκή θεότητα· ακόμα κι οι ιερείς του το παραδέχονται! Η Ζώθμαλιρ έκανε μια αλλαγή που έπρεπε να είχε γίνει από παλιά.»

«Ίσως.» Ο Κάλνεντουρ το έλεγε και το εννοούσε. Είχε ταξιδέψει σε πολλές διαστάσεις του σύμπαντος. Είχε δει διάφορα ήθη και έθιμα· δεν ήταν φανατικός των εθίμων του Βασιλείου της Χάρνωθ. Ήταν σίγουρος γι' αυτό, παρότι δεν θυμόταν τίποτα για το παρελθόν του. «Ίσως και να έπρεπε να είχε γίνει μια τέτοια αλλαγή. Όμως το θέμα ποτέ δεν μας είχε απασχολήσει επειδή οι Έσανρεκ – πατριαρχικός οίκος – διοικούσαν τόσα πολλά χρόνια, ούτως ή άλλως. Και μετά πήραν την εξουσία οι Κάρνελεκ.

»Αλλά αυτά δεν δικαιολογούν όλα όσα έκανε η Ζώθμαλιρ για να κλέψει την εξουσία. Δολοφόνησε όποιον στεκόταν στον δρόμο της. Γέμισε το Βασίλειο πτώματα και αίμα. Τρομοκράτησε τους πάντες. Είναι παράνομη, ασχέτως αν έχει τον Θρόνο—»

«Όχι. Εσύ είσαι παράνομος.»

«Δε θες να δεις αυτό που είναι καταφανές μπροστά σου, Έρνελιθ! Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν δεν έκανε τίποτα καλό για τον οίκο σου. Τον δίχασε, σας έβαλε να αλληλοσκοτωθείτε, και χάλασε τη φήμη σας, προκειμένου να σας ελέγχει—»

«Και τι θα γινόταν αν της είχαμε αντισταθεί; Θες να μου πεις; Θα είχαμε αφανιστεί! Κι αυτό νομίζεις ότι θα ήταν καλύτερο;»

«Δεν κατηγορώ κανέναν για ό,τι έγινε στο παρελθόν. Αυτά πέρασαν. Πρέπει, όμως, να κοιτάξουμε προς το μέλλον.»

«Οι Ζαλτάρεμ επιβίωσαν υποστηρίζοντας τη Βασίλισσα.»

«Αλλά έχασαν τη φήμη τους, την τιμή τους. Και τι κάνουν τώρα; Πασχίζουν να ανακτήσουν τα χαμένα υπηρετώντας τη γυναίκα που τους έφερε σ'αυτή την κατάσταση—»

«Τέτοια σου λέει ο θεός μου;»

«Πες μου ότι δεν είναι αλήθεια, Έρνελιθ. Πες μου ότι δεν σ'ενδιαφέρει να ξαναφτιάξεις τη φήμη του Οίκου των Ζαλτάρεμ υπηρετώντας καλά τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου!» Την ατένιζε προκλητικά.

Το βλέμμα του την ενοχλούσε. Της δημιουργούσε μια αίσθηση που η Έρνελιθ δεν ήξερε αν ήταν οργή ή... ή κάτι άλλο. «Και νομίζεις ότι υπάρχει κανένας καλύτερος τρόπος;»

«Υπάρχει. Οι Ζαλτάρεμ να συμμαχήσουν με τους ανθρώπους που έχουν αρχίσει να ξεσηκώνονται εναντίον της Σφετερίστριας.»

Η Έρνελιθ γέλασε ξερά. «Κανένας δεν έχει αρχίσει να ξεσηκώνεται, Πρίγκιπα.»

«Κανένας; Προχτές ανέκτησαν την Όσβελακ—»

«Δεν πρόκειται να κρατήσει για πολύ αυτό—»

«Θα ξεσηκωθούν ακόμα περισσότεροι.»

«Δεν θα γίνει.»

«Θα γίνει. Και οι Ζαλτάρεμ μπορούν να με βοηθήσουν και να κερδίσουν τη φήμη που έχασαν. Να κερδίσουν *ακόμα* μεγαλύτερη φήμη.»

«Θα καταστραφούν αν κάνουν αυτό που προτείνεις! Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν πρόκειται να το κάνουν.»

«Αν με βοηθήσεις, ίσως να γίνει πραγματικότητα, Έρνελιθ. Αν δεν με βοηθήσεις, ίσως και *πάλι* να γίνει πραγματικότητα, αλλά—»

«Δεν ξέρεις τι μου ζητάς!» γρύλισε η Έρνελιθ και, ξαφνικά, τινάχτηκε όρθια από την άκρη του κρεβατιού—

—βρίσκοντας, αμέσως, την κάννη του πιστολιού της Ζέρκιλιθ μπροστά στο σημαδεμένο πρόσωπό της.

«Ζέρκιλιθ,» είπε ο Κάλνεντουρ, ακόμα καθισμένος και εξακολουθώντας να βλέπει το Ιερό Δέος να τους παρατηρεί, «δε νομίζω ότι σκοπεύει να μου επιτεθεί.» Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν επάνω στους ώμους του. «Απλώς είναι... αναστατωμένη.»

«Κάθισε κάτω,» είπε, επιτακτικά, η Ζέρκιλιθ στην Έρνελιθ.

«Δεν παίρνω διαταγές από σένα! Δώσε και σ'εμένα ένα όπλο – δώσε μου ένα *μαχαίρι*, μα τη Θορμάνκου! – κι έλα μετά να με διατάξεις πάλι!»

«Έρνελιθ,» είπε ο Κάλνεντουρ, «κάθισε. Σε παρακαλώ. Ή, αν προτιμάς να είσαι όρθια, μείνε όρθια. Μιλάμε· δεν κάνουμε τίποτ' άλλο.» Κι έγγνεψε στη Ζέρκιλιθ να απομακρυνθεί.

Εκείνη υπάκουσε, αν και διστακτικά, κατεβάζοντας το πιστόλι της χωρίς να το βάλει στη θήκη.

Η Έρνελιθ δεν κάθισε. «Αυτό που ζητάς,» είπε στον Κάλνεντουρ, «θα καταστρέψει τους Ζαλτάρεμ. Θα—»

«Θα αναγεννήσει τους Ζαλτάρεμ.»

«Ο οίκος μας *υπηρετεί τη Μητέρα του Βασιλείου*. Δε θα επιστρέψουμε σε... σ'ό,τι είχε γίνει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Και ο Κάλνεντουρ είδε κάτι στα πράσινα μάτια της που... Μια σκιά; Μια παλιά, επώδυνη ανάμνηση; Ήταν στα όρια τού να δακρύσει; «Τι είχε γίνει, Έρνελιθ;»

«Δεν ξέρεις *τίποτα* για τον οίκο μας! Έλειπες από το Βασίλειο τόσα χρόνια. Δεν ξέρεις *τίποτα*! Εγώ...» – κόμπιασε προς στιγμή – «είδα τη μητέρα μου να προσπαθεί να φυλακίσει τον πατέρα μου επειδή τον θεωρούσε “προδότη”, επειδή εκείνος είχε τη σύνεση να προτείνει να υποστηρίξουμε τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου. Και τελικά... τελικά τον *σκότωσε*.» Ξεροκατάπιε, αλλά δεν έπαψε να κοιτάζει τον Κάλνεντουρ καταπρόσωπο.

«Λυπάμαι γι'αυτ—»

«Κι εγώ σκότωσα *εκείνη*,» είπε η Έρνελιθ, και στράφηκε απ'την άλλη, βαδίζοντας ξυπόλυτη προς το κλειδωμένο παράθυρο. Δεν ήθελε ο Κάλνεντουρ να δει τα δάκρυα στα μάτια της. Ακόμα θυμόταν το βλέμμα που της είχε ρίξει η μητέρα της καθώς πέθαινε από τις σφαίρες του πιστολιού της. Ήταν σαν μαχαίριά στην καρδιά της Έρνελιθ. Αλλά η Έρνελιθ δεν είχε μετανιώσει για ό,τι είχε κάνει. Είχε κάνει ό,τι έπρεπε να γίνει. Η τρελή λύκαινα είχε δολοφονήσει τον πατέρα της για να υποστηρίξει έναν Βασιλικό Οίκο που ήταν ήδη κατεστραμμένος!

Ο Κάλνεντουρ σηκώθηκε από την καρέκλα. «Λυπάμαι για τη μητέρα σου και τον πατέρα σου, Έρνελιθ. Όλοι χάσαμε ανθρώπους που αγαπούσαμε. Μακάρι να μπορούσα να φέρω πίσω και τους δύο γονείς σου και να τους ενώσω ξανά. Αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό· δεν είμαι δαίμονας του Κήπου. Εκείνο που *μπορούμε* να κάνουμε είναι να

φτιάξουμε ένα καλύτερο μέλλον για το Βασίλειο – έτσι που ο Οίκος των Ζαλτάρεμ θα είναι ξανά σημαντικός και σεβαστός.»

«Δε θα συνεργαστώ μαζί σου,» αποκρίθηκε η Έρνελιθ. «Σκότωσέ με από τώρα, να τελειώνεις μ'έμένα!» Εξακολουθούσε να του έχει γυρισμένη την πλάτη, όμως ο Κάλνεντουρ άκουγε τα δάκρυα στη φωνή της, και ήταν σίγουρος πως δεν έκλαιγε επειδή φοβόταν τι μπορεί να της συνέβαινε αλλά εξαιτίας όσων είχαν συμβεί στο παρελθόν.

«Σκέψου αυτά που συζητήσαμε,» της είπε. «Δε σκοτώνω ανθρώπους που βλέπω ότι μπορούν πραγματικά να ενδιαφερθούν για το καλό του Βασιλείου.» Κι έγνεψε στη Ζέρκιλιθ να τον ακολουθήσει.

Βγήκαν απ'το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα πίσω τους, αφήνοντας την Έρνελιθ μαζί με δύο φαντάσματα.

4

Μία ώρα πριν από το μεσημέρι, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ συγκέντρωσε τους Αγωνιστές του Βασιλείου στον κήπο του Παλατιού των Σκιών, αντίκρυ του, καθώς εκείνος στεκόταν στην κορυφή των σκαλοπατιών της Κυρίας Πύλης, με την Κόμισσα των Σκιών και τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαθ πλάι του, ενώ η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ, και ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ δεν ήταν μακριά, βρισκόμενοι δεξιά κι αριστερά των σκαλοπατιών της Κυρίας Πύλης, μέσα στις σκιές των δέντρων.

Οι Αγωνιστές – αγόρια όλοι τους, μικρότερα από είκοσι χρονών, και πολλά μικρότερα από δεκάξι – ατένιζαν τον Κάλνεντουρ σαν να ήταν κάτι το ιερό: το ίδιο το Ιερό Δέος, ίσως. Κι εκείνος – μόνο εκείνος – έβλεπε πίσω απ'τον καθένα τους τον Χάρλαεθ Βοκ.

Αλλά αυτό πρέπει να τελειώσει, σκέφτηκε. Αυτό που ξεκίνησε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είναι απάνθρωπο, και πρέπει να τελειώσει.

Αναρωτήθηκε αν, μήπως, θα ήταν έξυπνη κίνηση να καλέσει τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα του προτού μιλήσει στα αγόρια. Αλλά προτιμούσε να το αποφύγει αν μπορούσε. Κάθε φορά που είχε έναν θεό τόσο κοντά στην ψυχή του ήταν μια πάλη για εκείνον. Επιπλέον, δεν νόμιζε ότι τώρα ήταν απαραίτητο. Το ήλπιζε, τουλάχιστον.

«Αγωνιστές,» είπε, «έχετε προσφέρει δόξα στο Βασίλειο με τον αγώνα σας. Με έχετε κάνει περήφανο για εσάς.»

Για τη δόξα του Βασιλείου! φώναξαν τα αγόρια σαν να είχαν ένα στόμα, υψώνοντας τις γροθιές τους. *ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ! Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει!*

Ο Κάλνεντουρ τούς έγγνεψε με το ένα χέρι να σταματήσουν, ενώ με το άλλο τούς χαιρετούσε με τον χαιρετισμό της δύναμης. «Με έχετε κάνει περήφανο!» τους είπε πάλι καθώς ο Σιλίσβας βασίλευε ανάμεσά τους. «Και τώρα έχει έρθει η ώρα για τη δίκαιη ανταμοιβή σας, Αγωνιστές! Την ανταμοιβή για τον αγώνα που έχετε δώσει. Ούτε εγώ ούτε το Βασίλειο *απαιτούμε* πλέον τις υπηρεσίες σας. Δεν είστε υποχρεωμένοι να μάχεστε για εμάς.»

Τα αγόρια τον κοίταζαν σαν να τους είχε πει το πιο παράξενο πράγμα στο Γνωστό Σύμπαν. Κανένα δεν μιλούσε.

«Αναγνωρίζω τις πολεμικές σας ικανότητες,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ, «και δεν τις υποτιμώ καθόλου! Όμως κανένας σας πλέον δεν χρειάζεται να αγωνίζεται για το Βασίλειο παρά μόνο αν ο ίδιος το επιθυμεί. Και θα πληρώνεται γι' αυτό, όπως οποιοσδήποτε μαχητής του Βασιλείου.»

Τα αγόρια εξακολουθούσαν να τον κοιτάζουν σιωπηλά, σαν γιοί του Σιλίσβας.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Επίσης, κάθε άλλος περιορισμός που είχατε συνηθίσει δεν ισχύει πια! Ο καθένας από εσάς είναι *ελεύθερος πολίτης* του Βασιλείου! Μπορεί να πάει όπου θέλει, να κάνει ό,τι θέλει. Δεν υπάρχει κανένας λόγος κάθε πρωί να ρίχνετε απόσταγμα γλυκιάς παπαρούνας Χαρνώθιων δασών στο πρωινό σας.» Πρόσφατα είχε μάθει ότι οι Αγωνιστές του Βασιλείου έπαιρναν αυτό το δηλητήριο προκειμένου να κρατάνε τις γενετήσιες ορμές τους σε κατάπαυση – ακόμα ένα απάνθρωπο μέτρο της εκπαίδευσής τους. Είχαν διδαχθεί, μάλιστα, να το πίνουν από μόνοι τους, ότι ήταν «για το καλό τους», για να είναι «ισχυρότεροι υπέρμαχοι του Βασιλείου». «Δεν υφίσταται πλέον κανένας περιορισμός επάνω σας!» είπε ο Κάλνεντουρ. «Κανένας περιορισμός πέρα από όσους ορίζει ο Νόμος του Βασιλείου.

»Ωστόσο, θα πρότεινα για την ώρα να μείνετε εδώ, στην Όσβελακ. Η Κόμισσα Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν μού έχει υποσχεθεί ότι θα φροντίσει για εσάς ανιδιοτελώς, με βασικό φαγητό και βασική στέγαση για τους επόμενους μήνες, μέχρι ο καθένας σας να έχει βρει τον προσωπικό του δρόμο.»

Τα αγόρια ακόμα ήταν σιωπηλά, και τον κοίταζαν με μάτια γουρλωμένα. Εξακολουθούσαν να αντιδρούν σαν να τους είχε πει το πιο παράξενο πράγμα στο Γνωστό Σύμπαν.

Δεν έχουν μάθει να ζουν αλλιώς... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. «Αν έχετε να μου πείτε κάτι, ή να με ρωτήσετε κάτι, μη διστάζετε,» φώναξε. «Περιμένω να σας ακούσω!»

Ένα από τα μεγαλύτερα αγόρια, αυτά που ήταν άνω των δεκαοκτώ χρονών, αυτά που ήταν διοικητές των υπολοίπων, έκανε ένα βήμα μπροστά, ξεχωρίζοντας: ένας μαυρόδερμος νεαρός με κοντοκουρεμένα γαλανά μαλλιά, ο οποίος κρατούσε το κράνος του παραμάσχαλα όπως κι οι άλλοι. «Μεγαλειότατε, Πατέρα του Βασιλείου,» είπε μεγαλόφωνα, «είμαστε εδώ για να σας υπηρετούμε!» Γονάτισε στο ένα γόνατο.

Και, μια στιγμή μετά από αυτόν, γονάτισαν κι οι υπόλοιποι Αγωνιστές.

«Σας είπα ότι με έχετε κάνει περήφανο με τον αγώνα σας!» φώναξε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά δεν είστε πλέον υποχρεωμένοι να μάχεστε για εμένα ή για το Βασίλειο. Ο καθένας από εσάς μπορεί να ακολουθήσει τον δικό του δρόμο, όπως ο ίδιος επιθυμεί. Εγώ, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, Πρίγκιπας του Βασιλείου, δικαιωματικός κάτοχος του Θρόνου της Χάρνωθ και του Στέμματος της Εξουσίας, το ορίζω και το προστάζω! Είστε ελεύθεροι πολίτες του Βασιλείου. Εσείς αποφασίζετε για τις ζωές σας.»

«Μεγαλειότατε,» απάντησε το αγόρι που είχε μιλήσει, «ζούμε για να αγωνιζόμαστε για εσάς, που είστε το Βασίλειο και ο Πατέρας μας!»

Κι ένα άλλο αγόρι, επίσης μεγαλύτερο από τα υπόλοιπα, φώναξε: «Ζούμε για να αγωνιζόμαστε για τον Πατέρα του Βασιλείου, που είναι το Βασίλειο!»

Κι ένα άλλο αγόρι: «Ζούμε για τον Πατέρα του Βασιλείου, που είναι το Βασίλειο!»

Κι όλα τα αγόρια μαζί: *Ζούμε για τον Πατέρα του Βασιλείου, που είναι το Βασίλειο! Ζούμε για τον Πατέρα του Βασιλείου, που είναι το Βασίλειο! Δόξα στο Βασίλειο! Δόξα στο Βασίλειο! Δόξα στον Πατέρα του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει!*

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Τι έκανα, μα τους θεούς;... Τι έκανα;... Έπρεπε, μήπως, να καλέσει τον Χάρλαεθ Βοκ ξανά, για να τους... να τους αλλάξει μυαλά; Δίσταζε, ωστόσο. Δεν ήθελε να γίνεται ένα με το Ιερό Δέος, μ'εκείνη την παγερή, εξουσιαστική παρουσία.*

Δεν τους ελευθέρωσα από την απάνθρωπη εκπαίδευσή τους, συλλογίστηκε. Απλώς έστρεψα την πίστη τους προς άλλη κατεύθυνση. Προς εμένα. Δεν έχουν την παραμικρή αμφιβολία μέσα τους ότι, όντως, είμαι το Βασίλειο, όπως ο ίδιος τούς είπα.

Μα τον Χάρλαεθ Βοκ...

«Είστε ελεύθεροι πολίτες του Βασιλείου!» φώναξε. «Εσείς, και μόνο εσείς, αποφασίζετε τι δρόμο θ'ακολουθήσετε!» Αλλά δεν ξέρετε άλλο δρόμο, δυστυχώς...

«Ζούμε για ν'αγωνιζόμαστε για τον Πατέρα του Βασιλείου, που είναι το Βασίλειο,» απάντησε ο γαλανομάλλης νεαρός που είχε μιλήσει πρώτος. «Αυτός είναι ο δρόμος μας, Μεγαλειότητα. Ποτέ τον Πατέρα μας δεν θα προδώσουμε!»

Κι οι άλλοι τον μιμήθηκαν σαν βροντή: *Ποτέ τον Πατέρα μας δεν θα προδώσουμε! ΠΟΤΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΔΩΣΟΥΜΕ!*

«Ποτέ το Βασίλειο δεν θα προδώσουμε!» κραύγασε ο γαλανομάλλης νεαρός.

Και οι άλλοι: *Ποτέ το Βασίλειο δεν θα προδώσουμε! ΠΟΤΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΔΩΣΟΥΜΕ!*

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Τι νομίζουν ότι συμβαίνει; Κάποιου είδους δοκιμασία; Νομίζουν ότι τους δοκιμάζω, μα το Ιερό Δέος;* ενώ από πάνω τους έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ – μια πελώρια παρουσία που τους σκέπαζε με τον μανδύα της, που, ίσως, ένωνε τα μυαλά τους, τους έκανε ένα. Σαν όλοι οι Αγωνιστές του Βασιλείου να ήταν μια ενιαία οντότητα, όχι ξεχωριστά άτομα.

Αυτό δεν είναι ανθρώπινο, συλλογίστηκε ο Κάλνεντουρ. Πρέπει να τελειώσει.

Αλλά πώς;

«Είπα ότι είστε ελεύθεροι πολίτες, και το εννοώ!» τους φώναξε, καθώς οι κραυγές τους έπαυαν σαν θύελλα που κοπάζει. «Κάθε απόφαση είναι δική σας. Κι αν η απόφασή σας είναι να αγωνιστείτε για εμένα και το Βασίλειο, τότε τη σέβομαι και την εκτιμώ. Και σας ευχαριστώ για τη θυσία που κάνετε. Αλλά ο καθένας από εσάς θα πληρώνεται, στο εξής, όπως οποιοσδήποτε άλλος μαχητής. Και καμιά από τις υποχρεώσεις και τους περιορισμούς που γνωρίζατε ως τώρα δεν θα ισχύει για εσάς, πέρα από ό,τι ορίζει ο Νόμος του Βασιλείου. Έγινα κατανοητός;

»Έγινα, Αγωνιστές, απόλυτα κατανοητός;»

«Κάθε λέξη του Πατέρα του Βασιλείου είναι νόμος για εμάς!» απάντησε ο γαλανομάλλης νεαρός.

Και οι άλλοι: *Κάθε λέξη του Πατέρα του Βασιλείου είναι νόμος για εμάς!*

Μόλις η θύελλα των φωνών κόπασε ξανά, ο Κάλνεντουρ τούς πρόσταξε να σηκωθούν όρθιοι και, σαν να ήταν ένας, ορθώθηκαν συγχρονισμένα.

Ο γαλανομάλλης νεαρός εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά από τους υπόλοιπους, και ο Κάλνεντουρ τον ρώτησε: «Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Παρνάλθιρ, Μεγαλειότητα.»

«Και το όνομα του οίκου σου;»

«Είμαστε Αγωνιστές, Πατέρα· δεν έχουμε άλλο οίκο!»

Η απάνθρωπη εκπαίδευσή τους... «Πώς ξεχωρίζετε ο ένας τον άλλο, αν όχι με το όνομα του οίκου σας;»

«Με τον αριθμό στρατολόγησής μας, Πατέρα.»

«Τι αριθμός είναι αυτός;»

«Μας τον δίνουν όταν στρατολογούμαστε. Βασίζεται στην ημέρα, στον μήνα, και στο έτος της στρατολόγησης.»

«Αποδώ και πέρα δεν ισχύει αυτό!» είπε μεγαλόφωνα ο Κάλνεντουρ ώστε όλοι να τον ακούσουν καθαρά. «Δεν έχετε αριθμό στρατολόγησης. Δεν ισχύει πλέον! Το ορίζω εγώ, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ!» Και προς τον Παρνάλθιρ: «Πες μου το όνομα του οίκου σου, Παρνάλθιρ.»

Ο νεαρός φάνηκε σαστισμένος· τα μάτια του, για πρώτη φορά, έφυγαν από τον Κάλνεντουρ, το βλέμμα του έπεσε στη γη. Στο πρόσωπό του υπήρχε μια όψη σαν να πάλευε με το ίδιο του το μυαλό. «Δεν...»

«Τι συμβαίνει, Παρνάλθιρ; Δεν ξέρεις το όνομα του οίκου σου;»

Το βλέμμα του νεαρού υψώθηκε ξανά. «Μεγαλειότητα – τον οίκο μας οφείλουμε να τον ξεχνάμε! Οι Αγωνιστές δεν έχουν οίκο! Οίκος μας είναι το Βασίλειο!»

Κι οι άλλοι φώναζαν πίσω του: *Οίκος μας είναι το Βασίλειο! Οίκος μας είναι το Βασίλειο!*

«Όχι πια!» τους είπε ο Κάλνεντουρ. «Ο καθένας σας έχει τον δικό του οίκο. Είστε ελεύθεροι πολίτες του Βασιλείου.

»Ποιος είναι ο οίκος σου, Παρνάλθιρ;»

Ο νεαρός φάνηκε πάλι προβληματισμένος, σαν να πάλευε με το μυαλό του. Πραγματικά είχε ξεχάσει τον οίκο του; Τον είχαν

εξαναγκάσει να τον ξεχάσει; Να τον θάψει βαθιά μέσα του; Δεν μπορούσε τώρα να ανακαλέσει το όνομά του, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; αναρωτιόταν ο Κάλνεντουρ.

«Το όνομα του οίκου σου, Παρνάλθιρ! Κρύβεις το όνομα του οίκου σου από εμένα, που είμαι το Βασίλειο;»

«Ποτέ, Πατέρα! Μεγαλειότατε! Ποτέ!»

«*Ποιο είναι το όνομα του οίκου σου;*»

«...Ακτάρνεμ,» απάντησε ο νεαρός σαν να δυσκολευόταν να το αρθρώσει ή να το επαναφέρει στη μνήμη του. «Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ.»

«Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, εφόσον η ελεύθερη απόφασή σας είναι να συνεχίσετε να υπηρετείτε το Βασίλειο, οφείλετε να έχετε έναν αρχηγό. Και εσύ θα είσαι αυτός. Σε ορίζω Γενικό Διοικητή του τάγματός σας. Το οποίο τάγμα δεν ονομάζεται “Αγωνιστές του Βασιλείου”. Δεν είστε πια οι Αγωνιστές του Βασιλείου!» φώναξε ο Κάλνεντουρ, για να τον ακούσουν καθαρά. «Το όνομά σας είναι τώρα “Υπέρμαχοι του Θρόνου”! Εγώ, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, το ορίζω!

»Σε ποιο τάγμα ανήκετε;»

Είμαστε οι Υπέρμαχοι του Θρόνου! απάντησαν, μαζικά, τα αγόρια. *Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου! Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου!*

«Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, είσαι Γενικός Διοικητής των Υπέρμαχων του Θρόνου. Εσύ θα φροντίζεις, στο εξής, για τους υπόλοιπους και θα αναφέρεις σ'εμένα.»

Ο Παρνάλθιρ γονάτισε στο ένα γόνατο, κι οι άλλοι πίσω του. «Πατέρα! Τα λόγια σου είναι νόμος!»

«Σηκωθείτε!» φώναξε ο Κάλνεντουρ.

Σηκώθηκαν σαν να ήταν ένας, μια ενιαία οντότητα – με τον Χάρλαεθ Βοκ να τους σκεπάζει με τον μανδύα του, ενώ το αιχμηρό στέμμα του, που τώρα ήταν χρυσό, στραφτάλιζε σαν μικρός ήλιος στα μάτια του Κάλνεντουρ.

Ο Δεξής και η Αριστερή σάλεψαν επάνω στους ώμους του Πρίγκιπα και σύριξαν, ενώ πριν ήταν ακίνητοι και σιωπηλοί. Τι να αντιλαμβάνονταν, άραγε; Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν πια ο Οφιομαχητής και δεν μπορούσε να γνωρίζει.

«Παρνάλθιρ, το πρώτο πράγμα που θέλω να κάνεις είναι να φτιάξεις μια λίστα με τα ονόματα όλων των Υπέρμαχων του Θρόνου και να μου τη φέρεις. Κι όταν λέω “τα ονόματά τους”, εννοώ και τα ονόματα των οίκων τους.»

«Θα γίνει, Μεγαλειότατε!»

«Κατά τα άλλα, σήμερα για τη σίτισή σας θα φροντίσει η Κόμισσα της Όσβελακ. Και από αύριο θ' αρχίσετε να πληρώνετε από την Κόμισσα.»

Στράφηκε να κοιτάξει τη Χάνκαθιρ πλάι του, κι εκείνη κατένευσε.

«Ελπίζω να μην είναι πολύ μεγάλο το κόστος, *νιρλίσα*,» είπε ο Κάλνεντουρ χαμηλόφωνα, ώστε να μην τον ακούσουν οι Υπέρμαχοι.

«Θα χρειαστώ μαχητές, έτσι κι αλλιώς, Πρίγκιπά μου, στις μέρες που έρχονται,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Αν και θα προτιμούσα να μην ήταν τόσο μικρά αγόρια. Είναι *παιδιά* οι περισσότεροι από αυτούς, μα τον Χάρλαεθ Βοκ.»

«Σε καταλαβαίνω, αλλά δεν φαίνεται να μπορούν αμέσως να αποτινάξουν την εκπαίδευσή τους. Πρέπει να γίνει σταδιακά.»

«Ναι,» συμφώνησε η Χάνκαθιρ. «Και θα τους βοηθήσω όπως μπορώ.

»Για την ώρα, βέβαια, θα πρέπει να τους χρωστάω,» πρόσθεσε υπομειδώντας. «Υποχρεωτικά. Τα χρήματά μου τα έχω αφήσει στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης. Θα επιστρέψουν στην Όσβελακ μαζί με τους πρόσφυγες.»

5

Ο Κάλνεντουρ άνοιξε την πόρτα της αίθουσας όπου κρατούνταν οι αιχμάλωτοι και μπήκε μαζί με τη Ζέρκιλιθ και δύο Υπέρμαχους του Θρόνου. Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν πάνω από τους ώμους του.

Οι αιχμάλωτοι, που κάθονταν σαν φιλοξενούμενοι στα καθίσματα, στράφηκαν να τον κοιτάξουν: ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, γνωστός και ως Βόνεμιρ ο Θαλασσινός για τις νίκες του στις θάλασσες· η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ, ανιψιά του συζύγου της Βασίλισσας· ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ, μεράρχης στον Βασιλικό Στρατό και πρώην Γενικός Επόπτης της Όσβελακ· ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, διοικητής στον Βασιλικό Στρατό και ένας από τους δευτερεύοντες εκπαιδευτές των Αγωνιστών του Βασιλείου.

Ο Κάλνεντουρ για τον τελευταίο είχε έρθει. Τον έδειξε και πρόσταξε: «Πάρτε τον απ' το δωμάτιο.»

Οι δύο Υπέρμαχοι του Θρόνου βάδισαν προς το μέρος του, ενώ η Ζέρκιλιθ τραβούσε το πιστόλι της για να είναι έτοιμη για οτιδήποτε. Ο Σόνταλιρ, όμως, δεν έφερε αντίσταση· σηκώθηκε από την πολυθρόνα του πρόθυμα, αν και με όψη που μαρτυρούσε ότι θα ήθελε να δαγκώσει τον λαιμό του Κάλνεντουρ.

Οι Υπέρμαχοι έκαναν να του δέσουν τα χέρια πισθάγκωνα, αλλά ο Κάλνεντουρ είπε: «Όχι! Αφήστε τον λυτό. Και πάρτε τον από την αίθουσα.»

«Προχωράς γρήγορα, *Πρίγκιπα*,» σχολίασε ο Βόνεμιρ, με μια κούπα κρασί στο χέρι. Ο Κάλνεντουρ είχε προστάξει να τους φέρνουν φαγητά και ποτά κάθε πρωί, μεσημέρι, και βράδυ· δεν είχε σκοπό να τους βασανίσει.

«Δεν τον πηγαίνω εκεί που νομίζεις,» αποκρίθηκε· γιατί τους είχε πει χτες ότι θα τον κρεμούσε τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ.

Οι δύο Υπέρμαχοι του Θρόνου έβγαλαν τον Σόνταλιρ από την αίθουσα και ο Κάλνεντουρ κι η Ζέρκιλιθ τούς ακολούθησαν, κλείνοντας πάλι την πόρτα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Σόνταλιρ.

Ο Κάλνεντουρ δεν του απάντησε. «Ελάτε μαζί μου,» πρόσταξε τους Υπέρμαχους, και αυτοί κι η Ζέρκιλιθ βάδισαν πίσω του μέχρι το δωμάτιο που του είχε προτείνει η Κόμισσα των Σκιών για τούτη τη δουλειά. Ήταν μικρότερο από την προηγούμενη αίθουσα και χωρίς κανένα έπιπλο εκτός από δυο καρέκλες τις οποίες ο Κάλνεντουρ είχε φέρει. Η Χάνκαθιρ τού είχε πει ότι ήταν αποθήκη αλλά είχαν πάρει τα πάντα αποδώ όταν εκκένωσαν την Όσβελακ.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε απότομα και γρονθοκόπησε τον Σόνταλιρ καταπρόσωπο. Εκείνος, ξαφνιασμένος, παραπάτησε, έχασε την ισορροπία του, έπεσε στο σκονισμένο πάτωμα. Γαλανό αίμα κυλούσε από τη μύτη του, επάνω στο μαυρόδερμο πρόσωπό του.

Έκανε να σηκωθεί, καταφανώς περιμένοντας αντίσταση· αλλά ο Κάλνεντουρ δεν του επιτέθηκε. Τον άφησε να πιαστεί από τη μια καρέκλα και να πατήσει στα πόδια του.

Ο Σόνταλιρ τον ατένιζε με στενεμένα μάτια.

Η Ζέρκιλιθ ακόμα είχε το πιστόλι της στο χέρι, και οι δύο Υπέρμαχοι του Θρόνου βαστούσαν τις οπλολόγχες τους έτοιμες.

«Τι θέλεις από εμένα;» έκρωξε ο Σόνταλιρ.

«Μπορείς να καθίσεις αν προτιμάς,» του είπε ο Κάλνεντουρ.

«Θα μείνω όρθιος.»

«Απάντησέ μου στο εξής: Όταν οι Αγωνιστές του Βασιλείου περνάνε το εικοστό έτος της ηλικίας τους, τι κάνετε μαζί τους; Τους διώχνετε από το Στράτευμα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.»

«Και;»

«Τους βρίσκουμε άλλες δουλειές μέσα στο Βασίλειο – φρουροί, σωματοφύλακες: κάτι τέτοιο, συνήθως. Είναι πολύ πιστοί.»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στους δύο Υπέρμαχους. «Βγείτε. Αφήστε μας μόνους.»

Τα αγόρια πάραυτα υπάκουσαν.

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του ξανά στον Σόνταλιρ. «Τους πληρώνετε, ή είναι δούλοι;»

«Πληρώνονται, αλλά λιγότερο από άλλους. Η προστασία του Βασιλείου εξακολουθεί να είναι το πρώτο τους μέλημα. Γιατί, όμως, με ρωτάς; Και τι τους έκανες, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Πώς τους έστρεψες εναντίον μας;» Το τελευταίο ακούστηκε σαν γρύλισμα λύκου.

Ο Κάλνεντουρ δεν του απάντησε. «Πώς τους πείθετε ότι από τότε είναι ελεύθεροι; Πώς τους πείθετε ότι δεν είναι πια Αγωνιστές του Βασιλείου;»

Ο Σόνταλιρ συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντάς τον παραξενεμένος. «Γιατί με ρωτάς;»

«Απάντησέ μου!»

«Αλλιώς, τι; Θα με κρεμάσεις τώρα, αμέσως; Θα μου κάνεις βασανιστήρια;»

Η όψη του Κάλνεντουρ αγρίεψε. «Ο πειρασμός είναι μεγάλος.» Απεχθανόταν τον Σόνταλιρ, όχι επειδή είχε κάτι το προσωπικό εναντίον του αλλά επειδή ήταν ένας από τους ανθρώπους που είχαν χαλάσει τα μυαλά τόσων αγοριών. «Απάντησε σ' αυτό που σε ρώτησα.»

«Θα με σκοτώσεις ούτως ή άλλως, Πρίγκιπα· γιατί ν' απαντήσω σε οτιδήποτε;»

«Για να είναι ο θάνατός σου πιο γρήγορος και πιο ανώδυνος απ' ό,τι θα μπορούσε να είναι.»

Ο Σόνταλιρ δεν μίλησε, αντικρίζοντάς τον ξανά με στενεμένα μάτια.

«Απάντησέ μου,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ.

«Δεν ξέρω τι έκανες στους Αγωνιστές για να τους στρέψεις εναντίον μας – δεν μπορώ να το καταλάβω – αλλά, αν χρειάζεσαι έναν εκπαιδευτή γι' αυτούς, ίσως να ήμουν πρόθυμος να σε βοηθήσω.»

«Θα μου απαντήσεις;»

«Όχι.»

Είπε στη Ζέρκιλιθ: «Ρίξ' του.»

Το πιστόλι της ήταν ήδη γυρισμένο στην ενεργειακή λειτουργία· η Ζέρκιλιθ τράβηξε τη σκανδάλη και μια φωτεινή ριπή εκτοξεύτηκε, τρίζοντας και χτυπώντας τον Σόνταλιρ στον αριστερό μηρό.

Εκείνος κραύγασε, παραπατώντας και πέφτοντας ξανά στο πάτωμα.

Η Ζέρκιλιθ τον πλησίασε, για να σταθεί από πάνω του, σημαδεύοντάς τον πάλι με το πιστόλι.

Ο Δεξής κι η Αριστερή σύριζαν, φτεροκοπώντας αγριεμένα μες στο δωμάτιο.

«Μια απλή ερώτηση έκανα,» είπε ο Κάλνεντουρ, βηματίζοντας, «και περιμένω απάντηση.»

Τρίζοντας τα δόντια, κρατώντας τον μηρό του με τα δύο χέρια, ο Σόνταλιρ ανακάθισε. «Δεν έχω τίποτα να σου απαντήσω! Οι Αγωνιστές το ξέρουν πως μετά τα είκοσι βγαίνουν απ'το Στράτευμα. Τους το λέμε απ'την αρχή· είναι γνωστό. Δε χρειάζεται κανείς να τους “πείσει” για να φύγουν. Και με παραξενεύει που ρωτάς κάτι τέτοιο!»

«Αυτό μόνο; Αυτό είναι;»

«Τι άλλο περίμενες;» μούγκρισε ο Σόνταλιρ.

«Αν θέλετε να διώξετε κάποιον από το Στράτευμα των Αγωνιστών πιο πριν;»

«Ποτέ κανείς δεν έχει διωχτεί πιο πριν από το Στράτευμα των Αγωνιστών. Δύο μέρη υπάρχουν για τους Αγωνιστές του Βασιλείου: το Στράτευμα και ο Κήπος. Το ξέρουν κι αυτό.» Προφανώς, εννοούσε τον Μεταθανάτιο Κήπο.

Καθάρματα, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Και άνοιξε την πόρτα του δωματίου. «Ελάτε να τον πάρετε αποδώ,» πρόσταξε τους δύο Υπέρμαχους του Θρόνου που στέκονταν απέξω.

Αμέσως μπήκαν, βοήθησαν τον Σόνταλιρ να σηκωθεί, και τον έβγαλαν στον διάδρομο. Το αριστερό του πόδι δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει· ήταν τελείως μουδιασμένο· το έσερνε.

«Θα τον πάτε εκεί όπου τον βρήκαμε,» τους είπε ο Κάλνεντουρ.

6

Η Ζώθμαλιρ και ο Θόμαλκιρ είχαν τελειώσει το μεσημεριανό τους και κάθονταν στο καθιστικό των διαμερισμάτων της Βασίλισσας, στα Ανάκτορα της Χάρνωθ. Έπιναν τσάι *λίρεμπολ* και κάπνιζαν Στέμματα. Δεν μιλούσαν· κοίταζαν μονάχα ο ένας τον άλλο, καθισμένοι σε αντικριστές πολυθρόνες.

«Είναι καινούργια αυτή η εσάρπα αράχνης, αγάπη μου;» ρώτησε τελικά ο Θόμαλκιρ.

«Ναι. Σ'αρέσει;» Τον ατένιζε πάνω απ'το χέιλος του φλιτζανιού της.

Ο Θόμαλκιρ ρούφηξε καπνό απ'το τσιγάρο του και τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. «Δεν είναι καλύτερη από άλλες που έχεις.»

Η Ζώθμαλιρ μειδίασε, διακρίνοντας Χαρνώθιο χιούμορ, αν και όχι τόσο πετυχημένο, όφειλε να παραδεχτεί.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε επάνω στο τραπεζάκι δίπλα στην πολυθρόνα. Η Ζώθμαλιρ τον έπιασε και είδε πως ήταν ο Λάνταρνουρ του την καλούσε, ο Γραμματικός της. Δέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού.

«Λάνταρνουρ...» είπε κρατώντας τη συσκευή μπροστά της.

«*Με συγχωρείτε αν ενοχλώ, Βασίλισσά μου...*»

«Δεν ενοχλείς.»

«Ένας μαντατοφόρος μόλις ήρθε με αερώνυχα, από τη Βορσίραθ, μεταφέροντας μήνυμα από την αδελφή σας. Επείγον.»

Επείγον μήνυμα από την Ολρέκα; Από πότε είχε να λάβει *επείγον* μήνυμα από την Ολρέκα; Δε θυμόταν...

«*Να σας το παραδώσω, Μεγαλειοτάτη; Πού βρίσκεστε;*»

«Στα διαμερίσματά μου είμαι. Και, ναι, να μου το φέρεις, Λάνταρνουρ.»

«*Θα είμαι σύντομα εκεί.*»

Η Ζώθμαλιρ έκλεισε τον πομπό και τον ακούμπησε πάλι στο τραπεζάκι.

Ο Θόμαλκιρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Δεν ξέρω,» του είπε η Ζώθμαλιρ.

«Μπορεί νάχει σχέση μ'εκείνη την υπόθεση με τους κρεμασμένους που ξέφυγαν.»

«Αυτό έγινε στην Κέλμενκωθ, μα τη Χάρλαεθ Βοκ!» Ορισμένες φορές αναρωτιόταν γιατί είχε παντρευτεί τον Θόμαλκιρ. Δεν έμοιαζε να ενδιαφέρεται για πράγματα που *θα έπρεπε* να ενδιαφέρεται!

Η Σμαράγδα, η θεία της που ήταν μόλις δυο χρόνια μεγαλύτερή της και τώρα Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου, της είχε πει κάποτε: «Τον παντρεύτηκες ακριβώς επειδή δεν ενδιαφέρεται γι'αυτά τα πράγματα.»

«Τι εννοείς, θεία;» Η Ζώθμαλιρ ήταν οργισμένη.

«Θα παντρευόταν η Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών έναν άντρα που θα μπλεκόταν στα πόδια της για τέτοια θέματα;» Δεν ήταν ακόμα Βασίλισσα τότε.

Τώρα, συνέχισε να μιλά στον Θόμαλκιρ: «Και θεωρώ το θέμα λήξαντα, ούτως ή άλλως.»

«Βρέθηκαν αυτοί που έκλεψαν τους κρεμασμένους;»

«Όχι. Σαν Ίσκιιοι εξαφανίστηκαν. Ούτε η Σμαράγδα δεν μπορεί να τους εντοπίσει.»

«Τότε, το θέμα δεν έληξε.»

«Το θέμα έληξε, επειδή εγώ ορίζω πως έληξε. Δεν άκουσες τι είπαν οι δημοσιογράφοι γι'αυτό;»

«Όχι. Τι είπαν;» Έσβησε το Στέμμα της Φωτιάς μέσα στο κρυστάλλινο τασάκι πλάι στην πολυθρόνα του.

«Ότι οι κακούργοι που έκλεψαν τους θανατοποινίτες βρέθηκαν και συνελήφθησαν. Έγινε και Δημόσια Δίκη. Στην Κέλμενκωθ. Κρεμάστηκαν.»

«Ποιοι;»

«Κάτι παράνομοι που είχαν πιαστεί κοντά στην Άσελνταθ. Δεν τους δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσουν· οι γλώσσες τους ήταν κομμένες επειδή είχαν βλασφημήσει τη Χάρλαεθ Βοκ και λάτρευαν το Πεινασμένο Σκοτάδι.»

«Παλιάνθρωποι...» Ο Θόμαλκιρ ήπιε μια γουλιά τσάι *λίρεμπολ*.

Ο σύζυγός της είχε όρεξη για Χαρνώθιο χιούμορ σήμερα, παρατήρησε η Ζώθμαλιρ· κι άρχισαν να της μπαίνουν ιδέες να τον γδύσει και να τον καβαλήσει εκεί, επάνω στην πολυθρόνα—

Ένα κουδούνισμα ήχησε μες στο καθιστικό.

Η Ζώθμαλιρ πάτησε το κουμπί του τηλεχειριστηρίου που κρεμόταν από τον βραχίονα της πολυθρόνας της και, μιλώντας στο μικρόφωνό του, είπε: «Μάλιστα;»

«*Μεγαλειοτάτη,*» ακούστηκε η φωνή μιας Βασιλικής Φρουρού έξω από τα διαμερίσματα της Βασίλισσας, «*ο Αρχοντας Λάνταρνουρ αλ Λόντεναβ είναι εδώ, λέγοντας πως σας φέρνει σημαντικό μήνυμα.*» Ο

ήχος ερχόταν από ένα ηχείο σε μια γωνία του καθιστικού, κοντά στο ταβάνι.

«Να περάσει,» είπε η Ζώθμαλιρ στο μικρόφωνο.

Ο Λάνταρνουρ μπήκε στα διαμερίσματά της και ήρθε στο καθιστικό: ένας άντρας γαλανόδερμος, δέκα χρόνια μεγαλύτερός της, με μαύρα μαλλιά και γκριζά γένια.

Η Ζώθμαλιρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και δέχτηκε την επιστολή που της έδωσε λέγοντας: «Εδώ είναι, Βασίλισσά μου. Συγνώμη για την ενόχληση.»

«Τι είπε ο μαντατοφόρος, Λάνταρνουρ;»

«Τίποτα συγκεκριμένο. Θέλετε κάτι άλλο από εμένα, Βασίλισσά μου;»

«Όχι. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Γραμματικός έφυγε από τα διαμερίσματά της, καθώς η Ζώθμαλιρ καθόταν πάλι στην πολυθρόνα της, έσπαγε τη σφραγίδα, και διάβαζε την επιστολή της Ολρέκα νιώθοντας, με κάθε λέξη, ολοένα και πιο έκπληκτη και οργισμένη. Η Θορμάνκου είχε μπει μέσα της...

Ο Θόμακιρ, έχοντας ξαναδεί πολλές φορές αυτή την έκφραση στο πρόσωπό της, έμεινε σιωπηλός αρχικά, μιμούμενος τον Σιλίσβας. Μόλις όμως η Ζώθμαλιρ πήρε το βλέμμα της από το μήνυμα, τη ρώτησε: «Τι είναι;»

«Χάσαμε την Όσβελακ.»

«Τι;»

«Η Κόμισσα των Σκιών έχει την πόλη ξανά. Και η Ολρέκα μου γράφει εδώ ότι ο Χαμένος Πρίγκιπας – ο *Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ*, μα τα δόντια του Πεινασμένου Σκοταδιού! – είναι μαζί της και–»

«Μαζί με την Ολρέκα;»

«Όχι, ανόητε! Μαζί με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Είναι μαζί της, και έκανε τους Αγωνιστές του Βασιλείου να τον υπηρετήσουν. Τους έστρεψε, με κάποιο τρόπο, εναντίον μας!»

«Τι;»

«*Μόνο αυτό έχεις να πεις;*» Η Ζώθμαλιρ πετάχτηκε όρθια σαν η πολυθρόνα της νάχε αρπάξει φωτιά. «Μόνο “τι” έχεις να πεις κάθε τόσο;»

«Τι περιμένεις να πω; Δε μπορεί νάναι αλήθεια, Ζώθμαλιρ. Οι Αγωνιστές–»

«Νομίζεις ότι η Ολρέκα θα μου έγραφε ανεπιβεβαίωτες σαχλαμάρες; Χρησιμοποιώντας κάποιο κόλπο, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ

έστρεψε τους Αγωνιστές του Βασιλείου εναντίον μας. Έτσι ανέφεραν οι μαχητές μας που υποχώρησαν από την Όσβελακ και τώρα βρίσκονται στη Βορσίραθ. Και ο Βόνεμιρ δεν είναι ανάμεσά τους, ούτε η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ ή ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ. Είναι αιχμάλωτοι, μάλλον – ή νεκροί.»

Ο Θόμαλκιρ, ακόμα καθισμένος στην πολυθρόνα του, συνοφρυώθηκε. «Η Ήλναϊθ;»

«Η Ολρέκα δεν γράφει τίποτα γι' αυτήν. Αλλά, μάλλον, ούτε αυτή έφυγε από την Όσβελακ.»

«Μα τον Χάρλαεθ Βοκ...» μουρμούρισε ο Θόμαλκιρ, προβληματισμένος, κοιτάζοντας το χαλί λαβυρίνθων που σκέπαζε το πάτωμα του καθιστικού, και ανάβοντας άλλο ένα τσιγάρο μάρκας *Στέμμα της Φωτιάς*.

Η Ζώθμαλιρ βημάτισε μες στο δωμάτιο, με την επιστολή ακόμα στο χέρι, προβληματισμένη κι εκείνη. Ύστερα, στρεφόμενη στον Θόμαλκιρ, είπε: «Θα πάω εκεί.»

«Πού;»

«Στη Βορσίραθ. Θέλω να δω η ίδια τι γίνεται.»

«Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να μην είναι ο Χαμένος Πρίγκιπας, α-γάπη μου· μπορεί να είναι κάποιος απατεώνας που *ισχυρίζεται* πως είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Η Κόμισσα των Σκιών ίσως να τον χρησιμοποιεί με αφορμή την προπαγάνδα των παρανόμων που ονομάζουν “Προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος”.»

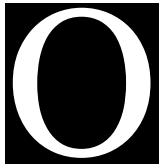
«Το ίδιο ακριβώς μού γράφει και η Ολρέκα.» Ύψωσε προς στιγμή το μήνυμα. «Αλλά δεν έχει σημασία. Θα πάω ούτως ή άλλως στη Βορσίραθ. Ό,τι κι αν συμβαίνει, είναι σημαντικό.»

Βιβλίο Πέμπτο

Τα Μυστικά του Παρελθόντος και τα Μονοπάτια του Αχανούς

Κεφάλαιο 1

Κουβέντες στο Παλάτι των Σκιών

Οι ανιχνευτές μας αναφέρουν ότι οι μαχητές της Βασίλισσας κατευθύνονται προς τα ανατολικά, με σκοπό να βγουν από τα δάση,» είπε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από το τραπέζι της Μεγάλης Αίθουσας του Παλατιού των Σκιών, μέσα στο απόγευμα. Η Ζαφειρία, η κόρη της Κόμισσας, είχε επιστρέψει πριν από καμιά ώρα μαζί με τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ και τους λυκοκαβαλάρηδες του που είχαν πάει βόρεια μες στους Χαρνώθιους δασότοπους ξανά για να ερευνήσουν. Αυτοί ήταν που είχαν αναφέρει τις κινήσεις των μαχητών της Βασίλισσας για τις οποίες μιλούσε η Χάνκαθιρ τώρα, ντυμένη μ'ένα φόρεμα βλάστησης και μια εσάρπα αράχνης και έχοντας τα μαλλιά της φτιαγμένα πλεξίδα των δασών.

Επάνω στο μεγάλο τραπέζι ήταν απλωμένος ένας χάρτης ολόκληρου του Βασιλείου της Χάρνωθ.

«Εκείνο που υπολογίζαμε, δηλαδή,» είπε ο Έλκερθιν ο Θανατογένητος, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, καθίζοντας πάλι στην καρέκλα της, στην κορυφή του τραπεζιού, πλάι στον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ με τα δύο φτερωτά ερπετά στους ώμους του.

«Και τώρα; Θα φέρετε πίσω τους πρόσφυγες;» Ο Έλκερθιν τίναξε στάχτη μέσα σ'ένα πήλινο τασάκι.

«Θα περιμένουμε, πρώτα, οι λύκοι της Σφετερίστριας να έχουν φύγει τελείως από τα δάση. Δε θέλω να διακινδυνέψω καθόλου την ασφάλεια των κατοίκων της Όσβελακ.»

Ο Έλκερθιν ένευσε σαν να το ήξερε ότι έτσι ακριβώς θα απαντούσε η Κόμισσα. «Και μετά; Όταν οι πρόσφυγες έχουν επιστρέψει; Τι στρατηγική σκοπεύετε ν'ακολουθήσετε;»

Σιγή απλώθηκε γύρω από το τραπέζι, γιατί αυτό ήταν το πιο κρίσιμο ζήτημα, αυτός ήταν ο λόγος που, ουσιαστικά, είχαν συγκεντρωθεί εδώ για να μιλήσουν. Για μερικές στιγμές, μόνο το ουρλιαχτό του δυνατού

ανέμου έξω από τα παράθυρα ακουγόταν, καθώς και το τρίξιμο των ξύλων των τριών μεγάλων τζακιών.

Ύστερα, ο Έλκερθιν είπε: «Εγώ δεν θα μείνω εδώ τώρα. Δεν μπορώ να μείνω. Θα φύγω· θα πάω να βρω τους ανθρώπους μου.» Τους Ανυπότακτους, που άλλοι τούς θεωρούσαν ληστές, άλλοι αντάρτες, αλλά κανείς δεν υπήρχε που να μην παραδέχεται ότι ήταν από εκείνους που είχαν προκαλέσει τα πιο μεγάλα προβλήματα στη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν – μέχρι στιγμής. «Και ο Πρίγκιπας» – έριξε μια ματιά προς τον Κάλνεντουρ – «μου λέει ότι θα έρθει μαζί μου. Θέλω, οπότε, να ξέρω—»

«Θα πας με τον Έλκερθιν, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Χάνκαθιρ, διακόπτοντας τον Θανατογέννητο. «Για ποιο λόγο;» Έμοιαζε απορημένη.

«Θέλω να δω τον γιο μου, *νιρλίσα*. Ο Έλκερθιν έχει ανάμεσα στους ανθρώπους του τον έναν από τους δύο γιους μου που θεωρούσα χαμένους.»

Η Χάνκαθιρ έστρεψε το βλέμμα της στον Θανατογέννητο ξανά, και τα μάτια της ήταν διεσταλμένα, ενώ ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ έλεγε: «Είχες τόσο καιρό έναν από τους τελευταίους Κάρνελεκ κρυμμένο;»

«Όχι “έναν από τους τελευταίους”,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν. «Τον τελευταίο, νόμιζα. Και είχα σκοπό να τον βάλω στον Θρόνο όταν ερχόταν η ώρα.»

«Ποια ώρα θα ήταν αυτή, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;» τον ρώτησε ο Βέλερντιν. «Δεν έπρεπε να μας το είχες πει;»

«Είμαστε σύμμαχοι στον αγώνα εναντίον της Σφετερίστριας, Άρχοντα Βέλερντιν, αλλά δεν είμαι υποχρεωμένος να σας αναφέρω τα πάντα.»

«Αυτό ήταν σημαντικό!» είπε η Χάνκαθιρ. «Ο τελευταίος Κάρνελεκ... ενώ όλοι νόμιζαν πως οι Κάρνελεκ έχουν ξεκληριστεί...»

«Τον προστάτευα, και τον προστατεύω, καλά, *νιρλίσα*. Μην έχεις την παραμικρή αμφιβολία γι’ αυτό. Ο μικρός ξέρει να μάχεται σαν εμένα, και το μίσος του για τους υποτακτικούς της Σφετερίστριας δεν γνωρίζει όρια.» Τα μάτια του Θανατογέννητου γυάλιζαν σαν άγριου θηρίου.

«Μάχεται; Τον βάζεις να πολεμά, δηλαδή; Πόσο χρονών είναι;»

«Δεκάξι. Και ο πόλεμος είναι τρόπος ζωής μας· δεν θα μπορούσε να ήταν μαζί μας *χωρίς* να πολεμά. Έχει ως τώρα σκοτώσει πιο πολλούς

λύκους της Σφετερίστριας απ'ό,τι άλλοι που έχουν τα διπλάσιά του χρόνια.»

Ο Κάλνεντουρ τα άκουγε αυτά για τον γιο του και, γι'ακόμα μια φορά, δεν ήξερε πώς να αισθανθεί. Γιατί δεν θυμόταν τίποτα για εκείνον. Ούτε καν το πρόσωπό του. Μόνο ό,τι του είχε πει η Ζέρκιλιθ γνώριζε για την οικογένειά του· η Ζέρκιλιθ και, πιο πρόσφατα, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, που ισχυριζόταν πως ήταν παλιός του φίλος. Ήθελε, όμως, να συναντήσει τον γιο του, τον Ασλάνουρ, τον οποίο ο Έλκερθιν είχε ονομάσει Άρκαλβιρ· ήθελε να τον αντικρίσει και να του μιλήσει. Να του πει ότι ο πατέρας του είχε επιστρέψει. Αναρωτιόταν ποια θα ήταν η αντίδραση του αγοριού. Τον περίμενε τόσα χρόνια; Τον περίμενε να γυρίσει στη Μοργκιάνη; Ή είχε αποφασίσει πως ποτέ δεν θα γύριζε;

Αυτές, όμως, οι σκέψεις δεν απασχολούσαν τώρα τον Κάλνεντουρ, γιατί πίσω από τον Θανατογέννητο έβλεπε δύο μορφές να στέκονται και να αγριοκοιτάζονται. Ο Χάρλαεθ Βοκ και ο Ιουράσκε. Το πώς ήξερε ότι το Ιερό Δέος αγριοκοιτάζε μέσα από την κατασκότεινη κουκούλα του ήταν κάτι που παραξένευε και τον ίδιο τον Κάλνεντουρ, αλλά κάπως το ήξερε. Όμως αναρωτιόταν γιατί ο Χάρλαεθ Βοκ και ο Ιουράσκε να αγριοκοιτάζονται έτσι πίσω από τον Έλκερθιν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε δει να συμβαίνει. Ποια σχέση είχαν οι δύο θεοί με τον Θανατογέννητο; Πιο πολύ σχέση με τον Βορέσας τον Θανατοδότη δεν είχε, ο καταραμένος;

Η Χάνκαθιρ είπε στον Έλκερθιν: «Ήταν, πάντως, ριψοκίνδυνο αυτό που έκανες. Αν ο μικρός σκοτωνόταν, το Βασίλειο θα έχανε τον τελευταίο νόμιμο κληρονόμο του Θρόνου.» Και τον ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι τώρα; Να τον δώσεις στον Πρίγκιπα;»

«Αυτό... θα δείξει.» Και κοίταξε τον Κάλνεντουρ.

Ο οποίος είπε: «Πρέπει πρώτα να μιλήσω με τον γιο μου,» ρίχνοντας ένα βλέμμα και στον Θανατογέννητο και στην Κόμισσα των Σκιών. «Κι αποκεί και πέρα... θα δείξει, όπως λέει κι ο Έλκερθιν.»

«Δε μπορείς, όμως, να μας εγκαταλείψεις τώρα,» του είπε ο Βέλερντιν. «Θα σε χρειαστούμε, Πρίγκιπά μου. Είσαι το μόνο πλεονέκτημα που έχουμε εναντίον της Σφετερίστριας.»

«Δε θα μείνω για πολύ μακριά σας. Θα επιστρέψω στην Όσβελακ όσο πιο γρήγορα μπορώ. Πρέπει, όμως, να δω τον γιο μου, Άρχοντα Βέλερντιν. Ελπίζω να το καταλαβαίνετε αυτό.»

«Φυσικά και το καταλαβαίνουμε,» είπε η Χάνκαθιρ. «Δε θα σου ζητούσαμε ποτέ να μην πας να τον συναντήσεις. Εμείς είναι που ήδη χρωστάμε πολλά σ'εσένα, όχι το αντίστροφο.»

«Δε θέλω ν'ακούω τέτοια λόγια, *νιρλίσα*. Δε μπορούσα να κάνω τίποτα λιγότερο απ'το να σας βοηθήσω.»

Ο Έλκερθιν έσβησε το τσιγάρο του μέσα στο πηλίνο τασάκι. «Ποιο είναι το σχέδιο, λοιπόν, για το άμεσο μέλλον; Πώς θα κινηθούμε εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου;»

«Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι να φέρουμε τους πρόσφυγες πίσω στην Όσβελακ και να την ισχυροποιήσουμε,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Καταλαβαίνεις, όμως, *νιρλίσα*, ότι δεν μπορείς να κρατήσεις την πόλη αν δεν *δράσουμε*. Αν προσπαθήσεις να παίξεις αμυντικό παιχνίδι, θα χάσεις. Η μοναδική μορφή άμυνας που σου μένει είναι η επίθεση.»

Η Χάνκαθιρ το ήξερε αυτό· δεν ήταν ανόητη. Ήξερε πως ήταν απαραίτητο. Ήξερε πως πολλές ζωές θα χάνονταν, αλλά ήταν απαραίτητο. Να γίνει πόλεμος. Εμφύλιος. Πώς αλλιώς θα έριχναν τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν από τον Θρόνο; «Μιλάω για την αρχή,» αποκρίθηκε στον Έλκερθιν. «Το πρώτο πράγμα που με ενδιαφέρει είναι η πόλη μου.»

«Και μετά;» ρώτησε ο Έλκερθιν, όπως είχε ρωτήσει και πιο πριν. «Τι θα γίνει μετά; Αυτό είναι που ενδιαφέρει *εμένα*.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Νομίζω πως, αρχικά, πρέπει να πάρουμε κάποιους από τους σημαντικούς οίκους του Βασιλείου με το μέρος μας. Κι ένας τέτοιος σημαντικός οίκος είναι οι Ζαλτάρεμ.» Έριξε ένα βλέμμα στον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ που κάπνιζε σιωπηλός.

Ο Έλκερθιν ρουθούνισε. «Όλοι τους σκυλιά της Σφετερίστριας, εδώ και χρόνια! Εκτός απ'τον Άρχοντά μας αποδώ.» Έριξε κι εκείνος ένα βλέμμα στον Έλβεντιρ.

Ο οποίος, αν και μοιάζοντας προσβεβλημένος από τον τρόπο του Θανατογέννητου, είπε στον Κάλνεντουρ: «Φοβάμαι πως, κατά βάση, έχει δίκιο. Οι συγγενείς μου είναι με το μέρος της Σφετερίστριας. Αλλιώς δεν θα βρισκόμουν στην Όσβελακ.»

«Μπορούν, όμως, να μεταστραφούν,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ. «Μίλησα με την ανιψιά σου σήμερα το πρωί.»

«Και κατάφερες να την πείσεις να συμμαχήσει μαζί μας;»

«Όχι. Αλλά στο τέλος νομίζω πως θα τα καταφέρω. Νομίζω πως, κατά βάθος, καταλαβαίνει ότι η Ζώθμαλιρ ουσιαστικά σάς δίχασε,

σας έβαλε να αλληλοσκοτωθείτε. Έκλεψε τόσες ζωές από τον οίκο σας, και χάλασε και τη φήμη του. Δεν έχετε κανέναν λόγο να την αγαπάτε.»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Έλβεντιρ. «Αλλά πήγαινε να το πεις αυτό στους Ζαλτάρεμ της Άσελνταθ και, μάλλον, θα δεχτείς επίθεση, Πρίγκιπά μου.»

«Πρέπει να τους κάνουμε να το καταλάβουν. Να καταλάβουν ότι, υποστηρίζοντας εμάς, θα ξαναφτιάξουν τη φήμη του οίκου τους και, στο τέλος, όλα θα είναι καλύτερα στο Βασίλειο.»

«Πώς σχεδιάζεις να το κατορθώσεις αυτό;» τον ρώτησε ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος. «Απλά κουβεντιάζοντάς το μαζί τους;»

«Θα ξεκινήσω από την Έρνελιθ.» Και προς τη Χάνκαθιρ: «Όσο θα λείπω, νιρλίσα, να την κρατάτε εδώ. Να μη σας ξεφύγει, αλλά να μην την κακομεταχειριστείτε κιόλας.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. «Εύκολο να γίνει, Πρίγκιπά μου.»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στον Έλβεντιρ. «Προτού φύγω, θέλω να μιλήσω και μ'εμένα, Άρχοντά μου, για τους Ζαλτάρεμ. Θέλω να μου πεις όλα όσα ξέρεις. Η Έρνελιθ μου ανέφερε κάποια πράγματα για τους γονείς της τα οποία είναι... τραγικά.»

«Ναι,» είπε ο Έλβεντιρ φυσώντας καπνό. «Ήταν όντως τραγικό, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, αυτό που συνέβη ανάμεσα στην αδελφή μου και τον σύζυγό της. Κι ανάμεσα σ'εκείνη και την κόρη της. Από εκεί, ουσιαστικά, ξεκίνησαν όλα. Αυτό ήταν το μεγάλο, καταστροφικό γεγονός που διχάσε για τα καλά τους Ζαλτάρεμ. Που τους διέλυσε, μα το Ιερό Δέος! Μας διέλυσε...» Κούνησε το κεφάλι του, θλιμμένα, κοιτάζοντας τον χάρτη επάνω στο τραπέζι.

«Τι ακριβώς συνέβη;» ρώτησε ο Έλκερθιν. «Αλληλοσκοτώθηκαν, έτσι; Κάτι τέτοιο έχω ακούσει.»

Ο Έλβεντιρ αναστέναξε.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Ο Άρχοντας Έλβεντιρ δεν είναι ανάγκη να μας—»

«Όχι, Πρίγκιπά μου,» τον διέκοψε εκείνος. «Δεν είναι κάτι άγνωστο, σε τελική ανάλυση. Ούτε κάτι που πλέον δεν έχω... που δεν έχω συμβιβαστεί μ'αυτό.» Καθάρισε τον λαιμό του.

Και συνέχισε: «Η αδελφή μου, η Μαράλκα, διαπληκτίστηκε με τον σύζυγό της, τον Φέτανιρ, επειδή εκείνος προσπαθούσε να φέρει τον οίκο μας με το μέρος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, έχοντας ήδη κάνει συμφωνίες με ανθρώπους της χωρίς να έχει ρωτήσει κανέναν από

εμάς. Ο διαπληκτισμός τους έφτασε σε τέτοιο σημείο που η Μαράλκα αναγκάστηκε να προσπαθήσει να φυλακίσει τον Φέτανιρ, πράγμα το οποίο κατέληξε σε συμπλοκή, όπου εκείνος τραυματίστηκε από την ίδια. Σκοτώθηκε από την ίδια. Αλλά δεν νομίζω πως η πρόθεσή της ήταν να τον σκοτώσει. Έγινε από λάθος· είμαι σίγουρος. Και μετά, ακολούθησε το ακόμα χειρότερο: η Έρνελιθ σκότωσε τη μητέρα της – κι αυτό δεν νομίζω ότι έγινε από λάθος. Την πυροβόλησε, παραπάνω από μια φορά.

»Έτσι ο Οίκος των Ζαλτάρεμ διχάστηκε για τα καλά. Και ακολούθησαν κι άλλοι σκοτωμοί και καταδιώξεις. Ήμουν τυχερός που γλιτώσα ζωντανός. Πολύ τυχερός.

»Θα σου πω αργότερα λεπτομέρειες και για τους υπόλοιπους συγγενείς μου, Πρίγκιπά μου. Ό,τι ξέρω, τουλάχιστον· γιατί έχω χρόνια να τους δω, όπως καταλαβαίνεις.»

«Εκτιμώ όσα μπορώ να μάθω, Άρχοντα Έλβεντιρ.»

«Αν καταφέρεις αυτό που λες – να στρέψεις τους Ζαλτάρεμ εναντίον της Σφετερίστριας, να τους κάνεις να δουν την αλήθεια – θα σου είμαι για πάντα υπόχρεος, ακόμα κι αν ποτέ δεν μπορέσω να επιστρέψω στην Άσελνταθ.»

«Θα το προσπαθήσω,» υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ. «Και αυτό και το να επιστρέψεις στην Άσελνταθ.»

«Το σχέδιο, λοιπόν,» ρώτησε ο Έλκερθιν, «είναι να φέρουμε τους Ζαλτάρεμ με το μέρος μας; Δε νομίζω ότι θα πιάσει, Πρίγκιπα. Χρειαζόμαστε κάτι πιο δραστικό.»

«Είπα ότι πρέπει να φέρουμε *διάφορους* σημαντικούς οίκους με το μέρος μας.»

«Χρειαζόμαστε κάτι πιο δραστικό,» επέμεινε ο Θανατογέννητος.

«Χωρίς υποστήριξη δεν μπορούμε να πολεμήσουμε τη Σφετερίστρια.»

«Ο Κάλνεντουρ μιλά συνετά,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αν είναι η Ζώθμαλιρ να πέσει από τον Θρόνο, θα πέσει επειδή το Βασίλειο στράφηκε εναντίον της, όχι επειδή κάποιοι παράνομοι άρχισαν να κάνουν επιθέσεις αποδώ κι αποκεί.»

«Οι παράνομοι που κάνουν επιθέσεις αποδώ κι αποκεί,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν, αρκετά απότομα, αρκετά άγρια, «είναι που κρατάνε την αντίσταση *ζωντανή* εδώ και χρόνια, Κόμισσα! Το ξέρεις αυτό. Αν περιμέναμε τους μεγάλους οίκους, τότε όλα θα ήταν χαμένα· δεν θα

υπήρχε καμιά ελπίδα για απελευθέρωση από την τυραννία της άτριχης λύκαινας!»

«Δεν θέλω να υποτιμήσω όλα όσα έχετε κάνει, Έλκερθιν· όμως χωρίς να ξεσηκωθούν κάποιοι οίκοι κατά της Σφετερίστριας δεν πρόκειται να τη ρίξουμε από τον Θρόνο της Χάρνωθ. Εκτός αν έχεις τη δυνατότητα να συγκεντρώσεις έναν πελώριο στρατό που μπορεί να νικήσει οτιδήποτε έχει να στρέψει η Μακμάρνουν εναντίον του και να καταλάβει την Πρωτεύουσα.»

«Τόσο μεγάλο στρατό δεν έχω στη διάθεσή μου, όπως γνωρίζεις. Αν είχα, θα τον είχα ήδη χρησιμοποιήσει. Ίσως μπορούσαμε, όμως, να επιχειρήσουμε να δολοφονήσουμε την άτριχη λύκαινα. Ο Πρίγκιπας αποδώ προστάζει τους θεούς, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Υπάρχει τίποτα που να είναι αδύνατο γι' αυτόν;»

«Υπάρχει,» του απάντησε ο Κάλνεντουρ. «Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο τα παρουσιάζεις.»

«Δε θα μπορούσες, δηλαδή, να προστάξεις τους θεούς για να σκοτώσεις την άτριχη λύκαινα του Θρόνου;»

«Κατά πρώτον, δεν “προστάζω” τους θεούς· η διαδικασία είναι πιο πολύπλοκη. Κατά δεύτερον, αυτό που λες ίσως και να ήταν εφικτό αλλά υπό κάποιες προϋποθέσεις. Και δεν είμαι σίγουρος ότι θα έλυνε κατευθείαν όλα τα προβλήματα. Αν πεθάνει η Ζώθμαλιρ αλλά το καθεστώς της εξακολουθήσει να υφίσταται... ποιος παίρνει την εξουσία μετά από αυτήν; Έχει κάποια κόρη;»

«Δεν έχει κόρη,» είπε η Χάνκαθιρ· «έχει έναν γιο. Η αδελφή της, η Ολρέκα, κατά πάσα πιθανότητα θα πάρει την εξουσία, σε περίπτωση που η Ζώθμαλιρ σκοτωθεί.»

«Το πρόβλημά μας, λοιπόν, θα συνεχίσει να υπάρχει,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Προφανώς. Και η Ολρέκα θα θέλει να εκδικηθεί για τον θάνατο της αδελφής της.»

«Φαύλος κύκλος.» Και προς τον Έλκερθιν: «Η μόνη λύση είναι το Βασίλειο να στραφεί εναντίον της εξουσίας που τώρα υφίσταται. Έτσι θα δοθεί ένα τέλος. Είτε χρειαστεί να σκοτώσουμε τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είτε όχι. Δε μπορεί να γίνει αλλιώς, γιατί ή θα βρεθούμε στην ίδια κατάσταση αλλά με άλλη γυναίκα στον Θρόνο, ή θα δημιουργηθεί χάος και αναρχία μέσα στο Βασίλειο.»

Και, ξαφνικά, ο Κάλνεντουρ είδε ξανά τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε να αγκριοκοιτάζονται, αλλά τώρα όχι πίσω από τον

Θανατογέννητο: πάνω από τον χάρτη του Βασιλείου που ήταν απλωμένος στο τραπέζι. Σαν οπτασίες. Προτού ξεθωριάσουν και χαθούν.

Τι μπορεί να σήμαινε αυτό; Σήμαινε κάτι;

«Εντάξει,» είπε ο Έλκερθιν, ανάβοντας το τσιγάρο που είχε πριν από λίγο στρίψει. «Ποιο είναι το σχέδιο, λοιπόν; Αλλά και μόνο να κάνεις συζητήσεις με διάφορους οίκους, προκειμένου να τους πείσεις να έρθουν με το μέρος σου; Γιατί, αν αυτό σκέφτεσαι, δεν νομίζω ότι θα πιάσει – όχι χωρίς κάτι επιπλέον, τουλάχιστον. Οι σημαντικοί οίκοι του Βασιλείου είναι *πραγματικά* με το μέρος της άτριχης λύκαινας, Πρίγκιπα. Έχουν συμβεί επεισόδια ανάμεσά τους όπως κι ανάμεσα στους Ζαλτάρεμ.»

Η Χάνκαθιρ είπε, προβληματισμένη: «Αυτό είναι αλήθεια... Η δουλειά μας θα είναι δύσκολη.»

«Δεν είναι δυνατόν να περιμένετε έστω και μερικοί οίκοι να συμμαχήσουν μαζί μας χωρίς κάποια επίδειξη δύναμης από μέρους μας,» συνέχισε ο Έλκερθιν. «Θα είναι σαν να τους ζητάτε να πάνε να κρεμαστούν ομαδικά – πράγμα που η Σφετερίστρια θα τους κάνει με μεγάλη ευχαρίστηση, μόλις αντιληφτεί την προδοσία τους.»

Ο Κάλνεντουρ άναψε ένα από τα Υπερυδάτια τσιγάρα που είχε ακόμα μαζί του. «Τι είδους “επίδειξη δύναμης” έχεις να προτείνεις, Έλκερθιν;»

«Επίθεση στη Βορσίραθ. Να την καταλάβουμε.»

«Να καταλάβουμε τη *Βορσίραθ*;» έκανε η Χάνκαθιρ.

«Ναι!» Τα μάτια του Θανατογέννητου γυάλιζαν ξανά σαν αγριμιού που διψά για αίμα.

«Δε νομίζω πως είναι εφικτό. Ο στρατός μου—»

«Εννοείται πως δεν θα γίνει μόνο με τον στρατό σου, *νιρλίσα*. Θα χρειαστεί να επιστρατεύσουμε πολλές δυνάμεις. Αλλά—»

«Τι δυνάμεις;» παρενέβη ο Κάλνεντουρ, ενώ έβλεπε από δίπλα τη Λουκία να τον λοξοκοιτάζει με κάποια δυσανεμία κι ανησυχία. Δεν της άρεσε καθόλου που μπλέκονταν σ' αυτή την ιστορία· ο Κάλνεντουρ το καταλάβαινε, το *ήξερε*. Αλλά τώρα που ήταν εδώ δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

Ο Θανατογέννητος απάντησε: «Παρανόμους, και έναν πρίγκιπα που προστάζει τους θεούς.»

«Επιμένεις ότι προστάζω τους θεούς...»

«Κάτι, πάντως, μπορείς να κάνεις. Στα δάση μάς περνούσες κάτω από τις σκιές των μαχητών της άτριχης λύκαινας· στα υπόγεια της

Όσβελακ έγινε αφέντης του Πεινασμένου Σκοταδιού και των Ακόλουθών του· μες στο Παλάτι των Σκιών πήρες μέσα σου την ίδια τη Θορμάνκου και σκότωσες, συνολικά, τους υπερδιπλάσιους εχθρούς απ'ό,τι σκοτώσαμε όλοι οι άλλοι μαζί, σαν να ήσουν γιος της Κυράς του Πολέμου· και μετά, με τη φωνή του Ιερού Δέους, πρόσταξες τους Αγωνιστές του Βασιλείου νάρθουν με το μέρος μας, κι αυτοί ήρθαν. *Ήρθαν*. Χωρίς δεύτερη σκέψη. Κι ακόμα, φανατικά, σε υπηρετούν.

»Θες τώρα να μου πεις ότι πρέπει να νομίζω πως υπάρχει κάτι που δεν μπορείς να κάνεις; Εσύ νομίζεις ότι δεν μπορείς να μας βοηθήσεις να κατακτήσουμε τη Βορσίραθ;»

«Ίσως και να μπορώ. Αλλά πρέπει να καταλάβεις πως όλα όσα με έχεις δει να κάνω δεν είναι ούτε απόλυτα ελεγχόμενα από εμένα ούτε τελείως ακίνδυνα για εμένα.»

«Τι εννοείς; Μπορεί να... μπορεί κάτι να *πάθεις* όταν καλείς τους θεούς;»

«Δε θέλω να μπω σε λεπτομέρειες τώρα. Πάντως, ας πούμε ότι, ναι, υφίσταται κάποιος κίνδυνος για το άτομό μου αλλά και για τους άλλους γύρω μου. Δεν είναι εύκολο να κρατάς υπό την κυριαρχία σου μια καταιγίδα, *Έλκερθιν*.»

Ο Θανατογέννητος τον ατένιζε συλλογισμένα τώρα, καθώς φυσούσε καπνό από την άκρη του στόματός του.

«Μίλησες, όμως, για παρανόμους που μπορούν να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε τη Βορσίραθ. Σε ποιους ακριβώς αναφέρεσαι;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Κατά πρώτον, στους Ανυπότακτους μου. Έχω αρκετούς μαχητές, Πρίγκιπα. Αλλά δεν είναι μόνο αυτοί. Μπορούμε να κάνουμε συμφωνίες και με άλλους, ώστε να χτυπήσουν τη Βορσίραθ εκ των έσω. Ο Αρχικαλεστής» – έστρεψε το βλέμμα του στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ – «πάω στοίχημα ότι ξέρει πώς να το καταφέρει αυτό. Είναι, ίσως, ο πιο δικτυωμένος άνθρωπος σε τούτο το τραπέζι παρότι παίζει το παιχνίδι του Σιλίσβας.»

«Οδηγό μου μονάχα το Πεπρωμένο έχω, Θανατογέννητε,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής του Ιουράσκε, μαυρόδερμος, με γαλανά γένια και με μια περίπλοκη δερματοστιξία επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι του – μια δερματοστιξία που ο Κάλνεντουρ υποπτευόταν ότι είχε σχέση με το γεγονός ότι ήταν Αρχικαλεστής.

«Δεν αληθεύει αυτό που λέω;» τον ρώτησε ο Έλκερθιν. «Δε θα μπορούσες να υποκινήσεις διάφορους παρανόμους ώστε να χτυπήσουν

τη Βορσίραθ εκ των έσω ενώ ο στρατός της Κόμισσας τη χτυπά από έξω;»

«Θα μπορούσε να γίνει, πράγματι,» παραδέχτηκε ο Νέλδουρ. «Δεν είναι απίθανο. Ειδικά αν ορισμένοι μάθαιναν ότι ο... Πρίγκιπας του Αίματος έχει έρθει και η προφητεία του έχει αρχίσει να εκπληρώνεται.»

«Ακριβώς. Ναι. Αυτή την προφητεία μπορούμε τώρα να τη χρησιμοποιήσουμε υπέρ μας, εκτός των άλλων. Αλλά» – προς τον Κάλνε-ντουρ ξανά – «δεν τελειώνει εδώ η πρότασή μου, Πρίγκιπα. Έχουμε, επίσης, τη δυνατότητα να χτυπήσουμε τη Βορσίραθ και από τη θάλασσα, αν συνεννοηθούμε με τον Ξανθό Κουρσάρο, τον Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ, ο οποίος είναι θείος του Νέλδουρ αποδώ και με τον οποίο έχω ξανασυνεργαστεί πρόσφατα. Δεν αμφιβάλλω ότι θα ήθελε πολύ να πλιατσικολογήσει στη Βορσίραθ.

»Σκέψου, λοιπόν, τώρα πώς μπορεί να γίνει το πράγμα. Σκεφτείτε το όλοι,» ρίχνοντας μια ματιά στους πάντες γύρω απ'το τραπέζι. «Ο στρατός της Κόμισσας χτυπά τη Βορσίραθ από έξω, μαζί με τους Ανυπότακτους μου και όσους άλλους καταφέρουμε να μαζέψουμε για να μας υποστηρίξουν· ενώ, συγχρόνως, διάφοροι παράνομοι και δυσαρεστημένοι με το καθεστώς της άτριχης λύκαινας χτυπάνε την πόλη εκ των έσω, και ο Ξανθός Κουρσάρος τής επιτίθεται από τη θάλασσα. Και ο Πρίγκιπας αποδώ καλεί τους θεούς και κάνει ό,τι νομίζει πως μπορεί να κάνει για να μας βοηθήσει.

»Τι λέτε – έχουμε καλές πιθανότητες να πάρουμε τη Βορσίραθ, ή όχι;» Το βλέμμα του ήταν, αν μη τι άλλο, πιο άγριο και αιμοβόρικο από πριν, σαν γιγαντόλυκος που έχει μυριστεί θήραμα στα εκατό μέτρα.

Η σιωπή του Σιλίσβας πλάκωσε για μερικές στιγμές.

Και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ την έσπασε πρώτη. «Εγώ είμαι σύμφωνη, και μπορώ να προσφέρω και πληροφορίες για την πόλη που ίσως να μας χρειαστούν.» Η αδελφή της είχε δολοφονηθεί από τον Σέλριρ ωλ Σέντριβεμ, τον Δούκα της Βορσίραθ, και τη νέα σύζυγό του, την Ολρέκα αλ Μακμάρνουν. Το βλέμμα της ήταν τόσο αιμοβόρικο όσο και του Έλκερθιν αυτή τη στιγμή, νόμιζε ο Κάλνε-ντουρ. *Και όχι αδικαιολόγητα.*

Ο Θανατογέννητος μεϊδίασε άγρια. «Αναρωτιόμουν γιατί δεν είχες μιλήσει ακόμα, Λοτρίνθα.»

Και ο Κάλνεντουρ θυμήθηκε πως η Λοτρίνθα τού είχε πει ότι ο Έλκερθιν την έσωσε όταν την κυνηγούσαν και, τελικά, την οδήγησε στην Όσβελακ και στην Κόμισσα των Σκιών, για να κρυφτεί.

Η Χάνκαθιρ ρώτησε: «Τι νομίζεις, Πρίγκιπά μου, για όλ' αυτά;»

Και ο Κάλνεντουρ συνειδητοποίησε ότι – πάλι – περίμεναν από εκείνον να πάρει μια απόφαση. *Από εμένα: έναν άνθρωπο που δεν θυμάται τίποτα για το παρελθόν του και για τα πρόσφατα γεγονότα στο Βασίλειό τους...* «Εσύ πρέπει να μας πεις, νιρλίσα, αν θα ήσουν πρόθυμη να οδηγήσεις τον στρατό σου εναντίον της Βορσίραθ.»

Η Χάνκαθιρ φάνηκε σκεπτική.

Ο Έλκερθιν τής είπε: «Αν δεν επιτεθείς στην άτριχη λύκαινα, η άτριχη λύκαινα θα επιτεθεί σ'εσένα. Το θέμα είναι ποια θα επιτεθεί πρώτη. Σύγκρουση θα γίνει, δίχως αμφιβολία.»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε η Χάνκαθιρ. Κι έριξε ένα βλέμμα στον Βέλερντιν, κι ένα στον Έρανκουρ.

Η Ζαφειρία, η κόρη της, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή – ασυνήθιστα σιωπηλή, ίσως – τώρα είπε: «Πρέπει να κάνουμε αυτό που προτείνει ο Έλκερθιν. Θα οδηγήσω εγώ τον στρατό στη Βορσίραθ, αν η μητέρα μου πιστεύει ότι έχει υποχρεώσεις που την κρατάνε εδώ, στην πόλη μας.» Η μικρή έδειχνε αξιοσημείωτο ζήλο, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ – και είδε, γ'ακόμα μια φορά, τον Χάρλαεθ Βοκ πίσω της.

Η Χάνκαθιρ αγριοκοίταξε την κόρη της. «Ας μην παίρνουμε βιαστικές αποφάσεις, Ζαφειρία.»

«Μα πρέπει να βιαστούμε!» διαφώνησε εκείνη. «Ο Έλκερθιν το είπε: Το θέμα είναι αν εμείς θα επιτεθούμε πρώτοι στη Σφετερίστρια ή αυτή σ'εμάς.»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε. «Αν είναι να ξεκινήσουμε πόλεμο, δεν θα τον ξεκινήσουμε απερίσκεπτα.»

«Είσαι, όμως, πρόθυμη να επιτεθείς στη Βορσίραθ, ή όχι;» τη ρώτησε ο Έλκερθιν, επίμονα.

«Έτσι όπως φαίνεται η κατάσταση, ναι, προκειμένου να προφυλάξω την Όσβελακ, είμαι πρόθυμη να επιτεθώ στη Βορσίραθ.»

«Ωραία, λοιπόν· κανονίστηκε. Θα πνίξουμε τους υποτακτικούς της άτριχης λύκαινας στο αίμα τους μέσα σ'αυτή τη γαμημένη πόλη!» Κι έσβησε το τσιγάρο του στο πήλινο τασάκι, πιέζοντάς το σαν να ήθελε να το λιώσει.

«Θα οδηγήσω εγώ τον στρατό,» είπε πάλι η Ζαφειρία.

«Αρκετά με τούτη την κουβέντα!» παρενέβη η Χάνκαθιρ. «Το ποιος θα οδηγήσει τον στρατό θα το αποφασίσουμε όταν είναι ώρα ο στρατός μας να ξεκινήσει. Προς το παρόν, εκείνο που μ'ενδιαφέρει είναι να επιστρέψουν οι πρόσφυγες ασφαλείς στην Όσβελακ.»

«Αυτό, όμως, ίσως να μη μπορεί να γίνει αρκετά γρήγορα, νιρλίσα,» προειδοποίησε ο Θανατογέννητος. «Σκέψου μόνο πόσες μέρες χρειάζονται για να διασχίσουν τα δάση από τις κρυψώνες τους ως εδώ.»

«Λογαριάζεις να επιτεθούμε στη Βορσίραθ σε λιγότερο από δέκα μέρες, μα τα όπλα της Θορμάνκου; Το θεωρείς εφικτό; Όπως και νάχει, θα χρειαστεί κάποια προετοιμασία. Αν μη τι άλλο, για να συνεννοηθείτε με τον Ξανθό Κουρσάρο και ο Νέλδουρ να έρθει σε επαφή με διάφορους παρανόμους.»

«Μάλλον έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Έλκερθιν. «Αλλά καλό θα ήταν, νομίζω, να είμαστε έτοιμοι για το ενδεχόμενο ότι μπορεί να χρειαστεί να πολεμήσουμε και πιο νωρίς.»

Και προς τον Κάλνεντουρ: «Πότε σκοπεύεις να αναχωρήσουμε, Πρίγκιπα; Δε μπορώ να περιμένω για πολύ ακόμα.»

«Σκέφτομαι να φύγω μόλις έχουμε κρεμάσει τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ.»

«Και πότε θα γίνει αυτό; Όταν έχουν επιστρέψει οι πρόσφυγες; Αν είναι έτσι—»

«Ναι, το ξέρω, θα ήταν αργά.»

Ο Έλκερθιν ένευσε. «Λοιπόν;»

«Θα το κάνουμε αύριο το πρωί, αν και μόνο οι μαχητές της Κόμισσας θα βρίσκονται εδώ για να το δουν.»

«Θα είναι όμορφο θέαμα, όμως.» Δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να κρύψει την αιμοβορία του.

Η Χάνκαθιρ είπε: «Θέλω να θέσω ένα άλλο ερώτημα...»

Στράφηκαν να την κοιτάξουν.

«Όταν ο στρατός της Σφετερίστριας ήρθε να πολιορκήσει την Όσβελακ, οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι παραπλάνησαν κάποιους από τους πολίτες της ώστε να φύγουν από το προσφυγικό σύνολο και να στήσουν ενέδρες στους βασιλικούς. Πολλοί από αυτούς τους παραπλανημένους πολίτες σκοτώθηκαν, και ορισμένοι, υποθέτω, αιχμαλωτίστηκαν από τους εχθρούς μας. Οι υπόλοιποι, όμως, τι έγιναν; Ο Λύκαρχος Λόντριβιρ και η κόρη μου δεν τους έχουν συναντήσει στα δάση στα βόρεια. Και ούτε στα νότια είναι κανείς, μάλλον. Τι έγιναν αυτοί οι άνθρωποι; Γνωρίζεις, Πρίγκιπά μου; Και ρωτάω εσένα επειδή

πρόσφατα είχες... επαφή με το Παντοβόρο Σκότος και φαινόταν να ξέρεις πράγματα που...»

«Τα έχω ξεχάσει πλέον,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, και ήταν αλήθεια: εκείνες οι γνώσεις, που είχαν έρθει τόσο αβίαστα στο μυαλό του, σαν να ήταν ανέκαθεν εκεί, είχαν ομοιότροπα σβήσει, όπως η ομίχλη που φεύγει όταν τη φυσά ο άνεμος. «Δεν ήμουν ακριβώς ο εαυτός μου τότε, νιρλίσα.»

«Δε γνωρίζεις, δηλαδή, τι έγιναν αυτοί οι άνθρωποι;»

«Δυστυχώς όχι.»

Ο Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, ρώτησε: «Μπορεί οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι να τους κρατάνε αιχμάλωτους;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, υποθέτω. Αλλά, αν είναι έτσι, δεν το ξέρω.»

Αργότερα, όταν είχε νυχτώσει και είχαν μόλις μπει στο δωμάτιο του Παλατιού των Σκιών που η Κόμισσα τούς είχε παραχωρήσει, η Λουκία είπε:

«Το έχεις, λοιπόν, αποφασίσει: θα μείνεις εδώ και θα κάνεις πόλεμο μαζί τους...»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Τι άλλο μπορώ να κάνω; Να τους εγκαταλείψω; Να τους χαιρετήσω τώρα και να τους πω ότι φεύγω για Υπερυδάτια;»

Η Λουκία αναστέναξε και κάθισε βαριά στη μία από τις δύο καρέκλες του δωματίου, ενώ ο Ακατάλυτος, ο γάτος της, πηδούσε στο κρεβάτι. Ο Δεξής και η Αριστερή έφυγαν απ'τους ώμους του Κάλνεντουρ για να γαντζωθούν στην κρεμάστρα. Φαινόταν να τους αρέσει εκεί.

«Τουλάχιστον,» είπε η Λουκία, «δεν έχεις ξεχάσει ακόμα την Υπερυδάτια...»

«Είναι δυνατόν ποτέ να την ξεχάσω;»

«Θα επιστρέψεις, δηλαδή; Ύστερα από – απ'ό,τι κι αν συμβεί εδώ – θα επιστρέψεις;»

«Την έχουμε ξανακάνει αυτή την κουβέντα, Λουκία, πολλές φορές,» είπε ο Κάλνεντουρ καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού και χαϊδεύοντας τη ράχη του Ακατάλυτου που είχε ξαπλώσει τεμπέλικα. «Θα επιστρέψω στην Υπερυδάτια. Αλλά όχι ακόμα.

»Είσαι θυμωμένη μαζί μου;»

«Όχι.»

«Όμως δεν με καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω πως θέλεις να ανακαλύψεις το παρελθόν σου, αλλά...» Αναστέναξε πάλι. «Δεν είναι εδώ η θέση σου πια, Γεώργιε! Είσαι ο Οφιομαχητής της Υπερυδάτιας, όχι αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Ίσως να είμαι και οι δύο συγχρόνως.»

Η Λουκία δεν μίλησε, σαν να είχε επηρεαστεί από τη σιωπηλή, μυστικοπαθή νοοτροπία των Μοργκιανών.

«Εγώ,» της είπε ο Κάλνεντουρ, εξακολουθώντας να χαϊδεύει τη ράχη του Ακατάλυτου που γουργούριζε ευχαριστημένα, «δεν θα σου κάνω, πάντως, την ίδια ερώτηση...»

«Ποια ερώτηση;»

«Αν το μετάνιωσες που ήρθες μαζί μου.»

«Την απάντηση την ξέρεις.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Δεν είχε αμφιβολία για την αγάπη της Λουκίας. Αλλά αισθανόταν άσχημα που την είχε παρασύρει στη Μοργκιάνη. Αν και, βέβαια, εκείνη δεν θα έμενε στην Υπερυδάτια ακόμα κι αν ο Κάλνεντουρ τής το ζητούσε πεισματικά.

Από τη μια την ήθελε κοντά του – ήταν σαν το μοναδικό γνωστό πράγμα σε μια άγνωστη διάσταση – από την άλλη, φοβόταν ότι μπορεί να της έκανε κακό φέρνοντάς την εδώ. Η επιλογή, όμως, ήταν πάντα δική της· και, αληθινά, δεν του φαινόταν πως είχε μετανιώσει για τίποτα.

Κεφάλαιο 2

Η Καταδίκη του Εκπαιδευτή

ήκω πάνω κι έλα μαζί μας,» είπε το ένα από τα δύο αγόρια που είχαν μόλις μπει στην αίθουσα βαστώντας οπλολόγχες.

«Ήρθε η ώρα να με κρεμάσει ο Πρίγκιπας σας;» ρώτησε ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ καθώς ορθωνόταν από την πολυθρόνα του.

Η Ήλναϊθ κοίταζε με στενεμένα μάτια, από τον καναπέ, μισοξαπλωμένη. Ο Βόνεμιρ ήταν όρθιος μπροστά στο παράθυρο, κάτω απ' το οποίο φαίνονταν φρουροί – δεν μπορούσε να αποτελέσει δρόμο διαφυγής. Ο Κασλάριν ήταν καθισμένος σε μια άλλη πολυθρόνα, και τώρα σηκώθηκε κι αυτός.

«Έλα μαζί μας,» επανέλαβε ο Αγωνιστής του Βασιλείου, κάνοντας νόημα στον Σόνταλιρ, ενώ ο άλλος Αγωνιστής τον σημάδευε με την κάννη της οπλολόγχης του.

«Γιατί το κάνετε αυτό;» τους ρώτησε ο Σόνταλιρ πλησιάζοντάς τους. «Γιατί τον υπηρετείτε;» Και τους αποκάλεσε με τα ονόματά τους. «Με ξέρετε, δεν με ξέρετε; Γνωρίζετε ποιος είμαι–»

«Μη μιλάς!» τον διέκοψε ο Αγωνιστής και, κρεμώντας την οπλολόγχη του στον ώμο, πήγε πίσω από τον Σόνταλιρ για να του αρπάξει τα χέρια και να τα δέσει με χειροπέδες.

Αλλά ο Σόνταλιρ δεν έμεινε ακίνητος: με μια γρήγορη, εμπειροπόλεμη κίνηση, άρπαξε εκείνος το ένα χέρι του αγοριού και, βάζοντάς του τρικλοποδιά, το έριξε προς τη μεριά του Αγωνιστή με την υψωμένη οπλολόγχη. Η οπλολόγχη πετάχτηκε παραδίπλα καθώς τα δύο αγόρια χτυπούσαν το ένα πάνω στο άλλο, παραπατούσαν, και έπεφταν.

Ο Κασλάριν τινάχτηκε αμέσως και την άδραξε από το πάτωμα. Ο Βόνεμιρ όρμησε και κλότσησε κατακέφαλα τον έναν Αγωνιστή που προσπαθούσε να σηκωθεί, σωριάζοντάς τον ακίνητο για τα καλά, με γαλανά αίματα πάνω στο μαυρόδερμο πρόσωπό του. Ο δεύτερος Αγωνιστής ήταν ολοφάνερα ζαλισμένος. Ο Σόνταλιρ έσκυψε και πήρε το πιστόλι από τη ζώνη του–

«Κι άλλος!» φώναξε η Ήλναϊθ καθώς πηδούσε από τον καναπέ και κρυβόταν πίσω του.

Ένας Αγωνιστής είχε εμφανιστεί στην πόρτα, με οππολόγχη υψωμένη—

Ο Κασλάριν τον πυροβόλησε με τη δική του οππολόγχη — μία φορά, και ξανά — και το αγόρι έπεσε πίσω.

«Πάμε!» είπε ο Κασλάριν στους συγκρατούμενούς του. «Αν βιαστούμε δε θα προλάβουν να μας σταματήσουν.»

Δίχως δεύτερη σκέψη, τον ακολούθησαν έξω από την αίθουσα, ενώ ο Βόνεμιρ άρπαζε και την άλλη οππολόγχη των δυο Αγωνιστών και η Ήλναϊθ έπαιρνε το πιστόλι του Αγωνιστή που ο Βόνεμιρ είχε κλοπήσει.

Στον διάδρομο, όμως, βρέθηκαν ξαφνικά περικυκλωμένοι από υψωμένες οππολόγχες. Αγωνιστές του Βασιλείου ήταν δεξιά κι αριστερά τους.

«Ρίξτε κάτω τα όπλα!» τους φώναξε ένας. «Κάτω τα όπλα!»

Και δεν είχαν άλλη επιλογή απ'το να υπακούσουν.

Τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ τον πήραν με τα χέρια δεμένα. Τους άλλους τούς κλείδωσαν πάλι στην αίθουσα, αφού τράβηξαν έξω τον αναισθητοποιημένο Αγωνιστή και βοήθησαν τον ζαλισμένο να σηκωθεί.

«Γαμώτο!» σύριξε η Ήλναϊθ. «Βιαστήκαμε!» Κι αγριοκοίταξε τον Κασλάριν σαν εκείνος να έφταιγε.

«Ήταν το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε,» της είπε ο Βόνεμιρ. «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος διαφυγής. Κάτω απ'το παράθυρο στέκονται φρουροί. Προφανώς, όμως, κι αυτό που επιχειρήσαμε το περίμεναν...»

Ο Κασλάριν κάθισε στο τραπέζι, γεμίζοντας μια κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών και πίνοντας. Σιωπηλός σαν τον Σιλίισβας. Μοιάζοντας νάχει την οργή της Θορμάνκου μέσα του.

Η Ήλναϊθ αναστέναξε. «Και τώρα τον πάνε για να τον κρεμάσουν;»

«Το πιθανότερο,» είπε ο Βόνεμιρ.

«Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να δραπετεύσουμε, Άρχοντά μου! Αλλιώς, ποιος ξέρει τι μοίρα περιμένει κι εμάς; Τον πιστεύεις αυτό τον Πρίγκιπα ότι θα ζητήσει λύτρα;»

«Λύτρα για εσένα,» της θύμισε ο Βόνεμιρ. «Εμένα είπε πως θα με κρατήσει για “μελλοντικές διαπραγματεύσεις”. Και τον Κασλάριν, επίσης, φαίνεται να θέλει κάπως να τον χρησιμοποιήσει.»

«Να τον καταπιεί το γαμημένο Σκοτάδι, τον σκοτοφαγωμένο!» γρύλισε ο Κασλάριν, πίνοντας κι άλλο κρασί.

Ο Γενικός Διοικητής των Υπέρμαχων του Θρόνου, Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, ανέφερε στον Κάλνεντουρ τι είχε συμβεί στην αίθουσα των αιχμαλώτων.

«Από εκεί, λοιπόν, ακούστηκαν οι πυροβολισμοί...» είπε ο Πρίγκιπας, καθώς στεκόταν μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, μπροστά στο αναμμένο τζάκι με το ιερό σύμβολο του Χάρλαεθ Βοκ, μαζί με τη Λουκία, τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν γαντζωμένοι πάνω από το στόμιο του τζακιού.

«Μάλιστα, Πατέρα,» αποκρίθηκε ο Παρνάλθιρ. «Σκότωσαν έναν δικό μας.» Και είπε το όνομα του αγοριού που είχε πεθάνει, καθώς και το όνομα του οίκου του. «Οι σφαίρες ήρθαν από πολύ κοντά· τρύπησαν την αλεξίσφαιρη θωράκιση· τον χτύπησαν λίγο πιο κάτω απ'τον λαιμό.»

Ακόμα ένας άδικος θάνατος... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ.

«Περιμένουμε διαταγές σας, Μεγαλειότατε.»

«Συνεχίστε όπως είχαμε πει.»

«Τα λόγια σας είναι νόμος, Πατέρα!» Ο Παρνάλθιρ χαιρέτησε στρατιωτικά κι απομακρύνθηκε.

«Πρέπει να τους προσέχουμε περισσότερο,» είπε η Λοτρίνθα. «Έχουν αρχίσει να γίνονται απεγνωσμένοι, άρα και επικίνδυνοι. Ίσως θα ήταν καλύτερα να τους κλείσεις στα μπουντρούμια, Πρίγκιπά μου.»

«Τα μπουντρούμια είναι επίσης επικίνδυνα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ξεχνάς από πού εισβάλαμε στο παλάτι;»

«Νομίζεις ότι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι μπορεί να τους πάρουν από εκεί;»

«Εσύ δεν το νομίζεις;»

«Η Κόμισσα τη φρουρεί τώρα εκείνη την κρυφή είσοδο.»

«Ίσως να υπάρχουν κι άλλες κρυφές εισόδους.»

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος τούς πλησίασε μαζί με την Ακνάριθ'λι, την υπαρχηγό των Ανυπότακτων. «Τι ήταν αυτοί οι πυροβολισμοί που ακούστηκαν;» ρώτησε. «Κάποιος έκανε σκοποβολή, ή κάτι χειρότερο;»

«Κάτι χειρότερο,» απάντησε ο Κάλνεντουρ, και του εξήγησε. Ύστερα είπε: «Πάμε τώρα να παρακολουθήσουμε την εκτέλεση.»

Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου μετέφεραν τον Σόνταλιρ, δεμένο πισθάγκωνα, στην Πλατεία της Παλιάς Κυράς, τη μεγαλύτερη πλατεία στις Μεγάλες Γειτονιές της Όσβελακ. Το κεντρικό της σημείο ήταν στρωμένο με πλάκες και εκεί έστεκε το άγαλμα της Παλιάς Κυράς, της Πρώτης Αρχόντισσας της Όσβελακ, του Οίκου των Νασόλντουν. Τριγύρω υπήρχε χώμα και βλάστηση: ψηλά αειθαλή δέντρα ορθώνονταν. Τώρα, μαχητές ήταν συγκεντρωμένοι εκεί: πολεμιστές της Κόμισσας των Σκιών, Υπέρμαχοι του Θρόνου, και μισθοφόροι που παλιά υπηρετούσαν τη Βασίλισσα αλλά είχαν πλέον αποφασίσει να μπουν στις υπηρεσίες της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν (τους υπόλοιπους ο Κάλνεντουρ και η Κόμισσα τους είχαν αφήσει να φύγουν, αν και άοπλους).

Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ οδηγήθηκε στο κέντρο της πλατείας, αλλά όχι κοντά στο άγαλμα της Παλιάς Κυράς: μερικά μέτρα απόσταση από αυτό, εκεί όπου ήταν στημένη τώρα μια μηχανική κρεμάλα. Τον ανέβασαν στα λίγα σκαλοπάτια και πέρασαν στον λαιμό του τη χοντρή αλυσίδα. Πάτησαν ένα κουμπί επάνω στην κρεμάλα και, καθώς ένας εσωτερικός μηχανισμός μπήκε σε λειτουργία, η αλυσίδα σφίχτηκε επώδυνα αλλά όχι θανάσιμα.

Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, και οι κοντινοί τους άνθρωποι ήρθαν στην Πλατεία της Παλιάς Κυράς καβάλα σε γιγαντόλукους και άλογα. Η μέρα ήταν μουντή· πυκνά σύννεφα ήταν μαζεμένα στον ουρανό, κρύβοντας τον ασθενικό ήλιο της Μοργκιάνης. Θα νόμιζες ότι ήταν νύχτα.

Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου περίμεναν το σινιάλο του Πρίγκιπα για να πατήσουν ξανά το κουμπί της κρεμάλας και να τραβηχτεί, μέσω των αυτόματων μηχανισμών, το σώμα του Σόνταλιρ πάνω από την πλατφόρμα.

Ο Κάλνεντουρ ύψωσε το χέρι του κάνοντας τον χαιρετισμό της δύναμης: όλα τα δάχτυλα μαζεμένα εκτός από τα δύο κεντρικά που ήταν τεντωμένα και ενωμένα. «Αυτός ο άνθρωπος, ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, είναι εχθρός του Βασιλείου!» φώναξε. «Συνεργαζόταν με τη Σφετερίστρια του Θρόνου της Χάρνωθ και τον ξάδελφό της, Γάρταλιν αλ Μακμάρνουν, προκειμένου να εκπαιδ—»

Κάποιος τινάχτηκε έξω από τα δέντρα, πηδώντας ψηλά, εξωφρενικά ψηλά—

Οργανική στολή άλματος! σκέφτηκε η Λουκία, που παρατηρούσε καθισμένη στον γιγαντόλυκό της, πίσω από τον Κάλνεντουρ, με καπέλο σκοτεινών δασών στο κεφάλι και ασημόχρωμα γυαλιά στα μάτια.

–και πέταξε κάτι στο έδαφος που έκανε ξαφνικούς καπνούς να σηκωθούν γύρω από την κρεμάλα. Συγχρόνως, σκοτάδια εμφανίζονταν αποδώ κι αποκεί – αφύσικα, αδιαπέραστα σκοτάδια–

Σκοτοβομβίδες! σκέφτηκε η Λουκία.

–και περισσότεροι καπνοί.

Αναστάτωση, αμέσως, ανάμεσα στους μαχητές της Κόμισσας και τους Υπέρμαχους του Θρόνου· φωνές, σαματάς.

«Άνθρωποι της Μακμάρνουν!» γρύλισε ο Θανατογέννητος.

«Όχι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Άνθρωποι του Σκοταδιού.»

Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ προετοιμαζόταν να συναντήσει τη Λωρά-θλου στον Μεταθανάτιο Κήπο όταν, απρόσμενα, πυκνοί καπνοί απλώθηκαν ολόγυρά του κι άκουσε τους Αγωνιστές του Βασιλείου να καταριούνται, ξαφνιασμένοι. Ύστερα, ο ένας απ'αυτούς έπεσε με σκισμένο λαιμό, κι ο Σόνταλιρ είδε ότι τη λεπίδα κρατούσε κάποιος που το φως – όσο φως περνούσε εδώ μέσα – έμοιαζε να τον αποφεύγει. *Οργανική στολή σκίασης!*

Μια αναλαμπή – ενεργειακή ριπή – κι ακόμα ένας Αγωνιστής έπεσε, κραυγάζοντας, με συσπάσεις. Ένας άντρας ντυμένος σαν μισθοφόρος, με την προσωπίδα του κράνους του κατεβασμένη, κρατούσε δυο πιστόλια, και τώρα πυροβόλησε με το δεύτερο, σωριάζοντας άλλον έναν Αγωνιστή.

Κάποιος έπεσε από πάνω – από τον ουρανό! – βρέθηκε πλάι στον Σόνταλιρ και πυροβόλησε με το δικό του πιστόλι έναν Αγωνιστή που έκανε να υψώσει οπλολόγη. Φορούσε κουκούλα κι έβγαλε ένα ξιφίδιο μέσα από την κάπα του, επάνω στη λεπίδα του οποίου ενέργειες τρεμόπαιζαν. Χρησιμοποιώντας το, έσπασε τις χειροπέδες του Σόνταλιρ μ'ένα χτύπημα, και μ'άλλο ένα χτύπημα έσπασε την αλυσίδα που έσφιγγε τον λαιμό του.

Ο Σόνταλιρ έβηξε σπασμωδικά, γιατί το σφίξιμο πιο πριν ήταν πολύ δυνατό· δεν μπορούσε να μιλήσει.

«Πιάσου επάνω μου,» του είπε ο άγνωστος, «άμα θες να ζήσεις.»

Η Βασίλισσα, λοιπόν, είχε στείλει ανθρώπους της εδώ, σκέφτηκε ο Σόνταλιρ. Είχε στείλει ανθρώπους της για να τους σώσουν. Οι μέρες

του «Πρίγκιπα» Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήταν μετρημένες, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!

Ο Σόνταλιρ αρπάχτηκε, με το ένα χέρι, από τους ώμους του άγνωστου άντρα, κι εκείνος πήδησε ψηλά, πολύ ψηλά, πάνω από τους καπνούς – φορώντας οργανική στολή, προφανώς – παρασέρνοντας και τον Σόνταλιρ μαζί του. Μερικοί πυροβολισμοί ήχησαν. *Σ'εμάς ρίχνουν;* πρόλαβε ν'αναρωτηθεί ο Σόνταλιρ, προτού πέσουν ανάμεσα στα δέντρα, σ'ένα μέρος γεμάτο καταχνιά.

Ο σωτήρας του Σόνταλιρ πυροβόλησε μια σκιά ενώ συγχρόνως έδινε και σ'εκείνον ένα πιστόλι, λέγοντάς του: «Ακολουθήσέ με.»

Ο Σόνταλιρ πυροβόλησε μια άλλη σκιά που πλησίαζε – κάποιον μαχητή της Κόμισσας μάλλον – κι έτρεξε μαζί με τον σωτήρα του ανάμεσα στα δέντρα και τη βλάστηση, μέσα στους πυκνούς καπνούς.

Όταν οι καπνοί και τα αφύσικα σκοτάδια διαλύθηκαν, ήταν ολοφάνερο πως ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ είχε εξαφανιστεί, και οι Υπέρμαχοι γύρω από την κρεμάλα ήταν νεκροί ή χτυπημένοι. Αρκετοί πολεμιστές φαινόταν, επίσης, να μάχονται αναμεταξύ τους, σαν να είχαν τρελαθεί.

«Ίσκιοι!» είπε ο Βέρδαλιρ'χοκ. «Πρέπει να πέταξαν και κάποια βόμβα σκιάς, Αρχόντισσά μου!»

«Πάμε να τους διώξουμε,» είπε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, και οδήγησαν τους γιγαντόλυκούς τους προς τα εκεί όπου γινόταν η συμπλοκή: και τώρα, ναι, διέκριναν Ίσκιους να χορεύουν ανάμεσα στους μαχητές, παίζοντας με τα μυαλά και την αντίληψή τους.

Η Χάνκαθιρ και ο Βέρδαλιρ'χοκ άρχισαν αμέσως να κάνουν Ξόρκια Πνευματικής Εκδιώξεως, για ν'απομακρύνουν τις μοχθηρές οντότητες, ενώ ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ φώναζε στους μαχητές του να επιβάλουν τάξη και να ψάξουν για τον δραπέτη, να τον πιάσουν ξανά, να μην τον αφήσουν να φύγει.

«Δε θα τον βρουν,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, τον Ραμάλθιν, και τη Λοτρίνθα που ήταν συγκεντρωμένοι κοντά του καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους. «Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τον πήραν.» Μιλούσε στη Συμπαντική, για χάρη της Λουκίας, αν και εκείνη γνώριζε πλέον αρκετά καλά την Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης για να καταλαβαίνει τα βασικά με άνεση.

«Τι να τον κάνουν;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ό,τι έκαναν τον αδελφό της Κόμισσας, μάλλον.»

«Θα τον κάνουν σαν αυτούς, δηλαδή; Νομίζεις ότι ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ θα δεχτεί να γίνει λάτρης του Σκοταδιού;»

«Νόμιζε κανείς ότι θα το δεχόταν ο Άνφιρ αλ Νασόλντουν; Η Κόμισσα και η κόρη της ακόμα δεν φαίνεται να μπορούν να το πιστέψουν. Ούτε η σύζυγός του, η Ζιρίνα.» Η οποία δεν ήταν εδώ· είχε μείνει στο Παλάτι των Σκιών. Και, γενικά, ήταν πολύ σιωπηλή ετούτες τις ημέρες: πιο σιωπηλή απ'ό,τι ήταν κανονικό ακόμα και για τους Μοργκιανούς.

«Παράξενο, όμως,» είπε η Λοτρίνθα, «που δεν επιχείρησαν το ίδιο και με τη Ζαφειρία, όταν την έσωσαν από τους λύκους της Σφετερίστριας, Πρίγκιπά μου. Απλά την ελευθέρωσαν, για κάποιο λόγο. Ίσως το ίδιο να κάνουν και με τον Σόνταλιρ.»

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ, και χρησιμοποιώντας ένα παλιό γνωμικό της Μοργκιάνης: «Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού.» *Ούτε καν εγώ, που είχα πάρει το Σκοτάδι μέσα μου*, πρόσθεσε νοερά. Νόμιζε πια πως εκείνος ήταν άλλος άνθρωπος. Ένα μισοξεχασμένο όνειρο...

Τώρα, στην Πλατεία της Παλιάς Κυράς, δεν μπορούσε πουθενά να αντιληφτεί το Παντοβόρο Σκότος, αλλά διέκρινε διάφορες παρουσίες: τον εξουσιαστικό Χάρλαεθ Βοκ, τον ύπουλο Ιουράσκε, τον αιμοβόρο Βορέσας, τον άγριο Σερτίνγκε, κι αυτός εκεί πρέπει να ήταν ο Νούρκας ο Περιπλανώμενος...

Οι μαχητές της Κόμισσας δεν κατάφεραν να βρουν τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, ούτε κανέναν από αυτούς που τον είχαν βοηθήσει να δραπετεύσει. Πράγμα που δεν εξέπληξε τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και τον Κάλνεντουρ. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είχαν κάνει ανώτερη τέχνη το να εξαφανίζονται. Ο Βέρδαλιρ'χοκ προσπάθησε, επίσης, να εντοπίσει τον Σόνταλιρ μ'ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, αλλά κι αυτός δεν βρήκε τίποτα· και είπε ότι ή ο δραπέτης ήταν ήδη πολύ μακριά, ή κάποιος άλλος μάγος τον έκρυβε, ή... κάτι μυστηριώδες συνέβαινε.

«Ας τον ξεχάσουμε, καλύτερα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Μάλλον δεν πρόκειται να τον ξαναδούμε. Όχι τώρα, τουλάχιστον.»

«Όχι τώρα;» είπε η Χάνκαθιρ. «Τι εννοείς, Πρίγκιπά μου;»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ίσως τον παρουσιάσουν μπροστά μας στο μέλλον. Ό,τι έκαναν και με τον αδελφό σου.»

Η μαυρόδερμη όψη της Χάνκαθιρ σκοτείνιασε.

Η Ζαφειρία ρώτησε: «Γιατί, όμως, στρέφονται ξαφνικά εναντίον μας; Επειδή τους πρόδωσες, Πρίγκιπά μου;»

«Ίσως να μην το βλέπουν έτσι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Η Ζαφειρία εξακολουθούσε να τον κοιτάζει ερωτηματικά, ενώ όλοι τους βρίσκονταν ακόμα στην Πλατεία της Παλιάς Κυράς, καβάλα σε γιγαντόλυκους ή άλογα.

Ο Κάλνεντουρ εξήγησε: «Ίσως να μην το βλέπουν ως στροφή εναντίον μας, Ζαφειρία. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι δεν ήταν ποτέ μαζί μας, ακριβώς· σκέφτονται παράξενα. Είχα κατανοήσει τον τρόπο σκέψης τους τότε που είχα πάρει το Σκοτάδι μέσα μου· τώρα όμως... αναρωτιέμαι τι ήταν εκείνο που κατανοούσα.»

«Το πρόβλημα, ωστόσο, είναι σημαντικό,» είπε ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, ο Γίγαντας των Δασών, ο Στρατηγός της Όσβελακ. «Παλιότερα, μόνο φήμες ακούγαμε για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Σήμερα, δρουν έτσι που δεν χωρά αμφιβολία για την ύπαρξή τους και ότι αποτελούν κίνδυνο για όλους μας.»

«Προτείνεις να τους βρούμε και να τους εξοντώσουμε, Έρανκουρ;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Να τους απομακρύνουμε από την πόλη, το λιγότερο, Αρχόντισσά μου. Γιατί, αλλιώς, ποιος ξέρει τι θα κάνουν στο μέλλον; Έχουν πρόσβαση ακόμα και στο Παλάτι των Σκιών!»

«Εκείνες τις κρυφές εισόδους τις φρουρούμε τώρα.»

«Το ξέρετε, όμως, ότι σίγουρα γνωρίζουν κι άλλες που ούτε εσείς δεν γνωρίζετε.»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε, και τράβηξε ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά από το πέτο του φορέματος βλάστησής της· τα φόρεσε με μια κομπή κίνηση. «Έχεις δίκιο· οφείλουμε να το ερευνήσουμε το θέμα. Θα το ερευνήσω η ίδια. Οι μέρες αυτές είναι δύσκολες χωρίς να χρειάζεται να φοβόμαστε και για τους σκοτολάτρες κάτω από τους δρόμους μας.»

Η Ζαφειρία είπε: «Εγώ πρέπει να πηγαίνω τώρα, μητέρα. Σε λίγο θα ξεκινήσουμε, μαζί με τον Λόντριβιρ, για τα δάση.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε προς τη μεριά της, και η Ζαφειρία απομακρύνθηκε καβάλα στον γιγαντόλυκό της. Οι λυκοκαβαλάρηδες του Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ θα ανίχνευαν ξανά στα βόρεια, για να δουν αν εξακολουθούσαν να υπάρχουν δυνάμεις της Βασίλισσας στα δάση, ή αν ήταν ασφαλές πλέον να έρθουν οι πρόσφυγες στην πόλη.

«Κι εμείς πρέπει να ξεκινήσουμε, έτσι δεν είναι;» είπε στον Κάλνεντουρ ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, κι αυτός καβάλα στον γιγαντόλυκό του. Πίσω του, καβαλώνοντας γιγαντόλυκους επίσης, βρίσκονταν η Ακνάριθ'λι κι οι άλλοι τρεις Ανυπότακτοι – ο Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός, η Ρουμπίνη, και ο Κάνελμιρ ο Κακός (τραυματισμένος από τις πρόσφατες συμπλοκές στο Παλάτι των Σκιών).

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να κοιτάξει τον Θανατογέννητο, ο οποίος προφανώς βιαζόταν να φύγει, να πάει στον καταυλισμό των ανταρτών του. «Θα ξεκινήσουμε.»

«Ελπίζω, πριν από το μεσημέρι, όπως λέγαμε...»

«Όπως λέγαμε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Επέστρεψαν στο Παλάτι των Σκιών για να πάρουν τα πράγματά τους και ό,τι άλλο εξοπλισμό χρειάζονταν.

Καθώς ο Κάλνεντουρ και η Λουκία μάζευαν τα προσωπικά τους είδη από το δωμάτιό τους, εκείνη ρώτησε: «Γιατί ορισμένα ονόματα εδώ, στη Μοργκιάνη, είναι και αντρικά και γυναικεία; Αυτός ο άνθρωπος του Έλκερθιν λέγεται Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός, έτσι δεν είναι; Αλλά Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είναι και η Βασίλισσα. Είναι και αντρικό και γυναικείο όνομα;»

«Ναι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ. «Αρκετά Μοργκιανά ονόματα είναι και αντρικά και γυναικεία, χωρίς καμία αλλαγή – όπως Ζώθμαλιρ, Άνφιρ, Ριλάθιρ, Εθέλδιρ, Θάλβακιρ...»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Ανέκαθεν έτσι ήταν. Συνήθειο απλώς, μάλλον.» Ο Δεξής και η Αριστερή, που φτεροκοπούσαν μες στο δωμάτιο, ήρθαν τώρα και κάθισαν στους ώμους του ξανά, καθώς ο Κάλνεντουρ έκλεινε τον σάκο του και τον έβαζε στην πλάτη. «Έτοιμη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λουκία, παίρνοντας κι εκείνη τον σάκο της στην πλάτη.

Μόνο τα καπέλα σκοτεινών δασών είχαν μείνει στο δωμάτιο, κρεμασμένα στην κρεμάστρα. Τα πήραν κι αυτά, τα φόρεσαν, και βγήκαν στον διάδρομο, με τον Ακατάλυτο μες στις σκιές τους.

Η Ζέρκιλιθ τούς περίμενε παραδίπλα, έτοιμη για ταξίδι.

Ο Κάλνεντουρ τής είπε: «Αν θα ήθελες να μείνεις εδώ μέχρι νάρθει ο πατέρας σου....» Ο Άρχοντας Κίλβονουρ αλ Φέντεπαβ ήταν με τους πρόσφυγες στο Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης.

«Φυσικά και θα σ'ακολουθήσω, Πρίγκιπά μου. Έχω αρκετή εμπιστοσύνη στους ανθρώπους της Κόμισσας ώστε να μην αμφιβάλλω ότι μπορούν να φροντίσουν για την προστασία του πατέρα μου. Τόσα χρόνια η Χάνκαθιρ τον φιλοξενούσε, άλλωστε. Κι όταν επιστρέψουμε στην Όσβελακ, θα τον συναντήσω πάλι.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Δεν περίμενε άλλη απάντηση από τη Ζέρκιλιθ, ασφαλώς.

Στη Μεγάλη Αίθουσα του παλατιού βρήκαν τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο και τους δικούς του. Αλλά όχι μόνους. Μαζί τους ήταν και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, με τους πιστούς του Ιουράσκε – ανάμεσα στους οποίους κι ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ. Και εδώ, επίσης, ήταν ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, καθώς και η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ. Θέλουν όλοι αυτοί να μας ακολουθήσουν; σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, μη θεωρώντας το καθόλου απίθανο.

Ο Νέλδουρ τού είπε: «Θα συνταξιδέψουμε γι'ακόμα μια φορά, όπως το Πεπρωμένο ορίζει, Πρίγκιπα.»

«Θα έρθετε κι εσείς στον καταυλισμό του Έλκερθιν;»

«Δε θα τους άφηνα να έρθουν, ακόμα κι αν ήθελαν,» είπε ο Θανατογέννητος. Ήταν πολύ επιφυλακτικός με τη θέση του καταυλισμού των Ανυπότακτων, όπως είχε καταλάβει ο Κάλνεντουρ – και, μάλλον, έχει καλό λόγο γι'αυτό. Η Βασίλισσα τον κυνηγούσε απ'τη μια άκρη του Βασιλείου ως την άλλη. Οι τοίχοι των πόλεων ήταν γεμάτοι με αφίσες που είχαν επάνω το πρόσωπό του ή των ανθρώπων του, μαζί με τη λέξη ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ ή ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΝΤΑΙ.

Ο Νέλδουρ αποκρίθηκε: «Αν είναι να βάλουμε σε εφαρμογή το σχέδιό μας για κατάκτηση της Βορσίραθ, πρέπει από τώρα να μιλήσω με κάποιους ανθρώπους.»

«Θα κατευθυνθείς ανατολικά, δηλαδή...»

«Για την ώρα, προς τα νότια, μαζί σας. Δε θέλω να φανεί ότι μπορεί να ερχόμαστε από Όσβελακ. Η Σφετερίστρια έχει παντού ανθρώπους της που παρακολουθούν.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Σωστά.» Και ρώτησε: «Πού θα σε ξανα συναντήσουμε, Νέλδουρ; Θα επιστρέψεις κι εσύ στην Όσβελακ;»

«Ίσως. Αλλά, αν δεν έρθω, ζητήστε στο Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη την Αγέραστη Γάτα, κι εκείνη μάλλον θα ξέρει πού είμαι.»

«Πού βρίσκεται αυτό το καπηλειό;»

«Στη Βορσίραθ, φυσικά. Στις Στρεβλές Γειτονιές. Ξέρεις πού είναι οι Στρεβλές Γειτονιές, Πρίγκιπα;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε ξανά. «Ξέρω.» Το θυμόταν από τις μυστηριώδεις εγκυκλοπαιδικές γνώσεις που είχε, παρότι το παρελθόν του εξακολουθούσε να είναι τελείως ξεχασμένο.

Στράφηκε στον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα. «Μη μου πείτε ότι σκέφτεστε κι εσείς να έρθετε μαζί μας...»

«Δε θα τους άφηνα, ακόμα κι αν ήθελαν,» είπε ξανά ο Έλκερθιν. «Δεν κάνω εξαιρέσεις για όλους χωρίς καλό λόγο, μα τα δόντια του Σερτίνγκε!»

«Δε νομίζω, όμως, ότι είστε εδώ για να μας χαιρετήσετε...» είπε ο Κάλνεντουρ, γιατί έβλεπε πως ο Ραμάλθιν και η Λοτρίνθα ήταν ντυμένοι ταξιδιωτικά και κουβαλούσαν σάκους.

«Θα πάμε με τον Νέλδουρ,» αποκρίθηκε η δεύτερη. «Γνωρίζω καλά τη Βορσίραθ· πιθανώς να μπορώ να βοηθήσω. Κι ο Ραμάλθιν επέμενε να μ'ακολουθήσει.»

«Στη Βορσίραθ, επίσης, σε καταζητούν, Λοτρίνθα.»

«Σ'όλο το Βασίλειο με καταζητούν, Πρίγκιπά μου. Ο καιρός, όμως, που έμενα κρυμμένη κι ακίνητη πέρασε όταν επέστρεψες.»

Ο Κάλνεντουρ τούς κοίταξε με κάποιο δισταγμό και τους δύο. «Να προσέχετε. Θέλω να σας ξαναδώ.» Και έτεινε τη σφιγμένη γροθιά του προς τον Ραμάλθιν.

«Θα μας ξαναδείς,» υποσχέθηκε εκείνος, ακουμπώντας τη γροθιά του Κάλνεντουρ με τη δική του για μερικές στιγμές, προτού τα χέρια τους χωρίσουν – ο επίσημος χαιρετισμός ανάμεσα σε Χαρνώθιους άντρες.

Η Λοτρίνθα έτεινε την παλάμη της, ανοιχτή, προς τον Πρίγκιπα, κι εκείνος τη χάιδεψε φευγαλέα με τη δική του παλάμη – ο επίσημος χαιρετισμός των Χαρνώθιων ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα. Στα μάτια της ακόμα υπήρχε κάποια από την αιμοβόρικη γυαλάδα που ο Κάλνεντουρ είχε δει εκεί χτες. Ζητούσε εκδίκηση η Λοτρίνθα για τον φόνο της αδελφής της, και θα έκανε τα πάντα για να πετύχει τον σκοπό της· η Θορμάνκου ήταν μέσα της. *Ελπίζω μόνο αυτό να μην κοστίσει τη ζωή της.*

«Εις το επανιδείν, Πρίγκιπά μου,» του είπε.

«Μέχρι ο Περιπλανώμενος να μας ξαναφέρει κοντά,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ – ένας παλιός χαιρετισμός των ταξιδιωτών στη Μοργκιάνη, ο οποίος, φυσικά, αναφερόταν στον Νούρκας.

Και στράφηκε στη Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ. «Σκοπεύεις κι εσύ να πας μαζί τους;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου. Είμαι εδώ για να ρωτήσω μήπως με χρειάζεσαι στο πλευρό σου.»

«Της εξήγησα ότι δεν θα την αφήσω να έρθει...» είπε ο Θανατογένητος, λοξοκοιτάζοντάς την σαν εκνευρισμένος γιγαντόλυκος.

«Ο Πρίγκιπας θα το αποφασίσει αυτό!» του απάντησε η Σιράλια, πράγμα που απλώς έκανε το βλέμμα του ν'αγριέψει κι άλλο.

«Καλύτερα να μείνεις εδώ,» της είπε ο Κάλνεντουρ, «στην Όσβε-
λακ. Η Κόμισσα πιθανώς να χρειαστεί τη βοήθειά σου περισσότερο απ'ό,τι εγώ.» Και στα μάτια της διέκρινε απογοήτευση. «Άλλωστε, θα επιστρέψω σύντομα,» πρόσθεσε. «Μένοντας με την Κόμισσα, με υπηρετείς καλύτερα απ'ό,τι αν έρθεις μαζί μου, Σιράλια.»

Προς στιγμή ήταν συλλογισμένη. «Θα μπορούσα να πάω με τον Νέλδουρ και τη Λοτρίνθα...» είπε τελικά.

Σε μια περιοχή όπου συγκυβερνά η αδελφή της Σφετερίστριας...
σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, προβληματισμένα. Φοβόταν για όλους τους, όμως· γιατί ν'ανησυχεί πιο πολύ για τη Σιράλια; Ήταν μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών, και δεν υπήρχε αμφιβολία για τις ικανότητές της. Ίσως, μάλιστα, να βοηθούσε τους άλλους αξιοσημείωτα. «Εσύ αποφασίζεις,» της αποκρίθηκε.

«Θα συμφωνούσες;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε.

Η Σιράλια κοίταξε τη Λοτρίνθα και τον Ραμάλθιν, και η Λοτρίνθα χαμογέλασε. «Είσαι καλοδεχούμενη,» είπε.

«Για την ακρίβεια,» πρόσθεσε ο Ραμάλθιν, «το σκεφτόμουν ότι πιθανώς να χρειαζόμασταν έναν μάγο στο πλευρό μας, εκεί που πηγαίνουμε.»

«Την ίδια γνώμη έχω κι εγώ, φίλε μου,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Ύστερα, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ τούς πλησίασαν για να τους χαιρετήσουν.

«Ο Νούρκας στο πλευρό σας,» τους ευχήθηκε η Κόμισσα.

«Ευχαριστούμε, νιρλίσα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και πρόσθεσε: «Να έχεις το νου σου στην Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ και στους άλλους αιχμαλώτους—»

«Τα συμφωνήσαμε αυτά, Πρίγκιπά μου.»

«Εννοώ να έχεις υπόψη σου και τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Ίσως να προσπαθήσουν να κάνουν ό,τι έκαναν με τον Σόνταλιρ αλ

Κάνταρβαθ. Μάλιστα, το θεωρώ πολύ πιθανό, κρίνοντας από τις ως τώρα τακτικές τους.»

«Πού βρισκόμαστε; Τι είναι αυτό το μέρος;»

«Αυτό,» απάντησε, με βαριά φωνή, ο μαυρόδερμος άντρας με τα γκρίζα μαλλιά και τα γκρίζα γένια, «είναι ένα πολύ παλιό και πολύ ιερό μέρος.»

Ο Σόνταλιρ κοίταξε το σπήλαιο γύρω του. «Ναός;... Ποιου θεού; Δε μοιάζει με ναό, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Ο Χάρλαεθ Βοκ δεν έχει καμιά δύναμη εδώ,» του είπε η γυναίκα που ακόμα φορούσε κουκούλα και η φωνή της ήταν ψιθυριστή σαν να είχε κάποιο πρόβλημα ο λαιμός της. Γιατί του θύμιζε κάτι αυτή η γυναίκα; Δεν μπορούσε να δει καλά το πρόσωπό της...

«Γνωρίζαμε για τούτες τις σήραγγες κάτω απ'την Όσβελακ από παλιά;» ρώτησε ο Σόνταλιρ, παρότι η απάντηση που είχε λάβει τον είχε – το λιγότερο – παραξενέψει πολύ. «Γιατί κανείς δεν είχε ενημερωθεί; Ούτε ο Άρχοντας Βόνεμιρ δεν ήξερε γι'αυτές τις σήραγγες. Ούτε η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ. Αν ήξεραν, τότε θα... θα...» Θα τις είχαν χρησιμοποιήσει, αναμφίβολα, όταν έψαχναν για τους πράκτορες της Κόμισσας που κρύβονταν μες στην πόλη.

Ο άντρας που το ένα του μάτι ήταν από μελανόλιθο γέλασε ξερά. «“Γνωρίζαμε”; Ποιοι νομίζεις ότι είμαστε; Τι νομίζεις ότι είμαστε, Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ;»

Τους κοίταξε, τον έναν μετά τον άλλο. «Άνθρωποι της Βασίλισσας δεν είστε; Κατάσκοποι της...» Το έλεγε αλλά δεν το πίστευε: μα το Ιερό Δέος, δεν του έμοιαζαν για άνθρωποι της Βασίλισσας. «Τι... τι είστε;» έκρωξε. «Άνθρωποι της Βασίλισσας δεν είστε;» Ποιοι άλλοι μπορεί να τον έσωζαν από τα χέρια της Κόμισσας των Σκιών και του Χαμένου Πρίγκιπα;

Ο άντρας με το μελανολιθινό μάτι γέλασε ξανά, το ίδιο ξερά με πριν. Ένας άλλος άντρας είπε: «Ξέχνα τη Βασίλισσα που κυβερνά τη Χάρνωθ, Σόνταλιρ. Είσαι τώρα νεκρός. Κι αν αναγεννηθείς, θα αναγεννηθείς μέσ' από το Σκοτάδι, όπως όλοι μας.» Ήταν μαυρόδερμος και πρασινομάλλης, και η όψη του κάτι θύμιζε στον Σόνταλιρ. Έμοιαζε... έμοιαζε, ίσως, με την Κόμισσα των Σκιών; Μπορεί να είχαν κάποια συγγένεια;

«Τι είν' αυτά που λες;» μούγκρισε ο Σόνταλιρ. «Με σώσατε απ'την κρεμάλα του Πρίγκιπα και τώρα μ'απειλείς ότι θα με σκοτώσετε;»

«Κανείς δεν σε απείλησε. Σου λέω απλώς ότι κανονικά θα έπρεπε να ήσουν νεκρός. Ουσιαστικά, *είσαι* νεκρός. Δεν έχεις αναγεννηθεί ακόμα. Δεν έχεις καταλάβει τίποτα.»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο: *δεν καταλαβαίνω τίποτα*. Δεν ξέρω ποιοι είστε και γιατί με σώσατε. Σας ευχαριστώ, αλλά πρέπει να φύγω.»

«Για να πας πού;» τον ρώτησε ένας άλλος άντρας, πρασινομάλλης κι αυτός, μαυρόδερμος, αλλά με γκριζα μάτια που ήταν σαν να τρυπούσαν τον Σόνταλιρ.

«Στην Πρωτεύουσα, φυσικά.»

«Οι άνθρωποι της Κόμισσας σε ψάχνουν. Θα σε βρουν αν βγεις αποδώ. Κι αν παρ'ελπίδα καταφέρεις να φτάσεις στην Πρωτεύουσα, νομίζεις ότι η Βασίλισσά σου θα κατανοήσει την αποτυχία σου, Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ; Εξαιτίας σου, τόσοι Αγωνιστές του Βασιλείου την πρόδωσαν!»

«Όχι! Όχι εξαιτίας μου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Ο Χαμένος Πρίγκιπας, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, τους... τους έκανε – *κάτι* – κάτι τούς έκανε.»

Ο άντρας με το μελανολίθινο μάτι γελούσε ξανά.

«Λες η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν να δεχτεί αυτή τη δικαιολογία;» ρώτησε ο άντρας με τα γκριζα μάτια, υπομειδώντας σαν γιος του Ιουράσκει. «Έχω ακούσει πως δεν φημίζεται για την επιείκειά της.»

«Δεν ξέρετε τι λέτε!»

«Είμαστε οι μόνοι φίλοι που σου έχουν απομείνει, παλιέ μου ξάδελφε,» είπε η γυναίκα με την ψιθυριστή φωνή.

Ο Σόνταλιρ στράφηκε, ξαφνιασμένος, να την αντικρίσει. *Παλιέ μου ξάδελφε;*

Η γυναίκα κατέβασε την κουκούλα της, και τα μάτια του Σόνταλιρ γούρλωσαν. «*Ναλτάφιρ...*» άρθρωσε.

Η άλλη γυναίκα – αυτή με το μακρύ πρόσωπο, τα μακριά μενεξεδιά μαλλιά, και τα στενά γαλανά μάτια – τον πλησίασε προσφέροντάς του μια κούπα κρασί. «Είμαστε οι μόνοι φίλοι σου τώρα, Σόνταλιρ. Πιες κάτι και ξεκουράσου. Δε μπορείς να πας πουθενά.»

«Σύντομα,» του είπε ο άντρας που του θύμιζε, για κάποιο λόγο, την Κόμισσα των Σκιών, «θα καταλάβεις τα πάντα.»

Κεφάλαιο 3

Η Άφιξη της Βασίλισσας

ο αεροπλάνο της Βασίλισσας έκανε κύκλους πάνω από τον Αερολιμένα της Βορσίραθ, χάνοντας ύψος, με τα μαύρα μέταλλά του να γυαλίζουν στο πρωινό φως του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης.

Φτάνοντας στο έδαφος, έτρεξε στον αεροδιάδρομο κόβοντας σταδιακά ταχύτητα, ώσπου σταμάτησε. Η πλαϊνή πόρτα του άνοιξε και μια μεταλλική σκάλα έπεσε. Μαχητές της Βασιλικής Φρουράς κατέβηκαν – ντυμένοι με πορφυρούς επενδύτες πάνω από μαύρους θώρακες, πορφυρά παντελόνια, μαύρες μπότες, κλειστά μαύρα κράνη με φιμέ κρυστάλλινες προσωπίδες· κρατώντας οππολόγγες με χέρια που φορούσαν μαύρα γάντια – και σχημάτισαν στο έδαφος έναν διάδρομο προστασίας.

Η Βασίλισσα τούς ακολούθησε, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου, με τα μακριά γαλανά μαλλιά της και τον κόκκινο μανδύα της να τινάζονται στον άνεμο που ερχόταν από τη θάλασσα. Στο κεφάλι της στραφτάλιζε το Στέμμα της Εξουσίας. Τα μάτια της ήταν κρυμμένα πίσω από ασημόχρωμα γυαλιά, τα χείλη της αργυροβαμμένα. Χρυσ αφένια κοσμήματα με πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους κρέμονταν επάνω στο φόρεμα μακρινής νύχτας που τύλιγε το ψηλό σώμα της, τόσο βαθυγάλαζο που φάνταζε μαύρο, με λευκά και ανοιχτά-γαλάζια στίγματα αποδώ κι αποκεί, όπως όλα τα φορέματα του είδους του. Από τη ζώνη της Βασίλισσας κρεμόταν το Λυκόδογδο, το παλιό ξιφίδιο που αποτελούσε οικογενειακό κειμήλιο των Μακμάρνου.

Η Ζώθμαλιρ εισέπνευσε βαθιά τον θαλασσινό αέρα. Της είχε λείψει λιγάκι αυτός ο αέρας της Μικρής Θάλασσας. Δεν ήταν ίδιος με τον αέρα που χτυπούσε την Πρωτεύουσα, η οποία βρισκόταν πάνω από το βόρειο όριο της Μικρής Θάλασσας και οι ακτές της περισσότερο ανήκαν στον Χρυσό Ωκεανό, αν και εκείνο το μέρος ανάμεσα στον Χρυσό Ωκεανό και τη Μικρή Θάλασσα, νότια των Νήσων της Σπασμένης Όψης, οι ναυτικοί το έλεγαν «το Πέρασμα».

Η Βασίλισσα της Χάρνωθ κατέβηκε τη σκάλα του αεροσκάφους ενώ πίσω της ερχόταν η Χορντίλα ωλ Έντερκεμ, Βασιλική Φρουρός που

τώρα είχε αναλάβει καθήκοντα προσωπικής σωματοφύλακα της Βασίλισσας. Ήταν ανιψιά του Σάρθαλιν'χοκ· ο οίκος της καταγόταν από την Κέλμενκωθ· και η Ζώθμαλιρ την εμπιστευόταν απόλυτα. Πολύ ικανή πολεμίστρια, και πολύ πιστή.

Ένας άντρας ήρθε καβάλα σε γιγαντόλυκο από τον Πύργο Ελέγχου του Αερολιμένα, και δύο τον ακολουθούσαν – ένας άλλος άντρας και μια γυναίκα.

«Μεγαλειοτάτη!» είπε ο πρώτος άντρας πηδώντας από τον λύκο του και κάνοντας τη βασιλική υπόκλιση αντίκρυ της Ζώθμαλιρ. Ήταν ντυμένος με την περιβολή των υπαλλήλων του Αερολιμένα της Βορσίραθ, έχοντας επάνω του διακριτικά που τον ξεχωρίζαν ως Επόπτη του Αερολιμένα. «Δεν γνωρίζαμε τίποτα για την πρόθεσή σας να μας επισκεφθείτε. Συγχωρέστε την παράλειψή μας να προετοιμαστούμε.»

«Δεν γνωρίζατε τίποτα, κύριε Επόπτη,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ, «επειδή κανείς δεν σας είχε ειδοποιήσει. Αποφάσισα βιαστικά να έρθω.»

«Βρισκόμαστε στη διάθεσή σας για ό,τι μπορεί να επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη.» Πίσω από τον Επόπτη, οι άλλοι δύο – ρυθμιστές του αερολιμένα, κρίνοντας η Ζώθμαλιρ από τις στολές τους – είχαν επίσης ξεπεζέψει από τους γιγαντόλυκούς τους και τους κρατούσαν από τα ηνία.

«Να ενημερωθεί το παλάτι για την άφιξή μου, κύριε Επόπτη. Αμέσως. Σε λίγο θα το επισκεφτώ.»

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη. Να προσφέρουμε κάτι, εν τω μεταξύ; Θα καθίσετε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ· «δεν υπάρχει λόγος. Επικοινωνήστε με το παλάτι· θα πάω κατευθείαν εκεί.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

Η Ζώθμαλιρ έστρεψε το βλέμμα της στην πίσω μεριά του αεροπλάνου της, όπου μια ράμπα είχε κατεβεί και από εκεί μερικοί Βασιλικοί Φρουροί έβγαζαν σελωμένους και χαλινωμένους γιγαντόλυκους – αυτούς που εκείνοι θα καβαλούσαν. Τη Σιωπηλή Κυρά η Ζώθμαλιρ τούς είχε πει πως η ίδια θα την αναλάμβανε, ως συνήθως.

Τώρα βάδισε προς την πίσω μεριά του αεροπλάνου, με τη Χορντίλα ωλ' Έντερκεμ πίσω της. Οι Βασιλικοί Φρουροί που κατέβαζαν τους γιγαντόλυκους τη χαιρέτησαν στρατιωτικά. Η Ζώθμαλιρ πέρασε από δίπλα τους και ανέβηκε στο αεροσκάφος, βρίσκοντας σύντομα το μέρος όπου ήταν σταβλισμένη η Σιωπηλή Κυρά, η μεγάλη, μαυρόγκριζη

γιγαντολύκαινά της που δεν άφηνε κανέναν άλλο να την πλησιάσει. Ήταν ήδη σελωμένη και χαλινωμένη· η Ζώθμαλιρ την είχε αφήσει έτσι όταν την έβαλε στο αεροπλάνο: ούτως ή άλλως, το ταξίδι δεν προβλεπόταν μακρύ. Και, όντως, μέσα σε μια ώρα είχαν φτάσει στον προορισμό τους.

Η Ζώθμαλιρ έβγαλε τη Σιωπηλή Κυρά από τον στάβλο και την καβάλησε με μια σβέλτη κίνηση, χωρίς το φόρεμα μακρινής νύχτας να την ενοχλεί, καθώς είχε ένα μακρύ σκίσιμο σε κάθε πόδι. Η Ζώθμαλιρ φορούσε ψηλές μαύρες μπότες που έφταναν ως το γόνατο.

Καβάλα στη Σιωπηλή Κυρά κατέβηκε ξανά από το αεροπλάνο, με τη Χορντίλα ωλ Έντερκεμ να συνεχίζει να την ακολουθεί, καβαλώντας κι εκείνη τον δικό της γιγαντόλυκο τώρα, τον οποίο αποκαλούσε Σύζυγο.

Η Ζώθμαλιρ παρατήρησε ότι ο Επόπτης του Αερολιμένα ήταν ακόμα εδώ, καθώς κι οι δύο ρυθμιστές. «Ειδοποιήθηκε το παλάτι;» τους ρώτησε.

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη· τηλεπικοινωνιακά,» αποκρίθηκε ο Επόπτης.

«Ευχαριστούμε, κύριε Επόπτη.»

Ο άντρας έκανε ξανά τη βασιλική υπόκλιση. «Πάντα στις υπηρεσίες σας, Μεγαλειοτάτη!»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ, προτιμώντας να μην πει «της Χάρλαεθ Βοκ» για πολιτικούς λόγους. Έτσι της είχε προτείνει το Ιερατείο του Ιερού Δέους, και εκείνη το θεωρούσε συνετό να ακολουθεί τη συμβουλή του δημοσίως.

Ο μάγος του αεροσκάφους της, ο Νάλντιρ'μορ, είχε κατεβεί, παρατήρησε η Ζώθμαλιρ, και είχε καβαλήσει κι αυτός έναν γιγαντόλυκο, όπως και οι Βασιλικοί Φρουροί της. *Είμαστε έτοιμοι, λοιπόν.*

Η Βασίλισσα της Χάρνωθ έγενεψε με το γαντοφορεμένο χέρι της, και η συνοδία της την ακολούθησε προς την Κεντρική Πύλη του Αερολιμένα της Βορσίραθ η οποία βρισκόταν κοντά στον Ναό του Σολκάρκας, του Άρχοντα των Ουρανών, θεού του ανέμου και των αεροναυτών.

«Βασίλισσά μας! Τι ευχάριστη έκπληξη είναι αυτή;» είπε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, ο Δούκας της Βορσίραθ, ανταλλάσσοντας με τη Ζώθμαλιρ την επίσημη χειραψία των Χαρνώθιων μεταξύ άντρα και γυναίκας. Γαλανόδερμος και καστανομάλλης, με πλούσιο μουστάκι, ήταν

ντυμένος με παντελόνι γκριζών κυμάτων, φαρδύ γαλανό πουκάμισο ναυτικών, και γιλέκο σαύρας. Δεν του φαινόταν καθόλου η ηλικία του, όφειλε να παρατηρήσει η Ζώθμαλιρ, παρότι ήταν μεγαλύτερός της.

«Θα έπρεπε να με περιμένατε, Δούκα μου,» του αποκρίθηκε, ρίχνοντας μια ματιά και στην αδελφή της που στεκόταν παραδίπλα, μαυρόδερμη, λιγνή, και γαλιανομάλλα, ντυμένη με φόρεμα φλόγας και εσάρπα αράχνης. «Δε θα έπρεπε;»

«Εννοείς, λόγω των πρόσφατων γεγονότων στην Όσβελακ...» είπε η Ολρέκα.

«Ασφαλώς.»

«Θα είχαμε, όμως, προετοιμαστεί αν μας είχες ειδοποιήσει από χτες,» είπε ο Σέλιρ.

«Δεν υπήρχε λόγος για ιδιαίτερες προετοιμασίες. Η επίσκεψή μου δεν είναι κοινωνικής φύσης, αλλά πολιτικής. *Πολεμικής*, ίσως. Θέλω να μιλήσω η ίδια με τους μαχητές μας που ήρθαν από την Όσβελακ. Φιλοξενούνται εδώ;»

«Οι αρχηγοί,» απάντησε ο Σέλιρ. «Οι υπόλοιποι είναι καταυλισμένοι έξω από τα δυτικά τείχη της πόλης.»

«Νομίζω πως είδα τον καταυλισμό τους καθώς ερχόμουν με το αεροπλάνο.»

Ο Σέλιρ ένευσε. «Αυτοί ήταν, αναμφίβολα. Δεν υπάρχει άλλος καταυλισμός εκεί. Κάθισε, όμως, Βασίλισσά μου· να σε κεράσουμε κάτι, πρώτα...» Έδειξε προς τρεις χαμηλούς καναπέδες γύρω από ένα λαξευτό, ξύλινο, επίσης χαμηλό τραπέζι.

Βρίσκονταν στην Κεντρική Σάλα του Παλατιού της Βορσίραθ και ήταν δυο ώρες πριν από το μεσημέρι. Οι περισσότεροι Βασιλικοί Φρουροί είχαν οδηγηθεί αλλού για να ξεκουραστούν, αφού είχαν σταβλίσει τους γιγαντόλυκούς τους. Μόνο τέσσερις ήταν εδώ, μαζί με τη Βασίλισσά τους, καθώς και η Χορντίλα ωλ Έντερκεμ.

«Ας καθίσουμε,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ, και πήγαν στους καναπέδες, όπου αμέσως δύο υπηρέτριες έσπευσαν να τους προσφέρουν γλυκίσματα, ποτά, και ξηρούς καρπούς.

Οι Βασιλικοί Φρουροί έμειναν όρθιοι, με τις οπλολόγχες τους στους ώμους και τα πρόσωπά τους κρυμμένα πίσω από τις κρυστάλλινες προσωπίδες των κρανών τους.

«Τι συνέβη στην Όσβελακ;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ, καθώς οι υπηρέτριες έφευγαν και έβγαζε τα γάντια της τραβώντας τα δάχτυλα ένα-ένα.

«Αυτά που διάβασες στο μήνυμά μου,» απάντησε η Ολρέκα. «Δεν είναι πολλά άλλα που ξέρουμε.»

«Ναι,» είπε ο Σέλιρ. «Η υπόθεση είναι, αν μη τι άλλο... μυστηριώδης. Ακόμα και για όσους ήταν εκεί.»

«Ο Χαμένος Πρίγκιπας επέστρεψε...» Δυσπιστία στη φωνή της.

«Ή κάποιος απατεώνας που προσποιείται πως είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ,» τόνισε η Ολρέκα, ανάβοντας τσιγάρο.

«Προσωπικά,» είπε ο Σέλιρ, «πιστεύω ότι ίσως όντως να είναι αυτός. Σε τελική ανάλυση, το πτώμα του δεν είχε βρεθεί ποτέ, ούτε ο ίδιος.»

«Και τώρα επέστρεψε...» επανέλαβε η Ζώθμαλιρ, ενώ έπιανε ένα φλιτζάνι με τσάι *λίρεμπολ* από το χαμηλό τραπέζι και έπινε μια γουλιά.

«Έχοντας κάποιες δυνάμεις από άλλες διαστάσεις, προφανώς.»

«Τι δυνάμεις;»

«Κανείς δεν ξέρει πώς ακριβώς έστρεψε τους Αγωνιστές του Βασιλείου εναντίον μας. Απλά τους *μίλησε*, λένε. Τους φώναξε το όνομά του και τους πρόσταξε. Και τον υπάκουσαν.»

Η Ολρέκα ένευσε. «Μοιάζει εξωφρενικό, Ζώθμαλιρ· αλλά, ναι, αυτό λένε, όλοι τους.» Έπιασε ένα γλυκό και το δάγκωσε.

«Μπορούμε να τους ειδοποιήσουμε,» πρόσθεσε ο Σέλιρ, «να σου μιλήσουν οι ίδιοι.»

«Ήταν όλοι οι μαχητές μου μέσα στην Όσβελακ όταν έγινε αυτό – όταν η Κόμισσα την κατέλαβε;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ. «Ή κάποιοι βρίσκονταν στα δάση;»

«Κάποιοι βρίσκονταν στα δάση,» επιβεβαίωσε ο Δούκας της Βορσίραθ. «Ψάχνοντας για τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.»

«Αυτοί τώρα πού είναι;»

«Σήμερα μερικοί από τους αρχηγούς του στρατεύματος πήγαν να τους αναζητήσουν, με τους δύο βασιλικούς πολεμογέρακες και τους αερώνυχες. Δεν έχουν επιστρέψει ακόμα, αλλά σύντομα θα επιστρέψουν. Υποθέτουμε, όμως, ότι αυτοί που βρίσκονταν στα δάση έμαθαν για ό,τι συνέβη στην Όσβελακ και, μάλλον, έχουν αρχίσει να κατευθύνονται ανατολικά, για να βγουν από τις παρυφές των δασότοπων. Το πιθανότερο είναι να σκοπεύουν να έρθουν εδώ, στη Βορσίραθ.

»Ίσως, μάλιστα, κάποιοι από αυτούς να είναι *ήδη* στις παρυφές των δασών και να περιμένουν και τους υπόλοιπους. Γιατί δεν ήταν όλοι σε

ένα μέρος· ήταν απλωμένοι, καθώς η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ προσπαθούσε να εντοπίσει τους πρόσφυγες.»

«Η ίδια η Έρνελιθ ήταν στην Όσβελακ, έτσι; Και αιχμαλωτίστηκε.»

«Ναι, έτσι φαίνεται.»

«Η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ;» Και ρίχνοντας μια ματιά στην αδελφή της: «Δεν ανέφερες τίποτα γι'αυτήν στο μήνυμά σου.»

«Κι αυτή πρέπει να αιχμαλωτίστηκε,» αποκρίθηκε η Ολρέκα, «μαζί με τον Βόνεμιρ. Η Σώρναλκιθ το έμαθε;»

«Δεν είχα χρόνο να της το πω· αλλά θα της το πει ο Θόμαλκιρ, σήμερα, καθώς και ότι την άφησα Αντιβασιλίσσα στη θέση μου, για όσο θα λείπω από την Πρωτεύουσα. Ετοίμασα το διάταγμα μες στη νύχτα. Ο Θόμαλκιρ θα της το δώσει κι αυτό, σήμερα. Πρέπει ήδη να της το έχει δώσει, υποθέτω.»

«Κι αν η Σώρναλκιθ θέλει νάρθει εδώ για να αναζητήσει η ίδια τον άντρα της;»

«Δεν μπορεί. Πρέπει να μείνει στην Πρωτεύουσα.»

«Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος που θες να την κρατήσεις εκεί;» Η Ολρέκα, έχοντας ήδη φάει το προηγούμενο γλυκό, έπιασε ένα μπισκότο φτιαγμένο σαν οπλολόγη, ένα από τα μπισκότα μάρκας Όπλα του Θρόνου, και το δάγκωσε.

«Ας πούμε ότι δεν θα ήθελα να κάνει καμιά... παρατολμία. Του έχει μεγάλη αδυναμία.»

«Κι αν σε παρακούσει;» Η Ολρέκα την ατένισε σχεδόν προκλητικά.

«Γνωρίζει τι θα υποστεί αν παρακούσει τη Μητέρα του Βασιλείου.»

Η Ολρέκα γέλασε καθώς τελείωνε το Όπλο του Θρόνου, μασώντας με όρεξη. «Την εμπιστεύεσαι αρκετά, πάντως, για να της δίνεις τη θέση σου όσο θα λείπεις από την Πρωτεύουσα...»

«Η Σώρναλκιθ έχει αποδείξει την ακλόνητη πίστη της σ'εμένα και στον οίκο μας, και το ξέρεις καλά αυτό, Ολρέκα. Σε αντίθεση με τον κατάπτυστο αδελφό της!»

«Ήταν εκεί, Ζώθμαλιρ,» είπε ο Σέλιρ, με μια κούπα κρασί Χαρνώθιων δασών στο χέρι, «στην Όσβελακ, όταν έγινε η ανατροπή. Οι στρατιωτικοί τον είδαν.»

«Ποιος; Ο Νάθλεδρι;»

Ο Σέλιρ κατένευσε.

Η Ζώθμαλιρ ατένισε την Ολρέκα, οργισμένα σχεδόν. «Δε μου το έγγραφες αυτό!»

Η αδελφή της ανασήκωσε τους ώμους, ενώ έπιανε ακόμα ένα γλύκισμα σαν το προηγούμενο που είχε φάει – αλεύρι αναμειγμένο με λιωμένα φρούτα, σκεπασμένα όλα με σοκολάτα εισαγμένη από τη διάσταση της Σάρντλι. «Δεν το θεώρησα απαραίτητο.»

Ο Σέλιρ είπε: «Τον είχαν πιάσει, αρχικά, μαζί με μερικούς άλλους. Ανάμεσα στους οποίους ήταν και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ. Πρέπει να τους έκρυβε όλους η Κόμισσα.»

«Τι εννοείς ότι τους είχαν πιάσει αρχικά;»

Ο Σέλιρ τής εξήγησε πώς είχαν αναφέρει οι στρατιωτικοί ότι εξελίχτηκαν τα πράγματα στο Παλάτι των Σκιών πριν από τρεις μέρες.

«Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνλεκ, λοιπόν – αν είναι όντως αυτός – δεν πρόσταζε μόνο τους Αγωνιστές του Βασιλείου,» είπε η Ζώθμαλιρ, «αλλά τους σκότωνε κιόλας “σαν δαίμονας της Θορμάνκου”...»

«Αυτό είπε ένας από τους διοικητές που γλίτωσε από εκείνο το μακελιό. Οι άλλοι δεν τον είδαν.»

«Έχω την εξής απορία.» Η Ζώθμαλιρ ακούμπησε το φλιτζάνι της στο χαμηλό τραπέζι ανάμεσα στους χαμηλούς καναπέδες όπου κάθονταν. «Γιατί δεν πρόσταξε *εξαρχής* τους Αγωνιστές του Βασιλείου να μας προδώσουν; Τι περίμενε;»

«Καλό ερώτημα,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ. «Δυστυχώς, δε νομίζω ότι κανείς μπορεί να δώσει απάντηση. Η όλη υπόθεση, Βασίλισσά μας, είναι... αλλόκοτη, μα τα κόλπα του Ιουράσκει! Έχεις δίκιο, πάντως: Κάποιος που μπορούσε να προστάξει τους Αγωνιστές από την αρχή, γιατί να μην το κάνει; Γιατί να περιμένει την τελευταία στιγμή, όταν θα είχε αιχμαλωτιστεί μαζί με τους συντρόφους του;»

Η Ζώθμαλιρ ένευσε. «Θέατρο θυμίζει. Ή κινηματογραφική ταινία.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Σέλιρ. «Αλλά έτσι μας λένε πως έγιναν τα πράγματα. Είναι σαν... σαν ο Κάλνεντουρ να έκανε κάτι που, ίσως, κι ο ίδιος δεν ήταν σίγουρος ότι μπορούσε να κάνει. Δεν ξέρω...»

«Μα τι λες τώρα, αγάπη μου;» γέλασε η Ολρέκα, έχοντας καταβροχθίσει το γλύκισμα. «Τι είναι, τέλος πάντων, αυτός ο Πρίγκιπας; Προφανώς, το όλο θέμα ήταν κανονισμένο! Πολύ πιθανόν κάποια προδοσία να έγινε.»

Η Ζώθμαλιρ την κοίταξε ξανά. «Προδοσία;»

«Σ’το έγγραφο και στο μήνυμά μου, δε σ’το έγγραφο;»

«Χωρίς να μπεις σε λεπτομέρειες, όμως.»

«Ούτε τώρα μπορώ να μπω σε λεπτομέρειες. Αλλά» – έπιασε το τσιγάρο της, το οποίο είχε αφήσει στο κρυστάλλινο τασάκι, και το άναψε ξανά, γιατί είχε σβήσει – «ίσως ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ να μας πρόδωσε. Ίσως να συμμαχίσει με την Κόμισσα των Σκιών. Βασικά, η όλη ιστορία ίσως να σκηνοθετήθηκε από αυτήν. Πρώτα: κρυφή συμμαχία με τον Σόνταλιρ. Και μετά: έβαλε έναν άνθρωπό της να παριστάνει τον Χαμένο Πρίγκιπα που έχει επιστρέψει για να εκπληρώσει την “Προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος”.»

«Και πώς εξηγείται το γεγονός ότι σκότωνε τους μαχητές μας “σαν δαίμονας της Θορμάνκου”;» έθεσε το ερώτημα η Ζώθμαλιρ.

«Έλα τώρα! Ο διοικητής που το είπε αυτό ήταν, αναμφίβολα, παραζαλισμένος· δεν ήξερε τι του γινόταν, δεν ήξερε τι έβλεπε. Είχε τρομοκρατηθεί.»

Η Ζώθμαλιρ παρατηρούσε, όμως, ότι ο Σέλιρ δεν έμοιαζε να συμφωνεί με τη σύζυγό του. «Έχεις αμφιβολίες, Δούκα μου...»

«Ναι.»

«Άσε την αδελφή μου να λέει. Τι νομίζεις εσύ για την κατάσταση;» Οι άντρες, καμιά φορά, είχαν κάτι ιδέες που σε ξάφνιαζαν, όφειλε να παραδεχτεί η Ζώθμαλιρ. Το είχε δει να συμβαίνει επανειλημμένως· ανέλπιστα.

«Το θεωρώ πιθανό να ήταν πραγματικά ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, όπως ξαναείπα, και να έφερε, από άλλες διαστάσεις, δυνάμεις άγνωστες για εμάς.»

«Δεν ήταν προδοσία, λοιπόν;»

«Δεν το νομίζω. Εσύ πιστεύεις ότι ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ θα μας πρόδιδε τόσο εύκολα; Δεν τον γνωρίζω καλά, βέβαια, αλλά–»

«Όχι, έχεις δίκιο. Ούτε εγώ νομίζω πως ο Σόνταλιρ θα με πρόδιδε. Και, μάλιστα, συμμαχώντας με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν! Τι μπορεί να κερδίσει από την Κόμισσα των Σκιών, μα τη Χάρλαεθ Βοκ; Τι μπορεί να του δώσει εκείνη που δεν του έχω ήδη δώσει εγώ, ή δεν μπορώ στο μέλλον να του δώσω;»

Ο Σέλιρ κατένευσε. «Συμφωνούμε, Βασίλισσά μου.»

«Τι συνέβη, λοιπόν, κατά τη γνώμη σου; Ο Κάλνεντουρ – ο ίδιος ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ο Χαμένος Πρίγκιπας – χρησιμοποιούσε κάποιους ειδους... οργανική στολή για να σκοτώνει τους μαχητές μας “σαν δαίμονας της Θορμάνκου”;»

«Ίσως. Ή κάποια άλλη τεχνολογία ή μέθοδο.»

«Και για να πάρει τους Αγωνιστές με το μέρος του; Τους υπνώτισε, κάπως; Με τις εξωδιαστασιακές δυνάμεις του;»

«Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ.»

Η Ολρέκα είπε: «Δε σας μοιάζουν, όμως, λιγάκι *υπερβολικά* όλ' αυτά;»

«Υπερβολικά;» αποκρίθηκε ο Σέλιρ. «Ούτε για τις απάτες του Ιουράσκει, αγάπη μου!» Χαρνώθιο χιούμορ.

Η Ζώθμαλιρ είπε: «Θα ήθελα τώρα να μιλήσω στους ίδιους τους ανθρώπους που ήρθαν από την Όσβελακ. Η Χαρούμενη Ριλάθιρ, η νοοχορεύτρια, είναι ανάμεσά τους, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ. «Θα προστάξω να τους ειδοποιήσουν.» Και, αφήνοντας την κούπα του πάνω στο χαμηλό τραπέζι, έκανε νόημα σ'έναν υπηρέτη να πλησιάσει.

Κεφάλαιο 4

Ταξίδι στα Δάση, Κουβέντες για Τοπικά Σκοτάδια, και το Χαμένο Χέρι

Αναχώρησαν δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, όλοι τους καβάλα σε γιγαντόλυκους. Βγαίνοντας από την Πύλη των Αγρών – που ήταν ακόμα κατεστραμμένη από τα χτυπήματα των θραυστικών λύκων και πρόχειρα οχυρωμένη μέχρι να επισκευαστεί πλήρως – βρέθηκαν στους αγρούς νότια της Όσβελακ οι οποίοι ήταν εγκαταλειμμένοι τώρα που οι κάτοικοι της πόλης έλειπαν. Κανείς δεν ήταν εδώ, ο τόπος έρημος...

...μόνο σκιάχτρα φαίνονταν...

...και ένα απ'αυτά *κινήθηκε*–

Δεν ήταν σκιάχτρο! συνειδητοποίησε ο Κάλνεντουρ. Ήταν ένας μαυρόδερμος άντρας με καπέλο εργατών και μακριά πίπα, ο οποίος στηριζόταν σε χοντρό ραβδί. *Μόνο εγώ τον βλέπω· κανείς άλλος*. Ο Κάλνεντουρ δεν είχε καμιά αμφιβολία γι'αυτό, αλλιώς κι οι σύντροφοί του θα κοίταζαν προς τη μεριά του μοναδικού ανθρώπου μέσα στους έρημους αγρούς της Όσβελακ.

Δεν ήταν άνθρωπος, όμως· ήταν θεός. Και παρατηρούσε τον Κάλνεντουρ: ατένιζε συγκεκριμένα εκείνον. Ο Γιοσόρκας, ο κύριος των αγρών, των αγροτών, της εργασίας...

Ο Κάλνεντουρ πήρε το βλέμμα του από αυτόν, και σύντομα ο Γιοσόρκας βρισκόταν πίσω του και η ομάδα του Πρίγκιπα συνέχιζε να διασχίζει τους αγρούς. Έφτασαν στο τέλος τους, όπου ξεκινούσαν τα πυκνά Χαρνώθια δάση, και μπήκαν εκεί, μέσα στη βλάστηση, ανάμεσα στους κορμούς, κάτω από τις φυλλωσιές που έμοιαζε να σχηματίζουν σπηλαιώδεις στέγες από πάνω τους. Και η παρουσία του Σερτίνγκε, του Θηρίου της Πλάσης, ήταν παντού. Ο Κάλνεντουρ τον διέκρινε σ'εκείνο εκεί το πουλί· σ'εκείνο εκεί το αρχαίο δέντρο· σ'εκείνο το φυτικό πλέγμα από κορμούς, κληματίδες, φυλλωσιές· σ'αυτό τον μεγάλο βράχο... Και άκουγε τη φωνή του μέσα από θροΐσματα, κρωξιμάτα, τιτιβίσματα, απόμακρα αλυχτήματα: *Κυνηγέ... Έλα... Μαζί... Κυνηγέ... Να κυνηγήσουμε!...*

Όχι τώρα, Μεγάλο Θηρίο. Όχι τώρα... εκτός αν αποδειχτεί απαραίτητο. Και ήλπιζε να μην αποδεικνυόταν απαραίτητο.

Η Ακνάριθ'λι τούς οδηγούσε, η υπαρχηγός των Ανυπότακτων, μοιάζοντας να ξέρει καλά τα μονοπάτια. Όσο καλά ήταν δυνατόν ποτέ να ξέρει άνθρωπος τα μονοπάτια των Χαρνώθιων δασών.

Του είχε ρίξει μια ματιά, όμως, προτού ξεκινήσει να προπορεύεται: μια ματιά που τον ρωτούσε αν εκείνος θα έκανε κάτι, αν θα καλούσε ξανά το Θηρίο της Πλάσης. Αλλά ο Κάλνεντουρ τής είχε κουνήσει το κεφάλι αρνητικά, και η μάγισσα και ιέρεια του Σερτίνγκε είχε καταλάβει.

Δέσχιζαν, έτσι, τους δασότοπους με αυτήν για οδηγό τους, και τον Θανατογέννητο επίσης, ο οποίος έδειχνε να ξέρει τα μέρη σχεδόν το ίδιο καλά με την υπαρχηγό του. Ήταν κι οι δυο τους σιωπηλοί· με νεύματα επικοινωνούσαν όταν χρειαζόταν.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ ήταν εξίσου σιωπηλός, όπως κι οι υπόλοιποι πιστοί του Ιουράσκε, και οι τρεις Ανυπότακτοι του Θανατογέννητου, και η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, η Σιράλια'χοκ, και η Ζέρκιλιθ. Σιωπηλοί σαν Μοργκιανοί.

Η Λουκία έβρισκε τη σιωπή τους ενοχλητική. Ακόμα δεν την είχε συνηθίσει. Και το γεγονός ότι ταξίδευαν πάλι μέσα σε τούτα τα κατασκότεινα δάση δεν την ενθουσίαζε. Τουλάχιστον, όμως, καβαλούσε γιγαντόλυκο, δεν βάδιζε. Και φορούσε τα ασημόχρωμα γυαλιά της για να βλέπει λίγο καλύτερα: να βλέπει τα πάντα με πιο έντονα περιγράμματα. Ο Ακατάλυτος ήταν κουλουριασμένος μπροστά της, στη σέλα του γιγαντόλυκου κι αυτός· δεν φοβόταν τον λύκο πλέον, ούτε ο λύκος τού γρύλιζε.

Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν πάνω και γύρω από τον Κάλνεντουρ, συρίζοντας κάπου-κάπου· ενώ, σε κάποιες στιγμές, απομακρύνονταν για να κυνηγήσουν έντομα των δασών, που έμοιαζε να τους αρέσουν.

Ένα πουλί πετάχτηκε ξαφνικά μέσα από τις φυλλωσιές, ορμώντας καταπάνω στον Δεξή, με τα νύχια του τεντωμένα, για να τον αρπάξει—

Ο Θανατογέννητος τράβηξε πιστόλι και πυροβόλησε. Το πουλί έπεσε στους θάμνους μ'ένα σπαρακτικό κρώξιμο.

Ο Έλκερθιν θηκάρωσε ξανά το πιστόλι του. «Δασογέρακας, Πρίγκιπα,» είπε. «Ενεδρεύουν οι γαμιόληδες ανάμεσα στα ψηλά κλαδιά.»

Ο Δεξής πήγε και γαντζώθηκε στον ώμο του Κάλνεντουρ, συρίζοντας, αγριεμένος. «Ο φίλος μου σ'ευχαριστεί.»

«Θα τα βρούμε αργότερα οι δυο μας.»

Το Χαρνώθιο χιούμορ του Θανατογέννητου δεν ήταν και τόσο άσχημο, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ.

Το μεσημέρι καταυλίστηκαν σ'ένα από τα μέρη των δασών που θα μπορούσε κανείς άνετα να ονομάσει *φυτικές σπηλιές*, τόσο λίγο από το ασθενικό ηλιακό φως που περνούσε ανάμεσα από τις φυλλωσιές και τα κλαδιά των ψηλών δέντρων.

Έφαγαν σιωπηλά.

Η σιωπή τους εξακολουθούσε να ενοχλεί τη Λουκία, αλλά ήταν κι εκείνη σιωπηλή.

Αφού ξεκουράστηκαν, συνέχισαν το ταξίδι τους στα δάση, όπου το φως μειωνόταν γρήγορα και έμοιαζε να νυχτώνει νωρίτερα.

Όταν η νύχτα έπεσε κανονικά, σταμάτησαν πάλι για να αναπαυθούν, ενώ ο άνεμος λυσσομανούσε κάνοντας τις φυλλωσιές να τραντάζονται και τα φύλλα να στροβιλίζονται. Μυριάδες ακατανόητα ουρλιαχτά αντηχούσαν, και μέσα στο καθένα ο Κάλνεντουρ διέκρινε τη φωνή του Θηρίου της Πλάσης.

Τον καταυλισμό τους τον έστησαν κοντά σε κάτι μεγάλες πέτρες, για κάλυψη. Κι ανάμεσά τους ο Κάλνεντουρ είδε τον Ιουράσκη να τους παρακολουθεί, προτού εξαφανιστεί στα σκοτάδια.

Με το ξημέρωμα, όταν ο άνεμος είχε κοπάσει πλέον, χώρισαν. Ο Νέλδουρ και οι πιστοί του Ιουράσκη, ο Ραμάλθιν, η Λοτρίνθα, και η Σιράλια'χοκ κατευθύνθηκαν ανατολικά αφού χαιρέτησαν τον Κάλνεντουρ και τον Έλκερθιν. Σκοπός τους ήταν να βγουν από τις παρυφές των δασών, να φτάσουν στις ακτές της θάλασσας, και να ταξιδέψουν βόρεια, προς Βορσίραθ. Έτσι, κανένας άνθρωπος της Σφετερίστριας δεν θα υποψιαζόταν ότι μπορεί να έρχονταν από Όσβελακ.

Η ομάδα του Πρίγκιπα και του Θανατογέννητου συνέχισε νότια μέσα στα δάση, με την Ακνάριθ'λι να οδηγεί. Και ο Κάλνεντουρ αισθανόταν ξανά ολοένα και πιο επίμονο το κάλεσμα του Σερτίνγκε. *Κυνηγέ... Έλα... Να κυνηγήσουμε... Μαζί...* Χτες βράδυ, είχε ονειρευτεί πάλι ότι ήταν ένα Θηρίο που έτρεχε στους δασότοπους· αλλά δεν είχε αφήσει το όνειρό του να τον παρασύρει. Μες στο μυαλό του στροβιλίζονταν προστατευτικά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου και ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας.

Όταν ο Κάλνεντουρ είχε ξυπνήσει, είχε δει τον Σιγηλό Δαίμονα – μια κουκουλοφόρο, γκριζοντυμένη μορφή – να κάθεται σ'έναν βράχο γεμάτο λειχήνες, αφύσικα σιωπηλός, προτού ξεθωριάσει μες στο πρωινό, αχνό ημίφως των δασών.

Δεν πρέπει να μάθω να εξαρτιέμαι από αυτόν, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Αλλά, όσο βρισκόταν στα Χαρνώθια δάση, δεν τολμούσε να το ρισκινδυνέψει να παρασυρθεί από τον Σερτίνγκε ξανά.

Ταξίδεψαν όλη την ημέρα, καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους, με τους δασότοπους σαν ζωντανή οντότητα γύρω τους· και τη νύχτα καταυλίστηκαν κοντά σε μια λίμνη.

«Είμαστε μακριά ακόμα;» ρώτησε η Λουκία τον Έλκερθιν, στην Καθομιλουμένη.

«Θα δεις.» Καθισμένος σε μια πέτρα, ακόνιζε ένα από τα ξιφιδιά του.

«Τι; Είμαστε μακριά ή όχι;»

Ο Θανατογέννητος την ατένισε ενοχλημένα. «Πίσω στον Πρίγκιπά σου,» της είπε, γνέφοντας με τη λεπίδα του ξιφιδίου.

Η Λουκία τον αγριοκοίταξε, αλλά γύρισε κι έφυγε. Πλησίασε τον Κάλνεντουρ, ο οποίος είχε μόλις στήσει τη σκηνή τους. Κάθισε κοντά του.

«Δε θέλει να λέει τη θέση του καταυλισμού των Ανυπότακτων,» της είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια. Είχε ακούσει την κουβέντα τους· δεν βρισκόταν και τόσο μακριά.

«Δεν του ζήτησα και λεπτομέρειες!» αποκρίθηκε η Λουκία, στην ίδια γλώσσα. «Και δεν καταλαβαίνω καν προς τα πού πηγαίνουμε, μέσα σε τούτα τα δάση που η μέρα μοιάζει με νύχτα και η νύχτα με διπλή νύχτα!»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. «Αρχίζεις νάχεις οριακά καλό Χαρνώθιο χιούμορ.»

«Τι;»

«Θα σου εξηγήσω.»

«Γιατί δεν συνεχίζουμε τα μαθήματά μας, αλήθεια;» τον ρώτησε ενώ, συγχρόνως, έριχνε μια ματιά στη Ζέρκιλιθ που περιποιείτο τους γιγαντόλυκους – τον δικό της, της Λουκίας, και την Κόρη της Πλάσης, τη γιγαντολύκαινα του Κάλνεντουρ – μοιάζοντας να της αρέσει αυτή η δουλειά, όπως πάντα. («Λυκόλατρες είμαι,» είχε πει στη Λουκία, στην Καθομιλουμένη. «Λύκο – λάτρης. Κατάλαβες;»)

«Τα μαθήματα της Καθομιλουμένης, εννοείς;»

«Τι άλλο;»

«Θα τα συνεχίσουμε.»

«Ωραία. Γιατί, μ'όλη αυτή τη σιωπή ανάμεσά σας, κάτι θα πάθουν τ'αφτιά μου στο τέλος!»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Το είπα ότι αρχίζεις νάχεις οριακά καλό Χαρνώθιο χιούμορ, δεν το είπα; Αλλά συνήθως το Χαρνώθιο χιούμορ είναι πιο λεπτό.»

Κι έπιασαν πάλι το μάθημα της Καθομιλουμένης, ξεκινώντας από τη λέξη *λίμνη* – όπως αυτήν που ήταν τώρα αντίκρυ τους μες στη νύχτα και νυκτόβια όντα ακούγονταν κάθε τόσο να πλατσουρίζουν στα νερά της.

Αργότερα, ενώ ήταν ξαπλωμένοι μες στη σκηνή τους, κουκουλωμένοι στην κουβέρτα τους, και η Ζέρκιλιθ, ο Κάνελμιρ ο Κακός, και η Ρουμπίνη φυλούσαν σκοπιά, θόρυβος ακούστηκε από παραδίπλα, από τη μεριά της σκηνής του Έλκερθιν και της Ακνάριθ'λι. Φωνές που, αναμφίβολα, ήταν της Ακνάριθ και μουγκρητά που ήταν του Θανατογέννητου. Γλεντούσαν σαν θηρία των δασών, σκέφτηκε η Λουκία, που ήταν πολύ κουρασμένη για ερωτοτροπίες από την ολοήμερη ιπασία γιγαντόλυκου.

Μουρμούρισε στον Κάλνεντουρ: «Ελπίζω να μη χρειάζονται καμιά βοήθεια αυτοί...»

Εκείνος γέλασε κοφτά. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, τώρα το Χαρνώθιο χιούμορ σου είναι πολύ καλύτερο!»

Και, μετά από λίγο, κοιμήθηκε έχοντας στο νου του τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Στα όνειρά του, περιπλανιόταν μέσα στα αχανή δάση, λουσμένος από το σκοτάδι και από την ακτινοβολία των δύο φεγγαριών της Μοργκιάνης, νιώθοντας μέρος της Πλάσης και, συγχρόνως, σαν η Πλάση να προερχόταν από αυτόν. Αλλά το κάλεσμα του Θηρίου δεν υπερνίκησε τη λογική του...

Το πρωί, ταξίδεψαν πάλι καβάλα στους γιγαντόλυκους, και η Λουκία μπήκε στον πειρασμό να ξαναρωτήσει τον Θανατογέννητο αν ήταν μακριά απ'τον προορισμό τους, αλλά δεν το έκανε. Τι νόημα είχε, άλλωστε;

Ρώτησε τον Κάλνεντουρ, κάποια στιγμή μες στο πρωινό: «Τι ήταν αυτός προτού γίνει ό,τι γίνεται;» δείχνοντας με το βλέμμα της, με τα ασημόχρωμα γυαλιά της, τον Έλκερθιν.

«Πριν από τη Σφαγή της Υλκάρμωκ;»

Η Λουκία μούγκρισε καταφατικά.

«Ποιος ξέρει; Ίσως ένας απλός πολεμιστής μας. Δε μας έχει πει το όνομα του οίκου του ακόμα.»

«Γιατί δεν τον ρωτάς;»

«Η σιωπή είναι σύννεψη, Λουκία.»

«Ναι, αυτό είναι το μόνο που μαθαίνεις καλά στη διάστασή σας...»

Μιλούσαν στην Κοινή Υπερυδάτια οι δυο τους· κανείς δεν μπορούσε να τους καταλάβει εκτός από τη Ζέρκιλιθ. Τουλάχιστον, έτσι πίστευαν.

Λίγο παρακάτω, απέφυγαν μια ενέδρα Ίσκιων κατόπιν προειδοποίησης της Ακνάριθ'λι, η οποία έκανε αμέσως ένα ξόρκι ενώ καβαλούσε τον γιγαντόλυκό της. *Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως*, υπέθεσε ο Κάλνεντουρ, για να τους απωθήσει. Οι μορφές τους διακρίνονταν εφιαλτικές ανάμεσα στις φυλλωσιές και στους κορμούς: μακριά μέλη· παράξενα, κυρτά σώματα...

Μόλις η ομάδα του Πρίγκιπα είχε ξεμακρύνει από εκεί και δεν υπήρχε πλέον κίνδυνος οι δαιμονικές οντότητες να τους παραπλανήσουν, η Ακνάριθ'λι εξήγησε: «Σε τούτα τα μονοπάτια είναι αρκετά πιθανό να συναντήσει κανείς Ίσκιους.»

Ο Έλκερθιν και οι άλλοι Ανυπότακτοι προφανώς το γνώριζαν· δεν έμοιαζαν ξαφνιασμένοι· για τους υπόλοιπους είχε μιλήσει η μάγισσα.

«Είμαστε μακριά απ'τον προορισμό μας;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Θανατογέννητος.

«Σ'έσένα μιλά,» είπε η Λουκία στον Κάλνεντουρ, στην Κοινή Υπερυδάτια. «Σ'εμένα γιατί δεν μιλά;»

Το μεσημέρι, όταν καταυλίστηκαν, ο Κάλνεντουρ τής έκανε μάθημα της Καθομιλουμένης ξανά, και παρατήρησε ότι η Λουκία τη μιλούσε και την καταλάβαινε αρκετά καλά πλέον. Αν και όχι σαν Μοργκιανή, φυσικά.

Το απόγευμα, που έμοιαζε με νύχτα, ύστερα από μια κοφτή στροφή πίσω από πυκνή βλάστηση, βρέθηκαν ξαφνικά αντίκρυ σ'έναν καταυλισμό που τα φώτα του ήταν καλυμμένα και, πιο πριν, ούτε ο Κάλνεντουρ ούτε η Λουκία θα υποψιάζονταν πως βρισκόταν εδώ.

«Καλωσήρθατε,» τους είπε ο Θανατογέννητος, «στην προσωρινή μας βάση.»

Ο Νάθλεδιρ είχε προθυμοποιηθεί να πάει μαζί της· δεν ήθελε να την αφήσει μόνη. Αλλά η Σιράλια είχε επιμείνει. «Όχι,» του είχε πει. «Δεν

υπάρχει λόγος νάρθεις κι εσύ, αγάπη μου. Εγώ πηγαίνω γιατί ίσως να χρειαστούν τη μαγεία μου· δεν έχουν άλλο μάγο ανάμεσά τους. Αλλά εσύ απλά θα μπεις σε κίνδυνο στη Βορσίραθ. Δεν έχεις να τους προσφέρεις κάτι.»

«Θα είμαι ένας άνθρωπος παραπάνω.» *Μ'ένα χέρι λιγότερο...*

«Αυτό δεν αποτελεί, απαραίτητα, πλεονέκτημα, και το ξέρεις. Μείνε εδώ.» Φίλησε τα χείλη του ρουφηχτά, έχοντας μόλις βάλει όλα τα πράγματά της στον σάκο της. «Η Κόμισσα μπορεί να σε χρειαστεί περισσότερο απ'ό,τι ο Νέλδουρ και η Λοτρίνθα στη Βορσίραθ.»

Ο Νάθλεδιν αισθανόταν δυσανεστήμενος. Και φοβόταν για τη ζωή της Σιράλια. *Με θεωρεί βάρος επειδή έχω ένα χέρι λιγότερο;*

Τον φίλησε ξανά. «Δεν έχω χρόνο να σε χαιρετήσει όπως θα ήθελα,» του είπε, μειδιώντας και χαϊδεύοντάς τον κάτω από τη ζώνη, ανάμεσα στα πόδια, κάνοντας ένα ξαφνικό ρίγος να τον διατρέξει και το όργανό του να σκληρύνει απότομα και να μπλεχτεί επώδυνα μες στην περισκελίδα του. «Πρέπει να φύγω. Θα σε ξαναδώ σύντομα.»

Πήρε το ραβδί της – το ραβδί των Διαλογιστών, με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα – από τον τοίχο όπου στηριζόταν, έριξε τον σάκο της στην πλάτη, και βγήκε απ'το δωμάτιο που η Κόμισσα τούς είχε παραχωρήσει στο Παλάτι των Σκιών.

Τώρα, καμιά ώρα μετά, ο Νάθλεδιν αλ Μακμάρνουν δεν ήταν εκεί αλλά στη Μεγάλη Αίθουσα, καθισμένος στο τραπέζι, ενώ η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, ο Βέλερντιν, ο Έρανκουρ, ο Ριλάθιρ, και ο Βέρδαλιρ'χοκ συζητούσαν πώς να ερευνήσουν για περισσότερες κρυφές εισόδους των Σκοτεινών Ακόλουθων μέσα στο παλάτι.

Ο Νάθλεδιν κοίταζε το δεξί του χέρι που ήταν κομμένο από τον αγκώνα – χάρη στην ξαδέλφη του, τη Βασίλισσα. Το αργυρό υποκατάστατο η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ τού το είχε αρπάξει και το είχε πετάξει, όταν τον είχε αιχμαλωτίσει μαζί με τους υπόλοιπους, και ο Νάθλεδιν δεν το είχε ξαναβρεί όταν είχαν καταλάβει το Παλάτι των Σκιών, λες κι οι δαίμονες του Ιουράσκε να το είχαν εξαφανίσει. Χρειάζόταν ένα καινούργιο υποκατάστατο· δεν μπορούσε να βλέπει το χέρι του έτσι...

Όταν ήταν αιχμάλωτος της Έρνελιθ, στο μυαλό του είχαν έρθει, πολύ έντονα, οι μέρες που η ξαδέλφη του τον τιμωρούσε για την «προδοσία» του. Είχαν επιστρέψει στη μνήμη του τα βασανιστήρια και οι εξευτελισμοί που είχε υποστεί επειδή προσπάθησε να σώσει τη Νάλτάφιρ ωλ Έσανρεκ, τη σύζυγο του Δούκα της Υλκάρμωκ, που ήταν

παλιά του φίλη και τη συμπαθούσε πολύ. *Απέτυχα να τη σώσω, και ήμουν, τελικά, η αιτία του θανάτου της...*

Και τώρα είμαι μισός άνθρωπος, με ένα χέρι λιγότερο.

Αλλά, μάλλον, θα έπρεπε να ευχαριστώ τον Νούρκας τον Σωτήρα που είμαι ακόμα ζωντανός... χάρη στην Κόμισσα των Σκιών.

Έστρεψε το βλέμμα του σ' αυτήν. Πώς μπορώ να τη βοηθήσω; Δεν ξέρω τα μυστικά του παλατιού της όπως εκείνη. Έπρεπε να είχα πάει με τη Σιράλια. Έπρεπε να είχα επιμείνει!

Ίσως αυτή να ήταν η τελευταία φορά που τη φίλησα—

Όχι, δε θα σκεφτόταν έτσι! Σίγουρα θα την ξανάβλεπε. Σίγουρα.

«...παράτολμο,» έλεγε ο Βέλερντιν καθώς η φωνή του γλιστρούσε μέσα από τις σκοτεινές σκέψεις του Νάθλεδρι.

«Πώς αλλιώς, όμως, να ερευνήσουμε;» ρώτησε η Χάνκαθιρ. «Ψάχνοντας κάθε σπιθαμή των τοίχων του παλατιού; Με τι πιθανότητες να εντοπίσουμε τις κρυφές πόρτες; Μηδενικές σχεδόν, μα τον Ιουράσκει! Πρέπει να ξέρεις ποιες πέτρες να γυρίσεις, και πώς.»

«Κι αν μπεις στα περάσματά τους, νομίζεις ότι θα βρεις αυτές τις πέτρες πιο εύκολα, Χάνκαθιρ; Απλά μπορεί να χαθείς. Ή τίποτα χειρότερο μπορεί να σου συμβεί. Οι σκοτολάτρες είναι διεστραμμένοι· πιστεύεις ότι θα διστάσουν να σε σκοτώσουν;»

Ο Έρανκουρ είπε: «Ο Άρχοντας Βέλερντιν έχει δίκιο, νιρλίσα. Είναι όντως παράτολμο.»

«Παράτολμο ή μη, τι άλλος τρόπος υπάρχει για να βρούμε τις κρυφές εισόδους; Θα τους αφήσουμε να μπεινοβγαίνουν στο παλάτι μας όποτε θέλουν;»

«Αυτό συνέβαινε εδώ και χρόνια, προφανώς,» είπε ο Βέλερντιν. «Τα περάσματα δεν σκάφτηκαν χτες· ποιος ξέρει από πόσο παλιά ήταν εκεί. Από τον καιρό που πρωτοχτίστηκε το Παλάτι των Σκιών, υποθέτω, πριν από... Πριν από πόσα χρόνια έγινε αυτό, αγάπη μου;»

«Η Παλιά Κυρά και οι πρώτοι Νασόλντουν ήρθαν πριν από παραπάνω από οχτακόσια χρόνια,» απάντησε η Χάνκαθιρ. «Τότε έφτιαξαν το Παλάτι των Σκιών.»

«Τι ήταν εδώ προτού έρθουν οι Νασόλντουν;» ρώτησε ο Βέλερντιν. «Κάποια πόλη δεν ήταν;»

«Σύμφωνα με την ιστορία μας, μια μικρή πόλη που λεγόταν Όσβε-
λακ. Χωριό σχεδόν. Και, σύμφωνα με τους τοπικούς μύθους, ο *Αρχαίος Οίκος* – το καπηλειό – υπήρχε από τότε.»

Ο Βέλερντιν ένευσε. «Τον ξέρω αυτό τον μύθο. Υποτίθεται πως κάποτε το έχτισαν οι πιστοί του Νούρκας με τη βοήθεια των θηρίων του Σερτίνγκε, και κλείστηκαν εκεί για να προστατευτούν από το Πεινασμένο Σκοτάδι που μαινόταν σαν θύελλα απέξω.»

«Ναι,» είπε η Χάνκαθιρ.

Ο Νάθλεδιρ ρώτησε: «Αυτό δεν είναι το καπηλειό που πίσω του βρίσκεται η είσοδος της σήραγγας που βγάζει από την πόλη;»

Στράφηκαν να τον κοιτάξουν σαν να ήταν παραξενεμένοι από την παρουσία του. «Αυτό είναι,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

«Περίεργο που έχει τόσο κοντά του μια σήραγγα η οποία οδηγεί σε υπόγεια σχετιζόμενα με Σκοτεινούς Ακόλουθους,» σχολίασε ο Βέλερντιν.

«Ή, ίσως, όχι και τόσο περίεργο, αγάπη μου, αν το καλοσκεφτείς. Είναι σαν να επιβεβαιώνει τον μύθο του.»

«Χμμμ, σωστά. Η “θύελλα” του Παντοβόρου Σκότους μπορεί να είναι αλληγορική, ε; Μπορεί να έγινε κάποια επίθεση από τη σήραγγα.»

«Ύστερα απ’όσα ανακαλύψαμε, δεν το θεωρείς πιθανό; Μέσα σ’αυτή τη σήραγγα υπάρχει ένα άνοιγμα για το οποίο κανείς μας δεν ήξερε: μια κρυφή είσοδος που μόνο οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι γνωρίζουν.»

«Αν έχουμε δίκιο στις υποθέσεις μας, λοιπόν, οι σήραγγες κάτω από την Όσβελακ είναι *πανάρχαιες*. Βρίσκονταν εδώ πριν από τους Να-sόλντουν, όταν η πόλη μας ήταν ένα χωριό. Ίσως να βρίσκονταν εδώ ακόμα και *προτού* χτιστεί το χωριό.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Ίσως.»

«Γιατί, όμως; Γιατί σε τούτο το μέρος να υπάρχουν τέτοιες σήραγγες σχετιζόμενος με το Παντοβόρο Σκότος;»

Η Χάνκαθιρ ήταν σιωπηλή για μερικές στιγμές· ύστερα είπε: «Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ μάς έλεγε ότι το *αισθανόταν* εκεί κάτω. Το *αντιλαμβανόταν* σαν ζωντανή παρουσία.»

«Ποιο πράγμα;»

«Το Σκοτάδι. Γι’αυτό κιόλας το πήρε μέσα του. Ένωθε να τον πολιορκεί, νομίζω – κάτι τέτοιο.

»Αλλά δεν καταλάβαινε μόνο ο Πρίγκιπας ότι κάτι ασυνήθιστο ήταν στις σήραγγες: το καταλάβαινε και η Σιράλια’χοκ.»

«Η Σιράλια;» παρενέβη ο Νάθλεδιρ.

«Ναι,» είπε η Χάνκαθιρ. «Επηρέαζε τα ξόρκια της. Προσπαθούσε να κάνει Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας και κάτι

χτυπούσε το μυαλό της. Όχι, όμως, στην πρώτη σήραγγα, που οδηγεί από το δάσος στην πόλη μας: στις πιο βαθιές σήραγγες συνέβαινε αυτό. Αν θυμάμαι καλά, αρχικά η Σιράλια δεν μπορούσε να βρει τίποτα με το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, σαν να μην ήταν καμιά νοήμων παρουσία γύρω της – ενώ θα έπρεπε να εντοπίζει τουλάχιστον εμάς – και μετά, όταν προσπαθούσε να ενισχύσει το ξόρκι με τους κρυστάλλους της, συναντούσε την εχθρική οντότητα που χτυπούσε το μυαλό της.»

«Το Παντοβόρο Σκότος;» είπε ο Νάθλεδρι.

«Αν πιστέψουμε τον Πρίγκιπά μας, δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο.

»Αυτά, όμως» – μιλώντας προς όλους τώρα – «δεν λύνουν το πρόβλημά μας: που είναι να βρούμε τις κρυφές εισόδους μέσα στο Παλάτι των Σκιών.»

«Ένα πράγμα δεν το καταλαβαίνω,» είπε ο Βέλερντιν: «Γιατί οι πρόγονοί σου να φτιάξουν τέτοιες εισόδους; Είχαν καμιά επαφή με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

Η Χάνκαθιρ έμεινε σιωπηλή ξανά, για μερικές στιγμές, με τα χείλη της πιεσμένα, κοιτάζοντας τα πλεγμένα χέρια της επάνω στο τραπέζι. Μετά, ύψωσε το βλέμμα της και είπε: «Σύμφωνα με την επίσημη ιστορία μας, όχι. Αλλά υπάρχουν μύθοι... σκοτεινοί μύθοι...»

«Τι μύθοι;» ρώτησε ο Βέλερντιν.

«Ότι οι πρώτοι Νασόλντουν που ήρθαν εδώ έκαναν κάποια συμφωνία “με το Σκοτάδι” για να διοικήσουν την πόλη.

»Οι δικοί σου άνθρωποι, Βέλερντιν, οι βαλτομερίτες, τι γνωρίζουν για τούτα τα μέρη από εκείνο τον καιρό;»

«Μιλάμε για μια πολύ παλιά εποχή, αγάπη μου. Δεν ξέρω αν υπάρχουν γνώσεις από τότε.» Συλλογισμένος τώρα κι αυτός για μερικές στιγμές. Μετά: «Θα μπορούσα να πάω να βρω κάποιους βαλτομερίτες που ίσως να γνωρίζουν. Ίσως.»

Ο Έρανκουρ είπε: «Όλ’ αυτά εξηγούν και τις φήμες που ανέκαθεν κυκλοφορούσαν για Σκοτεινούς Ακόλουθους στην Όσβελακ...» σαν να μονολογούσε.

«Τον αδελφό του προπάππου μου λένε πως τον έκλεψαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, νιρλίσα,» είπε ο Ριλάθιρ, που ως τώρα ο Νάθλεδρι δεν τον είχε ακούσει καθόλου να μιλά, όπως και τον Βέρδαλιρ’χοκ.

Η Χάνκαθιρ κοίταξε τον Ριλάθιρ ερωτηματικά.

«Είχε μπλέξει με τους Ποταμοπαράδες και βουτούσε στον ποταμό Ίσκιο. Σε μια απ’αυτές τις βουτιές του, βρήκε ένα άνοιγμα στα πλάγια

του ποταμού, και γλίστρησε μέσα. Επιστρέφοντας, είπε στον οίκο μας για σήραγγες και σπήλαια. Αλλά δεν είχε πάει πολύ βαθιά· φοβόταν. Σκόπευε, όμως, να ξαναεπισκεφτεί αυτό το μέρος. Η οικογένειά μου τον προειδοποίησε να μην το κάνει, γιατί το Σκοτάδι κατοικούσε εκεί· αλλά εκείνος δεν άκουσε. Βούτηξε στον ποταμό Ίοκιο... και κανείς δεν τον ξανάδε. Το Πεινασμένο Σκοτάδι τον καταβρόχθισε, υποτίθεται. Σήμερα πια τον αποκαλούμε “ο Σκοτοφαγώμενος”. Μερικοί λένε ότι ίσως και νάναι μύθος η εξαφάνισή του: ίσως κάτι άλλο να είχε, στην πραγματικότητα, συμβεί. Αλλά τώρα που έχουμε μάθει για όλες αυτές τις σήραγγες κάτω από την Όσβελακ....»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι πάντα ήταν εδώ,» είπε ο Έρανκουρ, πάλι σαν να μονολογούσε, «κάτω από τα πόδια μας.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Χάνκαθιρ. «Όλ’ αυτά δεν μας βοηθάνε να βρούμε τις κρυφές πόρτες μες στο παλάτι. Το απόγευμα θα ξεκινήσω να ψάχνω.»

«Από πού;» ρώτησε ο Βέλερντιν.

«Από εκεί που μας οδήγησε ο Άνφιρ.» Και ο Νάθλεδριρ την άκουσε να αρθρώνει το όνομα του αδελφού της βαριά, στεναχωρημένα. Την είχε καταθλίψει το γεγονός ότι ο Άνφιρ είχε στραφεί στο Σκοτάδι. Ο ίδιος ο Νάθλεδριρ το θεωρούσε εξωφρενικό. Κάτι πρέπει να του είχαν κάνει για να τον πάρουν μαζί τους οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι: κάτι πολύ κακό, στο μυαλό του. Δεν εξηγιόταν αλλιώς τέτοιο πράγμα.

«Σου ξαναλέω,» προειδοποίησε ο Βέλερντιν: «είναι επικίνδυνο, Χάνκαθιρ.»

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

«Στείλε, τουλάχιστον, κάποιους από τους μαχητές μας. *Μην πας εσύ. Αν σε—*»

«Δε θα έστελνα τους μαχητές μας σ’ένα μέρος όπου δεν θα πήγαινα πρώτη εγώ, Βέλερντιν· το ξέρεις αυτό. Επιπλέον, εκείνοι δεν γνωρίζουν το παλάτι όπως το γνωρίζω εγώ.»

«Ούτε εσύ γνωρίζεις αυτές τις σήραγγες όπως τις γνωρίζουν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

Η κουβέντα συνεχίστηκε για λίγο ακόμα, αλλά η Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουν δεν άλλαξε γνώμη: το απόγευμα θα πήγαινε να ερευνήσει τις σήραγγες. Τώρα ήταν μεσημέρι πλέον και όλοι τους σηκώθηκαν από το τραπέζι για να ξεκουραστούν κανένα μισάωρο προτού γευματίσουν.

Ο Νάθλεδιν έμεινε μόνος στη Μεγάλη Αίθουσα, εκτός από τους φρουρούς στην περιφέρειά της και στην κεντρική της πόρτα. Βημάτισε, πλησιάζοντας το αναμμένο τζάκι με το ιερό σύμβολο του Νούρκας...

...και κάποια ήρθε ξαφνικά προς το μέρος του. Έχοντας βγει από μια από τις δευτερεύουσες πόρτες της αίθουσας, μάλλον. Μια γυναίκα ντυμένη σαν μαχήτρια της Κόμισσας, μαυρόδερμη και μαυρομάλλα, η οποία είχε το κράνος της κρεμασμένο από τη ζώνη της.

Ο Νάθλεδιν την αναγνώριζε: η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ. Αυτή που ήταν μαζί με τους βασιλικούς αλλά τους είχε προδώσει και είχε υποσχεθεί δουλική εργασία στην Κόμισσα για μερικούς μήνες ως λύτρα για την απελευθέρωσή της.

Στο χέρι της βαστούσε κάτι τυλιγμένο με πανί: κάτι μακρύ, σαν χοντρό κλαδί ίσως.

«Άρχοντα Νάθλεδιν,» είπε.

Ο Νάθλεδιν την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Κορβίκα στάθηκε μπροστά του. «Βρήκα κάτι που, μάλλον, είναι δικό σας.» Και ξετύλιξε αυτό που κρατούσε: το αργυρό υποκατάστατο του χεριού του. «Ήταν πεταμένο σε μια γωνία της Μεγάλης Αίθουσας. Δεν ξέρω πώς ακριβώς κατέληξε εκεί. Μέσα στις συμπλοκές, υποθέτω...»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Νάθλεδιν, παίρνοντας το αργυρό υποκατάστατο και προσπαθώντας, με το αριστερό του χέρι, να το προσαρμόσει εκεί όπου τελείωνε το δεξί του – στον αγκώνα.

Η Κορβίκα αμέσως τον βοήθησε, δένοντας λουριά.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε πάλι ο Νάθλεδιν, «αλλά έχω μάθει. Έχω μάθει...»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Κορβίκα χαμογελώντας αχνά.

«Σου χρωστάω χάρη. Το έχω συνηθίσει αυτό το αργυρό χέρι.»

«Ο οποιοσδήποτε μπορεί να το έβρισκε, Άρχοντά μου.»

«Αλλά ίσως να μη μου το έφερνε.»

Το χαμόγελό της πλάτυνε. «Θα δεχτώ μια κούπα ψυχοχυμό ως αμοιβή, όποτε θέλετε.»

«Σύμφωνοι.»

Κεφάλαιο 5

Τα Ξεχασμένα Κελιά, η Βιβλιοθήκη των Δασών, και η Παλιά Ξαδέλφη

Εδεσε τα γαλανά μαλλιά της πλεξίδα των δασών, στεκόμενη μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη του υπνοδωματίου της ο οποίος είχε αργυρό πλαίσιο λαξεμένο σαν αγκυριολούλουδα με αγκάθια. Πίσω της και λιγάκι προς το πλάι έβλεπε, μέσα από το κάτοπτρο, τον Βέλερντιν να βάζει την οργανική στολή ενδυνάμωσης, σκεπάζοντας το ολόγυμνο, ψηλό, μαυρόδερμο σώμα του, τραβώντας φερμουάρ, κουμπώνοντας κουμπιά. Επέμενε να έρθει μαζί της· αρνιόταν να μείνει πίσω. *Αν πας εσύ θα πάω κι εγώ*, της είπε. *Δεν ακούω άλλη κουβέντα. Ούτως ή άλλως, δεν μπορείς να μπεις εκεί μέσα μόνη σου, μα τον Νούρκας!*

Είχε ένα δίκιο σ' αυτό, βέβαια· αλλά η Χάνκαθιρ θα προτιμούσε να μην ήταν ο Βέλερντιν ένας από αυτούς που θα τη συνόδευαν. Για τη δική του ασφάλεια.

Τελειώνοντας με τα μαλλιά της, έβγαλε τη ρόμπα της και φόρεσε μάλλινη τουνίκα, παντελόνι από λυκόδερμα, και κοντές μπότες. Έδεσε στη μέση της μια ζώνη με κοντόσπαθο και πιστόλι, και θηκάρωσε στις μπότες της δύο ξιφίδια. Κάτω απ' την τουνίκα της κρεμόταν το φυλαχτό όπου ήταν φυλακισμένος ο δαίμονάς της, ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων. Έπασε από το τραπεζάκι έναν μικρό δερμάτινο σάκο και τον κρέμασε λοξά από τον δεξή της ώμο, έτσι ώστε να πέφτει πλάι στον αριστερό της γοφό. Στο μυαλό της, είχε έτοιμα όλα τα ξόρκια που νόμιζε πως ίσως να της χρειαζόνταν.

Στράφηκε στον σύζυγό της, βλέποντας πως κι εκείνος ήταν εξοπλισμένος.

«Καλύτερα κι εσύ να φορούσες οργανική στολή,» της είπε.

«Όχι.» Δεν της άρεσαν οι οργανικές στολές· την άφηναν πολύ εξαντλημένη μετά. Σαν βδέλλες τις αισθανόταν επάνω στο σώμα της. «Είμαι πιο καλά έτσι.»

«Ποιος άλλος θάρθει μαζί μας;»

«Ο Ριλάθιρ και η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ.»

«Η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ... Δε μου τόχες πει αυτό.»

«Το σκέφτηκα τελευταία στιγμή.»

«Την ειδοποίησες;»

«Ναι.»

«Την εμπιστευέσαι αυτή τη λύκαινα;»

«Γιατί όχι; Δε δουλεύει πια για τη Σφετερίστρια. Κι εκεί που θα πάμε, πώς να μας προδώσει; Να στραφεί εναντίον μας και να συμμαχήσει με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

Ο Βέλερντιν δεν αποκρίθηκε, αλλά η Χάνκαθιρ σκέφτηκε ότι κι εκείνος μάλλον θα το θεωρούσε ακραίο αυτό.

«Θα έπρεπε, ίσως, να παίρναμε και τον Βέρδαλιρ'χοκ μαζί μας,» της είπε καθώς βάδιζαν προς την έξοδο των διαμερισμάτων τους.

«Δε χρειάζεται. Αν υπάρξει ανάγκη για μαγική υποστήριξη, εγώ θα είμαι εκεί.»

Άνοιξε την εξώπορτα των διαμερισμάτων και βγήκε.

Βρίσκοντας την Κορβίκα να στέκεται στον διάδρομο, εξοπλισμένη με φολιδωτή πανοπλία, κράνος, και όπλα.

Αλλά δεν ήταν μόνη.

Ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν ήταν επίσης εκεί. Και η Ζιρίνα, η γυναίκα του Άνφιρ.

«Θα έρθουμε κι εμείς, *νιρλίσα*, αν δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο πρώτος.

«Γιατί;»

«Θέλω να βοηθήσω όπως μπορώ. Σ'το χρωστάω, αν μη τι άλλο, για τη δική σου βοήθεια.»

«Νάθλεδιρ...»

«Επιμένω, *νιρλίσα*. Δεν είμαι τόσο άχρηστος όσο ίσως να νομίζεις.»

«Δε νομίζω ότι είσαι άχρηστος, Νάθλεδιρ. Καθόλου άχρηστος.» Καταλάβαινε ότι μπορεί να αισθανόταν έτσι επειδή είχε μόνο ένα χέρι, και δεν ήθελε τώρα να τον στεναχωρήσει. «Η βοήθειά σου είναι καλοδεχούμενη.»

Εκείνος ένευσε σιωπηλά.

Η Χάνκαθιρ στράφηκε στη Ζιρίνα.

«Αν υπάρχει έστω και μια μικρή πιθανότητα να συναντήσουμε τον Άνφιρ εκεί μέσα...» είπε εκείνη, «θέλω να τον δω, Χάνκαθιρ.»

Θα πικραθείς πιο πολύ ακόμα, αν τον δεις, σκέφτηκε η Κόμισσα. Αλλά ούτε αυτήν ήθελε να τη στεναχωρήσει, οπότε είπε: «Εντάξει.»

Ο Νάθλεδιρ και η Ζιρίνα ήταν οπλισμένοι και φορούσαν φολιδωτές πανοπλίες, όπως η Κορβίκα. Έτοιμοι για οτιδήποτε.

«Πού είναι ο Ριλάθιρ;» ρώτησε ο Βέλερντιν.

«Δεν ξέρουμε,» είπε ο Νάθλεδιρ.

Η Χάνκαθιρ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της από τον μικρό σάκο της και τον κάλεσε.

«Έρχομαι τώρα, νιρλίσα,» της είπε ο άντρας της αδελφής της· και σε λίγο ήταν εκεί, εξοπλισμένος κι αυτός.

Η Χάνκαθιρ σκέφτηκε: *Έξι είμαστε. Ούτε λίγοι ούτε πολλοί γι'αυτά τα περάσματα.* Αν ήταν περισσότεροι, απλά θα συνωστιζονταν.

«Ελάτε μαζί,» τους είπε, και τους οδήγησε στο ισόγειο του παλατιού μέσω ανεγκυστήρα. Τους πήγε στην κρυφή πόρτα από την οποία τους είχαν βγάλει, τις προάλλες, ο Άνφιρ και οι άλλοι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.

Δύο Υπέρμαχοι του Θρόνου και δύο μαχητές της Όσβελακ στέκονταν τώρα εκεί, στον διάδρομο, και χαιρέτησαν την Κόμισσα. Εκείνη ένευσε προς τη μεριά τους, πλησίασε τον τοίχο, γύρισε τη σωστή πέτρα, και άνοιξε την κρυφή πόρτα. Της ήταν γνωστή αυτή η είσοδος, από παλιά.

Πέρασε πρώτη το άνοιγμα βγάζοντας έναν φωτόλιθο από τον μικρό σάκο της κι αφήνοντάς τον να διώξει τα σκοτάδια. Ο Βέλερντιν την ακολούθησε μαζί με την Κορβίκα, και μετά ο Νάθλεδιρ με τη Ζιρίνα, και ο Ριλάθιρ, κρατώντας κι αυτός φωτόλιθο στο ένα χέρι και πιστόλι στο άλλο.

Το κρυφό πέρασμα ήταν στενό, και η Χάνκαθιρ βάδισε προς τα εκεί όπου βρισκόταν η άλλη κρυφή πόρτα: αυτή που είχε ανοίξει ο αδελφός της, αυτή που εκείνη παλιά δεν γνώριζε. Νομίζοντας ότι έφτασε στο σωστό σημείο, έδωσε τον φωτόλιθο στον Βέλερντιν και ψηλάφησε τον τοίχο και με τα δύο χέρια, αναζητώντας τρόπο για να ανοίξει την πόρτα.

Κάποια ώρα πέρασε και δεν μπορούσε να καταλάβει ποια πέτρα, ή ποιες πέτρες, έπρεπε να γυρίσει.

«Σίγουρα είναι εδώ;» τη ρώτησε ο Βέλερντιν.

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε, νιώθοντας ιδρώτα στο μέτωπό της παρότι έκανε κρύο εδώ μέσα. «Έτσι νομίζω. Αλλά δεν μπορώ να βρω πώς ανοίγει, μα τον Νούρκας!

»Και ο Άνφιρ την είχε ανοίξει τόσο εύκολα... Από την άλλη μεριά, βέβαια. Καθώς ερχόμασταν από τα μπουντρούμια του παλατιού. Καθώς ανεβαίναμε.»

«Από σκάλες;»

«Όχι. Αλλά τα περάσματα ήταν ανοδικά· το καταλάβαινες.»

«Πάμε στην κρυφή πόρτα των μπουντρουμιών,» πρότεινε η Ζιρίνα.
«Ίσως να μπορούμε ν'ανοίξουμε αυτήν.»

Η Χάνκαθιρ ήταν αναποφάσιστη για μια στιγμή. Μετά είπε: «Ναι, πάμε.» Δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε σύντομα να βρει πώς άνοιγε ετούτη εδώ η είσοδος.

Βγήκαν πάλι από το πέρασμα, βάδισαν στους διαδρόμους του Παλατιού των Σκιών, και κατέβηκαν στα μπουντρούμια, τα οποία ήταν άδεια εκτός από τέσσερις μαχητές της Όσβελακ εκεί όπου βρισκόταν η κρυφή πόρτα.

Η Χάνκαθιρ τούς έγνεψε να παραμερίσουν και ψηλάφησε τον τοίχο, ψάχνοντας για πέτρες που γύριζαν.

Αυτή τη φορά βρήκε μία που όντως μπορούσε να μετακινηθεί.

Τη μετακίνησε...

...και ο τοίχος έγειρε στο πλάι, μουγκρίζοντας σαν υπόγειο στοιχειό, δημιουργώντας ένα σκοτεινό άνοιγμα.

«Ας ακολουθήσουμε τον δρόμο όπως μας οδήγησε ο Άνφιρ,» είπε η Χάνκαθιρ, κι έτεινε το χέρι της προς τον Βέλερντιν.

Εκείνος τής έδωσε τον φωτόλιθο και η Κόμισσα πέρασε πρώτη το άνοιγμα, με τους υπόλοιπους πίσω της.

«Από εδώ,» είπε στον σύζυγό της, δείχνοντας με τον φωτόλιθο, «πηγαίνεις προς τις άλλες σήραγγες. Τις σήραγγες κάτω από την Όσβελακ, εκεί όπου είχαμε χαθεί.»

«Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να—»

«Όχι, δεν θα πάμε εκεί τώρα. Αν πηγαίναμε εκεί, δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα μπορούσα να μας γυρίσω πίσω, στο παλάτι.» Στράφηκε και βάδισε προς την άλλη μεριά, ακολουθώντας ένα πέρασμα που ήταν ανοδικό. «Από εδώ μάς οδήγησε ο Άνφιρ, εκτός αν κάνω τραγικό λάθος — που δε νομίζω. Θέλει προσοχή, μόνο, για να μην προσπεράσω το μέρος όπου είναι η κρυφή πόρτα.»

«Αυτή που δεν μπορούσες ν'ανοίξεις επάνω;»

«Ναι.»

«Και νομίζεις ότι ίσως μπορέσεις να την ανοίξεις από τούτη τη μεριά;»

«Δε θα το μάθουμε αν δεν το δοκιμάσω.»

Η Χάνκαθιρ βάδισε αργά, προσεχτικά, παρατηρώντας τα πάντα γύρω της, ενώ αισθανόταν το έδαφος ανοδικό από κάτω της. Επίσης, νόμιζε ότι το πέρασμα έκανε σπείρες καθώς ανέβαινε, σαν στριφογυριστή σκάλα, χωρίς να είναι σκάλα. Υπήρχαν και κάποια ανοίγματα

δεξιά κι αριστερά, αλλά η Χάνκαθιρ δεν μπήκε σε κανένα, γιατί ούτε ο Άνφιρ είχε μπει. Αναρωτιόταν, όμως, πού μπορεί να έβγαζαν. Μέσα στο παλάτι; Μέσα στην πόλη; Μέσα στα λαβυρινθώδη υπόγεια του Παντοβόρου Σκότους;

«Εδώ,» είπε, σταματώντας, όταν το έδαφος έλαψε να είναι ανοδικό. «Εδώ πρέπει να είμαστε.» Το πέρασμα συνεχιζόταν αλλά η Χάνκαθιρ, δίνοντας πάλι τον φωτόλιθο στον Βέλερντιν, άρχισε να ψηλαφεί τον δεξή τοίχο.

Όλων οι ανάσες ακούγονταν έντονες, αν και κανείς δεν ήταν λαχνασμένος: ο αέρας ήταν περιορισμένος εδώ μέσα.

Η Χάνκαθιρ προσπάθησε να θυμηθεί πώς ο Άνφιρ είχε ανοίξει ετούτη την πόρτα· αλλά δεν μπορούσε. Ήταν πολύ σκοτεινά όταν ο αδελφός της το είχε κάνει. Και ήταν σχεδόν σαν απλά να είχε *αγγίζει* την πόρτα και τίποτα περισσότερο. Σαν να είχε κάνει κάποιου είδους μαγεία του σκοταδιού. Αλλά η Χάνκαθιρ δεν γνώριζε κανένα ξόρκι που ν'ανοίγει κρυφές πόρτες. Η μαγεία της, σίγουρα, δεν μπορούσε να τη βοηθήσει τώρα· μόνο η επιμονή και η αντίληψή της.

Τελικά, όμως, τίποτα δεν φαινόταν αρκετό: η κρυφή πόρτα δεν άνοιγε. Η Χάνκαθιρ δεν κατάφερνε να βρει τον τρόπο που, για τον αδελφό της, έμοιαζε τόσο εύκολος.

«Δε μπορώ να κάνω κάτι άλλο,» είπε, κουρασμένη, απογοητευμένη. «Σίγουρα ανοίγει κάπως, μα δεν ξέρω πόση ώρα ίσως χρειαστώ για να το ανακαλύψω.

»Ας ερευνήσουμε παραπέρα.»

«Πού;» είπε ο Βέλερντιν. «Προς τα εκεί;» Έδειξε τη συνέχεια του περάσματος.

«Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.»

«Χάνκαθιρ, ίσως έτσι να βγούμε από το παλάτι. Ίσως να χαθούμε μες στις σήραγγες των Σκοτεινών Ακόλουθων. Αλλά ακόμα κι αν αυτό το πέρασμα οδηγήει μέσα στο παλάτι—»

«Ας ρίξουμε μια ματιά, τουλάχιστον, και επιστρέφουμε,» επέμεινε η Χάνκαθιρ και, παίρνοντας τον φωτόλιθο από το χέρι του, προηγήθηκε.

Ο Βέλερντιν και η Κορβίκα την ακολούθησαν, και οι υπόλοιποι ακολούθησαν αυτούς – όλοι τους σιωπηλοί σαν τον Σιλίσβας.

Το πέρασμα άρχισε σύντομα να διακλαδίζεται, αλλά η Χάνκαθιρ δεν τολμούσε να στρίψει σε κανένα από τα παρακλάδια. Συμφωνούσε με τον Βέλερντιν ότι υπήρχε όντως σοβαρός κίνδυνος να χαθούν. Το είχε

ζήσει αυτό, τις προάλλες, κάτω από τους δρόμους της Όσβελακ. Εδώ, όμως, πρέπει να είμαστε πίσω από τους τοίχους του παλατιού μας. Πρέπει.

Αλλά και πάλι... Καλύτερα να επέστρεφαν.

Χωρίς να έχουν κάνει τίποτα το ουσιαστικό.

Η Χάνκαθιρ στάθηκε κι άρχισε να κοιτάζει τους τοίχους τριγύρω, να τους ψηλαφεί, για να διαπιστώσει μήπως κανένας απ'αυτούς άνοιγε.

«Υποπτεύεσαι ότι ίσως υπάρχει κρυφή πόρτα εδώ;» τη ρώτησε ο Βέλερντιν.

«Δεν ξέρω. Είναι πιθανό, δεν είναι;» Χωρίς να πάψει να ψάχνει.

Ο Βέλερντιν κι οι άλλοι έφαξαν επίσης. Ύστερα από κάποια ώρα, όμως, αποφάσισαν πως ή δεν υπήρχε κανένα σημείο των τοίχων που να ανοίγει ή δεν μπορούσαν να το βρουν.

Η Χάνκαθιρ δεν τους οδήγησε στα παρακλάδια του περάσματος. Παρότι σίγουρα βρίσκονταν πίσω από τους τοίχους του Παλατιού των Σκιών, φοβόταν μη χαθούν – και τώρα δεν είχαν μαζί τους τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ για να τους βοηθήσει. Ένας παράλογος φόβος, ίσως· αλλά η Χάνκαθιρ δεν μπορούσε να τον αγνοήσει.

Επέστρεψαν εκεί όπου το πέραςμα ήταν ανοδικό πριν αλλά καθοδικό τώρα, εκεί όπου έμοιαζε να κάνει σπείρες σαν στριφογυριστή σκάλα. Και υπήρχαν κι εδώ ανοίγματα δεξιά κι αριστερά σε ορισμένα σημεία, αλλά ούτε αυτά η Χάνκαθιρ τα ακολούθησε. Φώτισε μέσα τους, μόνο, για να δει τι έκρυβαν οι σκιές:

Μια σήραγγα με πυκνό σκοτάδι στο βάθος...

Μια σήραγγα που έστριβε ύστερα από κάποια απόσταση· τοίχος φαινόταν...

Μια πολύ μικρή σήραγγα που τελείωνε σε κάγκελα – πίσω απ'τα οποία ήταν ένα ανθρώπινο σκέλεθρο!

«Νούρκας...» μουρμούρισε η Χάνκαθιρ.

«Τι;» Ο Βέλερντιν κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Α... Φυλακές εδώ πέρα;»

«Σίγουρα όχι δικός μας κρατούμενος, πάντως...»

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζιρίνα, από πίσω τους. «Τι βλέπετε;»

«Ένα σκέλεθρο,» απάντησε η Χάνκαθιρ. «Ένας νεκρός είναι εδώ. Ένας, μάλλον, πολύ παλιός νεκρός» – ρούχα δεν είχε επάνω του· είχαν λιώσει τελείως – «πίσω από πολύ παλιά κάγκελα» – γεμάτα υγρασία και σκουριά.

«Πώς βρέθηκε εκεί, νιρλίσα;»

«Δεν έχω ιδέα.»

Και συνέχισαν να κατεβαίνουν ενώ η Χάνκαθιρ φώτιζε τα ανοίγματα:

Ακόμα ένα κελί, χωρίς ξεχασμένο ένοικο.

Ακόμα ένα κελί, με σκέλεθρο μέσα.

Ακόμα ένα κελί – άδειο.

Ακόμα ένα κελί – με δύο σκέλεθρα πίσω από τα κάγκελα.

Και παρακάτω: άλλα δύο ανοίγματα που οδηγούσαν σε αρχαία κελιά επίσης, το ένα με νεκρό ένοικο, το άλλο άδειο.

Ύστερα, η Χάνκαθιρ και οι άλλοι έφτασαν κάτω, κοντά στην κρυφή πόρτα των μπουντρουμιών του παλατιού, εκεί όπου το πέρασμα έστριβε από τη μια μεριά πηγαίνοντας προς τους λαβυρίνθους των Σκοτεινών Ακόλουθων κάτω από την Όσβελακ.

Ο Βέλερντιν είπε: «Τα μπουντρούμια των Νασόλντουν, μάλλον, δεν τελείωναν πάντα εκεί που νόμιζες, αγάπη μου.» Έξω από την ανοιχτή μυστική πόρτα έβλεπαν τους τέσσερις φρουρούς να στέκονται στον διάδρομο, στο φως ενός φωτόλιθου επάνω σε λιθοστάτη. «Αυτό το μέρος μάλλον κάποτε το χρησιμοποιούσατε.» Έδειξε, με τον αντίχειρά του, τη μεριά από την οποία είχαν έρθει, τη μεριά όπου βρίσκονταν τα κελιά με τους αρχαίους νεκρούς.

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Αλλά πρέπει να ήταν πολύ παλιά. Από τον καιρό της Πρώτης Αρχόντισσας, πιθανώς. Δεν έχω ξανακούσει για τέτοιο πράγμα – για κρυφά μπουντρούμια πλάι στα μπουντρούμια του παλατιού.» Και σκέφτηκε να κοιτάξει διάφορα ιστορικά βιβλία, καθώς και βιβλία με μύθους για την πόλη της και τούτη την περιοχή.

«Αυτοί οι νεκροί εκεί μέσα,» ρώτησε η Ζιρίνα, «μπορεί, δηλαδή, να ήταν αιχμάλωτοι των Νασόλντουν;»

«Οτιδήποτε μπορεί να ισχύει,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, και βάδισε προς την ανοιγμένη κρυφή πόρτα, περνώντας την και βγαίνοντας στα μπουντρούμια που γνώριζε καλά.

Είχε βραδιάσει πια, αλλά η Κόμισσα δεν δείπνησε μαζί με τους υπόλοιπους στη Μεγάλη Αίθουσα. Καβαλώντας τον Γρυλιστή, τον γιγαντόλυκό της, πήγε στη Βιβλιοθήκη των Δασών, έξω απ' το Παλάτι των Σκιών, πέρα από τις Μεγάλες Γειτονιές, στους Οίκους των Δασών. Μαζί της πήρε μόνο την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ και τρεις άλλους

μαχητές της. Του Βέλερντιν τού είπε να καθίσει να φάει και να ξεκουραστεί· δεν θ'αργούσε να επιστρέψει. Είχε επιμείνει σ'αυτό. Και είχε, επίσης, διώξει τον Ριλάθιρ που κι εκείνος είχε προθυμοποιηθεί να την ακολουθήσει.

Η εκκένωση της Όσβελακ, όταν ερχόταν το στράτευμα της Σφετερίστριας για να πολιορκήσει την πόλη, είχε γίνει βιαστικά. Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς· ο χρόνος ήταν λίγος. Αυτό σήμαινε πως οι κάτοικοι είχαν πάρει μαζί τους όλα τα απαραίτητα και όσα πολύτιμα μπορούσαν να κουβαλήσουν, καθώς και προμήθειες, όπλα, φάρμακα, εργαλεία, ενεργειακές φιάλες, μπαταρίες, και οτιδήποτε άλλο πιθανώς να φαινόταν χρήσιμο στους ανθρώπους της Βασίλισσας. Ήταν αδύνατον, όμως, να πάρουν μαζί τους τα πάντα. Εκτός των άλλων, είχαν εγκαταλείψει και όλα τα μηχανοκίνητα οχήματα, γιατί δεν μπορούσαν να κινηθούν μέσα στα δάση. Η Χάνκαθιρ είχε προστάξει να αφεθεί στην κρίση των ιδιοκτητών τους αν θα έκαναν ζημιές στα οχήματα ώστε να είναι άχρηστα για τους ανθρώπους της Βασίλισσας.

Πέρα από αυτά, είχαν παρατηθεί στην πόλη και τα βιβλία της Βιβλιοθήκης των Δασών. Μόνο κάποια που το περιερχόμενό τους θα μπορούσε να χαρακτηριστεί *ευαίσθητο* είχαν παρθεί. Τα υπόλοιπα είχαν μείνει στις θέσεις τους. Το συνολικό βάρος τους ήταν πολύ μεγάλο, όπως επίσης κι ο όγκος τους, για να τα μεταφέρουν οι πρόσφυγες μαζί τους. Θα τους καθυστέρούσαν τρομερά μες στα δάση.

Έτσι, απόψε, η Χάνκαθιρ υπέθετε πως θα έβρισκε στη βιβλιοθήκη ό,τι μπορούσε να βρει. Εκτός αν οι άνθρωποι της Βασίλισσας την είχαν καταστρέψει. Αλλά δεν το νόμιζε. Τι λόγο είχαν να το κάνουν αυτό; Αν μη τι άλλο, είχαν λόγο να *μην* την καταστρέψουν. Ήταν η μεγαλύτερη πηγή γνώσεων σε τούτους τους τόπους.

Η Χάνκαθιρ σταμάτησε τον Γρυλιστή αντίκρυ στην ψηλή, ξύλινη, δίφυλλη είσοδο της Βιβλιοθήκης των Δασών η οποία ήταν στην κορυφή τεσσάρων μεγάλων σκαλοπατιών και γεμάτη λαξεύματα με λουλούδια και «σοφά θηρία». Φυσικά, ήταν κλειδωμένη. Η Κόμισσα των Σκιών είχε, όμως, το κλειδί, μαζί με πολλά άλλα κλειδιά της πόλης της. Τράβηξε τώρα μια αρμαθιά από τον μικρό σάκο που κρεμόταν στο πλευρό της και, ξεπεζεύοντας, ανέβηκε τα ψηλά σκαλοπάτια. Η Κορβίκα κι οι άλλοι τρεις μαχητές την ακολούθησαν, αφήνοντας επίσης τους γιγαντόλυκούς τους.

Η Χάνκαθιρ στάθηκε για μια στιγμή μπροστά στην πόρτα και μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής

Δραστηριότητας. Ήταν σίγουρη πως δεν το ήξερε τόσο καλά όσο η Σιράλια'χοκ, που ήταν του τάγματος των Διαλογιστών, όμως μπορούσε να κάνει μια βασική ανίχνευση. Αν και δεν το θεωρούσε πιθανό κανείς να είναι μες στη βιβλιοθήκη τώρα.

Έστειλε τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της πίσω από τη δίφυλλη, ψηλή, λαξευτή πόρτα και ερεύνησε... για να διαπιστώσει, σύντομα, ότι όντως κανένας άνθρωπος δεν ήταν μέσα. Ή, τουλάχιστον, ως εκεί όπου έφταναν οι αισθήσεις της.

Η Χάνκαθιρ διέλυσε το ξόρκι και, χρησιμοποιώντας ένα από τα κλειδιά της αρμαθιάς που κρατούσε, ξεκλείδωσε την κλειδαριά της πόρτας και έσπρωξε το ένα φύλλο, το οποίο άνοιξε τρίζοντας, σαν γίγαντας που βαριόταν να κουνηθεί.

Η Χάνκαθιρ έκρυψε τα κλειδιά πάλι στον σάκο της και έβγαλε τον φωτόλιθό της. Πέρασε το κατώφλι, διώχνοντας τα σκοτάδια της βιβλιοθήκης. Οι μαχητές της την ακολούθησαν, ενώ δύο από αυτούς – όχι η Κορβίκα – είχαν επίσης βγάλει φώτα: φωτόλιθο ο ένας, φακό ο άλλος.

Η Χάνκαθιρ δεν επιχείρησε να ανάψει τον κεντρικό φωτισμό της Βιβλιοθήκης των Δασών· εκκενώνοντας την Όσβελακ, είχαν πάρει από εδώ όλες τις ενεργειακές φιάλες, καθώς και όλα τα μηχανικά συστήματα που μπορούσαν να κουβαλήσουν. Πράγμα που σήμαινε πως δεν θα είχε στη διάθεσή της ούτε την κονσόλα με την οποία μπορούσε να ψάξει γρήγορα το αρχείο των βιβλίων. Αλλά δεν την ενοχλούσε και τόσο αυτό· γνώριζε καλά τους διαδρόμους της Βιβλιοθήκης των Δασών.

Πήγε προς τα εκεί όπου νόμιζε πως θα έβρισκε συγγράμματα που την ενδιέφεραν. Συγγράμματα για το παρελθόν της Όσβελακ, και συγγράμματα από το παρελθόν της. Καθώς και κείμενα με τοπικούς μύθους και θρύλους.

Άρχισε να συγκεντρώνει τόμους και να τους δίνει στους μαχητές της για να τους κουβαλήσουν. Κανείς δεν μιλούσε. *Η σιωπή είναι σύνεση*. Κανείς δεν είπε τίποτα από τότε που μπήκαν στη βιβλιοθήκη μέχρι που η Χάνκαθιρ τούς οδήγησε έξω ξανά και κλείδωσε την πόρτα.

Η Βιβλιοθήκη των Δασών, κανονικά, έμενε ανοιχτή όλες τις ώρες εκτός από τις βραδινές. Αλλά τώρα η πόλη δεν λειτουργούσε ως πόλη, και δεν υπήρχε κανείς για να φυλά τη βιβλιοθήκη. Ακόμα κι αν ήταν πρωί, η Χάνκαθιρ πάλι θα την κλείδωνε.

Κατέβηκε τα σκαλοπάτια και καβάλησε τον Γρυλιστή, ο οποίος γρύλιζε από κάτω της. Η Κορβίκα και οι άλλοι τρεις μαχητές της, κουβαλώντας τα βιβλία, καβάλησαν τους δικούς τους γιγαντόλυκους.

Επέστρεψαν στο Παλάτι των Σκιών, και η Κόμισσα τούς οδήγησε στα διαμερίσματά της για ν'αφήσουν τα βιβλία στο γραφείο της. Τους ευχαρίστησε και τους είπε να πάνε να ξεκουραστούν. Καθώς έφευγαν, μπήκε στο υπνοδωμάτιο των διαμερισμάτων, έβγαλε την κάπα της, έβγαλε τις κοντές μπότες της, τη ζώνη της με το κοντόσπαθο και το πιστόλι, το παντελόνι από λυκόδερμα, και τη μάλλινη τουνίκα, και φόρεσε μια ρόμπα. Γύρισε στο γραφείο και κάθισε στην πολυθρόνα, ξεκινώντας να ψάχνει μέσα στα βιβλία που είχε φέρει από τη Βιβλιοθήκη των Δασών.

Εκεί τη βρήκε ο Βέλερντιν όταν ανέβηκε από τη Μεγάλη Αίθουσα φέρνοντας μαζί του φαγητό και ποτό επάνω σ'έναν δίσκο. «Δε θα φάει η Κόμισσα απόψε;» ρώτησε, αφήνοντας τον δίσκο στην άκρη του γραφείου.

«Σε λίγο, ίσως,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, βγάζοντας τα γυαλιά της, τα οποία φορούσε μόνο όταν διάβαζε.

«Ανακάλυψες τίποτα ενδιαφέρον;»

«Μπορεί.» Δαγκώνοντας την άκρη των γυαλιών.

Ο Βέλερντιν δεν έκανε άλλη ερώτηση. *Η σιωπή είναι σύνεση.* Έφυγε από το γραφείο.

Όταν επέστρεψε ήταν μετά τα μεσάνυχτα και πέρασε σαν φάντασμα από δίπλα της, ντυμένος κι εκείνος με μια ρόμπα· η Χάνκαθιρ τον είδε με τις άκριες των ματιών της καθώς διάβαζε ένα κείμενο. Ύστερα αισθάνθηκε τα χέρια του επάνω στους ώμους της και την ανάσα του κοντά στ'αφτί της, να της γαργαλά το μάγουλο.

«Ξέρεις τι σκεφτόμουν;» είπε ο Βέλερντιν, ενώ το ένα του χέρι έφευγε από τον ώμο της και γλιστρούσε μέσα στη ρόμπα της, κάτω απ'τον στηθόδεσμο της· ο δείκτης του έκανε κυκλικές κινήσεις επάνω στην αριστερή θηλή της.

Η Χάνκαθιρ καθάρισε τον λαιμό της καθώς, ξαφνικά, τα γράμματα του βιβλίου της φάνηκε να χορεύουν. «Κάτι κακό;»

«Ότι, από τότε που επιστρέψαμε στην Όσβελακ, το κρεβάτι μας πρέπει νάχει βαρεθεί πολύ μ'εμάς κοιμισμένους σαν κούτσουρα επάνω του.»

Η θηλή της είχε σκληρύνει κάτω απ'το δάχτυλό του. Η Χάνκαθιρ χαμογέλασε καθώς έβγαζε τα γυαλιά της, ακουμπώντας τα στο γραφείο μαζί με το βιβλίο που κρατούσε.

Ο Βέλερντιν φίλησε το μάγουλό της, και το άλλο του χέρι έφυγε απ'τον ώμο της κι έκλεισε μες στη χούφτα του το δεξί της στήθος, που ήταν το ίδιο ερεθισμένο με το αριστερό.

Η Χάνκαθιρ ύψωσε τα δικά της χέρια πάνω απ'το κεφάλι της και τύλιξε τον λαιμό του, κρατώντας τον σκυμμένο κοντά της καθώς γύριζε για να συναντήσει τα χείλη του. «Νομίζεις ότι πρέπει να... διασκεδάσουμε το κρεβάτι μας;»

«Οποσδήποτε,» είπε μέσα στο στόμα της ενώ την παρέσερνε όρθια, εξακολουθώντας να κρατά τα στήθη της. Η πλάτη της ήταν κολλημένη επάνω του. Η Χάνκαθιρ ένιωσε τη στύση του στον γοφό της. Αισθάνθηκε τον στηθόδεσμο της να γλιστρά στη μέση της. Αισθάνθηκε, επίσης, τον δαίμονά της, τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων, ν'αρχίζει να ζηλεύει, κλεισμένος στο φυλαχτό που κρεμόταν ανάμεσα στα στήθη της. *Πρέπει να το ξεφορτωθώ αυτό, γρήγορα.*

Φίλησε ξανά τον Βέλερντιν, χωρίς να ξετυλίξει ακόμα τα χέρια της από τον λαιμό του, κρατώντας το κεφάλι του κοντά της.

Κάτι πρέπει να είχαν ρίξει μέσα στο κρασί που του πρόσφεραν, γιατί ύστερα από μερικές γουλιές που διψασμένα ήπιε άρχισε να αισθάνεται νυσταγμένος, και δεν μπορεί να ήταν από την κούραση. Δεν είχε καν χρόνο να μιλήσει στην ξαδέλφη του, τη Ναλτάφιρ, προτού αποκοιμηθεί πέφτοντας πάνω στο τραπέζι και σκορπίζοντας αντικείμενα...

Ο ύπνος του δεν ήταν ήσυχος. Ήταν... παράξενος. Νόμιζε ότι στροβιλιζόταν μέσα σ'ένα ζωντανό σκοτάδι που θύμιζε θύελλα, και μοχθηρές σκέψεις γέμιζαν το κεφάλι του σαν ποντίκια που ζητούσαν να φάνε το μυαλό του. Ήταν καταδικασμένος: όλα είχαν τελειώσει γι'αυτόν όταν ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ εμφανίστηκε και πήρε τους Αγωνιστές με το μέρος του – απλά τους *μίλησε* κι εκείνοι τον υπάκουσαν! Η εκπαίδευσή τους είχε αποτύχει, κι ο Σόνταλιρ – ένας από τους δευτερεύοντες εκπαιδευτές τους – είχε αποτύχει επίσης. Είχε έρθει στην Όσβελακ, σταλμένος από τη Βασίλισσα, για να τους βοηθήσει, να τους καθοδηγήσει – και *είχε αποτύχει*. Ο Χαμένος Πρίγκιπας τούς είχε κλέψει από εκείνον. Μέσα από τα χέρια του τους είχε αρπάξει.

Μπροστά στα μάτια του. Χωρίς να καταβάλει καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια.

Οι πάντες θα κατηγορούσαν τον Σόνταλιρ τώρα. Ειδικά η Βασίλισσα. Ποιος άλλος θα έλεγαν ότι έφταιγε; Ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν – ένα μέλος του Βασιλικού Οίκου, έστω και προσχωρημένο; Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, η οποία δεν ήταν εκπαιδευτριά Αγωνιστών; Μόνο ο Σόνταλιρ ήταν εκπαιδευτής Αγωνιστών στην Όσβελακ. Εκείνον θα κατηγορούσε η Μητέρα του Βασιλείου – η σκοτοφαγωμένη!

Και ίσως όντως εκείνος να έφταιγε. Ίσως να είχε κάνει κάποιο λάθος, γι' αυτό είχε συμβεί ό,τι είχε συμβεί. Γι' αυτό ο Κάλνεντουρ – ο σκοτοφαγωμένος Χαμένος Πρίγκιπας – ο *δαίμονας* του Ιουράσκε που είχε έρθει από άλλες διαστάσεις – του είχε κλέψει τους Αγωνιστές του Βασιλείου!

Ο Σόνταλιρ έφταιγε...

Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ έφταιγε...

(Γύρω του νόμιζε πως μπορούσε ν' ακούσει ένα βαθύ, μοχθηρό γέλιο. Ήταν το δικό του γέλιο;)

...και είχε καταλήξει εδώ κάτω, σε τούτες τις σπηλιές που ούτε ο Βόνεμιρ ούτε η Έρνελιθ δεν ήξεραν. Ήξερε έστω η Κόμισσα των Σκιών γι' αυτές; Σίγουρα πρέπει να ήξερε. Ή... Μάλλον... Ίσως... Διότι οι άνθρωποι που κατοικούσαν εδώ δεν μπορεί να ήταν δικοί της· αλλιώς, ποιος ο λόγος να τον σώσουν; Αυτοί οι άνθρωποι... Τι ήταν αυτοί οι άνθρωποι;

Ένοικοι του σκοταδιού...

Ένοικοι του σκοταδιού...

Και η Ναλτάφιρ – η ξαδέλφη του που είχε για χαμένη – ήταν επίσης εδώ... Τι ήθελε εδώ η Ναλτάφιρ; Πώς είχε βρεθεί εδώ;

Είχε πέσει σε παράπτωμα· είχε υποδουλωθεί· είχε εξαφανιστεί. Έλεγαν ότι ήταν νεκρή. *Πώς είχε βρεθεί εδώ;* Την είχαν κλέψει κι εκείνη; Δεν του φαινόταν για κλεμμένη. Ήταν μία από αυτούς. Τους ενοίκους του σκοταδιού.

Καταδικασμένη σαν τον Σόνταλιρ; Καταδικασμένοι κι οι δυο τους, για τα λάθη τους;

Αλλά εγώ δεν δολοφόνησα κανέναν. Δεν είμαι δολοφόνος! Δεν ξέρω τι έγινε! Δεν ξέρω πώς έγινε! ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΤΙ ΕΚΑΝΕ Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ!

Σε ποιον προσπαθούσε να δικαιολογηθεί; Στο γέλιο που αντηχούσε ολόγυρά του; Που αντηχούσε μέσα από... το στροβιλιζόμενο έρεβος που τον τύλιγε;

Δεν έφταιγα εγώ! ΔΕΝ ΕΦΤΑΙΓΑ ΕΓΩ!

Αλλά το ήξερε πως εκείνος έφταιγε και, επειδή έφταιγε, επειδή είχε χάσει τους Αγωνιστές του Βασιλείου, ήταν καταδικασμένος. Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ ήταν ένα τίποτα πια... Καλύτερα, ίσως, να τον είχαν κρεμάσει. Ήταν σαν νεκρός.

...Κανονικά θα έπρεπε να ήσουν νεκρός. Ουσιαστικά, είσαι νεκρός...

Ποιος του το είχε πει αυτό; Πρόσφατα. Ποιος του το είχε πει; Ήταν το σκοτάδι που είχε μιλήσει;

Όχι· κάποιος τού το είχε πει. *Ποιος; Ποιος!*

Δε μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Το μυαλό του ήταν θολωμένο, ομιχλιασμένο, από το βουητό του σκοταδιού που στροβιλιζόταν θυελλωδώς γύρω του, γελώντας και γελώντας και γελώντας, φέρνοντας αυτούς τους μοχθηρούς, δαιμονικούς, ψυχοβόρους συλλογισμούς που τον δίωκαν σαν πεινασμένα ποντίκια, κατασπαράζοντας τη νόσησή του, διαλύοντας το όνομά του.

... καταδικασμένος στο σκοτάδι. έχοντας χάσει τους Αγωνιστές του Βασιλείου. αιχμάλωτος. κρεμασμένος από τους εχθρούς της Βασίλισσας. καταδικασμένος. και εκείνος έφταιγε· ποιος άλλος να έφταιγε;. ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ· ίσως έπρεπε να είχε ακολουθήσει το επάγγελμα των άλλων του οίκου του: ερωτικοί συνοδοί, όχι πολεμιστές, όχι διοικητές μαχητών, όχι εκπαιδευτές Αγωνιστών του Βασιλείου. είχε αποτύχει. καταδικασμένος στο σκοτάδι. Και τα μάτια του άνοιξαν, τελικά, καθώς το βουητό υποχώρησε μέσα στο μυαλό του και η ερεβώδης θύελλα διαλύθηκε—

Μια γυναίκα ήταν καθισμένη από πάνω του σαν να πηδιόταν μαζί του. Μαυρόδερμη· γυμνή εκτός από έναν στηθόδεσμο βροχής γεμάτο μακριά κρόσσια. Μενεξεδιά μαλλιά γύρω από ένα μακρύ πρόσωπο. Στενά γαλανά μάτια.

«Εσύ...» γρύλισε ο Σόνταλιρ. Ήταν αυτή που του είχε δώσει την κούπα με το κρασί που τον είχε ναρκώσει.

Κρατούσε και τώρα μια κούπα στα χέρια της. «Πρέπει να διψάς,» είπε.

Και, όντως, διψούσε. Αλλά όχι για το φαρμάκι που αυτή είχε εκεί μέσα. Με μια απότομη κίνηση του δικού του χεριού, ο Σόνταλιρ χτύπησε δυνατά την κούπα και την πέταξε κάτω. Κάτω; Πού ήταν ξαπλωμένος; Σε κρεβάτι; Γύρω του ήταν μια σπηλιά – πολύ μικρότερη από την προηγούμενη. Και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι ήταν γυμνός.

Η γυναίκα διέτρεξε τα χέρια της στο στήθος του, υπομειδιώντας. «Δε διψάς τελικά;» Έσκυψε για να τον φιλήσει.

Ο Σόνταλιρ άρπαξε τους αγκώνες της, επώδυνα μάλλον, σπρώχνοντάς την πίσω. «Τι συμβαίνει εδώ; Τι κάνουμε εδώ κάτω;»

«Τι σου μοιάζει εσένα ότι κάνουμε;» γέλασε η γυναίκα με γέλιο σαν κρύσταλλο, κι έτριψε την υγρή γυναικεία φύσης της επάνω στο αντρικό όργανό του. Δε φορούσε τίποτα από κάτω, παρατήρησε ο Σόνταλιρ· ο στηθόδεσμος βροχής ήταν, πραγματικά, το μοναδικό ρούχο της. Αισθάνθηκε το πουλί του να ορθώνεται, αντανakλαστικά.

«Πού είναι η Ναλτάφιρ;» ρώτησε.

«Θα προτιμούσες την παλιά σου ξαδέλφη;» Η γυναίκα έκανε πάλι να σκύψει για να τον φιλήσει, ενώ ο Σόνταλιρ συνέχιζε να κρατά τους αγκώνες της, αν και όχι τόσο δυνατά όσο πριν. Τα χείλη τους άγγιξαν...

«Παλιά; Γιατί “παλιά”; Αυτή είναι, έτσι; Αυτή είναι: η Ναλτάφιρ αλ Κάνταρβαθ.»

Η γυναίκα γέλασε. «Όχι πια.»

«Τι...;»

Η γυναίκα πήρε μέσα της το ορθωμένο όργανό του, και ο Σόνταλιρ μούγκρισε, και δεν μπορούσε άλλο να αντισταθεί. Όλη αυτή η παράξενη ένταση που τον γέμιζε ζητούσε δρόμο για να εκδηλωθεί.

Η γυναίκα έγλειψε τα χείλη του με μια γλώσσα που βγήκε απ'το στόμα της γρήγορα σαν γλώσσα φιδιού. Και ο Σόνταλιρ ανασηκώθηκε και την έσφιξε κοντά του, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω από το λυγρό σώμα της. Ήταν καλή, παρατήρησε· θα μπορούσε να ήταν Κάνταρβαθ. Το πρόσωπο του τρίφτηκε πάνω στα ξαναμμένα στήθη της· τα δόντια του άρπαξαν τον στηθόδεσμο βροχής από τα κρόσσια που τον αποτελούσαν, τον τράβηξαν και τον έβγαλαν από τη θέση του. Η γυναίκα μουρμούριζε ακατανόητα πράγματα πάνω απ'το κεφάλι του Σόνταλιρ, και κουνούσε τους γοφούς της γύρω από τον ανδρισμό του.

Ο Σόνταλιρ, μ'ένα γρύλισμα, τη γύρισε ανάσκελα, με την πλάτη στο στενό κρεβάτι, ενώ εκείνος πατούσε ξυπόλυτος στο τραχύ, κρύο έδαφος της σπηλιάς. Αλλά δεν απομακρύνθηκε: κρατώντας την γερά από τους μηρούς, πιεζόταν άγρια μέσα της. Η γυναίκα κραύγασε· τα χέρια της άρπαξαν τους αγκώνες του, τα νύχια της μπήχτηκαν στο μαύρο δέρμα του. Και ο Σόνταλιρ συνέχισε να την καρφώνει σαν ξιφομάχος που θέλει να σκοτώσει τον εχθρό του – βαθιά, δυνατά, ορμητικά – προσπαθώντας να διώξει από μέσα του αυτή τη *δαιμονική ένταση* που αισθανόταν, να πετάξει έξω απ'το κεφάλι του τις μοχθηρές σκέψεις που το είχαν γεμίσει σαν ψυχοβόρα ποντίκια.

Η γυναίκα κραύγαζε, και τον χτυπούσε τώρα: χτυπούσε τους βραχίονες, τους αγκώνες, τους πήχεις, τους καρπούς του, σαν για να την αφήσει. Χτυπούσε το στήθος του, την κοιλιά του. Οι παλάμες της ηχούσαν έντονα πάνω στο σφριγηλό σώμα του: *ταπ! ταπ! ταπ!*

Ο Σόνταλιρ δεν σταματούσε. Τη λόγχιζε. Επίμονα. Βαθιά. Δυνατά.

Μία φορά... δύο... τρεις... τέσσερις...

Πέντε. Ήταν έτοιμος να εκραγεί. Η γυναίκα τον χτυπούσε ξέφρενα· το κεφάλι της, οι ώμοι της, ήταν πιεσμένα στον τοίχο πλάι στο κρεβάτι.

Έξι – και η παράξενη έντασή του έφυγε: ξεχύθηκε σαν δαιμονικός χείμαρρος. Ο Σόνταλιρ καρφωνόταν με μανία μέσα της, κραυγάζοντας κι εκείνος τώρα, προσπαθώντας να διώξει τα ψυχοβόρα ποντίκια απ'το μυαλό του. Και τη χαστούκισε για να την κάνει να σωπάσει, ν'ακολουθήσει τον δρόμο του Σιλίσβας. Πράγμα που δεν συνέβη: απλά φώναζε περισσότερο, η σκοτοφαγωμένη.

Ο Σόνταλιρ, λαχανιασμένος πλέον, αλλά καθόλου σίγουρος ότι είχε διώξει τα καταραμένα ποντίκια, ελευθέρωσε τη γυναίκα κι έκανε ένα βήμα πίσω, ξεροκαταπίνοντας. Διψούσε. Πραγματικά *διψούσε*. Το μετάνιωνε που είχε ρίξει εκείνο το ποτό στο έδαφος, ακόμα κι αν ήταν φάρμακι. Αισθανόταν ιδρώτα στο γυμνό σώμα του· τον μύριζε.

Η γυναίκα ανασηκώθηκε πάνω στο στενό κρεβάτι, αγριοκοιτάζοντας τον μέσα από μπλεγμένα μενεξεδιά μαλλιά. Έγλειψε το βαθυγάλαζο αίμα από την άκρη του στόματός της. Το χείλος της είχε σπάσει όταν τη ράπισε.

«Η παλιά ξαδέλφη σου είναι καλύτερη,» του είπε, εκδικητικά.

Ο Σόνταλιρ αισθανόταν τον λαιμό του κολλημένο, αλλά κατάφερε να μιλήσει, αν και κοφτά: «Πηδέσαι και μ'αυτήν; Τυχερή είσαι που δε σ'έχει σκοτώσει. –Αλλά γιατί τη λες *παλιά* ξαδ–;»

Το πόδι της υψώθηκε, πηγαίνοντας για τον ανδρισμό του. Ο Σόνταλιρ ήταν αποπροσανατολισμένος και εξαντλημένος, αλλά και από τους καλύτερους ξιφομάχους του Βασιλείου της Χάρνωθ – γρήγορος, με άφογα αντανakλαστικά. Κάνοντας τη μέση του πίσω, άρπαξε τον αστράγαλο της γυναίκας, σταματώντας την. Κράτησε το πόδι της γερά και το έστριψε απότομα, αναγκάζοντάς την να γυρίσει μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι, ουρλιάζοντας, βρίζοντάς τον, κλοτσώντας αποδώ κι αποκεί με το άλλο πόδι, ξέφρενα, χτυπώντας μόνο τον αέρα.

«Τώρα,» της είπε ο Σόνταλιρ, βήχοντας λόγω του ξερού λαιμού του, «θα μου δώσεις απαντήσεις, ή θάχεις ένα πόδι λιγότερο στο μέλλον.»

«Δεν είναι αυτός τρόπος για να φέρεις στην καινούργια σου οικογένεια, παλιέ μου ξάδελφε.»

Ο Σόνταλιρ στράφηκε, ξαφνιασμένος – αλλά χωρίς να ελευθερώσει το πόδι της γυναίκας – και είδε μια άλλη γυναίκα αντίκρυ του, να στέκεται στην είσοδο της σπηλιάς έχοντας παραμερίσει τη δερμάτινη κουρτίνα εκεί.

«Ναλτάφιρ...»

«Άφησέ την, και θα μιλήσουμε. Ούτως ή άλλως θα μιλούσαμε. Τι νομίζεις, ότι είσαι αιχμάλωτος εδώ;»

«Δεν είμαι;» Ελευθέρωσε το πόδι της ξαπλωμένης γυναίκας, η οποία αμέσως αποτραβήχτηκε, όσο της επέτρεπε το στενό κρεβάτι, και διπλώθηκε κρατώντας το πονεμένο μέλος της, τρίζοντας τα δόντια και συνεχίζοντας να τον βρίζει και να τον καταριέται πρόστυχα.

«Όχι,» απάντησε η Ναλτάφιρ. «Πού άλλου έχεις να πας, Σόνταλιρ; Είμαστε οι μόνοι σου φίλοι τώρα. Δεν καταλαβαίνεις τι συνέβη; Δεν καταλαβαίνεις;»

Τα λόγια της ήταν σαν να έδιναν δύναμη στα ψυχοβόρα ποντίκια μες στο κρανίο του. Ξεροκατάπιε. Επειδή καταλάβαινε. Είχε αποτύχει· εκείνος έφταιγε που οι Αγωνιστές είχαν χαθεί· όλα τα είχε πάρει το Πεινασμένο Σκοτάδι, τα είχε καταπιεί· θα έπρεπε να ήταν νεκρός· η Βασίλισσα θα τον θεωρούσε προσωπικά υπεύθυνο – και θα είχε δίκιο.

«Όχι!» έκρωξε, πεισματικά, μέσα από τον ξερό λαιμό του. «Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Τι...» Άρχισε να έχει δυσκολία στην ομιλία· διψούσε τόσο. «Τι κάνεις... εσύ εδώ... Ναλτάφιρ;» Έβηξε.

«Δεν έπρεπε να είχες φερθεί έτσι στη Ρουμπίνη. Ήθελε απλώς να σε ξυπνήσει ευχάριστα.»

«...Με ναρκώσατε!»

Η Ναλτάφιρ έπιασε την πεσμένη κούπα από το έδαφος. Έπιασε και το μπουκάλι που ήταν ακουμπισμένο πάνω σ'ένα μπαούλο παραδιπλα. Το άνοιξε και γέμισε την κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών. Πλησίασε τον Σόνταλιρ και του την έδωσε. «Πιες.»

Αυτή τη φορά την πήρε και ήπιε. Μία, δύο γουλιάς. Τρεις.

Δεν αισθανόταν νυσταγμένος. Δεν πρέπει να ήταν δηλητηριασμένο τούτο το ποτό.

Ρώτησε τη Ναλτάφιρ: «Πώς βρέθηκες εδώ; Σε νομίζαμε για νεκρή... Όταν εξαφανίστηκες από την Άσελνταθ, κανείς δεν ήξερε τι— Έλεγαν ότι δραπέτευσες. Ή ότι κάποιος σε έκλεψε από εκεί. Υποτίθεται ότι είχες τρέξει μες στους δασότοπους.

»Μας κατηγορήσαν, ξέρεις.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά. «Τον Οίκο των Κάνταρβαθ. Ότι εμείς ίσως να σε βοηθήσαμε. Έγινε έρευνα. Μα δε σε βρήκαν, φυσικά. Δε σε είχαμε βοηθήσει εμείς. Εκτός αν κάποιος απ'τους συγγενείς μας έλεγε ψέματα—»

«Όχι,» είπε η Ναλτάφιρ, επίπεδα, «δεν με βοηθήσατε εσείς. Το Σκοτάδι ήταν ο μόνος βοηθός μου...»

Ο Σόνταλιρ συνοφρυώθηκε. «Τι...;»

«Θα καταλάβεις, παλιέ μου ξάδελφε. Ήμουν κι εγώ το ίδιο καταδικασμένη μ'εσένα. Αλλά μέσα στο Ιερό Σκότος βρίσκουμε τον δρόμο μας.»

Κάτι στα λόγια της... κάτι τού έλεγε πως αυτό ήταν αλήθεια, πως ήταν η μόνη αλήθεια. Αισθανόταν το μυαλό του ομιχλιασμένο ακόμα· αισθανόταν τα ψυχοβόρα ποντίκια να το ροκανίζουν.

«Γιατί μ'αποκαλείς παλιό ξάδελ—;»

Ένα πόδι βρέθηκε ξαφνικά ανάμεσα στους μηρούς του, ερχόμενο από πίσω, χτυπώντας τα εκτεθειμένα του όργανα. Η γυναίκα στο κρεβάτι — αυτή η Ρουμπίνη, όπως την είχε πει η Ναλτάφιρ. Θα την έπνιγε! Έκανε να στραφεί για να την αντικρίσει, αλλά ήταν ήδη αργά: ο πόνος ήταν δυνατός. Η κούπα με το κρασί τού έπεσε, και ο Σόνταλιρ διπλώθηκε ακούσια ενώ η Ρουμπίνη σηκωνόταν απ'το κρεβάτι κι απομακρυνόταν, κουτσαίνοντας από τη μεριά του στριμμένου ποδιού της.

Έπιασε ένα φόρεμα ψιθύρων που ήταν ριγμένο πάνω στο μπαούλο, πλάι στο μπουκάλι, και το φόρεσε με μια σβέλτη κίνηση.

Η Ναλτάφιρ είπε: «Θα ξαναμιλήσουμε σύντομα, παλιέ μου ξάδελφε. Το κρασί, εν τω μεταξύ, είναι δικό σου.»

Η Ρουμπίνη σήκωσε ένα ζευγάρι κοντές μπότες από κάτω, και εκείνη και η Ναλτάφιρ έφυγαν από τη σπηλιά, αφήνοντας τη δερμάτινη κουρτίνα να κλείσει πίσω τους.

Η κλοτσιά της ήταν, τελικά, πιο δυνατή απ'ό,τι του είχε αρχικά φανεί. Ο Σόνταλιρ γονάτισε στο έδαφος, μουγκρίζοντας σαν λαβωμένος λύκος, με τα χέρια του ανάμεσα στους μηρούς του, τρίζοντας τα δόντια.

Ζαλιζόταν.

Σκοτάδι ήρθε από γύρω... Τον σκέπασε.

Δηλητηριασμένο ξανά το κρασί τους; Ξανά;

Το πρόσωπό του είχε ξαφνικά βρεθεί πάνω στο τραχύ, πετρώδες έδαφος...

...προτού χάσει τις αισθήσεις του.

Κεφάλαιο 6

Η Κόρη της Θάλασσας

Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ βγήκε απ'τη σκηνή που μοιραζόταν με τη Λοτρίνθα νιώθοντας μουδιασμένος. Το τραύμα στα πλευρά του – το τραύμα που είχε δεχτεί τη νύχτα που κατέλαβαν την Όσβελακ – τον ενοχλούσε ακόμα, παρότι, φυσικά, η σφαίρα είχε προ πολλού βγει.

Η Λοτρίνθα τον ακολουθούσε έξω απ'τη σκηνή και άρχισαν να τη μαζεύουν.

Παραδίπλα, το ίδιο έκανε και η Σιράλια'χοκ. Τριγύρω, το ίδιο έκαναν κι οι πιστοί του Ιουράσκε. Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, σκαρφαλωμένος σ'ένα δέντρο, κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά στα μάτια του και κοίταζε τον ορίζοντα.

Δεν βρίσκονταν πια μέσα στα Χαρνώθια δάση· είχαν βγει από χτες, που χώρισαν με την ομάδα του Πρίγκιπα και του Θανατογέννητου. Το μέρος όπου βρίσκονταν τώρα ήταν πεδινό και τα δέντρα του αραιά· καμιά σχέση με την πυκνή βλάστηση των δασότοπων.

«Τι βλέπεις;» φώναξε ο Ραμάλθιν στον Νέλδουρ.

«Τίποτα το ιδιαίτερο, ή το ύποπτο,» αποκρίθηκε εκείνος, και πήδησε απ'το δέντρο.

Η μέρα δεν ήταν καλή: ήταν μουντή και φαινόταν ότι μπορεί σύντομα να έβρεχε.

«Δε νομίζω ότι μας παρακολουθεί κανείς, αν γι'αυτό αναρωτιέσαι,» συνέχισε ο Νέλδουρ, πιάνοντας από κάτω τον σάκο του και βάζοντάς τον στους ώμους.

Σε λίγο, ο πρόχειρος καταυλισμός τους είχε διαλυθεί, και τρεις πιστοί του Ιουράσκε έσβηναν κάθε ίχνος ότι ποτέ υπήρξε. Όλοι οι άλλοι ήταν καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους.

Ο Ραμάλθιν ρώτησε τον Νέλδουρ: «Είδες και τη θάλασσα;»

«Όχι. Είμαστε μακριά ακόμα. Αλλά ως το μεσημέρι σίγουρα θα έχουμε φτάσει στις Κουρασμένες Ακτές.» Και στράφηκε έτσι ώστε να κοιτάζει και τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα και τη Σιράλια'χοκ. «Άμα τύχει κανείς να μας ρωτήσει, να ξέρετε πως είμαστε όλοι από την Άνωθ και ερχόμαστε στη Βορσίραθ ως προσκυνητές.»

«Προσκυνητές;» έκανε η Σιράλια.

«Ναι. Στο μεγάλο Πάνθεο της Βορσίραθ. Συγκεντρώνει πολλούς από ετούτους τους τόπους.»

«Πράγματι,» είπε η Λοτρίνθα. «Ανέκαθεν συγκεντρώνει. Και μια ξαδέλφη μου είναι ιέρεια της Φορβόκμε εκεί.» Η Φορβόκμε ήταν αρσενική ή θηλυκή θεότητα κατά περίπτωση· μια θεότητα των μαντατοφόρων και των τηλεπικοινωνιών, όχι τόσο σημαντική όσο άλλες. «Τουλάχιστον, ήταν όταν ήμουν στη Βορσίραθ. Αλλά δε νομίζω νάχει φύγει. Δε νομίζω να έφτασαν στο σημείο ώστε να κυνήγησαν κι αυτήν.»

«Πώς τη λένε;» ρώτησε ο Νέλδουρ.

«Καλφίριθ ωλ Νάλδεκερ.»

«Εκεί είναι ακόμα. Την έχω υπόψη.»

Οι τρεις πιστοί του Ιουράσκε που έσβηναν κάθε ίχνος του καταυλισμού είχαν μόλις τελειώσει και καβάλησαν κι αυτοί τους γιγαντόλυκούς τους.

«Ώρα να ξεκινάμε,» είπε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, και προπορεύτηκε καβάλα στον δικό του γιγαντόλυκο, προς τα βορειοανατολικά.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Ο Ραμάλθιν τού είπε: «Δεν ξέρω καθόλου καλά την Άνμωθ. Δυο φορές μόνο έχει τύχει να την επισκεφτώ παλιότερα.»

«Εγώ καμία,» πρόσθεσε η Σιράλια.

«Μην ανησυχείτε,» τους αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Πείτε απλώς ότι είστε από τις Γειτονιές των Ανοιχτών Άστρων. Κανείς, έτσι κι αλλιώς, δεν ξέρει καλά τις Γειτονιές των Ανοιχτών Άστρων. Έχουμε έτοιμες και ψεύτικες ταυτότητες με καταγωγή από την Άνμωθ· θα σας τις δώσω μόλις σταματήσουμε. Το Πεπρωμένο φροντίζει τους τολμηρούς.

»Αλλά εσύ,» είπε στη Λοτρίνθα, «καλό θα ήταν να κρύβεις το πρόσωπό σου. Αν και λείπεις πολύ καιρό από τη Βορσίραθ, απ'ότι καταλαβαίνω—»

«Όχι και τόσο πολύ καιρό, Νέλδουρ. Πέντε χρόνια. Σίγουρα κάποιοι με θυμούνται.»

«Ακόμα ένας λόγος, λοιπόν, για να είσαι περισσότερο προσεχτική. Επιπλέον, υπάρχουν αφίσες με το πρόσωπό σου κολλημένες στους τοίχους. Σε καταζητούν.»

«Το έχω υπόψη μου, φυσικά.»

Ο Νέλδουρ ένευσε.

Και διέσχιζαν πεδινούς τόπους μες στο πρωινό, βλέποντας λίγους άλλους ταξιδιώτες και κάποια χωριά. Ο Ραμάλθιν, η Λοτρίνθα, και η Σιράλια δεν γνώριζαν πού ακριβώς θα τους οδηγούσε ο Νέλδουρ μέσα στη Βορσίραθ, και δεν τον είχαν ρωτήσει. Θα τους το αποκάλυπτε όταν εκείνος έκρινε. Η σιωπή ήταν σύννεση.

Λίγο πριν από το μεσημέρι, έφτασαν στις Κουρασμένες Ακτές και σ'έναν χωματόδρομο δρόμο που περνούσε από κοντά τους. Κανείς δεν έμοιαζε να τους παρακολουθεί, είχε ήδη πει ο Νέλδουρ. Και τώρα τους οδήγησε προς τα βόρεια, ακολουθώντας τον χωματόδρομο για μερικά χιλιόμετρα ακόμα προτού προτείνει να σταματήσουν.

Ο ουρανός είχε αρχίσει να βρέχει εδώ και καμιά ώρα, αλλά η βροχή δεν ήταν δυνατή. Όλοι είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες και ήταν τυλιγμένοι στις κάπες τους. Οι γιγαντόλυκοί τους έμοιαζαν νευρικοί.

Έστησαν πρόχειρο καταυλισμό κοντά στη βραχώδη ακτή και κοίταζαν τα κύματα να μαστιγώνουν τις πέτρες ενώ τα ίδια μαστιγώνονταν από τη βροχή.

Η Λοτρίνθα αισθανόταν αγχωμένη τώρα που πλησίαζαν τη Βορσίραθ· δεν είχε όρεξη για φαγητό. Έφαγε ελάχιστα και, καθισμένη οκλαδόν μες στη σκηνή που μοιραζόταν με τον Ραμάλθιν, έφερε στον νου της τον Σιλίσβας. Αν δεν αντιμετώπιζε τον φόβο της δεν θα τον ξεπερνούσε ποτέ. Είχε έρθει η ώρα να πολεμήσει τους φονιάδες της αδελφής της· είχε έρθει η ώρα! Δε θα δειλίαζε σαν άτριχη λύκαινα! Αυτό δεν ήταν που, τόσο καιρό, περίμενε;

Ο Ραμάλθιν, παρατηρώντας την, καταλάβαινε ότι ήταν αναστατωμένη και μπορούσε να υποθέσει τον λόγο της αναστάτωσής της. Αλλά δεν της μίλησε. Θα του μιλούσε εκείνη αν νόμιζε πως έπρεπε. *Η σιωπή είναι σύννεση.*

Από τον χωματόδρομο παραδίπλα περνούσαν κάποια μηχανοκίνητα οχήματα, μα όχι πολλά.

Η βροχή συνεχιζόταν σταθερά.

Ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ φώναξε ξαφνικά: «Άνθρωπος στα βράχια!» Και τη φωνή του μιμήθηκαν κι άλλοι πιστοί του Ιουράσκε βγαίνοντας από τις σκηνές τους.

Η Λοτρίνθα άνοιξε τα βλέφαρα, παύοντας τον διαλογισμό της. Βγήκε κι εκείνη από τη σκηνή της μαζί με τον Ραμάλθιν· και, κοιτάζοντας προς τη θάλασσα, είδαν ότι πράγματι ένας άνθρωπος ήταν στα βράχια. Μια γυναίκα, γαλανόδερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα λυκοουρά, και κουρελιασμένη στολή κατάδυσης. Ήταν

τραυματισμένη; Αν ναι, ο Ραμάλθιν και η Λοτρίνθα δεν μπορούσαν να το διακρίνουν.

«Βοηθήστε την!» πρόσταξε ο Νέλδουρ. «Τίποτα και κανέναν το Πε-
πρωμένο δεν στέλνει τυχαία στον δρόμο μας.»

Οι πιστοί του Ιουράσκε έριξαν σχοινιά, και τρεις από αυτούς – ανά-
μεσα στους οποίους και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ (τα τραύματά του
από τις συμπλοκές στο Παλάτι των Σκιών δεν έμοιαζε να τον ενοχλούν
πλέον) – κατέβηκαν στα βράχια της ακτής κάτω από τον καταυλισμό
της ομάδας. Βοήθησαν την άγνωστη γυναίκα να σηκωθεί όρθια και,
μετά, έδεσαν ένα από τα σχοινιά γύρω από τη μέση της και δύο από
τους άλλους πιστούς του Ιουράσκε την τράβηξαν επάνω.

Ο Νέλδουρ, ο Ραμάλθιν, η Λοτρίνθα, και η Σιράλια'χοκ την πλησία-
σαν καθώς εκείνη καθόταν τώρα σε μια πέτρα και η Κέσριμιθ – μια
από τους πιστούς – της έριχνε μια κουβέρτα στους ώμους για να ζε-
σταθεί. Η γυναίκα ήταν, τελικά, τραυματισμένη, αλλά τα τραύματα
που φαίνονταν μέσα από την κουρελιασμένη στολή της έμοιαζαν όλα
επιδερμικά, τίποτα το πραγματικά σοβαρό. Είχε ξεγδαρθεί στους
βράχους.

Ο Ραμάλθιν παρατήρησε, επίσης, ότι η στολή της δεν ήταν οποια-
δήποτε στολή κατάδυσης. Ήταν οργανική στολή, μα τον Νούρκας!
Αυτό σήμαινε πως, μάλλον, και η γυναίκα δεν ήταν τυχαία. Δεν είχαν
όλοι πρόσβαση σε οργανικές στολές· ήταν ακριβές. Έπρεπε να συνερ-
γαστούν μάγοι του τάγματος των Βιοσκόπων με μάγους του τάγματος
των Ερευνητών για να τις φτιάξουν. Και φτιάχνονταν μία προς μία·
δεν μπορούσε να γίνει μαζική παραγωγή.

Ο Νέλδουρ ρώτησε τη γυναίκα: «Ποια είσαι; Πώς βρέθηκες εδώ;»

Η γυναίκα έτρεμε, αλλά η φωνή της ήταν αρκετά σταθερή: «Ευχα-
ριστώ για τη βοήθεια. Η Μαρμόκου να δίνει γαλήνιες θάλασσες στα
σκάφη σας. Τ'όνομά μου είναι Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ. Είμαι απ'τον
Ναό της Μαρμόκου στη Βορσίραθ.»

«Ιέρεια;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. Φαινόταν σχετικά μικρής ηλικίας·
δεν μπορεί να ήταν πάνω από είκοσι-πέντε χρονών.

«Ναι, και κόρη του Αρχιερέα του Ναού.»

«Η στολή είναι οργανική, έτσι;»

Η Ασνιβάνα κατένευσε, αν και αποφεύγοντας το βλέμμα του. «Υπο-
βρύχιας αναπνοής.» Κοίταξε τα σημεία που το ένδυμα είχε σκιστεί,
τα άγγιξε. Ήταν αρκετά μεγάλα σκισίματα: πράγμα που σήμαινε,

σκέφτηκε ο Ραμάλθιν, ότι η στολή δεν θα λειτουργούσε σωστά μέχρι να επιδιορθωθεί. Και, μάλλον, αυτό προβλημάτιζε τη νεαρή ιέρεια.

«Είσαι τυχερή που το Πεπρωμένο σ'έριξε στον δρόμο μας,» της είπε ο Νέλδουρ. «Μπορείς να ταξιδέψεις μαζί μας ως τη Βορσίραθ. Για εκεί κατευθυνόμαστε.» Και της συστήθηκε με ψεύτικο όνομα. «Ερχόμαστε από την Άνμωθ,» πρόσθεσε, «ως προσκυνητές στο Πάνθεο.»

Αυτό δεν φάνηκε να παραξενεύει καθόλου την Ασνιβάνα. «Σας ευχαριστώ και πάλι,» είπε.

Ο Ραμάλθιν αναρωτιόταν πώς η νεαρή ιέρεια είχε καταλήξει στη θάλασσα φορώντας οργανική στολή, αλλά δεν τη ρώτησε, φυσικά. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Ούτε κανείς άλλος τη ρώτησε.

Ο Ραμάλθιν, όμως, υποπτευόταν από την έκφρασή της ότι η Ασνιβάνα δεν είχε βρεθεί στη θάλασσα με τη συγκατάθεση του πατέρα της, και το γεγονός πως είχε κάνει σοβαρή ζημιά στην οργανική στολή την απασχολούσε πολύ.

«Ποιος είναι ο Αρχιερέας της Μαρμόκου;» ρώτησε η Λοτρίνθα την Ασνιβάνα, μέσα από τη σκιά της κουκούλας της. «Ο Ζάρκαθιν ακόμα;»

«Ναι,» απάντησε η νεαρή ιέρεια.

«Ο Ζάρκαθιν αλ Νέριονταβ είναι προδότης,» είπε η Λοτρίνθα στον Ραμάλθιν, ύστερα, καθώς κάθονταν μέσα στη σκηνή τους ξανά. «Όταν είχε γίνει ο Διχασμός ήταν μ'αυτούς που υποστήριζαν τη Σφετερίστρια. Τους βοήθησε ενεργά εναντίον των άλλων. Το κάθαρμα.»

Ο Ραμάλθιν ήξερε τι ήταν ο Διχασμός: η περίοδος που εξέγερση είχε γίνει στη Βορσίραθ από εκείνους που δεν ήθελαν την εξουσία της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν και ζητούσαν από τον Δούκα Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ να στραφεί εναντίον της. Ο Δούκας δεν είχε δεχτεί και είχε πολεμήσει τους επαναστάτες συμμαχώντας με τη Σφετερίστρια. Η σύζυγός του, η Άνφιρ, δεν ήταν σύμφωνη με τις τακτικές του· συμφωνούσε περισσότερο με τους εξεγερμένους, αν και δεν μπορούσε να το δηλώσει ανοιχτά, όπως είχε πει στον Ραμάλθιν η αδελφή της, η Λοτρίνθα. Γι'αυτό κιόλας ο Σέλιρ κανόνισε τη δολοφονία της αργότερα. Ή, τουλάχιστον, αυτός ήταν ένας από τους λόγους· γιατί η Λοτρίνθα έλεγε πως ο σκοτοφαγωμένος από παλιά ήταν εραστής της Ολρέκα.

«Πριν από επτά χρόνια...» είπε ο Ραμάλθιν. «Η κόρη του δε μπορεί να ήταν και πολύ μεγάλη τότε.»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι ήταν η κόρη του.» Η όψη της ήταν άγρια. «Αλλά αναρωτιέμαι τι έκανε τώρα στη θάλασσα· και φορώντας οργανική στολή, μάλιστα.»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ.»

«Εκτός των άλλων, είμαστε *μακριά* από τη Βορσίραθ. Ξέρεις πού είμαστε;» Έβγαλε έναν χάρτη από τον σάκο της και του έδειξε το σημείο όπου κύρτωναν οι Κουρασμένες Ακτές. «*Εδώ* είμαστε. Απέχουμε ακόμα γύρω στα εκατό χιλιόμετρα. Πώς ήρθε αυτή κολυμπώντας ως εδώ;»

«Πρέπει να την παρέσυρε η θάλασσα.»

«Δεν έχει τόσο μεγάλη φουρτούνα. Μάλλον, ήταν ήδη *μακριά* από τη Βορσίραθ όταν παρασύρθηκε. Μάλλον, ήταν ήδη κάπου στα νότια.

»Δε νομίζω ότι ο Νέλδουρ έκανε καλά που αποφάσισε να την πάρουμε μαζί μας.»

«Ναι, αλλά... “το Πεπρωμένο τίποτα δεν στέλνει τυχαία στον δρόμο μας”, *νιρλίσα*,» προσπάθησε να μιμηθεί τη φωνή του Αρχικαλεστή ο Ραμάλθιν.

Η Λοτρίνθα μειδίασε. «Γλώσσα του Ιουράσκει, Άρχοντά μου.»

«Μην το πεις στον Νέλδουρ αυτό...»

«Η σιωπή είναι σύννεση. Και σύννεση, επίσης, θα ήταν να μην είχαμε αυτή την *ιέρεια* μαζί μας. Κάτι δεν πάει καλά εδώ· είμαι σίγουρη.»

«Φοβάσαι ότι μπορεί να σε αναγνωρίσει;»

«Δε θα την αφήσω να δει το πρόσωπό μου. Όμως είναι, γενικά, *επικίνδυνο* να την έχουμε μαζί μας.»

Το απόγευμα συνέχισαν το ταξίδι τους προς τα βόρεια, ακολουθώντας χωματόδρομους που άλλοτε βρίσκονταν πιο κοντά στη θάλασσα, άλλοτε πιο *μακριά*.

Η Ασνιβάνα ήταν καθισμένη πίσω από τον Νέλδουρ, επάνω στον γιγαντόλυκό του, ντυμένη με ρούχα που είχε βγάλει από τον αδιάβροχο σάκο που είχε μαζί της.

Το γεγονός ότι όλοι στη Μοργκιάνη ήταν λιγομίλητοι και κρυψίνοες – κάτι που, παρότι παραξένευε ανθρώπους άλλων διαστάσεων του σύμπαντος, εκείνοι θεωρούσαν απόλυτα φυσικό – εξυπηρετούσε τώρα την ομάδα του Αρχικαλεστή, γιατί η κόρη του Αρχιερέα της Μαρμόκου ήταν τυπική Μοργκιανή και δεν τους έκανε ερωτήσεις. Της είχαν πει ότι έρχονταν ως προσκυνητές από την Άνμωθ κι αυτό τής ήταν αρκετό.

Το αντίστροφο, βέβαια, αποτελούσε πρόβλημα ίσως, σκεφτόταν ο Ραμάλθιν – δηλαδή, το ότι ούτε εκείνοι ρωτούσαν την Ασνιβάνα πώς είχε καταλήξει στις Κουρασμένες Ακτές. Ο Ραμάλθιν αναρωτιόταν τι θα έκανε ο Κάλνεντουρ μαζί της. Έλειπε αρκετό καιρό από τη Μοργκιάνη για να έχει ξεσυνηθίσει τον τρόπο ζωής εδώ, και από παλιά, άλλωστε, δεν ήταν ακριβώς «συνηθισμένος» Μοργκιανός. Ίσως επειδή από τότε ταξίδευε πολύ σε άλλες διαστάσεις. Ο Ραμάλθιν τον ήξερε καλά. Είχαν, μάλιστα, συνταξιδέψει κάποτε: είχαν πάει στην Υπερυδάτια, με πλοίο, και από εκεί είχαν πετάξει με αεροσκάφος στον Αιθέρα για να φτάσουν στη Σεργήλη, σε μια πελώρια πόλη της που ονομαζόταν Άντχορκ και δεν έμοιαζε καθόλου με τις πόλεις της Μοργκιάνης.

Τι θα έκανε τώρα ο Κάλνεντουρ; Μάλλον θα μιλούσε στην Ασνιβάνα, ειδικά αν μάθαινε ότι ήταν κόρη ενός υποστηρικτή της Σφετερίστριας.

Το βράδυ, όταν σταμάτησαν για να καταυλιστούν, βρίσκονταν πάλι κοντά στις ακτές, που δεν ονομάζονταν πια *Κουρασμένες*. Εδώ, αν δεν έκανε λάθος ο Ραμάλθιν, ήταν οι Κάτω Ακτές· τις Κουρασμένες Ακτές τις είχαν αφήσει πίσω τους. Ο καιρός ήταν καλύτερος τώρα: δεν έβρεχε και τα δύο φεγγάρια της Μοργκιάνης φαίνονταν καθαρά στον ουρανό.

Η Λοτρίνθα απομακρύνθηκε από τον Ραμάλθιν, αφήνοντάς τον να στήνει τη σκηνή τους. Πλησίασε τον Νέλδουρ και του είπε, εκεί όπου μόνο εκείνος μπορούσε να την ακούσει: «Να σου μιλήσω, Αρχικαλεστή;»

Ο Νέλδουρ συνοφρυώθηκε μέσα στην κουκούλα του, αλλά κατένευσε.

Πήγαν λίγο πιο πέρα από τους υπόλοιπους που έφτιαχναν τον πρόχειρο καταυλισμό.

Η Λοτρίνθα είπε: «Δε νομίζω ότι είναι σωστό που έχουμε την κόρη του Ζάρκαθιν αλ Νέριονταβ μαζί μας. Είναι προδότης—»

«Το ξέρω. Έχω ακούσει τι έκανε κατά τον Διχασμό της Βοροσίραθ.»

«Και τη θες μες στην ομάδα μας;»

«Αναρωτιέμαι τι δουλειά μπορεί να είχε τόσο νότια από την πόλη της. Δε νομίζω ότι την παρέσυρε η θάλασσα· δε μου φάνηκε να έχει τόσο τρικυμία—»

«Ακριβώς αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Κάτι συμβαίνει μαζί της. Και φορούσε και οργανική στολή.»

«Το Πεπρωμένο δεν την έριξε τυχαία στον δρόμο μας—»

«Δεν ξέρω τι κάνει το Πεπρωμένο, Αρχικαλεστή – με όλο τον σεβασμό – αλλά αυτή δεν πρέπει να είναι μαζί μας. Μπορεί να μπλέξουμε.»

«Ή ίσως να μάθουμε κάτι σημαντικό.»

«Όπως;»

«Τι έκανε εδώ.»

«Σκοπεύεις να τη ρωτήσεις;»

«Αμφιβάλλω ότι θα μου δώσει ειλικρινή απάντηση.»

«Γιατί, λοιπόν, να την κρατάμε μαζί μας;»

«Γιατί τώρα, αν την εγκαταλείψουμε, θα της φανεί ύποπτο. Και, κατά δεύτερον, ίσως να αποκαλυφτεί από μόνο του αυτό που μας ενδιαφέρει.»

Πραγματικά πιστεύει ότι ο Ιουράσκε – «το Πεπρωμένο» – τον καθοδηγεί... σκέφτηκε η Λοτρίνθα. Η πίστη του ήταν, αναμφίβολα, δυνατή. Ήταν, όμως, σωστές και οι αποφάσεις που έπαιρνε βάσει της πίστης του; «Ελπίζω να έχεις δίκιο, Αρχικαλεστή.»

«Τι θα πρότεινες εσύ; Να τη σκοτώσουμε; Γιατί, αν ξαφνικά την εγκαταλείψουμε, θα της φανούμε ύποπτοι, όπως σου είπα· και κάποιος άλλος θα τη βρει, θα τη βοηθήσει να φτάσει στη Βορσίραθ, και η Ασνιβάνα θα πει στον πατέρα της για εμάς.»

Η Λοτρίνθα αναστέναξε. «Όχι, δε θα μπορούσα να τη σκοτώσω κιόλας...» Δεν ήταν φόνισσα σαν τον Σέλιρ και τη σκοτοφαγωμένη νύφη του.

«Ούτε εγώ. Εκτός αν φαινόταν απαραίτητο. Οπότε, ας συνεχίσουμε έτσι κι ας εμπιστευτούμε τον δρόμο που το Πεπρωμένο στρώνει για τα πόδια μας.»

Ελέστρεψαν στον καταυλισμό ενώ ο Ραμάλθιν κοίταζε παραξενεμένος τη Λοτρίνθα.

Όταν ήταν κοντά του, τη ρώτησε: «Του μίλησες για την Ασνιβάνα; Για τον πατέρα της;»

«Γνώριζε ήδη γι' αυτόν, φυσικά. Είναι ταξιδεμένος παντού στο Βασίλειο.»

«Και δεν τον απασχολεί ποιος είναι ο Αρχιερέας;»

«Τον απασχολεί, αλλά όχι όπως εμένα ακριβώς.»

Η Σιράλια'χοκ ήταν επίσης κοντά – είχε στήσει τη σκηνή της πλάι στη δική τους – και τους άκουσε. «Ποιος είναι ο Αρχιερέας;» ρώτησε.

«Θα σου εξηγήσουμε,» της υποσχέθηκε ο Ραμάλθιν. Και προς τη Λοτρίνθα: «Τι εννοείς;»

Η Λοτρίνθα τού είπε αυτά που της είχε πει ο Νέλδουρ – τα οποία αποτελούσαν επίσης απάντηση στο ερώτημα της Σιράλια.

«Μάλλον ο Αρχικαλεστής έχει δίκιο,» είπε ο Ραμάλθιν. «Θα της φαινόταν ύποπτο να την εγκαταλείψουμε τώρα, ξαφνικά.» Και κοίταξε προς τη μεριά της Ασνιβάνα η οποία δεχόταν ένα πιάτο φαγητό και μια κούπα από τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ καθώς ήταν καθισμένη σε μια πέτρα, τυλιγμένη στην κάπα της.

Μες στη νύχτα ξύπνησαν από διαπεραστικές φωνές. Άναρθρες στριγκλιές.

Ο Ραμάλθιν παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής ενώ έπιανε το πιστόλι του, και είδε κάποιους από τους πιστούς του Ιουράσκει να είναι ήδη έξω απ' τις δικές τους σκηνές.

Πίσω του, η Λοτρίνθα είπε: «Στριγκιές. Τίποτ' άλλο δεν μπορεί να κάνει τέτοιο θόρυβο. Τις έχω ξανακούσει.»

Ο Ραμάλθιν δεν τις είχε ξανακούσει· τις ήξερε μόνο από ιστορίες και φήμες. Ήταν πλάσματα που μπορούσε κανείς να συναντήσει κυρίως στις νοτιοανατολικές ακτές του Βασιλείου – δηλαδή, εδώ, στις Κάτω Ακτές και στις Κουρασμένες Ακτές. Έμοιαζαν με κάτι ανάμεσα σε άνθρωπο, ψάρι, και ερπετό. Οι όψεις τους ήταν εφιαλτικές· είχε δει φωτογραφίες τους. Γι' αυτό κιόλας συνήθως τις αποκαλούσαν *τέρατα*, όχι ζώα. Ήταν επικίνδυνες και λεγόταν ότι οι στριγκλιές τους μπορούσαν να σε βλάψουν.

Αυτές οι φωνές τώρα, όμως, ακούγονταν από αρκετά μακριά· ο Ραμάλθιν δεν νόμιζε ότι η ομάδα τους βρισκόταν σε κίνδυνο. Αρπάζοντας την κάπα του από δίπλα και ρίχνοντάς την στους ώμους (γιατί έκανε έντονο κρύο μες στη νύχτα), βγήκε απ' τη σκηνή ξυπόλητος και κοίταξε τριγύρω και, κυρίως, προς την ακτή. Δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα· τα σκοτάδια ήταν πυκνά.

Οι πιστοί του Ιουράσκει κρατούσαν όπλα.

Πίσω του, άκουσε και τη Λοτρίνθα να βγαίνει. Ρίχνοντάς της ένα φευγαλέο βλέμμα παρατήρησε ότι είχε στα χέρια της μια καραμπίνα.

«Μη δίνετε σημασία!» φώναξε ο Νέλδουρ. «Στριγκές είναι. Άμα δεν πλησιάσουν, μη δίνετε σημασία! Θα φύγουν.

»Αν οι στριγκλιές τους ενταθούν, βουλώστε τ'αφτιά σας!»

Ναι, ο Ραμάλθιν το είχε ακούσει κι αυτό. Ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισής τους ήταν να βουλώσεις τ'αφτιά σου.

Εαφνιασμένος, είδε την Ασνιβάνα να βαδίζει προς την ακτή, προς τις μεγάλες πέτρες και την άμμο. Πού πήγαινε; Τι είχε στο μυαλό της; Ο Νέλδουρ έτρεξε και την έφτασε, πιάνοντάς την από τον ώμο. «Μείνε μακριά!»

«Όχι,» του είπε εκείνη. «Πρέπει να πλησιάσω.»

«Στριγκιές είναι αυτές που φωνάζουν,» την προειδοποίησε, σαν να υπήρχε περίπτωση να μην τον είχε ακούσει πιο πριν.

Η Λοτρίνθα βάδισε προς το μέρος του Νέλδουρ, και ο Ραμάλθιν την ακολούθησε.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Ασνιβάνα στον Αρχικαλεστή. «Και εδώ, μάλλον, πρέπει να σας αφήσω. Σας ευχαριστώ για τη βοήθεια.»

«Τι είν' αυτά που λες, μα το Πεπρωμένο;» έκανε ο Νέλδουρ. «Πού θα πας;»

«Οι στριγκιές... με ενδιαφέρουν. Γι'αυτές ήμουν εδώ.»

«Τι;»

«Σας ευχαριστώ για τη βοήθειά σας,» επανέλαβε η νεαρή ιέρεια της Μαρμόκου. «Ίσως να ξανασυναντηθούμε – στη Βορσίραθ.» Και βάδισε προς την ακτή.

Ο Νέλδουρ δεν την ακολούθησε. Προφανώς, η Ασνιβάνα ήξερε τι έκανε και ήταν αποφασισμένη.

«Είναι τρελή;» είπε η Λοτρίνθα.

«Αν είχε προσπαθήσει εκείνο που νομίζω – κι αν τώρα σκοπεύει να το καταφέρει – ναι, μάλλον τρελή είναι,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής.

«Τι μπορεί να θέλει να καταφέρει, Νέλδουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Να πιάσει στριγκιά.»

«Να την πιάσει; Είναι τέρατα· θα τη σκοτώσουν!»

«Μπορείς να τις πιάσεις, αν είσαι προσεχτικός,» τους πληροφόρησε ο Νέλδουρ. «Πρέπει να βρεις τη φωλιά τους ενώ αυτές είναι στον ύπνο, και να καταφέρεις να αρπάξεις μία χωρίς να ξυπνήσεις τις άλλες. Κοιμούνται βαθιά, απ'ό,τι λένε οι φήμες.»

«Τώρα, έτσι όπως ουρλιάζουν, δε νομίζω ότι κοιμούνται βαθιά, Αρχικαλεστή...»

«Τα πρωινά κοιμούνται, κυρίως, οι στριγκιές, όχι τις νύχτες.»

Η Ασνιβάνα είχε ήδη χαθεί απ'τα μάτια τους, είχε κρυφτεί μέσα στα σκοτάδια των μεγάλων βράχων.

«Κι αυτή, δηλαδή, θ'αναζητήσει τη φωλιά τους;» είπε η Λοτρίνθα.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ.

«Καλύτερα. Δε θα την έχουμε άλλο μαζί μας.» Κι ύστερα από μια στιγμή: «Δε νομίζω να σκέφτεσαι να την περιμένουμε...»

Ο Νέλδουρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε μπορούμε να την περιμένουμε. Εκτός αν επιστρέψει πριν από την αυγή – πράγμα που δεν θεωρώ πιθανό.»

Και είχε δίκιο: Η Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ δεν επέστρεψε ως την αυγή που σηκώθηκαν και διέλυσαν τον καταυλισμό τους. Ούτε μπορούσαν να τη δουν πουθενά στην ακτή. Είχε εξαφανιστεί. Ίσως να ήταν νεκρή· ίσως ακόμα να έψαχνε για τη φωλιά των στριγκιών· ή ίσως να την είχε βρει αλλά να μην είχε προσπαθήσει από τώρα να εισβάλει για να αρπάξει μία από αυτές. Ο Ραμάλθιν και η Λοτρίνθα δεν μπορούσαν να υποθέσουν τίποτ' άλλο.

Οι διαπεραστικές φωνές των στριγκιών, πάντως, είχαν πάψει ν' ακούγονται κανένα δίωρο αφότου είχαν αρχίσει, μην ενοχλώντας την ομάδα του Νέλδουρ στον ύπνο από τότε και ύστερα.

Τώρα, όλοι ανέβηκαν στους γιγαντόλυκούς τους και, με τον Αρχικαλεστή να προπορεύεται ως συνήθως, ταξίδεψαν βόρεια ξανά.

Στο τέλος της ημέρας, έχοντας περάσει από διάφορα χωριά, καταυλίστηκαν σ' ένα μέρος που δεν ήταν κοντά στη θάλασσα. Και το απόγευμα της επομένης έφτασαν στη Βορσίραθ.

Κεφάλαιο 7

Το Αγόρι με τα Άγρια Μάτια και το Συμβούλιο των Ανυπότακτων

Οι Ανυπότακτοι χαιρετούσαν τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο καθώς έμπαινε στον καταυλισμό τους ξεπεζεμένος, κρατώντας τον γιγαντόλυκό του από τα γκέμια. Χαιρετούσαν, επίσης, την Ακνάριθ'λι, την υπαρχηγό τους, και τους άλλους τρεις Ανυπότακτους – τον Ζώθμαλιρ τον Αντιβασιλικό, τη Ρουμπίνη, και τον Κάνελμιρ τον Κακό. Τον Κάλνεντουρ, τη Λουκία, και τη Ζέρκιλιθ δεν τους αναγνώριζαν και τους κοίταζαν με καχυποψία στα μάτια και στα πρόσωπα, παρότι βρίσκονταν μέσα στην ομάδα του αρχηγού τους.

Ο Κάλνεντουρ παρατηρούσε τους παρανόμους του καταυλισμού και διέκρινε τον Ιουράσκε αποδώ κι αποκεί, σαν ο απατηλός θεός να είχε πολλαπλασιαστεί, όπως ο Χάρλαεθ Βοκ είχε πολλαπλασιαστεί και βρισκόταν πίσω από κάθε Αγωνιστή του Βασιλείου· αλλά ο Ιουράσκε δεν ήταν πίσω από κάθε Ανυπότακτο.

Τώρα, όμως, το τελευταίο πράγμα που απασχολούσε τον Κάλνεντουρ ήταν ο απατηλός θεός.

«Πού είναι;» ρώτησε τον Έλκερθιν – και δεν χρειαζόταν να διευκρινίσει σε ποιον αναφερόταν.

«Τώρα θα τον δεις,» αποκρίθηκε ο Θανατογέννητος ενώ, συγχρόνως, ύψωνε το χέρι του προς έναν άντρα που τον φώναζε με τ'όνομά του και τον ρωτούσε: «Όλα καλά στη Λόκραν;»

«Καλύτερα απ'ό,τι περίμενα,» του απάντησε ο Έλκερθιν. «Πού είναι ο μικρός δαίμονας, Δρομέα;»

«Στους λύκους.»

Ο Έλκερθιν ένευσε και, καθώς συνέχιζαν να βαδίζουν ανάμεσα στις σκηνές, μέσα στις πυκνές σκιές του απογεύματος των Χαρνώθιων δασών, είπε στον Κάλνεντουρ: «Προς τα κει πηγαίνουμε κι εμείς, για ν'αφήσουμε τους δικούς μας λύκους.»

Έφτασαν σ'ένα μέρος όπου γιγαντόλυκοι ήταν σταβλισμένοι και άλογα παραδίπλα· αλλά όχι μαζί, γιατί τα άλογα και οι γιγαντόλυκοι

δεν τα πήγαιναν καλά, όσο καλή κι αν ήταν η εκπαίδευσή τους, κι έπρεπε να διατηρείται κάποια απόσταση.

Ο Ζώθμαλιρ, η Ρουμπίνη, και ο Κάνελμιρ άρχισαν αμέσως να βάζουν στον στάβλο τους γιγαντόλυκούς τους καθώς κι αυτούς των άλλων. Ο Κάλνεντουρ χάιδεψε την Κόρη της Πλάσης ανάμεσα στ'αφτιά και της είπε: «Πήγαινε,» γιατί εκείνη έμοιαζε διστακτική να τους ακολουθήσει. Τον Κάλνεντουρ, όμως, τον υπάκουσε σαν να καταλάβαινε ανθρώπινη λαλιά.

«Άρκαλβιρ!» φώναξε ο Έλκερθιν, γνέφοντας σ'ένα αγόρι που στεκόταν πλάι σ'έναν γιγαντόλυκο βουρτσίζοντας το τρίχωμά του. «Έλα δω να μας χαιρετήσεις, μικρέ!»

Ο Άρκαλβιρ – ο γιος μου, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, ο γιος μου – άφησε τον γιγαντόλυκο και τους πλησίασε. Μαυρόδερμος· πρασινομάλλης με αχτένιστα μαλλιά όλο ουρές τα οποία έπεφταν στους ώμους του και μάλλον κόβονταν κάπου-κάπου με λεπίδα ξιφιδίου για να μη μακρύνουν περισσότερο· αρκετά ψηλός για την ηλικία του των δεκάξι χρόνων. Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε ότι ίσως να του έμοιαζε, μα όχι πολύ· δεν αισθανόταν και σαν να έβλεπε τον εαυτό του σε θαυματουργικό καθρέφτη που τον έδειχνε νεότερο. Αν δεν το ήξερε πως ήταν παιδί του, μάλλον δεν θα το υποπτευόταν. Τώρα όμως που το ήξερε, ναι, ήταν προφανώς γιος του.

Ο γιος του, ο Ασλάνουρ, που ο Θανατογέννητος είχε ονομάσει Άρκαλβιρ σαν τον νεκρό αδελφό του Κάλνεντουρ, τον νεκρό Βασιληά των Κάρνελεκ, επειδή σκόπευε να τον βάλει να καθίσει στον Θρόνο της Χάρνωθ μια μέρα – ένα, ομολογουμένως, μακρόπνοο σχέδιο και καθόλου καλοφτιαγμένο, όπως είχε ο ίδιος παραδεχτεί μιλώντας στον Κάλνεντουρ.

«Θανατογέννητε,» είπε ο Άρκαλβιρ. «Γύρισες από τη Λόκραν...»

Ο Έλκερθιν κατένευσε σιωπηλά και, μετά, έγνεψε προς τη μεριά του Κάλνεντουρ.

Ο Άρκαλβιρ συνοφρυώθηκε και στράφηκε στον πατέρα του. Το βλέμμα του έμοιαζε στον Κάλνεντουρ πολύ σκληρό για βλέμμα αγοριού δεκάξι χρονών. Σκληρό σαν τα μάτια των Αγωνιστών του Βασιλείου: παιδιών που είχαν μάθει να σκοτώνουν, που θα σκότωναν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Σκληρό σαν το βλέμμα του Έλκερθιν του Θανατογέννητου: το βλέμμα αγριμιού που διψά για αίμα.

Ο Δεξής κι η Αριστερή, γαντζωμένοι στους ώμους του Κάλνεντουρ, σάλεψαν σαν από ξαφνική νευρικότητα.

«Τι;» είπε ο Άρκαλβιρ και κοίταξε ξανά τον Θανατογέννητο, προτού ο Κάλνεντουρ προλάβει να του μιλήσει. «Νέος σύντροφος;»

«Παλιός, ίσως. Τον αναγνωρίζεις, μικρέ;»

«Όχι.» Κι έστρεψε τα δολοφονικά μάτια του στον Κάλνεντουρ ξανά. «Ποιος είσαι;»

Ο γιος μου δεν με αναγνωρίζει. Φυσικά. Ούτε εγώ τον αναγνωρίζω. Καθόλου δεν τον θυμάμαι. Ο Κάλνεντουρ ήλπιζε ότι η παρουσία του Άρκαλβιρ ίσως να γαργαλούσε αρκετά τη μνήμη του ώστε να την κάνει να ξυπνήσει από τον λήθαργό της· αλλά αυτό δεν είχε συμβεί. Έξακολουθούσε να κοιμάται βαθιά.

Τι του λέω, τώρα, λοιπόν; «Είμαι ο πατέρας σου. Επέστρεψα»; Σαν να είμαστε μέσα σε κινηματογραφική ταινία; Δεν ήξερε τι να του πει. Τον κοιτάζε απλώς.

«Δεν τον αναγνωρίζεις, ρε;» είπε ο Έλκερθιν στον Άρκαλβιρ.

«Γιατί να τον αναγνωρίζω, Θανατογέννητε;» Ο μικρός έμοιαζε αληθινά απορημένος, αν και η όψη του φανέρωνε, επίσης, ότι ήταν στα όρια να οργιστεί.

«Πες του ποιος είσαι!» – μιλώντας ο Έλκερθιν στον Κάλνεντουρ τώρα.

Αλλά εκείνος δεν τον κοίταζε· κοίταζε μόνο τον γιο του. «Φυσικό είναι να μη με θυμάται,» είπε. «Έχει δέκα χρόνια να μ'αντικρίσει.»

Ο Άρκαλβιρ συνοφρυώθηκε ξανά.

«Είχα φύγει,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ. «Δεν περίμενα ότι θα συνέβαιναν τα πράγματα που συνέβησαν, Ασλάνουρ. Λυπάμαι. Ίσως έπρεπε να είχα μείνει, τελικά.» Τίποτα από αυτά που έλεγε δεν έβγαιναν από τη μνήμη του, όμως του φαινόταν πως, για την ώρα, ήταν τα σωστά πράγματα να πει.

Τα μάτια του Άρκαλβιρ γούρλωσαν ξαφνικά. «Κανείς δε με λέει Ασλάνουρ πια!» αναφώνησε κάνοντας ένα βήμα πίσω. «Ποιος... ποιος είσαι, μα τη Θορμάνκου!» Και τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του.

«Κάτσε καλά, μικρέ!» του είπε ο Θανατογέννητος. «Έχεις πολλούς άτριχους λύκους της Σφετερίστριας να μαχαιρώσεις· μη βάζεις στο μυαλό σου τον πιο σημαντικό μας σύμμαχο.»

«Κανείς δε με λέει Ασλάνουρ πια! Μου είπες να ξεχάσω αυτό το όνομα. Μου είπες ότι είναι επικίνδυνο όνομα, ότι δεν είμαι πια αυτός που ήμουν, Θανατογέννητε – όπως κι εσύ δεν είσαι αυτός που ήσουν!»

«Αλήθεια, όλα. Αλλά ο γονιός σου έχει δικαίωμα να σ' αποκαλεί όπως γουστάρει.»

Ο Άρκαλβιρ κοίταξε πάλι τον Κάλνεντουρ, σαστισμένος.

«Λυπάμαι που σας άφησα,» του είπε εκείνος. «Αλλά, τότε, πίστευα πως ήταν το καλύτερο που μπορούσα να κάνω. Πως έτσι έπρεπε να γίνει. Πως θα επέλτρεφα στη Μοργκιάνη φέρνοντας βοήθεια.»

Ο Άρκαλβιρ έκανε ακόμα ένα βήμα πίσω, θηκαρώνοντας απότομα το ξιφίδιό του. «Όχι...» είπε. «Δεν είσαι... δεν είσαι ο πατέρας μου! Ο πατέρας μου είναι νεκρός!»

«Έτσι νομίζαμε,» του είπε ο Έλκερθιν. «Αλλά τελικά ζει. Δεν τον βλέπεις; Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Γύρισε για να μας βοηθήσει να σφάξουμε την άτριχη λύκαινα που κάθεται στον Θρόνο!»

Ο Άρκαλβιρ στράφηκε κι έφυγε, βαδίζοντας ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού.

«Πού πας, μικρέ;» του φώναξε ο Έλκερθιν. «Έτσι χαιρετάς τον γονιό σου, δαίμονα του Ιουράσκε;»

Αλλά ο Άρκαλβιρ δεν απάντησε, και σύντομα είχε χαθεί απ' τα μάτια τους.

«Θα συνέλθει,» είπε ο Έλκερθιν στον Κάλνεντουρ. «Ξαφνιάστηκε.»

Καθώς το βράδυ πλησίαζε, οι Ανυπότακτοι παραχώρησαν μια σκηνή στον Κάλνεντουρ, τη Λουκία, και τη Ζέρκιλιθ, κι αυτοί κάθισαν μπροστά της, γύρω από μια καλυμμένη φωτιά μέσα σε λάκκο. Ο Δεξής κι η Αριστερή ήταν ακόμα γαντζωμένοι στους ώμους του φίλου τους, μοιάζοντας να κοιτάζουν τον καταυλισμό με επιφύλαξη. Ο Ακατάλυτος κουλουριάστηκε πλάι στη φωτιά, απολαμβάνοντας τη θερμότητά της. Η Λουκία τού έριξε μερικά κομμάτια ψητού κρέατος που τους είχαν φέρει οι Ανυπότακτοι, και ο γάτος τούς όρμησε λαίμαργα.

Ο Έλκερθιν δεν είχε πει ακόμα στους ανθρώπους του ποιον είχαν ανάμεσά τους, δεν είχε δώσει καμιά εξήγηση για τον Κάλνεντουρ και τις δύο συντρόφισσές του, αλλά οι Ανυπότακτοι προφανώς καταλάβαιναν ότι ο αρχηγός τους δεν θα έφερνε εδώ τους οποιουσδήποτε.

Ο Κάλνεντουρ δεν είχε τώρα όρεξη για φαγητό. Ήπιε μόνο μια γουλιά από το κρασί του. Δεν ήξερε πώς να αισθανθεί για τον Άρκαλβιρ – τον Ασλάνουρ. Και η αλήθεια ήταν πως δεν αισθανόταν τίποτα περισσότερο από αμηχανία. Γιατί δεν τον θυμόταν. Δεν τον αναγνώριζε ως γιο του. Ήταν σαν να είχε δει τον γιο κάποιου άλλου.

Η Λουκία, καθισμένη πλάι στον Κάλνεντουρ, το καταλάβαινε πως ήταν προβληματισμένος, αλλά δεν του μιλούσε. Δεν μπορούσε να αποφασίσει τι ακριβώς να του πει, αν και ένα ερωτηματικό ήταν στο μυαλό της: Είχε θυμηθεί τίποτα από το χαμένο παρελθόν του; Η ίδια θα προτιμούσε να μην είχε θυμηθεί· γιατί, αν θυμόταν, ίσως να ήθελε να μείνει στη Μοργκιάνη. Αλλά η θέση του δεν ήταν εδώ· ήταν στην Υπερυδάτια. Ήταν ο Οφιομαχητής, όχι αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Ήταν ο Γεώργιος, ο Καπετάνιος της. Και η Λουκία ήταν ερωτευμένη μαζί του, και νοσταλγούσε να επιστρέψουν στην Υπερυδάτια όπου ο αέρας μύριζε θάλασσα και το φως των δύο ήλιων ήταν άπλετο και δυνατό. Ετούτη η σκοτεινή διάσταση με τους μυστικοπαθείς κατοίκους της δεν της άρεσε καθόλου, είτε τώρα ήξερε καλύτερα τη γλώσσα τους είτε όχι.

Ο Θανατογέννητος πέρασε κοντά από τη σκηνή του Κάλνεντουρ και του έγνεψε σιωπηλά.

Αυτό ήταν το σήμα που ο Κάλνεντουρ περίμενε. Αφήνοντας την κούπα του κάτω, σηκώθηκε όρθιος. «Πηγαίνω,» είπε μόνο στη Λουκία και στη Ζέρκιλιθ, κι εκείνες ήξεραν πού πήγαινε. Καμιά τους δεν μίλησε.

Ο Κάλνεντουρ απομακρύνθηκε απ'τη σκηνή τους, βάδισε ανάμεσα σε μερικές από τις άλλες σκηνές του καταυλισμού των Ανυπότακτων, και πλησίασε τη σκηνή του Άρκαλβιρ.

Ο γιος του ήταν καθισμένος απέξω, καπνίζοντας ένα στριμμένο τσιγάρο.

Ο Κάλνεντουρ πλησίασε και κάθισε πλάι του, ενώ ο Δεξής κι η Αριστερή έφευγαν απ'τους ώμους του, φτεροκοπώντας τριγύρω, εξερευνητικά, μοιάζοντας να έχουν πια ξεθαρρέψει λιγάκι.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Άρκαλβιρ χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Δεν πιστεύεις ότι είμαι αυτός που σου είπε ο Θανατογέννητος;»

Ο Άρκαλβιρ γύρισε τώρα για να τον αντικρίσει μ'εκείνα τα άγρια, φονικά μάτια που έμοιαζε να κρύβουν μια έντονη θλίψη βαθιά μέσα τους.

«Αν δεν είμαι αυτός,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ, αφού ο μικρός δεν μιλούσε, «τότε ποιος νομίζεις ότι είμαι; Και γιατί να σου λέμε ψέματα;»

Ο Άρκαλβιρ έριξε το τσιγάρο του κάτω, θυμωμένα σχεδόν, και το πάτησε με τη μπότα του. «Είσαι ο πατέρας μου, λοιπόν,» είπε, με τον ίδιο θυμό που είχε πετάξει το τσιγάρο. «Κι έρχεσαι τώρα – τώρα, μα

τον Χάρλαεθ Βοκ!...» Ξεροκατάπιε. «Η Σφτερείστρια τη σκότωσε... Μας φώναξε να φύγουμε, εγώ κι ο Αλθέβεριν» – ο άλλος γιος του Κάλνεντουρ – «κι έμεινε πίσω για να τους πολεμήσει, για να μας σώσει. Και τη σκότωσαν.» Ο Κάλνεντουρ δεν είχε αμφιβολία ότι ο μικρός μιλούσε για τη μητέρα του, τη Λοτρίνθα. «Δεν τους είδα να τη σκοτώνουν, αλλά σίγουρα τη σκότωσαν· ο Θανατογέννητος πουθενά δεν έχει ακούσει γι'αυτήν. Είναι νεκρή.» Δάκρυα γυάλιζαν στα οργισμένα μάτια του που ζητούσαν αίμα, εκδίκηση. «Κι ο αδελφός μου,» ξεροκατάπιε, «αυτόν τον έπιασαν, καθώς μας κυνήγησαν. Ίσως νάναι επίσης νεκρός, ή να τον έχουν κάνει Αγωνιστή του Βασιλείου – έτσι λέει ο Θανατογέννητος. Κι αν είναι τέτοιος, είναι τώρα εχθρός μου!»

«Ίσως όχι,» του είπε ο Κάλνεντουρ, ενώ αναρωτιόταν αν μήπως ο Αλθέβεριν ήταν ανάμεσα στους Υπέρμαχους του Θρόνου. Στη λίστα των ονομάτων που είχε ετοιμάσει ο Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ δεν υπήρχε, όμως, κανένα όνομα *Αλθέβεριν ωλ Κάρνελεκ*. Αλλά, δεδομένου ότι η Σφτερείστρια ήθελε να εξαφανίσει τους Κάρνελεκ από το Βασίλειο – από τη Μοργκιάνη ολόκληρη – ίσως να είχε αναγκάσει τον μικρό του γιο ν'αλλάξει όνομα, ίσως να τον έλεγε κάπως αλλιώς. Ίσως να ήταν εκεί, ανάμεσα στους Υπέρμαχους του Θρόνου, αλλά ο Κάλνεντουρ να μην το ήξερε–

Ανόητη ελπίδα, βασισμένη σε ανόητο συλλογισμό. Διότι, αν ο Αλθέβεριν βρισκόταν στην Όσβελακ, δεν θα τον αναγνώριζε *εκείνος* πρώτος; Κι αν δεν θυμόταν την όψη του, δεν θα θυμόταν το όνομά του; Ο Κάλνεντουρ τούς είχε πει ποιος ήταν. Γιατί ο γιος του δεν του είχε μιλήσει, αν ήταν εκεί; Δίσταζε; Φοβόταν;

Ή, μήπως, δεν ήταν εκεί;

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε ο Άρκαλβιρ. «Αν υπηρετεί τη Σφτερείστρια – είναι εχθρός μου! Δεν είναι πια αδελφός μου. Είναι *τέρατα* οι Αγωνιστές της Σφτερείστριας!» Τα μάτια του, δακρυσμένα, γυάλισαν έτσι που προς στιγμή τρόμαξαν τον Κάλνεντουρ, ο οποίος μόνο μίσος και οργή διέκρινε εκεί, μόνο τη φλογερή επιθυμία για καταστροφή και θάνατο, σαν η Θορμάνκου κι ο Βορέσας να ήταν ταυτόχρονα μέσα στον μικρό.

Τι έκανε ο Θανατογέννητος στον γιο μου; Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε μια δική του οργή να μεγαλώνει μέσα του. Παρότι δεν ένιωθε τούτο το αγόρι σαν παιδί του, το *ήξερε* πως ήταν παιδί του. Και δεν του άρεσε αυτό που έβλεπε. Ήταν σαν καθρέφτης του Θανατογέννητου. *Τι έκανε στον γιο μου;*

Προσπαθώντας να δαμάσει τον θυμό του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, απάντησε στον Άρκαλβιρ: «Μπορούν να μεταστραφούν οι Αγωνιστές του Βασιλείου. Μπορούν να έρθουν με το μέρος μας—»

Ο Άρκαλβιρ γέλασε άγρια. «Όχι, δεν μπορούν! Είναι—»

«Έχει ήδη συμβεί.»

«Πού; Πώς;»

«Στην Όσβελακ. Τους μίλησα και είναι τώρα στο πλευρό μου. Ο αδελφός σου, όμως, δε νομίζω πως είναι ανάμεσά τους.»

Ο Άρκαλβιρ τον κοίταζε σαν να νόμιζε ότι του έλεγε ψέματα.

«Θα καταλάβεις,» του είπε ο Κάλνεντουρ. «Θα σου εξηγήσω τι έγινε.»

«Γιατί έφυγες; Γιατί μας άφησες;» τον ρώτησε ο Άρκαλβιρ, αλλάζοντας θέμα ξαφνικά. «Η μαμά έλεγε ότι πήγες να φέρεις βοήθεια από άλλες διαστάσεις...»

«Αυτός ήταν ο σκοπός μου. Αλλά... τα πράγματα μπλέχτηκαν.»

«Δεν έφερες βοήθεια;»

«Μόνο τον εαυτό μου. Κι ελπίζω αυτό να είναι αρκετό.»

Ο Κάλνεντουρ επέστρεψε στη σκηνή του ενώ η νύχτα είχε βαθύνει. Η Λουκία και η Ζέρκιλιθ ακόμα κάθονταν απέξω, κοντά στη φωτιά. Ο Δεξής κι η Αριστερή τον ακολουθούσαν, φτερουγίζοντας, και τώρα γαντζώθηκαν πάλι στους ώμους του.

«Είσαι καλά, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ, παρατηρώντας την όψη του καθώς εκείνος καθόταν πλάι τους.

«Καλύτερα απ'τον μικρό.»

Η Λουκία καθάρισε τον λαιμό της. «Τον... τον *θυμάσαι*, Γεώργιε;»

Ο Κάλνεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι· η μνήμη μου δεν έχει επιστρέψει. Αυτός, σίγουρα, με θυμάται πιο καθαρά απ'ό,τι τον θυμάμαι εγώ.»

Τη Λουκία την ευχαριστούσε αυτό, αν και ήξερε πως, ίσως, δεν θα έπρεπε, ίσως ήταν πολύ εγωιστικό από μέρους της. Αλλά έτσι αισθανόταν. Δεν ήθελε ο Γεώργιος να μείνει στη Μοργκιάνη· ήθελε να επιστρέψουν στην Υπερυδάτια όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Και, φυσικά, δεν ήταν πρόθυμη να φύγει χωρίς εκείνον, σε καμία περίπτωση. *Τσως η Έχιδνα να μ'έχει στείλει*, σκέφτηκε, νιώθοντας τις τρίχες της να ορθώνονται, γιατί ποτέ δεν θεωρούσε ότι είχε καμιά σχέση με τους θεούς. Αλλά ο Γεώργιος δεν ήταν ο οποιοσδήποτε Υπερυδάτιος· ήταν ο *Οφιομαχητής*.

«Είναι ακόμα εχθρικός;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Όχι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Απλά... μπερδεμένος. Αναμενόμενα, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Τους εγκατέλειψα! Η μητέρα του πέθανε επειδή τους εγκατέλειψα.»

«Όχι, Πρίγκιπά μου. Όχι επειδή τους εγκατέλειψες. Επειδή εγώ σε απογοήτευσα. Μου είχες ζητήσει να προστατεύω τη Λοτρίνθα και τα παιδιά σου· σ'το είπα, δεν σ'το είπα;»

«Μου το είπες, Ζέρκιλιθ· αυτά, τα καινούργια, τα θυμάμαι – τα παλιά είναι που δεν θυμάμαι. Αλλά, αν δεν είχα φύγει, αν ήμουν στο πλευρό τους αντί να ταξιδεύω σε άλλες διαστάσεις....»

«Τι θα είχε γίνει; Νομίζεις ότι θα μπορούσες να είχες αλλάξει τίποτα;»

«Ίσως και να μπορούσα!» είπε, απότομα, ο Κάλνεντουρ.

«Ή ίσως να ήσουν κι εσύ νεκρός, και να μην υπήρχε τώρα καμιά ελπίδα για το Βασίλειο.»

«Αν υποθέσουμε ότι υπάρχει ελπίδα...»

«Η παρουσία σου ήδη έχει αρχίσει ν'αλλάζει τα πράγματα· δεν το βλέπεις;»

«Και πού θα οδηγηθούμε, Ζέρκιλιθ; Σ'άλλη μια Σφαγή της Υλκάρμωκ;»

Για μερικές στιγμές ήταν σιωπηλή. Μετά είπε: «Δεν ξέρω. Αλλά η κατάσταση σήμερα είναι διαφορετική. Τότε, η Σφετερίστρια επιτέθηκε μ'όλες της τις δυνάμεις – και μ'όλους της τους προδότες – στην Υλκάρμωκ επειδή έμαθε – από τους προδότες, προφανώς – ότι εκεί είχαν συγκεντρωθεί πολλοί από αυτούς που της εναντιώνονταν και προετοιμάζονταν να την ανατρέψουν.»

Η Ζέρκιλιθ κούνησε το κεφάλι, συνεχίζοντας: «Δεν έπρεπε ποτέ να ήμασταν εκεί, Πρίγκιπά μου. Εγώ φταίω. Έπρεπε να είχα πάρει τη Λοτρίνθα μακριά· αλλά εκείνη επέμενε. Επέμενε να είναι στην Υλκάρμωκ, και νάχει και τα παιδιά σας πάντα κοντά της. Ήταν ωλ Έσανρεκ, άλλωστε, προτού προσχωρήσει στον οίκο των Κάρνελεκ.»

«Έσανρεκ;» έκανε η Λουκία. Και προς τον Κάλνεντουρ: «Έτσι δεν ονομάζεται ο οίκος που ήταν βασιληάδες πριν από εσάς, Γεώργιε;»

«Ναι.»

«Δεν είναι εχθροί σας, λοιπόν;»

«Όχι ακριβώς. Όχι πια.»

«Το θυμάσαι αυτό;»

«Σαν ιστορικό δεδομένο και μόνο, όχι σαν προσωπική ανάμνηση. Οι Έσανρεκ, πριν από παραπάνω από εκατόν-πενήντα χρόνια, είχαν κάνει τρομερή κατάχρηση της εξουσίας τους. Ακόμα και κατάχρηση των Εκτελεστών του Ιερού Δέους—»

«Ποιοι είν’ αυτοί; Τι είναι;»

«Θα σου πω άλλη φορά. Η ουσία είναι πως όλο το Βασίλειο είχε στραφεί εναντίον των Έσανρεκ, γι’ αυτό και έχασαν την εξουσία και ο οίκος μου, οι Κάρνελεκ, έγιναν οι επόμενοι βασιληάδες της Χάρνωθ, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Δεν είχαμε, όμως, σκοπό να ξεκληρίσουμε τους Έσανρεκ, όπως η Ζώθμαλιρ έκανε μ’ εμάς. Σκοτώθηκαν, βέβαια, αρκετοί απ’ αυτούς, αλλά αρκετοί επίσης έζησαν. Οι λιγότερο φανατικοί. Και οι περισσότεροι καταλάβαιναν, ή κατάλαβαν σταδιακά, ότι όντως ο οίκος τους είχε κάνει κατάχρηση της βασιλικής εξουσίας – πράγμα που δεν ήταν αρεστό ούτε στον Χάρλαεθ Βοκ.» Καθώς μιλούσε, ο Κάλνεντουρ αισθανόταν πως οι αναμνήσεις αυτές έρχονταν στο μυαλό του σαν ψηφιδωτό που συμπληρώνεται από το χέρι κάποιου άγνωστου θεού· αλλά εξακολουθούσαν τα πάντα να είναι εγκυκλοπαιδικές γνώσεις, τίποτα το προσωπικό. «Οι Έσανρεκ που επιβίωσαν άλλαξαν, και έγιναν φίλοι μας. Δεν ήθελαν να διαιρέσουν το Βασίλειο, ήθελαν να το κρατήσουν ενωμένο, και να σβήσουν τις παλιές έχθρες, μια καινούργια εποχή να ξεκινήσει. Ορισμένοι από τους συγγενείς τους τους κατέκριναν, αλλά ήταν η μειοψηφία και δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα.

»Έτσι, λοιπόν, από τότε δεν ήταν τόσο ασυνήθιστο να γίνονται γάμοι ανάμεσα σε Κάρνελεκ και Έσανρεκ. Αν μη τι άλλο, για να δείξουμε στο Βασίλειο ότι δεν υπήρχε διχασμός πλέον.»

«Την παντρεύτηκες, δηλαδή, για πολιτικούς λόγους;» είπε η Λουκία.

«Αυτό... δεν το θυμάμαι. Δε θυμάμαι τίποτα για τη Λοτρίνθα, Λουκία. Τίποτα...» Πράγμα το οποίο τον στεναχωρούσε πολύ. Ούτε καν η παρουσία του γιου του δεν είχε επαναφέρει τη μνήμη του, ή ένα μέρος της τουλάχιστον!

«Όχι,» παρενέβη η Ζέρκιλιθ, «δεν την παντρεύτηκες μόνο για πολιτικούς λόγους, Πρίγκιπά μου. Την αγαπούσες.»

«Πού το ξέρεις εσύ;» είπε απότομα η Λουκία. «Πού ξέρεις αν την αγαπούσε ή όχι;»

«Το έβλεπα. Ήταν αγαπημένοι οι δυο τους. Και δεν έπρεπε να την είχα αφήσει να πάει στην Υλκάρμωκ, γιατί υπήρχαν υποψίες ότι ίσως

η Σφετερίστρια να έκανε κάτι»· έστρεψε το βλέμμα της στον Κάλνεντουρ ξανά, καθώς το έλεγε αυτό. «Η Λοτρίνθα, όμως, επέμενε επειδή, εκτός των άλλων, ήταν Έσανρεκ όπως κι ο Δούκας της Υλκάρμωκ. Έτσι, πήγαμε εκεί και παγιδευτήκαμε στη Σφαγή, όπως και τόσοι άλλοι...»

«Δεν αμφιβállω πως έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες για να τους προστατέψεις, Ζέρκιλιθ,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Και ορίστε τα αποτελέσματα...» Κοίταζε τη φωτιά ανάμεσα τους, μέσα στον λάκκο. «Τους έχασα, και η Λοτρίνθα σκοτώθηκε· και οι γιοι σου... Ο ένας ευτυχώς είναι ζωντανός· ο άλλος–»

«Ο Έλκερθιν λέει πως ο Αλθέβεριν μάλλον είναι Αγωνιστής του Βασιλείου. Κι αν όντως ισχύει αυτό, θα τον βρω.»

«Αν είναι ακόμα ζωντανός.

»Αλλά το θέμα, Πρίγκιπά μου, είναι πως τίποτα δεν θα είχε αλλάξει αν ήσουν εδώ.» Στράφηκε πάλι να τον κοιτάξει. «*Καλύτερα* που δεν ήσουν εδώ.»

Η Λουκία σκέφτηκε: *Καλύτερα να μην είχε επιστρέψει κιόλας...* λοξοκοιτάζοντας τη Ζέρκιλιθ, την οποία και θεωρούσε υπεύθυνη για την επιστροφή του.

Μέσα στη νύχτα, ο Κάλνεντουρ ονειρευόταν ξαπλωμένος πλάι στη Λουκία. Ονειρευόταν ότι ήταν ένα Θηρίο κι έτρεχε στα δάση, κυνηγώντας, ενώ η Πλάση ήταν όλη δική του, επειδή εκείνος *ήταν το κέντρο της*.

Το όνειρό του προσπαθούσε να τον παρασύρει, προσπαθούσε να εισβάλει στην πραγματικότητα· μα δεν μπορούσε να διαπεράσει την ασπίδα που σχημάτιζαν οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου και ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας. Ένα μέρος του μυαλού του Κάλνεντουρ τον προστάτευε καθώς εκείνος κοιμόταν. Και ο Σιγηλός Δαίμων ήταν μες στα όνειρά του: τον έβλεπε κάθε τόσο να κάθεται εδώ ή εκεί – επάνω σε μια πέτρα, επάνω σ'ένα κλαδί – μια κουκουλωμένη φιγούρα, ντυμένη με γκριζα κάπα. Η παρουσία της και μόνο τού θύμιζε ποιος ήταν – ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ... ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ... – και δεν τον άφηνε να παρασυρθεί από το άγριο, δελεαστικό κάλεσμα του Σερτίγκε.

Όταν όμως ξύπνησε προβληματιζόταν πάλι σχετικά με το πόσο είχε αρχίσει να εξαρτιέται από τον Σιλίσβας. Ο Σιγηλός Δαίμων δεν του ζητούσε να μπει μέσα στην ψυχή του, όπως οι άλλοι θεοί της

Μοργκιάνης, αλλά με αυτό που έκανε ήταν σαν να τον κρατούσε υποδουλωμένο. Γιατί ο Κάλνεντουρ τον είχε ανάγκη.

Τώρα, όμως, δεν υπήρχε χρόνος να σκέφτεται για πολύ τον Σιλίσβας. Καθώς βγήκε από τη σκηνή του μαζί με τη Λουκία, ο Θανατογέννητος τον πλησίασε λέγοντας: «Πρέπει να μιλήσουμε, Πρίγκιπα. Οι Ανυπότακτοι θέλουν να μάθουν ποιος είσαι.»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε.

«Θάρθεις στη σκηνή μου;»

«Ναι.»

«Ωραία. Θα σε περιμένω εκεί, μαζί με τους πιο πιστούς μου συντρόφους.»

Και ο Έλκερθιν απομακρύνθηκε, αφήνοντας πίσω του τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε να αγριοκοιτάζονται εχθρικά προτού ξεθωριάσουν σαν παιχνίδια του ασθενικού φωτός. Ένα παιχνίδι που μόνο ο Κάλνεντουρ είχε δει, φυσικά.

Στράφηκε στη σκηνή του και φώναξε: «Ζέρκιλιθ;»

Η κουρτίνα παραμερίστηκε. «Τον άκουσα, Πρίγκιπά μου.» Ήταν ήδη ντυμένη, ενώ όταν εκείνος και η Λουκία είχαν βγει ακόμα κοιμόταν – ή, τουλάχιστον, ήταν ξαπλωμένη και κουκουλωμένη στην κουβέρτα της. «Θα έρθω μαζί σου, ασφαλώς.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Δεν περίμενε τίποτα λιγότερο.

Ύστερα από ένα απλό πρωινό – τσάι και καρύδια – σηκώθηκαν και βάδισαν προς τη σκηνή του Θανατογέννητου, με τον Δεξή και την Αριστερή να φτερουγίζουν κοντά τους και τον Ακατάλυτο να τους ακολουθεί σαν σκιά. Οι Ανυπότακτοι του καταυλισμού τους έριχναν βλέμματα που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν από καχύποπτα μέχρι απλώς περίεργα. Ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν αν κάποιος απ'αυτούς μπορεί να τον είχε αναγνωρίσει. *Μάλλον απίθανο.* Φορούσε συνεχώς καπέλο σκοτεινών δασών (όπως τώρα) το οποίο σκίαζε το πρόσωπό του. Και ο Έλκερθιν του είχε υποσχεθεί πως κανείς δεν θα μάθαινε ποιος ήταν «μέχρι να έρθει η ώρα».

Η ώρα είχε έρθει.

Φτάνοντας στη σκηνή του Θανατογέννητου, οι φρουροί που στέκονταν απέξω δεν τους σταμάτησαν καθόλου· σήκωσαν μόνο την κουρτίνα για να περάσουν. Τους περίμεναν.

Το εσωτερικό της σκηνής φωτιζόταν από δύο μεγάλους φωτόλιθους επάνω σε σπαστούς λιθοστάτες, και, εκτός από τον Έλκερθιν και την Ακνάριθ'λι, εδώ βρίσκονταν άλλοι πέντε άντρες και δύο γυναίκες,

όλοι τους καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι. Τον έναν ο Κάλνεντουρ τον αναγνώριζε: ήταν ο Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός. Οι άλλοι τού ήταν άγνωστοι.

Ο Έλκερθιν σηκώθηκε από τη θέση του ενώ οι υπόλοιποι έμειναν καθισμένοι. «Χαιρετίστε τον Πρίγκιπα του Αίματος!» είπε.

Οι σύντροφοί του – εκτός από τον Ζώθμαλιρ και την Ακνάριθ'λι – τον κοίταξαν παραξενεμένοι και, μετά, κοίταξαν τον Κάλνεντουρ, ακόμα πιο παραξενεμένοι· και μετά, τον Έλκερθιν ξανά.

«Τι εννοείς, ρε;» ρώτησε η μία από τις δύο γυναίκες – γαλανομάλλα και πρασινόδερμη. «Ποιος είν' αυτός και λες ότι είναι ο Πρίγκιπας του Αίματος;»

«Άρχισες να πιστεύεις κι εσύ στο παραμύθι, Θανατογέννητε;» είπε ένας άλλος, γενάτος, καστανότριχος, μαυρόδερμος, πλατύσωμος, με κομμένο το δεξί αφτί – τελείως κομμένο.

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε το καπέλο σκοτεινών δασών, για να δει ποιοι θα τον αναγνώριζαν.

«Μα τον *Χάρλαεθ Βοκ!*» αναφώνησε αμέσως η άλλη γυναίκα που ο Κάλνεντουρ δεν αναγνώριζε: μαυρόδερμη, πρασινομάλλα, με μακριά χαιτή που έπεφτε στην πλάτη της φτιαγμένη πλεξίδα των δασών. Τα χαρακτηριστικά της ήταν ντελικάτα, όχι χοντροκαμωμένα όπως της προηγούμενης, και μια λεπτή αργυρή αλυσίδα ένωνε τα σκουλαρίκια της περνώντας κάτω απ'το σαγόني της. «Πρίγκιπά μου... δεν είσαι νεκρός, τελικά. Μα τον *Χάρλαεθ Βοκ!*» Σηκώθηκε όρθια, ντυμένη με πανωφόρι δρόμων – το μακρύ ένδυμα των Χαρνώθιων με τις δύο μεγάλες τσέπες, μία στο δεξή μία στο αριστερό στήθος.

«Με αναγνωρίζεις...» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Φυσικά. Πώς ήταν δυνατόν να μη σε αναγνωρίζω; Απορώ, μάλιστα, που *ήδη* δεν σε είχα καταλάβει. Έφταιγε το καπέλο.» Χαμογελούσε.

«Δε σε θυμάμαι, δυστυχώς.»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε.

«Με συγχωρείς,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δεν θυμάμαι πολλούς. Δεν θυμάμαι κανέναν.»

«Δεν καταλαβαίνω...» άρθρωσε η γυναίκα, μοιάζοντας σαστισμένη. Κι έριξε ένα βλέμμα στον Έλκερθιν.

«Μην ανησυχείς, Βαλνάμνιρ,» της είπε εκείνος. «Αυτός είναι. Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Αλλά είχε πολλές... περιπέτειες προτού καταφέρει να επιστρέψει στη Μοργκιάνη.»

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, Πρίγκιπά μου. Πώς είναι δυνατόν να μη με θυμάστε, μα τα τεχνάσματα του Ιουράσκε;»

Ο Κάλνεντουρ την ατένισε παρατηρητικά. Πρέπει να ήταν μικρότερη από τον Ραμάλθιν. Σίγουρα. «Ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ τι σου εί-
ναι;» τη ρώτησε.

Η Βαλνάμνιρ κοίταξε πάλι τον Έλκερθιν, ο οποίος κατένευσε: *Απά-
ντησέ του.*

Η Βαλνάμνιρ είπε στον Κάλνεντουρ: «Θεία του είμαι, Πρίγκιπά μου. Κι ακόμα δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να μη με θυμάστε. Δε με συναναστρεφόσασταν τόσο όσο τον ανιψιό μου, βέβαια, αλλά συ-
ναντιόμασταν αρκετά συχνά στην Πρωτεύουσα.»

«Θεία του... Μοιάζεις μικρότερη από αυτόν.»

«Είμαι μικρότερη από αυτόν. Είμαι το τελευταίο παιδί της μητέρας μου. Με έκανε αφού η αδελφή μου είχε κάνει τον γιο της. Έχουμε τρία χρόνια διαφορά, εγώ κι ο Ραμάλθιν.»

«Φαίνεσαι για πιο μικρή ακόμα. Το ξέρεις ότι είναι ζωντανός, έτσι;»

«Το ξέρω.»

«Εκείνος δεν μου είπε τίποτα για εσένα.»

«Δεν το ξέρει ότι είμαι ζωντανή, Πρίγκιπά μου. Ζήτησα από τον Έλ-
κερθιν, στις επισκέψεις του στην Όσβελακ, να μη μιλήσει για την πα-
ρουσία μου ανάμεσα στους Ανυπότακτους.»

Ο άντρας με το κομμένο αφτί ρώτησε: «Πού βρήκες τον Χαμένο Πρίγκιπα, Θανατογέννητε; Νομίζαμε ότι είχες πάει στη Λόκραν για να βρεις τον Νέλδουρ, τον Αρχικαλεστή...»

«Γι' αυτόν είχα πάει. Αλλά, όπως θα έλεγε κι ο ίδιος, το Πεπρωμένο άλλα σχέδια είχε.» Και, κάνοντας νόημα στον Κάλνεντουρ, τη Λουκία, και τη Ζέρκιλιθ να καθίσουν, κάθισε κι ο ίδιος ξανά και είπε στους συντρόφους του πώς συνάντησε στη Λόκραν τον Έρανκουρ, τον Γι-
γαντα των Δασών, και, μετά από αυτόν, τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Ύστερα μίλησε για την ανάκτηση της Όσβελακ και εξή-
γησε ότι ο Πρίγκιπας είχε την εύνοια των θεών και δεν μπορεί παρά να ήταν ο Πρίγκιπας του Αίματος από την προφητεία. «Την προφη-
τεία που, μα τα κόλπα του Ιουράσκε, κι εγώ νόμιζα ότι κάποιος απ'τους πιστούς του απατηλού θεού είχε σκαρφιστεί, αλλά τώρα, ύ-
στερα απ'όσα είδα, μου μοιάζει πραγματική.»

«Δεν καταλαβαίνω, όμως, τι εννοείς ότι ο Πρίγκιπας καλεί τους θε-
ούς, Θανατογέννητε,» είπε ο άντρας με το κομμένο αφτί.

«Ούτε εγώ το καταλαβαίνω, Κέλβιντιν. Μόνο εκείνος το καταλαβαίνει.»

Και όλοι τώρα έστρεψαν τα βλέμματά τους στον Κάλνεντουρ, ο οποίος είχε προ πολλού καθίσει, με τη Λουκία και τη Ζέρκιλιθ εκατέρωθέν του και τα δύο φτερωτά ερπετά γαντζωμένα στους ώμους του. «Δεν είναι εύκολο να σας εξηγήσω,» είπε, «αλλά, ναι, έχω κάποια... επαφή με τους θεούς—»

«Και πρόσταξες τους Αγωνιστές να παρατήσουν τη Σφετερίστρια και νάρθουν στο πλευρό σου, κι αυτοί τόκαναν;» είπε, απορημένα, ο Κέλβιντιν με το κομμένο αφτί.

«Άκουσαν τη φωνή του Χάρλαεθ Βοκ μέσα από τη φωνή μου.»

«Και όχι μόνο αυτοί,» είπε ο Θανατογέννητος. «Όλοι μας την ακούσαμε. Και σε είδαμε και σαν το Ιερό Δέος, επίσης.»

«Θα ήθελα, όμως, να ξέρω σε ποιους μιλάω τώρα,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ σαν ο Έλκερθιν να μην είχε μιλήσει.

«Φυσικά,» είπε ο Θανατογέννητος. «Παράληψη μου, Πρίγκιπα.» Και του σύστησε έναν-έναν τους συντρόφους του, εκτός από τη Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, τον Ζώθμαλιρ τον Αντιβασιλικό, και την Ακνάριθ'λι.

Ο άντρας με το κομμένο αφτί ονομαζόταν Κέλβιντιν ωλ Ντένερεμ και ήταν απελευθερωμένος δούλος. Τον είχαν υποδουλώσει μόνιμα επειδή εναντιωνόταν στο καθεστώς της Σφετερίστριας. Ήταν έμπορος παλιά.

Η γαλανομάλλα, πρασινόδερμη γυναίκα ονομαζόταν Λορκάνιθ αλ Σίλβιναβ και ήταν λήσταρχος που είχε συμμαχήσει με τον Θανατογέννητο.

Ένας από τους άλλους άντρες άκουγε στο όνομα Χάμδεντιρ αλ Φόλνεντουρ και ήταν ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ ο οποίος είχε εναντιωθεί στη Σφετερίστρια, θεωρώντας το καθεστώς της παράνομο ενώπιον του βλέμματος του Ιερού Δέους. Είχε προσπαθήσει να ξεσηκώσει κόσμο. Και το ίδιο το Ιερατείο, υποστηρίζοντας τη Σφετερίστρια, τον είχε αφορίσει και τον είχε κυνηγήσει.

Οι άλλοι δύο άντρες ονομάζονταν Νάλντιρ ωλ Κάσνατεκ και Μάλμεντιρ ωλ Κάσνατεκ. Ήταν δίδυμοι και έμοιαζαν αρκετά – αν και όχι τόσο που να μπορείς να τους μπερδέψεις. Είχαν, όμως, κι οι δύο μαύρο δέρμα και κατάμαυρα μαλλιά. «Κάποιοι τούς λένε “το Δίδυμο της Νύχτας”,» εξήγησε ο Έλκερθιν. «Ήταν ληστές. Τώρα είναι επαναστάτες και σύντροφοί μας.» Αλλά είχαν ακόμα τις όψεις ληστών,

σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Και αμφέβαλλε ότι, γενικά, όλοι οι Ανυπότακτοι ήταν εδώ για ιδεολογικούς λόγους ή για λόγους εκδίκησης. Πολλοί σίγουρα ήταν μαζί με τον Θανατογέννητο για το πλιάτσικο.

Για τον Ζώθμαλir τον Αντιβασιλικό, ο Έλκερθιν είπε: «Αυτός που βλέπεις ήταν παλιά δούλος. Είχε αιχμαλωτιστεί ενώ μαχόταν για τους Κάρνελεκ στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Ο μόνος λόγος που δεν τον σκότωσαν ήταν επειδή είχαν πια βαρεθεί να σκοτώνουν εκεί. Τον υποδούλωσαν, λοιπόν – δια βίου κι αυτόν, όπως τον Κέλβιντιν. Τον έσωσα σε μια επιδρομή που έκανα, τρία χρόνια μετά τη Σφαγή.

»Όπως καταλαβαίνεις, Πρίγκιπα, είμαστε όλοι πρόθυμοι να πολεμήσουμε τη Σφετερίστρια μέχρι τέλους. Του δικού της τέλους.

»Και τώρα,» είπε ο Έλκερθιν κοιτάζοντας τριγύρω, τους πιο πιστούς του συντρόφους, «ήρθε η ώρα να κάνουμε τη σημαντικότερη κίνηση που έχουμε κάνει ποτέ: να πάρουμε τη Βορσίραθ.»

Σιγή πλάκωσε προς στιγμή.

Μετά, η Λορκάνιθ ρώτησε: «Τι εννοείς, “να πάρουμε τη Βορσίραθ”; Θα την πολιορκήσουμε; Δεν έχουμε τέτοιες δυνάμεις, Έλκερθιν!»

«Εκτός αν ο Πρίγκιπας έφερε μαζί του στρατό από άλλες διαστάσεις...» είπε ο Νάλντιρ ωλ Κάσνατεκ.

«Δεν έχω στρατό μαζί μου,» τους πληροφόρησε ο Κάλνεντουρ.

«Δε μπορούμε, τότε, να πάρουμε τη Βορσίραθ,» είπε ο Κέλβιντιν, που, παρότι ο Έλκερθιν τον είχε συστήσει ως παλιό έμπορο, μόνο έμπορο δεν θύμιζε. Με ληστή έμοιαζε, περισσότερο, ή με φονιά.

«Μπορούμε,» τόνισε ο Θανατογέννητος. «Γιατί θα έχουμε στο πλευρό μας τον στρατό της Κόμισσας των Σκιών. Και παράνομοι στο εσωτερικό της πόλης θα χτυπήσουν τις δυνάμεις της Σφετερίστριας εκ των έσω. Και θα συμμαχήσουμε και μ’άλλους ελεύθερους μαχητές – ή, τουλάχιστον, πιστεύω ότι θα δεχτούν να μας βοηθήσουν όταν μάθουν τι συμβαίνει και πως ο Πρίγκιπας του Αίματος είναι μαζί μας.»

«Τόχεις αποφασίσει, δηλαδή, Θανατογέννητε...» είπε ο Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν, ο αφορισμένος ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ.

«Τώρα είναι η ώρα να κινηθούμε εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν. «Αν δεν το κάνουμε, η Σφετερίστρια θα ξαναχτυπήσει σύντομα την Όσβελακ: και η Όσβελακ είναι η μόνη πόλη που υποστηρίζει την αντίσταση μέσα στο Βασίλειο.»

«Η Βορσίραθ είναι δυνατή, όμως,» προειδοποίησε ο Κέλβιντιν ωλ Ντένερεμ.

«Όχι αρκετά δυνατή αν κινηθούμε μαζικά εναντίον της.»

«Ποιος θα οργανώσει τους παρανόμους στο εσωτερικό της;»

«Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, έχει ήδη ξεκινήσει. Και μαζί του έχει τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Σας λέει κάτι αυτό το όνομα;»

«Η αδελφή της δολοφονημένης γυναίκας του Δούκα...» είπε η Λορκάνιθ αλ Σίλβιναβ.

«Ναι. Τόσο καιρό ήταν μία από τους “σιωπηλούς φιλοξενούμενους” της Κόμισσας των Σκιών. Τώρα αποφάσισε να βγει από τα σκοτάδια και να κινηθεί. Αυτό πρέπει να κάνουμε όλοι. Η επιστροφή του Πρίγκιπα είναι το σημάδι που περιμέναμε. Και ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ έχει φέρει τους ίδιους τους θεούς στο πλευρό μας. Θα νικήσουμε! Θα πνίξουμε τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας στο αίμα!»

Κεφάλαιο 8

Ο Σύμμαχος του Σκοταδιού

Βρισκόταν ξανά σ' εκείνη τη μεγάλη σπηλιά μαζί με τους ανθρώπους που δεν μπορεί παρά να ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι και του είχαν μόλις συστηθεί με τα ονόματά τους, αν και κανένας δεν είχε αναφέρει το όνομα του οίκου του. Ντρέπονταν για την καταγωγή τους, οι καταραμένοι, ύστερα απ' ό,τι είχαν γίνει;

Και η Ναλτάφιρ; Πώς η ξαδέλφη του είχε καταλήξει μαζί τους;

Πώς εγώ κατέληξα μαζί τους; – Όχι! Δεν είμαι «μαζί τους». Θα φύγω αποδώ – Αλλά πού να πήγαινε; Εξαιτίας του δαιμονισμένου Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, όλοι θα τον θεωρούσαν υπεύθυνο που είχε χάσει τον έλεγχο των Αγωνιστών του Βασιλείου. Η ίδια η Βασίλισσα θα τον θεωρούσε υπεύθυνο.

Έστρεψε το βλέμμα του στην ξαδέλφη του ξανά, η οποία καθόταν πλάι του στο τραπέζι της μεγάλης σπηλιάς. «Πώς βρέθηκες εδώ;» τη ρώτησε. Η Ναλτάφιρ εργαζόταν ως ερωτική συνοδός, όπως και πολλοί του μητριάρχικου οίκου των Κάνταρβαθ – ειδικά οι γυναίκες – και είχε κάνει κάτι που μπορεί να χαλούσε τη φήμη της οικογένειάς τους για πάντα. Αλλά ευτυχώς δεν την είχε χαλάσει· ευτυχώς, είχε θεωρηθεί «μεμονωμένη περίπτωση».

Η Ναλτάφιρ είχε σκοτώσει έναν από τους πελάτες της – έναν υπόκομη της Άσελνταθ. Η ίδια ισχυρίστηκε ότι την είχε βασανίσει παράνομα· αλλά η πράξη είχε γίνει. Ο άντρας ήταν νεκρός, και το δικαστήριο αποφάσισε πως η Ναλτάφιρ θα ήταν υπόδουλη για τα επόμενα είκοσι χρόνια.

Υστερα, όμως, από καμιά πενταετία είχε εξαφανιστεί από την Άσελνταθ. Είχε δραπετεύσει. Και έλεγαν πως είχε χαθεί μέσα στα Χαρνώθια δάση, πως ήταν νεκρή.

Τελικά, όμως, δεν ήταν νεκρή.

«Το Σκοτάδι με οδήγησε,» απάντησε τώρα στον Σόνταλιρ, με την ψιθυριστή της φωνή.

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι...»

Ο Μέμντουρ – ο άντρας με το μάτι από μελανόλιθο – γέλασε κοφτά. «Δεν είμαστε “Σκοτεινοί Ακόλουθοι”, Σόνταλιρ. Είμαστε οι Άγγελοι του Επερχόμενου.»

«Δεν έχω ξανακούσει για...»

«Μας ονομάζεις Σκοτεινούς Ακόλουθους,» του είπε ο Άλνεντρι, ο άντρας με τα γκριζα μάτια, «χωρίς να ξέρεις τίποτα για εμάς.»

«Μα, είστε Σκοτεινοί Ακόλουθοι! Λατρεύετε το Πεινασμένο Σκοτάδι, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Το Ιερό Σκότος είναι ο οδηγός μας, και ο μόνος οίκος μας,» του είπε ο Νίλερβιν'χοκ με τη βαριά φωνή – ο μεγαλύτερος ηλικιακά από αυτούς που έβλεπε ο Σόνταλιρ.

«Το Ιερό Σκότος,» συνέχισε ο Άρχοντας Άνφιρ, ο άνθρωπος που του θύμιζε την Κόμισσα των Σκιών, «είναι τώρα και ο δικός σου οδηγός, Σόνταλιρ. Και ο δικός σου οίκος.»

«Δεν ξέρετε τι λέτε!» αναφώνησε ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, αν και μέσα του αισθανόταν ότι είχαν δίκιο. Γιατί αισθανόταν ότι είχαν δίκιο; Τον είχαν, κάπως, δηλητηριάσει ξανά; Τι του συνέβαινε; «Κι εσύ – εσύ μού θυμίζεις την Κόμισσα των Σκιών, τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, για κάποιο λόγο!»

«Είναι παλιά μου αδελφή.»

«Τι; Αδελφή σου, εννοείς; Είσαι ο αδελφός της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν; Και είσαι εχθρός της;»

«Οίκος μου είναι μόνο ο οίκος του Ιερού Σκότους, Σόνταλιρ. Και, όχι, δεν είμαι εχθρός της.»

«Αν δεν είσαι εχθρός της – αν δεν είστε όλοι εχθροί της – τότε γιατί βοηθήσατε εμένα; Γιατί με σώσατε;»

«Θα καταλάβεις καθώς το Ιερό Σκότος θα σου δείξει τον προορισμό σου,» του απάντησε ο Νίλερβιν'χοκ. «Υπάρχει μια θέση για σένα εδώ, Σόνταλιρ.»

Ο Σόνταλιρ αισθανόταν πως έπρεπε να διαφωνήσει μ'αυτό αλλά, συγχρόνως, και πως έπρεπε να συμφωνήσει. Κάτι μέσα του του έλεγε ότι ο Νίλερβιν είχε δίκιο. Όμως δεν ήταν δυνατόν! Δεν ήταν δυνατόν, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!

«Νομίζεις,» τον ρώτησε η Ρουμπίνη με την κρυστάλλινη φωνή, «ότι υπάρχει θέση πουθενά αλλού για εσένα;»

Ο Σόνταλιρ αισθανόταν τον λαιμό του κολλημένο. Ήπιε ακόμα μια γουλιά από το κρασί που του είχαν φέρει μαζί με το φαγητό του,

ελπίζοντας αυτή τη φορά να μην ήταν φαρμακωμένο. Μέχρι στιγμής δεν είχε λιποθυμήσει.

«Τι θέλετε να κάνω;» τους ρώτησε τελικά, παρατηρώντας ότι τον παρατηρούσαν.

«Αυτό, μόνο το Ιερό Σκότος μπορεί να σου το δείξει,» αποκρίθηκε ο Άρχοντας Άνφιρ.

«Τι εννοείς; Πώς να μου το δείξει; Όλα όσα μού λέτε δεν βγάζουν κανένα νόημα! Αν θέλετε να κάνω κάτι για εσάς, πείτε το! Τι θέλετε να κάνω για εσάς;» Πετάχτηκε όρθιος ξαφνικά, νιώθοντας τσιτωμένος.

Κανένας από τους άλλους δεν σηκώθηκε από το τραπέζι· τον κοίταζαν διασκεδασμένοι, νόμιζε. *Διασκεδασμένοι!*

Και δεν του απάντησαν. Σαν να ήταν ακόλουθοι του Σιλίσβας, του Σιγηλού Δαίμονα, οι καταραμένοι, όχι του Παντοβόρου Σκότους!

«Εσείς τι κάνετε εδώ;» τους ρώτησε. «Ε; Τι στους δαίμονες του Σκοταδιού κάνετε εδώ; Λέτε πως δεν είστε εχθροί της Κόμισσας των Σκιών – αλλά τι είστε; Φίλοι της σίγουρα δεν είστε! Τι σκοπούς έχετε;»

Η Ναλτάφιρ τού είπε: «Το Ιερό Σκότος μάς οδηγεί.»

«Όχι άλλες ανοησίες!»

«Όταν ήρθες στην Όσβελακ θα άκουσες, αναμφίβολα, ότι κάποιοι πράκτορες της Κόμισσας κρύβονταν ακόμα μες στην πόλη και χτυπούσαν τους μαχητές της Βασίλισσας στους δρόμους...»

«Ναι. Ξέρετε πού κρύβονταν;»

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι γέλασαν σαν να είχε πει κάποιο αστείο.

Τα μάτια του στένεψαν.

«Δεν υπήρχαν τέτοιοι πράκτορες,» του είπε η Ρουμπίνη.

«Το μυαλό της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ τούς είχε δημιουργήσει,» πρόσθεσε ο Άλνεντιρ.

«Οι μαχητές μας όντως σκοτώνονταν!» είπε ο Σόνταλιρ. «Δεν ήταν στο μυαλό της Έρ–» Διέκοψε μόνος του τον εαυτό του βλέποντάς τους να χαμογελούν με διαβολική γυαλάδα στα μάτια και με όψεις που θα ταίριαζαν σε δαίμονες, πραγματικά! «Εσείς;» έκρωξε. «Εσείς σκοτώνετε τους μαχητές μας;»

«Δεν υπήρχε κανείς άλλος για να κάνει τη δουλειά,» αποκρίθηκε ο Μέμντουρ, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Γιατί;» απαίτησε ο Σόνταλιρ. «Γιατί–; Είστε άνθρωποι της Κόμισσας, έτσι δεν είναι; Είστε δικοί της! Ναλτάφιρ» – την κοίταξε

οργισμένα – «έχεις συμμαχήσει μ' αυτούς; Τι παιχνίδι παίζετε; Τι παιχνίδι παίζει η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν μαζί μου; Νομίζει ότι μπορεί να με τρελάνει; Και να καταφέρει τι;»

«Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν δεν έχει ιδέα πού βρίσκεσαι,» τον πληροφόρησε ο Άλνεντιρ. «Αν και πιθανώς να υποπτεύεται ότι είσαι φιλοξενούμενός μας.»

«Δεν είμαι “φιλοξενούμενός σας”!» είπε ο Σόνταλιρ. «Φεύγω αποδώ· κι άμα θέλετε προσπαθήστε να με σταματήσετε!» Ακόμα όρθιος ήταν, ενώ εκείνοι καθισμένοι· έριξε τώρα την καρέκλα του κάτω, άρπαξε έναν από τους δαυλούς που κρέμονταν στα τοιχώματα του σπηλαιού, και βάδισε προς την έξοδο, προς το άνοιγμα από το οποίο τον είχαν φέρει εδώ – προς εκείνο το αφύσικο, αδιαπέραστο σκοτάδι.

Κανείς δεν επιχείρησε να τον εμποδίσει – πράγμα που τον παραξένευε. Στάθηκε μπροστά στο αδιαπέραστο σκοτάδι και στράφηκε να τους κοιτάξει.

«Άλλαξες γνώμη;» του είπε ο Άλνεντιρ.

«Όχι. Δε σας ενδιαφέρει που θα φύγω;»

«Θα αλλάξεις γνώμη,» τον διαβεβαίωσε η Ναλτάφιρ.

«Έλα μαζί μου, Ναλτάφιρ. Μπορούμε να φύγουμε μαζί.»

«Και να πάμε πού; Σ' έναν κόσμο καταδικασμένο; Σε μια φυλακή;» Γιατί τα λόγια της ο Σόνταλιρ είχε την εντύπωση πως ήταν αληθινά; πως δεν ήταν ψέματα ή ασυναρτησίες; «Θα σε περιμένω εδώ, παλιέ μου ξάδελφε. Γιατί θα επιστρέψεις.»

«Ο Ιουράσκε σε γελά. Φεύγω.» Στράφηκε και μπήκε στο αδιαπέραστο σκοτάδι, ενώ άκουγε γέλια πίσω του.

Έκανε μερικά βήματα μες στο έρεβος που κανένα φως δεν μπορούσε να τρυπήσει – ήταν φτιαγμένο από κάποια μαγεία, προφανώς – και βγήκε απ' την άλλη μεριά. Βρέθηκε σε μια σήραγγα.

Θα έφτανε στην επιφάνεια του εδάφους σύντομα. Πόσο δύσκολο μπορεί να ήταν να φτάσει εκεί, μα τον Νούρκας; Θα έφτανε!

Φωτίζοντας με τον δαυλό του, άρχισε να βαδίζει.

Διαβάζοντας τα βιβλία που είχε πάρει από τη Βιβλιοθήκη των Δασών, η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν συνάντησε τρεις αναφορές που θεώρησε αξιοσημείωτες.

Η πρώτη έλεγε ότι, στις περιοχές όπου αργότερα ήρθαν οι Νασόλντουν, οι κάτοικοι θυσίαζαν κάθε τόσο κάποιον στο σκοτάδι (και το σίγμα ήταν γραμμένο με μικρό γράμμα μέσα στο κείμενο, οπότε

αμφιλεγόμενο ήταν αν αναφερόταν στο Παντοβόρο Σκότος ή σε κάτι άλλο· αλλά σε τι άλλο να αναφερόταν;) προκειμένου να το κρατάνε ευχαριστημένο, για να μη βγει από τα βάθη και τους καταβροχθίσει.

Η δεύτερη αναφορά έλεγε ότι, όταν ήρθαν οι Νασόλντουν, η Πρώτη Αρχόντισσα (που σήμερα ήταν γνωστή και ως η *Παλιά Κυρά*) έκανε «συμφωνία με το Σκοτάδι» (και εδώ το σίγμα ήταν με κεφαλαίο).

Η τρίτη αναφορά έλεγε ότι η Πρώτη Αρχόντισσα σεβάστηκε την «παράδοση εξευμενισμού του Σκοταδιού» (πάλι με κεφαλαίο σίγμα) προκειμένου να εδραιώσει την εξουσία της, και εξακολούθησε να βρίσκεται σε «καλή συνεργασία» μαζί του ως τα τέλη των ημερών της – πράγμα που, κάποιοι ισχυρίζονταν, συνεχίστηκε και από τους απογόνους της.

Αλλά αυτό το τελευταίο δεν μπορεί να ήταν αλήθεια! σκεφτόταν η Χάνκαθιρ, που η ίδια, τουλάχιστον, δεν είχε *καμία* σχέση με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Και ούτε νόμιζε πως είχε σχέση η μητέρα της πριν από εκείνη. *Αποκλείεται* να είχε σχέση.

Ίσως τα βιβλία αυτά να έγραφαν φήμες απλώς. Δεν ήταν βιβλία της επίσημης ιστορίας των Νασόλντουν της Όσβελακ.

Αλλά, από την άλλη, η επίσημη ιστορία ίσως είχε λόγο να αποκρύπτει κάποιες πιο... σκοτεινές πτυχές του οίκου της Χάνκαθιρ.

Την προβληματίζε αυτό. Τι είδους «συμφωνία με το Σκοτάδι» μπορεί να είχε κάνει η Πρώτη Αρχόντισσα; Και τι σήμαινε ότι είχε σεβαστεί την παράδοση εξευμενισμού του Σκοταδιού; Θυσίαζε κι εκείνη ανθρώπους στο σκοτάδι (με κεφαλαίο σίγμα ή με μικρό); Και πώς *ακριβώς* θυσιάζεις κάποιον «στο σκοτάδι»; Πραγματικά, σκότωναν ανθρώπους επάνω σε βωμούς;

Οι ανθρωποθυσίες, απ'ό,τι ήξερε η Χάνκαθιρ – από βιβλία που είχε διαβάσει, από εφημερίδες και περιοδικά, από φήμες που έφερναν ταξιδιώτες και έμποροι – ήταν παράνομες σχεδόν παντού στη Μοργκιάνη. Μόνο σε κάποια απομονωμένα μέρη έκαναν ανθρωποθυσίες. Οι επίσημες θρησκείες δεν τις αποδέχονταν.

Αλλά ήταν *θρησκεία* η λατρεία του Παντοβόρου Σκότους; Διαστροφή ήταν, μα τον Νούρκας!

Και οι περιοχές της Κομητείας της Όσβελακ, μέσα στα Χαρνώθια δάση, είναι αρκετά απομονωμένες, δεν είναι; Ακόμα και σήμερα. Πόσω μάλλον παλιότερα... Μπορεί να γίνονταν ανθρωποθυσίες εδώ. Μπορεί οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι να είχαν κάποια δύναμη, προτού έρθουν οι Νασόλντουν... ή ακόμα κι αφότου ήρθαμε.

Εκείνη η πρώτη αναφορά, όμως, δεν έλεγε πως σκότωναν τους ανθρώπους ακριβώς. Κατά λέξη έγραφε: «προσφέρονταν στο σκοτάδι». Αλλά, αν δεν τους σκότωναν, τι τους έκαναν; Τι άλλο μπορεί να σήμαινε αυτό το *προσφέρονταν*;

Η Χάνκαθιρ, ενόσω τούτες τις ημέρες περίμενε την κόρη της και τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ να επιστρέψουν από την κατόπτευσή τους στα βόρεια δάση, κι ενόσω περίμενε και τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ να επιστρέψει από τον καταυλισμό του Θανατογέννητου, κυρίως διάβαζε τα βιβλία που είχε φέρει από τη Βιβλιοθήκη των Δασών, και πήγε να φέρει και μερικά ακόμα. Και προβληματιζόταν.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι παλιότερα, προτού έρθουν οι Νασόλντουν εδώ, όταν η Όσβελακ δεν ήταν παρά ένα χωριό ουσιαστικά, μια πολύ μικρή πόλη, οι κάτοικοι είχαν κάποιες περίεργες δοξασίες σχετικά με το Πεινασμένο Σκοτάδι. Νόμιζαν ότι βρισκόταν «κάτω από τα πόδια τους» και μπορεί να ανέβαινε για να τους κατασπαράξει, εκτός αν εξευμενιζόταν.

Και σε ορισμένες αναφορές εμφανίζονταν και κάποιοι «Άγγελοι» που είχαν άμεση σχέση με το Σκοτάδι και μιλούσαν στους κατοίκους. Σ'ένα κείμενο έγραφε ότι Άγγελος εμφανίστηκε και τους ζήτησε να κάνουν δύο προσφορές αντί για μία. Σ'ένα άλλο κείμενο έλεγε ότι οι Άγγελοι ανέβαιναν και κατέβαιναν ανενόχλητοι μέσα στο Σκοτάδι που οι κοινοί άνθρωποι μόνο έτρεμαν και προσκυνούσαν. Αλλού, πάλι, εξηγούσε ότι οι Άγγελοι ήταν ισχυρότεροι και πιο σεβαστοί από τον οποιονδήποτε: ακόμα και οι πλανιερείς του Νούρκας (οι περιπλανώμενοι ιερείς του που δεν είχαν σταθερές κατοικίες μα είχαν αφιερώσει τη ζωή τους στο ταξίδι) απέφευγαν ετούτους τους Σύσκιους Τόπους.

Σύσκιους Τόπους ονόμαζαν αρκετά από τα παλιά βιβλία τις περιοχές που η Χάνκαθιρ αποκαλούσε σήμερα «Κομητεία της Όσβελακ».

Ο Βέλερντιν την έβλεπε που ήταν προβληματισμένη αλλά δεν τη ρωτούσε τίποτα, ξέροντας ότι η σιωπή είναι σύνθεση.

Τελικά, όμως, την τέταρτη νύχτα αφού η Χάνκαθιρ είχε φέρει τα πρώτα βιβλία από τη Βιβλιοθήκη των Δασών, ο Βέλερντιν τη ρώτησε τι είχε ανακαλύψει.

Και εκείνη σκέφτηκε: *Με ξέρει πολύ καλά· δε μπορώ να του κρύψω τίποτα*. Αλλά αυτό δεν την ενοχλούσε, γιατί και η Χάνκαθιρ τον ήξερε καλά: κι επιπλέον, δεν αμφέβαλλε ότι την αγαπούσε.

Καθώς ήταν ξαπλωμένοι πλάι-πλάι, γυμνοί και γυρισμένοι έτσι ώστε να αντικρίζονται, με τα πόδια τους ακόμα μπλεγμένα, έχοντας μόλις τελειώσει να κάνουν έρωτα, του είπε: «Θυσίαζαν ανθρώπους εδώ, παλιά.»

Ο Βέλερντιν την κοίταξε συνοφρυωμένος.

Η Χάνκαθιρ τον άφησε από την αγκαλιά της και πήρε καθιστή θέση στο κρεβάτι. Του μίλησε για όσα είχε ανακαλύψει μέσα από τα βιβλία. «Αλλά είμαι σίγουρη πως η δική μου μητέρα δεν είχε καμιά σχέση με Σκοτεινούς Ακόλουθους, Βέλερντιν. Αν είχε, θα το ήξερα. Θα μου είχε πει κάτι, μα τον Νούρκα!»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνος· «ό,τι κι αν συνέβαινε, συνέβαινε πολύ παλιά, αγάπη μου.» Ήταν ακόμα ξαπλωμένος κοντά της, γυρισμένος στο πλάι, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο χέρι του, γυμνός.

Η Χάνκαθιρ είχε ρίξει επάνω της μόνο μια εσάρπα αράχνης καθώς ήταν καθισμένη. «Εξακολουθώ όμως να μη μπορώ να καταλάβω τι ακριβώς σημαίνει ότι “τους πρόσφεραν στο σκοτάδι”.»

«Ανθρωποθυσίες, δεν είπες;»

«Ναι, γιατί αυτό υποθέτω. Δεν αναφέρεται πουθενά έτσι. Δεν λέει ότι τους σκότωναν.»

«Τι άλλο μπορεί να τους έκαναν;»

Κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω... Δεν... Κοίτα» – κι αυτή η ιδέα ήρθε τώρα στο μυαλό της, ξαφνικά, σαν πνοή παγερού ανέμου – «κοίτα, κι ο Άνφιρ “προσφορά στο σκοτάδι” δεν ήταν;»

Ο Βέλερντιν την κοίταζε σιωπηλά, συνοφρυωμένος ξανά.

«Τον πήρε το Σκοτάδι τον αδελφό μου.»

«Αλλά δεν τον πρόσφερες εσύ.»

«Το αποτέλεσμα, όμως, ίσως να ήταν το ίδιο.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι οι προσφορές που αναφέρουν τα βιβλία ήταν αυτό το πράγμα: άνθρωποι που τους έδιναν για να γίνουν Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

Αναστέναξε. «Μπορεί...» Και τότε θυμήθηκε εκείνα τα σκέλεθρα στα κελιά, στο μέρος που είχε αρχίσει να σκέφτεται ως «τα κρυφά μπουντρούμια». «Ή ίσως όχι... Μα τον Νούρκα.»

«Τι είναι, Χάνκαθιρ;»

Στράφηκε να τον κοιτάξει ευθέως. *Ναι, με ξέρει πολύ καλά. Αμέσως κατάλαβε ότι κατάλαβα κάτι.* «Τα κελιά που βρήκαμε εξερευνώντας τα περάσματα. Εκείνοι οι αρχαίοι νεκροί μέσα στα κελιά.»

«Ανθρωποθυσίες;»

«Πώς αλλιώς θα θυσιάζες κάποιον στο Σκοτάδι;»

«Τους έκλειναν εκεί μέσα και τους άφηναν να πεθάνουν, χωρίς καθόλου φως;»

«Μια υπόθεση μόνο... Αλλά, αν δεν είναι έτσι, τι δουλειά έχουν εκείνα τα σκέλεθρα μέσα στα κελιά;»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βέλερντιν. «Ό,τι κι αν συνέβαινε τότε, πριν από αιώνες, δεν πρέπει να μας απασχολεί τώρα, αγάπη μου. Έχει τελειώσει, προφανώς. Δεν γίνονται πια θυσίες στο Σκοτάδι.»

«Ίσως όχι...» Το βλέμμα της πήγε στην κουβέρτα αγριανθών που τους σκέπαζε και τους δύο από τη μέση και κάτω.

«Τι εννοείς, “ίσως όχι”; Έχεις ακούσει κανείς να κάνει ανθρωποθυσίες σε τούτους τους τόπους, μα τον Νούρκας;»

«Ο αδελφός μου, όμως....»

«Έλα τώρα, Χάνκαθιρ! Πάλι τα ίδια θα λέμε; Δεν ξέρω τι έγινε με τον Άνφιρ, αλλά σίγουρα δεν ήταν θυσία. Δεν τον σκότωσαν.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, όμως, κινούνται σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε.» Στράφηκε να τον αντικρίσει ξανά. «Περισσότερο, τουλάχιστον, απ’ό,τι θυμόμαστε εμείς να κινούνται. Περισσότερο απ’ό,τι θυμόταν και η μητέρα μου, νομίζω.

»Για εμάς, οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν πάντα μια κακή φήμη για την Όσβελακ... μέχρι τώρα, που... το Σκοτάδι ανέβηκε από τα βάθη.»

«Σ’έχουν επηρεάσει αυτά τα βιβλία, αγάπη μου,» είπε ο Βέλερντιν καθώς έπαιρνε κι εκείνος καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι. «Προφανώς οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι κινούνται περισσότερο, αλλά τι μπορούν να κάνουν, σε τελική ανάλυση; Και τι θέλουν; Να κυριαρχήσουν εδώ; Να καταλάβουν την Όσβελακ;»

«Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, αρθρώνοντας εκείνο το παλιό ρητό. «Πρέπει να το σταματήσουμε αυτό που συμβαίνει, ό,τι κι αν είναι.

»Πρώτα, εξαπάτησαν τους πολίτες της Όσβελακ ώστε να στήσουν άσκοπες ενέδρες στους βασιλικούς και να σκοτωθούν. Μετά, έκλεψαν τον αδελφό μου. Μετά, ο αδελφός μου έκλεψε την κόρη μου και παραλίγο να μας κλέψει και τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ—»

«Ούτε το ένα, όμως, έγινε ούτε το άλλο. Και η Ζαφειρία είναι μαζί μας και ο Πρίγκιπας. Επιπλέον, μάλλον ο Κάλνεντουρ ήταν που χρησιμοποίησε τους Ακόλουθους παρά το ανάποδο, απ’ό,τι κατάλαβα εγώ.»

«Και τώρα,» συνέχισε η Χάνκαθιρ σαν να μην την είχε διακόψει, «έκλεψαν τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ.»

Ο Βέλερντιν ρουθούνισε. «Τους τον χαρίζουμε, τον σκοτοφαγωμένο λύκο της Σφετερίστριας!»

«Τι μπορεί, όμως, να θέλουν να κάνουν μαζί του; Όλ' αυτά με ανησυχούν, Βέλερντιν.» Και του είπε: «Οι δικοί σου άνθρωποι, οι βαλτομερίτες, ο Οίκος των Λόσινταβ, ίσως να γνωρίζουν κάτι από εκείνη την παλιά εποχή: κάτι που μπορεί να μας φανεί χρήσιμο. Μου είπες ότι έχεις υπόψη κάποιους ανθρώπους στους οποίους θα μπορούσες να μιλήσεις...»

Ο Βέλερντιν κατένευσε, αν και με δισταγμό. «Ναι, έχω κάποιους υπόψη μου...»

«Είσαι πρόθυμος να πας να τους ρωτήσεις;»

«Νομίζεις ότι θα είχε νόημα, Χάνκαθιρ; Όλ' αυτά ήταν πριν από αιώνες...»

«Μπορεί, όμως, να με κάνουν να καταλάβω τι συμβαίνει σήμερα. Ίσως εμείς να έχουμε ξεχάσει τι γινόταν τότε αλλά οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι να μην το έχουν ξεχάσει, κρυμμένοι εκεί κάτω, στις σήραγγές τους.»

«Εντάξει,» είπε ο Βέλερντιν. «Θα πάω να τους ρωτήσω. Αλλά και μόνο επειδή μου το ζητάς, αν μη τι άλλο. Το ξέρεις ότι θα έκανα πολλά για σένα, Χάνκαθιρ, κι αυτό είναι το λιγότερο.»

Η Χάνκαθιρ τον αγκάλιασε σφιχτά και φίλησε το μάγουλό του. «Το ξέρω.»

Ο Βέλερντιν, μειδώντας, γύρισε και συνάντησε τα χείλη της. Τύλιξε τα χέρια του γύρω της και ξάπλωσε παρασέρνοντάς την μαζί του. «Να κοιμηθούμε τώρα;»

«Μμμ,» έκανε επάνω στον ώμο του.

Και κοιμήθηκαν.

Οι σήραγγες και οι σπηλιές ήταν πιο λαβυρινθώδεις απ'ό,τι ο Σόνταλιρ υπολόγιζε. Δεν μπορούσε να φτάσει στην επιφάνεια, και σύντομα είχε χαθεί τελείως: δεν ήξερε καν πώς να επιστρέψει στους Σκοτεινούς Ακόλουθους, τους – πώς ήθελαν να λέγονται; – Αγγέλους του Επερχόμενου.

Ήταν καταδικασμένος.

Ξανά – καταδικασμένος. Και νόμιζε πως το σκοτάδι γύρω του γελούσε, όπως και στο όνειρό του. Ήταν σαν αυτό το όνειρο, αυτός ο

εφιάλης, να είχε ζωντανέψει. Αναρωτιόταν κάπου-κάπου μήπως ακόμα κοιμόταν. Και μες στο κρανίο του ξυπνούσαν πάλι τα ψυχοβόρα ποντίκια, ροκανίζοντας το μυαλό του, γεμίζοντάς το δηλητηριώδεις σκέψεις.

Σκέψεις σωστές. Είχαν δίκιο... είχαν δίκιο... Είχε αποτύχει να κρατήσει υπό τον έλεγχό του τους Αγωνιστές του Βασιλείου· ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ τού τους είχε κλέψει. Ο Σόνταλιρ ήταν καταδικασμένος, κι αυτή ήταν η τιμωρία του... η τιμωρία του...

Αλλά κάτι άλλο, επίσης, γαργαλούσε τη νόσησή του, κάτι το απροσδιόριστο, που δεν μπορούσε ακόμα να ξεσκεπάσει, σαν να ήταν κρυμμένο πίσω από ένα ομιχλώδες παραπέτασμα.

Καταδικασμένος... και τώρα χειρότερα από πριν! Τώρα, ήταν *τελείως χαμένος* εδώ μέσα. Δε θα έβρισκε ποτέ τον δρόμο του. Γι'αυτό, άραγε, γελούσαν πίσω του οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι καθώς έφευγε απ'τη γαμημένη φωλιά τους; Γι'αυτό;

Γι'αυτό γελούσε, τούτη τη στιγμή, και το σκοτάδι γύρω του;

Όχι! Το σκοτάδι δεν γελούσε. Απλώς ο Σόνταλιρ *νόμιζε* ότι γελ– Όχι, γαμώτο, γελούσε. Άκουγε ένα γέλιο. Αλλά δεν ήταν του σκοταδιού!

Ο Σόνταλιρ στράφηκε απότομα, φωτίζοντας με τον δαυλό του. «Ποιος είν' εκεί; Είναι κανείς εκεί;» φώναξε, κι έκανε τρία βήματα προς εκείνη τη μεριά–

–και νόμιζε πως μια σκιά εξαφανίστηκε φευγαλέα.

Νόμιζε.

Ήταν πάλι η ιδέα του;

«Ποιος είσαι;» Στράφηκε ξανά – στράφηκε γύρω-γύρω – φωτίζοντας αποδώ κι αποκεί. «Φανερώσου!»

Είμαι τρελός; Φωνάζω στο σκοτάδι; Δεν του έμοιαζε κανείς να είναι εδώ.

Ξαφνικά – ένας δαιμονικός άνεμος φύσηξε. Σβήνοντας τον δαυλό του. Αφήνοντάς τον μέσα στο έρεβος.

Ή, μήπως, η φωτιά του δαυλού του ήταν ήδη πολύ αδύναμη;

Ο Σόνταλιρ έβγαλε μια αναρθρη κραυγή αγωνίας και ανεξέλεγκτου πανικού, χτυπώντας τριγύρω με τον πυρσό σαν να ήταν σπαθί. Τον αισθάνθηκε να συναντά πέτρες και να σπάζει επάνω τους – άκουσε τα *κρακ!* που έκανε το ξύλο.

Ο Σόνταλιρ έμεινε ακίνητος για μερικές στιγμές, ασθμαίνοντας, ενώ είχε την αίσθηση ότι παντού γύρω του ήταν μια *παρουσία*. Μια ζωντανή παρουσία. Σαν νερό. Το σκοτάδι; *Ονειρεύομαι;*

«Ποιος είν' εκεί; Μίλησέ μου!» φώναξε.

Κανείς δεν του απάντησε πέρα από την ηχώ της φωνής του. Όμως νόμιζε – νόμιζε – ότι ίσως να μην ήταν πραγματικός αντίλαλος αλλά η φωνή του σκοταδιού που τον χλεύαζε.

Ο Σόνταλιρ πιάστηκε από ένα τοίχωμα κι άρχισε πάλι να βαδίζει, προσπαθώντας να βρει κάποια έξοδο, αν και ήξερε πως οι προσπάθειές του ήταν μάταιες... μάταιες... Ο νους του στροβιλιζόταν μέσα σ'ένα σκοτεινό όνειρο. Δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ήταν ξύπνιος, κι όσο ο χρόνος κυλούσε (πόσος χρόνος;) δυσκολευόταν ολοένα και πιο πολύ. *Ονειρεύομαι... ονειρεύομαι... Πρέπει να ξυπνήσω! Ν'ανοίξω τα μάτια μου!* Αλλά τα μάτια του δεν άνοιγαν, κι έβλεπε μονάχα σκοτάδι. Προχωρούσε περισσότερο με τα χέρια παρά με τα πόδια καθώς συνεχώς κρατιόταν από τοιχώματα φοβούμενος πως αλλιώς θα σκότταφε και θα έπεφτε.

Αυτή ήταν η τιμωρία του, επειδή είχε αποτύχει.

Μέσα στο σκοτάδι...

Η τιμωρία του...

...ή, κάτι άλλο... *Τι; Τι* ήταν αυτό που γαργαλούσε έτσι το μυαλό του;

Το σκοτάδι γελούσε, γελούσε.

Ο Σόνταλιρ αισθανόταν τις σκέψεις του να σβήνουν σαν κεριά, σαν φωτόλιθοι που εξαντλούνται και δεν υπάρχει ηλιακό φως πουθενά για να τους επαναφορτίσει. Το μυαλό του γινόταν, σταδιακά, ολοένα και περισσότερο ένα με το Σκοτάδι. Και, καθώς αυτό συνέβαινε, τα ψυχοβόρα ποντίκια που περιστρέφονταν μες στο κρανίο του, γεμίζοντας τη νόσησή του με φαρμακερούς συλλογισμούς, τρόμαζαν κι έφευγαν. Σκορπίζονταν.

Ο Σόνταλιρ απελευθερωνόταν από το βάρος των σκέψεων.

Ο Σόνταλιρ άρχισε να *καταλαβαίνει*.

Το Σκοτάδι δεν ήταν εχθρός του. Το Σκοτάδι ήταν φίλος του. Τον *βοηθούσε*. Τον έσωζε. Τον είχε φτάσει στο μηδέν και τώρα τον οδηγούσε προς το παν, προς το απόλυτο.

Δεν υπήρχε τίποτα να φοβηθεί όταν είχε το Σκοτάδι για σύμμαχό του. Τίποτα!

Ο Σόνταλιρ άρχισε να γελά.

Τι ήταν εκείνο που τον τρόμαζε τόση ώρα; αναρωτήθηκε. Τι μπορεί να φοβόταν; Τα χέρια του άφησαν το τοίχωμα όπου κρατιόταν όπως ο ναυαγός στη σανίδα. Δεν του χρειαζόταν να κρατιέται από πουθενά! Δεν του χρειαζόταν καν φως, νόμιζε. Όχι όταν είχε τον σύμμαχό του

στο πλευρό του. Και ο σύμμαχός του ήταν απλωμένος παντού. Ήταν το Σκοτάδι που τον περιέβαλλε.

Το Σκοτάδι που γελούσε.

Γελούσε, όπως κι ο Σόνταλιρ.

Μήπως ο Σόνταλιρ και μόνο γελούσε; Ή, μήπως, ο Σόνταλιρ ήταν το Σκοτάδι;

Δεν είχε σημασία. Ήταν ελεύθερος από τα ψυχοβόρα ποντίκια! Ήταν αυτός που έπρεπε να είναι. Ένας μαχητής του Σκότους.

Οι σήραγγες τον οδήγησαν αλάθητα στον προορισμό του.

Τον προορισμό που το μυαλό του δεν ήξερε, αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία. Το μυαλό μπορούσε να κάνει λάθη. Το μυαλό συνεχώς έκανε λάθη.

Το Σκοτάδι ποτέ δεν λάθευε.

Ο Σόνταλιρ διέκρινε, τελικά, ένα φως μέσα στο έρεβος.

Το φως προερχόταν από τη χούφτα μιας κουκουλωμένης μορφής.

Ο Σόνταλιρ την πλησίασε και είδε ότι η μορφή, φυσικά, κρατούσε φωτόλιθο. Και μέσα από την κουκούλα της αντίκρισε την όψη της Ναλτάφιρ.

«Καταλαβαίνω,» της είπε. «Τώρα καταλαβαίνω.»

Τα μάτια της γυάλισαν. «Προς τα εκεί,» του είπε με την ψιθυριστή της φωνή, δείχνοντας στο βάθος της σήραγγας. «Σε περιμένουν.»

«Το ξέρω,» αν και δεν ήξερε σε ποιους αναφερόταν.

Παίρνοντας τον φωτόλιθο από το χέρι της παλιάς ξαδέλφης του, βάραισε μερικά μέτρα ακόμα, κατέβηκε ένα καθοδικό πέρασμα, κι έφτασε σε μια σπηλιά όπου μπορούσε να μυρίσει την παρουσία ανθρώπων προτού τους αντικρίσει καθώς η ακτινοβολία στο χέρι του παραμέριζε το πυκνό σκοτάδι – τον σύμμαχό του – σαν κουρτίνα.

Οι άνθρωποι τον κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια, με όψεις μισότρελες. Δεν είχαν καταλάβει τίποτα για το Σκοτάδι.

Ο Σόνταλιρ γέλασε ενώ αυτοί έμοιαζε νάχουν κοκαλώσει από την παρουσία του.

«Ήρθα να σας σώσω,» τους είπε.

Κεφάλαιο 9

Η Σκευωρία της Πειρατίνας

M

ετά το συμβούλιο των Ανυπότακτων στη σκηνή του Θανατογέννητου, αποφάσισαν να μείνουν στον καταυλισμό σήμερα. Ούτως ή άλλως, ήταν μεσημέρι πια· δεν υπήρχε λόγος να βιαστούν να φύγουν. Επιπλέον, ο Έλκερθιν είπε στον Κάλνεντουρ ότι ήθελε να του ξαναμιλήσει. Και ο Κάλνεντουρ δεν σκόπευε ν'απομακρυνθεί τόσο γρήγορα από τον γιο του. Είχε, μάλιστα, κατά νου να του κάνει μια πρόταση.

Για την ώρα, όμως, πήγε στη σκηνή που οι Ανυπότακτοι τού είχαν παραχωρήσει. Μαζί του ήταν, φυσικά, η Λουκία και η Ζέρκιλιθ, ενώ ο Ακατάλυτος τούς ακολουθούσε σαν σκιά των δασών και ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω τους.

Μπροστά στη σκηνή βρήκαν μια φωτιά αναμμένη (και καλά καλυμμένη μέσα σε λάκκο) καθώς και δυο σκεπασμένα καλάθια, τα οποία μόλις άνοιξαν διαπίστωσαν ότι περιείχαν φαγητά και ποτά: δύο σαλάτες ταξιδευτών, ψητά ριγανάτα κρέατα, ένα μπουκάλι Σεργήλιο οίνο, κι ένα μπουκάλι τοπικό Χαρνώθιο κρασί.

Καθώς άρχιζαν να τρώνε, η Λουκία ρώτησε τον Κάλνεντουρ γιατί έμεναν – «εκτός από το φαγητό, που είναι, ομολογουμένως, καλό,» παραδέχτηκε, μασώντας και ρίχνοντας ένα κομμάτι κρέας στον Ακατάλυτο, ο οποίος το δέχτηκε ενθουσιωδώς.

«Δεν άκουσες τον Θανατογέννητο; Έχει κάτι ακόμα να μου πει.»

«Είμαστε υποτακτικοί του Θανατογέννητου τώρα;» είπε η Λουκία, όχι απότομα, συζητητικά, και ήπιε Σεργήλιο οίνο από το μπουκάλι, σαν πειρατίνα που ήταν, ρίχνοντας το κεφάλι πίσω.

«Για να το λέει, κάποιο λόγο θα έχει, Λουκία,» της είπε η Ζέρκιλιθ. «Γιατί βιάζεσαι;»

«Δε μου φαίνεται ασφαλές τούτο το μέρος. Αν οι εχθροί τους τους βρουν αυτούς τους παρανόμους, θα μπλέξουμε κι εμείς στην όλη ιστορία.»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς· φαίνεται πως οι Ανυπότακτοι ξέρουν να διαλέγουν την τοποθεσία που στήνουν τον καταυλισμό τους.»

«Θέλω, επίσης, να ξαναμιλήσω στον γιο μου,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Λουκία, επιβεβαιώνοντας τους φόβους που η ίδια δίσταζε να εκφράσει ανοιχτά.

Μη μου πεις ότι τώρα σκοπεύεις να πηγαίνεις όπου πηγαίνει κι αυτός, σκέφτηκε, και τον ρώτησε: «Γιατί;»

«Είναι γιος μου, Λουκία.» Ο Δεξής και η Αριστερή δεν κάθονταν στους ώμους του τώρα· ήταν πλάι στη φωτιά, κατασπαράζοντας ένα κομμάτι ψητό κρέας που τους είχε ρίξει.

«Κι αφού του μιλήσεις ξανά, θα πάψει να είναι γιος σου;»

«Τι ακριβώς θες να πεις;»

«Απλά αναρωτιέμαι τι... σχέδια έχεις γι' αυτόν.»

«Έχω όντως κάτι στο μυαλό μου,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ, «αλλά πρέπει πρώτα να μιλήσω στον Έλκερθιν. Και στον ίδιο τον Άρκαλβιρ, φυσικά.»

Δεν έδωσε καμιά άλλη εξήγηση, και η Λουκία αισθάνθηκε ενοχλημένη. *Με κάθε μέρα που περνά γίνεται ολοένα και περισσότερο σαν αυτούς τους μουγκούς Μοργκιανούς!*

Ο Θανατογέννητος τους επισκέφτηκε όταν είχαν τελειώσει το φαγητό τους, λίγο προτού σηκωθούν για να μπουν στη σκηνή, λες και τους παρακολουθούσε τόση ώρα.

«Πρίγκιπα,» είπε καθίζοντας αντίκρυ στον Κάλνεντουρ. «Δε θέλω να φύγεις ακόμα από τη συντροφιά μας.»

«Είπα ότι σήμερα θα μείνω εδώ, δεν το είπα;»

«Δεν εννοώ για σήμερα μόνο.»

«Τι νομίζεις,» πετάχτηκε η Λουκία, «ότι θα γίνουμε και μέλη της συμμορίας σου;»

Ο Έλκερθιν την ατένισε με στενεμένα μάτια.

Ο Κάλνεντουρ τον πρόλαβε προτού μιλήσει: «Η Κόμισσα με χρειάζεται στην Όσβελακ, και το ξέρεις. Δε μπορώ να καθυστερήσω.»

Ο Έλκερθιν άργησε ν' απομακρύνει το άγριο, φονικό βλέμμα του από το πρόσωπο της Λουκίας, η οποία τον αντίκριζε κατάματα με τα πρασινόγκριζα πειρατικά μάτια της. *Άμα νομίζει ότι φοβάμαι τον Θανατογέννητο, γελιέται! Έχω αντιμετωπίσει χειρότερους κουρσάρους απ' αυτόν!*

«Κι εμείς σε χρειαζόμαστε,» είπε, τελικά, ο Έλκερθιν στον Κάλνεντουρ. «Θα διαλύσουμε αύριο τον καταυλισμό μας· θα πάμε αλλού. Και θα ξεκινήσουμε να συγκεντρώνουμε παρανόμους από τούτους τους τόπους, για την επίθεση εναντίον της Βορσίραθ. Όπως

καταλαβαίνεις, θα πρέπει να τους *πείσουμε* για να έρθουν μαζί μας· δε θα σηκωθούν έτσι απλά να χτυπήσουν μια τέτοια πόλη, ούτε καν για εμένα. Ούτε καν άμα τους πω ότι έχω τον Πρίγκιπα του Αίματος στο πλευρό μου. Όταν όμως *δουν* τον Πρίγκιπα με τα μάτια τους... τότε νομίζω πως το πράγμα θ' αλλάξει, Κάλνεντουρ.

»Και μην ξεχνάμε, επίσης,» πρόσθεσε ο Θανατογέννητος, βλέποντας πως ο Πρίγκιπας δεν απαντούσε αμέσως, «τον τρόπο με τον οποίο είχες απευθυνθεί στους Αγωνιστές του Βασιλείου τις προάλλες. Είμαι σίγουρος πως αυτό θα εντυπωσίαζε και τους ληστές που θα πάμε να συναντήσουμε.»

«Δεν γίνεται πάντα, όμως,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Τι εννοείς, δεν γίνεται πάντα; Ή μπορείς να το κάνεις ή δεν μπορείς!»

«Δεν είναι έτσι. Ό,τι έχει σχέση με τους θεούς, δεν είναι έτσι.»

«Σε είδαμε όλοι σα νάσουν το ίδιο το Ιερό Δέος, μα τα κόλπα του Ιουράσκει! Δε θα σε ξαναδούμε;»

«Ίσως. Ή ίσως όχι. Δε μπορώ να σου εγγυηθώ πως ό,τι έγινε με τους Αγωνιστές θα γίνει και με τους ληστές που κρύβονται εδώ, στους νότιους τόπους του Βασιλείου της Χάρνωθ.»

«*Γιατί;*» Γρύλισμα σχεδόν, γρύλισμα που βγαίνει απ'τον λαιμό λύκου.

«Γιατί οι ληστές δεν είναι Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Εξηγήσου, Κάλνεντουρ! Η σιωπή δεν είναι πάντα σύνεση.»

«Νομίζω πως το έχω πει ήδη, αλλά θα σ'το ξαναπώ: Η εκπαίδευση των Αγωνιστών ήταν που τους έκανε ιδιαίτερα επιρρεπείς στην παρουσσία του Χάρλαεθ Βοκ. Οι παράνομοι που θα πας να συναντήσεις σίγουρα δεν έχουν την ίδια εκπαίδευση.»

Ο Έλκερθιν ήταν σιωπηλός για μερικές στιγμές· συλλογισμένος. Ύστερα είπε: «Ακόμα κι έτσι, η παρουσία σου θα είναι σημαντική. Θα μετρήσει το να σε δουν. Διαφωνείς;»

«Η Κόμισσα με χρειάζεται στην Όσβελακ.»

«Ο στρατός των παρανόμων που μπορούμε να συγκεντρώσουμε *θα τη βοηθήσει* την Κόμισσα, μα τις λεπίδες της Θορμάνκου! Μείνε μαζί μας μέχρι, τουλάχιστον, να μιλήσουμε σ'έναν, δυο λήσатарχους: τους πιο σημαντικούς.»

Τώρα ήταν η σειρά του Κάλνεντουρ να είναι σιωπηλός και συλλογισμένος για μερικές στιγμές. Η Αριστερή φτερούγισε από δίπλα απ'τη

φωτιά και ήρθε να γαντζωθεί στον ώμο του, συρίζοντας προς τη μεριά του Θανατογέννητου.

Η Λουκία σκέφτηκε: *Γιατί δεν τον δαγκώνει, τον γαμημένο;*

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Εντάξει. Θα μείνω. Μέχρι να συναντήσουμε δύο λήσταρχους. Όστε να με δουν και να βεβαιωθούν ότι είμαι όντως εδώ. Μετά όμως θα φύγω, Έλκερθιν· τέλος συζήτησης.»

Ο Θανατογέννητος ένευσε. «Καλώς.» Και ήταν έτοιμος να σηκωθεί, αλλά ο Κάλνεντουρ τον σταμάτησε:

«Είναι και κάτι που πρέπει να σου πω εγώ.»

Ο Έλκερθιν έμεινε στη θέση του.

«Αν ο Άρκαλβιρ θελήσει νάρθει μαζί μου, θα διαφωνήσεις;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Τι θέλεις, δηλαδή; Να τον πάρεις στην Όσβελακ;»

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Είναι γιος μου, Έλκερθιν.»

«Αλλά δεν τον θυμάσαι...»

«Δεν έχει σημασία.»

Σιωπηλός ο Έλκερθιν για μερικές στιγμές ξανά, αλλά κοιτάζοντας τον Κάλνεντουρ καταπρόσωπο. Μετά: «Έχει συμφωνήσει ο μικρός;»

«Δεν τον έχω ρωτήσει ακόμα.»

Ο Θανατογέννητος ορθώθηκε. «Ό,τι αποφασίσει αυτός, τότε,» είπε, κι έφυγε μπροστά από τη σκηνή τους.

Αφού έσβησαν τη φωτιά απέξω για λόγους ασφαλείας, μπήκαν στη σκηνή για να ξεκουραστούν μερικές ώρες, και ο Ακατάλυτος και τα δύο Υπερυδάτια ερπετά μπήκαν μαζί τους. Ο Κάλνεντουρ και η Λουκία ξάπλωσαν πλάι-πλάι. Η Ζέρκιλιθ ξάπλωσε μόνη, εκεί όπου ήταν απλωμένο το στρώμα της, όσο πιο μακριά τους μπορούσε, για να μην τους ενοχλεί. Τους έστρεψε την πλάτη.

Θα ήθελε ο Θόρεντιν να ήταν εδώ. Αισθανόταν να της λείπει από τώρα. Αν και δεν ήταν πολύ καιρό κοντά του, τον είχε συμπαθήσει. Ίσως και να ήταν ερωτευμένη μαζί του, τολμούσε να υποθέσει. Ένιωθε το σώμα της να ξυπνά, ψηλά και χαμηλά, και μόνο που τον σκεπτόταν.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά. Έφερε στον νου της τον Σιλίσβας.

Έπρεπε να είχες πάει μαζί του, ήταν σαν μια φωνή να ψιθύρισε μες στο μυαλό της. Θα ήσουν ξαπλωμένη πλάι του τώρα. (Η φωνή του Ιουράσκε;)

Αλλά η Ζέρκιλιθ δεν μπορούσε να είχε πάει μαζί του· όφειλε να είναι κοντά στον τελευταίο Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ. Αυτός ήταν η μοναδική ελπίδα του Βασιλείου.

Έφερε πιο επίμονα τον Σιλίσβας στο μυαλό της.

Προσπάθησε να κοιμηθεί.

Αλλά, ως πολεμίστρια του Βασιλείου, ποτέ δεν έπαυε να βρίσκεται σε εγρήγορση:

Ύστερα από λίγο, προτού την πάρει ο ύπνος, άκουσε πίσω της έναν θόρυβο *παράξενο*. Κάποιος σηκωνόταν; Προσπαθώντας να μην κάνει φασαρία;

Κρυφοκοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, εξακολουθώντας νάχει την πλάτη της γυρισμένη στον Κάλνεντουρ και τη Λουκία, και είδε την Υπερυδάτια πειρατίνα να είναι όρθια ενώ ο Πρίγκιπας φαινόταν να κοιμάται.

Η Λουκία πλησίασε ξυπόλυτη την είσοδο της σκηνής, πήρε τις μπότες της, και βγήκε.

Πού πάει; απόρησε η Ζέρκιλιθ. Πού πάει χωρίς να θέλει να το ξέρει ο Κάλνεντουρ;

Ίσως να πήγαινε να κάνει τη φυσική της ανάγκη, απλώς. Αλλά η Ζέρκιλιθ δεν αισθανόταν καθόλου βέβαιη γι'αυτό. Είχε, αντιθέτως, μια άσχημη αίσθηση για ό,τι είχε μόλις δει.

Σηκώθηκε κι εκείνη όρθια και ζύγωσε την είσοδο της σκηνής, πιάνοντας τις μπότες της από δίπλα. Παραμέρισε την κουρτίνα και κοίταξε έξω: Η Λουκία βάδιζε ανάμεσα στις άλλες σκηνές του καταυλισμού – προς τα βάθη του. *Δεν πηγαίνει να κατουρήσει. Τι στην ουρά του Ιουράσκε πάει να κάνει;*

Η Ζέρκιλιθ έβαλε γρήγορα τις μπότες της, χωρίς να τις δέσει, και την πήρε στο κατόπι από απόσταση ασφαλείας.

Η Λουκία διέσχισε τον καταυλισμό ακολουθώντας έναν δρόμο που δεν ήταν καθόλου άγνωστος για τη Ζέρκιλιθ. *Είναι δυνατόν να κατευθύνεται εκεί; Τι έχει στο μυαλό της;*

Η Λουκία έφτασε στο μέρος που η Ζέρκιλιθ υποψιαζόταν ότι θα έφτανε: μπροστά στη σκηνή του Θανατογέννητου.

«Θέλω να μιλήσω σε αρχηγό σας,» είπε στους δύο φρουρούς που στέκονταν απέξω, κρατώντας ο ένας οπλολόγχη κι ο άλλος ένα

πελώριο τσεκούρι ακουμπισμένο στον ώμο. Η Λουκία είχε χρησιμοποιήσει την Καθομιλουμένη, την οποία έμοιαζε να ξέρει καλύτερα με κάθε μέρα που περνούσε.

«Είσαι η ξένη πούναι μαζί με τον Πρίγκιπα, ε;» τη ρώτησε ο πελεκυφόρος.

«Ναι. Λουκία με λένε.»

«Ο Πρίγκιπας σε στέλνει;»

«Θέλω μιλήσω σε αρχηγό.»

«Θ' ακούς ότι είναι λιγάκι απασχολημένος τώρα...» είπε ο πελεκυφόρος, κι ο άλλος ληστής μειδίασε σαν μαύρος γάτος κάτω απ' το φουντωτό μουστάκι του.

Τι έπρεπε ν' ακούει η Λουκία; αναρωτήθηκε η Ζέρκιλιθ, που δεν το άκουγε από εδώ όπου στεκόταν, μέσα σε μια πυκνή σκιά. *Ερωτοτροπίες;* Ήταν το πιθανότερο.

«Είναι... σοβαρό,» είπε η Λουκία κομπιάζοντας λίγο. «Πρέπει να μιλήσω με αρχηγό σας.»

«Ντάξει,» αποκρίθηκε ο πελεκυφόρος. «Δικός σου είναι ο λαιμός.» Κι ο άλλος ληστής γέλασε κοφτά.

Ο πελεκυφόρος στράφηκε στην είσοδο της σκηνής, στην κλειστή κουρτίνα, χωρίς να την παραμερίσει. «Ε, Θανατογέννητε!» φώναξε. «Μ' ακούς, ρε Θανατογέννητε; Έχεις επισκέπτρια! Θε να σου μιλήσει. Η Λουκία: αυτή η ξένη πούναι με τον Πρίγκιπα.»

Η κουρτίνα δεν άργησε να παραμεριστεί και η άγρια όψη του Έλκερθιν να φανεί. Ήταν ντυμένος μόνο με το παντελόνι του, γυμνός από τη μέση και πάνω. Η Ζέρκιλιθ όφειλε να παρατηρήσει πως η διάπλαση του κατάμαυρου σώματός του δεν ήταν καθόλου άσχημη: μυώδης και όμορφος, χωρίς να είναι σαν κακοφτιαγμένο βαρέλι. Ο Ιουράσκει θα μπορούσε να ήταν έτσι, ή ένας γιος της Θορμάνκου.

Του Βορέσας; Καλύτερα να μην το σκεφτόταν αυτό...

«Τι είναι;» ρωτούσε ο Έλκερθιν καθώς τούτοι οι συλλογισμοί περνούσαν σαν φευγαλέες σκιές απ' το νου της Ζέρκιλιθ. «Τι θέλει ο Πρίγκιπας;»

«Εγώ θέλω να μιλήσω με εσένα,» απάντησε η Λουκία, στην Καθομιλουμένη πάλι. «Μέσα. Σκηνή σου.»

Ο Έλκερθιν τής έκανε νόημα να περάσει.

Και η Λουκία μπήκε.

Ενώ η Ζέρκιλιθ περίμενε απέξω, κρυμμένη στις σκιές.

Μέσα στη μεγάλη σκηνή του Θανατογέννητου, όπως το περίμενε από τους θορύβους που ακούγονταν πιο πριν, η Λουκία αντίκρισε την Ακνάριθ'λι, γαλανόδερμη και βλοσυρή, μοιάζοντας έκδηλα ενοχλημένη. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ πανωφόρι που θύμιζε καπαρντίνα (το ένδυμα που οι Χαρνώθιοι ονόμαζαν *πανωφόρι δρόμων* – αλλά η Λουκία δεν το ήξερε αυτό), και μάλλον δεν φορούσε τίποτ' άλλο από μέσα.

«Γιατί δεν ήρθε ο ίδιος;» ρώτησε ο Έλκερθιν.

Η Λουκία μίλησε στη Συμπαντική τώρα: «Δεν είναι ο Κάλνεντουρ που θέλει να σου μιλήσει. Εγώ θέλω να σου μιλήσω.» Κι έκανε μερικά βήματα, για να πάει πιο βαθιά μέσα στη σκηνή, μην τυχόν και κρυφάκουγαν οι ληστές απ έξω.

Ο Έλκερθιν την ακολούθησε. «Από πότε έχουμε κάτι να πούμε οι δυο μας;» Τα μάτια του την ατένιζαν εχθρικά.

Η Λουκία δεν τα απέφυγε. «Θες να κρατήσεις εδώ τον Άρκαλβιρ, ή όχι;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Πες του να μη δεχτεί την πρόταση του Κάλνεντουρ, να μη φύγει απ'τους Ανυπότακτους. Πες του το *τώρα*. Προτού ο Κάλνεντουρ πάει και του μιλήσει.»

«Γιατί;»

«Για να τον κρατήσεις μαζί σου.»

«Κι εσένα τι σε νοιάζει;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά.»

«Μου ζητάς να κάνω κάτι για σένα, αλλά αρνείσαι να—»

«Δεν είναι μόνο για μένα. Είναι και για *σένα*.»

«Ποιος σου είπε ότι εγώ θέλω να τον κρατήσω εδώ τον μικρό; Ίσως να μου είναι βάρος.»

«Δε νομίζω ότι τον θεωρείς βάρος, Έλκερθιν. Νομίζω ότι τον βλέπεις σαν γιο σου, και ότι, μάλλον, κι αυτός σε βλέπει σαν πατέρα του. Κράτησέ τον κοντά σου.»

«Εσύ τι έχεις να κερδίσεις;»

«Σου είπα: αυτό είναι δική μου δουλ—»

«Ζητάς να κάνουμε μια συμφωνία, και δε θες να πεις τον λόγο! Τι μου προσφέρεις;»

«Θα κρατήσεις εδώ τον Άρκαλβιρ.»

«Πράγμα που μπορούσα να κάνω *ούτως ή άλλως*· δε χρειαζόταν νάρθεις εσύ να μου το πεις.»

«Σκόπευες να το κάνεις, λοιπόν;»

«Τώρα, αυτό είναι δική μου δουλειά.»

Η Λουκία αναστέναξε, αλλά πάλι δεν πήρε τα μάτια της από την όψη του. Στην Υπερυδάτια, είχε αντιμετωπίσει και πιο σκληρούς κουρσάρους από αυτόν! «Ήρθα να σου προτείνω κάτι που υποθέτω πως ήδη θέλεις.»

«Ήρθες να με βάλεις να κάνω ό,τι δεν μπορείς να κάνεις εσύ.»

«Αμοιβαίο συμφέρον.»

«Ή έτσι νομίζεις.»

«Θα του μιλήσεις ή όχι;» απαίτησε η Λουκία, άγρια.

«Τι έχεις να μου δώσεις ως αντάλλαγμα;»

«Θες κι αντάλλαγμα;» Σχεδόν γέλασε. «Από εμένα;»

«Αν θέλω;»

«Τι θέλεις;»

«Γδύσου και άσε με να σε πηδήξω.» Την κοίταζε σαν λύκος.

Η Λουκία αναρωτήθηκε αν της έκανε πλάκα, ο γαμιόλης γιος του Λοκράθου. Λοξοκοίταξε την Ακνάριθ'λι, η οποία στεκόταν και τους κοίταζε με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, χωρίς να φαίνεται να έχει εκπλαγεί, ή θυμώσει, από τα λόγια του Θανατογέννητου.

«Δεν είμαι γυναίκα σου,» του είπε η Λουκία. «Γιατί δεν πηδάς αυτήν;» Έδειξε τη μάγισσα με μια κοφτή κίνηση των κόκκινων φρυδιών της. «Δε σου φτάνει;»

«Αφού δεν έχεις να προσφέρεις τίποτα,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν, «τότε μη ζητάς συμφωνίες, ξένη.»

«Δεν ήρθα να κάνω συμφωνία. Ήρθα να κάνω μια πρόταση – κάτι μου μας συμφέρει και τους δύο. Σκέψου το. Αλλά γρήγορα. Δεν έχεις πολύ χρόνο. Ο Κάλνεντουρ τώρα κοιμάται στη σκηνή του, κι όταν ξυπνήσει, μάλλον θα πάει να μιλήσει στον μικρό.»

Και στράφηκε προς την είσοδο της σκηνής του Θανατογέννητου–

Ο Έλκερθιν την έπιασε απ'το μπράτσο. «Αν το πω αυτό στον Πρίγκιπα;»

«Θα είσαι ηλίθιος! Όπως επίσης κι αν δεν μιλήσεις στον μικρό. Ο Κάλνεντουρ δεν τον θυμάται, Έλκερθιν. Δε θυμάται τίποτα. Δεν είναι πια ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ουσιαστικά. Πίστεψέ με – τον ξέρω. Είναι άλλος άνθρωπος, που απλά μοιάζει με τον Πρίγκιπά σας και μπορεί να σας εξυπηρετήσει. Ο Άρκαλβιρ είναι πολύ περισσότερο δικός σου γιος παρά δικός του. Εσύ τον μεγάλωσες, εσύ τον δίδαξες ό,τι

ξέρει. Θ' αφήσεις τον Κάλνεντουρ να σ' τον κλέψει επειδή ξαφνικά ήρθε από άλλες διαστάσεις και τον ζητά;»

Το χέρι του Έλκερθιν είχε πέσει απ' το μπράτσο της, και η Λουκία νόμιζε πως τα λόγια της είχαν αγγίξει κάτι μέσα στην άγρια καρδιά του, αν και το βλέμμα του εξακολουθούσε να είναι δολοφονικό. Τέτοιοι άνθρωποι (και είχε συναντήσει πολλούς τέτοιους στη ζωή της) δεν μπορούσαν παρά να έχουν συνεχώς δολοφονικό βλέμμα. Υποπτευόταν, μάλιστα, πως και το δικό της βλέμμα πρέπει να ήταν παρόμοιο τώρα. Ή, ίσως, και γενικά.

Βγήκε απ' τη σκηνή του Θανατογέννητου χωρίς άλλη κουβέντα.

Η Ζέρκιλιθ την είδε και κρύφτηκε καλύτερα μέσα στην πυκνή σκιά, για να την αφήσει να περάσει από μπροστά της προτού την ακολουθήσει πάλι. *Τι είπε με τον Θανατογέννητο; Ό,τι κι αν ήταν, πάντως, δεν άργ-*

Δυο μάτια, χαμηλά, κοντά στο έδαφος, την κοίταζαν στραφταλίζοντας στο σκοτάδι.

Η Ζέρκιλιθ ξαφνιάστηκε, νομίζοντας ότι είχε βρεθεί υπό επίθεση Ίσκιων.

Μετά, ο Ακατάλυτος κινήθηκε, βγαίνοντας απ' τις πυκνές σκιές και ζυγώνοντας σβέλτα τη Λουκία—

—η οποία στάθηκε, ξαφνιασμένη. Και μειδίασε λοξά. «Με βρήκες πάλι, παλιοκατάσκοπε;» Έσκυψε για να τον χαϊδέψει, αλλά εκείνος έτρεξε προς τις σκιές.

Προς τη Ζέρκιλιθ.

Η Λουκία δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ότι ήταν αυτή, μα μπορούσε να δει ότι *κάποιος* ήταν εκεί. Μια σκοτεινή φιγούρα.

Η οποία, αμέσως, τινάχτηκε κι έτρεξε ανάμεσα σε δυο σκηνές.

Ο Ακατάλυτος είχε βρει έναν πραγματικό κατάσκοπο! —*Ποιον;*

Η Λουκία έτρεξε ξοπίσω της σκοτεινής μορφής. Το αριστερό της πόδι την πονούσε ακόμα από τη σφαίρα που είχε δεχτεί στον μηρό όταν πολέμησαν μέσα στο Παλάτι των Σκιών, αλλά δεν την πονούσε αρκετά για να τη σταματήσει — μια ενόχληση μονάχα.

(Άκουσε τον Ακατάλυτο να συρίζει άγρια από κάπου στα δεξιά της.)

Παρατήρησε ότι η φιγούρα που κυνηγούσε είχε μακριά μενεξεδιά μαλλιά και μάλλον ήταν γυναίκα. Κάτι τής θύμιζε. Μπορεί να ήταν αυτή; *Γαμήσου!* σκέφτηκε η Λουκία, οργισμένα.

Η Ζέρκιλιθ ακόμα δεν είχε δέσει τα κορδόνια των μποτών της. Είχε κάνει το λάθος και τα είχε ξεχάσει λυτά όσο ήταν κρυμμένη μέσα στην

πυκνή μεσημεριανή σκιά των Χαρνώθιων δασών. Και τώρα πάτησε ένα από αυτά, έχασε την ισορροπία της – μια πνιχτή, ξαφνιασμένη φωνή βγήκε απ' τα χείλη της – βρήκε πάλι την ισορροπία της και συνέχισε–

Ο λίγος χρόνος που είχε χάσει ήταν αρκετός για τη Λουκία, η οποία τινάχτηκε κι έπεσε στη ράχη της, αρπάζοντάς την σαν γάτα που πηδά καταπάνω στο ποντίκι.

Σωριάστηκαν στο έδαφος κι οι δυο, κουτρουβάλησαν, η Λουκία βρέθηκε από πάνω – και παρατήρησε ότι είχε δίκιο: *αυτή είναι!* «Τι κάνεις εσύ εδώ;» γρύλισε. «Με παρακολουθείς;»

«Γιατί πήγες να βρεις τον Θανατογέννητο;» Η Ζέρκιλιθ προσπάθησε να τη σπρώξει, να τη ρίξει από πάνω της· αλλά η Λουκία δεν έφευγε.

«Με παρακολουθείς;»

«Σήκω και θα μιλήσουμε! Μη με κάνεις να–»

«Ε! Τι τρέχει εκεί;» φώναξε κάποιος, στην Καθομιλουμένη· και, γυρίζοντας τα κεφάλια τους, είδαν έναν Ανυπότακτο να έρχεται – έναν οπλισμένο ληστή – και δυο άλλους από πίσω του – έναν άντρα και μια γυναίκα, παρόμοια οπλισμένους μ' εκείνον.

«Τίποτα!» του απάντησε η Ζέρκιλιθ. «Απλά μιλάμε, και σκοντάψαμε.» Και προς τη Λουκία, στην Κοινή Υπερυδάτια: «Σήκω από πάνω μου.»

Η Λουκία, βλέποντας ότι μάλλον θα είχαν άσχημα ξεμπερδέματα αν δεν το έκανε, σηκώθηκε· και η Ζέρκιλιθ σηκώθηκε αμέσως μετά απ' αυτήν, σαν γάτα που είχε γλιστρήσει.

Η Ανυπότακτη γέλασε. «Παίζουν, μου φαίνεται, οι δυο τους, Βάρναλιρ!»

«Συμβαίνει κάτι;» τις ρώτησε ο άντρας που είχε μιλήσει και πριν.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Όλα καλά.»

«Όλα καλά,» επιβεβαίωσε η Λουκία.

«Ποιες είστε; Δε σας έχω ξαναδεί.»

«Τώρα ήρθαμε,» απάντησε η Ζέρκιλιθ.

«Τα ονόματά σας;» Ο Βάρναλιρ κι οι άλλοι δύο τις ζύγωσαν, σχηματίζοντας ημικύκλιο, με τα χέρια τους κοντά στα όπλα τους, μοιάζοντας έτοιμοι να τα τραβήξουν.

«Δεν είμαστε κατάσκοποι, φίλε.»

«Μην τιμάτε, τότε, τόσο τον Σιλίσβας· πείτε τα ονόματά σας!»

«Με τον *Πρίγκιπα* έχουμε έρθει, εντάξει; Είμαστε οι δύο συνοδοί του. Ζέρκιλιθ με λένε, κι αυτήν Λουκία – δεν είναι Μοργκιανή.»

Ο Βάρναλιρ συνοφρυώθηκε, όπως κι οι άλλοι δύο.

«Θες να πάμε τώρα στον Θανατογέννητο να το επιβεβαιώσει;»

«Καλά,» είπε ο Βάρναλιρ. «Τραβάτε στη δουλειά σας. Αλλά να το ξέρετε πως υπάρχει χώρος γι' αυτό που κάνατε.»

«Τι εννοείς;»

«Μέρος για να λύνουμε τις διαφορές μας. Στο κέντρο του καταυλισμού. “Η αρένα,” το λέμε. Θα το βρείτε εύκολα. Εκεί μέσα μπορείτε να σκοτωθείτε με την ησυχία σας άμα θέτε – κι άμα δε σας πειράζει να σας παίρνουν μάτι. Αλλά *πουθενά αλλού* στον καταυλισμό – Νόμος Θανάτου.» Το τελευταίο το άρθρωσε σαν να σήμαινε κάτι το ιδιαίτερο ανάμεσα στους Ανυπότακτους.

Η Ζέρκιλιθ ένευσε. «Θα τόχουμε υπόψη. Αλλά δεν ήταν ο σκοπός μας να χτυπηθούμε. Απλώς γλιστρήσαμε, είπα.»

Ο Βάρναλιρ ρουθούνισε. «Ό,τι νομίζετε.» Και εκείνος κι οι άλλοι δυο απομακρύνθηκαν. «Η αρένα είναι προς τα κει, άμα σας ενδιαφέρει,» είπε η Ανυπότακτη, δείχνοντας.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία δεν αποκρίθηκαν.

Η πρώτη είπε στη δεύτερη, χαμηλόφωνα: «Πάμε να μιλήσουμε λίγο παραπέρα,» στην Κοινή Υπερυδάτια.

Μπήκαν ανάμεσα σε δυο σκηνές, όπου ο χώρος ήταν τόσο σκιασμένος που θύμιζε νύχτα, και ο Ακατάλυτος τις ακολούθησε· μόνο τα μάτια του φαίνονταν εδώ πέρα, κατάμαυρος σαν το δέρμα της Ζέρκιλιθ όπως ήταν.

«Με παρακολουθείς;» είπε η Λουκία. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου νομίζεις ότι κάνεις;»

«Σε είδα να βγαίνεις κλεφτά απ' τη σκηνή μας ενώ ο Κάλνεντουρ κοιμόταν. Παραξενεύτηκα.» Εξακολουθούσαν να μιλάνε στην Κοινή Υπερυδάτια κι οι δυο τους, παρότι εδώ δεν υπήρχε κανείς για να κρυφακούσει – εκτός αν είχε τ' αφτί του κολλημένο στο πάνινο τοίχωμα κάποιας σκηνής.

Ο Ακατάλυτος νιαούρισε.

«Δε σκέφτηκες ότι μπορεί να πήγαινα να *κατουρήσω*;» μούγκρισε η Λουκία, ατενίζοντάς την σαν να ήταν έτοιμη να της χιμήσει ξανά.

«Δεν πήγαινες να κατουρήσεις, όμως. Γιατί επισκέφτηκες τον Θανατογέννητο, Λουκία; Σίγουρα, δεν σε είχε στείλει ο Κάλνεντουρ.»

«Πού το ξέρεις εσύ; Ίσως και να με είχε στείλει!»

«Θα τον ρωτήσω, τότε—»

Η Λουκία την άρπαξε με τη μια γροθιά απ'τη μπροστινή μεριά της μπλούζας της. «Να κοιτάς τη δουλειά σου!»

Η Ζέρκιλιθ τής έπιασε τον καρπό. «Μην αρχίσουμε τα ίδια.

»Πες μου γιατί επισκέφτηκες τον Θανατογέννητο.»

Η Λουκία σκέφτηκε να της έλεγε ψέματα, να της έλεγε πως όντως την είχε στείλει ο Κάλνεντουρ για να του πει κάτι – κάτι – τι; Ό,τι ψέμα και νάλεγε, η Ζέρκιλιθ θα το καταλάβαινε μάλλον· η Λουκία δεν ήξερε τόσο καλά τους Μοργκιανούς.

Άφησε τη μπλούζα της Ζέρκιλιθ. «Δεν υπάρχει λόγος ο Κάλνεντουρ να μάθει γι'αυτό.»

«Τι συμβαίνει;» επέμεινε η Ζέρκιλιθ. «Δε θα του πω τίποτα, αλλά θέλω να ξέρω τι συμβαίνει.» Ό,τι κι αν ήταν, σκεφτόταν, δεν μπορεί να ήταν κάτι το καταστροφικό, μα τον Νούρκας. Η Λουκία ήταν φίλη του Κάλνεντουρ, ήταν γυναίκα του· είχε αποδείξει, από την Υπερυδάτια, ότι ήταν πιστή σ'εκείνον· αποκλείεται τώρα να είχε, ξαφνικά, γίνει εχθρά του χωρίς κανέναν λόγο! Η Ζέρκιλιθ δεν μπορούσε να πιστέψει κάτι τέτοιο.

Και η Λουκία, συγχρόνως, σκεφτόταν για τη Ζέρκιλιθ: *Την ενδιαφέρει μόνο το καλό του Πρίγκιπά της. Αυτό είναι το μόνο που την ενδιαφέρει. Ή, τουλάχιστον, πώς μπορεί να τον χρησιμοποιήσει για να διώξει τη Σφετερίστρια από εδώ.* Το προτιμότερο ήταν να της έλεγε την αλήθεια: οτιδήποτε άλλο μπορεί να δημιουργούσε πολύ άσχημη κατάσταση.

Η Λουκία αναστέναξε. *Παγιδεύτηκα, γαμώτο!* Είπε: «Είχα πάει να του μιλήσω για τον μικρό.»

Η Ζέρκιλιθ την κοίταξε παραξενεμένη.

«Τον γιο του Κάλνεντουρ,» εξήγησε η Λουκία.

«Τι...;»

«Του ζήτησα να τον κρατήσει εδώ. Να κουβεντιάσει μαζί του προτού πάει να κουβεντιάσει ο Κάλνεντουρ με τον Άρκαλβιρ.»

«Γιατί, μα τον Νούρκας;»

«Έλα τώρα, Ζέρκιλιθ! Ο Κάλνεντουρ δεν χρειάζεται να έχει κοντά του αυτό το παιδί. Θα... θα τον αποσπά από τα πράγματα που πρέπει να κάνει. Και δεν τον θυμάται, ούτως ή άλλως, τον γιο του! Τι νόημα έχει; Καλύτερα ο Άρκαλβιρ να μείνει με τον Θανατογέννητο. Εδώ είναι η θέση του.» Όπως και η θέση του Γεώργιου είναι στην Υπερυδάτια.

«Και εσύ θα το αποφασίσεις αυτό; Ερήμην του Κάλνεντουρ;» Η Ζέρκιλιθ νόμιζε πως κάτι τής έκρυβε.

«Ο ίδιος είναι πολύ... πολύ συγχυσμένος τώρα· δεν τον βλέπεις; Ο μικρός τον έχει αναστατώσει. Και χωρίς καλό λόγο!»

«Γιατί δε μου λες την αλήθεια, Λουκία;»

«Την αλήθεια σου λέω, γαμώτο!» ενώ σκεφτόταν: *Γιατί δεν ακολουθείς τώρα το «η σιωπή είναι σύννεση» και τέτοιες μαλακίες, Ζέρκιλιθ; Γαμήσου! Είσαι σαν τους άλλους Μοργκιανούς μόνο όταν σε βολεύει;*

«Τι νομίζεις ότι θα κάνει ο μικρός στον Κάλνεντουρ; Θα ασκήσει κάποια επιρροή επάνω του;»

«Μην είσαι ανόητη! Σου είπα τι σκέφτομαι· δε θα το επαναλάβω.»

Δεν πρόκειται να μου πει την αλήθεια, παρατήρησε η Ζέρκιλιθ. «Τι σου απάντησε ο Θανατογέννητος;»

«Τίποτα.»

«Τον είδες να συμφωνεί μαζί σου;»

Αν έχει λίγο μυαλό θα συμφωνήσει! Πρέπει να συμφωνήσει. «Δεν ξέρω. Δεν είπε τίποτα. Θύμωσε, βασικά, που πήγα να τον βρω.» Ανασήκωσε τους ώμους.

Και η Ζέρκιλιθ πάλι είχε την αίσθηση ότι κάτι τής έκρυβε. Αλλά δεν την πίεσε άλλο. Ό,τι κι αν ήταν, τι μπορεί να ήταν;

«Μην πεις τίποτα στον Κάλνεντουρ,» της ζήτησε η Λουκία, έντονα. «Δε χρειάζεται να—»

«Σ'το υποσχέθηκα ήδη, δε σ'το υποσχέθηκα;»

«Δε θα του το πεις;»

«Όχι.»

Η Λουκία την κοίταζε για λίγο σαν να μην την πίστευε.

«Λουκία, το ξέρω πως τον αγαπάς, και το ξέρω πως κι εκείνος σ'αγαπά. Αν του έλεγα γιατί πήγες να βρεις τον Θανατογέννητο, ίσως αυτό να δημιουργούσε ρήγμα ανάμεσά σας. Πράγμα που δεν θέλω να συμβεί. Δε νομίζω ότι θα τον ωφελούσε.

»Πάμε πίσω στη σκηνή μας, τώρα;»

Η Λουκία δεν μπορούσε να διαφωνήσει.

Επιστρέφοντας στη σκηνή τους βρήκαν τον Κάλνεντουρ να τις περιμένει καθισμένος απ έξω, έχοντας μόλις ανάψει φωτιά μέσα στον λάκκο, ενώ ο Δεξής κι η Αριστερή φτερούγιζαν τριγύρω.

«Είχατε πάει βόλτα;» τις ρώτησε.

«Για να ρίξουμε μια ματιά στον καταυλισμό του Θανατογέννητου, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ.

«Χωρίς τις κάπες σας... Μ'αυτό το κρύο...»

«Δεν έχει και τόσο κρύο,» είπε αμέσως η Λουκία, αν και το αισθανόταν να την κεντρίζει σαν λεπίδες κάτω από τη μπλούζα της.

«Πού είχατε πάει;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Πρίγκιπά μου, σου είπα—»

«Δε θα φεύγατε έτσι, Ζέρκιλιθ, αν κάτι δεν είχε συμβεί. Τι συνέβη; Και πώς δεν το κατάλαβα εγώ; Τόσο βαριά κοιμόμουν, μα τα κόλπα του Ιουράσκε;»

«Η Λουκία ήταν που βγήκε πρώτη, και την ακολούθησα χωρίς να με δει.»

Η Λουκία την αγριοκοίταξε.

Η Ζέρκιλιθ συνέχισε: «Πήγε προς τη σκηνή του Θανατογέννητου.»

Η Λουκία ήταν έτοιμη να της χιμήσει, και η Ζέρκιλιθ το καταλάβαινε. *Περίμενε, ανόητη!* σκέφτηκε ενώ έλεγε στον Κάλνεντουρ: «Νόμιζε ότι ο Θανατογέννητος μπορεί νάχε τίποτα κακό στο μυαλό του. Ήθελε να τον παρακολουθήσει, να κρυφακούσει μες στη σκηνή του—»

«Είσαι σοβαρή;» είπε ο Κάλνεντουρ στη Λουκία.

Η Λουκία καθάρισε τον λαιμό της, νιώθοντας την οργή να φεύγει από μέσα της σαν καυτό νερό, νιώθοντας ξαφνικά την ψύχρα των δασών πιο έντονη. «Σου είπα ότι δεν τον εμπιστεύομαι, δε σ'το είπα;»

«Όχι ακριβώς έτσι· δεν το νομίζω.»

«Δεν τον εμπιστεύομαι, Γεώργιε. Ήθελα ν'ακούσω τι θα έλεγε ενώ δεν είμαστε μπροστά.»

«Αλλά δεν τα κατάφερε,» παρενέβη η Ζέρκιλιθ. «Δε μπορούσε να πλησιάσει εύκολα τη σκηνή· είχε φρουρούς εκεί κοντά. Και την πρόλαβα προτού κάνει καμιά ανοησία.»

»Θύμωσε.» Κοίταξε τη Λουκία και, μετά, πάλι τον Κάλνεντουρ. «Ευτυχώς, όμως, κανείς δεν μας είδε, κανείς δεν μας πέρασε για κατασκόπους.»

«Ευτυχώς,» συμφώνησε εκείνος. «Γιατί μη νομίζεις ότι οι Ανυπότακτοι θα δίσταζαν να σας επιτεθούν.» Και προς τη Λουκία: «Δεν τους βλέπεις πώς είναι; Δε σου θυμίζουν Υπερυδάτιους πειρατές;»

«Ναι, αλλά...»

«Ήταν ανοησία αυτή, μα τα δόντια της Έχιδνας! Και πάλι καλά τώρα που μιλάμε στην Κοινή Υπερυδάτια, αλλιώς μπορεί κάποιος απ'αυτούς να κρυφάκουγε *εμάς* και φασαρία να γινόταν μόλις μάθαινε ο Θανατογέννητος τι λέμε!»

Η Λουκία αναστέναξε. «Ίσως νάχεις δίκιο, Γεώργιε. *Μάλλον* έχεις δίκιο. Δεν έπρεπε νάχα πάει εκεί. Αλλά... σου λέω: δεν τον εμπιστεύομαι.»

«Δεν πρόκειται να μας προδώσει στη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν· αυτό είναι το μόνο βέβαιο.»

«Δεν ξέρω, όμως, τι *άλλο* μπορεί να κάνει.»

«Τι να κάνει; Τι είχες στο μυαλό σου, μα τον Νούρκας;»

«...Οτιδήποτε. Δεν ξέρω ακριβώς. *Οτιδήποτε.*»

Ο Κάλνεντουρ σηκώθηκε όρθιος, όπως κι εκείνες, που δεν είχαν ακόμα καθίσει. «Έπρεπε, τουλάχιστον, να με είχες ρωτήσει.»

«Συγγνώμη...»

«Πάω να μιλήσω στον γιο μου τώρα, εντάξει; Ελπίζω να σας βρω εδώ όταν επιστρέψω.» Φόρεσε το καπέλο σκοτεινών δασών κι απομακρύνθηκε, με τον Δεξή και την Αριστερή να τον ακολουθούν.

Ο Ακατάλυτος νιαούρισε δίπλα από τη δεξιά μπότα της Λουκίας.

Η Λουκία είπε στη Ζέρκιλιθ: «Για λίγο, νόμιζα ότι θα του τόλεγες.»

«Σου έδωσα τον λόγο μου, Λουκία.»

Η Λουκία ένευσε. «Σ'ευχαριστώ.»

«Δεν το έκανα για σένα,» της είπε η Ζέρκιλιθ, και μπήκε στη σκηνή τους.

Τη Λουκία δεν την ενδιέφερε και τόσο αυτό. Εκείνο που την ενδιέφερε τώρα ήταν αν ο Θανατογέννητος είχε πάει να μιλήσει στον Άρκαλβιρ πριν από τον Κάλνεντουρ, αν του είχε ζητήσει να μείνει εδώ, να μην ακολουθήσει τον γονιό του μακριά από τους Ανυπότακτους.

Κεφάλαιο 10

Το Κάλεσμα στο Αχανές

Είσαι εδώ, Ασλάνουρ;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ πλησιάζοντας τη σκηνή του γιου του: κι αμέσως νόμιζε πως μια συζήτηση διακόπηκε μέσα. Κάποιοι μιλούσαν πιο πριν; Είχε παρέα ο μικρός;

«Εδώ είναι,» απάντησε ο Θανατογέννητος. «Μπες, Πρίγκιπα.»

Ο Έλκερθιν; *Τέλος πάντων...* Ο Κάλνεντουρ παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και μπήκε, βρίσκοντας τον γιο του και τον Θανατογέννητο να κάθονται αντικριστά, σε ξύλινα, κακοφτιαγμένα σκαμνιά.

«Αν ενοχλώ....»

«Όχι,» είπε ο Έλκερθιν καθώς ορθωνόταν. «Μόλις έφευγα.» Κι έριξε ένα βλέμμα στον Άρκαλβιρ, ο οποίος ένευσε. «Μιλήστε,» είπε ο Θανατογέννητος στον Κάλνεντουρ και, περνώντας από δίπλα του, βγήκε απ' τη σκηνή.

Ο Κάλνεντουρ, με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους σιωπηλά στους ώμους του, κάθισε στο σκαμνί όπου πριν από λίγο καθόταν ο Έλκερθιν. «Ελπίζω να μη σας διέκοψα...»

«Όχι,» είπε ο Άρκαλβιρ. «Όντως έφευγε τώρα.»

«Και ίσως να είχε έρθει για να σου μιλήσει γι' αυτό που θέλω να σου μιλήσω κι εγώ...»

Ο Άρκαλβιρ τον κοίταξε ερευνητικά, καταπρόσωπο. «Τι έχεις έρθει να μου πεις... πατέρα;»

Πατέρα. Ο μικρός αναμφίβολα δυσκολευόταν να το πει. Μάλλον, δυσκολευόταν και να το συνειδητοποιήσει. *Και έχει δίκιο. Τους εγκατέλειπα. Τι γνώμη μπορεί νάχει για μένα;*

Δεν τον θυμάμαι καθόλου αλλά είμαι πατέρας του. Είμαι ο πατέρας του.

«Θα φύγω,» είπε στον Άρκαλβιρ. «Όχι τώρα αμέσως, αλλά σε λίγες μέρες. Θα μείνω να βοηθήσω τον Θανατογέννητο σε κάποιες συνεννοήσεις. Μετά, όμως, θα επιστρέψω στην Όσβελακ. Δε γίνεται αλλιώς.» Και περίμενε μερικές στιγμές, να δει την αντίδρασή του.

Ο μικρός απέφυγε το βλέμμα του.

Νομίζει ότι τον εγκαταλείπω ξανά;

«Θα ήθελα να έρθεις μαζί μου, Ασλάνουρ.»

Τα μάτια του Άρκαλβιρ συνάντησαν τα μάτια του Κάλνεντουρ. «Μη με λες Ασλάνουρ, πατέρα. Δεν το έχω συνηθίσει.»

«Όπως θέλεις.» Ούτε εγώ το έχω συνηθίσει... Ούτε το ένα όνομα ούτε το άλλο, μα τον Νούρκας! Δε θυμόταν τίποτα.

«Θα φύγεις, λοιπόν...»

«Θα έρθεις μαζί μου; Στην Όσβελακ;»

«Να κάνω τι, εκεί;»

Του ζήτησε ο Θανατογέννητος να μη μ'ακολουθήσει; «Να είσαι στο πλευρό μου. Και θα ξανασυναντήσεις τον Θανατογέννητο και τους δικούς του πολύ σύντομα. Θα πάμε να πολιορκήσουμε τη Βορσίραθ, όλοι μαζί.»

Τα μάτια του Άρκαλβιρ γυάλισαν ξαφνικά.

«Δε σ'το είπε αυτό ο Έλκερθιν;»

«Όχι...»

«Δε θα πρόλαβε. Πριν από μερικές ώρες το συζητούσαμε, μ'αυτόν και τους άλλους, μες στη σκηνή του.»

«Του είχα ζητήσει νάμαι κι εγώ εκεί!» Ακουγόταν θυμωμένος.

«Και δεν ήθελε;»

«Είπε ότι θ'ανταλλάσσονταν λόγια που δεν ήταν για τ'αφτιά μου ακόμα. Δε με βάζει ποτέ στις συγκεντρώσεις που παίρνει αποφάσεις μαζί με τους άλλους.»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε. «Σε θεωρεί πολύ μικρό, μάλλον.»

«Κι εσύ;»

«Νομίζω ότι έχεις αρκετή σύνεση.»

«Δε με ξέρεις καν... πατέρα.»

«Ίσως νάχεις δίκιο. Σε βλέπω, όμως. Παρατηρώ την όψη σου.»

»Θάρθεις μαζί μου στην Όσβελακ;»

Ο Άρκαλβιρ απέφυγε το βλέμμα του ξανά, κοιτάζοντας το έδαφος.

«Δεν είν' ανάγκη να μου απαντήσεις αμέσως,» τόνισε ο Κάλνεντουρ. «Σου είπα: θα φύγω σε δυο, τρεις μέρες. Μπορείς να μου απαντήσεις τότε. Σκέψου το μονάχα.»

Το βλέμμα του Άρκαλβιρ υψώθηκε. «Θα το σκεφτώ,» υποσχέθηκε. «Πες μου περισσότερα για την πολιορκία που σχεδιάζετε, πατέρα,» ζήτησε, λαίμαργα σαν λύκος που μυρίζεται θήραμα.

Η όψη του τρώμαζε λιγάκι τον Κάλνεντουρ. Δεν ήταν αυτή όψη δεκαεξάχρονου αγοριού. Όπως και οι όψεις των Αγωνιστών του Βασιλείου...

«Τι σου είπε;» τον ρώτησε η Λουκία όταν εκείνος επέστρεψε μπροστά στη σκηνή τους. «Θάρθει μαζί σου;» Ήταν καθισμένη πλάι στη φωτιά, παρέα με τη Ζέρκιλιθ. Τώρα φορούσαν κι οι δύο τις κάπες τους, και είχαν και τις κουκούλες σηκωμένες.

Ο Κάλνεντουρ κάθισε κοντά τους, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή φτερούγιζαν από τους ώμους του. «Θα το σκεφτεί.»

«Δε σου απάντησε, δηλαδή;»

«Τον προέτρεψα εγώ να μη μου απαντήσει βιαστικά, γιατί μου φάνηκε προβληματισμένος. Και φυσικό είναι να είναι προβληματισμένος. Πριν από δέκα χρόνια, που τους εγκατέλειψα, ήταν πολύ μικρός... Και τώρα, όταν πήγα στη σκηνή του, ήταν ο Θανατογέννητος εκεί, και του μιλούσε. Ο Ασλάνουρ δεν μου είπε τίποτα για την κουβέντα τους – και δε ζήτησα να μάθω – αλλά υποθέτω πως ίσως ο Έλκερθιν να του έλεγε για το ίδιο θέμα...»

«Το ίδιο θέμα;» είπε η Λουκία, ενώ σκεφτόταν: *Πήγε και τον βρήκε, τελικά. Το έκανε.*

«Για το αν πρέπει ο Ασλάνουρ να με ακολουθήσει ή όχι.»

«Νομίζεις ότι ο Θανατογέννητος τού ζήτησε να *μη* σ'ακολουθήσει;»

«Δεν ξέρω. Ίσως. Δεν είμαι σίγουρος. Θέλω, όμως, η απόφαση του Ασλάνουρ να είναι δική του. Και μου φάνηκε να τον ενδιαφέρει η επίθεση κατά της Βορσίραθ. Πολύ.» Κοίταξε τις φλόγες, προβληματισμένος, και μέσα τους είδε μια φιγούρα – μια γυναίκα ντυμένη με αρματωσιά, έχοντας μαλλιά που ήταν προέκταση της φωτιάς, ή, ίσως, η πηγή της φωτιάς. Και γελούσε, και το γέλιο της του ακουγόταν σαν λεπίδες που συγκρούονται και πυροβόλα που πυροβολούν. Η Θορμάνκου.

«Πώς προέκυψε αυτό;» ρώτησε η Λουκία. «Τι σχέση έχει;»

Ο Κάλνεντουρ είδε την Κυρά του Πολέμου να χάνεται πάλι μες στις φλόγες. «Ο Θανατογέννητος δεν του είχε πει τίποτα για την επίθεση που σχεδιάζουμε, και ο Ασλάνουρ φάνηκε να εκτίμησε το ότι του το είπα εγώ.»

Η Λουκία δεν το θεώρησε αυτό θετικό σημάδι. Αλλά δεν είπε τίποτα, φυσικά.

Το πρωί, οι Ανυπότακτοι διέλυσαν τον καταυλισμό τους και έφυγαν από εκείνη την τοποθεσία των νότιων Χαρνώθιων δασών.

Ο Έλκερθιν είπε στον Κάλνεντουρ: «Σπάνια καταυλιζόμαστε στο ίδιο μέρος. Προσπαθούμε ν'αλλάζουμε συνεχώς.» Οι δυο τους προπορεύονταν καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους, και κοντά τους ήταν η Ζέρκιλιθ, η Λουκία, και η Ακνάριθ'λι και μερικοί άλλοι Ανυπότακτοι, συμπεριλαμβανομένου του Άρκαλβιρ. Ο Δεξής και η Αριστερή φτερούγιζαν γύρω τους.

Ο Κάλνεντουρ δεν μίλησε.

Ο Έλκερθιν συνέχισε: «Τα οχήματά μας δεν τα είχαμε κοντά μας αυτή τη φορά – όπως και άλλες φορές. Δε μπορούσαν να περάσουν μέσα από τη βλάστηση. Τα είχαμε αφήσει στις παρυφές, ανατολικά. Τώρα κάποιος πάνε να τα πάρουν από εκεί, και θα μας συναντήσουν αργότερα.» Τους έδειξε: έξι λυκοκαβαλάρηδες που έφευγαν. «Θα ειδοποιήσουν εκείνους που τα φυλάνε.»

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε γιατί του τα έλεγε αυτά ο Θανατογένητος: δεν ήταν ακόλουθα της Μοργκιανής σοφίας «η σιωπή είναι σύνηση». *Μάλλον θέλει να μου δείξει ότι με θεωρεί κι εμένα σαν τους υπόλοιπους συντρόφους του.*

Οι Ανυπότακτοι ήταν όλοι καβάλα σε γιγαντόλυκους ή άλογα, δεν υπήρχε κανένας πεζός, αλλά ήταν μεγάλη ομάδα – ένας μικρός στρατός – και, επομένως, δεν μπορούσαν να ταξιδεύουν και πολύ γρήγορα μέσα στον δασότοπο. Κατευθυνόμενοι ανατολικά, στο τέλος της ημέρας έφτασαν κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών αλλά δεν βγήκαν από τα δάση. Καθοδόν, η Ακνάριθ'λι κι ένας άλλος μάγος έδιωξαν Ίσκιους που προσπάθησαν να επιτεθούν λίγο μετά το μεσημέρι. Ο Έλκερθιν σύστησε τον μάγο στον Κάλνεντουρ ως Λέδαρ-μυρ'χοκ ωλ Ντένερεμ.

«Συγγενής του...» Ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στον Κέλβιντιν ωλ Ντένερεμ, που δεν ήταν και πολύ μακριά, καβάλα σ'ένα γκριζο άλογο, αλλά ούτε και τόσο κοντά ώστε να τους ακούει.

«Ναι, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο μάγος μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Στις υπηρεσίες σας.» Έκλινε το κεφάλι. Στο χέρι του βαστούσε ένα κοντό ραβδί γεμάτο κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα: σαν αυτά που κρατούσαν συνήθως οι Διαλογιστές, με τη διαφορά ότι το συγκεκριμένο ραβδί είχε στην επάνω μεριά του μια αιχμηρή λεπίδα, θυμίζοντας *νότραθ* σχεδόν (το κοντό ακόντιο που χρησιμοποιούσαν κυνηγοί και μαχητές στα νότια της

Μοργκιάνης), και στην κάτω μεριά του ο Κάλνεντουρ υποψιαζόταν ότι είχε κρυφή κάννη και μπορούσε να πυροβολήσει μια, δυο σφαίρες τουλάχιστον.

«Σε κυνήγησε η Σφετερίστρια μαζί με τον αδελφό σου;»

«Δεν είναι αδελφός μου ο Κέλβιντιν, Υψηλότατε. Γιος μου είναι.»

Ο Κάλνεντουρ παρατήρησε το μαυρόδερμο πρόσωπο του μάγου μέσα στις πυκνές σκιές των δασών. Ναι, φαινόταν αρκετά μεγάλος, όντως...

Ο Λέδαρμιρ'χοκ συνέχισε: «Εγώ οδήγησα τον Θανατογέννητο σ' αυτόν, όταν ο ανόητος τα κατάφερε να υποδουλωθεί. Κάποιος έπρεπε να τον σώσει!» Κι απομακρύνθηκε από τον Πρίγκιπα, καβάλα στον γιγαντόλυκό του.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στον Έλκερθιν. «Γιατί δεν ήταν κι ο Λέδαρμιρ μαζί μας στο συμβούλιο; Τον εμπιστεύεσαι λιγότερο από τον γιο του;»

«Περισσότερο τον εμπιστεύομαι. Αλλά είναι παράξενος. Διαλογιζόταν, κι όταν διαλογίζεται δεν θέλει κανείς να τον διακόπτει εκτός αν είναι θέμα ζωής και θανάτου. Είχε ξεσηκώσει πόλεμο της Θορμάνκου, ο σκοτοφαγωμένος, την τελευταία φορά που “άσκοπα” τον ενόχλησα. Μόνο που δεν έστειλε τίποτα Ίσκιους να με καταβροχθίσουν!»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε μέσα από τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών, καθώς, φυσικά, συνέχιζαν να ταξιδεύουν· δεν είχαν σταματήσει καθόλου. Και η Κόρη της Πλάσης δεν έμοιαζε κουρασμένη από κάτω του, ούτε στο ελάχιστο.

«Μπορεί να φτιάξει βόμβες, ξέρεις,» τον πληροφόρησε ο Έλκερθιν. «Βόμβες σκιάς. Παγιδεύει Ίσκιους μέσα τους. Σαν δαίμονας είναι, ο καταραμένος. Και σαν λυσσασμένος λύκος εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου.»

«Επειδή είχε υποδουλωθεί ο γιος του;»

«Νομίζω πως είναι κάτι περισσότερο από αυτό.» Αλλά μάλλον δεν τον είχε ρωτήσει, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Η σιωπή είναι σύνεση.* Και ούτε ο Λέδαρμιρ θα είχε πει τίποτα σε κανέναν άλλο εδώ πέρα. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.* Συνηθισμένοι Μοργκιανοί, κι οι δυο τους...

Την επομένη, βγήκαν από τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών το μεσημέρι και σύντομα συνάντησαν τα οχήματα των Ανυπότακτων: τρία φορτηγά, ένα ερπυστριοφόρο πολεμικό άρμα με διπλό κανόνι και ρουκετοβόλο, και μερικά δίκυκλα. Από πάνω τους πετούσαν τρεις αερώνυχες.

Ἔστησαν πρόχειρο καταυλισμό και καταλύθηκαν για να ξεκουραστούν προτού συνεχίσουν το ταξίδι τους. Ορισμένοι Ανυπότακτοι περιφέρονταν καβάλα σε γιγαντόλυκους και δίκυκλα, κατοπτεύοντας τριγύρω για τυχόν ύποπτες κινήσεις. Κι ένας αερώνυχας πετούσε για τον ίδιο λόγο.

Ο Κάλνεντουρ είδε τον Σολκάρκας στον ουρανό: να περνά και να φεύγει – ένα γιγάντιο, πανίσχυρο πουλί.

Ύστερα, δυο άντρες και μια γυναίκα πλησίασαν τη σκηνή του καθώς εκείνος ήταν καθισμένος μπροστά της μαζί με τη Λουκία και τη Ζερκιλίθ και μια φωτιά ήταν αναμμένη στον λάκκο ανάμεσά τους (τον οποίο ένας Ανυπότακτος είχε γρήγορα σκάψει με δυο φτυαριές).

«Υψηλότατε,» είπε ο ένας από τους επισκέπτες, μοιάζοντας διστακτικός. Ἦταν ντυμένος σαν ληστής, όπως όλοι οι Ανυπότακτοι. Το ίδιο κι οι δυο μαζί του. Και η γυναίκα ήταν αξιοσημείωτα γεροδεμένη.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Ονομάζομαι Εθέλδιν αλ Κόμμιθουν, Υψηλότατε. Ἦμασταν κι οι τρεις δούλοι προτού ο Θανατογέννητος μάς λευτερώσει πρόσφατα. Ἦμασταν κουβαλητές. Μέσα σ'ένα φορτηγό που μετέφερε ενέργεια απ'τα ορυχεία των Οδοντωτών Ορέων. Δε μπορούμε να γυρίσουμε στα σπίτια μας, Υψηλότατε· μόνο με τον Θανατογέννητο μπορούμε νάμαστε πια. Αλλά τώρα – τώρα είστε εσείς εδώ, Υψηλότατε. Και θέμε να ρωτήσουμε, πήραμε το θάρρος να ρωτήσουμε, Υψηλότατε: θα μπορέσουμε τώρα να γυρίσουμε στα σπίτια μας;»

«Από πού είστε;»

Ο Εθέλδιν είπε ότι ήταν από την Ἀνωθ· η γυναίκα είπε ότι ήταν από τις Σκιερές Κοιλάδες (πρέπει να την είχαν αρπάξει οι βασιλικοί μαχητές σε κάποια συμπλοκή· οι Σκιερές Κοιλάδες δεν ήταν μέσα στο Βασίλειο της Χάρνωθ)· ο άλλος άντρας είπε ότι ήταν από ένα νησί της Μικρής Θάλασσας (δεν διευκρίνισε αν ήταν ένα από τα νησιά που το Βασίλειο είχε ως προτεκτοράτα).

«Ο Θανατογέννητος λέει πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά να πολεμήσουμε τη Σφετερίστρια,» εξήγησε ο Εθέλδιν. «Αλλά τώρα που είστε σεις εδώ, Υψηλότατε...»

«Θέλετε να φύγετε, δηλαδή;»

Οι τρεις απελευθερωμένοι δούλοι αλληλοκοιτάχτηκαν.

Ο Εθέλδιν είπε: «Ο Θανατογέννητος λέει ότι δε μπορούμε να φύγουμε. Δεν έχουμε πουθενά να πάμε. Όπου κι άμα πάμε, οι λύκοι της

Σφετερίστριας θα μας βρουν και θα μας κάνουν πράματα χειρότερα από πριν.»

«Αυτό,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ, «είναι αρκετά πιθανό, αν επιστρέψετε εκεί όπου μπορούν να σας βρουν... Αλλά αν εσύ» – κοίταξε τη γυναίκα – «πήγαινες πίσω στις Σκιερές Κοιλάδες, όπου το Βασίλειο δεν έχει έλεγχο, δε νομίζω ότι θα σε έβρισκε κανένας, εκτός αν έρχονταν συγκεκριμένα για εσένα.»

«Ο Θανατογέννητος θα με σκότωνε σαν τον Ήντλεμιρ, Υψηλότατε.»

Ο Κάλνεντουρ συνοφρυώθηκε. «Θα σε σκότωνε; Ποιος ήταν ο Ήντλεμιρ;»

«Ένας από εμάς.»

«Ένας από τους δούλους που ήμασταν στο φορτηγό,» εξήγησε ο Εθέλδρι. «Συνολικά δώδεκα. Χωρίς τον Ήντλεμιρ, έντεκα.»

«Και γιατί τον σκότωσε ο Θανατογέννητος;»

«Τότε η Σαρκάλα, Υψηλότατε: ήθελε να φύγει. Τόβαλε στα πόδια, ο ανόητος, όταν ο Θανατογέννητος μάς είχε σώσει και μας εξηγούσε ότι δε μπορούμε να φύγουμε, ότι πρέπει να μείνουμε μαζί του, να πολεμήσουμε, σαν αδέρφια με τους άλλους Ανυπότακτους.»

«Τον σκότωσε επειδή δεν ήθελε να γίνει πολεμιστής του;» έκανε ο Κάλνεντουρ, ενώ πίσω από τους τρεις απελευθερωμένους δούλους έβλεπε τώρα τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε να αγριοκοιτάζονται, όπως τους είχε ξαναδεί πίσω απ'τον Θανατογέννητο, αρκετές φορές.

«Είπε ότι του έκανε χάρη, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο Εθέλδρι. «Καλύτερα εγώ, είπε, που τον έστειλα στον Κήπο, παρά να τον πιάνανε οι λύκοι της Σφετερίστριας. Έτσι είπε.»

Κι αυτός ο άνθρωπος έχει μεγαλώσει τον γιο μου; Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε οργή, παρόμοια ίσως με του Οφιομαχητή (αν και ήξερε ότι δεν μπορούσε πραγματικά να υπάρξει σύγκριση). «Σας εξανάγκασε, δηλαδή, να μπειτε στη συμμορία του;»

Οι τρεις απελευθερωμένοι δούλοι φάνηκαν σαστισμένοι ίσως που τους ρωτούσε κάτι τέτοιο. Προβληματισμένοι, αναμφίβολα.

Ο Εθέλδρι είπε, τελικά: «Δε μπορούσαμε να πάμε αλλού, Υψηλότατε. Αυτό ήταν αλήθεια.

»Τώρα, όμως, που είστε εσείς εδώ, θα γυρίσουμε κάποτε πίσω στα σπίτια μας;»

«Κάποτε, ίσως,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Δε θέλω να σας πω ψέματα. Δε μπορώ να κάνω θαύματα.» Όχι τέτοιου είδους,

τουλάχιστον. «Θα πολεμήσουμε. Κι όταν το Βασίλειο είναι ξανά ελεύθερο από την τυραννία της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, τότε ο καθένας θα μπορεί να πάει όπου τον προστάζει η καρδιά του.»

Τα λόγια του φάνηκε να τους έκαναν να αναθαρρήσουν, για κάποιο λόγο.

«Αλλά δεν θα γίνει αύριο, ούτε μεθαύριο,» τους προειδοποίησε ο Κάλνεντουρ. «Να προσέχετε τους εαυτούς σας. Κι αν θέλετε να μου μιλήσετε για το *οτιδήποτε*, μη διστάσετε.»

«Ο Νούρκας να σας έχει καλά, Υψηλότατε,» είπε ο Εθέλδριρ.

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!» είπε ο άλλος άντρας, που ο Κάλνεντουρ δεν ήξερε το όνομά του.

«Πώς σε λένε εσένα;»

«Γάρταλιν ωλ Φένταρεμ, Υψηλότατε.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε και τους είπε να πηγαίνουν.

Οι τρεις αποχώρησαν, σιωπηλοί.

Η Λουκία έστρεψε το βλέμμα της στον Κάλνεντουρ. «Σ' το είπα ότι τον Έλκερθιν δεν είναι να τον εμπιστεύεσαι.»

«Δεν έκανε τίποτα που δεν κάνουν και πολλοί πειρατές στην Υπερυδάτια, όπως πολύ καλά ξέρεις...» *Προσπαθώ να τον δικαιολογήσω, μα τον Νούρκας;*

«Εσύ δεν το είχες κάνει ποτέ, Καπετάνιε μου.»

«Μάλλον δε θυμάσαι καλά, ωκεανίδα μου.»

Ύψωσε το ένα της φρύδι ερωτηματικά.

«Πώς πήρα το πλοίο σας υπό τον έλεγχό μου; Και έχεις ξεχάσει εκείνη την ιστορία που σας έλεγα για το πώς μάζεψα καθάρματα και μη από την Τριάνη για να αναζητήσω το Πέρας των Θαλασσών;»

«Εξαιρέσεις...» αποκρίθηκε η Λουκία, υπομειδιώντας. «Και το γεγονός ότι πήρες με το έτσι-θέλω το πλοίο του Αγένιου υπό τον έλεγχό σου δεν μετράει.»

«Σοβαρά;»

«Όταν ένας άνθρωπος κλέβει *μόνος του* ένα ολόκληρο καράβι κι ένα ολόκληρο πλήρωμα, τι μπορείς να το πεις αυτό, μα τα δόντια της Έχιδνας; Απαγωγή; Πειρατεία;»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε, καθώς θυμόταν εκείνες τις άγριες μέρες στην Ιχθυδάτια της Υπερυδάτιας, και η Λουκία κι η Ζέρκιλιθ γέλασαν μαζί του.

Το απόγευμα, οι Ανυπότακτοι διέλυσαν τον καταυλισμό τους και ταξίδεψαν νότια και ανατολικά, κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων

δασών. Όταν νύχτωσε καταυλίστηκαν εκεί ξανά. Και ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν πού ακριβώς τους οδηγούσε ο Θανατογέννητος. Υπήρχε προς ετούτη την κατεύθυνση κάποιος σημαντικός παράνομος που έπρεπε να κάνουν σύμμαχό τους για να χτυπήσουν τη Βορσίραθ; Ποιος;

Όταν, με το ξημέρωμα, άρχισαν να ταξιδεύουν πάλι, πλησίασε τον Έλκερθιν και τον ρώτησε.

«Ναι,» απάντησε εκείνος, καβάλα στον γιγαντόλυκό του, «είναι κάποιος σημαντικός προς τα δω, Πρίγκιπα.»

«Αν συνεχίσουμε να κατευθυνόμαστε νοτιοανατολικά» – κι αυτό φαινόταν να κάνουν ξανά, ταξιδεύοντας, όπως και πριν, κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών – «θα φτάσουμε, στο τέλος, στο Αχανές.» Το είπε γι'αστείο, φυσικά, μα δεν χαμογελούσε κάτω απ'τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών.

«Ναι,» αποκρίθηκε, σοβαρά, ο Έλκερθιν.

Ο Κάλνεντουρ τον περίμενε σιωπηλά να συνεχίσει.

Ο Έλκερθιν είπε: «Ο άνθρωπος που ψάχνουμε καταυλίζεται κοντά στο Αχανές. Κάποιοι λένε ότι περιπλανιέται και μέσα του.»

«Μιλάς για άνθρωπο τρελό;»

«Κι αυτό το λένε κάποιοι. Όμως, τρελός ή μη, τον ακολουθούν πολλοί που είναι εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου ή θέλουν να σωθούν από αυτήν. Ονομάζεται Ίλνεμουρ'σαρ ωλ Κέριβεκ. Αλλά συνήθως τον αποκαλούν “Ίλνεμουρ ο Αχανής”.»

«Και είσαι σίγουρος ότι μπορεί να μας βοηθήσει;»

«Νομίζω πως, άμα σε δει μαζί μας, θα συμφωνήσει να έρθει.»

«Δεν εννοώ αυτό.»

«Κατάλαβα τι εννοείς. Δε θα μας πηγαινα εκεί αν δεν είχα καλό λόγο, Πρίγκιπα.»

Ο Κάλνεντουρ δεν έκανε άλλες ερωτήσεις.

Όλη την ημέρα δεν άλλαξαν καθόλου την πορεία τους: πάντα νοτιοανατολικά, πάντα κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, όπου ο Κάλνεντουρ έβλεπε συχνά το Θηρίο της Πλάσης, τον Σερτίνγκε, να τον παρατηρεί και να τον καλεί, ενώ από την αντίθετη μεριά, από τα ανατολικά, έβλεπε κάπου-κάπου, απόμακρα, έναν μοναχικό ταξιδιώτη που ήξερε πως επίσης τον παρατηρούσε, και καταλάβαινε ότι δεν μπορεί παρά να ήταν ο Νούρκας ο Περιπλανώμενος.

Όταν νύχτωσε και είχαν καταυλιστεί ξανά, ο Κάλνεντουρ κοιτάζοντας τον χάρτη του συμπέρανε ότι σίγουρα βρίσκονταν όχι μόνο στα

νότια άκρα του Βασιλείου αλλά και στα νότια άκρα της Μοργκιάνης. Αύριο θα ταξίδευαν «πέρα από τον χάρτη», όπως έλεγαν ορισμένοι ετούτες τις περιοχές. Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν βέβαιος αν είχε κι εκείνος ταξιδέψει εκεί παλιότερα, όμως νόμιζε ότι είχε αρκετές γνώσεις για το Αχανές που, μάλλον, δικαιολογούνταν επειδή είχε ταξιδέψει κοντά του.

Η Ζέρκιλιθ τον είχε ακούσει, το πρωί, να μιλά με τον Θανατογέννητο για τον προορισμό τους· το ίδιο και η Λουκία. Αλλά καμιά τους δεν είχε πει τίποτα κατά τη διάρκεια της ημέρας. Τώρα, μες στη νύχτα, καθώς οι τρεις τους κάθονταν έξω απ'τη σκηνή τους, γύρω απ'τη φωτιά, η Λουκία ρώτησε στη Συμπαντική:

«Τι είναι αυτό το μέρος που πάμε, Γεώργιε; Το – Αχανές;» Το τελευταίο το είπε στην Καθομιλουμένη, ακριβώς όπως το είχε ακούσει από το στόμα του Κάλνεντουρ και του Θανατογέννητου· δεν ήξερε πώς να το μεταφράσει στη Συμπαντική.

Ο Κάλνεντουρ ήξερε. «Το Αχανές,» της είπε. «Είναι ένα πέρας της διάστασης της Μοργκιάνης. Τίποτα δεν υπάρχει μετά αποκεί. Ή, τουλάχιστον, μόνο το Αχανές: ένας τόπος που... είναι σαν εφιαλτικό όνειρο. Τα πάντα είναι ρευστά, τα πάντα συνεχώς αλλάζουν. Όταν είσαι εκεί, δεν ξέρεις αν... αν στέκεσαι ή αν πέφτεις, αν βαδίζεις ή αν κολυμπάς.»

Η Ζέρκιλιθ συνοφρυώθηκε. «Έχεις ταξιδέψει στο Αχανές, Πρίγκιπά μου;» Η ίδια δεν είχε πάει ποτέ προς τα εκεί. Και θα φοβόταν να πλησιάσει, ήταν η αλήθεια. Είχε ακούσει πως κόσμος που πλησίαζε έχανε τα λογικά του, ή χανόταν για πάντα, γιατί το Αχανές γλιστρούσε και μέσα στην πραγματικότητα της Μοργκιάνης και «άρπαζε τους απρόσεχτους με τα πλοκάμια του».

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Δε θυμάμαι, Ζέρκιλιθ. Ίσως και νάχω ταξιδέψει. Νομίζω πως έχω κάτι περισσότερο από εγκυκλοπαιδικές γνώσεις για το Αχανές.»

«Είναι επικίνδυνο το μέρος, δηλαδή;» ρώτησε η Λουκία.

«Έτσι λένε,» είπε η Ζέρκιλιθ, ύστερα από μερικές στιγμές, αφού ο Κάλνεντουρ δεν απάντησε αμέσως.

«Κανονικά, ναι, είναι,» αποκρίθηκε μετά εκείνος.

«Αλλά για εμάς όχι,» είπε η Λουκία.

«Αυτός ο Ίλνεμουρ ο Αχανής μάλλον ξέρει τι κάνει. Το ίδιο κι ο Θανατογέννητος... υποθέτω.»

«Εδώ είναι τα σύνορα του Βασιλείου σας;»

«Ουσιαστικά, ναι· αλλά κανείς δεν τις φρουρεί τούτες τις περιοχές γιατί θεωρούν πως δεν υπάρχει περίπτωση να έρθει εχθρός. Είναι ερημικές.» Έβγαλε τον χάρτη του, τον ξεδίπλωσε, και έδειξε επάνω με το δάχτυλό του. «Βρισκόμαστε κάπου εδώ.»

«Στην άκρη του χάρτη;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Από αύριο θα είμαστε στα μέρη “πέρα από τον χάρτη”, όπως ονομάζουν αυτά τα εδάφη στο Βασίλειο.»

Και με το ξημέρωμα ταξίδευαν ξανά, έχοντας νοτιοανατολική κατεύθυνση και βρισκόμενοι κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, όπως και πριν.

Ο Κάλνεντουρ άρχισε να έχει μια παράξενη αίσθηση που δεν μπορούσε να δικαιολογήσει, ούτε να πει τι ακριβώς ήταν. Τα πάντα φαινονταν κανονικά γύρω του, σωστά; Δεν είχε αλλάξει τίποτα στο περιβάλλον. Ούτε καν ο Δεξής και η Αριστερή δεν έδειχναν νευρικοί· κάθονταν ήρεμα στους ώμους του.

Η Λουκία τον ρώτησε: «Τα Χαρνώθια δάση ως πού φτάνουν;» μιλώντας στην Καθομιλουμένη, την οποία εκείνος, φυσικά, δεν είχε πάψει να της διδάσκει όσο ταξίδευαν.

«Τα δάση αποδώ και πέρα δεν τα λένε “Χαρνώθια δάση” συνήθως.»

«Πώς τα λένε; Δεν είναι συνέχειά τους;»

«Είναι. Και φτάνουν ως το Αχανές. Ίσως, μάλιστα, θα μπορούσες να πεις ότι *βγαίνουν* μέσα από το Αχανές. Πιθανώς να είναι το μοναδικό σταθερό πράγμα εκεί. Υπάρχει ένας απέραντος δασότοπος στο Αχανές ο οποίος ποτέ δεν εξαφανίζεται.»

«Από εκεί έρχονται και οι Ίσκιои;»

«Δεν ξέρω. Δε θα το απέκλεια, όμως.»

Οι περιοχές τώρα ήταν ερημικές γύρω τους. Όχι πως και πριν ήταν πολύ κατοικημένες, όμως μπορούσαν να δουν απόμακρα κανένα χωριό ή τίποτα ταξιδιώτες, ή κάποιο όχημα να περνά. Αλλά σε τούτα τα μέρη δεν έβλεπαν ούτε αυτά. Τα πάντα ήταν *άδεια*. Υπερβολικά άδεια, νόμιζε ο Κάλνεντουρ για κάποιο λόγο, αν και φαινονταν ζώα κάπου-κάπου. Μόνο οι άνθρωποι ήταν εξαφανισμένοι και... και τι άλλο; Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν βέβαιος. Και δεν ρώτησε τη Λουκία ή τη Ζέρκιθ αν είχαν την ίδια αίσθηση. Περίμενε, παρατηρώντας. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Το μεσημέρι, καθώς καταυλίζονταν και ενώ ακόμα δεν έβλεπαν κανένα σημάδι του Αχανούς και το περιβάλλον έμοιαζε φυσιολογικό, ο Κάλνεντουρ κατάλαβε επιτέλους τι τον ενοχλούσε. Από το πρωί δεν

είχε δει πουθενά τους θεούς της Μοργκιάνης. Και όχι μόνο αυτό, αλλά νόμιζε κιόλας ότι *αισθανόταν* την απουσία τους.

Μέχρι και οι θεοί απέφευγαν τα εδάφη πέρα από τον χάρτη;

«Είμαστε μακριά ακόμα από αυτό το Αχανές;» ρώτησε η Λουκία.

«Όχι.» Δεν ήξερε πώς το ήξερε, αλλά το ήξερε. Και σηκώθηκε όρθιος καθώς η Λουκία και η Ζέρκιλιθ ήταν καθισμένες έξω απ'τη σκηνή τους.

«Πού πας πάλι;» τον ρώτησε η πρώτη.

«Ξέρεις πού πάω.» Ο Κάλνεντουρ δεν νόμιζε πως της άρεσε το ότι πήγαινε και μιλούσε με τον γιο του κάθε τόσο σ'αυτό το ταξίδι. Τι είχε στο μυαλό της, μα τον Νούρκας; Ότι ο Κάλνεντουρ δεν θα επέστρεφε στην Υπερυδάτια αν κουβέντιαζε με τον Ασλάνουρ – τον Άρκαλβιρ; Το ένα δεν είχε σχέση με το άλλο... είχε; Ο Κάλνεντουρ δεν ήθελε τώρα να αναρωτιέται γι'αυτό· δεν είχε κανένα νόημα να το σκέφτεται. Εκείνο που ήθελε ήταν να γνωρίσει τον Ασλάνουρ (που προτιμούσε να τον αποκαλούν Άρκαλβιρ πλέον), να μάθει πώς είχε ζήσει τούτα τα χρόνια που ο πατέρας του έλειπε από τη Μοργκιάνη. Και, επίσης, του έλεγε ιστορίες από την Υπερυδάτια, από τον καιρό που ήταν εκεί ως Οφιομαχητής. Του είχε ήδη εξηγήσει ότι είχε χάσει τη μνήμη του, ότι δεν θυμόταν τίποτα από το παρελθόν του ως Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ. Και νόμιζε πως ο μικρός τα άκουγε όλα σαν παραμύθι. Ορισμένες φορές είχε, μάλιστα, την εντύπωση ότι ίσως και να μην τον πίστευε – εν μέρει, τουλάχιστον.

Δεν τον αδικούσε. Η ζωή του Κάλνεντουρ έμοιαζε όντως απίστευτη, εξωφρενική, μέχρι και στον ίδιο.

Τώρα, η όψη της Λουκίας φαινόταν δυσारेστημένη, ακόμα και κάτω απ'τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών. «Μην αργήσεις, όμως,» είπε· «αλλιώς θα φάμε πάλι χωρίς εσένα.» Είχε συμβεί και χτες το μεσημέρι.

«Φάτε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Μη με περιμένετε.» Κι απομακρύνθηκε απ'τη σκηνή τους, πηγαίνοντας ξανά να μιλήσει στον γιο του. Ο Δεξής και η Αριστερή τον ακολούθησαν, φτεροκοπώντας.

Σύντομα, η Λουκία τον είχε χάσει από τα μάτια της, ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού.

Αναστέναξε και κλότσησε μια πέτρα.

Η Ζέρκιλιθ τη ρώτησε: «Τι σ'ανησυχεί;»

«Παράγινες ομιλητική για Μοργκιανή,» αποκρίθηκε η Λουκία, εχθρικά.

Η Ζέρκιλιθ δεν συνέχισε την κουβέντα.

Η Λουκία σκέφτηκε: *Αν δεν ήσουν εσύ, ποτέ δεν θα ήμασταν εδώ.* Και δεν ήταν, φυσικά, η πρώτη φορά που το είχε σκεφτεί.

Ο Κάλνεντουρ δεν είχε άδικο: βρίσκονταν, όντως, αρκετά κοντά στο Αχανές. Αφού διέλυσαν τον καταυλισμό τους, ταξίδεψαν δυο ώρες και το είδαν αντίκρυ τους. Είδαν τη γεωγραφία της Μοργκιάνης να γίνεται *ρευστή*. Κυριολεκτικά. Ήταν σαν να έβλεπαν τον ουρανό και τη γη να συναντιούνται και να γίνονται ένα, *κάτω από το νερό*. Το μόνο σταθερό πράγμα φαινόταν να είναι ο απέραντος δασότοπος που αποτελούσε συνέχεια των Χαρνώνθιων δασών εισβάλλοντας στο Αχανές, ή, ίσως, εξερχόμενος από το Αχανές.

Το τοπίο έμοιαζε να έχει βγει από όνειρο.

Η Κόρη της Πλάσης γρύλιζε ανήσυχα κάτω από τον Κάλνεντουρ και τα δυο φτερωτά ερπετά σύριζαν και τίναζαν τις φτερούγες και τις ουρές τους πάνω στους ώμους του. Υπήρχε κάτι εδώ που ήταν απερίγραπτα τρομαχτικό, που η παρουσία του υπονόμει τη σταθερότητα της πραγματικότητας με την οποία είχαν μάθει να ζουν τα περισσότερα όντα της Μοργκιάνης και όλων των διαστάσεων του Γνωστού Σύμπαντος.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν αυτό τον υπαρξιακό τρόπο βαθιά μέσα του· αλλά, επίσης, ένιωθε κι έναν παράξενο *μαγνητισμό* προς το Αχανές. Σαν κάτι να τον τραβούσε εκεί. Και τώρα πλέον, αντικρίζοντάς το, ήταν σίγουρος πως το είχε ξαναεπισκεφτεί. Αν και δεν το θυμόταν, ήταν σίγουρος πως το είχε ξαναεπισκεφτεί. *Τι έκανα εδώ, μα τον Νούρκας; Τι είχα έρθει να κάνω; Η περιέργεια με είχε οδηγήσει; Δεν είμαι καν του τάγματος των Ερευνητών, όπως αυτός ο Ίλνεμουρ'σαρ ωλ Κέριβεκ, ο Ίλνεμουρ ο Αχανής...*

Ο Θανατογέννητος φώναξε, αρκετά δυνατά για να τον ακούσουν όλοι όσοι ήταν γύρω του: «Εδώ σταματάμε! Καταυλιζόμαστε! Δεν πάμε ούτε δέκα μέτρα παραπέρα! Ακούτε; *Ούτε δέκα μέτρα παραπέρα!* Μπορεί κάποιος να χαθεί μες στο Αχανές – και κανείς δε θα πάει να τον αναζητήσει, σας το λέω!»

Οι Ανυπότακτοι άρχισαν να καταυλίζονται, και όλοι τους έμοιαζαν επιφυλακτικοί: το μέρος τούς είχε τρομάξει κι αυτούς. Ο Κάλνεντουρ το έβλεπε ξεκάθαρα στις όψεις τους, στις κινήσεις τους. Αν και, μάλλον, δεν ήταν η πρώτη φορά που έρχονταν εδώ. Δε μπορεί να ήταν η

πρώτη φορά, αφού ο Θανατογέννητος ήξερε πώς να βρει τον Ίλνε-
μουρ.

Ο Κάλνεντουρ τον ρώτησε τώρα: «Πού είναι αυτός που ήρθαμε να
συναντήσουμε; Ή εκείνος θα μας πλησιάσει από μόνος του;»

«Θα τον καλέσουμε,» αποκρίθηκε ο Θανατογέννητος, ξεπεζεύοντας
από τον γιγαντόλυκό του.

Ύστερα από λίγο, ενώ οι Ανυπότακτοι είχαν σχεδόν ολοκληρώσει το
στήσιμο του καταυλισμού και το Αχανές φαινόταν να σαλεύει σαν ζω-
ντανή οντότητα προς τα νότια, η Ακνάριθ'λι έβγαλε, με τη βοήθεια
του Ζώθμαλir του Αντιβασιλικού και του Κέλβιντιν ωλ Ντένερεμ, ένα
μεγάλο μεταλλικό βούκινο από έναν σάκο. Το μέγεθός του ήταν τέτοιο
που έπρεπε να το έχεις ακουμπισμένο στη γη για να το χρησιμοποιή-
σεις· δεν μπορούσες να το σηκώνεις. Τυλιγόταν σαν φίδι, σπειροει-
δώς, και η επάνω άκρη του – αυτή από την οποία έβγαινε ο ήχος –
ήταν όντως λαξεμένη σαν κεφαλή φιδιού με ανοιχτά σαγόνια. Καλώ-
δια διέτρεχαν τη μεταλλική επιφάνειά του, και ένα από αυτά η Ακνά-
ριθ το συνέδεσε με μια ψηλή ενεργειακή φιάλη. Πάτησε έναν διακό-
πτη επάνω στο βούκινο κι ένα φωτάκι άναψε.

«Έτοιμο,» είπε στον Έλκερθιν, ενώ κι ο Κάλνεντουρ ήταν εκεί κο-
ντά και κοίταζε, μαζί με τη Λουκία και τη Ζέρκλιθ. Το ίδιο κι ο Άρ-
καλβιρ και μερικοί ακόμα από τους συντρόφους του Θανατογέννη-
του.

Ο Έλκερθιν έπιασε την πίσω άκρη του βούκινου, την ουρά του φι-
διού, και φύσηξε – μία, δύο, τρεις, τέσσερις φορές: μακρόσυρτα. Κι
άλλη μία φορά – μισή. Ο ήχος που έβγαινε από το ενεργειακό βούκινο
έμοιαζε να απλώνεται παντού στο περιβάλλον και να ταξιθεύει μα-
κριά, πολύ μακριά, χωρίς όμως να ενοχλεί τα αφτιά, χωρίς να είναι
εκκωφαντικός. Πραγματικά, θύμιζε σύριγμα φιδιού, αν τα φίδια μπο-
ρούσαν να συρίζουν τόσο δυνατά και τόσο *μεταλλικά*.

Ο Έλκερθιν στράφηκε στον Κάλνεντουρ, κι εκείνος τον ρώτησε:
«Τον κάλεσες τώρα;»

«Ναι.»

«Μόνο έτσι μπορείς να έρθεις σε επαφή μαζί του;»

«Μόνο. Ή τυχαία.»

«Τηλεπικοινωνιακά;»

«Οι τηλεπικοινωνίες δεν δουλεύουν σωστά, τόσο κοντά στο Αχανές,
Πρίγκιπα.»

Αλλά ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως ήδη το γνώριζε αυτό. Φυσικά. Ρώτησε: «Δεν ξέρεις πού μένει;»

«Κανείς δεν ξέρει. Αλλά λένε πως το μέρος είναι κάπου πιο κοντά στο Αχανές απ'ό,τι βρισκόμαστε τώρα εμείς· ίσως και μέσα στο Αχανές. Είναι μάγος-Ερευνητής, Πρίγκιπα· ξέρει τι κάνει, αλλιώς θα τους είχε παλαβώσει όλους τους δικούς του.»

«Γιατί,» είπε ο Μάλμεντιρ ωλ Κάσνατεκ, ο ένας από το Δίδυμο της Νύχτας, «δεν είναι παλαβοί;»

Κανείς δεν θέλησε να το σχολιάσει αυτό.

«Θα περιμένουμε,» είπε ο Έλκερθιν στον Πρίγκιπα, «και ο Ίλνεμυρ ο Αχανής θα έρθει.»

«Αν δεν είναι εδώ;»

«Δεν έχω ακούσει νάχει κάνει καμιά ληστεία τελευταία, οπότε μάλλον εδώ είναι. Και σύντομα θα το ανακαλύψουμε, έτσι κι αλλιώς.»

Κεφάλαιο 11

Ο Οδηγός του Σκοταδίου

Με το ξημέρωμα έφυγε από την Όσβελακ ο Βέλερντιν, μη θέλοντας να δυσαρεστήσει τη σύζυγό του, αν και ο ίδιος δεν πίστευε ότι υπήρχε πραγματικά κάτι σημαντικό να μάθουν για εκείνη την παλιά εποχή και για το τι έκαναν τότε οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι στους...

Σύσκιους Τόπους – όπως αποκαλούσαν την Κομητεία της Όσβελακ κάποια από τα βιβλία που είχε πρόσφατα διαβάσει η Χάνκαθιρ.

Μαζί του ο Βέλερντιν είχε τον Βέρδαλιρ'χοκ (η Χάνκαθιρ επέμενε να τον συνοδέψει ο μάγος, μήπως φαινόταν χρήσιμος – «για καμιά εμφάνιση Ίσκιων, αν μη τι άλλο»), τον Νάθλεδιρ αλ Μακκάρνουν (που ο ίδιος επέμενε να έρθει, μοιάζοντας να νομίζει πως όλα τα καθίσματα και τα πατώματα του Παλατιού των Σκιών είχαν φυτρώσει αγκάθια, τελευταία!), και μια ντουζίνα λυκοκαβαλάρηδες, καλά οπλισμένους.

Ο Βέλερντιν ήταν που τους οδηγούσε όλους, φυσικά, καβάλα στον δικό του γιγαντόλυκο, καθώς γνώριζε ετούτα τα μέρη περισσότερο από τον καθένα τους.

Βγήκαν από την Πύλη των Ψηλών Σκιών και κατευθύνθηκαν βόρεια και δυτικά της Όσβελακ. Σύντομα πέρασαν από τον ποταμό Ίσκιο, διασχίζοντας ένα σημείο του όπου το νερό δεν είχε βάθος μεγαλύτερο από μισό μέτρο. Και μετά, ο Βέλερντιν ακολούθησε τα παλιά, δυσδιάκριτα μονοπάτια στις παρυφές Δυτικών Ελών και Χαρνώθιων δασών – τόπους υγρούς και σκιερούς, όπου αν έκανες κάποιο λάθος πιθανώς να κατέληγες σε λαιμαργο βούρκο, στη δαιμονική αγκαλιά Ίσκιων, ή στα σαγόνια θηρίων.

Μπορούσες να περάσεις και με δίκυκλο όχημα από αυτά τα μέρη, αλλά έπρεπε να ακολουθείς τα μονοπάτια πολύ πιστά. Η παραμικρή λοξοδρόμηση σε οδηγούσε σε εδάφη που ή ήταν απροσπέλαστα ή άκρως επικίνδυνα για οποιοδήποτε τροχοφόρο. Οπότε, ο Βέλερντιν είχε προτιμήσει τους γιγαντόλυκους. Παρότι σε ανοιχτό τόπο δεν μπορούσαν να κινηθούν τόσο γρήγορα όσο τα μηχανοκίνητα

οχήματα, σ'αυτές τις περιοχές ήταν πολύ πιο ευέλικτοι και ασφαλείς. Εκτός των άλλων, μπορούσαν να πολεμήσουν κιόλας αν χρειαζόταν.

Το ταξίδι κράτησε δυο ολόκληρες ημέρες, και το μεσημέρι της τρίτης έφτασαν τελικά στον προορισμό τους.

Την πρώτη νύχτα, καθώς ήταν καταυλισμένοι κάτω από πελώρια δέντρα με κορμούς χοντρούς σαν πέντε άνθρωποι μαζί, ο Βέλερντιν ρώτησε τον Νάθλεδιρ γιατί τον είχε ακολουθήσει. «Το Παλάτι των Σκιών σ'έκανε να βαρεθείς;» Χαρνώθιο χιούμορ. Οριακά.

«Μην το θεωρήσεις προσβολή, Άρχοντά μου.»

«Σε καμία περίπτωση. Αυτός ήταν ο λόγος, δηλαδή;»

«Όχι.»

Ο Βέλερντιν έμεινε σιωπηλός, περιμένοντάς τον να συνεχίσει – αν εκείνος ήθελε. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Παραδίπλα, ο Βέρδαλιρ'χοκ ήταν καθισμένος οκλαδόν, με το ραβδί του στα γόνατά του, έχοντας τα βλέφαρα κλειστά. Είχε στείλει τον δασογέρακά του, τα Μάτια του Δάσους, να κατοπτεύσει τους τόπους για πιθανούς κινδύνους.

Ο Νάθλεδιρ είπε: «Μ'ενοχλεί το γεγονός ότι θα μπορούσα να είχα ακολουθήσει τη Σιράλια αλλά δεν την ακολούθησα. Και αναρωτιέμαι: *Τι κάνω εδώ; Πώς βοηθάω; Βοηθάω με κανέναν τρόπο;*»

«Η Βορσίραθ είναι επικίνδυνη πόλη για σένα–»

«Και για τη Σιράλια επίσης! Έπρεπε να είχα επιμείνει να πάω μαζί της, Βέλερντιν.»

«Εκείνη πήγε με τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ επειδή είναι μάγισσα, και ίσως να χρειαστούν τις ικανότητές της. Εσύ τι είχες να τους προσφέρεις;»

«Εδώ τι έχω να σας προσφέρω;»

«Ο καθένας μας κάνει ό,τι μπορεί, σε τούτη τη δύσκολη εποχή που διανύουμε, Νάθλεδιρ. Δεν έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε κάτι περισσότερο.»

Αλλά δεν νόμιζε ότι τα λόγια του είχαν καθησυχάσει τον κυνηγημένο ξάδελφο της Σφετερίστριας. Εκτός των άλλων, πρέπει να τον προβληματίζε και το γεγονός ότι είχε μόνο ένα χέρι, υπέθετε ο Βέλερντιν. Αν και, ύστερα από τόσα χρόνια, όφειλε να το είχε πια συνηθίσει αυτό, σωστά; *Συνηθίζεται, όμως, κάτι τέτοιο; Θα μπορούσα εγώ να είχα συνηθίσει να ζω χωρίς δεξί χέρι;* Ο Βέλερντιν προτιμούσε να μη δώσει απάντηση σε τούτη τη σκέψη.

Δεν ξαναсуζήτησε με τον Νάθλεδιν σχετικά με το γιατί είχε έρθει μαζί του σ' αυτό το ταξίδι· τον άφησε να λύσει τα προβλήματά του μόνος του, με τη βοήθεια του Νούρκας και του Σιλίσβας. Ορισμένα πράγματα, άλλωστε, μονάχα έτσι μπορούσες να τα λύσεις.

Καθοδόν συνάντησαν μερικά χωριά βαλτομεριτών, μα, επειδή βιάζονταν, σε κανένα δεν σταμάτησαν, ούτε καν για να χαιρετήσει ο Βέλερντιν ανθρώπους που γνώριζε. Εξαίρεση έκανε μόνο σε ένα χωριό, το μεσημέρι της δεύτερης ημέρας του ταξιδιού τους, γιατί έτυχε να έχουν καταυλιστεί κοντά του. Πήγε εκεί, χωρίς τη συνοδεία άλλων, και μίλησε σε κάποιους γνωστούς του. Επέστρεψε στον καταυλισμό με φαγητά και ποτά, κερασμένα από τους ντόπιους.

Ύστερα από μια μέρα, το επόμενο μεσημέρι, έφτασαν στον προορισμό τους: στην Κίρνταν, τη γενέτειρα του Βέλερντιν, την πόλη των Λόσινταβ, των αρχόντων των βαλτομεριτών, που ήταν ο οίκος του Βέλερντιν προτού εκείνος παντρευτεί τη Χάνκαθιρ και προσχωρήσει στους Νασόλντουν κατόπιν συμφωνίας της μητέρας του με τη μητέρα της, την τότε Κόμισσα της Όσβελακ, που πλέον κατοικούσε στον Κήπο της Λωράθλου.

Η Γριά της Κίρνταν, όμως, ζούσε ακόμα, και ο Βέλερντιν πήγαινε τώρα να την επισκεφτεί.

Η πόλη ήταν οικοδομημένη στη βορειοδυτική άκρη των Δυτικών Ελών, στις ακτές του Χρυσού Ωκεανού. Είχε κι ένα μικρό λιμάνι όπου κανένα σημαντικό πλοίο δεν σταματούσε. Τα τείχη της ήταν από πέτρα, ξύλο, και λάσπη. Κανένα από τα οικοδομήματά της δεν είχε πάνω από πέντε ορόφους, συμπεριλαμβάνοντας την Ψηλή Κατοικία, το σπίτι των Λόσινταβ, που ήταν, ουσιαστικά, το μοναδικό πενταώροφο οίκημα. Η Κίρνταν δεν ήταν μεγαλύτερη από δυο συνοικίες της Όσβελακ μαζί – από τους Οίκους των Δασών και τις Μεγάλες Γειτονιές, για παράδειγμα. Είχε, όμως, κι έναν ραδιοφωνικό σταθμό μέσω του οποίου έκαναν διαγγέλματα οι Λόσινταβ και, κατά τα άλλα, έβαζε κυρίως τοπική μουσική (που τώρα έμοιαζε κακόγουστη στον Βέλερντιν), έλεγε νέα της περιοχής, και δημοσίευε αγγελίες.

Δεν είναι να παραξενεύεται κανείς που μας θεωρούν βάρβαρους οι άλλοι κάτοικοι του Βασιλείου, σκεφτόταν τώρα ο Βέλερντιν καθώς ζύγωνε την Κίρνταν κάτω από το φως του μεσημεριανού ήλιου της Μοργκιάνης. Δεν έβλεπε, εξωτερικά τουλάχιστον, η πόλη να έχει βελτιωθεί καθόλου από τότε που είχε να την επισκεφτεί – και ήταν αρκετός καιρός πλέον: καμιά πενταετία. Το τείχος της στα γνωστά χάλια

βρισκόταν, και το ίδιο άσχημοι φαίνονταν οι αγροί προς τα βόρεια και οι βαλτοκαλλιέργειες προς τα νότια.

Το μονοπάτι που ακολουθούσε η ομάδα του Βέλερντιν οδηγούσε στο Στόμα της Κίρνταν, την πύλη της πόλης, που ήταν ανοιχτή. Οι φρουροί, όμως, τους σταμάτησαν με τραχιές φωνές. Δεν είχαν συνηθίσει τους ταξιδιώτες.

Ο Βέλερντιν έβγαλε το καπέλο σκοτεινών δασών που φορούσε. «Έγινα άγνωστος στον τόπο μου τώρα;»

Οι φρουροί τον αναγνώρισαν, ζήτησαν συγγνώμη από τον Άρχοντα, και τον καλωσόρισαν. Είπαν ότι είχαν ακούσει πως η Όσβελακ έπεσε στα χέρια της Βασιλίσσας, κατακτήθηκε!

«Για λίγο,» τους απάντησε ο Βέλερντιν. «Τώρα είναι και πάλι δική μας· οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας έφυγαν τρέχοντας.»

Οι φρουροί χαμογελούσαν σαν χαζοί.

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ επέστρεψε,» τους είπε ο Βέλερντιν, «και είναι μαζί μας.»

Τον κοίταζαν λες και δεν ήξεραν ποιος ήταν αυτός που ανέφερε. Ίσως και να μην τον θυμόνταν πλέον, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!

«Τέλος πάντων,» συνέχισε ο Βέλερντιν. «Σας αφήνω τώρα· πάω να μιλήσω στη Γριά. Ελπίζω νάναι ακόμα ζωντανή.»

«Πιο ζωντανή από πριν από ένα χρόνο, Άρχοντά μ'!» είπε ο ένας απ'τους φρουρούς, κι οι άλλοι χαμογελούσαν σαν χαζοί πάλι.

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,» τους χαιρέτησε ο Βέλερντιν – αν και αυτός ο χαιρετισμός δεν συνηθιζόταν τόσο εδώ όσο σε άλλα μέρη του Βασιλείου – κι έβαλε τον γιγαντόλυκό του να κινηθεί ξανά.

Η ομάδα του τον ακολουθούσε μέσα στους δρόμους της Κίρνταν που, όπως πάντα, ήταν γεμάτοι λάσπες και έμοιαζαν έτοιμοι να βουλιάξουν. Σε κάποια σημεία, μάλιστα, το πλακόστρωτο είχε βουλιάξει. Έφταιγε το μαλακό έδαφος, ασφαλώς· τα έλη ήταν πολύ κοντά. Τα μύριζες παντού: η οσμή τους αναμειγμένη με την οσμή του Χρυσού Ωκεανού. Ο θαλασσινός αέρας ήταν το μόνο πράγμα που κρατούσε τη γενέτειρά του καθαρή, νόμιζε ο Βέλερντιν. Οι κάτοικοι ποτέ δεν φαινόταν να μπορούν να τα καταφέρουν ικανοποιητικά. Ήταν και τέτοια τα μέρη, βέβαια· δεν ήταν όλο δικό τους το φταίξιμο. Αλλά ο Βέλερντιν είχε πια μάθει σε πιο καθαρούς χώρους και του κακοφαινόταν εδώ.

«Έχεις ξανάρθει σε τούτα τα μέρη, Νάθλεδιρ;» ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο ξάδελφος της Σφετερίστριας.

«Θάχεις εντυπωσιαστεί, είμαι σίγουρος.» Χαρνώθιο χιούμορ.

Το οποίο ο Νάθλεδιρ αναγνώρισε μειδώντας μέσα από τη σκιά της κουκούλας της κάπας του, κάτω από τα ασημόχρωμα γυαλιά του.

«Μη βιαστείς να τους παρεξηγήσεις, όμως,» συνέχισε ο Βέλερντιν. «Κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν.»

«Δεν παρεξηγώ κανέναν, Βέλερντιν.»

Η Ψηλή Κατοικία δεν ήταν μακριά από το λιμάνι, και είχε εξώστες γύρω-γύρω, σκεπαστούς με ξύλινα υπόστεγα όπου σκαρφάλωναν αναρριχώμενα φυτά. Το έμβλημα των Λόσινταβ ήταν λαξεμένο σε μια στρογγυλή, ασημένια πλάκα, εντοιχισμένη πάνω από την πύλη της Κατοικίας.

Οι φρουροί των Λόσινταβ υποδέχτηκαν τον Βέλερντιν και τους συνοδούς του και τους οδήγησαν στο εσωτερικό του οικοδομήματος ενώ, συγχρόνως, έτρεχαν να ειδοποιήσουν τη Μητριάρχη του οίκου, τη Γριά της Κίρνταν.

Ο Βέλερντιν ήταν, σύντομα, στη μεγάλη σάλα της Ψηλής Κατοικίας μαζί με τον Νάθλεδιρ και τον Βέρδαλιρ'χοκ, ενώ οι λυκοκαβαλάρηδες είχαν οδηγηθεί στον ξενώνα. Τους γιγαντόλυκους όλων οι υπηρέτες τούς είχαν ήδη πάρει για να τους πάνε στον στάβλο, φυσικά.

Στη μεγάλη σάλα, γύρω από το τραπέζι, κάθονταν κάποιοι από τους συγγενείς του Βέλερντιν, και ανάμεσά τους ήταν η μητέρα του, η Οννίβια αλ Λόσινταβ, η Γριά της Κίρνταν, μαυρόδερμη και με πρόσωπο βαθιά ρυτιδωμένο. Τα μαλλιά της ήταν, όμως, πλούσια ακόμα, αν και τελείως άσπρα (λόγω ηλικίας· δεν ήταν από τους σπάνιους μαυρόδερμους ανθρώπους με λευκά μαλλιά). Τα είχε φτιαγμένα κώνο πάνω από το κεφάλι της, με δυο μακριές τούφες να κρέμονται ελεύθερες εκατέρωθεν του προσώπου της, σύμφωνα με την προαιώνια μόδα των αριστοκρατισσών του Βασιλείου. Γενικά, έμοιαζε πολύ ακμαία για τα ογδόντα-ένα χρόνια της. Και ήταν ντυμένη μ'ένα φόρεμα βλάστησης και μια εσάρπα αράχνης.

Παραδίπλα καθόταν η κόρη της, η μεγάλη αδελφή του Βέλερντιν, η Κέσριμιθ, μοιάζοντας η παρουσία του αδελφού της να έχει σπάσει την ανία της. Ο Βέλερντιν ήξερε ότι η Κέσριμιθ περίμενε πώς-και-πώς να διοικήσει την Κίρνταν, όμως η Γριά δεν έλεγε να παραδώσει την εξουσία· ούτε έλεγε να επισκεφτεί τον Κήπο. Ευτυχώς που η Κέσριμιθ δεν είχε φονικές τάσεις, σκεφτόταν μερικές φορές ο Βέλερντιν. Ήταν πια πενήντα-δύο χρονών, και από μικρή την ετοίμαζαν για Κυρά της

Κίρνταν, όμως δεν φαινόταν ότι θα γινόταν ποτέ Κυρά· όταν ερχόταν η σειρά της θα έπρεπε κι εκείνη να τη λένε Γριά της Κίρνταν.

Φυσικά, Γριά της Κίρνταν κανείς δεν έλεγε την Οννίβια αλ Λόσινταβ επισήμως. Ήταν παρωνύμιο, αλλά πολύ διαδεδομένο. Μπροστά της, ωστόσο, προτιμούσαν να μην το χρησιμοποιούν· είχε ρίξει κάποιον στις βδέλλες επειδή είχε θεωρήσει πως την είχε αποκαλέσει με τρόπο αναίδη.

Η Γριά είχε τώρα τα χέρια της πλεγμένα κάτω απ'το σαγόνι της, πάνω από το πιάτο της με το μεσημεριανό. Τα δάχτυλά της ήταν γεμάτα δαχτυλίδια· τα νύχια της θαλασσοβαμμένα. «Ανησυχήσαμε, γιε μου,» είπε, «όταν μάθαμε, τις προάλλες, πως η Όσβελακ πάρθηκε από τις δυνάμεις της Βασίλισσας.»

«Η Χάνκαθιρ φρόντισε να την εκκενώσουμε εγκαίρως, μητέρα, και προ ημερών επιστρέψαμε και την ανακτήσαμε.

»Καλώς σε βρίσκω, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.» Και προς την αδελφή του: «Κι εσένα, Κέσριμιθ. Και τους υπόλοιπους,» νεύοντας προς τους άλλους συγγενείς του στο τραπέζι.

«Καλωσόρισες, Βέλερντιν. Έλα, κάθισε μαζί μας, αδελφέ μου. Και οι δύο κύριοι, ασφαλώς.»

Η Γριά κατένευσε σαν οπωσδήποτε να χρειαζόταν η έγκρισή της. «Καθίστε να σας φιλέψουμε, κύριοι.»

Ο Βέλερντιν σύστησε τον Νάθλεδιρ και τον Βέρδαλιρ'χοκ. Δεν υπήρχε λόγος να κρύβεται πλέον ο πρώτος· οι βασιλικοί είχαν μάθει ότι ήταν μαζί με την Κόμισσα των Σκιών.

«Αλ Μακμάρνουν;» έκανε η Οννίβια, παρατηρώντας τον.

«Ξάδελφός της, Αρχόντισσά μου,» είπε ο ίδιος ο Νάθλεδιρ.

«Της Βασίλισσας;»

«Μάλιστα.»

«Μάλλον όχι αγαπητός...»

«Η κρίση σας είναι αλάθητη.»

Η Οννίβια μειδίασε, και είπε: «Καθίστε, λοιπόν! Τι περιμένετε;»

Και πήραν θέσεις στο τραπέζι, όπου υπήρχαν παραπάνω από τρεις άδειες καρέκλες.

«Τι ακριβώς έγινε στην Όσβελακ;» ρώτησε η Γριά της Κίρνταν, και ο γιος της της τα είπε όλα, από την εκκένωση της πόλης μέχρι την επιστροφή του Χαμένου Πρίγκιπα, που είχε την «εύνοια των θεών», και την ανάκτηση της Όσβελακ.

Εν τω μεταξύ, υπηρέτες είχαν φέρει πιάτα, μαχαιροπέρουνα, και κούπες για τους τρεις επισκέπτες, κι εκείνοι έβαζαν ό,τι φαγητά ήθελαν από τις πιατέλες και ό,τι ποτά ήθελαν από τις καράφες.

Ο Νάθλεδρι κοίταξε με περιέργεια κάτι σκουλήκια παχιά σαν τον πήχη του τα οποία ήταν βουτηγμένα σε παχύρευστη, κιτρινωπή σάλτσα. Αρχικά, τα είχε περάσει για ζυμαρικά. Μετά, τα κέντρισε με το πιρούνι του, παραξενεμένος.

«Σκώληκες κ'ώλχεκ,» του είπε ο Βέλερντιν διακόπτοντας για λίγο τη διήγησή του. «Τοπικοί των Δυτικών Ελών. Πολύ θρεπτικοί, και πολύ νόστιμοι αν ξέρεις πώς να τους μαγειρέψεις – και στην Κίρνταν ξέρουν, πίστεψέ με.» Ο ίδιος είχε ήδη έναν σκώληκα κ'ώλχεκ στο πιάτο του, είχε κόψει ένα κομμάτι, και το είχε φάει.

«Δεν τους είχα υπόψη μου...» είπε ο Νάθλεδρι, παίρνοντας ένα από τα σκουλήκια.

«Λίγοι που δεν είναι βαλτομερίτες τούς γνωρίζουν.»

«Στην Όσβελακ δεν τους φτιάχνουν φαγητό;»

«Σπάνια, πολύ σπάνια. Δεν εκμεταλλευόμαστε αρκετά τα έλη στην Όσβελακ, Νάθλεδρι. Ελάχιστοι άνθρωποι ασχολούνται μαζί τους – κάτι βοτανολόγοι, κυρίως. Εδώ, όμως, ο κόσμος ζει από τα Δυτικά Έλη.»

Η Οννίβια είπε στον Νάθλεδρι: «Επίσης, οι σκώληκες κ'ώλχεκ δεν είναι τόσο πολλοί, ούτε πιάνονται τόσο εύκολα. Δεν τους εμπορευόμαστε· τους κρατάμε για τους εαυτούς μας.» Και προς τον γιο της: «Συνέχισε, Βέλερντιν.»

Ο Βέλερντιν συνέχισε τη διήγησή του, κι όταν τελείωσε είπε: «Ο λόγος τώρα που βρίσκομαι εδώ, μητέρα, έχει να κάνει με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

«Ναι. Η Χάνκαθιρ έχει αρχίσει να ψάχνει γι'αυτούς – να ψάχνει το παρελθόν της Όσβελακ – και έχει βρει κάποια ενδιαφέροντα πράγματα.» Της ανέφερε αυτά για τους «Σύσκιους Τόπους» και για τις λατρείες του Σκοταδιού εκεί. «Η Χάνκαθιρ, όμως, θέλει να μάθει και τι γνωρίζετε εσείς για εκείνη την εποχή, μητέρα. Τι γνώσεις έχουν μείνει στους βαλτομερίτες από τότε.»

«Υποθέτω, καταλαβαίνεις ποιους θα πρέπει να ρωτήσω,» είπε η Οννίβια.

«Τον ιερέα του Σερτίνγκε και την ιέρεια του Νούρκας.»

Η Οννίβια ένευσε. «Αν κάποιοι μπορούν να βρουν τέτοιες πληροφορίες, αυτοί είναι. Θα τους μιλήσω τώρα, το απόγευμα. Έχουν βιβλία και περγαμινές από πολύ παλιά.»

Και ο ιερέας του Σερτίνγκε, ο Λόντανιν, και η ιέρεια του Νούρκας, η Νάθλεδιν, ήταν του οίκου των Λόσινταβ – θεός και ξαδέλφη του Βέλερντιν. Δεν έμεναν στην Ψηλή Κατοικία (αν και είχαν δωμάτια εδώ)· έμεναν στο Πάνθεο της Κίρνταν, που στο μέγεθος δεν είχε καμία σχέση με το Πάνθεο της Όσβελακ: ήταν σαν να συγκρίνεις μια καλύβα μ'ένα σπίτι διώροφο.

Ο Βέλερντιν δεν πίστευε ότι πραγματικά η Χάνκαθιρ θα μάθαινε από αυτούς τίποτα το σημαντικό για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Αλλά, από την άλλη, ποτέ δεν ξέρεις κιόλας. Ίσως οι βαλτομερίτες να είχαν κρατήσει κάποια γνώση που στην Όσβελακ δεν είχαν κρατήσει ή ήταν κάπου κρυμμένη βαθιά μέσα στη Βιβλιοθήκη των Δασών.

Το απόγευμα της ημέρας που ο Βέλερντιν έφυγε από την Όσβελακ, επέστρεψαν η Ζαφειρία και ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ μαζί με τους λυκοκαβαλάρηδες τους.

Ο λύκαρχος και η κόρη της Κόμισσας ανέφεραν στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, ότι οι μαχητές της Βασίλισσας φαινόταν να έχουν γενικά εγκαταλείψει τα δάση βόρεια της Όσβελακ. Κάποιες ομάδες μόνο ήταν ακόμα εκεί, αλλά προς τα ανατολικά, προς τις παρυφές.

Η Χάνκαθιρ ήταν καθισμένη στην κορυφή του τραπεζιού, με μια κούπα τσάι *λίρεμπολ* στα χέρια, έχοντας ακούσει προσεχτικά την αναφορά του Λόντριβιρ και της Ζαφειρίας παρότι σκέψεις για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους στροβιλίζονταν μες στο μυαλό της σαν ενοχλητικά έντομα. Τώρα ρώτησε:

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι είναι ασφαλές ν'αρχίσουμε να φέρνουμε τους πρόσφυγες στην πόλη, Λύκαρχε;»

«Εσείς θα το κρίνετε αυτό, Αρχόντισσά μου.»

Η Ζαφειρία είπε: «Εγώ λέω να τους φέρουμε. Κι αν τύχει να συναντήσουμε αντίσταση, μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε!»

Παρορμητική όπως πάντα, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. *Πότε θα μάθει να είναι πιο συνετή;* Ήπιε μια γουλιά από το τσάι της. «Δε θέλω συγκρούσεις,» είπε, ήπια.

«Θα μπορούσαμε, όμως, ν'αρχίσουμε να φέρνουμε κάποιους από όσους είναι πιο κοντά,» πρότεινε ο Ριλάθιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα,

καθισμένος παραδίπλα και καπνίζοντας ένα τσιγάρο στριμμένο με καπνό ευδόκιμου. «Αυτούς στις Σπηλιές των Γραφών ή στο Σκεπαστό Χαμήλωμα.» *Θέλει να ξαναδεί τη γυναίκα του, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. Θέλει να την έχει πάλι κοντά του, να βεβαιωθεί ότι είναι καλά.* Και η αλήθεια ήταν πως κι εκείνη ανησυχούσε για την αδελφή της. Οι Σπηλιές των Γραφών, όπου βρισκόταν η Αρκάλθα, ήταν πιο κοντά στις ανατολικές παρυφές των δασότοπων απ'ό,τι οποιαδήποτε από τις άλλες κρυψώνες των προσφύγων της Όσβελακ.

«Δεν είναι ασφαλές ακόμα να φέρουμε τους ανθρώπους μας από τις Σπηλιές των Γραφών,» είπε η Χάνκαθιρ. «Ίσως να εντοπιστούν από τους μαχητές της Σφετερίστριας. Καλύτερα, ας φέρουμε αυτούς από το Σκεπαστό Χαμήλωμα, το οποίο είναι προς τα δυτικά. Και θα πάω εγώ η ίδια, φυσικά.»

Ο Έρανκουρ, που ήταν επίσης εκεί, στη Μεγάλη Αίθουσα, καθισμένος στο τραπέζι όπως κι οι υπόλοιποι, είπε: «Θα ήταν συνετό αυτό, Αρχόντισσά μου; Μπορώ να πάω εγώ. Η παρουσία σας είναι σημαντική στην Όσβελακ – ειδικά τώρα, μ'αυτή την υπόθεση με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Ποια υπόθεση με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;» ρώτησε αμέσως η Ζαφειρία. «Έγινε κάτι όσο έλειπα, μητέρα;»

«Μια σύντομη έρευνα μόνο,» της απάντησε η Χάνκαθιρ, «μέσα στα κρυφά περάσματα που παλιότερα δεν ξέραμε. Δεν προχωρήσαμε πολύ, όμως· δεν είναι ασφαλές. Τώρα, μελετάω το παρελθόν μας· και ο πατέρας σου ταξιδεύει προς Κίρνταν για να μάθει περισσότερα.»

«Από την Κίρνταν;»

«Ίσως ο παλιός του οίκος να έχει γνώσεις για εκείνη την εποχή τις οποίες εμείς δεν έχουμε.» Και στράφηκε στον Στρατηγό της Όσβελακ: «Έχεις δίκιο, Έρανκουρ. Αν και θα ήθελα η ίδια να συνοδέψω τους πρόσφυγες πίσω στην πόλη μας, είναι όντως καλύτερα να μείνω εδώ. Αν θα μπορούσες εσύ να αναλάβεις αυτό το καθήκον....»

«Με χαρά και με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, Αρχόντισσά μου. Θα ετοιμαστώ απόψε και θα ξεκινήσω με το χάραμα.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. Και ρώτησε τον Λόντριβιρ και τη Ζαφειρία: «Συναντήσατε καθόλου τους λύκους της Σφετερίστριας; Έγινε καμιά συμπλοκή;»

«Οι λυκοκαβαλάρηδές μου ερευνούσαν απλωμένοι στα δάση,» είπε ο λύκαρχος, «και μόνο δύο από τις ομάδες τους έτυχε να εντοπιστούν από τους εχθρούς μας. Αλλά οι βασιλικοί δεν τους κυνήγησαν όταν

εκείνοι στράφηκαν κι έτρεξαν. Δεν φαίνονταν πρόθυμοι να εμπλακούν σε μάχη χωρίς καλό λόγο. Έμοιαζαν κουρασμένοι από την αναζήτησή τους ως τώρα.»

«Μάλιστα... Ας ελπίσουμε πως οι πρόσφυγες θα επιστρέψουν χωρίς κανένα απρόοπτο συναπάντημα.»

«Ταξιδεύοντας προς την Όσβελακ από το Σκεπαστό Χαμήλωμα, δεν το θεωρώ πιθανό να συναντήσουν εχθρούς, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Λόντριβιρ. «Οι μαχητές της Σφετερίστριας κατευθύνονται προς τις ανατολικές παρυφές των δασών τώρα, ή έχουν ήδη βγει τελείως από τα δάση.»

Περίμεναν μέσα στο σκοτάδι, χαμένοι, εγκαταλειμμένοι.

Αλλά τώρα εκείνος είχε έρθει, και θα τους οδηγούσε.

Θα τους οδηγούσε όπως ο σύμμαχός του – το Σκοτάδι – είχε οδηγήσει αυτόν, απελευθερώνοντας τη σκέψη του από τα ψυχοβόρα ποντίκια. Ο Σόνταλιρ είχε καταλάβει. Και τώρα καταλάβαινε, επίσης, ότι δεν ήταν τυχαία εδώ, σε τούτη τη σπηλιά, αντίκρυ σε τούτους τους ανθρώπους.

Ναι, σκέφτηκε, θα τους οδηγούσε όπως είχε κι ο ίδιος οδηγηθεί. Και θα τους δίδασκε. Θα κατάφερνε μ' αυτούς εκείνο που είχε αποτύχει με τους Αγωνιστές του Βασιλείου. Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ δεν θα του τους έκλεβε τώρα – τους Μαχητές του Σκοταδιού.

Ποιος είσαι; τον ρώτησαν, βλέποντάς τον να στέκεται κρατώντας τον φωτόλιθο. Η Κόμισσα σ'έστειλε; – Μας κρατάνε αιχμάλωτους εδώ! Δε μας αφήνουν να φύγουμε! – Έρχονται και μετά 'ξαφανίζονται, σαν Ίσκιοι, αφήνοντας μόνο φαγητό και νερό. Εξαρχής δεν ήταν άνθρωποι της Κόμισσας! – Ποιοι είναι; Ποιοι είναι; – Ποιος είσαι εσύ;

Ο Σόνταλιρ δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί σ' αυτούς τους ανθρώπους, πώς είχαν βρεθεί εδώ· όμως δεν του χρειαζόταν να καταλάβει. Είχε καταλάβει ήδη ό,τι έπρεπε να καταλάβει. Ο σύμμαχός του ήταν στο πλευρό του· νεκρώνοντας τη σκέψη, τον οδηγούσε στον δρόμο του.

Και ο Σόνταλιρ ήξερε τώρα τι όφειλε να τους πει, και το είπε: «Η Κόμισσα σάς εγκατέλειψε! Σας άφησε να χαθείτε.»

Οι όψεις τους, που είχαν γεμίσει ελπίδα, πλημμύρισαν απόγνωση ξανά.

«Αλλά ο καινούργιος σας σύμμαχος, ο καινούργιος σας οδηγός, είναι εδώ! Και δεν μιλάω για εμένα. Εγώ δεν είμαι παρά η φωνή του και το χέρι του. Ήρθα να σας σώσω!»

«Τι πρέπει να κάνουμε;» ρώτησε μια γυναίκα με γουρλωμένα μάτια. «Προς τα πού είναι η έξοδος, Άρχοντά μου;»

«Δεν υπάρχει έξοδος. Αλλά δεν έχετε ανάγκη από έξοδο. Έχετε ανάγκη να *συνειδητοποιήσετε* και να *ενισχυθείτε*. Είστε πρόθυμοι να το κάνετε αυτό; Είστε πρόθυμοι να με ακολουθήσετε για να σας δείξω τον δρόμο;»

Είμαστε! του απαντούσαν. *Είμαστε! Οδηγήσέ μας! Σε ακολουθούμε οπουδήποτε, Άρχοντα! Οδηγήσέ μας!*

Αλλά ρωτούσαν κιόλας: *Πώς μας βρήκες; Ποιος είσαι; Ποιος είναι αυτός που σ'έστειλε;*

«Σας βρήκα επειδή *έπρεπε* να σας βρω,» τους είπε ο Σόνταλιρ. «Κι αυτόν που με έστειλε τον βλέπετε παντού γύρω σας, αλλά δεν τον συνειδητοποιείτε. Έχετε ανάγκη να *συνειδητοποιήσετε*.»

«Ποιος είσαι;» επέμεινε ένας άντρας.

«Ο Οδηγός σας είμαι. Ο Οδηγός του Σκοταδιού. Και θα επιστρέψω – σύντομα – για εσάς.» Έκρυψε τον φωτόλιθο μέσα σε μια τσέπη του και τα πάντα τυλίχτηκαν στο σκοτάδι. Οι φωνές των ανθρώπων έφτασαν πανικόβλητες στ'αφτιά του. «Θα επιστρέψω για εσάς!» τους υποσχέθηκε ο Σόνταλιρ καθώς απομακρυνόταν χωρίς να χρειάζεται φως, σαν το μυαλό του να *αφουγκραζόταν το έρεβος*. «Θα επιστρέψω!» Και το γέλιο του θα ταίριαζε σε δαίμονες του Σκότους.

Δεν άργησε να συναντήσει ξανά την παλιά του ξαδέλφη (και, ναι, καταλάβαινε πλέον γιατί εκείνη τον αποκαλούσε *παλιό* ξάδελφο· το καταλάβαινε απόλυτα), η οποία τώρα δεν ήταν μόνη: μαζί της ήταν ο Άλνεντιρ, ο Άρχοντας Άνφιρ, και ο Μέμντουρ.

«Σε γνωρίζουμε τώρα, Σκότιε Αδελφέ,» είπε ο Άλνεντιρ στον Σόνταλιρ. Ούτε αυτοί είχαν φως μέσα στη σπηλιά όπου κάθονταν, αλλά ο Σόνταλιρ τούς είχε βρει χωρίς πρόβλημα, *νιώθοντας το Σκοτάδι*. Τώρα μόνο είχε βγάλει τον φωτόλιθό του ξανά, για να βλέπει τις όψεις τους.

«Σας γνωρίζω κι εγώ,» αποκρίθηκε.

«Πιο πριν, άλλα μάς έλεγες,» είπε ο Μέμντουρ. Χαρνώθιο χιούμορ.

Ο Σόνταλιρ γέλασε σαν το Σκοτάδι. «Πιο πριν, δεν είχα κατανοήσει *τίποτα*.»

Ο Άρχοντας Άνφιρ ένευσε. «Έτσι είναι όταν καταλάβεις πως είσαι κι εσύ ένας από τους Αγγέλους του Επερχόμενου.»

«Ποιοι είναι αυτοί που συνάντησα;» ρώτησε ο Σόνταλιρ.

«Αυτοί που, τόσες μέρες, σε περίμεναν,» είπε η Ναλτάφιρ με την ψιθυριστή της φωνή.

«Ναι, αναμφίβολα· αλλά ποιοι είναι, μα τον καταραμένο Νούρκας;» *Καταραμένο Νούρκας;* Αυθόρμητα τού είχε έρθει, τελείως αυθόρμητα. Και παλιά θα το θεωρούσε βλασφημία... Ήθελε να γελάσει ξανά. Παλιά, δεν ήξερε *τίποτα!*

«Άνθρωποι της Όσβελακ είναι,» απάντησε η Ναλτάφιρ. «Τους οδηγήσαμε εδώ όταν αυτή ήταν η μοναδική τους σωτηρία από τους λύκους της Σφετερίστριας· αλλά δεν μπορούν να βρουν τον δρόμο τους μέσα στο Σκοτάδι.»

«Ένα τρομαγμένο κοπάδι,» είπε ο Μέμντουρ, με το μελανολίθινο μάτι του να στραφταλίζει στο φως του φωτόλιθου, «που αρνείται να καταλάβει.»

«Τους ταΐζαμε μόνο,» εξήγησε η Ναλτάφιρ, «περιμένοντας...»

«Περιμένοντας τι;» ρώτησε ο Σόνταλιρ.

«Εσένα, παλιέ μου ξάδελφε, Σκότιε Αδελφέ. Εσένα, φυσικά.»

Κεφάλαιο 12

Η Αδελφή του Αρχικαλεστή και η Αγέραςτη Γάτα

Μέσα στις πυκνές σκιές του απογεύματος πέρασαν κάτω από τη Διχαλωτή Πύλη της Βορσίραθ, τη νότια πύλη της, και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ δεν μπόρεσε παρά να νιώσει ένα ακούσιο ρίγος να τη διατρέχει σαν το βλέμμα του ίδιου του Βορέσας του Θανατοδότη να είχε πέσει απάνω της. Τα γαντοφορεμένα χέρια της έσφιξαν τα ηνία της γιγαντολύκαινας που καβαλούσε, και έφερε στο μυαλό της τον Σιλίσβας προσπαθώντας να διώξει τον φόβο της. Γιατί φοβόταν; Αυτό δεν ήταν που ήθελε; Να επιστρέψει στην πόλη της και να εκδικηθεί για τον θάνατο της αδελφής της; Τώρα, αυτό θα γινόταν! Σύντομα. Δεν έπρεπε ν' αφήσει τον φόβο της να τη νικήσει. Υποψιαζόταν πως εδώ, στη Βορσίραθ, ο φόβος θα ήταν ο χειρότερος εχθρός της.

Οι φρουροί στη Διχαλωτή Πύλη – μαχητές με κράνη, πανοπλίες, και οπλολόγχες – δεν τους σταμάτησαν για να τους ελέγξουν. Δεν έμοιαζαν για έμποροι αλλά για ταξιδιώτες. Όμως, ακόμα κι αν τους σταματούσαν, ο Νέλδουρ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου, τους είχε πει τι απάντηση να δώσουν: ότι ήταν προσκυνητές από την Άνμωθ οι οποίοι πήγαιναν στο Πάνθεο της Βορσίραθ. Τους είχε εφοδιάσει και με ταυτότητες που έμοιαζαν πραγματικές. Μόνο οι φωτογραφίες είχε χρειαστεί να αλλάξουν: ένας από τους πιστούς του Ιουράσκε – ο Ρόνελβουρ ο Πλαστογράφος, όπως τον έλεγαν οι άλλοι – τους είχε φωτογραφίσει όλους όταν ήταν καταυλισμένοι, είχε εμφανίσει τις φωτογραφίες, και τις είχε κολλήσει επάνω στις ταυτότητες. Ήταν κάτοικοι της Άνμωθ τώρα· πολύ δύσκολα κάποιος θα υποπτευόταν κάτι άλλο.

Ο Ραμάλθιν και η Λοτρίνθα αισθάνονταν εντυπωσιασμένοι από την πλαστογραφική δουλειά των συντρόφων του Αρχικαλεστή. Αλλά, βέβαια, ήταν λάτρες του πιο απατηλού θεού της Μοργκιανής· γνώριζαν κόλπα, αναμφίβολα, που άλλοι δεν τα διανοούνταν.

Βγαίνοντας από την απειλητική σκιά της Διχαλωτής Πύλης (που κανείς δεν ήταν βέβαιος γιατί είχε ονομαστεί έτσι, απ'ό,τι γνώριζε η

Λοτρίνθα), βρέθηκαν στην Οδό Επισκεπτών, μια από τις μεγαλύτερες λεωφόρους της Βορσίραθ η οποία ξεκινούσε από εδώ και κατέληγε, ευθύγραμμα, στην Πύλη των Ανέμων, τη βόρεια πύλη της πόλης. Περνούσε κοντά από το Μεγάλο Λιμάνι, κοντά από το παλάτι (την οικία του Δούκα), και τον αερολιμένα.

Ο Νέλδουρ, όμως, δεν οδήγησε τους συντρόφους του προς τα βόρεια· έστριψε αμέσως ανατολικά, βγάζοντάς τους από την Οδό Επισκεπτών, περνώντας τους από διάφορους μικρούς δρόμους, και καταλήγοντας στις Στρεβλές Γειτονιές, τη συνοικία στο νοτιοανατολικό άκρο της Βορσίραθ.

Η Λοτρίνθα δεν ερχόταν εδώ παλιά – το μέρος ήταν κακόφημο από προτού η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν αρπάξει την εξουσία – τριγύριζαν απατεώνες, πειρατές, μαυραγορίτες, κακοποιοί, τυχοδιώκτες. Ακόμα και επαγγελματίες δολοφόνοι, έλεγαν κάποιοι: και η Λοτρίνθα δεν το θεωρούσε καθόλου απίθανο να αληθεύει. Επιπλέον, στις Στρεβλές Γειτονιές ήταν που είχε συναντήσει τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο ο οποίος την είχε σώσει από τα χέρια του Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και της Ολρέκα αλ Μακμάρνουν – των φονιάδων της αδελφής της. Ωστόσο, η Λοτρίνθα δεν θεωρούσε πως την ήξερε τούτη τη συνοικία: την είχε επισκεφτεί πολύ λίγες φορές στη ζωή της, και τα δρομάκια της ήταν τόσο μπερδεμένα...

Ο Νέλδουρ, βέβαια, δεν φαινόταν να έχει κανένα πρόβλημα· έμοιαζε να τα ξέρει σαν να είχε τον χάρτη της περιοχής μέσα στο κεφάλι του.

«Αυτές είναι οι Στρεβλές Γειτονιές,» ψιθύρισε η Λοτρίνθα στον Ραμάλθιν και τη Σιράλια'χοκ που ίππευαν δίπλα της τους γιγαντόλυκούς τους.

Ο Ραμάλθιν ένευσε. «Πράγματι, δεν φαίνονται και τόσο ίσιες, μα την ουρά του Ιουράσκει!»

Η Λοτρίνθα μειδίασε με το Χαρνώθιο χιούμορ του μέσα από τη σκιά της κουκούλας της. Η αλήθεια ήταν πως τα οικοδομήματα εδώ ήταν κακοφτιαγμένα, και οι δρόμοι επίσης. Ρυμοτομία δεν υπήρχε, ούτε κατά διάνοια. Ορισμένες πολυκατοικίες φαινόταν να γέρνουν σαν να ήθελαν να φιληθούν. Κάποια άλλα οικήματα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από καλύβες με πρόχειρες οροφές που μπορεί και να έσταζαν όταν έβρεχε δυνατά. Η Λοτρίνθα είχε ακούσει ότι παλιά οι Στρεβλές Γειτονιές ήταν ένα δυσώνυμο χωριό νότια της Βορσίραθ, και όταν η

πόλη ελεγκτάθηκε το πήρε μέσα της, αλλά ποτέ δεν το έκανε πραγματικά δικό της.

Μια πάνινη μπάλα ήρθε προς τη μεριά των πιστών του Ιουράσκε – κάποιο από τα παιδιά που έπαιζαν στην πιλοτή μιας πολυκατοικίας την είχε πετάξει: επίτηδες, ίσως. Ο Ναλτάφιρ – ένας από τους πιστούς που η Λοτρίνθα κι ο Ραμάλθιν είχαν ακούσει το όνομά του και το θυμόνταν: Ναλτάφιρ ο Δόλιος – άρπαξε τη μπάλα στον αέρα, έβγαλε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα, και την εκτόξευε πάνω στην οροφή ενός σπιτιού. Τα παιδιά άρχισαν αμέσως να τον βρίζουν χυδαία: *Πούστη! Μαλάκα! Πούστη! Η μάνα σου κοιμόταν με σαύρες! Πούστη!* Αλλά εκείνος χαμογελούσε σαν να ήταν χειρότερος από τους μικρούς ταραχοποιούς, και τους έκανε τα Κέρατα του Ιουράσκε – τα δυο ακριανά δάχτυλα τεντωμένα, τα άλλα κλειστά – οπότε τα παιδιά φάνηκε να τρομάζουν, κι έτρεξαν και κρύφτηκαν πίσω απ'τον χαμηλό φράχτη της πιλοτής, συνεχίζοντας να τον βρίζουν με φωνές που έμοιαζε να έρχονται από το πουθενά – στοιχειά της πόλης.

Η ομάδα του Νέλδουρ δεν είχε σταματήσει να κινείται, φυσικά, και σύντομα άφησαν πίσω τους αυτή την πολυκατοικία κι έφτασαν μπροστά σ'ένα κατάστημα που η πινακίδα του έγραφε: *Το Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*. Η Λοτρίνθα δεν ξανάχε έρθει εδώ, αλλά θυμόταν ότι ο Νέλδουρ είχε αναφέρει το μέρος στον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ προτού φύγουν από την Όσβελακ.

Ο Αρχικαλεστής ξεπέζεψε, και οι άλλοι τον μιμήθηκαν.

«Πού αφήνουμε τους λύκους;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Τώρα, μια στιγμή,» είπε ο Νέλδουρ και τους έγενεψε να περιμένουν. Παραμέρισε τη μισάνοιχτη πόρτα του καπηλειού κι έβγαλε ένα σφύριγμα που έμοιαζε συνθηματικό.

Μια κοπέλα δεν άργησε καθόλου να βγει απ'το μαγαζί – μαυρό-δερμη, γαλινομάλλα, στρογγυλοπρόσωπη· αρκετά συμπαθητική, νόμιζε η Λοτρίνθα – λέγοντας: «Καλωσορίσατε, Ιερότατε. Θέτε να πάρουμε τους λύκους;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Πώς είναι η μάνα σου; Καλά;»

«Με τη χάρη του Πεπρωμένου, Ιερότατε. Αφήστε τους λύκους και θα φροντίσουμε να σταβλιστούν εδώ δίπλα, ως συνήθως.»

«Σ'ευχαριστούμε, Πέρλα.» Κι έγενεψε στους συντρόφους του να τον ακολουθήσουν.

Μπήκαν στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη* και το βρήκαν μισογεμάτο με κόσμο. Η τραπεζαρία του ήταν αρκετά μεγάλη και οι

μυρωδιές των ποτών και των καπνών έντονες. Στις πλάκες του πατώματος ήταν ζωγραφισμένες παράξενες καμπύλες και σπείρες, σαν λαβύρινθοι. Στους τοίχους κρέμονταν ταπετσαρίες με εικόνες ταξιδιωτών. Η Λοτρίνθα, χωρίς να ξέρει γιατί ακριβώς, είχε την εντύπωση πως όλη αυτή η διακόσμηση δεν ήταν τυχαία.

Οι πιστοί του Ιουράσκε κάθισαν σε τρία τραπέζια τα οποία ένωσαν τραβώντας τα. Ήταν καμιά εικοσαριά, στο σύνολό τους· δεν χωρούσαν να καθίσουν αλλιώς. Ο Νέλδουρ, όμως, δεν κάθισε μαζί τους· πήγε προς το μπαρ όπου μια γυναίκα, που στεκόταν πίσω από τον πάγκο, μιλούσε με δυο άντρες. Η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, και η Σιράλια'χοκ τον ακολούθησαν, από περιέργεια κυρίως, κι αυτός δεν τους ζήτησε να απομακρυνθούν.

Χαιρέτησε τη γυναίκα με το όνομά της – Ζάμαρνιθ – κι εκείνη φάνηκε να χαίρεται που τον έβλεπε: το χαμόγέλό της ήταν, αναμφίβολα, πραγματικό, έκρινε η Λοτρίνθα. Το δέρμα της ήταν μαύρο, τα μαλλιά της γαλανά, το πρόσωπό της στρογγυλωπό. Έμοιαζε με την κοπέλα που είχε βγει για να περιλάβει τους γιγαντόλυκούς τους· μάλλον αυτή ήταν η μάνα της που είχε πει ο Νέλδουρ πιο πριν. Και, όπως υποδηλώναν τώρα τα λόγια του, σίγουρα ήταν και ιδιοκτήτρια του *Καπηλειού του Ανόητου Υπηρέτη*. Οι δυο άντρες με τους οποίους μιλούσε η Ζάμαρνιθ έφυγαν μ'ένα νεύμα των φρυδιών της· η δουλειά της μ'αυτούς (αν ήταν όντως δουλειά και όχι απλή κουβέντα) είχε προφανώς τελειώσει.

Ο Νέλδουρ ρώτησε τη Ζάμαρνιθ αν είχε δωμάτια διαθέσιμα, κι εκείνη αποκρίθηκε: «Για τους ακόλουθους του Πεπρωμένου πάντα υπάρχει χώρος· το ξέρεις αυτό.»

Ήταν και πανδοχείο, λοιπόν, το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*; αναρωτήθηκε η Λοτρίνθα. Δεν της έμοιαζε για πανδοχείο. Ή, μήπως, ήταν πανδοχείο μόνο για ορισμένους;

Ο Νέλδουρ ένευσε, και είπε: «Θα καθίσουμε αρκετές μέρες, μάλλον.»

«Τόσο το καλύτερο,» αποκρίθηκε η Ζάμαρνιθ, κατεργάρικα σχεδόν. «Ο Ιουράσκε μάς ευνοεί!» Και ρώτησε: «Έχεις τίποτα συγκεκριμένο κατά νου, Νέλδουρ;»

«Ναι, αλλά θα το μάθεις όταν το Πεπρωμένο ορίζει.»

Η Ζάμαρνιθ απλώς χαμογέλασε – κατεργάρικα πάλι, νόμιζε η Λοτρίνθα. Τα χείλη της κινούνταν σαν να ήταν έφηβη, μα τον Ιουράσκε, αλλά πρέπει να ήταν τουλάχιστον σαράντα χρονών. Στην ηλικία του

Νέλδουρ, μάλλον. Τα νύχια της ήταν θαλασσοβαμμένα, τα μαλλιά της κουρεμένα κράνος των θεών. Ένα γιλέκο σαύρας, και *μόνο*, την έντυνε από τη μέση και πάνω – ένα ένδυμα που κανονικά ήταν αντρικό. Από τη μέση και κάτω η Λοτρίνθα δεν μπορούσε να δει τι φορούσε η Ζάμαρνιθ γιατί την έκρυβε ο πάγκος του μπαρ. Η τύπισσα, πάντως, ήταν σίγουρα περίεργη. Φαινόταν. Ιέρεια του Ιουράσκε κι αυτή;

«Για την ώρα,» συνέχισε ο Νέλδουρ, «θέλω να σε ρωτήσω μερικά πράγματα για τους ντόπιους.»

Η Ζάμαρνιθ γέμισε δυο κούπες με αλμυρό οίνο – μία για τον εαυτό της, μία για τον Αρχικαλεστή. Και κοίταξε ερωτηματικά προς τη μεριά της Λοτρίνθα, του Ραμάλθιν, και της Σιράλια.

Ο Νέλδουρ τής είπε: «Φίλοι μου.»

«Πιστοί;»

«Όχι, αλλά τους βλέπω σχεδόν σαν να ήταν.»

Η Ζάμαρνιθ ήταν σκεπτική για δυο στιγμές· μετά είπε: «Αυτό σημαίνει πως τους κερνάω.» Και τους κοίταξε ερωτηματικά.

Η Λοτρίνθα ζήτησε κι εκείνη αλμυρό οίνο, ο Ραμάλθιν κρασί, και η Σιράλια τσάι *λίρεμπολ*.

«Δεν έχουμε εδώ τσάι *λίρεμπολ* έτοιμο, καρδιά μου,» της είπε η Ζάμαρνιθ. «Πού νομίζεις ότι βρίσκεσαι, στα Υψώματα;» Μια πλούσια συνοικία της Βορσίραθ, γύρω από το παλάτι του Δούκα, όπως ήξερε η Λοτρίνθα. «Θες ψυχοχυμό;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Σιράλια.

Η Ζάμαρνιθ τούς κέρασε και τους τρεις. «Τα ονόματά σας;»

Ο Νέλδουρ τούς σύστησε προτού προλάβουν να μιλήσουν· είπε τα αληθινά τους ονόματα, αλλά όχι και τα ονόματα των οίκων τους. Ύστερα άρχισε να ρωτά τη Ζάμαρνιθ για διάφορους ανθρώπους μέσα στη Βορσίραθ – παρανόμους ή στις παρυφές του νόμου.

Εν τω μεταξύ ήρθε και η κόρη της, η Πέρλα, και είπε πως οι γιγαντόλυκοι είχαν τακτοποιηθεί· μετά έφυγε.

Η Ζάμαρνιθ έδινε απαντήσεις στον Νέλδουρ για όσους τη ρωτούσε – τι έκαναν τελευταία, αν ήταν ακόμα εδώ, αν ήταν ζωντανοί, πού βρίσκονταν – και, τελικά, του έκανε κι εκείνη μια ερώτηση: «Γιατί ενδιαφέρεσαι για τόσο κόσμο; Δε μπορεί νάναι τυχαίο...»

«Δεν είναι,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής. «Αλλά θα μιλήσουμε γ' αυτό κάποια άλλη στιγμή, Ζάμαρνιθ.»

Δε συνέχισε να τον ρωτά, δεν επέμεινε. Η σιωπή, άλλωστε, ήταν σύ-
νεση.

Αρκετή ώρα είχε ήδη περάσει – είχε βραδιάσει έξω από το καπηλειό – και ο Νέλδουρ, η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, και η Σιράλια πήγαν να καθίσουν με τους πιστούς του Ιουράσκε που είχαν φαγητά και ποτά επάνω στα ενωμένα τραπέζια τους.

Η Λοτρίνθα ρώτησε τον Αρχικαλεστή: «Κανονικά, αυτό το μέρος δεν είναι και πανδοχείο, έτσι;»

Ο Νέλδουρ κατένευσε σιωπηλά.

«Εσύ προσωπικά έχεις ιδιαίτερη μεταχείριση εδώ, ή όλοι οι πιστοί του Ιουράσκε;»

«Και τα δύο,» είπε ο Νέλδουρ τρώγοντας καρυκευμένο ρύζι εισαγ-
μένο από τις όχθες του ποταμού Γύπα στα ανατολικά της Μοργκιά-
νης.

Η Λοτρίνθα τον περίμενε να συνεχίσει ενώ έκοβε ένα κομμάτι από
το κοκκινιστό κρέας λαγού στο πιάτο της.

«Είναι αδελφή μου η Ζάμαρνιθ,» εξήγησε ο Νέλδουρ. «Είναι κι
αυτή ωλ Ένφρεκ.»

Η Λοτρίνθα τον κοίταξε ξαφνιασμένη.

Ο Νέλδουρ μειδίασε μέσα από τα γαλανά γένια του. «Ο πατέρας μας
ήταν πολυταξιδεμένος. Η μητέρα της Ζάμαρνιθ δεν είναι ίδια με τη
δική μου. Και, δυστυχώς, κάπου στα ταξίδια του εξαφανίστηκε. Ο πα-
τέρας μας. Κανείς δεν ξέρει πού. Κανείς δεν ξέρει τι έγινε.» Ήπιε μια
γουλιά κρασί. «Θέλω να πιστεύω ότι βαδίζει πλάι στον Νούρκας, ή
πίσω από το Πεπρωμένο.»

Αργότερα, όταν είχαν τελειώσει το βραδινό τους, η Πέρλα τούς ο-
δήγησε έξω από το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*, στην πιλοτή μιας
πολυκατοικίας που έμοιαζε προχειροχτισμένη. Δεν μπήκαν, όμως,
από την κεντρική είσοδο της πολυκατοικίας: πήγαν στην πίσω μεριά
της πιλοτής και μπήκαν από μια άλλη πόρτα εκεί – μια διπλή μεταλ-
λική πόρτα που ήταν ξεκλειδωτή. Βρέθηκαν σ'έναν ημιυπόγειο χώρο
που στο κέντρο του ήταν ένας βωμός του Ιουράσκε, μ'ένα άγαλμα του
απατηλού θεού επάνω, και γύρω απλώνονταν κουρτίνες οι οποίες
διαιρούσαν το μέρος σε ψευδοδωμάτια που μέσα στο καθένα υπήρχε
κάποιος βασικός εξοπλισμός, αλλά όχι πάντα ο ίδιος: μπορεί το ένα
να είχε μόνο μπαούλο και λάμπα, το άλλο να είχε στρώμα στο πάτωμα,
το άλλο μια καρέκλα κι ένα τραπεζάκι, το άλλο ένα στρώμα κι ένα
μπαούλο...

«Ό,τι θέλετε φωνάξτε μας, Ιερότατε,» είπε η Πέρλα και έφυγε, αφήνοντάς τους μόνους.

«Είναι και κανείς άλλος εδώ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Απόψε, όχι,» απάντησε ο Νέλδουρ. «Αλλά, και να ήταν, δε θα μας πείραζε. Πιστός θα ήταν κι αυτός.»

Και οι ακόλουθοι του Ιουράσκε άρχισαν να βολεύονται στους χώρους που σχημάτιζαν οι χοντρές κουρτίνες.

Ο Ραμάλθιν ψιθύρισε στη Λοτρίνθα: «“Πιστός” σημαίνει απατεώνας, βέβαια...»

«Ας μην κρίνουμε αυστηρά τους φίλους μας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, κι ο Ραμάλθιν έδειξε να εκτιμά το λεπτό Χαρνώθιο χιούμορ της αγκαλιάζοντας τους ώμους της.

«Ας βρούμε, λοιπόν, το καλύτερο μέρος εδώ πέρα, *νιρλίσα*.»

Και σύντομα απόθεσαν τα πράγματά τους σ'ένα από τα ψευδοδωμάτια που είχε μπαούλο (με μια παλιά κουβέρτα μέσα) κι έναν ψηλό καθρέφτη ακουμπισμένο στον πέτρινο τοίχο (τον μοναδικό πέτρινο τοίχο του· οι άλλοι ήταν υφασμάτινοι, κουρτίνες).

Η Λοτρίνθα είπε: «Αναρωτιέμαι ποιοι αφήνουν αυτά τα αντικείμενα εδώ,» καθώς ο Ραμάλθιν άπλωνε το στρώμα τους στο πάτωμα.

«Το μπαούλο και τον καθρέφτη, εννοείς;»

«Ναι – στο δωμάτιό μας. Δωρεές είναι, από τους πιστούς του Ιουράσκε;»

«Από τα κλοπιμαία τους, ίσως.»

Η Λοτρίνθα μειδίασε. «Μπορεί και νάχεις δίκιο, Άρχοντά μου.»

«Το ξέρεις πως έχω δίκιο, *νιρλίσα*.» Την αγκάλιασε και φίλησε τα χείλη της.

Η Λοτρίνθα ήταν, όμως, πολύ νευρική απόψε για οτιδήποτε άλλο πέρα από μερικά φιλιά, έτσι ξάπλωσαν για να κοιμηθούν. Και, όπως αποδείχτηκε, ήταν πολύ νευρική και για ύπνο. Το γεγονός ότι, ύστερα από τόσο καιρό, βρισκόταν πάλι στη Βορσίραθ την έκανε να νιώθει τσιτωμένη.

Τ'αφτιά της έπιασαν μερικές ψιθυριστές κουβέντες από μια μεριά κοντά στο πάνινο δωμάτιό τους. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Μετά, όμως, δεν ψιθύριζαν πλέον· άλλου είδους ήχοι ακούγονταν.

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε, ξαφνικά, την περιέργειά της κεντρισμένη. Σηκώθηκε από το στρώμα αφήνοντας τον Ραμάλθιν να κοιμάται, κουρασμένος από το ταξίδι, χορτασμένος από το φαγητό. Ντυμένη μόνο

μ'ένα μάλλινο επίδερμα (το είδος Χαρνώθιου μεσοφοριού που ήταν εφαρμοστό επάνω στο σώμα), παραμέρισε την κουρτινόπορτα του ψευδοδωματίου κι έστρεψε το βλέμμα της προς το ψευδοδωμάτιο παραδίπλα, απ'το οποίο έρχονταν οι πνιχτοί ήχοι. Δεν ήταν της Σιράλια'χοκ' ήταν του Νέλδουρ, σωστά; Ο Νέλδουρ ήταν με κάποια γυναίκα; Μέχρι στιγμής στο ταξίδι τους η Λοτρίνθα δεν τον είχε δει να πλαγιάζει με καμιά από τις πιστές που τον ακολουθούσαν...

Περίεργη, πλησίασε τον χώρο του, πατώντας ξυπόλυτη στο παγωμένο πέτρινο πάτωμα του ημιυπόγειου. Δεν χρειάστηκε να παραμερίσει την κουρτίνα-είσοδο καθόλου· κοίταξε από τη χαραμάδα, με το ένα μάτι: και μέσα, στο φως ενός ασθενικού φωτόλιθου, είδε μια μαυρόδερμη, γαλινομάλλα γυναίκα να καβαλά τον Αρχικαλεστή, κρατώντας εκείνη τη στιγμή το караφλό κεφάλι του κοντά στα γυμνά στήθη της, ενώ τα χέρια του χάιδευαν τη ράχη της και γράπωναν τους γλουτούς της. Τα μαλλιά της ήταν κουρεμένα κράνος των θεών—

Μα τον Νούρκας! Αυτή ήταν! *Η Ζάμαρνιθ!* την αναγνώρισε η Λοτρίνθα, και δάγκωσε το χείλος της προτού αναφωνήσει ξαφνιασμένη. *Η αδελφή του! Ερωτοτροπεί με την αδελφή του, μα τον Νούρκας!* Αυτοί οι λάτρες του απατηλού θεού ήταν τρελοί!

Η Λοτρίνθα επέστρεψε γρήγορα στο δικό της ψευδοδωμάτιο. Σκόνταψε κάπου μες στη βιασύνη της, μες στο σκοτάδι – στον Ραμάλθιν, ξυπνώντας τον – έχασε την ισορροπία της, έπεσε πάνω του, καθώς εκείνος μούγκριζε σαστισμένος.

«Τι...;» είπε. «Πού είχες πάει, μα τον Νούρκας, *νιρλίσα*; Ή απλά ήθελες να με ποδοπατήσεις;»

Η Λοτρίνθα μειδίασε πάνω από το πρόσωπό του, νιώθοντας την ανάσα του στο δέρμα της, να τη διεγείρει ξαφνικά. «Συγγνώμη, Άρχοντά μου.»

«Λίγο πιο ψηλά αν με είχες πατήσει, δε θα δεχόμουν συγγνώμη.» Το Χαρνώθιο χιούμορ του έκοβε σαν καλοακονισμένη λεπίδα.

Η Λοτρίνθα είπε πάλι: «Συγγνώμη.» Και: «Ξέρεις με ποια είναι ο Νέλδουρ εκεί μέσα;»

«Θα έπρεπε; Εσύ ξέρεις;»

«Τους είδα, μόλις τώρα. Με τη Ζάμαρνιθ είναι. Με την *αδελφή του*, μα τον Νούρκας!» ψιθύρισε έντονα, κοντά στ'αφτί του Ραμάλθιν.

«Και είναι κακό αυτό;» Τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση της, καθώς η Λοτρίνθα εξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένη επάνω του, όπως είχε βρεθεί εκεί σκοντάφτοντας.

«Είναι πεσμένοι σαν εμάς περίπου. Αλλά χωρίς ρούχα.»

«Σε παραξενεύει; Πιστοί του Ιουράσκει είναι!»

Η Λοτρίνθα γλίστρησε στο πλάι. «Μα, με την *αδελφή του*, μα τον Νούρκας;»

«Δεν έχουν τέτοιους ενδοιασμούς τέτοιοι άνθρωποι, *νιρλίσα*. Πώς διανοήθηκες ότι μπορεί να είχαν;

»Επιπλέον, είπε ότι είναι *ετεροθαλής* αδελφή του, δεν είπε;»

«Ακόμα κι έτσι, μα τον Νούρκας...»

«Μην ανακατεύεις τον Περιπλανώμενο μ'αυτούς, *νιρλίσα*.»

Το πρωί η Ζάμαρνιθ δεν ήταν εκεί, φυσικά. Και ούτε η Λοτρίνθα περίμενε να είναι. Όλοι συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του ημιυπόγειου, γύρω από τον βωμό του Ιουράσκει, πλάι στον οποίο στεκόταν ο Νέλδουρ.

«Θ'αρχίσουμε να κάνουμε επισκέψεις σε κόσμο,» τους είπε, «να στρατολογήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερους συμμάχους μπορούμε, όπως είχαμε αποφασίσει στην Όσβελακ.

»Εσύ, *νιρλίσα*,» έστρεψε το βλέμμα του στη Λοτρίνθα, «έχεις κανέναν να μας προτείνεις;»

«Εκτός από την ξαδέλφη μου, την Καλφίριθ, την ιέρεια του Φορβόκμε, για την οποία σου είπα όσο ταξιδεύαμε;»

«Νομίζεις ότι αυτή θα μας βοηθούσε;»

«Κανένας Νάλδεκερ δεν είναι ευχαριστημένος με όσα συνέβησαν κατά τον Διχασμό της Βορσίραθ.»

«Επίσης, όμως, ελάχιστοι έδρασαν εναντίον των υποστηρικτών της Σφετερίστριας τότε.» Ο Νέλδουρ ήξερε αρκετά καλά την ιστορία της πόλης...

«Θέλαμε να αποφύγουμε την αιματοχυσία... αν και αυτό... δεν αποφεύχθηκε, το ξέρω.» Και στο μυαλό της δεν ήταν μόνο η δολοφονία της αδελφής της – η οποία είχε γίνει μετά τον Διχασμό. «Κοίτα,» είπε, πιο αποφασιστικά, «αν έχουμε αρκετή υποστήριξη, πιθανώς κάποιοι Νάλδεκερ που έχω υπόψη μου να μας βοηθήσουν.»

«Ποιοι άλλοι νομίζεις ότι μπορεί να μας βοηθήσουν;»

Η Λοτρίνθα ανέφερε μερικούς ανθρώπους και οίκους που, από τα αιματηρά γεγονότα του Διχασμού, ήξερε ότι σίγουρα ήταν εναντίον της Σφετερίστριας, αν και υποταγμένοι πλέον στην εξουσία της. Ανέφερε, επίσης, κάποιους ανθρώπους και οίκους τους οποίους δεν

θεωρούσε καθόλου αξιόπιστους και θα έπρεπε να τους αποφύγουν: είχαν όλοι τους συμμαχήσει με τη Μακμάρνουν κατά τον Διχασμό.

Ο Νέλδουρ είπε ότι τους είχε υπόψη του ήδη ορισμένους από αυτούς. «Ξεκινάμε, λοιπόν,» κατέληξε, «και κινούμαστε *πολύ προσεχτικά*. Το Πεπρωμένο με ασφάλεια τούς φρόνιμους οδηγεί.»

Και μετά, εκείνος κι οι άλλοι πιστοί έκοψαν μια μικρή τούφα από τα μαλλιά τους ή τα γένια τους και τις τοποθέτησαν όλες σ'ένα μεταλλικό κύπελλο επάνω στον βωμό, κάτω από το άγαλμα του Ιουράσκε. Μέσα στο κύπελλο υπήρχε λάδι – κόκκινο λάδι; – και ο Αρχικαλεστής άναψε ένα σπίρτο και το έριξε εκεί. Αμέσως φωτιά άναψε. Δεν ήταν οποιοδήποτε λάδι, λοιπόν, παρατήρησε η Λοτρίνθα· ήταν όντως κόκκινο: ήταν πυρέλαιο. Σε λίγο οι φλόγες το είχαν καταβροχθίσει, μαζί με τις τρίχες, και είχαν σβήσει· μόνο το μεταλλικό κύπελλο είχε μείνει. Η προσφορά στον Ιουράσκε είχε ολοκληρωθεί. Η Λοτρίνθα αναρωτήθηκε γιατί το είχαν κάνει αυτό. Για καλοτυχία; Είχε κι η ίδια κόψει μια μικρή τούφα απ'τα κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά της όταν της το ζήτησαν· το ίδιο κι ο Ραμάλθιν και η Σιράλια.

Βγήκαν τώρα από το ημιυπόγειο και από την πιλοτή της πολυκατοικίας, και ο Νέλδουρ τούς είπε: «Οι γιγαντόλυκοί μας δεν είναι μακριά.»

Βάδισαν μέσα στον πρωινό δρόμο.

Ο Αρχικαλεστής προπορευόταν. Έπιασε τη Λοτρίνθα από το χέρι και την παρέσυρε μαζί του, λίγο πιο δίπλα από τους άλλους. Της ψιθύρισε, φέρνοντας το κουκουλωμένο κεφάλι του κοντά στο δικό της:

«Τις νύχτες, πολλά μπορεί το Πεπρωμένο να σου δείξει τα οποία δεν κατανοείς.»

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Με είδες;»

«Τη σκιά σου πίσω απ'την κουρτίνα.»

«Και κατάλαβες ότι ήμουν εγώ;»

«Με κοιτάς διαφορετικά σήμερα, από την ώρα που σηκωθήκαμε. Και τώρα επιβεβαιώσες την υποψία μου.»

Η Λοτρίνθα απέφυγε το βλέμμα του. «Με συγχωρείς. Απλώς άκουσα τον θόρυβο – όχι πως κάνατε πολλή φασαρία – αλλά δε μπορούσα να κοιμηθώ, για δικούς μου λόγους – και απλώς άκουσα τον θόρυβο, και... Δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη ότι ήταν ο δικός σου χώρος που—»

«Δε χρειάζεται να δικαιολογούμε τα μονοπάτια όπου το Πεπρωμένο οδηγεί τα βήματά μας, *νιρλίσα*.»

«Τέλος πάντων. Θεώρησε πως είναι σα να μην είδα τίποτα.»

Ο Νέλδουρ μειδίασε. «Δεν έγινε κάτι κρυφό.»

«Είναι αδελφή σου· δεν είπες ότι είναι αδελφή σου;»

«Ναι, αλλά μακρινή.»

«Μακρινή; Είναι *αδελφή* σου!»

Ο Νέλδουρ γέλασε μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του. «Ο πατέρας μας έκανε τόσα παιδιά σε τόσες γωνιές του Βασιλείου – ίσως και πέρα απ'το Βασίλειο – που, ναι, *υπάρχουν* μακρινά αδέρφια για εμάς, τους Ένφερεκ, *νιρλίσα*.»

Η Λοτρίνθα είχε, ξαφνικά, μια απορία: κάτι που μόλις ήρθε στο μυαλό της. Κάτι που δεν είχε διανοηθεί πριν, αλλά καθώς τώρα το σκεφτόταν.... *Του μοιάζει κι αυτού λίγο η μικρή, δεν του μοιάζει; Ή είναι η ιδέα μου, επειδή...;*

«Η Πέρλα...;» του είπε. «Είναι...; Είναι κόρη της Ζάμαρνιθ, έτσι; Είναι και...;»

«Είναι *κόρη της Ζάμαρνιθ*,» τόνισε ο Νέλδουρ.

Η Λοτρίνθα συνοφρυώθηκε. «Δεν...;»

«Η Ζάμαρνιθ είπε ότι δεν ήθελε η μικρή να έχει έναν πατέρα που συνεχώς περιπλανιέται· καλύτερα ο πατέρας της να ήταν κάποιος που μετά έφυγε, ταξίδευε μακριά, και ποτέ δεν επέστρεψε – σαν τον δικό μας πατέρα.»

«Θες να πεις ότι *εσύ*...;»

«Δε θέλω να πω τίποτα πέρα απ'όσα λέω, *νιρλίσα*. Αγαπώ την Πέρλα σαν κόρη μου· εκείνη με εκτιμά σαν Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου – περισσότερο απ'ό,τι θα εκτιμούσε τον πλανόδιο πατέρα της.»

Η Λοτρίνθα αισθανόταν μια κάποια σύγχυση από τις νοοτροπίες των πιστών του Ιουράσκε – ή, ίσως, του οίκου των Ένφερεκ. Αλλά – μα τους θεούς! – αυτοί δεν φαινόταν να έχουν κανένα πρόβλημα με τη λογική τους.

Ο Νέλδουρ πλησίασε πάλι τους άλλους, και η Λοτρίνθα τον ακολούθησε. Ο Ραμάλθιν της έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα – *Συμβαίνει κάτι;* – αλλά εκείνη τίμησε τον Σιλίσβα.

Ο Αρχικαλεστής είπε: «Χτες με πληροφόρησαν δύο πράγματα.

»Πρώτον: η Βασίλισσα είναι εδώ. Ήρθε πριν από μερικές μέρες. Το αεροπλάνο της προσγειώθηκε στον Αερολιμένα της Βορσίραθ, και ακόμα εκεί είναι.

»Δεύτερον: ο καταυλισμός που, καθώς ερχόμασταν από τα νότια, είδαμε μακριά μας, έξω από τα δυτικά τείχη της Βορσίραθ, είναι ο

καταυλισμός των μαχητών της Βασίλισσας που υποχωρούν από τα Χαρνώθια δάση – των μαχητών του στρατού που είχε πάει να πολιορκήσει την Όσβελακ.»

«Πώς τα έμαθες αυτά;» τον ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*, άλλα σου έλεγε η Ζάμαρνιθ.»

«Μ'επισκέφτηκε και το βράδυ,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ σαν τίποτα το ασυνήθιστο να μην είχε συμβεί, «ενώ κοιμόσασταν.

»Και υποθέτω πως η Σφετερίστρια βρίσκεται εδώ εξαιτίας της ήττας στην Όσβελακ. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ραμάλθιν, «αυτό είναι το πιθανότερο.»

«Και σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε ακόμα πιο προσεκτικοί,» τόνισε η Σιράλια'χοκ.

«Ακριβώς,» ένευσε ο Νέλδουρ. «Το πήρες απ'το στόμα μου, μάγισσα.»

Ύστερα έφτασαν στον στάβλο όπου η Πέρλα είχε οδηγήσει τους γιγαντόλυκούς τους. Ο Αρχικαλεστής αντάλλαξε δυο κουβέντες μ'έναν άντρα εκεί και σύντομα είχαν τους λύκους έξω και σελωμένους.

Προτού τους καβαλήσουν, ο Νέλδουρ είπε στους πιστούς του: «Δε μπορείτε νάρθετε όλοι μαζί μου. Το Πεπρωμένο δεν φυλά εκείνους που δεν ξέρουν να φυλάζουν τον εαυτό τους. Είμαστε πολλοί και πιθανώς να τραβήξουμε την προσοχή κατασκόπων.

»Εσείς,» είπε στη Λοτρίνθα, τον Ραμάλθιν, και τη Σιράλια, «θα έρθετε μαζί μου. Κι εσείς οι δυο, επίσης»· έδειξε την Κέσριμιθ και τον Ναλτάφιρ τον Δόλιο.

«Οι υπόλοιποι τι θα κάνουμε, Ιερότατε;» ρώτησε ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ.

«Θα τριγυρίσετε εδώ, στις Στρεβλές Γειτονιές. Ίσως υπάρχουν πράγματα για να μάθετε. Το Πεπρωμένο θα τα φέρει στ'αφτιά σας σαν τον άνεμο.»

Η πιστή που λεγόταν Κρυστάλλω η Παίχτρια (επειδή ήταν καλή στη χαρτοπαιξία, απ'ό,τι είχε καταλάβει η Λοτρίνθα) κατένευσε. «Θα τα φέρει, Ιερότατε.»

Έτσι, χώρισαν. Ο Νέλδουρ, η Κέσριμιθ, ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος, η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, και η Σιράλια ανέβηκαν στους γιγαντόλυκούς τους και απομακρύνθηκαν απ'τους υπόλοιπους, κατευθυνόμενοι βόρεια, με τον Αρχικαλεστή να τους οδηγεί.

Βγήκαν από τις Στρεβλές Γειτονιές και μπήκαν στο Μεγάλο Λιμάνι, όπου οι διαφορές στη ρυμοτομία και στα οικοδομήματα ήταν αμέσως

εμφανείς. Συνέχισαν βόρεια, περνώντας από δρόμους με αρκετή κίνηση σε οχήματα, καβαλάρηδες, και πεζούς. Σ'ένα σημείο έστριψαν δυτικά, βγήκαν στην Οδό Επισκεπτών (που είχε ακόμα περισσότερη κίνηση), πέρασαν απέναντι, και μπήκαν στα Αγοραία, στο κέντρο των οποίων βρισκόταν η Κεντρική Αγορά της Βορσίραθ – η Λοτρίνθα γνώριζε καλά ετούτους τους δρόμους. Δεν πήγαν, όμως, ως την Κεντρική Αγορά. Σε όλα τα Αγοραία υπήρχαν πολλά καταστήματα και σε κάθε γειτονιά τους γινόταν εμπόριο. Ο Νέλδουρ μίλησε με δυο ανθρώπους εκεί – έναν περιπτερά και μια ράφτρα – και, τελικά, συνάντησαν μια ομάδα σε μια μικρή πλατεία.

Η ομάδα αυτή με συμμορία έμοιαζε περισσότερο, και ήταν πιστοί του Πεπρωμένοι σαν τον Νέλδουρ και τους δικούς του. Αριθμούσαν οκτώ άτομα, χωρίς να συμπεριλαμβάνεις τον αρχηγό τους που ονομαζόταν Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ, έναν Αρχικαλεστή που είχε κι εκείνος το κεφάλι του ξυρισμένο όπως ο Νέλδουρ και επάνω στο γαλανό δέρμα του κεφαλιού του υπήρχαν περίπλοκες δερματοστιξίες, επίσης σαν αυτές στο κεφάλι του Νέλδουρ. Οι άλλοι της ομάδας του ήταν Καλεστές του Πεπρωμένου – ιερείς του Ιουράσκε – απ'ό,τι κατάλαβε η Λοτρίνθα, γιατί ο Άσραδλιν τούς είπε «οι Καλεστές μου». Η Λοτρίνθα αναρωτήθηκε πόσοι από όσους ακολουθούσαν τον Νέλδουρ ήταν επίσης Καλεστές και πόσοι απλοί πιστοί. Μήπως ήταν Καλεστές όλοι τους κι αυτοί;

Ο Άσραδλιν βρισκόταν εδώ επειδή είχε έρθει να κάνει κάποια ιεουργία για «επίκληση τύχης», αλλά η δουλειά του είχε μόλις τελειώσει, και δεν φαινόταν να το θεωρεί σύμπτωση που τότε ακριβώς είχε συναντήσει τον Νέλδουρ. Οι δύο Αρχικαλεστές γνωρίζονταν σίγουρα από παλιά, και τώρα, καθώς πλησίαζε μεσημέρι, οδήγησαν τους υπόλοιπους σ'ένα ποτοπωλείο που δεν ήταν μακριά απ'την πλατεία. Το μέρος ήταν σαν τρύπα αλλά έβγαζε τραπεζάκια απέξω, κι όσοι δεν κάθονταν εκεί κάθονταν στα σκαλοπάτια και στις πέτρινες πεζούλες. Υπήρχαν ψηλά δέντρα στον δρόμο, αειθαλή· ανεμόφιλοι ονομάζονταν: η Λοτρίνθα τα αναγνώριζε.

Πήρε ένα γλυκό βασίλεμα από το ποτοπωλείο και ο Ραμάλθιν επίσης. Η Σιράλια, μια κούπα τσάι *λίρεμπολ*. Το μακρύ ραβδί της – το ραβδί των Διαλογιστών – το είχε τυλιγμένο με ύφασμα, κρύβοντας τα κρύσταλλα, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα επάνω του, για να μην τραβήξει ανεπιθύμητη προσοχή.

Ο Νέλδουρ και ο Άσραδλιν μιλούσαν, τώρα, χαμηλόφωνα κάτω από έναν ανεμόφιλο, και η Λοτρίνθα κι ο Ραμάλθιν ήταν κοντά τους. Ο Νέλδουρ εξηγούσε στον άλλο Αρχικαλεστή ότι ο Πρίγκιπας του Αίματος είχε εμφανιστεί στο Βασίλειο, και το ίδιο το Πεπρωμένο τον είχε οδηγήσει σ'αυτούς πριν από οπουδήποτε αλλού. «Τον περιμέναμε, Αδελφέ Άσραδλιν, και ήρθε. Και ξέρεις ποιος είναι; Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Ζωντανός; Είναι ζωντανός, μα τον Ιουράσκε;» Ο Άσραδλιν κάπνιζε ευδόκιμο μέσα σε στριφτό τσιγάρο.

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ, «και μιλά με τους θεούς.» Του εξήγησε κάποια πράγματα για τον Κάλνεντουρ, και κατέληξε: «Η ώρα ήρθε, Αδελφέ Άσραδλιν, να ξεσηκωθούμε. Το Στέμμα της Εξουσίας γλιστρά ήδη απ'το κεφάλι της Σφετερίστριας.» Και του είπε ότι σύντομα η Βορσίραθ θα βρισκόταν υπό πολιορκία «από πολλές απελευθερωτικές δυνάμεις»· χρειαζόνταν, όμως, και όσο το δυνατόν περισσότερους συμμάχους εκ των έσω, και ο Νέλδουρ ήξερε ότι ο Άσραδλιν μπορούσε να βοηθήσει αν ήθελε.

«Τι “απελευθερωτικές δυνάμεις”;» ρώτησε εκείνος. «Η Κόμισσα των Σκιών;»

Ο Νέλδουρ κατένευσε. «Και η Κόμισσα.» Χωρίς να διευκρινίσει περαιτέρω. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

«Νομίζεις ότι θα γίνει, δηλαδή; Αυτό που δεν έγινε στον Διχασμό θα γίνει τώρα;»

«Θα γίνει κάτι καλύτερο. Ένας Κάρνελεκ είναι εδώ. Ο Πρίγκιπας του Αίματος. Το Πεπρωμένο στέλνει σημάδια· το Βασίλειο αλλάζει, Αδελφέ Άσραδλιν. Θα είσαι μέρος της Μεγάλης Αλλαγής;»

«Το Πεπρωμένο δε σ'έφερε τυχαία κοντά μου, Αδελφέ Νέλδουρ. Η ώρα, πράγματι, φαίνεται να έχει έρθει. Ο Απατηλός μας Κύριος θα ταραξεί τις σκιές σε τούτη την πόλη.»

Και ο Νέλδουρ κι ο Άσραδλιν αντάλλαξαν μια χειραψία που η Λοτρίνθα δεν είχε ξαναδεί: ο ένας έσφιξε τον αντιχειρα του άλλου· τους ένωσαν για μερικές στιγμές σαν να ήταν γάντζοι. Κάποιος χαιρετισμός ανάμεσα σε πιστούς του Ιουράσκε, αναμφίβολα. Ανάμεσα σε Αρχικαλεστές, ίσως.

«Έχεις μιλήσει στην Αγέραστη Γάτα;» τον ρώτησε ο Άσραδλιν. *Αγέραστη Γάτα;* σκέφτηκε αμέσως η Λοτρίνθα. Αυτήν δεν είχε πει ο Νέλδουρ στον Κάλνεντουρ να αναζητήσει σε περίπτωση που ερχόταν στη Βορσίραθ για να τους ψάξει;

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε τώρα ο Νέλδουρ στον άλλο Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου. «Αλλά θα της μιλήσω σύντομα. Ήθελα πρώτα να δω εσένα, Αδελφέ Άσραδλιν.»

«Η χαρά είναι πάντα αμοιβαία, Αδελφέ Νέλδουρ.»

Μετά, ο Νέλδουρ τον ρώτησε για κάποιους άλλους ανθρώπους στη Βορσίραθ, και η Λοτρίνθα εξεπλάγη ακούγοντας, εκτός των άλλων, το όνομα ενός συγκεκριμένου οίκου. Νόμιζε πως αυτοί είχαν ξεκληριστεί στον Διχασμό, πως οι υποτακτικοί της Σφετερίστριας τούς είχαν σκοτώσει όλους. Οι Σίλλατραβ, που είχαν τη φήμη πως ήταν καλοί μηχανικοί – και, όντως, ήταν. Δύο απ'αυτούς φαίνεται πως είχαν επιβιώσει, έχοντας κρυφτεί: η Χορντίλα κι ο άντρας της, ο Έμβενουρ (που ήταν προσχωρημένος στους Σίλλατραβ). Η Λοτρίνθα την ήξερε τη Χορντίλα, από παλιά.

Το μεσημέρι είχε πλέον έρθει όταν η ομάδα του Νέλδουρ απομακρύνθηκε από τους Καλεστές του Άσραδλιν. Διέσχισαν πάλι την ανατολική μεριά των Αγοραίων και έφτασαν, τελικά, στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη* όπου ήδη ήταν συγκεντρωμένοι οι υπόλοιποι πιστοί του Ιουράσκει για φαγητό. Κάθισαν κι αυτοί μαζί τους, τώρα, και παράγγειλαν από την Πέρλα κι έναν άλλο σερβιτόρο, οι οποίοι σύντομα τους έφεραν ό,τι είχαν ζητήσει.

Ο Νέλδουρ ρώτησε τους ακόλουθούς του τι είχαν ακούσει εδώ, στις Στρεβλές Γειτονιές, κι εκείνοι τού είπαν διάφορες φήμες που κυκλοφορούσαν. Η Λοτρίνθα δεν καταλάβαινε ούτε τα μισά: αυτοί οι πιστοί του Ιουράσκει είχαν επαφές με ανθρώπους που η ίδια δεν γνώριζε καθόλου. Έτσι, δεν μιλούσε καθώς έτρωγε τη σαλάτα ταξιδευτών της και έπινε κρασί Χαρνώθιων δασών.

Αργότερα, ξεκουράστηκαν πάλι σ'εκείνο το ημιυπόγειο μέρος με τον βωμό του Ιουράσκει και τα ψευδοδωμάτια που χωρίζονταν με κουρτίνες. Και το απόγευμα ο Νέλδουρ οδήγησε τη Λοτρίνθα, τον Ραμάλθιν, τη Σιράλια, τον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, και την Κρυστάλλω την Παιχτρία στα Βάθη, τη συνοικία δυτικά των Υψωμάτων και βόρεια των Αγοραίων. Στη νοτιοδυτική της μεριά ήταν ο Σιδηροδρομικός Σταθμός της Βορσίραθ, όπου κατέληγαν οι γραμμές του Μεγάλου Σιδηρόδρομου του Βασιλείου ερχόμενες από τις Ιερές Ακτές και την Πρωτεύουσα. Αυτές οι σιδηροδρομικές γραμμές αποτελούσαν και το δυτικό όριο της συνοικίας των Βαθών.

Ήταν μια συνοικία όπου κυρίως υπήρχαν κατοικίες, ξενοδοχεία, και αποθήκες. Οι πλούσιοι δεν έμεναν εδώ, αλλά ούτε είχε και πάρα

πολλούς φτωχούς. Ο Νέλδουρ οδήγησε τους συντρόφους του στο υπόγειο ενός ξενοδοχείου που ονομαζόταν «Ο Περιπατητής», ένα μέρος που η Λοτρίνθα δεν θα φανταζόταν ότι μπορούσε να υπάρχει. Ήταν ένα σύμπλεγμα (μάλλον, όχι πολύ μεγάλο) από διαδρόμους και δωμάτια που οι πόρτες τους έκλειναν με κουρτίνες. Άνθρωποι συναναστρέφονταν ανθρώπους εδώ κάτω: ήταν κάτι σαν σημείο συνάντησης, σαν υπόγεια πλατεία. Η Λοτρίνθα είδε βωμό του Ιουράσκε σε δύο γωνίες.

Ο Νέλδουρ μίλησε με κάποια άτομα και, σύντομα, έφτασαν σ'ένα δωμάτιο που στο κέντρο του ήταν μια μικρή τεχνητή λίμνη, και στο βάθος του καθόταν μια μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα γυναίκα σε ψηλή, λαξευτή πολυθρόνα. Τα πόδια της τα είχε μαζεμένα επάνω. Κρατούσε μια μακριά πίπα και κάπνιζε. Τα χέρια της ήταν γαντοφορεμένα με δερμάτινα γάντια χωρίς δάχτυλα τα οποία έφταναν ως τον αγκώνα – γάντια αλεπούς, όπως λέγονταν. Ένα σκούρο-γκρίζο φόρεμα ψιθύρων την έντυνε.

«Νέλδουρ...» είπε. «Καλωσόρισες.» Δεν ήταν μόνη· τριγύρω στο δωμάτιο βρίσκονταν κι άλλοι, αλλά ήταν σαν σκιές, στις άκριες της ακτινοβολίας των ενεργειακών λαμπών που περιέβαλλαν την τεχνητή λίμνη, μέσα στην οποία μικρά ψάρια κολυμπούσαν.

«Το Πεπρωμένο στρώνει τον δρόμο μου, Αγέραστη,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής.

Αγέραστη; σκέφτηκε η Λοτρίνθα. *Αυτή είναι η Αγέραστη Γάτα;* Την κοίταξε λίγο πιο καλά, λίγο πιο ερευνητικά· και, μα τον Νούρκας, πρέπει όντως να ήταν μεγάλη, δεν μπορεί να ήταν μικρότερη από πενήντα χρονών, ίσως και εξήντα. Αλλά, με μια γρήγορη ματιά, άνετα θα την περνούσες για κάτω από τριάντα!

«Το Πεπρωμένο πάντα σε οδηγεί σωστά όταν σε φέρνει στο φτωχικό μου, Νέλδουρ Αρχικαλεστή,» είπε η Αγέραστη Γάτα φυσώντας καπνό προς το πλάι, χωρίς να πάρει τα μάτια της από πάνω του – τα οποία, πραγματικά, θύμιζαν μάτια γάτας, όφειλε να παρατηρήσει η Λοτρίνθα, πράσινα και γυαλιστερά.

«Με οδήγησε, επίσης, κοντά στη σωτηρία του Βασιλείου,» είπε ο Νέλδουρ.

«Υποθέτω πως δεν αναφέρεις σ'ένα...»

«Περιλαμβάνει και εσένα, Αγέραστη.»

Τον κοίταξε καχύποπτα. «Κι από τότε σ'ενδιαφέρει η “σωτηρία του Βασιλείου”, Νέλδουρ Αρχικαλεστή;»

«Από τότε που το Πεπρωμένο με οδήγησε προς την κατεύθυνσή της.»

Η Αγέραστη Γάτα δεν μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει, ενώ κάπνιζε ήρεμα τη μακριά πίπα της.

Ο Νέλδουρ τής είπε για τον Πρίγκιπα του Αίματος που ήρθε στους σταυρωτούς βράχους των Σπαθωτών Ακτών – για τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ – και της εξήγησε ότι είχε την εύνοια των θεών και ότι βοήθησε την Κόμισσα των Σκιών να ανακτήσει την κατακτημένη πόλη της και να τρέφει τους λύκους της Σφετερίστριας σε φυγή.

«Αυτούς που τώρα έχουν μαζευτεί έξω απ'τα δυτικά τείχη της Βορσίραθ, υποθέτω...»

«Ακριβώς, Αγέραστη. Ακριβώς.»

«Και να υποθέσω, επίσης, πως η Βασίλισσα βρίσκεται στην πόλη μας για τον ίδιο λόγο;»

«Η υπόθεση θα ήταν, μάλλον, σωστή,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. Και συνέχισε, εξηγώντας πως απελευθερωτικές δυνάμεις θα επιτίθονταν σύντομα στη Βορσίραθ, αλλά χρειαζόνταν όσο το δυνατόν περισσότερη εσωτερική βοήθεια. «Και γνωρίζουμε, φυσικά, ότι είσαι το πιο δικτυωμένο πρόσωπο εδώ, Αγέραστη: ο συνδετικός κρίκος όλων των πιστών του Απατηλού μας Κυρίου.»

«Οι κολακείες σου δε μ'αρέσουν,» είπε η Αγέραστη Γάτα, αδειάζοντας νωχελικά την πίπα της δίπλα από την ψηλή της πολυθρόνα και κατεβάζοντας τα διπλωμένα πόδια της, βάζοντας ένα ζευγάρι δερμάτινα σανδάλια που ήταν στο πάτωμα. «Αλλά το σχέδιό σου μ'αρέσει, Νέλδουρ Αρχικαλεστή.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και, κάνοντας τον γύρο της τεχνητής λίμνης, τον πλησίασε, με το φόρεμα ψιθύρων της να αναδύεται σαν αέρινες, γκριζες σκιές. «Αν όσα λες αληθεύουν—»

«Αληθεύουν.»

«—τότε, η ώρα να πέσει το Στέμμα της Εξουσίας απ'το κεφάλι της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είναι κοντά. Αν όχι και το ίδιο το κεφάλι από τους ώμους της.»

«Θα έχουμε τη βοήθειά σου, λοιπόν;»

«Δε θα μπορούσα να μείνω αμέτοχη σ'ένα τόσο μεγάλο παιχνίδι του Ιουράσκει. Θα κάνω εκείνο που έκανα πάντα, αλλά έχοντας γνώση της κατάστασης. Είναι αρκετό;»

«Παραπάνω από αρκετό, Αγέραστη. Πάντοτε είχες την εύνοια του Πεπρωμένου.» Και αντάλλαξαν την επίσημη Χαρνώθια χειραψία ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα.

Η κουβέντα τους, όμως, δεν τελείωσε εκεί. Συνέχισαν να μιλούν για λίγο ακόμα, και ο Νέλδουρ τής σύστησε τους συντρόφους του. Για τον Θέλεντιρ και την Κρυστάλλω είπε απλώς ότι ήταν ακόλουθοί του, και ο πρώτος καινούργιος. Αλλά για τον Ραμάλθιν, τη Λοτρίνθα, και τη Σιράλια είπε περισσότερα: εξήγησε ακριβώς ποιοι ήταν.

Και η Αγέραστη Γάτα κοίταξε τη Λοτρίνθα από πάνω ως κάτω σαν να ήθελε να μετρήσει το ύψος της. «Δε μπορείς να φανταστείς πόσο πολύ θέλουν να κάνουν Δημόσια Δίκη για σένα, *νιρλίσα*,» είπε, και γέλασε.

Αυτό, όμως, δεν τρόμαξε τη Λοτρίνθα. Είχε, άραγε, αρχίσει να ξεπερνά τον φόβο της εδώ, στη Βορσίραθ; αναρωτήθηκε. Το είχε πάρει αποφασίσει πια ότι, ναι, βρισκόταν σε άμεσο κίνδυνο αλλά αυτό δεν έπρεπε να την ενοχλεί; «Δε μπορείς φανταστείς,» αποκρίθηκε στην Αγέραστη, «πόσο πολύ θέλω να τους δω νεκρούς για τη δολοφονία της αδελφής μου. Ούτε ο Βορέσας ο ίδιος δεν μπορεί να το φανταστεί.» Και το εννοούσε.

Η Γάτα την ατένισε υπολογιστικά. Και προς τον Νέλδουρ: «Πράγματι, Αρχικαλεστή, το Πεπρωμένο έφερε κοντά όλους όσους χρειάζονται.»

Ο Νέλδουρ ένευσε, και μετά από λίγο έφυγαν από εκείνο το υπόγειο σύμπλεγμα κάτω απ' το ξενοδοχείο «*Ο Περιπατητής*»: βγήκαν στους νυχτερινούς δρόμους της Βορσίραθ (γιατί, με τη συζήτηση, είχε βραδιάσει πλέον) και επέστρεψαν στις Στρεβλές Γειτονιές και στο ημιυπόγειο με τα ψευδοδωμάτια με τους υφασμάτινους τοίχους.

Απόψε η Λοτρίνθα δεν αισθανόταν τόσο νευρική και τσιτωμένη όσο χτες· ίσως όλος ο εκνευρισμός να εκτονώθηκε από μέσα της όταν έδωσε εκείνη την απάντηση στην Αγέραστη Γάτα. Πράγματι, το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να δει νεκρούς τους φονιάδες της αδελφής της.

Έκανε έρωτα με τον Ραμάλθιν ανάμεσα στον πέτρινο τοίχο και τις τρεις χοντρές κουρτίνες και, μετά, κοιμήθηκε βαθιά μες στην αγκαλιά του.

Κεφάλαιο 13

Ο Πύργος του Τυλιγμένου Ουρανού

Νύχτωσε, ή, τουλάχιστον, μόνο από τη μια μεριά: από τη μεριά της Μοργκιάνης, βόρειά τους. Νότιά τους, το Αχανές φαινόταν να έχει μια δική του, προσωπική ακτινοβολία που δεν ήταν βέβαιο από πού προερχόταν, όπως μέσα στα όνειρα· αλλά, κάπου-κάπου, διακρινόταν ένα ουράνιο σώμα επάνω στον ρευστό ουρανό του ο οποίος θύμιζε περιδινούμενο νερό: κι ακόμα ένα ουράνιο σώμα... κι ένα τρίτο... και μετά χανόταν το ένα ή το άλλο. Ή όλα. Σαν να *βυθίζονταν* μες στο στερέωμα, σαν να ήταν υγρό.

Η Λουκία στεκόταν στη νότια άκρη του καταυλισμού των Ανυπότακτων και κοίταζε το Αχανές. Παρότι στην Υπερυδάτια είχε δει αρκετά πολύ παράξενα πράγματα, δεν θυμόταν ποτέ να είχε αντικρίσει κάτι τέτοιο. Ο υπαρξιακός τρόμος που της προκαλούσε τη *σαγήνευε*, έπρεπε να παραδεχτεί, μα τα δόντια της Έχιδνας!

Ο Κάλνεντουρ στεκόταν δίπλα της, με τον Δεξή και την Αριστερή στους ώμους του, και οι σκέψεις του ήταν προς άλλη κατεύθυνση. Προς την κατεύθυνση του λησμονημένου, αινιγματικού παρελθόντος του. Νόμιζε ότι είχε ξανάρθει εδώ, παλιότερα. Νόμιζε, μάλιστα, ότι ίσως και να είχε βαδίσει *μέσα* στο Αχανές. *Γιατί, όμως; Είχα κάποιο συγκεκριμένο λόγο, ή από περιέργεια απλώς;*

Ή είναι, μήπως, η ιδέα μου όλ' αυτά; Οι γνώσεις του για το Αχανές μπορεί να ήταν γενικές, όπως και τόσες άλλες γνώσεις που είχε για διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

Η Ζέρκιλθ δεν ήταν κοντά στον Κάλνεντουρ και τη Λουκία· είχε πάει να περιποιηθεί τους γιγαντόλυκους – λυκολάτρισσα γαρ, σύμφωνη με τη φήμη του οίκου της των Φέντεπαβ.

Η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, έχοντας, όπως πάντα, εκείνη τη λεπτή αργυρή αλυσίδα να ενώνει τα σκουλαρίκια της περνώντας κάτω απ' το σαγόνι της, πλησίασε τον Κάλνεντουρ και τη Λουκία με τα χέρια της στις κάτω τσέπες του πανωφοριού δρόμων που την έντυνε. «Ελπίζω,» είπε, «να μη σκέφτεστε να πλησιάσετε εκεί» – κοίταξε προς το Αχανές. «Νόμος Θανάτου. Αν και ίσως οι νόμοι του Θανατογέννητου να

μην ισχύουν για έναν πρίγκιπα του Βασιλείου, ακόμα κι όταν είναι μες στον καταυλισμό του.»

Νόμο Θανάτου, όπως είχαν μάθει πλέον η Λουκία και ο Κάλνεντουρ, οι Ανυπότακτοι ονόμαζαν οτιδήποτε αποφάσιζε ο αρχηγός τους πως έπρεπε οπωσδήποτε να τηρείται. Δεν ήταν καμιά επίσημη ορολογία, αλλά δεν το έλεγαν και τελείως για πλάκα.

«Όταν είμαι μέσα στον καταυλισμό του,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «δεν μπορώ παρά να σέβομαι κι εγώ τις αποφάσεις του, νη-λίσα.»

«Αυτός ο Ίλνεμουρ ο Αχανής θ'αργήσει να έρθει;» ρώτησε η Λουκία τη Βαλνάμνιρ.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω; Ο Θανατογέννητος φαίνεται, πάντως, να νομίζει ότι δεν θ'αργήσει. Ίσως να έρθει κι απόψε.»

Δεν ήρθε απόψε, όμως. Και το τοπίο ήταν ερημικό γύρω τους, αν εξαιρούσε κανείς κάτι παράξενα, ακατονόμαστα πράγματα που φαινόταν να σαλεύουν μέσα στο Αχανές κάθε τόσο – πιθανώς, η ίδια η γεωγραφία του και τίποτα περισσότερο, τίποτα το ευφυνές ή το ζωώδες.

Ακόμα και οι θεοί ήταν σιωπηλοί εδώ. Ή, μάλλον, εξαφανισμένοι. Ο Κάλνεντουρ δεν αντιλαμβανόταν πουθενά τις παρουσίες τους, κι αισθανόταν περίεργα. Τους είχε πια συνηθίσει, από τότε που επέστρεψε στη Μοργκιάνη. Του έλειπαν, ίσως. Σαν να τον είχαν εγκαταλείψει, να τον είχαν προδώσει...

Δεν τον απασχόλησε και πολύ, όμως.

Εκείνος, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, η Βαλνάμνιρ, ο Χάμδεντιρ αλ Φόλλεν-νουν (ο ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ που είχε κυνηγηθεί από το Ιερατείο του Ιερού Δέους), και ο Άρκαλβιρ (ο Ασλάνουρ, ο γιος του Κάλνεντουρ) έπαιζαν δύο παρτίδες *Χαμένες Κορόνες* έξω απ'τη σκηνή του Πρίγκιπα, με την Τράπουλα του Βασιλείου. Έβαλαν και λεφτά.

Την πρώτη φορά νίκησε η Βαλνάμνιρ.

Τη δεύτερη, ο Άρκαλβιρ. Ο μικρός έμοιαζε να είχε την τύχη του Ιουράσκε, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ μειδώντας.

Μετά, πήγαν όλοι για ύπνο στις σκηνές τους.

Όταν ξημέρωσε, ο Θανατογέννητος χρησιμοποίησε πάλι εκείνο το μεγάλο, μεταλλικό ενεργειακό βούκινο που ήταν λαξεμένο σαν φίδι. Κάλεσε ξανά τον Ίλνεμουρ'σαρ ωλ Κέριβεκ, τον Ίλνεμουρ τον Αχανή.

«Φοβάσαι ότι μπορεί να μην είναι εδώ;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Όχι· εδώ πρέπει να είναι. Όπως σου είπα και χτες, Πρίγκιπα, δεν έχω ακούσει νάχει κάνει τίποτα ληστείες τελευταία. Εδώ πρέπει να είναι... Θα περιμένουμε.»

Και περίμεναν, ενώ ο Κάλνεντουρ δίδασκε στη Λουκία την Καθομιλουμένη, για να μάθει την κοινή γλώσσα της Μοργκιάνης ακόμα καλύτερα. Συγχρόνως, όμως, ήταν προβληματισμένος. Είχε πάει, παλιότερα, μέσα στο Αχανές; αναρωτιόταν. Κι αν ναι, γιατί;

Δε διανοήθηκε, βέβαια, να πάει εκεί τώρα. Εκτός των άλλων, είχε και τη Λουκία να σκεφτεί. Τι θα γινόταν η Λουκία, σε μια άγνωστη για εκείνη διάσταση, αν ο Κάλνεντουρ εξαφανιζόταν στο Αχανές;

Το μεσημέρι ήρθε, και πέρασε.

Και το απόγευμα, καθώς ο Κάλνεντουρ και η Λουκία στέκονταν πάλι και αγνάντευαν το Αχανές, είδαν οχήματα να έρχονται από τα ανατολικά, από τις παρυφές του Αχανούς – αν μπορούσες να υποθέσεις ότι είχε παρυφές μια τέτοια αντιγεωγραφική περιοχή. Ήταν σαν να λες ότι η θάλασσα έχει παρυφές στην παραλία ενώ ξέρεις ότι άλλοτε μπορεί να βγει λίγο πιο έξω στην ξηρά, άλλοτε λίγο πιο μέσα, κι άλλοτε μπορεί να καταπιεί ολόκληρη την αμμουδιά.

«Αυτοί είναι;» ρώτησε η Λουκία, κοιτάζοντας τα οχήματα που πλησίαζαν – κάποια μεγαλύτερα, κάποια μικρότερα, κάποια δίκυκλα. «Ο Ίλνεμουρ ο Αχανής;»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Αλλιώς ίσως νάχουμε προβλήματα.»

Στράφηκαν και βάδισαν μες στον καταυλισμό των Ανυπότακτων. Κι αμέσως διαπίστωσαν ότι δεν ήταν οι μόνοι που είχαν δει τα οχήματα να έρχονται. Ο παρατηρητής που ήταν στημένος πάνω στην ψηλή φωλιά (όπως έλεγαν οι Ανυπότακτοι αυτή τη στενή αλλά, όντως, ψηλή εξέδρα) τα είχε προσέξει επίσης, φυσικά, και είχε φωνάξει. Συνέχιζε να φωνάζει: «Οχήματα εν όψει! Οχήματα εν όψει! Απ' ανατολικά! Απ' ανατολικά!»

Ο Θανατογέννητος έδωσε τα κιάλια του στην Ακνάριθ'λι κι εκείνη έκανε επάνω τους ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως και του τα επέστρεψε. Ο Έλκερθιν τα σήκωσε μπροστά του και κοίταξε τα οχήματα που πλησίαζαν. Ύστερα, τα κατέβασε και στράφηκε στον Κάλνεντουρ και τους άλλους που περίμεναν πίσω του.

«Αυτοί είναι,» είπε. «Οι Αχανείς. Σίγουρα. Το σύμβολό τους κυματίζει.» Κι έδωσε τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια στον Κάλνεντουρ.

Εκείνος τα πήρε και κοίταξε. Επάνω στις σημαίες που είχαν μερικά οχήματα ήταν ζωγραφισμένος ένας κύκλος με μια κουκκίδα στο κέντρο, και μια γραμμή να ενώνει την κουκκίδα με την περιφέρειά του.

«Τι σύμβολο είναι αυτό;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ κατεβάζοντας τα κιάλια κι επιστρέφοντάς τα στον Θανατογέννητο.

Ο Έλκερθιν μόρφασε. «Τολμάς να προσπαθείς να καταλάβεις τον Αχανή, Πρίγκιπα; Χαμένος χρόνος, μα τα κόλπα του Ιουράσκει!»

Τα οχήματα σταμάτησαν κοντά στον καταυλισμό των Ανυπότακτων, λίγο πιο πέρα από εκεί όπου ήταν σταματημένα και τα δικά τους οχήματα. Οπλισμένοι άντρες και γυναίκες πήδησαν από καρότσες, οροφές, και πλευρικά τοιχώματα, ή κατέβηκαν από σέλες. Πόρτες άνοιξαν κι ακόμα περισσότεροι βγήκαν.

Ένας από αυτούς ξεχώρισε ανάμεσα από τους υπόλοιπους: ήταν γαλανόδερμος και ψηλός, με καστανά μαλλιά και γένια. Ταξιδιωτικά ρούχα και μια κάπα τον έντυναν. Δεν είχε κάτι το αναγνωριστικό επάνω του, αλλά ήταν καταφανές πως ήταν ο αρχηγός τους.

Το βλέμμα του πήγε στον Έλκερθιν, ο οποίος στεκόταν στα άκρα του καταυλισμού μαζί με την Ακνάριθ'λι και τον Κάλνεντουρ.

«Καλώς σε βρίσκουμε, Ίλνεμουρ!» φώναξε ο αρχηγός των Ανυπότακτων.

«Καλώς σε βρίσκω, Θανατογέννητε,» αποκρίθηκε ο Ίλνεμουρ ωλ Κέριβεκ, και πλησίασε μαζί με πέντε δικούς του.

Αντάλλαξε με τον Έλκερθιν τον επίσημο αντρικό χαιρετισμό των Χαρνόθιων. Και μετά, η ματιά του στράφηκε στον Κάλνεντουρ· κοίταξε την όψη του κάτω απ'τη σκιά του καπέλου σκοτεινών δασών.

Τα μάτια του γούρλωσαν. «Μα τον *Χάρλαεθ Βοκ!*» αναφώνησε. «Επέστρεψες... Από τότε; Πόσο καιρό...;»

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε το καπέλο σκοτεινών δασών. «Με αναγνώρισες... αμέσως.» Ήταν παραξενεμένος.

«Φυσικά, Πρίγκιπα. Δες να σε είχα ξεχάσει;» γέλασε.

Ο Κάλνεντουρ συνοφρυώθηκε. Δε νόμιζε ότι ο Ίλνεμουρ μιλούσε γενικά. «Υπάρχει κανένας συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό;»

«Τι εννοείς, μα τον *Χάρλαεθ Βοκ;*»

«Γνωρίζομασταν από κοντά, ή με ξέρεις απλά ως μέλος των Κάρνελεκ;»

Ο Ίλνεμουρ έμοιαζε αληθινά σαστισμένος. «Τι...; Μου κάνεις πλάκα, ή είναι κάποιου είδους δοκιμασία; Αμφιβάλλεις ότι είμαι εγώ; Νομίζεις ότι μπορεί νάναι άλλος; Τόσο πολύ έχω αλλάξει;»

«Γνωριζόμαστε από κοντά, λοιπόν...»

«Φυσικά...» Συνοφρυωμένος τώρα.

«Με συγχωρείς, αλλά – όπως και πολλά άλλα πράγματα – δεν σε θυμάμαι.»

«Δεν με θυμάσαι...» Σα να μη μπορούσε να το πιστέψει.

«Στην Υπερυδάτια, έχασα τη μνήμη μου.»

«Μα τους θεούς!» έκανε ο Ίλνεμουρ. «Δηλαδή, δε θυμάσαι τίποτα;»

«Τίποτα για το παρελθόν μου. Ευτυχώς, όμως, συνάντησα τη Ζέρκιλιθ στην Υπερυδάτια» – της έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, καθώς εκείνη στεκόταν πίσω του – «και με πληροφόρησε για αρκετά πράγματα.»

«Αλλά όχι για εμένα, σίγουρα. Δεν ξέρω ποια είναι αυτή η Ζέρκιλιθ.»

Η Ζέρκιλιθ, κάνοντας δυο βήματα, ήρθε και στάθηκε πλάι στον Κάλνεντουρ. «Πράγματι,» είπε, «δεν τον έχω ξανασυναντήσει, Πρίγκιπά μου.»

«Η Ζέρκιλιθ,» εξήγησε ο Κάλνεντουρ, «είναι από τους τελευταίους του Οίκου των Φέντεπαβ, και τη θεωρώ από τους πιο πιστούς μου συντρόφους.»

«Από τους τελευταίους του Οίκου των Φέντεπαβ; Νόμιζα ότι ήταν ξεκληρισμένοι σαν τους Κάρνελεκ!»

«Οι περισσότεροι είναι, πράγματι, νεκροί. –Αλλά εμείς οι δυο πώς γνωριζόμαστε, Ίλνεμουρ;»

Για μερικές στιγμές, ο Αχανής ήταν αμίλητος σαν να μην ήξερε πώς να απαντήσει, σαν να ήταν τόσα πολλά αυτά που είχε να πει που δεν μπορούσε ν'αποφασίσει από πού να ξεκινήσει.

Μετά, είπε – στον Θανατογέννητο: «Αν δε με κάλεσες εδώ επειδή ο Πρίγκιπας με θυμάται, γιατί με κάλεσες;»

«Θα μάθεις.»

Πήγαν στη σκηνή του Θανατογέννητου – ο ίδιος ο Έλκερθιν, ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ, ο Ίλνεμουρ ο Αχανής και δυο από τους δικούς του, η Ζέρκιλιθ, η Λουκία, η Ακνάριθ'λι, ο Λέδαρμιρ'χοκ, και η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ. Ήθελαν να έρθουν κι άλλοι – ήταν περίεργοι να δουν τι θα λεγόταν – ανάμεσα στους οποίους κι ο Άρκαλβιρ· αλλά ο Θανατογέννητος δεν τους άφησε: τους πρόσταξε να μείνουν έξω.

«Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, Πρίγκιπα!» είπε ο Ίλνεμουρ καθώς κάθιζαν γύρω απ'το τραπέζι. «Η χαρά μου είναι μεγάλη που σε ξαναβλέπω, έστω και χωρίς τη μνήμη σου. Τα πάντα θ'αλλάξουν στο Βασίλειο τώρα που ήρθες.»

«Τα πάντα έχουν ήδη αρχίσει ν'αλλάζουν,» τον πληροφόρησε ο Έλκερθιν.

Αλλά, προτού η κουβέντα πάει προς αυτή την κατεύθυνση, ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον Ίλνεμουρ: «Θα μου εξηγήσεις από πού γνωρίζομαστε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Φυσικά. Πρέπει να μάθεις. Σίγουρα θα... αισθάνεσαι μπερδεμένος. Το λιγότερο.»

«Γιατί να αισθάνομαι μπερδεμένος;» Ο Κάλνεντουρ έβγαλε ένα τσιγάρο ευδόκιμου, που είχε στρίψει πιο πριν, και το άναψε.

«Δεν βλέπεις τους θεούς; Όχι εδώ, βέβαια· τόσο κοντά στο Αχανές δεν τολμούν ούτε αυτοί να εμφανιστούν.»

«Γνωρίζεις ότι βλέπω τους θεούς... Πώς το γνωρίζεις αυτό;»

«Επειδή τους βλέπω κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Ίλνεμουρ, ατενίζοντάς τον έντονα. Και γέλασε με την όψη στο πρόσωπο του Κάλνεντουρ. «Δε θυμάσαι πραγματικά *τίποτα*, Πρίγκιπα, έτσι;»

Ο Έλκερθιν τού είπε: «Βλέπεις τους θεούς; Μπορείς να κάνεις αυτά που κάνει ο Πρίγκιπας; Ο Πρίγκιπας τούς *καλεί*. Τους *χρησιμοποιεί*.»

Ο Ίλνεμουρ συνοφρυώθηκε. «Αυτό... είναι πολύ επικίνδυνο.» Τον Έλκερθιν τον κοίταξε μόνο μια στιγμή, με τις άκριες των ματιών του· εξακολουθούσε νάχει το βλέμμα του εστιασμένο στον Κάλνεντουρ κυρίως.

«Πες μου κι άλλα,» ζήτησε εκείνος. «Πώς γνωριστήκαμε, Ίλνεμουρ;»

«Στη Μαγική Σχολή της Βορσίραθ συναντηθήκαμε. Σ'ενδιέφερε το Αχανές· σκεφτόσουν να ταξιδέψεις εκεί. Και το ίδιο κι εγώ.»

«Πήγαμε στο Αχανές; Μαζί;»

Ο Ίλνεμουρ κατένευσε.

«Και τι έγινε;»

«Δε θυμάσαι πώς είναι εκεί, έτσι;»

«Θυμάμαι,» είπε ο Κάλνεντουρ, παραξενεμένος με τον εαυτό του (όπως πάντα). «Ή, μάλλον, το ξέρω, όπως ξέρεις μια γενική αλήθεια. Δεν το θυμάμαι σαν αν ήμουν εκεί.»

«Είναι όπως όταν κολυμπάς, περίπου, παρότι βαδίζεις.»

«Ναι,» είπε ο Κάλνεντουρ, «έτσι είναι. Και τι κάναμε στο Αχανές, Ίλνεμουρ;»

«Εξερευνούσαμε. Αυτός ήταν ο μοναδικός μας σκοπός. Εσύ ήθελες να το κάνεις επειδή πάντα σου άρεσε να ταξιδεύεις, απ'ό,τι κατάλαβα, και ήθελες να ταξιδέψεις ακόμα και στο Αχανές – στον πιο παράξενο τόπο απ'όλους. Εμένα μ'ενδιέφερε επειδή είμαι του τάγματος των Ερευνητών, αν και το ξέρω πως οι περισσότεροι του τάγματός μου θα φοβόνταν να επιχειρήσουν κάτι τέτοιο.

»Σκεφτήκαμε να ακολουθήσουμε τα Χαρνώθια δάση καθώς μπαίνουν στο Αχανές, ή καθώς έρχονται από εκεί. Βαδίζαμε κοντά τους, επειδή είναι το μόνο σχετικά σταθερό ορόσημο σ'αυτά τα μέρη. Ταξιδεύαμε και ταξιδεύαμε και ταξιδεύαμε – δεν ξέρω για πόσο· ούτε εσύ ήξερες. Εκεί πέρα χάνεις τον χρόνο, Πρίγκιπα – αν ο χρόνος μπορεί να ειπωθεί ότι υφίσταται καν σε μια τέτοια αντιγεωγραφική περιοχή.»

«Φτάσαμε στο τέλος – ή στην αρχή – των δασών;» Ο Κάλνεντουρ τίναξε στάχτη στο πηλίνο τασάκι, προσεχτικά, σαν να φοβόταν μη σπάσει το τσιγάρο.

«Όχι. Αμφιβάλλω, μάλιστα, αν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Ίσως τα δάση να μην είναι παρά μια οφθαλμαπάτη εκεί πέρα, ένας αντικατοπτρισμός, όπως και χίλια-δύο άλλα πράγματα. Συναντήσαμε, όμως, τον Πύργο του Τυλιγμένου Ουρανού – έτσι τον ονομάσαμε, γιατί πώς αλλιώς να τον λέγαμε; Είναι... είναι δύσκολο να τον φανταστείς όταν προσπαθώ να σ'τον περιγράψω με λόγια απλώς – και φωτογραφίες εκεί, στο Αχανές, δεν μπορούσαμε να τραβήξουμε· το δοκιμάσαμε.

»Ή, μήπως, τον θυμάσαι τον Πύργο;»

«Δεν τον θυμάμαι, Ίλνεμουρ.»

Ο μάγος ξεφύσησε κι άναψε την πίπα του, την οποία τόση ώρα, καθώς μιλούσε, γέμιζε με χόρτο. «Δεν είναι πύργος ακριβώς· είναι μια... στήλη, πελώρια, από τον ουρανό ως τη γη, και μοιάζει να σχηματίζεται από τον ίδιο τον ουρανό, σαν ο ουρανός να είναι ένα κομμάτι χαρτί που ένα άλλο χαρτί βγαίνει μέσα από την επιφάνειά του και διπλώνει κυλινδρικά. Ουσιαστικά, βέβαια» – τραβώντας καπνό και φυσώντας τον απ'τα ρουθούνια – «δεν είναι ο ουρανός που διπλώνει· είναι τα τοιχώματα της πραγματικότητας σ'εκείνο το σημείο του Αχανούς. Αν υποθέσουμε ότι το Αχανές έχει διαστασιακά τοιχώματα όπως οι συμβατικές διαστάσεις – που μάλλον δεν έχει. Τέλος πάντων· ας πούμε ότι η *πραγματικότητα* διπλώνει κυλινδρικά εκεί, από το πιο ψηλό

σημείο του ουρανού ως το έδαφος. Αλλά η δίπλωση αυτή μοιάζει σχηματισμένη από αέρα και μόνο. Και, για τα δεδομένα του Αχανούς, είναι σταθερή. Δεν την είδαμε να διαλύεται, ούτε να μετακινείται – ενώ οι λόφοι μετακινούνταν, τα ποτάμια μετακινούνταν – τα πάντα μετακινούνταν, ή αλλοιώνονταν.

»Μπήκαμε στον Πύργο του Τυλιγμένου Ουρανού και... πώς να σ' το πω τώρα αυτό; Ήταν σα να συνεχίζαμε να ταξιδεύουμε κανονικά, σα να μην είχαμε μπει *πουθενά*· όμως καταλαβαίναμε ότι ήμασταν μέσα σε *κάτι* και ότι προχωρούσαμε κυκλικά, ή, μάλλον, σπειροειδώς. Όπως όταν ανεβαίνεις μια γυριστή σκάλα. Καταλαβαίνεις;»

«Πάνω-κάτω.»

«Πώς το ξέρουμε ότι δε μας λες παραμύθια;» πετάχτηκε ξαφνικά η Λουκία, φοβούμενη ότι αυτός ο παράξενος μάγος προσπαθούσε να παραπλανήσει τον Γεώργιο. Τα λόγια του, στην Καθομιλουμένη, δεν τα καταλάβαινε όλα, αλλά καταλάβαινε τα περισσότερα – αρκετά για να βγάλει νόημα ότι αυτά που έλεγε δεν έβγαζαν νόημα.

«Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε η Ίλνεμουνρ. «Νομίζεις ότι θάλεγα ψεύτικες ιστορίες στον Πρίγκιπα; *Γιατί*;»

«Το όνομά της είναι Λουκία,» τη σύστησε ο Κάλνεντουρ, «και είναι από την Υπερυδάτια. Πολύ καλή μου φίλη.»

Ο Ίλνεμουνρ την κοίταξε παρατηρητικά. «Φαίνεται, όντως, για εξωδιαστασιακή...»

Φαίνομαι; σκέφτηκε η Λουκία. *Από πού φαίνομαι; Κι εσύ γαλανό-δερμος είσαι, μάγε.* Μάλλον, από το πώς πρόφερε την Καθομιλουμένη την είχε καταλάβει κι όχι από την εμφάνισή της...

Ο Κάλνεντουρ τού είπε: «Συνέχισε. Πες μου για τον Πύργο του Τυλιγμένου Ουρανού,» ενώ έσβηνε το τελειωμένο τσιγάρο του στο πήλινο τασάκι.

Ο Ίλνεμουνρ τράβηξε καπνό απ' την πίπα του και τον φύσηξε. «Πού είχα μείνει; Α, ναι: Ανεβαίναμε μέσα στον Πύργο όπως θ' ανέβαινες μια στριφτή σκάλα περίπου. Αυτή η εντύπωση μάς δινόταν από τον τρόπο που οι διαρκώς μεταβαλλόμενοι τόποι κυλούσαν γύρω μας. Όταν βαδίζεις κανονικά – ακόμα και στο Αχανές – βλέπεις τις περιοχές να περνάμε ευθύγραμμα, έτσι δεν είναι; Όταν ήμασταν μες στον Πύργο του Τυλιγμένου Ουρανού, όμως, βλέπαμε τις περιοχές να περνάνε κάνοντας *στροφή*, άμα με καταλαβαίνεις. Σου λέω: σαν να ανεβαίναμε στριφτή σκάλα περίπου. Αλλά δεν υπήρχε καμιά σκάλα κάτω απ' τα πόδια μας· απλά περπατούσαμε. Και μπορούσαμε να

σταματήσουμε όπου θέλαμε και να βγούμε από τον Πύργο· τα διαφανή τοιχώματά του δεν αποτελούσαν εμπόδιο. Το κάναμε, μάλιστα, μερικές φορές και... Κοίτα, το συμπέρασμα στο οποίο έφτασα εγώ, ως Ερευνητής, είναι ότι βγαίναμε σε διαφορετικά *επίπεδα* της πραγματικότητας του Αχανούς. Παρότι έμοιαζε να βαδίζουμε στο έδαφος – στο ίδιο έδαφος συνεχώς – ουσιαστικά το έδαφος άλλαζε. Ή, μάλλον, ολόκληρη η πραγματικότητα άλλαζε. Το *επίπεδό* της άλλαζε. Σαν να ανεβαίνεις τους ορόφους μιας πολυκατοικίας ενώ ο κάθε όροφος φαίνεται πανομοιότυπος με τον προηγούμενο. Διαρκώς μεταβαλλόμενος, δηλαδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση.»

«Και πώς δεν χαθήκαμε;»

«Χαθήκαμε, φυσικά,» γέλασε ο Ίλνεμουρ. «Και, ακόμα και τώρα, δεν είμαι σίγουρος πως επιστρέψαμε στην ίδια Μοργκιάνη απ' την οποία φύγαμε. Πολύ το αμφιβάλλω, Πρίγκιπα! Δε νομίζω ότι σ'εκείνη τη Μοργκιάνη η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν θα μπορούσε ν'ανατρέψει την εξουσία των Κάρνελεκ.»

«Τι είν' αυτά που λες... *Μία* Μοργκιάνη υπάρχει· δεν υπάρχουν πολλές, μα τον Νούρκας!»

Ο Ίλνεμουρ γέλασε δυνατότερο τώρα. «Τα ίδια μού έλεγες και τότε, Πρίγκιπα! Τελικά, δεν έχεις αλλάξει τόσο.

»Επιμένω, όμως: αυτή η Μοργκιάνη είναι *άλλη*.»

«Είναι φυσημένος, Γεώργιε,» είπε η Λουκία στον Κάλνεντουρ, χρησιμοποιώντας την Κοινή Υπερυδάτια. «Δεν ξέρει τι του γίνεται!»

«Ή έτσι *νομίζεις*,» της απάντησε ο Ίλνεμουρ, στην ίδια γλώσσα.

Και η Λουκία τον κοίταξε ξαφνιασμένη. *Ξέρει την Κοινή Υπερυδάτια, ο καταραμένος!*

Ο Κάλνεντουρ είπε στον Ίλνεμουρ: «Δεν καταλαβαίνω πώς φτάσαμε να βλέπουμε τους θεούς. Έχει καμιά σχέση αυτό με τον Πύργο;»

«Έχει. Ενώ περιπλανιόμασταν εκεί μέσα – που ήταν σαν να περιπλανιέσαι απέξω· τα τοιχώματα μόλις και μετά βίας φαινόταν, σαν καλογουαλισμένο κρύσταλλο – μια οντότητα παρουσιάστηκε. Ή ίσως και να ήταν διαστασιακό φαινόμενο. Ακόμα δεν είμαι σίγουρος, Πρίγκιπα. Ήταν μια σφαίρα από... συμπυκνωμένη πραγματικότητα, ελλείπει καλύτερου ορισμού. Πώς ήταν ο Πύργος; Έτσι ήταν και η σφαίρα. Σαν να είχες πάρει ένα κομμάτι ουρανό για να την πλάσεις. Εσύ ή κάποιος θεός που δρα έξω από κάθε διάσταση του σύμπαντος.

»Αυτή η σφαίρα δεν φαινόταν να μπορούσε να βγει από τον Πύργο· τα τοιχώματά του, κάπως, την περιόριζαν ενώ εμάς όχι. Αλλά δεν το

συνειδητοποιήσαμε αμέσως. Δεν είχαμε τον χρόνο. Εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μας, λες κι έστριψε σε κάποια γωνία αόρατη για εμάς. Σαν να ήρθε από την πιο πάνω στροφή της στριφτής σκάλας· καταλαβαίνεις;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Νομίζω.»

«Την είδαμε ξαφνικά αντίκρυ μας· κι ερχόταν με μεγάλη ταχύτητα. Όχι υπερβολικά μεγάλη, όχι όπως ένα όχημα που τρέχει, αλλά όπως ένας άνθρωπος που τρέχει. Μας χτύπησε και τους δυο προτού προλάβουμε ν'αντιδράσουμε. Και ήταν...» Ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε. «Συγγνώμη, Πρίγκιπα, αλλ' αυτό δεν γίνεται να σου περιγράψω πώς ήταν. Πρέπει να το βιώσεις για να το καταλάβεις. Πάντως, δεν ήταν σαν τίποτα που μπορεί να συναντήσεις πουθενά σε συμβατική διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος· γι'αυτό είμαι απόλυτα βέβαιος. Είχαμε πέσει μέσα σε μια καταιγίδα *βάρους*. Βάρους της πραγματικότητας. Μας *πίεζε*. Μας τραβούσε και μας απωθούσε συγχρόνως.

»Θα είχαμε καταστραφεί κι οι δυο, αλλά άρχισα να κάνω ό,τι ξόρκι μπορούσα να σκεφτώ πως ίσως να μας βοηθούσε: Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου – ανοησίες, φυσικά· δεν ήταν ενεργειακή οντότητα αυτό που αντιμετωπίζαμε, αυτό που μας είχε αρπάξει μέσα του και μας είχε παγιδέψει. Ξεκίνησα όμως από τα πιο απλά ξόρκια, και – ακόμα και τώρα απορώ πώς – κατάφερνα, κάπως, να τα κάνω παρά την απόλυτη *σύγχυση* που επικρατούσε γύρω μου.

»Μετά, χρησιμοποίησα το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Κανονικά, βέβαια, για να το κάνεις αυτό το ξόρκι, πρέπει πρώτα νάχεις κάνει Μαγγανεία Αναλύσεως Διαστασιακής Αλλοιώσεως, για να ξέρεις τι αλλαγές θα προκαλέσεις. Αλλά τότε δεν είχα χρόνο για τέτοιες διαδικασίες, όπως καταλαβαίνεις. Απλά έκανα το Ξόρκι Μετασχηματισμού και ό,τι ήταν να προκύψει ας προέκυπτε – αλλιώς, μου φαινόταν ότι θα πηγαίναμε χαμένοι κι οι δυο. Χρησιμοποίησα το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως σαν *σπαθί*, μα τη Θορμάνκου, κι εσύ με βοήθησες–»

«Δεν είμαι μάγος, Τλνεμουργ...»

Ο Αχανής γέλασε. «Το ξέρω. Κι εγώ παραξενεύτηκα. Αλλά με βοήθησες. Αισθάνθηκα το μυαλό σου να έρχεται σε επαφή με το δικό μου και να το ισχυροποιεί. Μαζί, χειριστήκαμε το “ξίφος” διαστασιακής αλλοιώσεως, Πρίγκιπα, και σκίσαμε τη σφαίρα συμπτκνωμένης πραγματικότητας σαν να σκίζεις την κοιλιά ενός πελώριου μυθικού θηρίου που σ'έχει καταπιεί. Βγήκαμε απ'την άλλη μεριά της σφαίρας,

και η σφαίρα έφυγε, χάθηκε προς... προς τα κάτω, ας πούμε, αν υποθέσεις ότι βρισκόμασταν πάνω σε μια στριφτή σκάλα. Έστριψε η σφαίρα – τραυματισμένη, πιθανώς – κι εξαφανίστηκε, ενώ έμοιαζε να κοπανά πέρα-δώθε στα διαφανή τοιχώματα του Πύργου χωρίς να μπορεί να τα διαπεράσει.

»Τότε, αποφασίσαμε πως ήταν καιρός να φύγουμε από τον Πύργο του Τυλιγμένου Ουρανού, γιατί ίσως κι άλλοι, χειρότεροι κίνδυνοι να περιφέρονταν μέσα του. Αλλά, κι από μόνη της, αυτή η σφαίρα έφτανε για να αποτελέσει *θανάσιμο* κίνδυνος ίσως. Δεν ήμασταν καθόλου σίγουροι ότι, αν την ξανασυναντούσαμε, θα μπορούσαμε να την αντιμετωπίσουμε πάλι με επιτυχία.

»Βγήκαμε από ένα τυχαίο επίτεδο του Πύργου· δεν καθίσαμε να το σκεφτούμε. Και γι' αυτό νομίζω πως τώρα δεν είμαστε στην ίδια Μοργκιάνη απ' την οποία φύγαμε. Προσπαθήσαμε, αργότερα, να ξαναβρούμε τον Πύργο, μα δεν τα καταφέραμε. Σαν νάχε εξαφανιστεί μέσα σε κάποια δίπλωση της πραγματικότητας.

»Αλλά ήθελα να σου πω γιατί βλέπουμε τους θεούς τώρα, εσύ κι εγώ, Κάλνεντουρ. Τους βλέπουμε εξαιτίας της επίθεσης αυτής της σφαίρας. Μας *τράνταξε*. Ήμασταν συγχυσμένοι, αποπροσανατολισμένοι, καθώς απομακρυνόμασταν από τον Πύργο. Κάτι είχε αλλάξει μέσα μας, μόνιμα.»

«Και πώς καταφέραμε να φύγουμε από το Αχανές και να επιστρέψουμε στη Μοργκιάνη;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ανάβοντας ακόμα ένα τσιγάρο – όχι με ευδόκιμο αυτό· δεν ήταν συνετό να καπνίζεις συνέχεια ευδόκιμο.

«Χάρη στην πυξίδα μου. Γι' αυτό είχαμε αποτολμήσει εξ αρχής να ταξιδέψουμε εκεί, άλλωστε. Αλλιώς, θα με εμπιστευόσουν να σε οδηγήσω μέσα στο Αχανές, μα τον Νούρκας;»

«Τι πυξίδα; Δεν υπάρχει βορράς και νότος στο Αχανές.»

«Ναι, σίγουρα δεν υπάρχει ούτε βορράς ούτε νότος,» είπε ο Ίλνεμυρ πίσω απ' τον καπνό της πίπας του. «Αλλά η πυξίδα μου δεν δείχνει τα σημεία του ορίζοντα. Είναι πυξίδα διαστασιακών μεταβολών και αναταράξεων.» Έβγαλε μέσα από την κάπα του ένα αντικείμενο λίγο πιο μεγάλο από τη χούφτα του, το οποίο ήταν φτιαγμένο σαν εξάκτινο άστρο, μεταλλικό, μ' ένα κρυστάλλινο τμήμα στο κέντρο και μικρότερα κρυστάλλινα κομμάτια στις αιχμές των ακτινών του.

«Αυτή είναι η πυξίδα;»

«Ναι,» είπε ο Ίλνεμουρ. «Αν δεν την είχαμε μαζί μας δεν θα είχαμε επιστρέψει στη Μοργκιάνη, νομίζω. Μάλλον θα είχαμε χαθεί. Είχαμε απομακρυνθεί πολύ. Ακόμα και με την πυξίδα, ουσιαστικά, κινδυνεύσαμε.»

«Και όταν βγήκαμε από το Αχανές βλέπαμε τους θεούς...»

«Ναι. Στην αρχή, δεν καταλαβαίναμε τι ήταν. Νομίζαμε ότι κάτι μάς είχε ακολουθήσει από το Αχανές, ίσως – κάτι που πριν δεν είχαμε αντιληφτεί. Νομίζαμε ακόμα κι ότι ίσως να είχαμε τρελαθεί. Αλλά ήταν δυνατόν να είχαμε κι οι δύο τρελαθεί με ακριβώς τον ίδιο τρόπο; Ήταν δυνατόν να βλέπουμε τα ίδια πράγματα;»

«Σου ζητάνε κι εσένα, δηλαδή, να γίνεις σαν αυτούς; Να μπουν μέσα σου και να γίνετε ένα;»

Ο Ίλνεμουρ συνοφρυώθηκε. «Όχι... Τι εννοείς;»

«Όταν ο Έλκερθιν σου είπε ότι καλώ τους θεούς, σε αυτό αναφερόταν. Μπορώ να τους φέρω μέσα μου. Οι ίδιοι μου το ζητάνε. Αλλά είναι επικίνδυνο – όχι μόνο για εμένα μα, ίσως, και για τους γύρω μου. Ειδικά λόγω της θέσης μου πλέον.»

Ο Ίλνεμουρ ήταν σιωπηλός για μερικές στιγμές καθώς άδειαζε την πίπα του μέσα σ'ένα από τα πηλίνα τασάκια πάνω στο τραπέζι του Θανατογέννητου. Τελικά είπε: «Αυτό δεν μου το είχες πει παλιά. Δεν μου το είχες πει όταν βγήκαμε απ'το Αχανές. Ούτε αργότερα.»

Η Ζέρκιλιθ παρενέβη: «Μου φαίνεται παράξενο, Πρίγκιπά μου...»

Ο Κάλνεντουρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Δεν είχες ποτέ αναφέρει κάτι τέτοιο. Τουλάχιστον, εγώ δεν είχα ακούσει τίποτα από κανέναν. Αν όντως σου είχε συμβεί αυτό που περιγράφει ο Ίλνεμουρ, αν όντως έβλεπες τους θεούς–»

«Μ'αποκαλείς ψεύτη, Ζέρκιλιθ;» τη διέκοψε ο μάγος.

«Συγγνώμη κιόλας, αλλά μου μοιάζει εξωφρενική όλη αυτή η ιστορία.»

«Ο Πρίγκιπας μου είχε ζητήσει να μην πω τίποτα για τους θεούς που αρχίσαμε να βλέπουμε έχοντας βγει απ'το Αχανές. Αποφασίσαμε να περιμένουμε να περάσει λίγος καιρός και να σκεφτούμε μετά τι θα κάνουμε.

»Υστερα, όμως, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν άρπαξε την εξουσία... σ'ετούτη τη Μοργκιάνη που βρεθήκαμε.»

«Η Μοργκιάνη είναι μία, Ίλνεμουρ.»

«Ακόμα επιμένεις, Πρίγκιπα... Αλλά αυτό είναι το λιγότερο που μου κινεί την περιέργεια μ'εσένα τώρα. Κάτι έχει αλλάξει στη σχέση σου

με τους θεούς· είναι καταφανές. Εγώ δεν αντιλαμβάνομαι όσα περιγράφεις.»

Ο Έλκερθιν είπε: «Στην Όσβελακ κάλεσε τον Χάρλαεθ Βοκ – έγινε ο Χάρλαεθ Βοκ, μα το Ιερό Δέος! – όλοι μας τον είδαμε να στραφταλίζει σαν να φορούσε ένα φωτεινό στέμμα – και πρόσταξε τους Αγωνιστές του Βασιλείου να πάψουν να υπηρετούν την άτριχη λύκαινα του Θρόνου και να υπηρετήσουν αυτόν. Και ξέρεις τι έγινε, Ίλνεμουρ; Τον υπηρέτησαν. Κι ακόμα τον υπηρετούν. Τον θεωρούν δικαιωματικό Βασιλιά τους. Έτσι, στα ξαφνικά, μα τα κόλπα του Ιουράσκε!» Ο Θανατογέννητος γέλασε σαν γιγαντόλυκος που έχει μυριστεί θήραμα.

Ο Κάλνεντουρ είπε στον Ίλνεμουρ: «Πρέπει να φταίει ό,τι μου συνέβη στην Υπερυδάτια...»

«Τι σου συνέβη στην Υπερυδάτια;»

«Συνάντησα την Έχιδνα, την ισχυρότερη θεά εκεί–»

«Γνωρίζω τι είναι η Έχιδνα, Πρίγκιπα.»

«Μ'έσωσε από βέβαιο πνιγμό. Μ'έκανε... Εκλεκτό της, θα μπορούσες να πεις. Αλλά περισσότερο σαν παράφρονas αισθανόμουν, συνήθως. Εξαιτίας της έχασα και τη μνήμη μου. Και χάρη στη Ζέρκλιθ έμαθα ποιος είμαι. Επιστρέφοντας στη Μοργκιάνη, νόμιζα ότι η επαφή μου με τους τοπικούς θεούς οφείλεται στο... κενό που άφησε η Έχιδνα μέσα μου. Έτσι το νιώθω: σαν κενό, σαν άνοιγμα. Στην ψυχή μου. Εσύ αισθάνεσαι κάτι τέτοιο, Ίλνεμουρ;»

Ο μάγος κούνησε το καστανομάλλικο κεφάλι του. «Όχι. Προσωπικά, μόνο τρεις φορές προσπάθησα – προσπάθησα – να έρθω σε επαφή με τους θεούς, και το μετάνιωσα και τις τρεις. Παραλίγο να οδηγηθώ στην καταστροφή μου. Αλλά δεν ήταν έτσι όπως το περιγράφεις εσύ, Κάλνεντουρ. Δεν τους έφερα μέσα μου. Τους κυνηγούσα, ουσιαστικά, όπως κυνηγά ένας τρελός τις οπτασίες που προέρχονται απ'το μυαλό του.

»Έχεις, πράγματι, αλλάξει. Και μάλλον έχεις δίκιο που υποθέτεις ότι η Φαρμακερή Κυρά της Υπερυδάτιας φταίει γι'αυτό. Εκτός αν σου συνέβη και κάτι άλλο εξίσου ασυνήθιστο...»

«Διάφορα μού συνέβησαν στην Υπερυδάτια, και κανένα δε θα μπορούσες να το χαρακτηρίσεις “συνηθισμένο”, μα τον Νούρκας. Όμως τίποτα δεν ήταν τόσο... καθοριστικό για εμένα όσο εκείνη η αρχική μου συνάντηση με την Έχιδνα.» Και του την ιστόρησε όσο καλύτερα μπορούσε.

Ο Ίλνεμουνρ είπε: «Η Έχιδνα ίσως ν'αποφάσισε να σε σώσει επειδή κάτι την τράβηξε σ'εσένα...»

«Αυτό που πάθαμε στο Αχανές – αυτή η αλλαγή...»

«Πολύ πιθανόν. Δε μπορώ να φανταστώ κάτι άλλο. Εκτός αν υποθέσουμε πως ήταν τυχαίο.»

«Δεν ξέρω...» Ο Κάλνεντουρ ήταν προβληματισμένος. «Εγώ δεν μπορούσα να βρω καμιά λογική εξήγηση. Και ούτε ακόμα είμαι σίγουρος για τίποτα.»

«Δε θυμάσαι το παραμικρό από το παρελθόν σου;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Ίσως ένα ταξίδι στο Αχανές να επανέφερε τη μνήμη σου,» είπε, ύστερα από μερικές στιγμές σκέψης, ο Ίλνεμουνρ.

«Αποκλείεται!» πετάχτηκε αμέσως η Λουκία, μιλώντας στη Συμπαντική. «Δε μπορεί να παίρνεις σοβαρά κάτι τέτοιο, Κάλνεντουρ! Δεν ξέρει τι λέει, ο άνθρωπος!»

Ο Ίλνεμουνρ δεν μίλησε· έμοιαζε διασκεδασμένος από την αντίδρασή της.

Ο Κάλνεντουρ είπε στη Λουκία: «Ίσως να έχει δίκιο. Ίσως όντως το Αχανές να επανέφερε τις μνήμες μου. Όμως, δεδομένης της κατάστασης εδώ, δεν θα ήθελα να το ρισκάρω να χαθώ για πάντα.»

«Το ίδιο θα σου πρότεινα κι εγώ, Πρίγκιπα,» συμφώνησε ο Θανατογέννητος. «Θα ήταν μεγάλη ανοησία να πας στο Αχανές. Ειδικά τώρα.» Και προς τον Ίλνεμουνρ: «Νομίζω πως ήρθε πια η ώρα να μιλήσουμε και για τον πραγματικό λόγο που σε καλέσαμε εδώ...»

Βιβλίο Έκτο

Ο Στρατός της Βασίλισσας και οι Δεκατρείς του Άφευκτου

Κεφάλαιο 1

Επισκέπτες στο Χαμένο Δαιμόνιο

ια μαντατοφόρος είναι εδώ, Αρχόντισσά μου,» ανέφερε ο Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, ο νεαρός που ήταν Γενικός Διοικητής των Υπέρμαχων του Θρόνου.

Η Χάνκαθιρ καθόταν στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, κοντά στο τζάκι με το ιερό σύμβολο του Νούρκας, διαβάζοντας ένα από τα βιβλία που είχε φέρει από τη Βιβλιοθήκη των Δασών – τα βιβλία που μιλούσαν για το παρελθόν της Όσβελακ και για τους παλιούς μύθους της. Ο σύζυγός της, ο Βέλερντιν, δεν είχε επιστρέψει ακόμα από την Κίρνταν. Ούτε, φυσικά, ο Έρρανκουρ είχε επιστρέψει από το Σκεπαστό Χαμήλωμα μαζί με τους πρόσφυγες· ήταν πολύ νωρίς γι' αυτό. Το πλήθος θα χρειαζόταν μέρες ώσπου να διασχίσει τα δάση. Και η Χάνκαθιρ θα φρόντιζε εν τω μεταξύ να ξεκινήσουν να έρχονται κι οι άλλοι πρόσφυγες. Θα ήταν ασφαλές πλέον, και δεν υπήρχε λόγος να χάνουν χρόνο. Η κόρη της, Ζαφειρία, και ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ συνέχιζαν να ερευνούν τους δασότοπους με τους λυκοκαβαλάρηδες τους, και θα την ενημέρωναν μόλις κανένας βασιλικός μαχητής δεν ήταν πια σ' αυτές τις περιοχές. Σύντομα, μάλλον.

Ο Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ είπε: «Ήρθε τώρα, Αρχόντισσά μου, με αερώнуχα. Ισχυρίζεται πως την έστειλε η Βασίλισσα, και θέλει να σας μεταφέρει η ίδια το μήνυμά της.»

Η Χάνκαθιρ έκλεισε το βιβλίο των παλιών μύθων και σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, αφήνοντάς το παραδίπλα. «Να περάσει.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.» Ο νεαρός έφυγε από τη Μεγάλη Αίθουσα.

Ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, που ήταν καθισμένος στο τραπέζι της αίθουσας παίρνοντας πρωινό, είπε: «Θέλει να διαπραγματευτεί, νιρλίσα.» Δεν χρειαζόταν να εξηγήσει ότι αναφερόταν στη Σφετερίστρια.

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

Η Ζιρίνα, που επίσης βρισκόταν εδώ, ήταν σιωπηλή, με μια κούπα τσάι στα χέρια. Ολοένα και πιο προβληματισμένη την έβλεπε

τελευταία η Χάνκαθιρ... αλλά τι μπορούσε να κάνει για να τη βοηθήσει; *Δε μπορώ να φέρω πίσω τον Άνφιρ. Μακάρι να μπορούσα.*

Από την κεντρική είσοδο της Μεγάλης Αίθουσας μια γυναίκα δεν άργησε να περάσει ακολουθούμενη από τον Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ. Ήταν μικρόσωμη και γαλανόδερμη, μαυρομάλλα με τα μαλλιά της μαζεμένα κότσο, ντυμένη με δερμάτινα ρούχα.

Στάθηκε αντίκρυ της Χάνκαθιρ και έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «*Αρχόντισσα Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Ονομάζομαι Ναλτάφιρ ωλ Άσκενθεκ, και σας φέρνω επείγον μήνυμα από τη Μητέρα του Βασιλείου.*» Έτεινε την κυλινδρικά τυλιγμένη επιστολή που κρατούσε στο γαντοφορεμένο χέρι της.

Η Χάνκαθιρ την αναγνώριζε τη Ναλτάφιρ ωλ Άσκενθεκ· την είχε δει και παλιότερα. Ήταν καλή μαντατοφόρος· ο οίκος της, γενικά, είχε τη φήμη καλών μαντατοφόρων. Η Χάνκαθιρ την πλησίασε τώρα και πήρε το μήνυμα. «*Σ'ευχαριστώ, Ναλτάφιρ. Μπορείς να ξεκουραστείς στο Παλάτι των Σκιών, αν επιθυμείς.*»

«*Δυστυχώς, Αρχόντισσά μου, πρέπει να φύγω αμέσως.*»

«*Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.*»

«*Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.*» Η Ναλτάφιρ έκανε ακόμα μια υπόκλιση και, ύστερα, βγήκε από τη Μεγάλη Αίθουσα.

Ο Παρνάλθιρ την ακολούθησε ξανά.

Η Χάνκαθιρ έσπασε τη σφραγίδα του μηνύματος της Σφετερίστριας, το ξετύλιξε, και το διάβασε:

Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν,

Σε χαιρετίζω, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, την οποία, με τις προδοτικές σου ενέργειες, δεν έχεις. Αναμφίβολα, νομίζεις, ότι έχεις κατορθώσει μια μεγάλη νίκη, αλλά σφάλεις. Το Βασίλειο δεν μπορεί να ηττηθεί από προδότες και ανθρώπους που υποθάλπουν προδότες.

Το Βασιλικό Στράτευμα δεν έχει παρά προσωρινά υποχωρήσει. Η Όσβελακ δεν θεωρείται, πλέον, δική σου πόλη. Δεν σου ανήκει, και δεν είσαι κόμισσα του Βασιλείου.

Το Βασιλικό Στράτευμα, σύντομα, θα επιστρέψει στην Όσβελακ, ώστε να την επαναφέρει στη νομιμοφροσύνη. Θα ήθελα, όμως, ει δυνατόν, να αποφύγουμε την

αιματοχυσία και ευελπιστώ, ότι κι εσύ, παρά τις προηγούμενες σου ενέργειες, το ίδιο επιθυμείς. Με έχουν ενημερώσει, ότι κρατάς αιχμαλώτους, κάποιους από τους πιστούς ανθρώπους του Βασιλείου, συγκεκριμένα: την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ, την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ, και έναν μεράρχη, ονόματι Κασλάριν ωλ Ένφερεκ.

Προστάζω, αυτοί οι αιχμάλωτοι να μεταφερθούν, αμέσως, στη Βορσίραθ, με κάθε δυνατή ασφάλεια· και να έρθεις κι εσύ η ίδια, Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, στη Βορσίραθ, μαζί με όλους τους άλλους Νασόλντουν και τους στενούς σου συνεργάτες, προκειμένου να παραδοθείτε στον Νόμο του Βασιλείου.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, ένας από τους συνεργάτες σου ισχυρίζεται, πως είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ώστε να προκαλέσει σύγχυση και αταξία μέσα στο Βασίλειο. Αυτός ο άνθρωπος προστάζω, επίσης, να έρθει μαζί σου στη Βορσίραθ, για να παραδοθεί στον Νόμο του Βασιλείου και να δικαστεί αναλόγως.

Επιπλέον, προστάζω, οι μαχητές σου να αφοπλιστούν οικειοθελώς και να παραδώσουν την Όσβελακ σ'εμάς, προκειμένου η πόλη να ενταχθεί, νόμιμα, στο Βασίλειο. Θα φανούμε ελεήμονες προς τους μαχητές που, κακώς, σε υπηρέτησαν· το υποσχόμαστε.

Εάν αρνηθείς να υπακούσεις στις ως άνω προσταγές μας, Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, θα προβούμε σε άμεση δράση, εναντίον σου, εναντίον κάθε προδότη και παρανόμου, που συνεργάζεται μαζί σου, και εναντίον της Όσβελακ!

Με την Εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,
Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν,
Βασίλισσα της Χάρνωθ,
Μητέρα του Βασιλείου

Η Χάνκαθιρ γέλασε, αφήνοντας τη μια άκρη του χαρτιού κι επιτρέποντάς του να ξανατυλιχτεί από μόνο του. «Η ανόητη λύκαινα έχει τρελαθεί τελείως πια!» είπε.

Ο Έλβεντιρ την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Χάνκαθιρ τού είπε: «Εκείνο που υπέθεσες είναι, Άρχοντά μου. Αν και δεν θα το ονόμαζα “διαπραγματεύσεις” ακριβώς.» Πλησίασε και του έδωσε την επιστολή.

Ο Έλβεντιρ τη διάβασε. «Πράγματι,» συμφώνησε. «Δεν είναι διαπραγματεύσεις.»

Η Ζιρίνα τούς κοίταζε, τους άκουγε, μα δεν μιλούσε.

Ο Έλβεντιρ ρώτησε: «Τι σκοπεύεις να κάνεις, νιρλίσα;»

«Δε θα παραδοθώ· αυτό είναι το σίγουρο.»

«Πέρα από αυτό, φυσικά.»

«Συνεχίζουμε όπως έχουμε κανονίσει, για την ώρα. Δεν άλλαξε τίποτα, ουσιαστικά. Δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό από τη Σφετερίστρια, όταν μάθαινε τι συνέβη εδώ.»

Ο Έλβεντιρ ένευσε.

«Και,» συνέχισε η Χάνκαθιρ, «πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να χρησιμοποιήσουμε πραγματικά προς όφελός μας τους αιχμαλώτους μας.»

Ο Ίλνεμουν ωλ Κέριβεκ, ο Ίλνεμουν ο Αχανής, συμφώνησε να συμμαχήσει με τον Έλκερθιν για να πολιορκήσουν τη Βορσίραθ. Ή, μάλλον, συμφώνησε να συμμαχήσει με τον *Πρίγκιπα Κάλνεντουρ*. Είπε πως, φυσικά, και θα αγωνιζόταν στο πλευρό του τώρα που είχε επιστρέψει. «Τόσο καιρό, κάτι τέτοιο περιμέναμε. Αν και είχαμε πλέον χάσει τις ελπίδες μας ότι θα συνέβαινε.»

«Γιατί έγινες παράνομος, Ίλνεμουν;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ενώ ήταν ακόμα συγκεντρωμένοι μέσα στη σκηνή του Θανατογέννητου. «Απλά επειδή διαφωνούσες με την αλλαγή εξουσίας;»

«Όχι μόνο,» εξήγησε ο μάγος. «Σου είπα ότι συναντηθήκαμε στη Μαγική Σχολή της Βορσίραθ, δεν σ’το είπα;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Αυτό δεν έμεινε απαρατήρητο από διάφορους ανθρώπους, και, όταν η εξουσία άλλαξε, πράκτορες της Σφετερίστριας άρχισαν να με αναζητούν. Τους είπα, αρχικά, ότι δεν ήξερα πού μπορεί τώρα να βρισκόσουν. Αλλά δε νομίζω ότι με πίστεψαν· νομίζω ότι συνεχώς με παρακολουθούσαν, ελπίζοντας ίσως πως θα τους οδηγούσα σ’εμένα. Φυσικά, κάτι τέτοιο δεν μπορούσα να το κάνω. Και μετά, ήρθαν οι μαχητές της Βασίλισσας και με συνέλαβαν. Με πήγαν στα ειδικά κρατητήρια της Βορσίραθ – θυμάσαι τι είναι αυτά;»

«Δεν είμαι σίγουρος· αλλά, υποθέτω, τίποτα το καλό.»

«Θάλαμοι βασανιστηρίων είναι. Έτσι τους ονομάζουν τα καθάρματα της Σφετερίστριας σε όλες τις πόλεις που τους έχουν: *ειδικά κρατητήρια*.

»Από εμένα, εκείνο που ήθελαν ήταν να τους πω πού βρισκόσουν. Φαινόταν να τους έχει μπει η ιδέα ότι, για κάποιο λόγο, γνώριζα – ίσως εξαιτίας των όσων ακούγονταν για τις περιπέτειές μας. Δε μπορούσα να τους πείσω ότι δεν ήξερα πού είχες πάει, ότι δεν είχα πια επαφές μαζί σου.

»Κατάφερα να δραπετεύσω αποκεί μέσα με μια γυναίκα που ήταν επίσης κρατούμενη και είναι ακόμα στο πλευρό μου: τη λένε Βάρναλιρ αλ Νέριονταβ. Ξεφύγαμε χάρη στη μαγεία μου και στην επιμονή της. Και από τότε ξεκίνησε η ζωή μου ως παράνομος.» Αλλά δεν συνέχισε να μιλά γι' αυτό. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά*.

Ο Έλκερθιν φαινόταν να ακούει τον Ίλνεμουρ με ενδιαφέρον καθώς τα έλεγε όλα τούτα· προφανώς, ούτε εκείνος ήξερε για το παρελθόν του Αχανή.

Ο Λέδαρμιρ'χοκ είπε στον Ίλνεμουρ: «Κυκλοφορούσαν κάτι πολύ παράξενες φήμες για σένα στη Μαγική Σχολή της Βορσίραθ, εκείνο τον καιρό...» Μάλλον, κι αυτός από τη Μαγική Σχολή της Βορσίραθ ήταν, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Τι τον είχε κάνει, τελικά, να φύγει και να γίνει παράνομος; Σίγουρα ήταν κάτι πέρα από την υποδούλωση του γιου του, Κέλβιντιν, όπως είχε πει και ο Θανατογέννητος.

«Είσαι από τη Βορσίραθ...» είπε ο Πρίγκιπας.

Ο Λέδαρμιρ κατένευσε απλώς.

«Θα μπορείς, λοιπόν, να μας βοηθήσεις αξιοσημείωτα στην πολιορκία – και εσύ και ο Κέλβιντιν.»

«Το ευχόμαστε, Υψηλότατε. Αλλά έχουμε πολύ καιρό να πάμε εκεί· δεν ξέρουμε παρά ελάχιστα για το τι ακριβώς συμβαίνει τώρα στην πόλη.»

Όλα αυτά είχαν ειπωθεί χτες.

Σήμερα δεν συζητούσαν. Με το πρώτο φως της αυγής διέλυσαν τον καταυλισμό των Ανυπότακτων και τον καταυλισμό των Αχανών (όπως ονομάζονταν οι ληστές του Ίλνεμουρ ωλ Κέριβεκ) και έφυγαν από τις παρυφές του Αχανούς, αφήνοντάς το πίσω τους καθώς ταξίδευαν βόρεια, με τα Χαρνώθια δάση να απλώνονται στα δυτικά τους.

Ο Κάλνεντουρ, καβάλα στην Κόρη της Πλάσης, πλησίασε τον Θανατογέννητο που καβαλούσε τον δικό του γιγαντόλυκο.

«Πού πηγαίνουμε τώρα, Έλκερθιν; Μην ξεχνάς ότι πρέπει να φύγω. Πρέπει να επιστρέψω στην Όσβελακ. Η Κόμισσα και οι άλλοι με χρειάζονται.» Ο Δεξής κι η Αριστερή φτερουγίζαν γύρω του, και τώρα ο πρώτος ήρθε και γαντζώθηκε στον αριστερό ώμο της κάπας του.

«Θέλω να μιλήσεις σ'ακόμα ένα άτομο: μια λήσταρχο που ονομάζεται Υράλνα η Θεοσεβούμενη. Αν αποφασίσει κι αυτή νάρθει μαζί μας, τότε όλοι οι άλλοι θα μας ακολουθήσουν· ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι.»

«“Η Θεοσεβούμενη”;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Τι παρωνύμιο είν' αυτό, για λήσταρχο;»

Ο Έλκερθιν μειδίασε μέσα απ'τα καστανά γένια του σαν άγριος λύκος. «Λέει πως είναι έρεια του Νούρκας, του Ιουράσκει, της Θορμάνκου, και της Λωράθλου *συγχρόνως*.»

«Πρώτη φορά ακούω τέτοιο πράγμα...»

«Εσύ και οι περισσότεροι άνθρωποι στο Βασίλειο, αν όχι σ'ολάκερη τη Μοργκιάνη, μα τους θεούς!»

«Είναι μακριά από εδώ ο καταυλισμός της;»

«Όπως κι εγώ, έτσι κι αυτή δεν έχει σταθερό καταυλισμό, Πρίγκιπα. Όταν είσαι... του επαγγέλματός μας, δε συμφέρουν οι σταθεροί καταυλισμοί, όπως καταλαβαίνεις. Θα φροντίσουμε, όμως, να έρθουμε σε επαφή μαζί της. Ξέρω πώς.»

«Χωρίς τη χρήση ενεργειακού βούκινου;» Χαρνώθιο χιούμορ.

«Χωρίς.» Ο Έλκερθιν δεν χαμογελούσε τώρα.

...Και οι Ανυπότακτοι κι οι Αχανείς συνέχιζαν να ταξιδεύουν βόρεια.

Από τους πρώτους, μόνο ορισμένοι ήταν μέσα ή επάνω στα οχήματά τους· δεν χωρούσαν όλοι. Οι δεύτεροι, όμως, χωρούσαν στα δικά τους οχήματα, καθότι αριθμητικά λιγότεροι· ούτε ένας δεν ήταν πεζός ή καβάλα σε γιγαντόλυκο ή άλογο.

Το ταξίδι τους, μέχρι να φτάσουν στον προορισμό που είχε υπόψη του ο Έλκερθιν, κράτησε δυο μέρες και το μεγαλύτερο μέρος της τρίτης. Εν τω μεταξύ, ο Κάλνεντουρ συνέχιζε να διδάσκει την Καθομιλουμένη στη Λουκία και να μιλά με τον Άρκαλβιρ όποτε είχε ευκαιρία. Ήθελε να τον γνωρίσει. Και του πρότεινε, γι'άλλη μια φορά, να έρθει μαζί του όταν έφευγε για Όσβελακ· αλλά να μη βιαζόταν να του απαντήσει: να του απαντούσε τότε, «και ό,τι απάντηση κι αν μου δώσεις, εγώ θα τη δεχτώ, και ούτε θα παρεξηγηθώ· να το ξέρεις. Ακολούθησε όποιο δρόμο σου λέει η καρδιά σου.» Μέσα του, όμως, ήθελε ο μικρός να έρθει μαζί του. Ακόμα δεν τον θυμόταν, φυσικά, αλλά εκείνος

θυμόταν αυτόν. *Είμαι πατέρας του, είτε τον θυμάμαι είτε όχι.* Και δεν του άρεσε έτσι όπως ο Θανατογέννητος είχε... διαμορφώσει τον Άρκαλβιρ – τον Ασλάνουρ – όλ' αυτά τα χρόνια. Του άξιζε κάτι καλύτερο, του γιου του. Ήταν, ίσως, ο τελευταίος γόνος των Κάρνελεκ, ενός οίκου βασιλέων της Χάρνωθ. *Εγώ μπορεί, τελικά, να μη μείνω εδώ για να φορέσω το Στέμμα της Εξουσίας και το Δαχτυλίδι των Βασιλέων, όμως εκείνος πρέπει να τα φορέσει. Είναι δικαίωμά του. Αλλά, προτού γίνει αυτό, θα ήθελα να είναι ένας σωστός βασιλιάς για τη Χάρνωθ, ένας καλός και δίκαιος βασιλιάς.*

Μα τον Χάρλαεθ Βοκ! σκεφτόταν σαν τον Μύστη Βένερλακ (ένα ψεύτικο όνομα· δεν υπήρχε ποτέ όνομα *Βένερλακ* στη Μοργκιάνη, νόμιζε ο Κάλνεντουρ) από τον *Μύθο των Κρυφών Βασιλέων*. Ο Μύστης αυτός υποτίθεται ότι βρισκόταν στο Βασίλειο «κάνοντας το θέλημα του Χάρλαεθ Βοκ» και ψάχνοντας να οδηγήσει έναν ιδανικό βασιλιά στον Θρόνο, έναν βασιλιά που θα έφερνε ευημερία και ειρήνη και θα έκανε τις διαρκείς προστριβές και διαμάχες να πάψουν – πράγμα που αποδεικνυόταν πολύ δύσκολο. Ανάλογα με την εκδοχή του μύθου, ο Μύστης Βένερλακ στο τέλος τα κατάφερνε να βάλει έναν δίκαιο βασιλιά στον Θρόνο ή ήταν καταδικασμένος να προσπαθεί για πάντα και να αποτυχαίνει. Αιώνιος εχθρός του, σε κάθε περίπτωση, ήταν ο Ιουράσκε, ο δόλιος θεός που όλο εμπόδια έριχνε στον δρόμο του, προκαλούσε διαμάχες ανάμεσα στους άρχοντες «ψιθυρίζοντας στ'αφτιά τους σκοτεινά λόγια», και όπλιζε και οργάνωνε συμμορίες ληστών και παρανόμων. Ο Ιουράσκε ήταν αντίπαλος και του Μύστη Βένερλακ και του ίδιου του Χάρλαεθ Βοκ, έτσι όπως παρουσιαζόταν στον *Μύθο των Κρυφών Βασιλέων*.

Ο Κάλνεντουρ δεν ήξερε πώς γνώριζε αυτό τον μύθο· ήταν ακόμα μία από τις εγκυκλοπαιδικές γνώσεις που έρχονταν μυστηριωδώς στο μυαλό του: δεν θυμόταν πού τον είχε ακούσει για πρώτη φορά. Καθώς όμως τώρα τον σκεφτόταν ειρωνευόμενος τον εαυτό του, συνειδητοποίησε κάτι άλλο...

Ο Χάρλαεθ Βοκ και ο Ιουράσκε αγριοκοιτάζονται πίσω από τον Θανατογέννητο...

Τους είχε ξαναδεί να αγριοκοιτάζονται, όταν έφυγαν από τις παρυφές του Αχανούς όπου οι θεοί δεν τολμούσαν να παρουσιαστούν. Και είχε ρωτήσει και τον Ίλνεμουρ'σαρ αν κι εκείνος τούς έβλεπε, και ο μάγος είχε δώσει θετική απάντηση.

Πράγμα που είχε οδηγήσει τον Κάλνεντουρ σε μια άλλη σκέψη: *Ίσως ο Μύθος των Κρυφών Βασιλέων να μην είναι μόνο ένα παραμύθι σχετικά με το πώς οφείλουν να άρχουν οι άρχοντες.* Το Ιερό Δέος και ο απατηλός θεός πρέπει, όντως, να είχαν κάποια παλιά έχθρα. Μια έχθρα που συνεχιζόταν εξαιτίας του Έλκερθιν του Θανατογέννητου; Ήταν δυνατόν;

Φυσικά και ήταν. *Πώς δεν το κατάλαβα από την αρχή;* Σύμφωνα με την επίσημη Ιστορία του Βασιλείου της Χάρνωθ, προτού διαμορφωθεί το Βασίλειο, αναρχία επικρατούσε και λήσταρχοι καταδυνάστευαν τη χώρα απ'τον βορρά ως τον νότο, απ'την ανατολή ως τη δύση. Μετά, ο Χάρλαεθ Βοκ είχε δείξει τον Δρόμο της Εξουσίας στους πρώτους βασιλείς, ώστε να διαλύσουν τους λήσταρχους και να ενώσουν τη χώρα, να την κάνουν ένα ενωμένο βασίλειο. *Οι ληστές μπορείς να πεις ότι ήταν «του Ιουράσκε», οπότε ο Χάρλαεθ Βοκ είναι όντως εχθρός του Ιουράσκε, κι ο Ιουράσκε εχθρός του Χάρλαεθ Βοκ.*

Το Βασίλειο της Χάρνωθ, έτσι, δημιουργήθηκε, αλλά ποτέ δεν ήταν σε απόλυτη αρμονία. Οι Χαρνώθιοι – και, κυρίως, οι ευγενείς – διαρκώς δολοπλοκούσαν και μηχανορραφούσαν ο ένας εναντίον του άλλου. Ήταν τοις πάσι γνωστό. Ο Κάλνεντουρ ήξερε ότι πολλοί από τους υπόλοιπους κατοίκους της Μοργκιάνης αυτό το ονόμαζαν «παραφροσύνη του Χάρλαεθ Βοκ», εν μέρει αστειευόμενοι εις βάρος των Χαρνώθιων. Και ίσως να είχαν δίκιο. *Ίσως, πράγματι, να είμαστε λιγάκι παράφρονες εδώ. Αλλά για το αν φταίει ο Χάρλαεθ Βοκ δεν είμαι σίγουρος...*

Ο Μύθος των Κρυφών Βασιλέων αναμφίβολα εξαιτίας όλων αυτών είχε γεννηθεί από τα μυαλά και τα στόματα των ανθρώπων του Βασιλείου. Θα ήθελαν να υπήρχε ένας καλός Μύστης Βένερλακ που προσπαθούσε να βάλει τον σωστό βασιληά στον Θρόνο και να φέρει ευδαιμονία και ομόνοια στο Βασίλειο.

Αλλά δεν είμαι εγώ ο Μύστης τους... είμαι;

Ο Κάλνεντουρ είχε, πάντως, καταλάβει τώρα γιατί έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε να αγριοκοιτάζονται πίσω από τον Έλκερθιν. Ο Θανατογέννητος ήταν, συγχρόνως, και του Ιερού Δέους και του απατηλού θεού. Ήταν ένας λήσταρχος – αδίστακτος, αιμοδιψής, άρπαγας και κλέφτης, έκνομος και ταραχοποιός. Αλλά, επίσης, αγωνιζόταν για ν'αλλάξει την εξουσία στο Βασίλειο, για να ρίξει τη Σφετερίστρια από τον Θρόνο και να βάλει εκεί έναν νόμιμο βασιληά – *τον γιο μου.*

Ναι, ο Έλκερθιν ήταν και άνθρωπος του Ιουράσκε και άνθρωπος του Χάρλαεθ Βοκ. Γι' αυτό οι δύο θεοί αγριοκοιτάζονταν πίσω του. Ο καθένας ήθελε τον Θανατογέννητο για τον εαυτό του και μόνο.

Όπως ο Ιουράσκε θέλει να κάνει εμένα Πρίγκιπα των Κλεφτών...

Το πρωί της δεύτερης ημέρας του ταξιδιού τους, ο Ίλνεμουρ είπε ότι εκείνος θα οδηγούσε τους Αχανείς του στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, δυτικά, και εξήγησε στον Έλκερθιν σε ποιο μέρος ακριβώς θα βρισκόταν. «Είναι καλύτερα έτσι. Γιατί τώρα είμαστε πάρα πολλοί, και μπορεί να τραβήξουμε την προσοχή των κατασκόπων της Βασίλισσας.»

«Ούτως ή άλλως μπορεί να τραβήξουμε την προσοχή τους,» αποκρίθηκε ο Θανατογέννητος. «Αλλά δεν έχει σημασία. Τι θα κάνουν; Δεν έχουν στρατό εδώ για να στείλουν εναντίον μας. Μείνε μαζί μας, Ίλνεμουρ. Αν είναι να πας εσύ στις παρυφές των δασών, τότε θα πρέπει να στείλω πίσω σου και τουλάχιστον τους μισούς από τους δικούς μου ανθρώπους. Γιατί, αλλιώς, δεν έχει νόημα ως κίνηση αυτό που προτείνεις.»

«Κάνε το, τότε,» είπε ο Ίλνεμουρ. «Τι τους θες τόσους μαχητές στο Χαμένο Δαιμόνιο; Αλλά θα πας για να μιλήσετε με τη Θεοσεβούμενη, όχι για να επιτεθείτε.»

Ο Έλκερθιν το σκέφτηκε αυτό, και αποφάσισε ότι ο Ίλνεμουρ μάλλον είχε δίκιο. Έστειλε μαζί του τα τρία τέταρτα των Ανυπότακτων, και ο ίδιος συνέχισε βόρεια με τους υπόλοιπους και τον Κάλνεντουρ. Από τους πιο πιστούς του συντρόφους είχε τώρα στο πλευρό του μόνο τον Κέλβιντιν ωλ Ντένερεμ, τον Λέδαρμιρ'χοκ, τον Χάμδεντιρ αλ Φόλνεντουν, τη Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, και τον Ζώθμαλιρ τον Αντιβασιλικό. Ο Άρκαλβιρ είχε επίσης έρθει, γιατί επέμενε· μάλλον ήθελε να είναι κοντά στον πατέρα του. Η Ακνάριθ'λι, ως υπαρχηγός των Ανυπότακτων, είχε πάει με τους ανθρώπους που ακολούθησαν τον Ίλνεμουρ.

Η Λουκία είπε στον Κάλνεντουρ: «Ήταν συνετό αυτό, Γεώργιε; Αν μας επιτεθούν θα είμαστε λιγότεροι...» Ήπνευαν τους γιγαντόλυκούς τους πλάι-πλάι, καθώς ταξίδευαν βόρεια με τον Έλκερθιν και το ένα τέταρτο των Ανυπότακτων.

«Το θέμα είναι να μην μας επιτεθούν, Λουκία. Να μην τραβήξουμε την προσοχή τους.»

«Εγώ, πάντως, αν ήμουν κατάσκοπος θα μας θεωρούσα ύποπτους...»

Μετά από μια στιγμή, ρώτησε: «Και τι είν' αυτό το... *Χαμένο Δαιμόνιο*» – το είπε στην Καθομιλουμένη, ακριβώς όπως το είχε ακούσει – «που ανέφερε ο Ίλνεμουρ;»

«Ο προορισμός μας, υποθέτω.»

«Εκεί που θα βρούμε τη λήσταρχο;»

«Εκεί που θα την καλέσουμε.»

«Τι μέρος είναι, όμως; Τι σημαίνει *Χαμένο Δαιμόνιο*; Τι είναι χαμένο;» Τη μία μόνο από τις δύο λέξεις καταλάβαινε.

Ο Κάλνεντουρ τής εξήγησε τη σημασία και της άλλης.

«Και τι εννοούν λέγοντας *δαιμόνιο* στη Μοργκιάνη; Κάποιο πνεύμα; Κάποιον δαίμονα που υπηρετεί τους θεούς; Τι;»

«Διάφορα πράγματα. Μπορεί νάναι οτιδήποτε, αναλόγως τους μύθους της περιοχής.»

«Ύποπτο ακούγεται, ό,τι κι αν είναι. Δεν έχεις ξαναπεράσει από εκεί; Δηλαδή, δεν το ξέρεις το μέρος όπως ξέρεις άλλα πράγματα;»

Ο Κάλνεντουρ ήταν σκεπτικός για τρεις στιγμές. «Νομίζω πως το όνομα δεν μου είναι τελείως άγνωστο. Όμως δεν μου έρχονται τίποτα λεπτομέρειες γι' αυτό τώρα.» Και κοίταξε ερωτηματικά τη Ζέρκιλιθ η οποία ίππευε τον γιγαντόλυκό της απ' την άλλη μεριά του.

«Δεν το έχω ακούσει ποτέ, Πρίγκιπά μου,» είπε εκείνη μέσα απ' τη σκιά της κουκούλας της.

Γιατί δεν ρωτάτε τον Έλκερθιν; αναρωτήθηκε η Λουκία· αλλά δεν το είπε γιατί υποπτευόταν πως θα λάμβανε κάποια απάντηση όπως *Η σιωπή είναι σύνεση*. Μοργκιανοί... Ποτέ δεν θα τους καταλάβαινε, όσο καλά κι αν μάθαινε τη γλώσσα τους. Και δεν ήθελε ν' αφήσει τον Γεώργιο μαζί τους. Σε καμία περίπτωση.

Το απόγευμα της τρίτης ημέρας του ταξιδιού τους είχαν πλέον απομακρυνθεί πολύ από τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών. Είχαν δει, από απόσταση, χωριά και μικρές πόλεις, και τώρα πλησίαζαν ένα μέρος βραχώδες και δενδρώδες, που η βλάστησή του δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο πυκνή όσο των Χαρνώθιων δασών. Εκεί, ανάμεσα από τους ψηλούς, τραχείς βράχους ανάβλυζε μια πηγή, δημιουργώντας μικρό ποτάμι. Και κοντά της ήταν ένα χωριό που αποκλείεται νάχε πάνω από πενήντα σπίτια, και όλα χαμηλά: κανένα με πάνω από ένα όροφο.

«Αυτό είναι το Χαμένο Δαιμόνιο;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον Θανατογέννητο.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και προσέγγισαν το χωριό για να σταματήσουν δίπλα του.

Οι κάτοικοι τούς κοίταζαν καχύποπτα ανάμεσα από τα οικήματα· ορισμένοι κρατούσαν και όπλα – караμπίνες, μακρυμάνικα τσεκούρια...

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Ιουράσκη στις σκιές του χωριού τους, και τον Σερτίνγκε σαν λαξευτή μορφή επάνω στους ψηλούς βράχους πίσω απ'το χωριό: ή, μάλλον, σαν μορφή που *σχηματιζόταν* από τους βράχους, το νερό, και τη βλάστηση. Ένας παρατηρητής της πλάσης.

Ο Ιουράσκη, όμως, τι ήθελε εδώ;

Ο Έλκερθιν φώναξε στους κατοίκους: «Δε ζητάμε τίποτα από σας! Μόνο να μιλήσω με τη Μιλνίρα τη Γνώστρια θέλω. Πείτε της ότι ο Θανατογέννητος έχει έρθει!»

Σε λίγο, μια γυναίκα ήταν στις παρυφές του Χαμένου Δαιμόνιου, φανερά μεγάλης ηλικίας και καμπουριασμένη. Στηριζόταν σ'ένα ξύλινο ραβδί που η κορυφή του ήταν λαξευμένη ως ένα από τα σύμβολα του Ιουράσκη, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ. Φορούσε κουκούλα στο κεφάλι, όμως από τις άκρες της έβγαιναν μακριά μαλλιά που είχαν ασπρίσει αλλά κάποτε πρέπει να ήταν καστανά, κρίνοντας από το ξεθωριασμένο χρώμα τους. Το πρόσωπό της ήταν κατάμαυρο, τα μάτια της πονηρά.

«Καλησπέρα, Σεβασμιότατη,» είπε ο Θανατογέννητος, συναντώντας την μαζί με τον Κάλνεντουρ, τη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, τη Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, και τον Άρκαλβιρ.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε η Μιλνίρα η Γνώστρια δείχνοντας τα φτερωτά ερπετά στους ώμους του Πρίγκιπα. «Ο Κύριός μου με δοκιμάζει ξανά;»

Ο Κάλνεντουρ υπέθεσε ότι αναφερόταν στον Ιουράσκη· πρέπει να ήταν ιερεία του. «Είναι από άλλη διάσταση, Σεβασμιότατη,» της είπε. «Από την Υπερυδάτια· και σπάνια ακόμα κι εκεί. Δεν έχουν σχέση με τον Κύριό σας.»

Η Μιλνίρα τον κοίταξε διαπεραστικά. «Εσύ, πάντως, δε μοιάζεις για Υπερυδάτιος. Και... μα το Πεπρωμένο! άμα δεν ήξερα πως έκαμα λάθος θάλεγα πως μου θυμίζεις έναν από τον Παλιό Οίκο.»

«Μάλλον έχετε δίκιο, Σεβασμιότατη.»

«Τι;» Η φωνή της ήχησε σαν σύριγμα φιδιού, και η Αριστερή της απάντησε μ'ένα δικό της σύριγμα απ'τον ώμο του Κάλνεντουρ.

«Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Η Λουκία σκέφτηκε: *Την εμπιστεύεσαι; Δε θάπρεπε να είμαστε πιο επιφυλακτικοί, γαμώ τις λάσπες του Λοκράθου;*

Η ιέρεια αναφώνησε. «Είσαι ζωντανός! Είναι κι άλλοι Κάρνελεκ ζωντανοί;»

«Μόνο γι'άλλον έναν ξέρω· μα δε μπορώ να σας πω ποιος είναι, για λόγους ασφαλείας.»

«Δεν είμαστε, όμως, εδώ για να πιάσουμε κουβέντα, Μιλνίρα,» της είπε ο Έλκερθιν. «Θέλω να καλέσεις την κόρη σου. Νάρθει για να μιλήσουμε. Είναι επείγον. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Η ιέρεια έστρεψε το βλέμμα της στον Θανατογέννητο. «Έχει σχέση με τον Πρίγκιπα;»

«Φυσικά κι έχει σχέση με τον Πρίγκιπα του Αίματος.»

Η Μιλνίρα πήρε μια ξαφνική ανάσα σαν να την είχαν καρφώσει με λεπίδι. Χτύπησε το ραβδί της στη γη. «Δε μπορεί! Αυτός;»

«Ναι, αυτός είναι.»

«Ή έτσι λες! Ο Πρίγκιπας του Αίματος είναι μύθος, και κανείς δεν ξέρει ποιος τον ξεκίνησε. Κάποιος απ'τους δόλιους εν Ιουράσκε αδελφούς μου, μάλλον.»

«Αυτός είναι,» επέμεινε ο Έλκερθιν. «Ένας από τους δόλιους εν Ιουράσκε αδελφούς σου μου το επιβεβαίωσε.»

«Ποιος;»

«Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.»

«Ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου...»

Ο Έλκερθιν ένευσε.

Η Μιλνίρα η Γνώστρια κοίταξε πάλι τον Κάλνεντουρ, διαπεραστικά, από πάνω ως κάτω. Μετά έστρεψε το βλέμμα της στον Θανατογέννητο. «Θα την ειδοποιήσω, φυσικά.» Γύρισε και μπήκε πάλι στο χωριό.

Η Λουκία ρώτησε: «Πώς θα την ειδοποιήσει από εδώ; Θα χρειαστεί να περιμένουμε;»

«Ναι,» είπε ο Έλκερθιν. «Δυο, τρεις μέρες, ίσως.»

Ο Κάλνεντουρ τον κοίταξε με κάποια δυσaráσκεια. Ήθελε να επιστρέψει στην Όσβελακ.

«Δυστυχώς, Πρίγκιπα, δεν γίνεται πιο γρήγορα.»

Κεφάλαιο 2

Μύθοι των Ελών και Πιθανοί Προδότες

Ο σύζυγός της επέστρεψε το μεσημέρι της δεύτερης ημέρας αφού εκείνη είχε λάβει το απειλητικό μήνυμα της Βασίλισσας. Μαζί του ήταν ο Νάθλεδιρ αλ Μακκάρνουν, ο Βέρδαλιρ'χοκ, και μια γυναίκα που η Χάνκαθιρ είχε καιρό ν'αντικρίσει: μαυρόδερμη και πρασινομάλλα, ντυμένη με κάπα λύκων και μπότες ερπετών, τα μαλλιά της δεμένα χαλαρά πίσω απ'το κεφάλι της ώστε να πέφτουν στους ώμους και στην πλάτη της, σπαστά και άγρια, γεμάτα μικρές μαύρες κορδέλες – μια γυναικεία μόδα αποκλειστικά των βαλτομεριτών των Δυτικών Ελών, που οι άλλες γυναίκες του Βασιλείου θεωρούσαν βαρβαρική.

«Κέσριμιθ,» τη χαιρέτησε η Χάνκαθιρ μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών. «Τι ευχάριστη έκπληξη είναι αυτή;»

Η αδελφή του Βέλερντιν – που ήταν μεγαλύτερη από εκείνον και από την Κόμισσα επίσης – αντάλλαξε μαζί της την επίσημη χειραψία ανάμεσα σε γυναίκες του Βασιλείου. «Η μητέρα μου, η Κυρά της Κίρνταν, επέμενε να έρθω, *νιρλίσα*. Χαίρομαι, όμως, που σε ξαναβλέπω. Είχαμε ακούσει νέα για την Όσβελακ που μας είχαν κάνει να ανησυχήσουμε για όλους σας.»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ και τη χάρη του Σερτίνγκε, τα καταφέραμε, *νιρλίσα*.»

Ο Βέλερντιν είπε στη Χάνκαθιρ: «Η μητέρα μου ήθελε η ίδια να έρθει για να σου μιλήσει, ως μητριάρχης προς μητριάρχη. Έλεγε ότι ένα τέτοιο θέμα δεν μπορεί να το μεταφέρει ένας άντρας σε μια άλλη μητριάρχη, ούτε καν ο γιο της. Μετά δυσκολίας κατορθώσαμε να την πείσουμε να μείνει στην Κίρνταν και, αντί γι'αυτήν, να έρθει η Κέσριμιθ μαζί μου.»

Η αδελφή του γέλασε. «Αλλά καθόλου ταλαιπωρία δεν ήταν για εμένα, *νιρλίσα*,» διαβεβαίωσε τη Χάνκαθιρ.

«Υπάρχουν, δηλαδή, σημαντικά πράγματα να μου πεις για το παρελθόν της Όσβελακ; Και για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

«Δε νομίζω ότι είναι και τόσο σημαντικά, αλλά η μητέρα μου επέμενε, όπως είπε ο Βέλερντιν, να σου τα μεταφέρει γυναίκα αφού οι οίκοι μας είναι μητριαρχικοί και το θέμα αφορά τους ίδιους τους οίκους. Επίσης, έχω φέρει μαζί μου τρία βιβλία που μου είπαν ότι μπορεί να σ'ενδιαφέρουν.» Τα έβγαλε από τον σάκο της και τα πρόσφερε στη Χάνκαθιρ: και τα τρία με δερμάτινα εξώφυλλα και πιεστά γράμματα επάνω. «Μας τα έδωσαν ο ιερέας του Σερτίνγκε και η ιέρεια του Νούρκας, που ξέρουν πολλά για το παρελθόν και κρατάνε κείμενα με γνώσεις.»

«Ευχαριστώ αυτούς και εσάς, Κέσριμιθ,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ παίρνοντας τα βιβλία. Το δέρμα ήταν απαλό και σταθερό μέσα στα χέρια της, ωραίο στην αφή. «Ελάτε, καθίστε.»

Τους οδήγησε στο τραπέζι της Μεγάλης Αίθουσας, όπου ήδη κάθονταν ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, η Ζαφειρία, και ο Ριλάθιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα. Δεν είχαν πάει ακόμα να γευματίσουν· συζητούσαν προτού τους διακόψουν.

«Ζαφειρία,» είπε ο Βέλερντιν στην κόρη του. «Επιστρέψατε...»

«Λίγο πριν από εσένα, μπαμπά. Δεν έχουν μείνει άλλοι λύκοι της Σφετερίστριας στα δάση. Κι αυτό λέγαμε τώρα με τη μαμά: ότι είναι καιρός να φέρουμε πίσω τους πρόσφυγες. Όλους τους πρόσφυγες.»

«Δεν παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, έτσι;» Ο Βέλερντιν κοίταξε τη σύζυγό του τώρα.

Η Χάνκαθιρ κίνησε τα φρύδια αρνητικά. «Όχι, τίποτα. Σα να μην υπάρχουν ξανά.»

«Για να μας παραπλανήσουν, ίσως,» υπέθεσε ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν.

«Ίσως. Ποιος γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού, Νάθλεδιρ;» Και προς την Κέσριμιθ: «Τι έχεις να μου πεις γι'αυτούς, νιρλίσα;»

Οι μαχητές της Κόμισσας που προσωρινά εκτελούσαν υπηρετικά καθήκοντα (δεν είχαν άλλους υπηρέτες ακόμα στην Όσβελακ· η πόλη εξακολουθούσε να είναι άδεια) είχαν ήδη φέρει μερικά παραπάνω ποτά και γλυκίσματα και γεμίσει κούπες. Η Κέσριμιθ έπιασε τη δική της και ήπιε μια γουλιά κρασί Χαρνώθιων δασών.

«Δεν είναι τίποτα το τόσο σημαντικό,» αποκρίθηκε. «Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Μου είπαν να σου πω ότι, πριν από τον ερχομό των Νασόλντουν, ετούτα τα μέρη – οι Σύσκοι Τόποι – θεωρούνταν, από τους βαλτομερίτες, καταραμένα και οι κάτοικοί τους διεστραμμένοι.

Ο δικός μας οίκος, των Λόσινταβ, κυβερνούσε από τότε, κι εκείνη την εποχή λέγεται πως ήμασταν βασίλειο. Το Βασίλειο των Ελών. Και υπήρχε Βασίλισσα των Ελών.» Ακόμα μια γουλιά κρασί. «Προσωπικά, νομίζω ότι είναι παραμύθι.»

«Αναφέρεσαι σε εποχή πριν από την εδραίωση του Βασιλείου της Χάρνωθ;»

«Δεν είμαι σίγουρη, *νιρλίσα*. Ίσως. Δεν είναι ξεκάθαρα αυτά τα πράγματα στην ιστορία μας· πιο πολύ μύθοι παρά κάτι άλλο.» Και συνέχισε: «Το Βασίλειο των Ελών έβλεπε με καχυποψία τους Σύσκιους Τόπους γιατί εκεί ήταν γνωστό πως το Σκοτάδι κυριαρχούσε και ορισμένοι από τους κατοίκους έκαναν επιδρομές στα έλη προκειμένου ν'αρπάζουν ανθρώπους για θυσίες.»

Η Χάνκαθιρ σκέφτηκε: *Προσφορές στο Παντοβόρο Σκότος*. Το έγραφαν και τα δικά της βιβλία αυτό. Αλλά δεν έλεγαν τίποτα για τα Δυτικά Έλη, ή το βασίλειο εκεί. Έλεγαν ότι οι κάτοικοι των Σύσκιων Τόπων θυσίαζαν ανθρώπους τους για να εξευμενίζουν το σκοτάδι που ήταν κάτω από τα πόδια τους.

«Αυτή,» είπε η Κέσριμιθ, «ήταν και η βασική μας αντιπαλότητα μαζί τους: το ότι έρχονταν κι έκλεβαν τους δικούς μας. Εμείς δεν θέλαμε να έχουμε καμιά επαφή με τους Σύσκιους Τόπους· ούτε για εμπόριο ούτε για τίποτα. Κανείς μας δεν περνούσε από εκεί.

»Κάποτε, μάλιστα, έγινε κι ένας πόλεμος. Και οι εχθροί μας, αυτοί από τους Σύσκιους Τόπους, δεν ήταν κανονικοί άνθρωποι, αλλά άνθρωποι που τους είχε “φάει το Σκοτάδι”. Καταβροχθισμένους τούς λέγαμε. Ήταν παράφρονες· πολεμούσαν σαν να μην τους ενδιέφερε για τον εαυτό τους, σαν να ήθελαν μόνο να καταστρέφουν.»

«Και γιατί σας επιτέθηκαν; Για να κλέψουν τους δικούς σας πάλι;»

«Δεν ξέρω. Δε μας το είπαν αυτό οι ιερείς μας· ίσως να αναφέρεται στα βιβλία που σου έδωσα, *νιρλίσα*. Και σου ξαναλέω ότι δεν γνωρίζω αν όλ' αυτά αληθεύουν.

»Ο Πόλεμος των Καταβροχθισμένων (όπως τον ονομάσαμε) τελείωσε όταν κανένας από τους εχθρούς δεν είχε μείνει ζωντανός. Και, μάλλον, δεν ήταν πολλοί. Καμιά πενηνταριά πολεμιστές, κάτι τέτοιο, αλλά θανάσιμοι σαν δέκα φορές περισσότεροι. Φανατικοί. Δεν υποχωρούσαν, ούτε παραδίνονταν, ποτέ.»

Ήπие κι άλλο κρασί Χαρνώθιων δασών και συνέχισε: «Και όταν οι Νασόλντουν ήρθαν στους Σύσκιους Τόπους, τα πράγματα δεν άλλαξαν πολύ για τους βαλτομερίτες. Αυτή που λέτε “Πρώτη Αρχόντισσα”

εμείς τη λέγαμε “Αρχόντισσα του Σκότους” – πράγμα το οποίο εγώ τώρα έμαθα, για να είμαι ειλικρινής, *νιρλίσα*. Υποτίθεται πως είχε κάνει κάποια συμφωνία με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους και διοικούσε έχοντάς τους ως συμμάχους – ή ακόμα κι ως υπηρέτες της. Εξακολουθούσαν να γίνονται επιδρομές στα Δυτικά Έλη και άνθρωποι να αρπάζονται από εκεί, για θυσίες.»

«Ήταν ακόμα “Βασίλειο των Ελών”;» ρώτησε η Χάνκαθιρ, γιατί ήταν σίγουρη πως, πριν από οχτακόσια χρόνια που η Πρώτη Αρχόντισσα είχε έρθει στην Όσβελακ, το Βασίλειο της Χάρνωθ υπήρχε κανονικά.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ· «δε μου είπαν τίποτα συγκεκριμένο. Αλλά η έχθρα ανάμεσα στους βαλτομερίτες και τους κατοίκους της Κομητείας της Όσβελακ – η έχθρα που έπαψε με τον γάμο σου με τον αδελφό μου – ίσως σ’αυτές τις παλιές ιστορίες να οφειλόταν.»

«Είμαι βέβαιη πως δεν αρπάζαμε ανθρώπους σας για θυσίες, *νιρλίσα*.»

«Ναι· κανείς μας δεν το ισχυριζόταν αυτό πλέον. Αλλά υπήρχε μια αντιπάθεια, μια καχυποψία, ανάμεσα στους λαούς μας. Ακόμα υπάρχει, ίσως, αν και αμβλυμένη.»

«Πολύ αμβλυμένη, θέλω να πιστεύω.»

«Συμφωνώ. Δεν έχουν γίνει διαπληκτισμοί ούτε συγκρούσεις ύστερα από τον γάμο σου με τον Βέλερντιν, κι ελπίζω αυτό να συνεχιστεί.» Τελείωσε το κρασί στην κούπα της με μια γουλιά.

«Κι εγώ το ελπίζω... αν εξακολουθήσουμε να υπάρχουμε εδώ.»

Ο Βέλερντιν αμέσως κατάλαβε ότι κάτι την απασχολούσε. «Τι συμβαίνει, αγάπη μου;»

«Προχτές,» απάντησε η Χάνκαθιρ, «έλαβα ένα μήνυμα. Από τη Βασίλισσα. Ίσως να δεχτούμε επίθεση πιο γρήγορα απ’ό,τι υπολογίζαμε, Βέλερντιν. Ίσως ο Θανατογέννητος να είχε, τελικά, δικίο που βιαζόταν.»

«Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ακόμα δεν μας έχει δώσει απάντηση,» είπε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, καθισμένη σε μια ψηλή καρέκλα με χέρια, στην Κεντρική Σάλα του Παλατιού της Βορσίραθ.

Μπροστά της, στο τραπέζι, ήταν συγκεντρωμένοι ο Δούκας της Βορσίραθ, Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ· η αδελφή της, Ολρέκα· η Βασιλική Φρουρός Χορντίλα ωλ Έντερκεμ, ανιψιά του μάγου Σάρθαλιν’χοκ· και ο

Αρθάκιν'μορ, η Τirkουάζη'χοκ, η νοοχορευτρία Χαρούμενη Ριλάθιρ, και άλλοι που είχαν έρθει με το στράτευμα που υποχώρησε από την Όσβελακ και τα Χαρνώθια δάση – μεράρχες, διοικητές, λύκαρχοι, μάγοι.

«Δύο ημέρες έχουν περάσει από τότε που έλαβε το μήνυμά μας,» είπε η Βασίλισσα της Χάρνωθ – «χρόνος υπεραρκετός για να έρθει κάποιος από την Όσβελακ ακόμα και με λύκο ή άλογο. Νομίζω πως δεν σκοπεύει να υπακούσει στα προστάγματά μας.

»Τι προτείνετε;»

«Ας περιμένουμε άλλες δυο, τρεις ημέρες,» είπε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ. «Ίσως να είναι προβληματισμένη.»

«Σχετικά με τι;» είπε η Ολρέκα. «Οι προσταγές της αδελφής μου ήταν ξεκάθαρες. Ούτε εγώ νομίζω πως σκοπεύει να υπακούσει η προδότρια. Αν ήταν καλή υπήκοος του Βασιλείου δεν θα είχε κάνει εξαρχής ό,τι έκανε. Δεν θα υπέθαλπε παρανόμους και κακούργους.»

«Γιατί να της στείλουμε μήνυμα, τότε;» έθεσε το ερώτημα ο Σέλιρ.

«Το μήνυμα έπρεπε να σταλεί, Δούκα μου, για λόγους νομιμοφροσύνης,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ.

«Και τώρα, τι; Θα επιτεθούμε ξανά στην Όσβελακ;»

Η Ζώθμαλιρ κοίταξε τους στρατιωτικούς που κάθονταν στο τραπέζι. «Ποια η δική σας γνώμη;»

«Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Μεράρχης Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ, «όπως σας είπαμε, δεν γνωρίζουμε τι ακριβώς έδωσε τη νίκη στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Απροειδοποίητα εμφανίστηκε μες στο Παλάτι των Σκιών μαζί με μερικούς συντρόφους της, και δεν φαινόταν κανείς να μπορεί να τους αντισταθεί· ο τρόπος που σκότωναν τους μαχητές μας ήταν... απερίγραπτος. Σαν να επρόκειτο για δαίμονες της Θορμάνκου, όχι γι'ανθρώπους–»

«Πού θέλεις να καταλήξεις, Μεράρχη;» τον διέκοψε η Ζώθμαλιρ, με βλέμμα ανυπόμονο. «Θέλεις να καταλήξεις κάπου; Αυτό που περιγράφεις μου μοιάζει με δικαιολογία για το γεγονός ότι δεν καταφέρατε να κρατήσετε το παλάτι!»

«Δεν είναι δικαιολογία, Μεγαλειοτάτη. Οι περισσότεροι μαχητές μας που τους εναντιώθηκαν – και τους εναντιώθηκαν *πολλοί* – έχασαν τις ζωές τους. Σας το ξαναείπαμε, μα τον Χάρλαεθ Βοκ. Και είναι η αλήθεια.

»Τελικά, όμως, η Κόμισσα και οι ακόλουθοί της αιχμαλωτίστηκαν κάπως – κάπως – σαν να είχαν πλέον χάσει τη δυνατότητα να πολεμούν όπως πολεμούσαν... ή σαν να το έκαναν επίτηδες.»

«Επίτηδες;»

«Το θεωρώ πιθανό, Βασίλισσά μου. Γιατί τότε ήταν που ο Κάλνε-ντουρ ωλ Κάρνελεκ πρόσταξε τους Αγωνιστές του Βασιλείου να έρθουν με το μέρος του, κι αυτοί ήρθαν—»

«Σε ξαναρωτάω, Μεράρχη: θέλεις κάπου να καταλήξεις;» Είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της μαζί του. Αυτά που ο Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ της έλεγε τώρα, της τα είχαν ξαναπεί. Γιατί της τα επαναλάμβανε; Νόμιζε ότι δεν τους είχε ακούσει καλά την πρώτη φορά; Ή ότι ήταν ανόητη; Δεν της άρεσε να τη θεωρούν ανόητη.

«Θέλω να καταλήξω, Μεγαλειοτάτη, στο ότι δεν ξέρουμε, ουσιαστικά, τίποτα για τα όπλα και τις δυνάμεις που έχουν στη διάθεσή τους. Συμβαίνει κάτι που μας είναι άγνωστο.»

«Το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματός μας επέστρεψε ανέπαφο,» είπε η Ζώθμαλιρ. «Είναι εδώ, καταυλισμένο έξω από τα δυτικά τείχη της Βορσίραθ.»

«Επειδή το μισό στράτευμα ήταν στα δάση όταν κατακτήθηκε η Όσβελακ, Μεγαλειοτάτη, και, μαθαίνοντας για την κατάκτησή της, υποχώρησε προς Βορσίραθ. Και το άλλο μισό στράτευμα, που βρισκόταν στην Όσβελακ, έφυγε από εκεί με λίγες απώλειες γιατί ο Άρχοντας Βόνεμιρ, αφού είχε αιχμαλωτιστεί, το πρόσταξε να υποχωρήσει. Μόνο οι Αγωνιστές του Βασιλείου δεν υποχώρησαν, επειδή μας πρόδωσαν—»

«Εξαπατήθηκαν.»

«Δεν γνωρίζω τι ακριβώς συνέβη, Μεγαλειοτάτη, ούτε μπορώ να το καταλάβω. Πάντως, δεν είναι πλέον στο πλευρό μας.»

«Το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματος, λοιπόν, όπως έλεγα, είναι εδώ. Ανέπαφο. Μπορεί να κινηθεί και πάλι εναντίον της Όσβελακ, δεν μπορεί;»

«Θεωρητικά, ναι,» αποκρίθηκε ο Μεράρχης Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ. «Πρακτικά, δεν ξέρω αν θα έπρεπε να το προτείνω.»

«Γιατί όχι;»

«Σας εξήγησα, Βασίλισσά μου: η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν έχει, προφανώς, κάποιες δυνάμεις στη διάθεσή της που είναι άγνωστες για εμάς.»

«Σας εξαπάτησε όλους με κάποιο τρόπο!» είπε η Ζώθμαλιρ. «Σας εξανάγκασε να φύγετε από την Όσβελακ. Ήταν πλάνη!»

Η Λύκαρχος Βονίντα ωλ Κάβεντεμ είπε: «Οι Αγωνιστές του Βασιλείου, όμως, Μεγαλειοτάτη... πώς μας εγκατέλειψαν; Αν ο Κάλνε-ντουρ ωλ Κάρνελεκ τούς έκανε... *κάτι*... τότε, γιατί να μην τους κάνει το ίδιο και τώρα; Κι αν συμβεί αυτό... δεδομένου ότι το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματός μας αποτελείται από Αγωνιστές του Βασιλείου... το αποτέλεσμα θα είναι καταστροφικό.»

Ο Μεράρχης Αλθέβεριν ένευσε. «Αυτό προσπαθώ να πω.»

Η Ζώθμαλιρ τον ατένισε οργισμένα. «Είναι δυνατόν να συζητάτε ότι μπορεί αυτός ο απατεώνας να βγει και να φωνάξει στους Αγωνιστές να μας προδώσουν, και οι Αγωνιστές να τον *υπακούσουν*; Είναι δυνατόν να το συζητάτε αυτό, μα την— τον Χάρλαεθ Βοκ!» Παραλίγο να παρασυρθεί και να αναφερθεί στο Ιερό Δέος σαν να ήταν θηλυκή θεότητα, πράγμα που το Ιερατείο του την είχε συμβουλέψει να μην κάνει επισημως.

«Μα, Βασίλισσά μου, *αυτό έγινε στην Όσβελακ*,» είπε ο Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ. «Τους πρόσταξε να τον ακολουθήσουν και—»

«Κάποια *προδοσία* έγινε στην Όσβελακ, Μεράρχη!» τον διέκοψε η Ολρέκα.

«Τι προδοσία, Αρχόντισσά μου;»

Ο Δούκας Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ είπε: «Δε γνωρίζουμε κάτι συγκεκριμένο για προδοσία...» σχεδόν σαν να μονολογούσε.

«Τι συνέβη, τότε;» ρώτησε η Ολρέκα, προκλητικά, τους στρατιωτικούς, βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της κι ακουμπώντας τα στο τραπέζι, μπροστά της. «Έκανε ο υποτιθέμενος Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ κάποιο εξωδιαστασιακό *τέχνασμα* και έκλεψε τα μυαλά των αγοριών; Αυτό θέλετε να πείτε;»

«Δεν ξέρουμε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ καθαρίζοντας τον λαιμό του. «Εκεί είναι το θέμα. Φαίνεται εξωφρενικό, αλλά, ναι, μοιάζει να συνέβη αυτό που περιγράφετε.»

Η Ζώθμαλιρ κοίταξε τον μεράρχη με κάποια καχυποψία. Ήταν ξάδελφος του Άλνεντιρ ωλ Έσανρεκ, του παλιού Δούκα της Υλκάρμωκ, αλλά είχε αμέσως πάει με το μέρος της ύστερα από τα γεγονότα που ονομάστηκαν Σφαγή της Υλκάρμωκ. Ήταν δυνατόν τώρα να είχε αρχίσει να κάνει προδοτικές σκέψεις;

Από την άλλη, όμως, τι να είχαν πάθει οι Αγωνιστές του Βασιλείου;

«Τι νομίζεις, λοιπόν, ότι έπαθαν οι Αγωνιστές του Βασιλείου, Μεράρχη;» τον ρώτησε ευθέως. «Τι συνέβη, κατά την εκτίμησή σου, και στράφηκαν εναντίον μας; Μας πρόδωσε ο Διοικητής Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ;»

«Απ'ό,τι καταλαβαίνω, τον έπιασαν αιχμάλωτο μαζί με τους άλλους... Εκτός αν προσποιήθηκε ότι... Δεν ξέρω, Μεγαλειοτάτη. Πάντως, η φωνή του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήταν που ακούστηκε να τους προστάζει να πάνε μαζί του, να τον υπηρετήσουν· κι εκείνοι το έκαναν: έμειναν στο πλευρό του. Εγώ ο ίδιος τον άκουσα να φωνάζει, Βασίλισσά μου, όταν βγήκε απ'το παλάτι. Φώναζε το όνομά του και... δεν μπορούσες να το αμφισβητήσεις πως ήταν αυτός. Γιατί δεν ήταν μόνο η φωνή του, η οποία είχε, όντως, κάτι το... το παράξενα πειστικό· αλλά ήταν και η *μορφή* του. Δεν τον είδα καλά, μα με τρόμαξε. Ήταν σαν ν'αντικρίζεις το Ιερό Δέος· το λένε όλοι που ήταν εκεί και τον είδαν. Προκαλούσε μια... πολύ έντονη εντύπωση, και *στραφτάλιζε*. Νόμιζες ότι είχε ένα φωτεινό στέμμα στο κεφάλι—»

«Τα λόγια σου θα μπορούσαν να θεωρηθούν βλάσφημα, Μεράρχη,» τον προειδοποίησε η Ζώθμαλιρ, που της τα είχαν ξαναπεί αυτά μα δεν ήξερε αν έπρεπε να τα πιστέψει.

«Δε λέω κάτι περισσότερο απ'όσα είδα ο ίδιος κι απ'όσα είδαν όλοι που ήταν εκεί, Βασίλισσά μου.» Ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ ήταν ο πιο μεγάλος, σε ηλικία, στρατιωτικός από όσους κάθονταν στο τραπέζι· η γνώμη του είχε κάποιο κύρος, ακόμα και για τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν: δεν μπορούσε να τον αμφισβητήσει έτσι απλά.

Η Ολρέκα είπε: «Κάποια οφθαλμαπάτη είδατε.»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Μόλδεντιν, «αλλά ήταν πολύ δυνατή οφθαλμαπάτη, και έφερε τους Αγωνιστές του Βασιλείου με το μέρος του Πρίγκιπα. Κι αν το έκανε αυτό τότε, γιατί να μη μπορεί να το κάνει και τώρα, αν επιτεθούμε στην Όσβελακ;»

«Νομίζεις ότι θα στρέψει εναντίον μας όλους τους Αγωνιστές του Βασιλείου;» είπε η Ζώθμαλιρ. «Τόσο απλά; Το θεωρείς εφικτό, Μεράρχη;»

«Σύμφωνα με ό,τι ξέρουμε για το τι συνέβη στην Όσβελακ εκείνη τη νύχτα, ναι, θα μπορούσε και πάλι να συμβεί. Γιατί όχι;»

«Οι Αγωνιστές είναι εκπαιδευμένοι να με υπηρετούν *πιστά*, Μεράρχη. Έχουν αφιερώσει τη ζωή τους σ'έμένα και στο Βασίλειο. Δεν είχα ποτέ κανένα λόγο να αμφισβητήσω την αφοσίωσή τους. Πάντοτε μάχονταν μέχρι τέλους.» Κι αυτό που είχε γίνει τώρα η αλήθεια ήταν

πως την τρώμαζε, βαθιά. Τι δεν είχε πάει καλά; Τι πρόβλημα υπήρχε, τελικά, στην εκπαίδευσή τους; Αν δεν μπορούσε πλέον να βασιστεί στους Αγωνιστές του Βασιλείου.... Αισθανόταν ευάλωτη ξαφνικά. Αν αυτοί μπορούσαν να την προδώσουν τόσο εύκολα, τότε ο *καθένας* ήταν πιθανός προδότης! Όλοι οι στρατιωτικοί σε τούτο το τραπέζι, κατά πρώτον!

Ο Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ είπε: «Ούτε εμείς πιστεύαμε ποτέ ότι οι Αγωνιστές του Βασιλείου θα σας πρόδιδαν, Μεγαλειοτάτη...»

Είναι προδότης; αναρωτήθηκε η Ζώθμαλιρ. *Είναι προδότης κι αυτός; Τι έχει στο μυαλό του;* Εκτός των άλλων, κανένας άντρας δεν ήταν αξιόπιστος, φυσικά! «Τι προσπαθείς να πεις τώρα, Μεράρχη;» τον ρώτησε, απότομα.

«Ότι κι εμείς ξαφνιαστήκαμε απ'αυτό που συνέβη.»

«Το καταλαβαίνω ότι ξαφνιαστήκατε. Όλοι μας ξαφνιαστήκαμε. Σας ρωτώ, όμως: τι νομίζετε ότι οφείλουμε να κάνουμε τώρα; Να προελάσουμε εναντίον της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, ή όχι; Το μεγαλύτερο μέρος του στρατού μας είναι εδώ, άθικτο.»

Ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ είπε: «Αν φτάσουμε μπροστά στα τείχη της Όσβελακ και βγει ο Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ στις επάλξεις και προστάξει τους Αγωνιστές του Βασιλείου να μας επιτεθούν, τι νομίζετε ότι θα γίνει, Βασιλίσσά μου;»

«Δεν ξέρω, Μεράρχη· γι'αυτό ρωτώ εσάς!» Απότομη ξανά. Την είχαν εκνευρίσει. Τι στρατιωτικοί ήταν; Δε μπορούσαν να προτείνουν ένα σκοτοφαγώμενο σχέδιο δράσης;

«Εγώ νομίζω πως πολύ πιθανόν να συμβεί ό,τι συνέβη κι εκείνη τη νύχτα.»

«Γιατί; Τι... τι *επίδραση* έχει αυτός ο απατεώνας επάνω στους Αγωνιστές του Βασιλείου συγκεκριμένα; Οι άλλοι γιατί δεν πήγατε με το μέρος του αφού σας φάνηκε τόσο – τόσο πολύ σαν το Ιερό Δέος;» *Ή, μήπως, είστε με το μέρος του τελικά;* Προσπαθούσαν να την παραπλανήσουν; Να την κάνουν να μην επιτεθεί στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν; Υπήρχε κάποια συμφωνία ανάμεσα σ'αυτούς και την Κόμισσα των Σκιών;

«Αισθανθήκαμε περίεργα, ομολογουμένως, αλλά... αλλά δεν χάσαμε και το μυαλό μας, για να το πω απλά, Μεγαλειοτάτη. Ναι, ήταν σαν κάτι να μας ωθούσε να χάσουμε το μυαλό μας. Σαν κάτι να προσπαθούσε να μας κάνει να πιστέψουμε ότι όντως έπρεπε να

υπηρετήσουμε τον Πρίγκιπα. Αλλά η λογική μας μας σταμάτησε. Τους Αγωνιστές του Βασιλείου, όμως, όχι.»

«Οι Αγωνιστές του Βασιλείου τρελάθηκαν...» Ο τρόπος, και μόνο, που το έλεγε υποδήλωνε πως το αμφισβητούσε.

«Εκτός αν ήταν, κάπως, κανονισμένο απ'την αρχή να μας προδώσουν. Αλλά δε μπορώ να φανταστώ πώς. Δεν τους πρόσταζε καν ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ· τους πρόσταζε ένας άνθρωπος άγνωστος γι'αυτούς.»

Ένας άντρας καθάρισε τον λαιμό του. «Μεγαλειοτάτη...»

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε να τον αντικρίσει. Ήταν ο Έλβινουρ αλ Λόντεναβ, ο ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ που είχε πάει μαζί με το στράτευμα που επιτέθηκε στην Όσβελακ. «Σεβασμιότατε...»

Μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός· άκουγε μονάχα. Τώρα είπε: «Σας είπα και την προηγούμενη φορά που μιλήσαμε ότι ίσως να ήταν πραγματικά κάποια Εμφάνιση του Ιερού Δέους.»

«Έχεις δει παρόμοιες Εμφανίσεις στο παρελθόν, Σεβασμιότατε;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι, Μεγαλειοτάτη. Αυτό που είδα, όμως, μου φάνηκε αληθινό, όχι απάτη.»

«Κι αν ήταν απάτη; Το θεωρείς αδύνατο να εξαπατήθηκες;»

Ο ιερέας έμοιαζε προβληματισμένος. «Ίσως...» είπε τελικά. «Ίσως και να εξαπατήθηκα. Αλλά δεν είμαι σίγουρος.»

«Ως ιερωμένος του Ιερού Δέους, πιστεύεις ότι ο Χάρλαεθ Βοκ θα ευνοούσε έναν *αντάρτη* και όχι τη Βασίλισσα της Χάρνωθ;»

«Το Ιερό Δέος σάς έχει δείξει αναμφίβολα την ευνοία του, Μεγαλειοτάτη. Όμως αυτό που αντίκρισα εκεί, στην Όσβελακ, μου φάνηκε αληθινή Εμφάνιση.»

«Και νομίζεις ότι θα μπορούσε να ξανασυμβεί; Οποιαδήποτε στιγμή;»

«Τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν εκ συστήματος, Βασίλισσά μου. Είναι θαύματα, όχι μαγικά ξόρκια.»

Η Ζώθμαλιρ γέλασε, αν και δεν αισθανόταν διασκεδασμένη. «Αυτό δεν ήταν θαύμα, Σεβασμιότατε! Ήταν εσκεμμένη ενέργεια προκειμένου να διωχτούν οι δυνάμεις μας από την Όσβελακ.»

Ο Έλβινουρ αλ Λόντεναβ έμεινε σιωπηλός, μοιάζοντας να μην έχει κάτι ν'απαντήσει.

Η πίστη του, σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ, *είναι κλονισμένη*. Κι αναρωτήθηκε τι μπορεί να έλεγε μια *ιέρεια* της Χάρλαεθ Βοκ αν είχε δει αυτή

την «Εμφάνιση». Μια ιέρεια θα την εμπιστευόταν πολύ περισσότερο...

Ρώτησε τους στρατιωτικούς: «Μου προτείνετε, λοιπόν, να μείνω πίσω; Να μην επιτεθώ στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν; Προτείνετε η Βασίλισσα της Χάρνωθ να φανεί *ηττημένη* από αυτή την αναρχική προδότρια; Να της παραδώσω αμαχητί μια πόλη του Βασιλείου;»

«Δεν προτείνουμε κάτι τέτοιο, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ. «Εκείνο που προτείνουμε είναι να κινηθούμε *προσεχτικά*. Και, καλύτερα, *χωρίς* τους Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματος αποτελείται από αυτούς, Μεράρχη.»

«Το γνωρίζω, Βασίλισσά μου. Αλλά, μέχρι να καταλάβουμε τι ακριβώς έκανε ο Πρίγκιπας και να βρούμε έναν τρόπο αντιμετώπισής του, το να έχουμε τους Αγωνιστές του Βασιλείου κοντά μας είναι επικίνδυνο.»

Ήταν σαν εφιάλτης, σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ. Έτσι, ξαφνικά, να μη μπορεί να εμπιστευτεί τους Αγωνιστές του Βασιλείου! Να θεωρούνται *επικίνδυνοι* να την προδώσουν ανά πάσα στιγμή! Πώς ήταν δυνατόν; Τι τους έκανε αυτός ο απατεώνας που παρίστανε τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ; (Γιατί η Ζώθμαλιρ δεν ήθελε να πιστέψει ότι ήταν όντως ο Πρίγκιπας.) Πώς μπορούσε να επηρεάζει το μυαλό τους; Σχεδόν σαν να ήταν *μηχανές*, μα τη Χάρλαεθ Βοκ, που τους αλλάζει τον προγραμματισμό!

Αποκλείεται να ήταν αλήθεια. Κάποια απάτη συνέβαινε. Κάποια απάτη. Αλλά η Ζώθμαλιρ δεν μπορούσε ακόμα να τη διακρίνει.

Το πρόβλημα, όμως, παρέμενε μπροστά της: οι Αγωνιστές ήταν, επί του παρόντος, επικίνδυνο να βρίσκονται μέσα στο στράτευμα. Ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ είχε δίκιο... εκτός να ήταν μέρος κάποιας σκευωρίας. Μπορεί να ήταν;

«Ας πούμε ότι διώχνουμε τους Αγωνιστές του Βασιλείου,» του είπε. «Μετά, τι;»

«Θα φέρουμε μισθοφόρους, Μεγαλειοτάτη.»

«Και;»

«Θα επιτεθούμε στην Όσβελακ για να την ανακαταλάβουμε. Αυτή δεν είναι η επιθυμία σας;»

Ο Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ είπε: «Ο Πρίγκιπας και η Κόμισσα, πάντως, ίσως να έχουν κι άλλες δυνάμεις στη διάθεσή τους. Εκείνη τη βραδιά συνέβησαν πράγματα πολύ παράξενα.»

Προδότης; αναρωτήθηκε η Ζώθμαλιρ. Έχει συνεννοηθεί με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον; «Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον δεν είναι κόμισσα πια, Μεράρχη,» του θύμιζε. «Ούτε ο απατεώνας είναι πρίγκιπας του Βασιλείου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Είτε είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ είτε όχι, δεν είναι πρίγκιπας του Βασιλείου. Και να μην αναφέρεστε σ'αυτόν σαν να ήταν!»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειοτάτη. Εκείνο που προτείνω, όμως, είναι να είμαστε πολύ επιφυλακτικοί.»

«Να μην επιτεθούμε; Νομίζεις ότι, ως εκ θαύματος, μπορεί να πάρει κι άλλους μαχητές μας με το μέρος του; Ακόμα κι αν διώξουμε τους Αγωνιστές από το στράτευμα;» Ήθελε να τον δοκιμάσει τον Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ, να διαπιστώσει αν ήταν προδότης.

«...Δεν ξέρω,» είπε εκείνος. «Η κατάσταση... είναι σκοτεινή, Βασίλισσά μου. Μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε. Μέχρι στιγμής, πάντως, όχι, δεν έχουμε καμιά ένδειξη ότι έχει τη δυνατότητα να πάρει με το μέρος του τους άλλους μαχητές μας. Αν και όλοι αισθανθήκαμε ότι είδαμε το ίδιο το Ιερό Δέος, όπως είπε ο Μεράρχης ωλ Έσανρεκ.»

Η Ζώθμαλιρ κοίταξε ερωτηματικά τον Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και την Ολρέκα.

Ο Δούκας ήταν σωπηλός.

Η αδελφή της είπε: «Όσο περιμένουμε, δίνουμε περισσότερη δύναμη στη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον, Ζώθμαλιρ. Της δίνουμε χρόνο για να οργανωθεί εναντίον μας.»

Η Βασίλισσα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στους στρατιωτικούς.

«Αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ. «Αναμφίβολα, περιμένει την επίθεσή μας από μέρα σε μέρα.»

«Να τη χτυπήσουμε τώρα, δηλαδή; Το συντομότερο δυνατό;»

«Όχι προτού απομακρύνουμε τους Αγωνιστές του Βασιλείου από το στράτευμα, Βασίλισσά μου, και φέρουμε μισθοφόρους για να τους αντικαταστήσουν. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να πλησιάσουμε την Όσβελακ με τους Αγωνιστές ανάμεσά μας.»

«Αυτό, λοιπόν, θα κάνουμε,» είπε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. «Οι Αγωνιστές θα απομακρυνθούν· θα επιστρέψουν στην Πρωτεύουσα. Ενώ, συγχρόνως, θα φέρουμε μισθοφόρους εδώ. Για να επιτεθούμε στην Όσβελακ.» Και θα σας παρατηρώ όλους, πρόσθεσε νοερά, γιατί δεν τους εμπιστευόταν ύστερα από ό,τι είχε συμβεί. Θα είμαι στη Βορσίραθ και θα σας παρατηρώ. Αν ήταν κάποιος προδότης ανάμεσά

τους, θα τον έβρισκε. Αν όλοι τους ήταν προδότες, θα τους εκτελούσε όλους!

Κεφάλαιο 3

Οι Παράνομοι της Βορσίραθ και ο Κατάσκοπος μέσα στη Βροχή

ην επόμενη μέρα μετά την κουβέντα τους με την Αγέραστη Γάτα, καθώς και τις ημέρες που ακολούθησαν, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ μιλούσε με διάφορους ανθρώπους μέσα στη Βορσίραθ, και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και η Σιράλια΄χοκ ωλ Κίριβεμ ήταν μαζί του.

Νοτιοδυτικά των Αγοραίων, στην Κοιλιά – μια συνοικία με πολλά εργαστήρια, μηχανουργεία, και βιομηχανίες – συνάντησαν έναν παλιό πυροτεχνουργό που έμοιαζε λιγάκι τρελός και το μαυρόδερμο πρόσωπό του φαινόταν εν μέρει καμένο. Ονομαζόταν Ραμάλθιν κι αυτός, Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ, και ήταν μπλεγμένος στα γεγονότα του Διχασμού· εκεί είχε καεί κιόλας, εξήγησε ο Νέλδουρ στη Λοτρίνθα και τους άλλους. Ήταν εναντίον των υποστηρικτών της Βασίλισσας αλλά, εξαιτίας του τραυματισμού του, δεν είχε κυνηγηθεί τελικά· είχε ξεχαστεί. Εκείνος, όμως, δεν είχε ξεχάσει τίποτα. Και τώρα ήταν πρόθυμος να βοηθήσει τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Είπε: «Τόξερα πως θαρχόταν ο Πρίγκιπας του Αίματος! Τόξερα, Αρχικαλεστή, πως δεν ήτανε μύθος μονάχα. Οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας τον τρέμουν τον ερχομό του – τον τρέμουν! Οι φωτιές της Θορμάνκου θα τους κάψουν όλους! Όλους!»

Της Λοτρίνθα δεν της έμοιαζε και τόσο αξιόπιστος αυτός ο τύπος – υπό την έννοια ότι δεν φαινόταν και πολύ καλά στα μυαλά του – αλλά δεν είχαν τώρα το περιθώριο να επιλέγουν τους συμμάχους τους· και ο Νέλδουρ επέμενε ότι ήταν καλός πυροτεχνουργός παρότι μπορεί να φάνταζε «περίεργος».

Στις Πρώτες Κατοικίες, έξω απ’το Παλιό Πάνθεο, πίσω από το Κατώφλι του Κήπου, το μέρος όπου γίνονταν οι κηδείες, μίλησαν με δυο πρασινοντυμένες ιέρειες της Λωράθλου που ήξεραν τον Νέλδουρ και ήταν κι αυτές εναντίον της Βασίλισσας. Από παλιά εναντίον της Βασίλισσας, από τον Διχασμό. Ούτε αυτές τις γνώριζε η Λοτρίνθα.

Οι Πρώτες Κατοικίες ήταν ολόκληρη η βορειοδυτική μεριά της Βορσίραθ, μια συνοικία όπου έμεναν άνθρωποι της μεσαίας και της

κατώτερης τάξης, πολλοί από τους οποίους εργάτες που δούλευαν στους αγρούς πέρα από την Πύλη της Δύσης. Οι περισσότεροι πήγαιναν στο Παλιό Πάνθεο για να προσευχηθούν ή για να κηδέψουν τους νεκρούς τους, όχι στο καινούργιο Πάνθεο της Βορσίραθ κάτω από τα Υψώματα, στην Οδό των Θεών. «Καινούργιο», δηλαδή, υπό την έννοια ότι δεν ήταν τόσο παλιό όσο το άλλο: η Λοτρίνθα το θυμόταν εκεί από τότε που είχε γεννηθεί. Δεν ήταν πραγματικά καινούργιο· υπήρχε από παλιά. Από την εποχή της μητέρας της, και από την εποχή της γιαγιάς της.

Μ'αυτές τις σκέψεις αισθάνθηκε να θέλει να πάει να δει τους συγγενείς της· αλλά δεν ήξερε αν αυτή θα ήταν καλή ιδέα, δεδομένης της κατάστασης. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Ο Νέλδουρ μίλησε με τις δύο ιέρειες της Κυράς του Θανάτου κι εκείνες υποσχέθηκαν να βοηθήσουν με κάθε δυνατό τρόπο όταν η πολιορκία ξεκινούσε, ή και πιο πριν.

Ένα άλλο απόγευμα, βροχερό, στους σκοτεινούς δρόμους κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της Βορσίραθ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου συνάντησε τη συμμορία των Κουβαλητών οι οποίοι έκαναν σκιερές δουλειές σχετικές με το τρένο – κλοπές και απατεωνιές – και ο Ιουράσκε τούς αγαπούσε, όπως είπε ο Νέλδουρ στους άλλους. Γνώριζαν τα μέσα και τα έξω για τον σιδηρόδρομο: μπορούσαν να κλέψουν το οτιδήποτε από εκεί, ή να σε βάλουν μέσα στο οποιοδήποτε βαγόνι χωρίς κανείς να το πάρει είδηση, ή να μεταφέρουν πράγματα για σένα τα οποία δεν ήθελες να μαθευτεί ότι μεταφέρεις. Αποδείχτηκαν πρόθυμοι, επίσης, να βοηθήσουν στην επερχόμενη πολιορκία. Έμοιαζε να έχουν πολύ μεγάλη ιδέα για τον Αρχικαλεστή Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, και τα λόγια για τον Πρίγκιπα του Αίματος φάνηκε να τους ενθουσιάζουν, αν έκρινε κανείς από τα διαβολικά χαμόγελα στα πρόσωπά τους και τη γυαλάδα στα μάτια τους, που τους έκαναν να θυμίζουν δαίμονες του Ιουράσκε μες στο χαμηλό φως του φωτόλιθου που κρατούσε ο Αρχικαλεστής καθώς συζητούσαν.

Όταν η κουβέντα τους τελείωσε, ο Νέλδουρ και οι δικοί του έφυγαν, και, ενώ απομακρύνονταν μέσα στους δρόμους κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, η Κέσριμιθ, η πιστή του Ιουράσκε, είπε:

«Μας ακολουθεί κάποιος, Ιερότατε.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Τον είδα δυο φορές καθώς ερχόμασταν, και τον ξανάδα και τώρα. Πίσω μας. Προσεχτικός σαν τον Κύριό μας.»

«Πάνω σε λύκο κι αυτός;» Καβαλούσαν γιγαντόλυκους όλοι τους – ο Νέλδουρ, η Κέσριμιθ, ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, η Σιράλια'χοκ.

«Φυσικά.»

Η Λοτρίνθα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, αλλά δεν είδε κανέναν: ο σκοτεινός δρόμος ήταν άδειος.

«Μη δίνεις σημάδια, νιρλίσα, ότι τον έχουμε πάρει είδηση,» την προειδοποίησε ο Νέλδουρ.

«Είναι ακόμα πίσω μας; Δε βλέπω κανέναν.»

«Θα διαπιστώσω εγώ αν είναι όντως κοντά μας,» είπε η Σιράλια'χοκ. «Μη σταματάτε.» Και, ενώ συνέχιζαν την πορεία τους χωρίς να βιάζονται, μурμουρίσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι κάτω απ'την κουκούλα της. Στο χέρι της ήταν το ραβδί της, αλλά με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα τυλιγμένα με ύφασμα.

Δεν άργησε να πει: «Ναι, είναι πίσω μας. Ένας άνθρωπος, όχι περυσότεροι. Μας ακολουθεί, σίγουρα.»

«Κατάσκοπος της Σφετερίστριας!» σύριξε η Λοτρίνθα.

«Ή, ίσως, όχι,» είπε ο Νέλδουρ.

«Τι άλλο να είναι;»

«Οτιδήποτε μπορεί να είναι. Αλλά καλύτερα να τον παραπλανήσουμε. Δε θέλω να μάθει πού κοιμόμαστε.» Σ'εκείνο το ημιυπόγειο στις Στρεβλές Γειτονιές κοιμόνταν ακόμα, εκεί όπου τους είχε οδηγήσει η Πέρλα, η κόρη του Νέλδουρ που δεν ήξερε ότι ήταν κόρη του. «Θα προσπαθήσουμε να τον κάνουμε να μας χάσει μες στα Αγοραία.» Και προς τη Σιράλια'χοκ: «Μπορείς να μας βοηθήσεις, μάγισσα;»

«Θα μπορούσα να κάνω Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως. Αλλά χρειάζεται χρόνο· δε γίνεται αμέσως, και όχι ενώ ιππεύω. Δεν εξυπηρετεί σε τέτοιες άμεσες καταστάσεις, Αρχικαλεστή.»

«Θα πρέπει, τότε, να τον ξεφορτωθούμε χωρίς τη βοήθειά σου. Το Πεπρωμένο θα μας οδηγήσει. Ακολουθήστε με!

»Από σένα, μάγισσα, θέλω μόνο νάχεις το νου σου. Να ξέρουμε αν είναι ακόμα στο κατόπι μας. Γιατί ούτε τα μάτια της Κέσριμιθ δεν είναι τόσο κοφτερά όσο τα ξόρκια σου.»

Η Σιράλια κατένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι της.

Αφήνοντας πίσω τους τα Βάθη, πέρασαν από την Οδό των Θεών μέσα στη βροχή και μπήκαν στα Αγοραία, που είχαν κίνηση ακόμα και ένα τέτοιο απόγευμα, αν και όχι πολλή. Η Σιράλια είπε στον

Νέλδουρ ότι δεν είχε πρόβλημα να διακρίνει, με τη μαγεία της, αυτόν που τους ακολουθούσε, αλλά καλύτερα να πήγαιναν από εκεί όπου ήταν όσο το δυνατόν λιγότερος κόσμος: «γιατί, όταν είναι πολλοί γύρω μας, μπορεί να μπερδευτώ. Το μυαλό του είναι που εντοπίζω, Αρχικαλεστή, τη σκέψη του. Και όσο πιο λίγα άλλα μυαλά υπάρχουν τριγύρω τόσο πιο εύκολα τον βρίσκω και μπορώ να ξέρω αν είναι πίσω μας ή όχι.»

Ο Νέλδουρ πήρε τη συμβουλή της σοβαρά, οδηγώντας τους μέσα από έρημους, λαβυρινθώδεις δρόμους, προσπαθώντας να μπερδέψει τον κατάσκοπο.

Αλλά η Σιράλια τον έβρισκε διαρκώς στο κατόπι τους.

Η Κέσριμιθ είπε: «Εγώ δεν βλέπω κανέναν. Μήπως κάνεις λάθος;»
«Όχι· είναι πίσω μας.»

«Μήπως είναι κάνας άλλος;» υπέθεσε ο Θέλεντιρ.

«Ο ίδιος είναι. Αναγνωρίζω αρκετά καλά πλέον τη νοητική του δραστηριότητα.»

«Τι σκέφτεται;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Δεν ξέρω τι σκέφτεται.»

«Νομίζει ότι τον έχουμε καταλάβει, ή όχι;»

«Ούτε αυτό μπορώ να το ξέρω· αλλά μοιάζει προσεχτικός, πάντως.»

Ο Νέλδουρ είπε: «Είναι καπάτσος, ο διάβολος! Δεν είμαι σίγουρος αν θα καταφέρω να τον κάνω να μας χάσει· καθόλου σίγουρος.»

«Θα επιστρέψουμε στην πολυκατοικία ενώ μας ακολουθεί;» ρώτησε η Λοτρίνθα, ανήσυχη. Φοβόταν ότι ήταν κατάσκοπος της Σφετερίστριας. Τι άλλο να ήταν, μα τα κόλπα του Ιουράσκε; Δικός της πρέπει να ήταν. Έχει καταλάβει ότι είμαι εδώ; Όχι, αποκλείεται να το είχε καταλάβει αυτό! Πώς να το είχε καταλάβει; Η Λοτρίνθα είχε την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι συνεχώς· σε κανέναν δεν είχε δείξει το πρόσωπό της, σε κανέναν δεν είχε πει το όνομά της. Αλλά ο Νέλδουρ την είχε συστήσει στην αδελφή του, τη Ζάμαρνιθ, αν και χωρίς να αναφέρει τον οίκο της· και την είχε συστήσει και στην Αγέραστη Γάτα, λέγοντας και τον οίκο της εκεί. Μπορεί η Αγέραστη Γάτα να τους είχε προδώσει;

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ, «δε θα επιστρέψουμε ενώ μας ακολουθεί.»

«Τι θα κάνουμε, τότε;»

«Θα τον κυνηγήσουμε εμείς.»

Η Λοτρίνθα δεν μίλησε, ξαφνιασμένη.

Και ο Νέλδουρ, σαν να κατάλαβε το ξάφνιασμά της, γέλασε μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του. «Ακούστε με!» είπε σε όλους. «Θα γυρίσουμε, ξαφνικά και γρήγορα, και θα τον κυνηγήσουμε.

»Προς τα πού είναι, μάγισσα;»

«Προς τα δεξιά μας.»

«Δεν είναι άλλοι άνθρωποι εδώ γύρω, έτσι;»

«Όχι.»

«Θα τον κυνηγήσουμε, λοιπόν – και θα δούμε πόσο τον ευνοεί το Πεπρωμένο.»

«Θα του επιτεθούμε;» είπε η Λοτρίνθα.

«Όχι για να τον σκοτώσουμε· απλά για να τον ρίξουμε απ'τον λύκο του, και για να τον τρομάξουμε. Μετά, *αμέσως*, θα εξαφανιστούμε. Γιατί, όπως είδατε, τριγυρίζουν φρουροί της πόλης εδώ πέρα.» Πράγματι, τους είχαν δει, πάνοπλους επάνω σε γιγαντόλυκους και δίκυκλα, παρά τη βροχή. Ο Νέλδουρ, μάλιστα, είχε πει, τις προάλλες, ότι τώρα κυκλοφορούσαν πιο πολλοί φρουροί στη Βορσίραθ απ'ό,τι συνήθως – μάλλον, λόγω της παρουσίας της Βασίλισσας στην πόλη. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν βρισκόταν ακόμα στο Παλάτι της Βορσίραθ, καθώς ολοένα και περισσότεροι μαχητές από τον στρατό της συγκεντρώνονταν στον καταυλισμό έξω από τα δυτικά τείχη, ερχόμενοι από τα Χαρνώθια δάση.

«Πάμε!» είπε τώρα ο Νέλδουρ γυρίζοντας απότομα τον γιγαντόλυκό του, κάνοντάς τον να γρυλίσει. «*Επάνω του* – προτού καταλάβει τι του γίνεται! Το Πεπρωμένο μάς οδηγεί!»

Τον ακολούθησαν δίχως καθυστέρηση. Έτρεξαν προς τα πίσω, προς τη μεριά απ'την οποία είχαν έρθει, νιώθοντας τη βροχή να τους μαστιγώνει, κι έστριψαν στη γωνία δεξιά, μες στα σκοτάδια–

–αντικρίζοντας μια κουκουλωμένη μορφή καβάλα σε γιγαντόλυκο που, αν η έλλειψη φωτισμού δεν γελούσε τη Λοτρίνθα, πρέπει να ήταν μαυρότριχος. Τα μάτια του, όμως, γυάλιζαν σαν λίθοι. Και γρύλισε, αγριεμένος.

Ο Νέλδουρ και η Κέσριμιθ χίμησαν καταπάνω στον κατάσκοπο, ο οποίος δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται τόσο όσο περίμενε ο Αρχικαλεστής. Ένα μακρύ λεπίδι ήταν ξαφνικά στο χέρι του, και το ανέμιζε μπροστά του, αναγκάζοντας τους δυο πιστούς του Ιουράσκει να κάνουν πίσω, πάνω στις σέλες τους, για να μη χτυπηθούν. Ο καταραμένος ήταν σαν να τους περίμενε!

Ο Νέλδουρ τράβηξε το σπαθί του μέσα από την κάπα του, και η Κέσριμιθ το δικό της. Αλλά ο άγνωστος δεν έμεινε να πολεμήσει· ήθελε απλώς να τους τρομάξει, μάλλον. Οδήγησε αμέσως τον γιγαντόλυκό του σ'ένα παράπλευρο σοκάκι, βάζοντάς τον να τρέξει.

Η Κέσριμιθ έκανε να τον κυνηγήσει, αλλά ο Νέλδουρ τη σταμάτησε. «Όχι – άσ' τον!»

Η Κέσριμιθ υπάκουσε ενώ ο γιγαντόλυκός της γρύλιζε δείχνοντας τα δόντια του μέσα στο φως της αστραπής που εκείνη τη στιγμή έσκιζε τον ουρανό. «Δε θα μάθουμε έτσι ποιος ήταν!»

«Ίσως ούτ' αυτός να μην ξέρει ποιοι είμαστε. Πάμε! Αν είναι κατάσκοπος της Βασίλισσας δε θέλουμε νάχουμε καμιά άλλη επαφή μαζί του. Και οι φρουροί δεν είναι και τόσο μακριά.»

Απομακρύνθηκαν από εκείνο το μέρος τρέχοντας καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους, μέχρι που ο Νέλδουρ τούς είπε να πάψουν να τρέχουν για να μη δίνουν στόχο σε τυχόν παρατηρητές.

«Αν τον ξαναβρούμε πίσω μας, στο μέλλον;» ρώτησε η Λοτρίνθα.

«Θα δούμε τότε τι θα κάνουμε. Αλλά υποπτεύομαι πως κάπου στα Βάθη ξεκίνησε να μας παρακολουθεί.»

«Πώς, όμως, τραβήξαμε την προσοχή του;»

«Ρώτησα για τους Κουβαλητές στο Κάτω Κέντρο» – το μέρος όπου, τις προάλλες, είχαν συναντήσει την Αγέραστη Γάτα· έτσι ονομαζόταν, και φαινόταν να είναι εκείνο που η Λοτρίνθα υποψιαζόταν εξαρχής: σημείο συνάντησης, υπόγεια πλατεία, για τους πιστούς του Ιουράσκει.

«Οι άνθρωποι της Σφετερίστριας ξέρουν γι' αυτό το μέρος;» Κοίταξε τώρα τον Νέλδουρ με ανησυχία, αν και δεν μπορούσε να διακρίνει την έκφρασή του μέσα απ' την κουκούλα του.

«Όχι.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος;»

«Αν το ήξεραν, θα το είχαν κλείσει, *νιρλίσα*. Χρειάζεται να σου θυμίσω ότι η θρησκεία του Ιουράσκει είναι παράνομη εδώ;»

«Μα, αν δεν ήταν κατάσκοπος της Σφετερίστριας...;»

«Κάποιος περίεργος, ίσως, που ήθελε να μάθει τι κάνω εδώ.»

«Έχεις εχθρούς στη Βορσίραθ;»

«Ανάμεσα στους πιστούς του Ιουράσκει, όχι.»

«Πιο πριν, όμως, είπες στην Κέσριμιθ ότι μπορεί να ήταν κατάσκοπος της Σφετερίστριας.»

«Το Πεπρωμένο τα πάντα μπορεί να κρύβει, *νιρλίσα*. Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν θα μας ωφελούσε να τον κυνηγήσουμε· πιθανώς να

τραβούσαμε την προσοχή των φρουρών με την καταδίωξη, όποιος κι αν ήταν.»

Και προς τη Σιράλια'χοκ: «Μάγισσα, για δεσ τώρα αν μας ακολουθεί.»

«Δε μας ακολουθεί κανείς τώρα, Αρχικαλεστή.»

«Έψαξες ήδη;»

«Ακόμα κι όταν τρέχαμε έψαχνα.»

«Είσαι καλή, μα τα τεχνάσματα του Κυρίου μας!» γέλασε χαμηλόφωνα ο Νέλδουρ.

Η Σιράλια'χοκ, αν εκτίμησε τη φιλοφρόνησή του, δεν είπε τίποτα.

Φτάνοντας στις Στρεβλές Γειτονιές, άφησαν τους γιγαντόλυκους τους στον γνωστό στάβλο και πήγαν στην πιλοτή της γνωστής πολυκατοικίας εκεί κοντά. Από την πίσω μεριά της μπήκαν στο ημιυπόγειο όπου ο χώρος ήταν χωρισμένος, με κουρτίνες, σε ψευδοδωμάτια, και στο κέντρο βρισκόταν ένας βωμός του Ιουράσκε μ'ένα άγαλμα του θεού επάνω.

Η Λοτρίνθα αισθανόταν ξανά φοβισμένη, κυνηγημένη, που βρισκόταν στη Βορσίραθ, όπως όταν είχε πρωτοέρθει εδώ, προτού μιλήσει με την Αγέραστη Γάτα και της δώσει την απάντηση που της είχε δώσει: *Δε μπορείς φανταστείς πόσο πολύ θέλω να τους δω νεκρούς για τη δολοφονία της αδελφής μου. Ούτε ο Βορέσας ο ίδιος δεν μπορεί να το φανταστεί.*

Και τώρα, πάλι η Αγέραστη Γάτα έφταιγε για την αλλαγή της διάθεσής της, γιατί η Λοτρίνθα θυμόταν τι της είχε πει η Αγέραστη προκειμένου εκείνη να της απαντήσει. *Δε μπορείς να φανταστείς πόσο πολύ θέλουν να κάνουν Δημόσια Δίκη για σένα*, νιρλίσια, της είχε πει... και μήπως – μήπως – είχε προδοσία στο μυαλό της; Ο Νέλδουρ είχε πει ότι ήταν από τα πιο καλά δικτυωμένα άτομα στη Βορσίραθ, έτσι δεν είχε πει;

Η Λοτρίνθα τώρα στράφηκε να τον κοιτάξει καθώς κατέβαζε την κουκούλα της. «Αρχικαλεστή...»

Γύρισε κι εκείνος προς τη μεριά της ενώ είχε ήδη κατεβάσει τη δική του κουκούλα, φανερώνοντας το καραφλό κεφάλι του με τις παράξενες δερματοστιξίες.

«Η Αγέραστη Γάτα,» του είπε η Λοτρίνθα. «Ίσως εξαιτίας της να μας κατασκόπευε αυτός.»

Τα μάτια του Νέλδουρ στένεψαν, σαν προς στιγμή να το θεωρούσε πιθανό. Μετά όμως είπε: «Όχι. Η Αγέραστη δε θα μας πρόδιδε.»

«Πώς το ξέρεις; Ποιος άλλος μπορεί να μας πρόδωσε; Είπες ότι μάλλον στο Κάτω Κέντρο μάς εντόπισε ο κατάσκοπος.»

«Ναι, αυτό είναι το πιο λογικό. Αλλά δεν μιλήσαμε με την Αγέραστη απόψε, Λοτρίνθα—»

«Ίσως να μας είχε ήδη προδώσει.»

«Την εμπιστεύομαι. Αποτελεί συνδετικό κρίκο ανάμεσα στους πιστούς του Ιουράσκει, εδώ και πολλά χρόνια. Δεν έχει ποτέ προδώσει κανέναν· γι' αυτό εξακολουθεί να είναι στη θέση της. Επιπλέον, γνωρίζει πού μένουμε· της το είπα για να μπορεί να μας βρει ο Πρίγκιπας αν χρειαστεί. Αν, λοιπόν, μας είχε προδώσει, γιατί ο κατάσκοπος να μας ακολουθεί απόψε; Να μάθει τι;»

«Ίσως να πίστευε ότι θα πηγαίναμε κάπου αλλού, Νέλδουρ. Και δεν έκανες καλά που είπες στον Κάλνεντουνρ να αναζητήσει την Αγέραστη Γάτα για να μας βρει, αν έρθει στην πόλη. Έπρεπε να του είχες πει να μιλήσει στη Ζάμαρνιθ. Αυτό δεν θα ήταν και το πιο απλό; Εκείνη μάς οδήγησε εδώ, σε τούτο το ημιυπόγειο, άλλωστε.»

«Ναι, αλλά δεν ήταν σίγουρο ότι θα ερχόμασταν εδώ, και μπορεί να φύγουμε ανά πάσα στιγμή για κάποιο λόγο. Η Αγέραστη θα ξέρει πάλι πού είμαστε· η Ζάμαρνιθ ίσως όχι – θέμα ασφάλειας.»

«Εμπιστεύεσαι την Αγέραστη Γάτα περισσότερο απ' την αδελφή σου;»

«Την εμπιστεύομαι *το ίδιο* με την αδελφή μου. Τη Ζάμαρνιθ θα ήθελα, όμως, να την προστατέψω σε μια τυχόν έκρυθμη κατάσταση. Η Αγέραστη δεν κινδυνεύει από τους πράκτορες της Βασίλισσας εκεί που βρίσκεται· ξέρει πώς να τους παραπλανά.»

«Ποιος, όμως, μπορεί να μας πρόδωσε απόψε, Νέλδουρ; Εκείνοι οι τρεις τύποι με τους οποίους μίλησες στο Κάτω Κέντρο;»

«Το πιθανότερο.»

«Τι ήταν αυτοί οι άνθρωποι;»

«Ρακοσυλλέκτες, οι δύο· ο άλλος, οδηγός επιβατηγού οχήματος.»

«Και μπορεί να έχουν επαφές με τους πράκτορες της Βασίλισσας;»

«Είπαμε πως δεν είναι σίγουρο ότι ήταν πράκτορας της Βασίλισσας...»

«Τι να ήταν, τότε, Νέλδουρ; Γιατί να μας παρακολουθεί; Δε μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο!»

«Μπορεί να ήταν *οτιδήποτε* άλλο.»

«Δεν το νομίζω.»

«Ηρέμησε. Δεν υπάρχει φόβος, έτσι κι αλλιώς. Μας έχει χάσει τώρα – ακόμα κι αν ήταν της Βασίλισσας.»

«Αν όμως ξέρουν ότι είμαστε εδώ και... και κάνουμε—»

«Τι να ξέρουν; Το μόνο που είπα σ'εκείνους τους τρεις ήταν ότι έψαχνα τους Κουβαλητές.»

«Γνώριζαν, όμως, ποιος είσαι.»

«Και λοιπόν; Δεν είναι η πρώτη φορά που περνάω απ'το Κάτω Κέντρο ψάχνοντας ανθρώπους. Μην ανησυχείς τόσο, Λοτρίνθα.»

«Αν η Αγέραστη είναι που μας πρόδωσε, τότε ίσως ο κατάσκοπος να κυνηγούσε εμένα.»

Ο Ραμάλθιν, που στεκόταν δίπλα της, αγκάλιασε τους ώμους της, σφιχτά. «Δεν κυνηγούσε εσένα, *νιρλίσα*.»

«Πού το ξέρεις; Θυμάσαι τι είπε η Αγέραστη Γάτα για εμένα;»

«Τίποτα που δεν ξέρεις ήδη.»

Η Λοτρίνθα σκέφτηκε: *Αυτό είναι αλήθεια. Όντως, δεν μου είπε τίποτα που δεν ξέρω. Γνωρίζω πως θα ήθελαν να με δικάσουν, δεν το γνωρίζω;*

«Επιπλέον,» συνέχισε ο Ραμάλθιν, «αν σκόπευαν να σε κυνηγήσουν απόψε, θα έστελναν μόνο έναν άνθρωπο; Ήταν ποτέ δυνατόν ένας άνθρωπος να καταφέρει να σε αρπάξει ανάμεσα από όλους μας;»

«Το Πεπρωμένο,» είπε ο Νέλδουρ, αινιγματικά, «τα πάντα σύντομα θα φανερώσει. Διώξε τους Ίσκιους απ'τον νου σου, *νιρλίσα*, και στα μονοπάτια του βάδισε.» Και, κάνοντας μια παράξενη χειρονομία μπροστά της, στράφηκε απ'την άλλη και βάδισε προς το ψευδοδωμάτιό του.

«Τι ήταν αυτό, Αρχικαλεστή;» τον ρώτησε η Λοτρίνθα προτού τραβήξει την κουρτίνα.

«Ευλογία.» Ο Νέλδουρ τράβηξε την κουρτίνα και κρύφτηκε από πίσω της.

Οι υπόλοιποι πιστοί του Ιουράσκε – όσοι δεν τους είχαν ακολουθήσει στον Σιδηροδρομικό Σταθμό απόψε – βρίσκονταν ήδη εδώ, στο ημιγυμνάσιο, και τώρα η Κέσριμιθ και ο Θέλεντιρ έλεγαν σε μερικούς από αυτούς για την υπόθεση με τον κατάσκοπο, καθώς στέκονταν πίσω από τον βωμό.

Η Λοτρίνθα αναστέναξε.

Ο Ραμάλθιν τής είπε: «Σε τρώμαξε...»

«Φυσικά και με τρώμαξε, Άρχοντά μου. Αν μας βρουν... Αν...»

Η Σιράλια, που ήταν επίσης κοντά τους, είπε: «Μας έχασε. Δεν υπάρχει πια λόγος για ανησυχία. Κι αν μας είχε βρει στο Κάτω Κέντρο, όπως είπε ο Αρχικαλεστής, τότε απλά θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί όταν – αν – ξαναπάμε εκεί.»

«Κι απόψε;» ρώτησε η Λοτρίνθα. «Πώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι απόψε ότι κάποιος δεν θάρθει εδώ;»

«*Νιρλίσα*,» είπε ο Ραμάλθιν, σφίγγοντας ξανά τους ώμους της καθώς δεν είχε ακόμα πάρει το χέρι του από πάνω της, «μας έχασε, όποιος κι αν ήταν.»

«Ή έτσι νομίζουμε.»

«Μία μόνο είσοδος υπάρχει σε τούτο το υπόγειο,» είπε η Σιράλια'χοκ, και πλησίασε τη διπλή μεταλλική πόρτα.

Ο Ραμάλθιν και η Λοτρίνθα την ακολούθησαν, περιέργοι, και την είδαν να υψώνει το ένα της χέρι μπροστά στην είσοδο, σχηματίζοντας μυστηριακά σύμβολα, ενώ με το άλλο χέρι βαστούσε το ραβδί της κι από τα χείλη της υποτονθόρυζε παράξενες λέξεις στη γλώσσα της μαγείας.

Την περίμεναν να τελειώσει, και η διαδικασία δεν κράτησε ούτε πολλή ώρα αλλά ούτε και λίγη. Κανένα δεκάλεπτο. Πλησίασαν, εν τω μεταξύ, και κάποιοι από τους πιστούς του Ιουράσκε, παρατηρώντας ενώ τιμούσαν κι αυτοί τον Σιλίσβα.

Η Σιράλια'χοκ στράφηκε ξαφνικά προς τη μεριά τους, γυρίζοντας την πλάτη στην πόρτα, και σχημάτισε κι άλλα μυστηριακά σύμβολα με το ελεύθερό της χέρι, ενώ τώρα οι κρύσταλλοι του ραβδιού της στραφτάλιζαν κάτω απ'το ύφασμα που τους έκρυβε. Η όψη της μαρτυρούσε πλήρη αυτοσυγκέντρωση.

Το κατάλαβαν ότι τελείωσε τη μαγική δουλειά της όταν, ύστερα από πέντε λεπτά, η όψη της άλλαξε, το ελεύθερο χέρι της κατέβηκε, και δεν ηχούσαν πλέον παράξενες φράσεις από τα χείλη της.

«Τι έκανες;» τη ρώτησε ο Ρόνελβουρ ο Πλαστογράφος.

«Μαγγανεία Διευρυμένης Υλικής Διαισθήσεως.»

«Τι είν' αυτό;»

«Αν, μέσα στις νυχτερινές ώρες, κάποιος περάσει τούτη την πόρτα, όλοι μας – όλοι – θα το καταλάβουμε.»

«Πώς;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Θ'ακούσουμε έναν κρότο μες στο κεφάλι μας. Θα ξυπνήσουμε, όσο βαθιά κι αν κοιμόμαστε.»

«Ίσως νάρθει η Ζάμαρνιθ, ή η Πέρλα.»

«Ίσως. Αλλά, μ'αυτό που έγινε απόψε, το ρισκάρεις;» Και προς τη Λοτρίνθα: «Κανείς δεν πρόκειται να μπει χωρίς να τον καταλάβουμε,» σαν να ήθελε να την καθησυχάσει. «Αν και δεν νομίζω πως κάποιος θα πλησιάσει, ούτως ή άλλως.»

Ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος τράβηξε την αμπάρα της διπλής πόρτας. «Για να είμαστε σίγουροι.»

«Η μαγγανεία μου είναι πιο σίγουρη και από την κλειδαριά και από την αμπάρα,» του είπε η Σιράλια, και βάδισε προς το ψευδοδομάτιό της.

Παρότι η Λοτρίνθα φοβόταν ότι ίσως κάτι κακό να συνέβαινε απόψε, τίποτα δεν συνέβη. Οι ώρες πέρασαν ήσυχα, κι ακόμα κι εκείνη κοιμήθηκε πλάι στον Ραμάλθιν.

Όταν ξημέρωσε και είχαν όλοι σηκωθεί, η Λοτρίνθα είδε τον Ναλτάφιρ να τραβά την αμπάρα, να ξεκλειδώνει την πόρτα με το κλειδί που τους είχε δώσει η Ζάμαρνιθ, να ανοίγει λίγο – μια χαραμάδα μονάχα – και να κρυφοκοιτάζει έξω. Ύστερα έκλεισε πάλι και πλησίασε τους υπόλοιπους που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω απ'τον βωμό.

«Δεν είδα κανέναν,» είπε.

Ο Νέλδουρ ένευσε σαν να το περίμενε. Η Λοτρίνθα, όμως, αισθάνθηκε ανακουφισμένη.

Η Σιράλια'χοκ πλησίασε την πόρτα και μурμουρίσε ένα ξόρκι. Μετά από λίγο, επέστρεψε πάλι κοντά τους. «Πράγματι. Κανείς δεν είναι απέξω.»

«Άδικα ανησυχείτε,» τους είπε ο Νέλδουρ. Και προς τους ακόλουθούς του συγκεκριμένα: «Εσείς, τουλάχιστον, θα έπρεπε να δείχνετε περισσότερη πίστη στο Πεπρωμένο, που αλάθητα μας έχει ως εδώ οδηγήσει. Δε γνωρίζετε πώς είναι τα πράγματα στον κόσμο του Κυρίου μας όπου διαβαίνουμε;»

«Φυσικά, Ιερότατε,» αποκρίθηκε ο Ναλτάφιρ· «όμως τώρα η κατάσταση είναι κάπως διαφορετική. Το Πεπρωμένο μάς έστειλε τον Πρίγκιπα του Αίματος, και ο Πρίγκιπας είναι ο μεγάλος εχθρός της Σφετερίστριας.»

«Αυτό δεν είναι παρά μέρος του δρόμου μας. Τον κατάσκοπο θα τον έχουμε υπόψη – και η Σιράλια επίσης – κι αν ξαναπαρουσιαστεί, θα δούμε πώς θα τον αντιμετωπίσουμε.»

Μετά, τους είπε πού θα πήγαιναν σήμερα: θα μιλούσαν με μια συμμορία παρόμοια με τους Κουβαλητές, μόνο που αυτοί δεν είχαν να

κάνουν με τον Σιδηροδρομικό Σταθμό αλλά με τον Αερολιμένα της Βορσίραθ και άκουγαν στο όνομα «τα Ποντίκια».

«Υπάρχει κανένα μέρος όπου δεν έχεις γνωστούς, Νέλδουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Υπάρχουν κάποια ακόμα.» Χαρνώθιο χιούμορ. Και πιο σοβαρά: «Βέβαια, δεν είναι ακριβώς “γνωστοί” μου τα Ποντίκια· απλώς τους ξέρω γιατί είχα πάρε-δώσε μαζί τους, όπως και με πολλούς άλλους.»

«Δεν είναι πιστοί του Ιουράσκε;»

«Όχι· ούτε και οι Κουβαλητές. Ο Κύριός μας τους βλέπει, όμως, και τους δύο με συμπάθεια. Κάνουν το θέλημά του, κοροϊδεύοντας τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Νόμο.»

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Ραμάλθιν, «τι θα έκαναν όλοι αυτοί οι παράνομοι αν οι Κάρνελεκ κυβερνούσαν ξανά. Αναρωτιέμαι μάλιστα, Αρχικαλεστή, τι θα κάνατε εσύ και οι δικοί σου.»

Ο Νέλδουρ γέλασε. «Το Πεπρωμένο μονάχα μπορεί να σου δώσει απάντηση σ’ αυτό!»

«Τι σχέδια έχεις για το μέλλον, Νέλδουρ; Αν το Στέμμα της Εξουσίας πέσει απ’ το κεφάλι της Σφετερίστριας και ο Κάλνεντουρ το σηκώσει, τι θα κάνει ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και οι πιστοί του Πεπρωμένου;»

«Νομίζεις ότι περιμένουμε χρήματα, θέσεις, και τίτλους ευγενείας;» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής, όχι εχθρικά ή απότομα, αλλά σαν να έκανε απλή κουβέντα. «Δεν είναι αυτά που μας απασχολούν.»

«Θα συνεχίσετε, δηλαδή, να ζείτε όπως ζούσατε;»

«Το Πεπρωμένο θα μας το δείξει αυτό. Ίσως τα πάντα ν’ αλλάξουν, ή ίσως τίποτα να μην αλλάξει.»

«Και οι άλλοι παράνομοι που δείχνουν πρόθυμοι να μας βοηθήσουν εδώ, στη Βορσίραθ; Τι περιμένουν αυτοί;»

«Κανείς τους δεν περιμένει κάτι συγκεκριμένο, Ραμάλθιν. Όλοι τους, όμως, έχουν λόγους να μισούν το καθεστώς της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου.»

«Όποιος κι αν διοικούσε, πολλοί από αυτούς πάλι παράνομοι θα ήταν, απ’ ό,τι καταλαβαίνω.»

«Πράγματι. Άνθρωποι όπως οι Κουβαλητές και τα Ποντίκια ασφαλώς και θα ήταν παράνομοι· τέτοιο είναι το μονοπάτι που τους έχει στρώσει το Πεπρωμένο. Η ζωή τους, όμως, ίσως να μην ήταν το ίδιο δύσκολη—»

«Αγωνιζόμαστε για να κάνουμε πιο εύκολη τη ζωή απατεώνων!» μειδίασε ο Ραμάλθιν. «Αλλά πάλι, αν πάνονταν, θα είχαν συνέπειες όλοι αυτοί – είτε η Ζώθμαλιρ διοικεί είτε κάποιος άλλος.»

«Η αντιπάθειά τους για τη Σφετερίστρια είναι δυνατή και, άρα, θα μας βοηθήσουν – ο καθένας όπως μπορεί. Σημασία έχει ότι είναι πολλοί. Μια ορδή από ποντίκια που θ' αρχίσουν να ροκανίζουν τα θεμέλια των τειχών της Βορσίραθ όταν η πολιτορκία ξεκινήσει. Αυτό είναι το μόνο που μας ενδιαφέρει.»

«Και τι περιμένουν ότι θα γίνει μαζί τους όταν η Βορσίραθ κατακτηθεί;»

«Σου ξαναλέω, Ραμάλθιν: δεν περιμένουν *τίποτα*. Απλά μισούν τους τυράννους που εξουσιάζουν την πόλη και θέλουν να δράσουν εναντίον τους. Όταν οι τύραννοι έχουν πέσει, το μίσος τους θα έχει εκτονωθεί. Νομίζεις ότι κάθονται να το σκεφτούν το θέμα όπως το σκέφτεσαι εσύ; Δεν τους καθοδηγεί η λογική του Χάρλαεθ Βοκ. Το Πεπρωμένο είναι ο μόνος οδηγός τους, είτε το αντιλαμβάνονται είτε όχι.»

«Είσαι καλύτερος πολιτικός απ' ό,τι πίστευα, Αρχικαλεστή...» Ο Ραμάλθιν το έλεγε και το εννοούσε. Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ ενεργούσαν τους πιο επιτήδειους πολιτικούς, ποντάροντας στο συναίσθημα.

«Το Πεπρωμένο είναι ο μόνος οδηγός μου,» αποκρίθηκε.

Φεύγοντας από το ημιυπόγειο, επισκέφτηκαν πρώτα το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*, γιατί ο Νέλδουρ ήθελε να μιλήσει στη Ζάμαρνιθ για δύο πράγματα.

Το πρώτο είχε να κάνει με τον χτεσινοβραδινό κατάσκοπο. Ρώτησε την αδελφή του αν τυχόν είχε έρθει κανείς εδώ και τον αναζητούσε. Εκείνη απάντησε πως κανείς δεν είχε έρθει. «Θα έπρεπε;»

«Μάλλον όχι.» Αλλά της ζήτησε να έχει υπόψη της οποιονδήποτε περίεργο μπορεί να ρωτούσε για εκείνον και τους συντρόφους του. Της μίλησε, μάλιστα, και για τον χτεσινοβραδινό κατάσκοπο.

«Αν κάποιος έρθει και ρωτήσει για εσάς, τι να του πω;»

«Ότι μας είδες να περνάμε απ' το μαγαζί αλλά δεν ξέρεις πού μένουμε.»

Το δεύτερο πράγμα για το οποίο σκόπευε να μιλήσει ο Νέλδουρ στη Ζάμαρνιθ είχε να κάνει με τον θείο τους, τον Ίσελνουρ, τον Ξανθό Κουρσάρο.

«Θέλω να τον καλέσεις. Θέλω να του μιλήσω.»

«Στον ίδιο;» ρώτησε εκείνη. «Ή σε κάποιον απ'τους ανθρώπους του;»

«Στον ίδιο. Οπωσδήποτε.»

«Τον θες κι αυτόν για την πολιορκία...»

«Φυσικά.»

«Οι φωτιές της Θορμάνκου θ'ανάψουν σε τούτη την πόλη, Νέλδουρ.»

«Το Πεπρωμένο μάς οδηγεί, και φόβος δεν υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής.

«Θα τον ειδοποιήσω,» υποσχέθηκε η Ζάμαρνιθ.

Και μετά, ο Νέλδουρ, η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, η Σιράλια'χοκ, η Κέ-σριμιθ, και ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος έφυγαν από τις Στρεβλές Γειτονιές καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους. Διέσχισαν το Μεγάλο Λιμάνι, κατευθυνόμενοι προς τον Αερολιμένα της Βορσίραθ. Και η μάγισσα ερευνούσε με τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της για μυαλά που μπορεί να τους παρακολουθούσαν. Δεν βρήκε, όμως, κανέναν κατάσκοπο αυτή τη φορά· και ούτε κάποιος από τους άλλους αντιλήφτηκε τίποτα ύποπτο κάτω από τον ασθενικό ήλιο της Μοργκιάνης που ήταν μισοκρυμμένος πίσω από σύννεφα αν και σήμερα δεν έβρεχε.

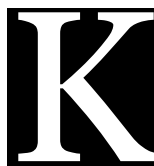
«Σας το είπα,» είπε ο Νέλδουρ στη Λοτρίνθα και τον Ραμάλθιν: «δεν ήταν τόσο σημαντικό εκείνο το περιστατικό.»

Η Λοτρίνθα, όμως, εξακολουθούσε να αισθάνεται προβληματισμένη. Άνθρωποι που την παρακολουθούσαν, πάντα την τρόμαζαν, ειδικά από τότε που είχε αρχίσει να είναι κυνηγημένη από τους υποτακτικούς της Σφετερίστριας. *Δεν έχω μάθει να κάνω τη ζωή του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και των ομοίων του. Αυτοί είναι συνηθισμένοι στις βαθιές σκιές πολύ περισσότερο απ'ό,τι εγώ.*

Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι ο χτεσινοβραδινός κατάσκοπος δεν ήταν παρά ένα απλό περιστατικό που μπορούσε να συμβεί ανά πάσα στιγμή στον κόσμο όπου κινούνταν ο Αρχικαλεστής και οι δικοί του. Όμως δεν τα κατάφερε ν'απομακρύνει τελείως την ανησυχία της.

Κεφάλαιο 4

Η Θεοσεβούμενη και οι Κατάσκοποι του Παππού

αθώς περίμεναν έξω απ'το Χαμένο Δαιμόνιο, ο Κάλνε-ντουρ παρατηρούσε τους θεούς και δίδασκε την Καθομιλουμένη στη Λουκία.

Ύστερα, το σούρουπο της δεύτερης ημέρας αφότου είχαν έρθει εδώ, είδαν ένα δίκυκλο να πλησιάζει τον καταυλισμό τους κυλώντας επάνω στους πεδινούς τόπους ενώ άλλα τέσσερα το ακολουθούσαν. Μια γυναίκα το καβαλούσε, και ήταν αυτή που περίμεναν: η Υράλνα η Θεοσεβούμενη, μαυρόδερμη, με μακριά, σγουρά πράσινα μαλλιά που τινάζονταν άγρια και λυτά γύρω από τους ώμους της ντυμένη με πράσινο χιτώνα σαν αυτόν που φορούσαν οι ιέρειες της Λωράθλου, αλλά σκισμένο από τη μέση και κάτω για να ελευθερώνει τα πόδια της τα οποία καλύπτονταν με δερμάτινο παντελόνι και μπότες ερπετών. Πάνω από τον πράσινο χιτώνα – που, προφανώς, έδειχνε την πίστη της στην Κυρά του Θανάτου – φορούσε ένα χοντρό πέτσινο γιλέκο με μεταλλικά κομμάτια, κόκαλα, και κέρατα (και αλεξίσφαιρη επένδυση, πιθανώς) – πράγμα που φανέρωνε την πίστη της στη Θορμάνκου. Από τον λαιμό της κρεμόταν μια αλυσίδα που συγκρατούσε μια πλατιά, ελαφριά πέτρα μ'ένα μεγάλο, εμφανές λάξευμα επάνω: ένα ιερόγραμμα του Νούρκας – το οποίο έδειχνε την πίστη της στον Περιπλανώμενο, τον Πρώτο Θεό. Ο Θανατογέννητος είχε πει ότι, επίσης, θεωρούσε τον εαυτό της ιέρεια του Ιουράσκει, αλλά δεν είχε επάνω της τίποτα που να το υποδηλώνει αυτό, εκτός αν ήταν τα ασημόχρωμα γυαλιά της με τον εκκεντρικό σκελετό ο οποίος στις άκριες κύρτωνε θυμίζοντας μικρά κέρατα. Στους ώμους της, κάτω απ'τα πλούσια, σγουρά μαλλιά της, έπεφτε μια γκριζα κάπα που τινάζονταν σαν φτερούγες καθώς το δίκυκλό της έτρεχε. Στην πλάτη της κρέμονταν σταυρωτά ένα μεγάλο τουφέκι, από αυτά που είναι πολύ μακρινής εμβέλειας, και ένα σπαθί. Από τη ζώνη της κρέμονταν δύο πιστόλια. Σε κάθε μπότα της ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο.

Δίπλα από το όχημά της έτρεχε ένα μακρύ, ευλύγιστο, εξάποδο θηρίο που θύμιζε αιλουροειδές και λύκο συγχρόνως και το τρίχωμά του

έμοιαζε να προσπαθεί να γίνει ένα με το σούρουπο. Ήταν αξιοσημείωτα γρήγορα. Ο Κάλνεντουρ αμέσως το αναγνώρισε: *τα'ένεκιν*, ένα πλάσμα που μπορούσες να συναντήσεις στα νότια και ανατολικά της Μοργκιάνης. Εδώ ήταν νότια, αναμφίβολα, αλλά μέσα στο Βασίλειο τα *τα'ένεκιν* σπάνιζαν. Και ο Κάλνεντουρ ήξερε πως ήταν, επίσης, εξωφρενικά δύσκολο να τα εξημερώσεις. Αλλά η Υράλνα η Θεοσεβούμενη, προφανώς, το είχε κάνει.

«*Τα'ένεκιν!*» είπε η Ζέρκιλιθ, καθώς στεκόταν πλάι στον Κάλνεντουρ, στις παρυφές του καταυλισμού των Ανυπότακτων. «*Τα'ένεκιν* δεν είναι, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι.»

«Τι είναι το *τα'ένεκιν*;» ρώτησε η Λουκία.

«Το θηρίο που βλέπεις πλάι στο δίκυκλο αυτής της γυναίκας,» της απάντησε η Ζέρκιλιθ.

Η εν λόγω γυναίκα είχε μόλις σταματήσει το δίκυκλό της στα όρια του καταυλισμού, και το *τα'ένεκιν* και τ'άλλα τέσσερα δίκυκλα – που οι καβαλάρηδες τους ήταν όλοι κουκουλοφόροι και φανερά οπλισμένοι – είχαν σταματήσει κοντά της.

«Θανατογέννητε!» φώναξε.

Ο Έλκερθιν ήταν ήδη εκεί, πέντε βήματα απόσταση από τον Κάλνεντουρ, τη Ζέρκιλιθ, και τη Λουκία. «Υράλνα,» αποκρίθηκε. «Καλωσόρισες.»

Η Υράλνα η Θεοσεβούμενη κατέβηκε απ'το δίκυκλό της και οι τέσσερις άνθρωποί της και το *τα'ένεκιν* την ακολούθησαν. «Η μαμά μου λέει πως έχεις κάτι σημαντικό να μου πεις – και δε θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε γίνει αυτό.»

(*Η μαμά της;* σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Η Μιλνίρα η Γνώστρια είναι μητέρα της, μα τον Ιουράσκε;*)

«Δεν είχε ξαναγίνει, Υράλνα,» είπε ο Έλκερθιν, καθώς εκείνη σταματούσε μπροστά του και το *τα'ένεκιν* έβγαζε ένα υπόκωφο γρύλισμα που έκανε τον Ακατάλυτο να κρυφτεί καλύτερα πίσω απ'τα μπουφορεμένα πόδια της Λουκίας και τον Δεξή και την Αριστερή να ξυπνήσουν επάνω στους ώμους του Κάλνεντουρ όπου ήταν γαντζωμένοι. «Αυτή η κατάσταση είναι πιο διαφορετική από κάθε άλλη.»

«Για να μιλά ο Θανατογέννητος έτσι, σίγουρα ο λόγος θα είναι καλός,» είπε η Θεοσεβούμενη.

«Ο λόγος είναι καλός,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Έλα στη σκηνή μου, να μιλήσουμε»· κι έκανε νόημα και στον Κάλνεντουρ να τον ακολουθήσει καθώς ξεκινούσαν για εκεί.

Μέσα στη σκηνή συγκεντρώθηκαν, τελικά, ο Έλκερθιν, η Υράλνα, οι τέσσερις άνθρωποι της και το *τ'ένεκπι*, ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουρ, και η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ. Ο Κάλνεντουρ έβλεπε, επίσης, τον Ιουράσκε εκεί, κρυμμένο σε μια από τις σκιές, με τα μάτια του να γυαλίζουν όπως οι μελανόλιθοι στο σκοτάδι. Και ήταν σαν να τον καλούσε ξανά – όπως τον είχε καλέσει και όσο περίμεναν την Υράλνα να έρθει – σαν να ψιθύριζε μες στο μυαλό του: *Θα είσαι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών. Γίνε εγώ, και θα είσαι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών. Όλοι αυτοί – ο Θανατογέννητος – όλοι τους! – θα είναι υποτακτικοί σου. Το βασίλειό σου θα είναι δυνατότερο από της Βασίλισσας του Ιερού Δέους! Αρκετά δυνατό για να το προκαλέσει, και να το γκρεμίσει.*

Ο Κάλνεντουρ αγνοούσε τη φωνή του απατηλού θεού με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Ο Έλκερθιν είπε στην Υράλνα: «Η ώρα να χτυπήσουμε τη Σφετερίστρια ήρθε. Ο Πρίγκιπας του Αίματος είναι εδώ.»

Η Θεοσεβούμενη έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά της. «Νόμιζα πως δεν πίστευες στην προφητεία.»

«Δεν πίστευα, μέχρι που ξανασυνάντησα τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, και τον ίδιο τον Πρίγκιπα...» Έστρεψε το βλέμμα του στον Κάλνεντουρ.

Ο οποίος έβγαλε το καπέλο σκοτεινών δασών.

Η Υράλνα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τον, αλλά δεν φάνηκε να τον αναγνωρίζει.

Δεν πρέπει να είναι μεγάλη, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, παρότι δίνει αμέσως την εντύπωση σαραντάρας. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα. Είκοσι-πέντε με τριάντα. Όταν εξαφανίστηκα θα ήταν γύρω στα είκοσι.

«Το όνομά μου είναι Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ,» της είπε, και ακολούθησε συζήτηση για όσα είχαν συμβεί τελευταία – για την κατάκτηση και την ανάκτηση της Όσβελακ, για την επαφή των θεών με τον Κάλνεντουρ, για το πρόβλημα που τώρα παρουσιαζόταν στην Κόμισσα των Σκιών, για το σχέδιο να πολιορκήσουν τη Βορσίραθ...

Η Υράλνα η Θεοσεβούμενη δεν δυσκολεύτηκε να πειστεί να συμμαχήσει μαζί τους. Φάνηκε να θεωρεί την εμφάνιση του Πρίγκιπα ωλ

Κάρνελεκ ως «σημάδι των θεών» και είπε ότι σίγουρα το πλιάτσικο θα ήταν καλό στη Βορσίραθ: κανείς δεν θάμενε δυσανεσθημένος – και λιγότερο απ’όλους η Θορμάνκου!

Του Κάλνεντουρ δεν του άρεσε και τόσο αυτό – ότι οι σύμμαχοι που θα έρχονταν να βοηθήσουν την Κόμισσα των Σκιών σκέφτονταν τη λαφυραγωγία – όμως δεν είπε τίποτα, γιατί καταλάβαινε ότι ήταν αναπόφευκτο να έχουν στο μυαλό τους τέτοια πράγματα. Ήταν ληστές. *Και τους χρειαζόμαστε. Αυτή η πολιρκία θα εξελιχτεί σε άγρια ιστορία, αναμφίβολα...*

Καθώς είχαν τελειώσει μ’όλα τα υπόλοιπα, ρώτησε την Υράλνα: «Από εδώ είσαι, απ’το Χαμένο Δαιμόνιο; Είναι η γενέτειρά σου;»

«Όχι,» απάντησε εκείνη. «Γεννήθηκα βορειοδυτικά από τούτα τα μέρη, στη Λάσιρακ, που τώρα είναι γνωστή ως “τα ερείπια της Λάσιρακ”: τα ερείπια που άφησαν πίσω τους οι λύκοι της Σφετερίστριας όταν κατέστρεψαν την πόλη μας επειδή ένας παράνομος κρυβόταν εκεί. Η μητέρα μου πήρε εμένα και τον αδελφό μου και φύγαμε. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε· γιγαντόλυκοι τον καταβρόχθισαν ενώ οι καβαλάρηδες τους τον χτυπούσαν με τις πίσω μεριές οπλολογχών και γελούσαν.»

«Λυπάμαι,» της είπε ο Κάλνεντουρ. Και ρώτησε: «Η Μιλνίρα η Γνώστρια είναι η μητέρα σου;»

Η Υράλνα κατένευσε.

«Κι ο αδελφός σου; Πού είναι τώρα;»

«Πλάι μου.» Έριξε μια ματιά σ’έναν από τους συντρόφους της (που είχαν πλέον κατεβάσει τις κουκούλες τους): μαυρόδερμος σαν εκείνη αλλά με κεφάλι ξυρισμένο και γαλανό γένι-λόγχη στο σαγόνι. «Αυτός εκπαίδευσε τον Κεφαλοκυνηγό.» Η Υράλνα χάιδεψε τη ράχη του *ταΐνεκιπ*, που γρύλισε υπόκωφα ξανά σαν απειλητικός άνεμος. Το θηρίο ήταν αρκετά ψηλό – έφτανε ως τη μέση της όταν στεκόταν όρθια κι ως τον ώμο της όταν, όπως τώρα, καθόταν – αλλά δεν ήταν για να το καβαλά κανείς σαν τους γιγαντόλυκους.

Ο αδελφός της έκλινε το κεφάλι του προς τον Κάλνεντουρ. «Άλφε-ντουρ, Υψηλότατε,» συστήθηκε.

Ο Πρίγκιπας ρώτησε την Υράλνα: «Ο παράνομος που κυνηγούσαν στη Λάσιρακ ποιος ήταν;»

«Ένας μάγος. Τώρα είναι γνωστός ως Ίλνεμουρ ο Αχανής.»

Η Υράλνα και οι δικοί της διανυκτέρευσαν μαζί τους, αλλά όχι στον καταυλισμό των Ανυπότακτων· μπήκαν στο Χαμένο Δαιμόνιο, μάλλον για να συναντήσουν η Θεοσεβούμενη κι ο αδελφός της τη μητέρα τους εκτός των άλλων.

Ο Κάλνεντουρ έκανε έρωτα με τη Λουκία μέσα στη σκηνή τους και, όταν ξημέρωσε, βγήκε και βάδισε προς τη σκηνή του Άρκαλβιρ. Βρήκε τον μικρό μαζί με μια Ανυπότακτη την οποία είχε ξαναδεί πλάι του. Ήταν η Σαρκάλα: αυτή από τις Σκιερές Κοιλάδες, πέρα από το Βασίλειο· αυτή που ήταν υπόδουλη και ο Έλκερθιν την είχε ελευθερώσει – και εξαναγκαστικά επιστρατεύσει – μαζί με τους υπόλοιπους δούλους που ήταν σ'εκείνο φορτηγό το οποίο μετέφερε ενέργεια από τα ορυχεία των Οδοντωτών Ορέων.

Η Σαρκάλα ήταν, σίγουρα, καμιά πενταετία μεγαλύτερη από τον Άρκαλβιρ.

Μάζεψε τα ρούχα της και βγήκε απ'τη σκηνή, αφού είπε: «Συγνώμη, Υψηλότετε.»

«Εγώ θάπρεπε να ζητήσω συγνώμη,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ πίσω της, «αλλά θέλω να μιλήσω οπωσδήποτε με τον Άρκαλβιρ.» Του φαινόταν λιγάκι περίεργο που ο γιος του είχε διαλέξει να κοιμάται με μια γυναίκα σαν τη Σαρκάλα. Αλλά, απ'την άλλη, ίσως να μην ήταν και τόσο περίεργο. Η Σαρκάλα είχε κάτι από τις Σκιερές Κοιλάδες επάνω της, κάτι στην όλη της όψη, κάτι από τους κυνηγούς των Κοιλάδων το οποίο πιθανώς να έμοιαζε «εξωτικό» στον Άρκαλβιρ. Ο Κάλνεντουρ είχε δει μια δερματοστιξία στον αριστερό γαλανόδερμο ώμο της πριν από λίγο, καθώς μάζευε τα ρούχα της: μια δερματοστιξία η οποία θύμιζε μπλεγμένα θηρία και δεν έμοιαζε να τελειώνει στον ώμο αλλά να συνεχίζεται σ'όλη την αριστερή της πλευρά. Οι δερματοστιξίες είχαν ιδιαίτερη σημασία για τους κατοίκους των Σκιερών Κοιλάδων· το ήξερε αυτό – μια ακόμα από τις αινιγματικές γνώσεις του.

«Σήμερα,» είπε ο Κάλνεντουρ στον γιο του, «πρέπει να φύγω, Άρκαλβιρ...»

Εκείνος ήταν όρθιος, ντυμένος μόνο με το παντελόνι του. Η διάπλαση του σώματός του έφερνε στο μυαλό μεγαλύτερο αγόρι από της ηλικίας του των δεκάξι χρονών. Κι επάνω στο κατάμαυρο δέρμα του ο Κάλνεντουρ μπορούσε να δει κάμποσες βαθυγάλαξες ουλές από παλιά χτυπήματα.

«Θες ν'ακούσεις την απάντησή μου...» είπε ο Άρκαλβιρ.

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Θα έρθω,» είπε ο γιος του. «Θα έρθω μαζί σου στην Όσβελακ, πατέρα. Και, στην πολιορκία που σχεδιάζεις, θα είμαι από τους πρώτους που θα στείλουν στον Κήπο λύκους της Σφετερίστριας!» Η όψη στο πρόσωπό του, η γυαλάδα στα μάτια του, θύμιζαν τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο: ή ίσως να ήταν ακόμα πιο άγριες.

Ζει για να σκοτώνει τους εχθρούς του... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, εξακολουθώντας να είναι προβληματισμένος με τον μικρό παρά τις κουβέντες που είχαν κάνει τελευταία οι δυο τους.

Ωστόσο, τώρα δεν είπε τίποτα. Έτεινε μόνο το χέρι του προς τον Άρκαλβιρ, ξεκινώντας τη χειραψία της συμμαχίας.

Και ο Άρκαλβιρ την ολοκλήρωσε.

Επέστρεψε στη σκηνή του μαζί με τον γιο του, ο οποίος ήταν εξοπλισμένος και έτοιμος για ταξίδι, κρατώντας τον γιγαντόλυκό του από τα γκέμια. Ο Κάλνεντουρ κρατούσε την Κόρη της Πλάσης από τα δικά της γκέμια, με το ένα χέρι, και με το άλλο, τον γιγαντόλυκο της Λουκίας, τον οποίο είχε πάρει επίσης από τον στάβλο του καταυλισμού.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω του.

Η Λουκία καθόταν έξω απ' τη σκηνή, έχοντας ξυπνήσει τώρα. Όταν ο Κάλνεντουρ είχε φύγει, κοιμόταν ακόμα.

«Ο Άρκαλβιρ θα έρθει μαζί μας,» της είπε.

Η Λουκία δεν μίλησε. Τα μάτια της ήταν κρυμμένα πίσω απ' τα ασημόχρωμα γυαλιά της.

Παραδίπλα, η Ζέρκιλιθ διέλυε τη σκηνή της. «Θα φύγουμε σήμερα, έτσι, Κάλνεντουρ;»

«Ναι. Ο λύκος σου σε περιμένει στο στάβλο.»

«Θα πάω τώρα να τον περιποιηθώ.»

Κάτι τράβηξε το βλέμμα του Κάλνεντουρ, ξαφνικά, ανάμεσα από τις σκηνές του καταυλισμού... και πέρα από τον καταυλισμό... σ' ένα λοφίσκο. Μια φιγούρα στεκόταν εκεί και του έγνεφε. Επίμονα. Πολύ επίμονα. Και βιαστικά. Δεν υπήρχε χρόνος! *Δεν υπήρχε χρόνος!*

Ο Κάλνεντουρ κατάλαβε ποιος ήταν: ο Ιουράσκει. Κι αισθάνθηκε ένα μεγάλο άγχος μέσα του. Ο απατηλός θεός κάτι ήθελε να του δείξει – κάτι σημαντικό.

Καβάλησε, αμέσως, την Κόρη της Πλάσης κι εκείνη έτρεξε ανάμεσα απ' τις σκηνές του καταυλισμού.

«Κάλνεντουρ!» φώναξε πίσω του η Λουκία, και ο Άρκαλβιρ: «Πατέρα!» Αλλά εκείνος δεν είχε χρόνο να τους εξηγήσει: το αισθανόταν.

Βγήκε απ'τον καταυλισμό συνεχίζοντας να τρέχει, ενώ οι φρουροί του Θανατογέννητου τον κοίταζαν παραξευμεμένοι κι ένας απ'αυτούς του φώναξε κιόλας.

Ο Κάλνεντουρ τούς αγνόησε, ανέβηκε στον λοφίσκο, είδε τη μορφή του Ιουράσκει – καμπουριαστός, κερασφόρος, μελανομάτης, με ουρά – να του δείχνει πέρα–

Τι;

–δύο ανθρώπους καβάλα σε γιγαντόλυκους, οι οποίοι έφευγαν τρέχοντας κι αυτοί – κι από πάνω τους απλωνόταν ο μανδύας του Χάρλαεθ Βοκ. Ένα χρυσό στέμμα όλο επικίνδυνες αιχμές στραφτάλιζε στο κουκουλωμένο, απρόσωπο κεφάλι του.

Κατάσκοποι! Άνθρωποι της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Είχαν δει τον καταυλισμό των Ανυπότακτων· ίσως και να τους είχαν αναγνωρίσει, αλλιώς δεν θα βιάζονταν τόσο.

Οι φρουροί του Θανατογέννητου δεν τους είχαν προσέξει, δεν τους είχαν πάρει είδηση.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν ότι πιθανώς να μπορούσε να τους προλάβει αν βιαζόταν. Ώθησε την Κόρη της Πλάσης ξοπίσω τους, σκύβοντας πάνω στη ράχη της και τραβώντας το πιστόλι του.

Το μέρος ήταν πεδινό, αλλά κι εδώ η παρουσία του Σερτίνγκε ήταν αισθητή. Ο Κάλνεντουρ τον καβαλούσε. Το Θηρίο της Πλάσης ήταν μέσα στη γιγαντολύκαινά του· το άκουγε στο γρύλισμά της: *Κυνηγέ... Μαζί... Κυνηγάμε!... Έλα!... Μαζί!...*

Ο Κάλνεντουρ άφησε τον Σερτίνγκε να περάσει το άνοιγμα της ψυχής του, τον τράβηξε μέσα του, ενώ συγχρόνως έφερνε στον νου του τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου που ήταν πάντα τόσο αξιόπιστες όσο και το Υπερυδάτιο ξίφος του, το Φιλί της Έχιδνας – και εξίσου μέρος του εαυτού του πλέον.

Ο Πρίγκιπας και το Θηρίο της Πλάσης έγιναν ένα. Αλλά και η Κόρη της Πλάσης ήταν, επίσης, ένα μαζί τους. Μια οντότητα τριπλή: άνθρωπος-θεός-θηρίο.

Ένα γρύλισμα ήχησε, και ο Κάλνεντουρ δεν ήξερε αν είχε βγει απ'τον δικό του λαιμό, αν είχε προέλθει από κάπου τριγύρω γενικά – από τον ίδιο τον Σερτίνγκε – ή αν είχε ακουστεί από τα σαγόνια της γιγαντολύκαινάς του.

Την ώθησε να τρέξει πιο γρήγορα. Ώθησε *τον εαυτό του* να τρέξει πιο γρήγορα. Ώθησε *το τοπίο* να κυλήσει πιο γρήγορα ολόγυρά του. Γιατί, ναι, πάλι ήταν *κέντρο* της Πλάσης.

Έφτασε κοντά στους δύο λυκοκαβαλάρηδες προτού το καταλάβει.

Ένας απ' αυτούς γύρισε και τον πυροβόλησε με πιστόλι, αλλά αστόχησε.

Ο Κάλνεντουρ τον σημάδεψε με το δικό του πιστόλι και τράβηξε τη σκανδάλη: τον είδε να πέφτει απ' τη σέλα του λύκου του. Γρύλισε – ο ίδιος ή η Κόρη της Πλάσης;

Ο άλλος λυκοκαβαλάρης γύρισε και του έριξε όπως είχε κάνει ο τώρα πεσμένος – κι επίσης αστόχησε.

Ο Κάλνεντουρ τον πυροβόλησε, κι αστόχησε κι εκείνος. Ο άντρας είχε σκύψει πάνω στον λύκο του, πιο προσεχτικός τώρα.

Ο Κάλνεντουρ γρύλισε – ή η Κόρη της Πλάσης γρύλισε – ή ο Σερτίνγκε γρύλισε – καλώντας τον γιγαντόλυκο του κατασκόπου να σταματήσει, να πετάξει τον καβαλάρη του. *Προστάζοντάς τον.* Ως κύριός του. Ως Κύριος της Πλάσης.

Και ο γιγαντόλυκος υπάκουσε. Ο κατάσκοπος βρέθηκε στο έδαφος, κουτρουβαλώντας. Σηκώθηκε στο ένα γόνατο και είδε τον ίδιο του τον λύκο να στρέφεται εναντίον του, γρυλίζοντας, τρίζοντας τα δόντια. Πλησιάζοντάς τον για να του επιτεθεί.

Όχι! διέταξε ο Κάλνεντουρ/Σερτίνγκε το θηρίο, με τη σκέψη του, με τη βούλησή του. *Πίσω! ΠΙΣΩ!*

Και ο γιγαντόλυκος υπάκουσε ξανά.

Ο Κάλνεντουρ σταμάτησε την Κόρη της Πλάσης στα πέντε μέτρα απόσταση απ' τον κατάσκοπο, σημαδεύοντάς τον με το πιστόλι του, ενώ κι ο άλλος γιγαντόλυκος είχε έρθει στο πλευρό του – αυτός του προηγούμενου κατασκόπου – σαν σύμμαχός του.

Ο Κάλνεντουρ έδωξε από μέσα του το Θηρίο της Πλάσης, και είδε μια γκριζοντυμένη, κουκουλωμένη, σιωπηλή – *απόλυτα σιωπηλή* – μορφή να κάθεται οκλαδόν επάνω σ' έναν βράχο, παραπέρα, και να τον παρατηρεί. Ο Σιλίσβας, ο Σιγνήλος Δαίμων.

«Ρίξε κάτω το πιστόλι!» πρόσταξε ο Κάλνεντουρ τον κατάσκοπο, που, γονατισμένος στο ένα γόνατο, ακόμα κρατούσε το όπλο του. «Ρίξ' το, αλλιώς θα σε κάνουν κομμάτια!» Δε μπορούσε να υπάρξει αμφιβολία ότι αναφερόταν στους γιγαντόλυκους.

«...Τι...;» άρθρωσε, ξέπνοα, ο κατάσκοπος. «Τι τους έκανες;» Ιδρώτας γυάλιζε στο γαλανόδερμο πρόσωπό του.

«Ρίξε το πιστόλι! Και σήκω όρθιος, με τα χέρια ψηλά.»

Ο κατάσκοπος υπάκουσε, ενώ οι γιγαντόλυκοι συνέχιζαν να του γρυλίζουν.

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε απ' την Κόρη της Πλάσης, ακόμα σημαδεύοντάς τον. «Σε ποιον έτρεχες ν' αναφέρεις;»

«...Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.»

«Ψάχνεις γρήγορο δρόμο για τον Κήπο;»

Ο κατάσκοπος έμεινε σιωπηλός.

Η Κόρη της Πλάσης ούρλιαξε – *Αουουου-ΟΥΟΥΟΥΟΥ!* – και ο Κάλνεντουρ είδε, με τις άκριες των ματιών του, κι άλλους λυκοκαβαλάρηδες να έρχονται. Αλλά δεν ήταν εχθροί. Ήταν η Λουκία επάνω στον λύκο της, και η Ζέρκιλιθ κι ο Άρκαλβιρ επάνω στον λύκο του Άρκαλβιρ.

Πλησίασαν ολοταχώς.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε η Λουκία, στη Συμπαντική, έχοντας κι εκείνη πιστόλι στο χέρι. «Ποιος είν' αυτός;»

«Κατάσκοπος της Βασίλισσας.»

«Όχι!» είπε ο κατάσκοπος. «Δεν ξέρω ποιος είσαι, αλλά κάνεις λάθος. Ταξιδιώτες είμαστε – και σκότώσες τον αδελφό μου!»

«Κατάσκοποι της Βασίλισσας είστε, και πηγαίνατε να αναφέρετε ότι είδατε τον καταυλισμό πλάι στο Χαμένο Δαιμόνιο. Θα το παραδεχτείς εδώ, σ' έμένα, ή θα πάμε να μιλήσουμε στον αρχηγό του καταυλισμού; Τι προτιμάς;»

Ο κατάσκοπος ξεροκατάπιε.

Ο Άρκαλβιρ πήδησε απ' τον γιγαντόλυκό του, ενώ η Ζέρκιλιθ ήταν ακόμα καθισμένη εκεί. Ο μικρός τράβηξε ένα ξιφίδιο καθώς ζύγωνε τον κατάσκοπο, και τα μάτια του, όλη του η όψη, ήταν γεμάτα φονικό μίσος. Ο Κάλνεντουρ είδε τη Θορμάνκου πλάι στον γιο του – μια γυναίκα με φωτιές για μαλλιά, μαυρόδερμη και ντυμένη μόνο με μεταλλικά κομμάτια πανοπλίας.

«Άρκαλβιρ! Μείνε πίσω! Τον θέλω ζωντανό.»

«Ο άτριχος λύκος σου λέει ψέματα, πατέρα. Θα το μετανιώσει!» γρύλισε ο μικρός, και ζύγωσε τον κατάσκοπο, αρπάζοντάς τον με το ένα χέρι απ' τα πράσινα μαλλιά του, τραβώντας το κεφάλι του πίσω, κάνοντας να βάλει τη λεπίδα του ξιφιδίου στον λαιμό του. Αλλά ο κατάσκοπος δεν ήταν τόσο ανυπεράσπιστος όσο παρίστανε: απέφυγε, ευέλικτος σαν γάτα, την κόψη του όπλου και χτύπησε τον Άρκαλβιρ στα πλευρά με τον αγκώνα του, δυνατά. Ο μικρός παραπάτησε, κι ο κατάσκοπος άρπαξε τώρα εκείνον από τα μαλλιά ενώ τραβούσε ένα δικό του ξιφίδιο μέσα από την κάπα του–

Ο Δεξής – ή η Αριστερή; (ο Κάλνεντουρ είχε ξεχάσει τελείως την παρουσία τους· δεν ήξερε αν ήταν καν εδώ) – έπεσε πάνω στο πρόσωπο του κατασκόπου, συρίζοντας άγρια, χτυπώντας τον με ουρά και με νύχια. Ο γαλανόδερμος άντρας κραύγασε ενώ κόκκινα αίματα τινάζονταν, και ο Άρκαλβιρ γύρισε και τον κάρφωσε στο διάφραγμα, χώνοντας τη λεπίδα του ξιφιδίου του ως τη λαβή.

Ο κατάσκοπος σωριάστηκε στη γη, φτύνοντας αίμα.

Ο Δεξής – ναι, τελικά, ήταν όντως ο Δεξής – φτεροκοπούσε από πάνω του, ακόμα συρίζοντας αγριεμένα. Η Αριστερή ήρθε και κάθισε στον αριστερό ώμο του Άρκαλβιρ. Τα φτερωτά ερπετά είχαν αρχίσει να συμπαθούν τον γιο του; αναρωτήθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Δεν έπρεπε να τόχες κάνει αυτό,» είπε. «Τώρα δε θα μάθουμε τίπ-»

Είδε μια γυναίκα να στέκεται πάνω από τον ετοιμοθάνατο άντρα. Το δέρμα της ήταν μαύρο, τα μάτια της καταπράσινα χωρίς κόρες.

Την είχε ξαναδεί όταν είχε πρωτοεπιστρέψει στη Μοργκιάνη. Την είχε ξαναδεί μέσα από την ετοιμοθάνατη σύζυγο του Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ.

Η Λωράθλου, η Κυρά του Θανάτου. Το σώμα της ήταν τυλιγμένο με κλωνάρια και ανθούς, όπως αυτά που σκέπαζαν τα σώματα των νεκρών στις κηδείες. Ένα φυτικό φόρεμα την έντυνε. Ένα ένδυμα από νεκρή φύση.

Πρίγκιπα... ξανασυναντιόμαστε.

Μην τον πάρεις, της ζήτησε.

Εκείνος έρχεται σ'εμένα. Άπλωσε το τυλιγμένο με ανθούς χέρι της προς τον ετοιμοθάνατο, ο οποίος επίσης άπλωνε το χέρι του προς τη μεριά της – πράγμα που ο Κάλνεντουρ ήταν βέβαιος πως μόνο εκείνος μπορούσε να δει· οι άλλοι σίγουρα έβλεπαν και τα δύο χέρια του κατασκόπου κατεβασμένα.

Κράτησέ τον μακριά απ'τον Κήπο σου.

Δε μπορώ να το κάνω αυτό, Πρίγκιπα. Ο κόσμος θα γύριζε ανάποδα αν το έκανα: οι νεκροί θα γίνονταν ζωντανοί, και οι ζωντανοί, νεκροί! Τα μάτια της ήταν αβλεφάριστα όπως, κάποτε, τα μάτια του Οφιομαχητή.

Για λίγο! επέμεινε ο Κάλνεντουρ. *Για λίγο, μόνο. Κανένα μισάωρο το πολύ. Ωστε να του μιλήσω!*

Θα χρωστάς χάρη σ'εμάς, Πρίγκιπα...

Θα σας χρωστάω χάρη, Κυρά, υποσχέθηκε.

Θα επιστρέψω. Σύντομα. Η νεκρή φύση που σχημάτιζε το φόρεμά της διαλύθηκε, έπεσε στο έδαφος· αλλά η Λωράθλου δεν ήταν πια μέσα στο ένδυμα.

Ο κατάσκοπος έβηχε, πάλευε ν'αναπνεύσει.

Ο Κάλνεντουρ έκανε νόημα στον Άρκαλβιρ ν'απομακρυνθεί ενώ γονάτιζε πλάι στον ετοιμοθάνατο άντρα. «Ίσως μπορώ να σε σώσω,» του είπε ψέματα. «Αλλά θέλω πρώτα κι εσύ να με βοηθήσεις.»

«...βοήθησέ με,» έκρωξε αδύναμα ο κατάσκοπος, αρπάζοντας το μανίκι του Κάλνεντουρ με χέρι που έτρεμε.

«Είχατε καταλάβει σε ποιους ανήκει ο καταυλισμός;»

«...Ναι.»

«Σε ποιους;»

«Ανυπότακτοι... του Θανατογέννητου—»

«Και σε ποιον πηγαίνετε να αναφέρετε; Για πού τρέχατε;»

«...Σόλβινταθ,» έκρωξε ο άντρας ενώ αίμα κυλούσε από τα χείλη του. «Στον Άρχοντα Όλντιριν... ωλ... ωλ Κάσανατεκ.»

Κάσανατεκ; Αυτός δεν ήταν ο οίκος του Δίδυμου της Νύχτας – των δίδυμων ληστών που ήταν ανάμεσα στους Ανυπότακτους;

«Στέλνει κατασκόπους στα εδάφη νότια;»

«...Ναι,» έκρωξε ο άντρας.

«Για τη Βασίλισσα;»

«...τον Δούκα.»

«Της Βορσίραθ;» Η Σόλβινταθ ήταν καμιά εβδομηνταριά χιλιόμετρα νότια της Βορσίραθ, όπως ήξερε ο Κάλνεντουρ.

«...Ναι... Βοήθησέ με!...» Πρέπει να το αισθανόταν ότι ο θάνατός του βρισκόταν κοντά. «Βοήθησέ με!» Έσφιξε δυνατότερα το μανίκι του Πρίγκιπα.

«Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ. Η Κυρά σε περιμένει.»

Και η Λωράθλου γονάτισε απ'την άλλη μεριά του ετοιμοθάνατου, ντυμένη με νεκρή φύση και με τα μάτια της καταπράσινα, χωρίς κόρες, αβλεφάριστα.

Ο άντρας στράφηκε και την είδε, με τα δικά του μάτια γουρλωμένα.

Μια πύλη ακούστηκε ν'ανοίγει, μια πύλη του Κήπου, τρίζοντας εύηχα.

Η Κυρά του Θανάτου πέρασε το χέρι της πάνω από το πρόσωπο του κατασκόπου και του πήρε την πνοή. Θα τα ξαναπούμε, Πρίγκιπα, υποσχέθηκε, και η νεκρή φύση διαλύθηκε πάλι.

Ο Κάλνεντουρ σηκώθηκε όρθιος.

«Νεκρός;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ, που τώρα είχε κι αυτή κατεβεί απ'τον γιγαντόλυκο του Άρκαλβιρ. Φυσικά, δεν είχε δει τη Λωράθλου· μόνο ο Κάλνεντουρ την είχε δει και, προς το τέλος, ο κατάσκοπος.

«Ναι.»

«Τι συνέβη εδώ, Πρίγκιπα; Ποιοι ήταν αυτοί; Βρήκαμε άλλον έναν λίγο πιο πίσω.» Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να τον αντικρίσει, και πίσω του είδε αρκετούς από τους Ανυπότακτους, καθώς και την Υράλνα τη Θεοσεβούμενη και τους δικούς της, καβάλα στα δίκυκλά τους.

«Κατάσκοποι της Σφετερίστριας,» είπε ο Πρίγκιπας. «Ευτυχώς πρόλαβε να μου μιλήσει προτού πεθάνει. Είχαν καταλάβει ποιοι είμαστε κι έτρεχαν ν'αναφέρουν τη θέση μας στον Άρχοντα Όλντιριν ωλ Κάσνατεκ της Σόλβινταθ.»

«Αυτός ο άτριχος λύκος!» μούγκρισε ο Έλκερθιν. «Λακές του Δούκα της Βορσίραθ. Κάνει όλες τις βρομοδουλειές του. Ή, τουλάχιστον, αρκετές απ'αυτές.»

«Το Δίδυμο της Νύχτας;»

«Παππούς τους είναι. Πατριάρχης του οίκου τους. Δεν τον θυμάσαι;»

«Θυμάμαι τη Σόλβινταθ» – γενικές πληροφορίες, όπως και για τόσα άλλα πράγματα και μέρη – «αλλά όχι αυτόν.»

«Πώς στα κόλπα του Ιουράσκε κατάλαβες τούτους τους κατασκόπους ενώ οι φρουροί μου δεν τους είχαν πάρει είδηση;»

«Ακριβώς όπως είπες,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας: «ο Ιουράσκε μού τους έδειξε.» Και κανείς δεν του έκανε άλλες ερωτήσεις.

Κεφάλαιο 5

Μυστηριώδεις Δυνάμεις και Άνθρωποι του Πεπρωμένου

Η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου ήρθε στη Βορσίραθ μέσα σε μεταβαλλόμενο βασιλικό πολεμογέρακα. Το μεγάλο ελικόπτερο, έχοντας ήδη δώσει σήμα ότι ήταν φιλικό αεροσκάφος, προσέγγισε το παλάτι και προσγειώθηκε στον δρόμο έξω από την πύλη του ενώ άλλαζε μορφή: από ελικόπτερο γινόταν τετράκυκλο, θωρακισμένο όχημα με μεγάλους μεταλλικούς τροχούς, καθώς ο μάγος στο κέντρο ισχύος του έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Τα μέταλλα του πολεμογέρακα φάνηκαν να *ρέουν* και να ανασχηματίζονται· οι ήχοι που ακούγονταν θύμιζαν, ταυτόχρονα, τρεχούμενο νερό και σίδερα που τρίβονται αναμεταξύ τους.

Μέσα στο απόγευμα, η πύλη του κήπου του παλατιού άνοιξε για να υποδεχτεί το όχημα, καθώς οι φρουροί της δέχονταν τηλεπικοινωνία που τους φανέρωνε πως οι επισκέπτες ήταν άνθρωποι της Βασιλίσσας.

Το τροχοφόρο στάθμευσε στον ειδικό, σκεπαστό χώρο του κήπου και η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν βγήκε και σύντομα συνάντησε την ανιψιά της στο εσωτερικό του παλατιού: στην αίθουσα που ονόμαζαν «το Παρατηρητήριο» και έβλεπε τη Μικρή Θάλασσα μέσα από ένα μεγάλο οβάλ παράθυρο που θύμιζε πλαίσιο για πίνακα.

Μαζί με την Αρχικατάσκοπο ήταν ο μάγος που, λίγο πιο πριν, βρισκόταν στο κέντρο ισχύος του μεταβαλλόμενου πολεμογέρακα ρυθμίζοντας την ενεργειακή ροή στα περίπλοκα κυκλώματά του με Μαγανεία Κινήσεως.

Η Ζώθμαλιρ ξαφνιάστηκε που τον αντίκρισε πλάι στη θεία της. «Τι κάνεις εσύ εδώ;» Σχεδόν τον αγριοκοίταξε. Δεν τον είχε προστάξει να έρθει!

Ο Σάρθαλιν'χοκ, ο Μάγος των Ανακτόρων της Χάρνωθ, ο «Μάγος της Βασιλίσσας» (όπως τον έλεγαν), δεν φάνηκε να δίνει σημασία στην επίπληξή της. (*Θρασύς όπως πάντα!* σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ.) Της αποκρίθηκε, νηφάλια, σαν δαίμονας του Σιλίσβας: «Σκέφτηκα πως

ίσως να χρειάζεσαι τη βοήθειά μου, νιρλίσα· και η θεία σου χρειαζόταν έναν μάγο για το μεταβαλλόμενο αεροσκάφος.» Στο χέρι του βαστούσε το μακρύ ραβδί του από ουρανόξυλο (ξύλο από το Δάσος του Ουρανού, πέρα απ' το Βασιλείο και τη Μικρή Θάλασσα, βόρεια και ανατολικά), το οποίο ήταν σκεπασμένο κατά το ένα τρίτο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, μαγικούς κρυστάλλους, και κυκλώματα. Ήταν ντυμένος με πουκάμισο αρχόντων, γιλέκο σαύρας, και παντελόνι γκριζών κυμάτων. Τα μάτια του κρύβονταν πίσω από ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά.

Η Ζώθμαλιρ ήταν έτοιμη να του δώσει απότομη απάντηση – Επειδή ο καταραμένος κοιμόταν μαζί της νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει ό,τι του ψιθύριζε η Θορμάνκου; – αλλά η θεία της την πρόλαβε:

«Αν η κατάσταση είναι τέτοια που ζητάς επειγόντως την παρουσία της Αρχικατασκόπου του Βασιλείου, τότε ίσως και ο ικανότερος μάγος του Βασιλείου να σου φανεί χρήσιμος, Ζώθμαλιρ,» είπε η Σμαράγδα, με το συνηθισμένο της ύφος, σαν να κατσάδιαζε τη Βασίλισσα επειδή είχε φανεί άτακτη. Σαν να ήταν η μακαρίτισσα η μητέρα της. Η Ζώθμαλιρ δεν θα το επέτρεπε αυτό σε κανέναν άλλο.

«Ή ίσως,» της απάντησε, «να ήθελα μόνο να μιλήσω σ' εσένα.»

Η Σμαράγδα είχε, ως συνήθως, τα μενεξεδιά μαλλιά της κράνος των θεών και μια χρυσή αλυσίδα ένωνε τα σκουλαρίκια της περνώντας κάτω απ' το σαγόνι της. Ένα φόρεμα ψιθύρων την έντυνε, κι από πάνω του μια εσάρπα αράχνης. Στα χέρια της ήταν γάντια αλεπούς. Τα ασημόχρωμα γυαλιά της κρέμονταν από το στενό ντεκολτέ του φαρδύ, πτυχωτού, σκούρου-πράσινου φορέματος. Στη μέση της τυλιγόταν μια ζώνη νομισμάτων, όπου ήταν θηκαρωμένο ένα πιστόλι (πολλαπλής λειτουργίας, αναμφίβολα, υπέθετε η Ζώθμαλιρ, ξέροντας καλά τη θεία της που ήταν όλο τεχνάσματα του Ιουράσκε).

«Δεν το διευκρίνισες,» είπε η Σμαράγδα.

«Η Μητέρα του Βασιλείου δεν χρειάζεται να διευκρινίσει κάτι!» έκανε, απότομα, η Ζώθμαλιρ σαν γιγαντολύκαινα έτοιμη να δαγκώσει.

«Αν θα ήθελες να φύγω, νιρλίσα....» είπε ο Σάρθαλιν.

Η Ζώθμαλιρ τώρα τον αγριοκοίταξε κανονικά. «Μείνε. Καθίστε – κι οι δύο.» Και η ίδια κάθισε σε μια πολυθρόνα πλάι στο μεγάλο οβάλ παράθυρο που κοίταζε το λιμάνι και τη Μικρή Θάλασσα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κάτω απ' το φόρεμα μακρινής νύχτας που την έντυνε.

Η Σμαράγδα και ο Σάρθαλιν'χοκ κάθισαν σε πολυθρόνες που βρίσκονταν επίσης κοντά στο παράθυρο και αντίκρυ στη Βασίλισσα. «Τι σε ανησυχεί;» τη ρώτησε η Σμαράγδα. «Δεν κάλεσες μόνο εμένα από την Πρωτεύουσα, αλλά και μισθοφόρους. Πολλούς μισθοφόρους. Είχαμε τόσες απώλειες στην Όσβελακ; Περιμένεις επίθεση στη Βορσί-ραθ;»

«Η κατάσταση, θεία, είναι... παράξενη.» Έβγαλε ένα Στέμμα της Φωτιάς από μια τσέπη του φορέματός της και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα σ'ένα από τα δαχτυλίδια της. «Ο άνθρωπος που ισχυρίζεται πως είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ δείχνει να έχει ασυνήθιστες δυνάμεις. Να επηρεάζει το μυαλό κάπως. Και, ναι...» κοίταξε τον Σάρθαλιν συγκεκριμένα, «μάλλον θα ήθελα και τη δική σου γνώμη γι'αυτό. Ίσως θα έπρεπε εγώ να σε είχα καλέσει.»

«Ήμουν και είμαι αφοσιωμένος σ'εσένα, *νιρλίσα*,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Το ξέρεις αυτό. Σ'εσένα, όχι στη Βασίλισσα ή στη Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών.»

Τα λόγια του και το βλέμμα του έκαναν τη γυναικεία φύση της να φλογιστεί, θυμίζοντάς της γιατί κοιμόταν μαζί του από τότε που δεν ήταν παρά η Δούκισσα της Κέλμενκωθ. Τα δάχτυλα των ποδιών της σφίχτηκαν νευρικά μέσα στα υποδήματα γάτας της.

Πήρε το μυαλό της από τα θέληγτρα του μάγου και μίλησε σ'εκείνον και τη θεία της για τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ και για όσα είχε κάνει στην Όσβελακ: για το πώς όχι μόνο είχε επηρεάσει τους Αγωνιστές του Βασιλείου σαν να ήταν μηχανές που τις αναπρογραμματίισε, αλλά και για το τι εντύπωση είχε προκαλέσει σε όλους που τον είδαν και τον άκουσαν.

«Σαν ψέμα ακούγεται,» είπε η Σμαράγδα. «Όμως δεν μπορεί να είναι ψέμα, προερχόμενο από τόσα έμπιστα στόματα...»

«Έμπιστα; Γι'αυτό ακριβώς βρίσκεσαι εδώ, θεία. Για να *διαπιστώσεις* αν είναι έμπιστα.» Η Ζώθμαλιρ είχε ήδη σβήσει το τσιγάρο της μέσα στο κρυστάλλινο τασάκι στον βραχίονα της πολυθρόνας.

Η Σμαράγδα συνοφρυώθηκε. «Νομίζεις ότι όλοι λένε ψέματα;»

«Όχι. Όχι ακριβώς. Σίγουρα κάτι έγινε στην Όσβελακ. Σίγουρα, αυτός ο απατεώνας – κάπως – μας έκλεψε τους Αγωνιστές του Βασιλείου, και ίσως να μπορεί να το ξανακάνει. Όμως δεν είμαι βέβαιη ότι δεν ήταν προδοσία.

»Οι στρατιωτικοί μας δείχνουν... *μεγάλο δισταγμό* να ξαναεπιτεθούν στην Όσβελακ, όπως ήδη σου είπα. Θέλω να διαπιστώσεις αν με

έχουν προδώσει, θεία – ή κάποιος από αυτούς, τουλάχιστον. Αν έχουν συμμαχήσει με την Κόμισσα των Σκιών.»

«Το θεωρείς πιθανό;»

«Εσύ δεν το θεωρείς;»

«Πρέπει να κάνω έρευνα προτού δώσω απάντηση σε κάτι τέτοιο, Ζώθμαλιρ.»

«Αυτό ακριβώς θέλω από εσένα.» Κι έστρεψε το βλέμμα της στον Σάρθαλιν'χοκ, ο οποίος είχε βγάλει πια τα ασημόχρωμα γυαλιά του και τα είχε κρεμάσει στο γιλέκο σαύρας. «Τι νομίζεις για όσα άκουσες;» τον ρώτησε, γιατί ως τώρα ήταν σιωπηλός.

«Εκτός αν όλα για το πώς επηρέασε τους Αγωνιστές είναι ψέματα, έχουμε να κάνουμε με κάτι το πολύ επικίνδυνο, *νιρλίσα*.»

«Ας πούμε ότι δεν είναι ψέματα. Ας πούμε ότι, κάπως, επηρεάζει τα μυαλά τους. *Πώς* μπορεί να το κάνει αυτό; Ο ιερέας που ήταν μαζί με το στράτευμα έφτασε στο σημείο να μιλήσει ακόμα και για Εμφάνιση του Ιερού Δέους!»

«Έτσι όπως το περιγράφεις, με τέτοιο πράγμα μοιάζει,» της είπε ο Σάρθαλιν'χοκ. «Δεν υπάρχει κανένα ξόρκι ή μαγανεία που να μπορεί να δώσει τέτοιο αποτέλεσμα – επίδραση επάνω στον νου σε τέτοια κλίμακα. Είναι εξωφρενικό.»

«Μου λες κι εσύ, δηλαδή, ότι ήταν *θαύμα*; Ότι η Χάρλαεθ Βοκ βοηθά έναν απατεώνα που, συνεργαζόμενος με την Κόμισσα των Σκιών, θέλει να μου κλέψει το Στέμμα της Εξουσίας;»

«Σου είπα με τι *μοιάζει*, όχι τι είναι. Δεν ξέρω τι είναι, Ζώθμαλιρ. Αλλά, ό,τι κι αν είναι, με τρομάζει. Οι στρατιωτικοί σου είναι δικαιολογημένοι να φοβούνται να ξαναεπιτεθούν στην Όσβελακ–»

«Η Όσβελακ θα γίνει δική μου! Δε θα την αφήσω σε παρανόμους!»

«Αν ήμουν στη θέση σου, *νιρλίσα*, θα ευχόμουν όλη τούτη η υπόθεση να είναι προδοσία.»

«Κι αν δεν είναι προδοσία; Μπορείς να σταματήσεις τον Κάλνε-ντουρ, ώστε να μην το ξανακάνει αυτό;»

«Για να τον σταματήσω, πρέπει πρώτα να ξέρω τι είναι αυτό που κάνει. Και, σου ξαναλέω, αποκλείεται να είναι ξόρκι ή μαγανεία. Όχι κάποιο απ'όσα γνωρίζω εγώ, τουλάχιστον – ή οποιοσδήποτε άλλος μάγος στο Βασίλειο, τολμώ να πω.

»Ούτε, όμως, θαύμα νομίζω πως είναι. Τέτοια πράγματα δεν γίνονται εκ συστήματος–»

«Το ίδιο είπε κι ο ιερέας, ο Έλβινουρ αλ Λόντεναβ.»

«Από την άλλη, βέβαια, κανένας δεν τον έχει δει να το ξανακάνει, έτσι δεν είναι; Μία φορά το έκανε.»

«Γιατί, όμως, μόνο οι Αγωνιστές επηρεάστηκαν, Σάρθαλιν;»

«Την ίδια απάντηση θα σου δώσω, *νιρλίσα*.»

«Με ποια λογική, όμως, δεν επηρεάστηκαν όλοι από αυτό που έκανε ο απατεώνας;»

«Μα, επηρεάστηκαν όλοι. Η αντίδρασή τους ήταν απλώς διαφορετική.»

«Γιατί;»

«Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι η εκπαίδευση των Αγωνιστών του Βασιλείου τούς έκανε πιο ευάλωτους σ' αυτό του είδους τη νοητική επίδραση.»

«Η εκπαίδευσή τους υποτίθεται πως έπρεπε να είχε κάνει το *αντίθετο*!»

«Όχι όταν κάποιος τούς εξαπατά πως είναι ο ίδιος ο Χάρλαεθ Βοκ και το Βασίλειο τού ανήκει. Τους έφτιαξες έτσι ώστε να έχουν βάλει το Βασίλειο πάνω από τον εαυτό τους, Ζώθμαλιρ: να ζουν για το Βασίλειο, να το υπηρετούν πριν από οτιδήποτε άλλο: κι έτσι συνεχίζουν.»

«Να υπηρετούν, όμως, και τη *Μητέρα* του Βασιλείου.» Το βλέμμα της ήταν άγριο.

«“Οι βασιλείς αλλάζουν, το Βασίλειο παραμένει,”» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ, χρησιμοποιώντας ένα παλιό ρητό του Βασιλείου της Χάρνωθ.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και οι σύντροφοί του άκουσαν, από τις πολλές διασυνδέσεις του μέσα στην πόλη, ότι κάτι άλλαζε στο στρατόπεδο πέρα από τα δυτικά τείχη: μαχητές έρχονταν, μαχητές έφευγαν: μισθοφόροι έρχονταν, Αγωνιστές του Βασιλείου έφευγαν.

Επίσης, ο *Αέρας της Βορσίραθ* (ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της πόλης) καθώς και οι έξι ραδιοφωνικοί σταθμοί έλεγαν ότι η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, η Κόμισσα των Σκιών, κατόπιν απόφασης της Μητέρας του Βασιλείου, δεν ήταν πλέον Κόμισσα της Όσβελακ: ήταν, επισήμως, παράνομη για τα εγκλήματά της κατά της έννομης τάξης του Βασιλείου, και σύντομα η Όσβελακ θα άλλαζε εξουσία. Όσοι ήταν πρόθυμοι να αγωνιστούν για το Βασίλειο, εναντίον των παρανόμων που τώρα κρατούσαν την Όσβελακ, καλούνταν να έρθουν να υπηρετήσουν στο στράτευμα, ως μισθοφόροι. Υπήρχε κέντρο στρατολόγησης στον καταυλισμό έξω από τα δυτικά τείχη.

Ο Νέλδουρ είχε, επιπλέον, ακούσει – όχι από επίσημες φωνές αλλά από φωνές πιο αξιόπιστες για εκείνον από τις «επίσημες» φωνές – ότι οι πράκτορες της Βασιλίσσας επιστράτευαν ανθρώπους και δια της βίας στους δρόμους της Βορσίραθ και στο Μεγάλο Λιμάνι, ειδικά τις νύχτες. Τους χτυπούσαν με ρόπαλα και μαστίγια και ενεργειακά όπλα, και τους εξαφάνιζαν· τους πήγαιναν στον καταυλισμό του στρατεύματος. Αυτοί ήταν από τους πιο άτυχους: από εκείνους που θα πέθαιναν πρώτοι στον πόλεμο που θ'ακολουθούσε. Τροφή για τα όπλα, ασπίδα για τους άλλους. Ήταν επικίνδυνο να νυχτοπερπατάς ετούτες τις ημέρες στη Βορσίραθ...

Αλλά αυτό δεν ίσχυε για όσους πορεύονταν στα μονοπάτια του Πε-πρωμένου.

Ο Νέλδουρ, απόψε, είχε ανεβεί στις επάλξεις των τειχών, έχοντας μαζί του μόνο τη Σιράλια'χοκ, μήπως του χρειαζόταν η μαγεία της. Ήθελε να δει ο ίδιος, από ψηλά, πώς ήταν η κατάσταση στο στρατόπεδο δυτικά.

Δεν ήταν εύκολο, βέβαια, ο καθένας ν'ανεβεί εδώ πάνω· υπήρχαν φρουροί. Αλλά στο Κάτω Κέντρο υπήρχαν άνθρωποι που μπορούσαν να σε βοηθήσουν, που μπορούσαν να σου πουν πότε να ανεβείς και από πού. Ο Νέλδουρ είχε μιλήσει μαζί τους, και με την Αγέραστη Γάτα, η οποία τον είχε προμηθεύσει, επίσης, με δύο οργανικές στολές σκίασης, γιατί, απ'όπου κι ανέβαινες στις επάλξεις των τειχών, πάντα κινδύνευες να σε δει κάποιος από τους φρουρούς που στέκονταν μερικά μέτρα παραδίπλα.

Τώρα, όμως, ο Νέλδουρ και η Σιράλια, φορώντας τις οργανικές στολές κατάσαρκα και χωρίς να τις σκεπάζουν με κανένα άλλο ρούχο, ήταν σαν νυχτερινές σκιές: ήταν ένα με το σκοτάδι, καθώς η ένδυσή τους απόδιωχνε το αργυρό και το πράσινο φως των φεγγαριών κι όλα τα ενεργειακά φώτα.

Το μόνο μειονέκτημα ήταν ότι κρύωναν μη φορώντας τίποτ' άλλο επάνω τους.

Ο Νέλδουρ κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια, και τώρα έκανε να τα υψώσει μπροστά στα μάτια του. Αλλά η Σιράλια τον σταμάτησε. «Να σε βοηθήσω λίγο,» του είπε. Πήρε τα κιάλια και μουρμούρισε ένα Ξόρκι Νυκτερινής Οράσεως εστιάζοντας τη θέλησή της επάνω τους. Δυστυχώς, σκέφτηκε φευγαλέα, δεν γνώριζε το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, που κι αυτό θα μπορούσε να βοηθήσει τον Νέλδουρ. Δεν το

είχε μάθει ποτέ· δεν θεωρούσε ότι θα της χρειαζόταν. Αυτά ήταν ξόρκια που περισσότερο χρησιμοποιούσαν οι στρατιωτικοί μάγοι.

Επέστρεψε τα κιάλια στον Νέλδουρ. «Θα τα βλέπεις όλα σε αποχρώσεις του πράσινου,» του είπε· «αλλά το σκοτάδι δεν θα σε εμποδίζει.»

«Το Πεπρωμένο να σ' ευνοεί, μάγισσα,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής.

Ύψωσε τα κιάλια στα μάτια του και, καθώς εκείνος κι η Σιράλια ήταν γονατισμένοι στο ένα γόνατο, βίγλισε το στρατόπεδο πέρα από τα τείχη: τις σκηνές, τους φρουρούς, τα οχήματα, τα σταβλισμένα άλογα, τους σταβλισμένους γιγαντόλυκους. Τις σημαίες. Οι σημαίες τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα, γιατί από αυτές μπορούσε να καταλάβει πού μέσα στον καταυλισμό βρίσκονταν οι Αγωνιστές του Βασιλείου. Δεν άργησε να εντοπίσει το σύμβολό τους και, άρα, την περιοχή τους. Παρατήρησε πού ξεκινούσε και πού τελείωνε...

Ναι, σκέφτηκε, έχουν δίκιο: Αγωνιστές πρέπει όντως να φεύγουν και μισθοφόροι να έρχονται. Το στράτευμα, συνολικά, δεν έμοιαζε μειωμένο σε αριθμό – ίσως να ήταν και αυξημένο, μάλιστα – αλλά οι Αγωνιστές του Βασιλείου δεν αποτελούσαν παρά μόνο το ένα τέταρτό του, ίσως. Αυτό υποδήλωνε η περιοχή όπου βρίσκονταν οι σκηνές τους σε σχέση με την περιοχή όπου απλώνονταν οι σκηνές των υπόλοιπων μαχητών.

Γιατί φεύγουν; Γιατί τους αντικαθιστούν με μισθοφόρους; Μόνο μία απάντηση μπορούσε να σκεφτεί ο Νέλδουρ: Φοβούνται αυτό που έκανε ο Πρίγκιπας. Φοβούνται ότι θα το ξανακάνει.

Σχεδιάζουν να προελάσουν εναντίον της Όσβελακ – σύντομα – και δεν θέλουν να είναι ευάλωτοι στον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.

Αναρωτήθηκε τι να νόμιζαν για τον τρόπο με τον οποίο ο Πρίγκιπας είχε πάρει τους Αγωνιστές με το μέρος του. Πώς το αιτιολογούσαν; Κάποιου είδους μαγεία; Κάποια απάτη; Η εύνοια του ίδιου του Χάρλαεθ Βοκ;

Μειδίασε κάτω από τα κιάλια του. *Ο Ιουράσκε παίζει μαζί τους. Με όλους τους. Ετούτες οι μέρες ανήκουν στο Πεπρωμένο.*

Συνέχισε να κοιτάζει ερευνητικά τον καταυλισμό του στρατεύματος, βλέποντας τα πάντα σε αποχρώσεις του πράσινου, όπως του είχε πει η μάγισσα: και το σκοτάδι δεν μπορούσε να σταματήσει το βλέμμα του. Ο Νέλδουρ κατάλαβε διάφορα πράγματα για το στρατόπεδο – πού βρισκόταν τι, και πού ίσως βρισκόταν κάτι – και τα κράτησε καλά

στο μυαλό του, για να ζωγραφίσει χάρτη αργότερα, ο οποίος μπορεί να τους φαινόταν χρήσιμος.

Η Σιράλια, εν τω μεταξύ, ήταν γονατισμένη πλάι του, ακίνητη, έχοντας το ραβδί της ακουμπισμένο στο πάτωμα των επάλξεων και τυλιγμένο με υφάσματα για να μη γυαλίζουν οι κρύσταλλοι και τα κάτοπτρα επάνω του. Τα μάτια της δεν κοίταζαν το στρατόπεδο πέρα από τα τείχη, αλλά δεξιά κι αριστερά, τους φρουρούς που στέκονταν στις επάλξεις, όχι και σε τόσο μεγάλη απόσταση από εκείνη και τον Νέλδουρ. *Αν δεν φορούσαμε στολές σκίασης θα μας είχαν δει*, σκέφτηκε, νιώθοντας το στόμα της ξερό. *Ακόμα κι έτσι, κινδυνεύουμε*. Αν κάποιος απ'αυτούς πλησίαζε αρκετά για να πείσει επάνω τους – Αλλά, βέβαια, δεν θα τον άφηναν να συγκρουστεί μαζί τους· θα του κρύβονταν, θα κολλούσαν στις πέτρες: και τότε μάλλον – μάλλον – δεν θα τους έβλεπε.

Δεν φαινόταν, όμως, ότι θα χρειαζόταν να κάνουν κάτι τέτοιο, γιατί κανείς δεν τους ζύγωνε. Αυτό το συγκεκριμένο σημείο των επάλξεων ήταν άδειο ετούτη την ώρα. Εκείνος ο άνθρωπος της Αγέραςτης Γάτας είχε μιλήσει σωστά· ήξερε ακριβώς τι έλεγε. Η Σιράλια υποπτευόταν ότι πρέπει να ήταν φρουρός της πόλης και πιστός του Ιουράσκει συγχρόνως. *Επικίνδυνο αν ποτέ τον πιάσουν...*

Απομάκρυνε τις ανούσιες σκέψεις από το μυαλό της, και εστίασε την αντίληψή της δεξιά κι αριστερά, στους φρουρούς, μήπως γίνει τίποτα πέρα από τα προβλεπόμενα. Ως Διαλογίστρια δεν είχε πρόβλημα στο να μεταχειρίζεται τη νόησή της όπως ήθελε. Ο Σιλίσβας ήταν αρωγός της.

Αλλά, μα τους θεούς, η αίσθηση αυτής της οργανικής στολής ήταν δυσάρεστη επάνω της – εκτός του ότι δεν σταματούσε το χειμερινό ψύχος της νύχτας – και δεν μπορούσε εύκολα να την αγνοήσει. Την ένιωθε να πιέζει ενοχλητικά τα στήθη της καθώς κολλούσε στο πετσί της σαν να το ρουφούσε.

Ο Νέλδουρ κατέβασε τα κιάλια από τα μάτια του και κοίταξε κι αυτός δεξιά κι αριστερά, τους φρουρούς που δεν είχαν πλησιάσει. «Όλα εντάξει;» ψιθύρισε.

«Ναι,» είπε η Σιράλια. «Φεύγουμε;»

«Ναι.»

Κατέβηκαν την πέτρινη σκάλα στο πλάι των επάλξεων και, σαν σκιές, βρέθηκαν σ'έναν από τους δρόμους των Πρώτων Κατοικιών. Πήγαν στο σοκάκι όπου είχαν κρύψει τα πράγματά τους. Ήταν

σκοτεινό και ήσυχο. Έβγαλαν τις οργανικές στολές και φόρεσαν βιαστικά τα ρούχα τους.

Καθώς ντύνονταν, η Σιράλια ρώτησε: «Τι είδες;»

«Οι Αγωνιστές πρέπει όντως να φεύγουν· είναι λίγοι μες στον καυλισμό. Και παρατήρησα και διάφορα άλλα πράγματα: πού φαίνεται να έχουν εξοπλισμούς, πού είναι οι σκηνές των αρχηγών τους. Προσπαθώ να τα θυμάμαι για να φτιάξω χάρτη μόλις—»

«Άσε με να σε βοηθήσω πάλι.» Η Σιράλια, έχοντας ήδη ακουμπήσει το ραβδί της στον τοίχο πλάι τους, έβαλε τα χέρια της στο караφλό, δερματόστικτο κεφάλι του Νέλδουρ, δεξιά κι αριστερά.

«Τι...;»

«Ξόρκι Μνημονικής Ενισχύσεως. Δε θα ξεχάσεις τίποτα – το παραμικρό – για τέσσερις, πέντε ώρες.

»Μη μου φέρεις αντίσταση, όμως. Κοίταξέ με στα μάτια.»

Πράγμα που εκείνος ήδη έκανε: κοίταζε τα πράσινα μάτια της που γυάλιζαν μες στο σκοτάδι σαν γάτας, και σκεφτόταν ότι δεν είχε προξέξει μέχρι στιγμής ότι η μάγισσα είχε τόσο όμορφα μάτια.

Η Σιράλια υποτονθόρυνε τα λόγια για το Ξόρκι Μνημονικής Ενισχύσεως, εστιάζοντας το βλέμμα της στα μάτια του Νέλδουρ. Ο Αρχικαλεστής αισθάνθηκε κάτι σαν οπτικός μαγνήτης (αν υπήρχε τέτοιο πράγμα) να μπαίνει σε λειτουργία ανάμεσα σ'εκείνον και τη μάγισσα· κι ένιωσε, επίσης, κάτι να προσπαθεί να διεισδύσει στο μυαλό του, σαν φάρμακο. *Μη μου φέρεις αντίσταση*, είχε πει η Σιράλια. Και δεν της έφερε αντίσταση.

Μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό – αν ο Νέλδουρ δεν είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου – η διαδικασία τελείωσε. Η μάγισσα βλεφάρισε έντονα και πήρε το βλέμμα της από τα μάτια του, παύοντας την οπτική επαφή τους. «Εντάξει,» είπε.

Ο Νέλδουρ προσπάθησε να διαπιστώσει αν ένιωθε διαφορετικά. Δεν είχε τύχει να ξανακάνει κανείς επάνω του τέτοιο ξόρκι παλιότερα. Το μόνο που παρατήρησε ήταν ότι οι μνήμες του, οι πρόσφατες μνήμες του, έμοιαζαν πιο έντονες κατά κάποιο τρόπο.

«Τι είναι;» ρώτησε η Σιράλια·χोक, ακόμα στεκόμενη μπροστά του και συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι τα σώματά τους αγγίζονταν: αισθανόταν το στήθος της ν'ακουμπά το δικό του. «Νιώθεις κάτι περίεργο;» Υπήρχε περίπτωση το ξόρκι να παρουσιάσει κάποια παρενέργεια· αν και σπάνιο, δεν ήταν ανήκουστο. Αλλά γιατί η φωνή της ήταν

τόσο βραχνή και η ανάσα της τόσο γρήγορη; *Η στολή πρέπει να με κούρ-*

«Απλώς σκεφτόμουν ότι ποτέ πριν δεν είχα προσέξει τα μάτια σου, μάγισσα,» αποκρίθηκε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου.

Και η Σιράλια, άθελά της, μειδίασε – προτού τα χείλη του βρεθούν επάνω στα δικά της ενώ τα γένια του γαργαλούσαν το σαγόνι της. Οι γλώσσες τους συναντήθηκαν προς στιγμή και, ύστερα, τα πρόσωπά τους απομακρύνθηκαν λίγο. Εκείνος ένιωθε την ανάσα της καυτή επάνω του, κι εκείνη τη δική του ανάσα.

«Τι ήταν αυτό;» είπε η Σιράλια.

«Το Πεπρωμένο με μυστηριώδεις τρόπους μάς φανερώνεται,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ.

Η Σιράλια γέλασε και, όπως και πριν, συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι πίεζε το σώμα της επάνω στο σώμα του, τα στήθη της επάνω στο στέρνο του, κι αισθανόταν κάτι να κεντρίζει την κοιλιά της.

Φιλήθηκαν ξανά, ξέπνοα, ενώ ο Νέλδουρ την έσφιγγε μέσα στην αγκαλιά του.

«...Η Αγέραστη,» είπε τελικά η Σιράλια. «Δεν πρέπει να της επιστρέψουμε τις στολές;» Αλλά τα χέρια της ήταν γαντζωμένα στους ώμους του, στα ρούχα του.

«Μπορεί να περιμένει λίγο ακόμα, δεν μπορεί;» Με τα χείλη του ρούφηξε τα χείλη της.

«Μπορεί.»

Ο Νέλδουρ τη γύρισε έτσι ώστε η πλάτη της να βρεθεί στον τοίχο, και το παντελόνι χορευτών, που η Σιράλια είχε μόλις φορέσει, σύντομα έφυγε από τα πόδια της, μαζί με το εσώρουχο, τις μπότες, τις κάλτσες· και η Σιράλια δεν πατούσε πια στο παλιό πλακόστρωτο του σοκακιού καθώς ο Νέλδουρ της έδινε τον έρωτά του σαν φυσικό στοιχείο της νύχτας, φιλώντας όλο της το πρόσωπο, το κεφάλι της, τα μαλλιά της. Η Σιράλια δάγκωσε τον ώμο του μέσα από το ανοιχτό πουκάμισό του, προσπαθώντας να μην το κάνει πολύ δυνατά και τον τραυματίσει. Της άρεσε η γεύση του δέρματός του καθώς έφτανε στην κορύφωσή της νιώθοντας σαν φύλλο στον άνεμο και ξέγνοιαστη.

Υστερα, έμειναν ακίνητοι για μερικές στιγμές, βαριανασαίνοντας, ενώ ακόμα τα πόδια της δεν πατούσαν στο έδαφος.

«Τώρα, πάμε στην Αγέραστη,» είπε ο Νέλδουρ, και το χαμόγελο της Σιράλια δήλωνε συμφωνία μες στο σκοτάδι· τα δόντια της γυάλισαν προς στιγμή στο φεγγαρόφωτο.

Ο Αρχικαλεστής την άφησε από την αγκαλιά του κι εκείνη αισθάνθηκε το παλιό πλακόστρωτο παγωμένο κάτω από τα πέλματά της. Ντύθηκαν ξανά όπως πριν, πήρε το ραβδί της από το έδαφος, όπου είχε πέσει χωρίς εκείνη να το καταλάβει καθώς ερωτοτροπούσε με τον Νέλδουρ, και έφυγαν. Ο Αρχικαλεστής είχε και τις δύο στολές σκιάσης τυλιγμένες μες στον σάκο του.

Η Σιράλια είπε: «Πρέπει, πάντως, να σ'εμπιστευτείται πολύ για να σου έδωσε οργανικές στολές.» Ήταν λίγες και ακριβές· δεν τις έβρισκες σπουδήποτε.

«Το ξέρει ότι δεν θα τις έκλεβα σε καμία περίπτωση.»

«Πώς το ξέρει; Όλοι κλέφτες δεν είστε;»

«Μας προσβάλλεις, νιρλίσα!»

Το Χαρνώθιο χιούμορ του δεν ήταν άσχημο, παρατήρησε η Σιράλια, και μειδίασε. «Καταλαβαίνεις τι εννοώ. Είστε όλοι άνθρωποι του Ιουράσκε, δεν είστε; Και όντως κλέβετε, δεν κλέβετε;»

«Στο Κάτω Κέντρο κανείς δεν κλέβει, και μόνο ένας πολύ ανόητος θα έπαιζε κακό παιχνίδι στην Αγέραστη Γάτα. Επιπλέον, τη χρειαζόμαστε τώρα. Θα το ρισκάραμε να χάσουμε μια σύμμαχο σαν αυτήν;»

Πήγαν στον στάβλο όπου είχαν αφήσει τους γιγαντόλυκους τους και τους πήραν από εκεί πληρώνοντας τον φύλακα. Τους καβάλησαν κι άρχισαν να διασχίζουν τις Πρώτες Κατοικίες, προς τα νοτιοανατολικά. Με προσοχή, γιατί οι νύχτες τώρα στη Βορσίραθ ήταν πιο επικίνδυνες απ'ό,τι συνήθως. Οι πράκτορες της Βασίλισσας έψαχναν για θύματα να επιστρατεύσουν με μερικές γρήγορες ροπαλιές μες στο σκοτάδι.

Η Σιράλια σκέφτηκε τον Νάθλεδιν, που είχε μείνει στην Όσβελακ όπως η ίδια του είχε ζητήσει. Της ήρθε απρόσμενα στο μυαλό, σαν πριν να τον είχε ξεχάσει τελείως, σαν εκείνη να είχε ανάγκη από Ξόρκι Μνημονικής Ενισχύσεως, όχι ο Νέλδουρ. Κι αισθάνθηκε άσχημα προς στιγμή. Θα το έβλεπε αυτό ως προδοσία ο Νάθλεδιν; Δεν ήταν έτσι! Απλά ήταν κάτι που... είχε συμβεί. Η Σιράλια δεν το περίμενε· σίγουρα δεν το είχε σχεδιάσει. Και, μάλλον, δεν θα ξανασυνέβαινε. Δεν το είχε μετανιώσει που είχε συμβεί, αλλά μάλλον δεν θα ξανασυνέβαινε. Ήταν *παροδικό*. Ο Νέλδουρ, άλλωστε, δεν ήταν άντρας με τον οποίο θα ήθελες να μείνεις· ήταν ο *ίδιος* παροδικός. Κι εκείνος, αναμφίβολα, θα το παραδεχόταν για τον εαυτό του! Η Σιράλια ποτέ δεν θα σκεφτόταν να τον παντρευτεί, για παράδειγμα, ενώ τον Νάθλεδιν φυσικά και θα τον παντρευόταν. Ήταν άνθρωπος για

να τον παντρευτείς. Καλός άνθρωπος. Και ίσως η Σιράλια όντως να το έκανε, αν ποτέ τελείωναν αυτές οι καταστάσεις στο Βασίλειο που όλοι τους ήταν συνεχώς κυνηγημένοι...

Απομάκρυνε το μυαλό της από τον Νάθλεδρι με τις τεχνικές που ήξερε ως Διαλογίστρια – δεν είχε νόημα να αισθάνεται άσχημα για ό,τι είχε γίνει – κι έστρεψε τις σκέψεις της αλλού.

«Είναι φρουρός της πόλης αυτός στον οποίο μίλησες στο Κάτω Κέντρο; Εκείνος ο άνθρωπος της Αγέραςτης;» ρώτησε τον Νέλδουρ.

«Όχι.»

«Όχι; Μα, τότε, πώς ήξερε...;»

Ο Νέλδουρ γέλασε. «Η γυναίκα του είναι φρουρός της πόλης.»

Η Σιράλια μειδίασε μέσα από την κουκούλα της κάπας της. Αυτοί οι πιστοί του Ιουράσκε ήταν, πραγματικά, τελείως απρόβλεπτοι, μα τον Νούρκας!

«Έτσι λέει, τουλάχιστον,» πρόσθεσε ο Νέλδουρ.

Τελείως απρόβλεπτοι...

Σε λίγο, πέρασαν τις σιδηροδρομικές γραμμές και έφυγαν από τις Πρώτες Κατοικίες μπαίνοντας στα Βάθη. Συνέχισαν να κινούνται με την ίδια προσοχή και έφτασαν στο ξενοδοχείο «Ο Περιπατητής» και στο Κάτω Κέντρο, που βρισκόταν στα υπόγειά του. Μέχρι στιγμής είχε χρειαστεί ν' αποφύγουν δύο περιπολίες μαχητών της Βασιλίσσας, για καλό και για κακό· ετούτες τις νύχτες δεν ήθελαν και κανένα σημαντικό λόγο για να σε σταματήσουν.

«Έκανες τη δουλειά σου, Νέλδουρ Αρχικαλεστή;» ρώτησε η Αγέραςτη Γάτα, μαυρόδερμη και πορφυρομάλλα, καθισμένη στη λαξευτή πολυθρόνα της πίσω από τη φωτισμένη τεχνητή λίμνη, ντυμένη πάλι μ'ένα φόρεμα ψιθύρων και γάντια αλεπούς, μοιάζοντας σχεδόν σαν κοριτσάκι από την απόσταση που την κοίταζαν.

Τριγύρω, στις σκιές του χώρου, στέκονταν πιο σκοτεινές σκιές: άνθρωποι της Αγέραςτης.

«Όπως το Πεπρωμένο το ήθελε,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Και σου επιστρέφω τις στολές.» Τις έβγαλε από τον σάκο του, διπλωμένες. «Με τις ευχαριστίες μου.»

Μια από τις σκιές πλησίασε – ήταν ο άντρας που τους είχε πει πώς να ανεβούν στα τείχη, αυτός που η γυναίκα του ήταν φρουρός της πόλης – και πήρε τις στολές.

«Τι είδες στο στρατόπεδο των εχθρών μας;» ρώτησε η Αγέραςτη Γάτα.

«Αληθεύει αυτό που λένε, ότι οι Αγωνιστές του Βασιλείου φεύγουν και μισθοφόροι έρχονται για να τους αντικαταστήσουν. Ο χώρος που καταλαμβάνουν οι σκηνές των Αγωνιστών μέσα στον καταυλισμό είναι πολύ μικρός πλέον.»

«Γιατί;»

«Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι ετοιμάζονται να ξαναεπιτεθούν στην Όσβελακ.»

«Αν ήταν να ξαναεπιτεθούν στην Όσβελακ, δεν θα ήθελαν και τα κλεμμένα αγόρια μαζί τους;»

«Φοβούνται τον Πρίγκιπα του Αίματος, Αγέραστη.»

Σιωπή μέσα στην υπόγεια αίθουσα· μόνο ο ήχος του νερού της τεχνητής λίμνης ακουγόταν.

Ο Νέλδουρ είπε: «Σου εξήγησα πως, αν δεν ήταν ο Πρίγκιπας, η Κόμισσα δεν θα είχε ανακτήσει την Όσβελακ. Ο Πρίγκιπας είναι αγαπητός στους θεούς, και έχει δύναμη επάνω στον νου των Αγωνιστών του Βασιλείου. Τον βλέπουν και τον αναγνωρίζουν ως αληθινό Βασιληά της Χάρνωθ.

»Θα ξαναμιλήσουμε, ίσως, άλλη φορά γι' αυτό, Αγέραστη. Τώρα πρέπει να πηγαίνω.»

«Με την εύνοια του Πεπρωμένου, Νέλδουρ Αρχικαλεστή,» αποκρίθηκε η Αγέραστη Γάτα, αλλά ακουγόταν προβληματισμένη.

Ο Νέλδουρ και η Σιράλια'χοκ έφυγαν από το λημέρι της και από το Κάτω Κέντρο. Πήραν τους γιγαντόλुकους τους από εκεί όπου, προσωρινά, τους είχαν αφήσει και διέσχισαν την υπόλοιπη Βορσίραθ μες στη νύχτα. Πέρασαν από τα Αγοραία και από τα Σταυροδρόμια, και έφτασαν στις Στρεβλές Γειτονιές, όπου παρέδωσαν τους λύκους τους στον γνωστό στάβλο και πήγαν στο ημιυπόγειο στην πίσω μεριά της πλοτής εκείνης της πολυκατοικίας.

Οι άλλοι τούς περίμεναν εκεί, καθισμένοι γύρω απ'τον βωμό του Ιουράσκε.

Ο Ραμάλθιν, η Λοτρίνθα, η Κρυστάλλω η Παίχτρια, ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος, και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ έπαιζαν *Μεγάλο Βασίλειο* επάνω στο πάτωμα χρησιμοποιώντας τον συνηθισμένο πίνακα γι' αυτό το παιχνίδι και την κλασική Τράπουλα του Βασιλείου. Σχεδόν όλος ο πίνακας ήταν γεμάτος τραπουλόχαρτα, άλλα κλειστά, άλλα ανοιχτά. Και δύο δεκατετράπλευρα ζάρια ήταν επίσης επάνω του, γιατί χρειάζονταν σ'ορισμένες φάσεις του παιχνιδιού.

Το παιχνίδι τώρα σταμάτησε καθώς όλων τα μάτια στράφηκαν στον Αρχικαλεστή και τη μάγισσα που είχαν επιστρέψει.

«Διαπίστωσα κάποια πολύ ενδιαφέροντα πράγματα,» τους είπε ο Νέλδουρ. «Αλλά, προτού μιλήσουμε, θα κάνω ένα σχεδιάγραμμα όσο ακόμα θυμάμαι καλά τον καταυλισμό.» Και πήγε στο ψευδοδωμάτιό του, πίσω από τις κουρτίνες.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε ο Ραμάλθιν τη Σιράλια, κι εκείνη ήξερε ότι ουσιαστικά τη ρωτούσε για εκείνον τον κατάσκοπο που τους είχε τότε – και μόνο τότε – παρακολουθήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε. «Τίποτα το ύποπτο.» Και δεν το έλεγε απλώς· είχε όντως ελέγξει μήπως τους κατασκόπευαν καθώς έρχονταν προς τα εδώ: είχε κάνει Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας.

Πήγε κι εκείνη στο ψευδοδωμάτιό της, για ν'αφήσει τον σάκο της και το ραβδί της των Διαλογιστών και να βγάλει την κάπα της.

Ο Νέλδουρ βγήκε απ'το δικό του δωμάτιο πριν από τη Σιράλια· χок ωλ Κίριβεμ έχοντας στα χέρια του χαρτί και μολύβι. Ακούμπησε το χαρτί επάνω στον βωμό του Ιουράσκε, κάτω απ'το είδωλο του απατηλού θεού, και σχημάτισε το στρατόπεδο πέρα από τα δυτικά τείχη, παρατηρώντας ότι το θυμόταν υπερβολικά έντονα, σχεδόν σαν να το έβλεπε τώρα μπροστά του. Το ξόρκι της μάγισσας είχε ακόμα επίδραση στη μνήμη του.

Ορισμένοι από τους πιστούς του Πεπρωμένου είχαν πλησιάσει για να δουν τι ακριβώς έκανε ο Αρχικαλεστής. Όλοι ήταν σιωπηλοί.

«Εντάξει,» είπε ο Νέλδουρ τελειώνοντας τον χάρτη του, ενώ και η Σιράλια είχε ήδη βγει από το ψευδοδωμάτιό της, «τώρα μπορούμε να μιλήσουμε.» Τους ανέφερε όσα είχε δει, και εξήγησε ότι είχε σημειώσει τις θέσεις όλων των σημαντικών πραγμάτων επάνω στον χάρτη του· ήταν σίγουρος πως δεν είχε ξεχάσει τίποτα – χάρη στη μαγεία της Σιράλια.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία,» κατέληξε, «ότι η Σφετερίστρια σχεδιάζει να επιτεθεί ξανά στην Όσβελακ. Δε μπορεί να υφίσταται άλλος λόγος για τη σταδιακή, αλλά γρήγορη, αντικατάσταση των Αγωνιστών του Βασιλείου με μισθοφόρους.»

«Αν είναι έτσι,» είπε ο Ραμάλθιν, «τότε πρέπει να προειδοποιήσουμε την Κόμισσα. Δε θα προλάβει να κινηθεί εναντίον της Βορσί-ραθ...»

«Ο Θανατογέννητος είχε δίκιο που βιαζόταν,» πρόσθεσε η Λοτρίνθα, προβληματισμένα. «Εμείς είμαστε έτοιμοι, Νέλδουρ; Έχουμε οργανωθεί αρκετά, μέσα στην πόλη, νομίζεις;»

«Δε μας έχεις ακόμα οδηγήσει σε γνωστούς σου, *νιρλίσα*, αλλά, ναι, κατά τα άλλα, έχουμε οργανωθεί ικανοποιητικά, με τη χάρη του Πεπρωμένου.»

«Αυτό όμως δεν έχει καμιά αξία,» τόνισε ο Ραμάλθιν, «αν ο στρατός της Σφετερίστριας προελάσει τώρα εναντίον της Όσβελακ. Αμφίβολο είναι αν η Κόμισσα θα μπορέσει να κρατήσει την πόλη της. Δεν ξέρουμε καν αν ο Πρίγκιπας είναι εκεί, ούτε αν ο Θανατογέννητος έχει ακόμα συγκεντρ-»

«Γι' αυτό πρέπει να τους σαμποτάρουμε,» τον διέκοψε ο Νέλδουρ. Και ο Σιλίσβας βασιλέψε για μερικές στιγμές ανάμεσά τους, προτού ο Αρχικαλεστής συνεχίσει: «Πρέπει να προκαλέσουμε προβλήματα στο στράτευμα της Σφετερίστριας, πρέπει να τους κάνουμε να μετανιώσουν την ώρα που το Πεπρωμένο τους έφερε εδώ, και να μην τους αφήσουμε να ξεκινήσουν σύντομα για την Όσβελακ.»

«Και, υποθέτω, έχεις κάποιο σχέδιο για να το κατορθώσουμε αυτό...» είπε, αβέβαια, ο Ραμάλθιν.

«Το Πεπρωμένο τους συνετούς οδηγεί αλάθητα στην επιτυχία, Ραμάλθιν.»

«Όχι άλλες ρήσεις, Αρχικαλεστή,» είπε ο Ραμάλθιν, συζητητικά. «Έχεις σχέδιο ή δεν έχεις;»

«Άκουσα ότι σύντομα θα φέρουν εξοπλισμούς και εφόδια για το στράτευμα,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Αν τα καταστρέψουμε, θα τους καθυστερήσουμε. Επίσης, χρησιμοποιώντας ετούτο τον χάρτη – σήκωσε το χαρτί από τον βωμό – «μπορούμε να κάνουμε δολιοφθορές μέσα στο στρατόπεδό τους.»

«Να εισβάλουμε στο στρατόπεδο; Παρακινδυνευμένο.»

«Όχι όλοι μας, φυσικά. Δε χρειάζεται να μπουν όλοι. Και η Αγέραστη Γάτα σίγουρα θα συμφωνήσει να μας ξαναδώσει δυο στολές σκίασης.»

«Ακόμα κι έτσι,» επέμεινε ο Ραμάλθιν, «είναι παρακινδυνευμένο.»

«Πρέπει, όμως, να καθυστερήσουμε το στράτευμα απ' το να ξεκινήσει για Όσβελακ. Πρέπει να δώσουμε χρόνο στην Κόμισσα των Σκιών και στον Πρίγκιπα.»

Το ένα φύλλο της μεταλλικής πόρτας του ημιυπόγειου ακούστηκε ν'ανοίγει. Οι μισοί γύρισαν για να κοιτάξουν, οι άλλοι μισοί δεν χρειαζόταν να γυρίσουν. Κάποιοι έπιασαν και όπλα, ενστικτωδώς.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Ζάμαρνιθ ωλ Ένφερεκ, ντυμένη με πανωφόρι δρόμων και καπέλο εργατών. «Ελπίζω να μη σας διακόπτω από τίποτα πολύ σοβαρό.» Μειδίασε σαν να είχε κάνει κάποια αταξία.

«Το Πεπρωμένο δεν μπορεί τυχαία να σ'έφερε κοντά μας,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ.

«Ο θείος μας είναι εδώ,» τον πληροφόρησε η Ζάμαρνιθ. «Ο Ξανθός Κουρσάρος. Μόλις ήρθε στην πόλη ύστερα από το κάλεσμά σου.»

Κεφάλαιο 6

Η Επιστροφή του Πρίγκιπα

Ο Κάλνεντουρ δεν καθυστέρησε την αναχώρησή του. Μετά από εκείνο το επεισόδιο με τους κατασκόπους του Όλντιριν ωλ Κάσνατεκ της Σόλβινταθ, είπε στον Θανατογέννητο και τη Θεοσεβούμενη να είναι προσεχτικοί – πολύ προσεχτικοί – με τους πράκτορες της Σφετερίστριας, και έφυγε από τον καταυλισμό των Ανυπότακτων πλάι στο Χαμένο Δαιμόνιο, μαζί με τη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, και τον γιο του, καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους.

Η Λουκία δεν ήταν και τόσο ευχαριστημένη που ο μικρός είχε αποφασίσει να τους ακολουθήσει. Ο Έλκερθιν είχε αποτύχει να τον κρατήσει όπως εκείνη τού είχε ζητήσει. Και τι νόημα είχε, μα τα δόντια της Έχιδνας, ο Άρκαλβιρ να είναι κοντά στον Γεώργιο; Ο Γεώργιος δεν τον θυμόταν καν! Απλώς έλεγε στον εαυτό του ότι ήταν γιος του· δεν τον αισθανόταν σαν γιο του. Και το μόνο που μπορούσε να κάνει ο μικρός ήταν να βάζει αμφιβολίες στο μυαλό του Γεώργιου σχετικά με το πότε έπρεπε να επιστρέψει στην Υπερυδάτια.

Δεν είναι η θέση του στη Μοργκιάνη, αλλά ο Άρκαλβιρ ίσως να τον ξεγελάσει ώστε να νομίζει πως είναι!

Γαμώτο! αν δεν είχα έρθει μαζί του σε τούτη την καταραμένη, σκοτεινή διάσταση, μπορεί να έμενε για πάντα εδώ! Κι αισθανόταν ξανά σαν η ίδια η Έχιδνα να την είχε στείλει για να τον φέρει πίσω, στην Υπερυδάτια, που ήταν η πραγματική του πατρίδα πλέον.

Ο Κάλνεντουρ οδήγησε την ομάδα του βόρεια και δυτικά μέσα στους πεδινούς τόπους, όχι και πολύ μακριά από τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών. Στο τοπίο έβλεπε σημάδια των θεών, αλλά τίποτα δεν τον προειδοποιούσε τώρα ότι ίσως να τους κατασκόπευαν. Ήταν προσεχτικός, βέβαια, ανεξάρτητα από το τι του έδειχναν οι θεοί. Δε μπορούσε να βασίζεται μόνο σ'αυτούς. Οι πιθανότητες να τον εξαπατήσουν ήταν σχεδόν ίδιες με το να τον βοηθήσουν.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία ήταν επίσης πολύ παρατηρητικές και έτοιμες για οτιδήποτε. Το ίδιο κι ο Άρκαλβιρ.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν πάνω και γύρω από τον Κάλνεντουρ, ή γαντζώνονταν στους ώμους του όταν κουράζονταν. Ο Ακατάλυτος ήταν κουλουριασμένος μπροστά στη Λουκία, στη σέλα του γιγαντόλυκου της.

Η μέρα ήταν καλή για χειμωνιάτικη, και ηλιόλουστη για Μοργκιανή.

Το μεσημέρι καταυλίστηκαν μέσα σ'ένα σύδεντρο όπου ο Σερτίνγκε μурμουρίζε καλέσματα και ο Ιουράσκε κατασκόπευε. Το απόγευμα είδαν αντίκρυ τους μια πόλη ερειπωμένη. Ο Κάλνεντουρ υποπτευόταν ποια πόλη ήταν, αλλά έριξε και μια ματιά στον χάρτη του για να διαπιστώσει ότι είχε δίκιο.

«Η Λάσιρακ,» είπε, «για την οποία μας έλεγε η Υράλνα.» Η πόλη που οι άνθρωποι της Βασίλισσας είχαν καταστρέψει αναζητώντας τον Ίλνεμουρ ωλ Κέριβεκ.

«Κάποιοι πρέπει να μένουν μες στα ερείπια,» παρατήρησε η Λουκία. Το σκοτάδι ήταν ήδη πολύ πυκνό και ένα φως φαινόταν στο εσωτερικό της Λάσιρακ σαν μοναχικό άστρο.

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε τον γιο του. «Ξέρεις ποιοι μπορεί να είναι;»

«Περιπλανώμενοι, β'έντικρος, ή πιστοί του Ιουράσκε,» αποκρίθηκε ο Άρκαλβιρ. «Σταματούν μερικές φορές εδώ.»

«Θέλεις να πάμε να κοιτάξουμε, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Δεν υπάρχει λόγος,» είπε ο Κάλνεντουρ. «απλά θα καθυστερήσουμε.»

»Ελάτε.» Κι έβαλε την Κόρη της Πλάσης να τρέξει ξανά.

Συνέχισαν το ταξίδι αφήνοντας τα ερείπια της Λάσιρακ πίσω τους.

«Τι είναι οι... β'έντικρος;» ρώτησε η Λουκία, προφέροντας με δυσκολία αυτή τη λέξη που δεν είχε ξανακούσει.

«Περιπλανώμενοι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Τριγυρίζουν σ'όλη τη Μοργκιανή. Και, μάλλον, ούτε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν δεν τους έχει απαγορεύσει να περνάνε τα σύνορα του Βασιλείου.»

«Τα περνάνε,» επιβεβαίωσε ο Άρκαλβιρ. «Έρχονται και φεύγουν. Σπάνια οι μαχητές της άτριχης λύκαινας τούς διώχνουν.»

Ο Κάλνεντουρ συνέχισε: «Είναι πρασινόδερμοι, και λέγεται πως απ'αυτούς προέρχονται όλοι οι πρασινόδερμοι άνθρωποι της Μοργκιανής.» Δεν ήξερε πώς τα ήξερε αυτά, αλλά τα ήξερε: ακόμα μερικές μυστηριώδεις γνώσεις από το λησμονημένο παρελθόν του. «Λέγεται, επίσης, ότι είναι αγαπητοί του Νούρκας, του Περιπλανώμενου,

του Πρώτου Θεού· πως, πριν από πολλούς αιώνες, ήταν οι πρώτοι υπηρέτες του.»

«Δε μπορεί ν'αληθεύει αυτό, Πρίγκιπά μου,» είπε η Ζέρκιλιθ. «Αν αλήθευε, οι περισσότεροι θα ήμασταν πρασινόδερμοι στη Μοργκιάνη.»

«Ίσως. Ή ίσως οι β'έντικρος να είναι μια ιδιαίτερη κατηγορία ανθρώπων.»

Το βράδυ καταυλίστηκαν κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, και ο Κάλνεντουρ άκουγε το κάλεσμα του Σερτίνγκε μέσα από τον άνεμο, τη βλάστηση, και τα αλυχτήματα των θηρίων. Κοιμήθηκε έχοντας στο μυαλό του τον πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου· γιατί εξακολουθούσε να φοβάται ότι ίσως το Θηρίο της Πλάσης να έπαιρνε τον έλεγχο του σώματός του όπως είχε συμβεί την προηγούμενη φορά. Και τώρα σίγουρα δεν μπορούσε να ριψοκινδυνέψει να συμβεί τέτοιο πράγμα.

Όλη τη νύχτα φυλούσαν σκοπιές εναλλάξ, για να μη χρειαστεί κανείς να ξαγρυπνήσει πολύ. Για το θέμα της ηλικίας του Άρκαλβιρ – ότι μπορεί να ήταν πολύ νέος για να είναι αξιόπιστος στη σκοπιά – κανείς δεν είπε τίποτα, κανείς δεν αμφέβαλλε ότι ήταν παραπάνω από ικανός για οτιδήποτε. Έμοιαζε, άλλωστε, για πιο μεγάλος από την ηλικία του. Ακόμα και η Λουκία, που θα ήθελε ο Άρκαλβιρ να μη βρισκόταν εδώ, δεν μπορούσε παρά να το παραδεχτεί. Εκτός των άλλων, ο μικρός που δεν έμοιαζε για μικρός είχε στα μάτια του μια γυαλάδα παρόμοια μ'αυτή του Έλκερθιν του Θανατογέννητου.

Το πρωί ταξίδεψαν πάλι καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους, και όταν είχε νυχτώσει βρίσκονταν μέσα στα Χαρνώθια δάση και όχι μακριά από την Όσβελακ, σύμφωνα με τον χάρτη τους. «Αύριο,» είπε ο Κάλνεντουρ, «σε μια, δυο ώρες θα είμαστε εκεί.» Είχαν καταυλιστεί κοντά στον δρόμο που διέσχιζε τα δάση πηγαίνοντας προς Όσβελακ, αλλά όχι τόσο κοντά του ώστε να μπορεί εύκολα να τους δει κάποιος που περνούσε από εκεί. Επιπλέον, κανείς δεν φαινόταν να περνά. Η συχία επικρατούσε.

Η Ζέρκιλιθ είπε ότι οι πρόσφυγες δεν πρέπει ακόμα να είχαν επιστρέψει.

«Η επιστροφή τους δεν σημαίνει και ότι θα υπήρχε κίνηση στον δρόμο,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ποιος έμπορος – ποιος ταξιδιώτης, γενικά – θα έρθει προς την Όσβελακ, ύστερα απ'όσα έγιναν εδώ τελευταία;»

Η Ζέρκιλιθ δεν μπόρεσε παρά να συμφωνήσει μ' αυτό. «Αν η Σφετερίστρια θέλει να εξαθλιώσει την Όσβελακ, φτάνει να την κηρύξει παράνομη, και κανείς δεν θα έρχεται· πράγματι. Οι έμποροι δεν θα τολμούν, κι ακόμα και οι πιο τολμηροί ταξιδιώτες θα το ξανασκέφτονται.»

«Το ξέρει, όμως, ότι αυτό δεν θα καταστρέψει την Όσβελακ, Ζέρκιλιθ. Η Όσβελακ είναι αρκετά αυτόνομη.»

«Όχι τελείως, όμως. Από πού θα παίρνει ενέργεια, για παράδειγμα;»

«Από παρανόμους, όπως τον Θανατογέννητο. Αλλά δεν έχει νόημα να το συζητάμε καν, γιατί η Ζώθμαλιρ δεν πρόκειται απλώς να κάνει αποκλεισμό στην Όσβελακ. Όχι για πολύ, τουλάχιστον. Αναμφίβολα σχεδιάζει σύντομα να της επιτεθεί για να την ανακαταλάβει. Αντισταβάνεται πως είναι μεγάλος κίνδυνος να την αφήσει ανυπότακτη μέσα στο Βασίλειο – ειδικά με εμένα εκεί, μαζί με την Κόμισσα των Σκιών.»

Η Λουκία σκέφτηκε: *Δεν έπρεπε ποτέ να ήσουν εδώ, Γεώργιε. Έχεις γίνει στόχος γι' αυτή τη Βασίλισσα και τους υποτακτικούς της... και σε τούτη την καταραμένη διάσταση δεν είσαι καν ο Οφιομαχητής.* Είχε, βέβαια, άλλες δυνάμεις. Δυνάμεις πιο παράξενες – πιο μυστηριώδεις, σίγουρα – από αυτές του Οφιομαχητή. Η Λουκία, όμως, δεν νόμιζε ότι ήταν το ίδιο αξιόπιστες...

Όταν ξημέρωσε, ενώ η Λουκία φυλούσε την τελευταία σκοπιά, ακόμα δεν μπορούσε να δει κανέναν στον δρόμο ανάμεσα από τα ψηλά δέντρα: ακόμα ήταν έρημος. Σηκώθηκε από τη θέση της και, σκύβοντας, χώθηκε μες στη μικρή σκηνή όπου κοιμόταν ο Κάλνεντουρ ξαπλωμένος στο πλάι. Τον καβάλησε, νιώθοντας τον γοφό του σαν σέλα από κάτω της, και τον φίλησε κοντά στ' αφτί.

«Θα με κουφάνεις.»

Η Λουκία μειδίασε, γελώντας υπόκωφα. «Ξημέρωσε,» ψιθύρισε, και γλίστρησε έξω απ' τη μικρή σκηνή ξανά.

Ο Άρκαλβιρ είχε ήδη ξυπνήσει, παρατήρησε. Καθόταν έξω απ' τη δική του σκηνή κι ακόνιζε ένα ξιφίδιο. Τα μάτια του την κοίταζαν... πώς ακριβώς; Υπολογιστικά; *Το έχει καταλάβει ότι δεν θα τον ήθελα μαζί μας;*

Έχει, πάντως, τα μάτια δολοφόνου. Σίγουρα έχει τα μάτια δολοφόνου. Είχε δει πολλά τέτοια μάτια στην Υπερυδάτια η Λουκία. Τα μάτια του Άρκαλβιρ, όπως και του Θανατογέννητου, θα μπορούσε να τα παρομοιάσει ακόμα και με τα μάτια των Τέκνων του Φαρμακερού

Κύκλου – εκείνης της αίρεσης φανατικών δολοφόνων της Έχιδνας οι οποίοι θεωρούσαν τον Γεώργιο «Εκλεκτό». *Και ο Άρκαλβιρ είναι παιδί σχεδόν, παρότι δίνει την εντύπωση μεγαλύτερης ηλικίας. Έως και είκοσι χρονών μπορεί να τον έκανες.*

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε, και το βλέμμα του δεν ήταν και τόσο φιλικό.

«Τίποτα. Απλά βλέπω ότι έχεις ξυπνήσει. Δε σε είχα καταλάβει πιο πριν. Κοιμήθηκες καθόλου μετά τη βάρδια σου;» Δεν υπήρχε λόγος να είναι εχθρική μαζί του, υπήρχε;

«Κοιμήθηκα,» απάντησε ουδέτερα ο Άρκαλβιρ. Και, απροειδοποίητα, τη ρώτησε: «Ήσουν κουρσάρος στην Υπερυδάτια; Πειρατίνα;»

Η Λουκία δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. Ο μικρός είχε γίνει αχαρακτήριστα ομιλητικός για Μοργκιανός. «Λέγε λίγα, κρύβε πολλά,» του είπε, και είδε τη Ζέρκιλιθ να βγαίνει απ'τη σκηνή της βάζοντας συγχρόνως τις μπότες της, έχοντας ξυπνήσει από τις φωνές τους ίσως.

«Ο πατέρας μου σ'έχει μάθει καλά τη γλώσσα μας,» παρατήρησε ο Άρκαλβιρ, και θηκάρωσε το ξιφίδιο που ακόνιζε.

Η Λουκία ανασήκωσε τους ώμους. «Απαραίτητο.»

Ο Κάλνεντουρ βγήκε απ'τη σκηνή του, και ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω του. Ρώτησε τη Λουκία: «Είδες κανέναν στον δρόμο;»

«Όχι.»

«Για καλό και για κακό, δε θα τον ακολουθήσουμε. Θα ταξιδέψουμε παράλληλα προς αυτόν.»

Η Ζέρκιλιθ ένευσε. «Το σωστότερο, Πρίγκιπά μου.» Και πλησίασε τους γιγαντόλυκούς τους για να τους κάνει την πρωινή τους περιποίηση. Πάντα εκείνη την έκανε· ακόμα και για την Κόρη της Πλάσης. Λυκολάτρισα.

Και η Λουκία νόμιζε ότι είχε αρχίσει να την καταλαβαίνει λιγάκι. Νόμιζε ότι είχε αρχίσει κι εκείνη να συμπαθεί τους γιγαντόλυκους της Μοργκιάνης, τους οποίους σίγουρα είχε πια συνηθίσει. Όταν είχε καβαλήσει λύκο για πρώτη φορά, της φαινόταν πολύ παράξενη αυτή η υπασία· αλλά όχι πλέον. Και, δίχως αμφιβολία, ήταν καταφανώς καλύτερα να καβαλάς γιγαντόλυκο παρά να οδοιπορείς. Η Λουκία απεχθανόταν τις οδοιπορίες· τις απέφευγε όποτε μπορούσε.

Τώρα, αφού έκαναν τις πρωινές τους ανάγκες και πήραν ένα πρόχειρο πρωινό, ανέβηκαν πάλι στους λύκους τους και ταξίδεψαν δυτικά, διασχίζοντας το δάσος.

Όπως είχε προβλέψει ο Κάλνεντουρ, σε δυο ώρες περίπου βρίσκονταν έξω από την ανατολική πύλη της Όσβελακ, την Πύλη των Δρόμων, όπου κατέληγε ο δρόμος που περνούσε μέσα από τον δασότοπο. Στις επάλξεις της πόλης κυμάτιζαν σημαίες με το έμβλημα των Να-sόλντουν, και φρουροί στέκονταν βαστώντας οπλολόγχες.

Η Ζέρκιλιθ είπε στον Κάλνεντουρ, καθώς πλησίαζαν: «Στις σημαίες θα έπρεπε να ήταν και το οικόσημο των Κάρνελεκ, Πρίγκιπά μου.»

«Δεν είμαι εδώ για να κλέψω την εξουσία από την Κόμισσα—»

«Δεν το λέω γι' αυτό. Το λέω επειδή θα μας δώσει περισσότερη δύναμη εναντίον της Σφετερίστριας. Θα φέρει ευκολότερα τον κόσμο στο πλευρό μας. Πρέπει να βλέπουν ότι οι Κάρνελεκ είναι ξανά στο Βασίλειο.»

«Ένας από αυτούς, τουλάχιστον...»

«Δύο, Πρίγκιπά μου,» τόνισε η Ζέρκιλιθ ρίχνοντας ένα βλέμμα προς τον Άρκαλβιρ. «Δύο.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Δε μπορούσε ν' αρνηθεί ότι κι ο γιος του ήταν Κάρνελεκ. *Ίσως, μάλιστα, να είναι περισσότερο Κάρνελεκ απ' ό,τι εγώ, που δεν θυμάμαι τίποτα για τον οίκο μου...* Αλλά ο Άρκαλβιρ ήταν πολύ μικρός για να μπει από τώρα σε τέτοιους κινδύνους— Πολύ μικρός; Δεν είχε ήδη μπει σε τέτοιους, και χειρότερους, κινδύνους όταν κυνηγήθηκε από τους ανθρώπους της Σφετερίστριας; Όταν πολέμουσε πλάι στον Θανατογέννητο; *Εγώ φταίω για όλ' αυτά. Τους εγκατέλειπα...*

«Ποιοι έρχονται;» ήχησε η φωνή ενός από τους φρουρούς στις επάλξεις. Η Πύλη των Δρόμων ήταν κλειστή· την είχαν επισκευάσει: δεν ήταν πια κατεστραμμένη από τα χτυπήματα των θραυστικών λύκων. Οι άνθρωποι της Κόμισσας είχαν δουλέψει γρήγορα και αποτελεσματικά.

Ο Κάλνεντουρ τούς φώναξε: «Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ είμαι!» και έβγαλε το καπέλο σκοτεινών δασών, για να μην έχουν την παραμικρή αμφιβολία.

Ανοίξτε την πύλη! άκουσε αμέσως φωνές από τις επάλξεις. *Ανοίξτε την πύλη! Ο Πρίγκιπας επέστρεψε! Ανοίξτε!*

Και η μεγάλη πύλη σηκώθηκε, τρίζοντας και μουγκρίζοντας σαν κουρασμένο θηρίο, μπροστά στον Κάλνεντουρ, τον Άρκαλβιρ, τη Λουκία, και τη Ζέρκιλιθ.

Περνώντας την, μπήκαν στην πόλη και συνάντησαν μια διοικήτρια των μαχητών της Κόμισσας που τους περίμενε εκεί. «Καλωσορίσατε, Υψηλότητα,» είπε, κάνοντας τη βασιλική υπόκλιση.

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και ρώτησε: «Η Κόμισσα είναι στο παλάτι;»

«Μάλιστα, Πρίγκιπά μου.»

«Οι πρόσφυγες έχουν επιστρέψει;»

«Όχι. Κανένας ακόμα.»

Φαινόταν, άλλωστε. Η πόλη έμοιαζε άδεια εκτός από πολεμιστές.

Ο Κάλνεντουρ και οι σύντροφοί του οδήγησαν τους γιγαντόλυκους τους προς το Παλάτι των Σκιών, ενώ ο Ακατάλυτος έτρεχε και πηδούσε σαν φάντασμα δίπλα τους, και ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν από πάνω τους. Πέρασαν ανάμεσα από πολυκατοικίες έρημες από ανθρώπους, διασχίζοντας τη συνοικία που ονομαζόταν Τέλος των Δρόμων, και έφτασαν στον προορισμό τους: σε μια από τις πύλες του κήπου του παλατιού.

Η Χάνκαθιρ είχε μόλις κατεβεί στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών και συναντήσει εκεί τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, τον Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, και τη Ζιρίνα, όταν η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ μπήκε και είπε:

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ είναι εδώ, Αρχόντισσά μου. Επέστρεψε.»

«Να περάσει, φυσικά.»

«Ποιοι άλλοι είναι μαζί του;» ρώτησε αμέσως ο Νάθλεδιρ, ελπίζοντας ότι θα ήταν και η Σιράλια αλλά βέβαιος πως δεν θα ήταν, γιατί ήξερε πού θα πήγαινε.

«Η Ξένη,» απάντησε η Κορβίκα (όπως μιλούσαν συνήθως αναμεταξύ τους για τη Λουκία από την Υπερυδάτια), «η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ, και ένας νεαρός που δεν γνωρίζω.»

Σε λίγο, ο Πρίγκιπας και οι σύντροφοί του βρίσκονταν στη Μεγάλη Αίθουσα μαζί με τα δύο φτερωτά ερπετά και τον γάτο της Ξένης.

«Υψηλότητα,» είπε η Χάνκαθιρ, «καλωσόρισες στην Όσβελακ. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«Καλώς σας βρίσκω, νιρλίσα. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.» Και αντάλλαξαν την επίσημη Χαρνώθια χειραψία ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα.

«Καθίστε, όλοι σας, παρακαλώ. Ποιος είναι ο νεαρός, Πρίγκιπά μου;»

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε τον Άρκαλβιρ, μήπως ήθελε ο ίδιος να συστηθεί· αλλά εκείνος δεν μίλησε, οπότε ο Κάλνεντουρ είπε: «Ο γιος μου είναι, ο Ασλάνουρ, που πλέον χρησιμοποιεί το όνομα Άρκαλβιρ και έτσι προτιμά να τον αποκαλούμε.»

Όλοι κοίταζαν τον νεαρό τώρα.

«Νιρλίσα,» χαιρέτησε εκείνος, κάνοντας μια σύντομη, κοφτή υπόκλιση προς τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

«Καλωσόρισες στο Παλάτι των Σκιών, Άρχοντα Άρκαλβιρ.»

«Κανείς δε μ'έχει αποκαλέσει ποτέ “άρχοντα”, Αρχόντισσά μου.»

Η Χάνκαθιρ μειδίασε. «Ίσως θα έπρεπε ν'αρχίσεις να το συνηθίζεις.

»Παρακαλώ, καθίστε.» Κι έκανε νόημα στους υπηρέτες να φέρουν κι άλλα πρωινά φαγητά και ποτά στο τραπέζι.

«Συνέβη τίποτα αξιοσημείωτο όσο έλειπα, νιρλίσα;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, καθώς κάθονταν.

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Έγιναν κάποια πράγματα. Και το σημαντικότερο είναι ότι δέχτηκα απειλές από τη Σφετερίστρια. Σύντομα, πρέπει να σχεδιάζει να μας επιτεθεί ξανά.» Του είπε για το μήνυμα της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου. «Ωστόσο, αποφάσισα να φέρω και τους άλλους πρόσφυγες στην Όσβελακ.»

«Τους άλλους; Οι φρουροί στην Πύλη των Δρόμων μου είπαν ότι κανέναν από τους πρόσφυγες δεν έχει έρθει ακόμα.»

«Αυτοί από το Σκεπαστό Χαμήλωμα δεν είναι μακριά μας. Ίσως να έρθουν σήμερα. Ο Βέρδαλιρ'χοκ τούς είδε μέσω του δασογέρακά του. Ο Έρανκουρ τούς οδηγεί.

»Επίσης, πρόσφατα έστειλα την κόρη μου να φέρει και τους υπόλοιπους πρόσφυγες. Μαζί της πήγαν ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ και οι λυκοκαβαλάρηδές του, καθώς κι ο Ριλάθιρ – για τις Σπηλιές των Γραφών, ο τελευταίος, όπου βρίσκεται η σύζυγός του, η αδελφή μου, η Αρκάλθα.

»Φοβάμαι, βέβαια, που τους φέρνω πάλι όλους εδώ, αλλά... πιστεύω σε κάτι καλύτερο τώρα. Ειδικά αφού σε έχουμε στο πλευρό μας, Πρίγκιπά μου. Θα πήγαινα η ίδια να συνοδέψω τους πρόσφυγες ως την Όσβελακ, όμως ο Βέλερντιν επέμενε να μείνω στην πόλη, όπως κι εκείνος· γιατί δεν ξέρουμε πότε θα κινηθεί εναντίον μας η Σφετερίστρια, και υπάρχουν κι άλλα προβλήματα εδώ, αν και όχι έκδηλα επί του παρόντος.»

«Τι προβλήματα;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Αναφέρεσαι στους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. «Θα σου πω, όμως, αργότερα γι'αυτούς, Πρίγκιπά μου. Το θέμα δεν είναι άμεσο. Θέλω, πρώτα, να μάθω τι κάνει ο Θανατογέννητος στα νότια.»

Ο Κάλνεντουρ τής απάντησε. Το μόνο που δεν της είπε ήταν για το παρελθόν του σχετικά με το Αχανές· ανέφερε απλώς ότι τελικά αποδείχτηκε πως ήξερε τον Ίλνεμουρ'σαρ ωλ Κέριβεκ από παλιά.

Και τελείωσε λέγοντας: «Τώρα, όμως, αναρωτιέμαι αν θα προλάβουμε να πολιορκήσουμε την Όσβελακ ή αν η Σφετερίστρια θα έρθει πρώτη να πολιορκήσει εμάς. Δεν άργησε και πολύ να σε απειλήσει, *νιρλίσσα*.»

«Ναι, και οι ανιχνευτές μου μου λένε ότι ο στρατός της είναι συγκεντρωμένος έξω από τα τείχη της Βορσίραθ. Αυτοί που υποχώρησαν από εδώ. Και όχι μόνο. Οι άνθρωποί μου έχουν παρατηρήσει κάποιες... περίεργες κινήσεις, κοιτάζοντας από απόσταση.»

«Τι περίεργες κινήσεις;»

«Μισθοφόρους να έρχονται μέσα σε μεταγωγικά, από τα βόρεια, αλλά και Αγωνιστές του Βασιλείου να φεύγουν σταδιακά με παρόμοιο τρόπο.»

«Αγωνιστές του Βασιλείου να φεύγουν...»

«Ναι. Τους βγάζουν από το στράτευμα.»

«Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι, *νιρλίσσα*;»

«Ίσως.»

«Τους διώχνουν επειδή φοβούνται εμένα.»

«Το ίδιο σκεφτόμαστε, πράγματι, Πρίγκιπά μου. Δε θέλουν να έχουν ανάμεσά τους μαχητές που μπορείς να επηρεάσεις.»

Ο Έλβεντιρ τον ρώτησε: «Τους άλλους δεν μπορείς να τους επηρεάσεις;»

«Έτσι; Όχι. Η ιδιαίτερη εκπαίδευση των Αγωνιστών είναι που τους έκανε να με ακολουθήσουν αμέσως. Αλλά, και πάλι, δεν είμαι απόλυτα σίγουρος ότι θα μπορούσα να το ξανακαταφέρω· μόνο *εν μέρει* σίγουρος.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Νομίζεις ότι ο Θανατογέννητος θα προλάβει να συγκεντρώσει αρκετή υποστήριξη ώστε να επιτεθούμε στη Βορσίραθ προτού ο στρατός της Ζώθμαλιρ επιτεθεί σ'εμάς;»

«Ούτε γι' αυτό μπορώ να είμαι σίγουρος. Το ερώτημα, όμως, είναι αν θα θέλαμε να συναντήσουμε τον στρατό της οχυρωμένο πίσω από τα τείχη της Βορσίραθ.»

«Αυτό δεν ήταν εξαρχής το σχέδιό μας;»

«Δε γνωρίζαμε ότι θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε όλο τον στρατό που η Ζώθμαλιρ έστειλε εδώ καθώς και όλο τον στρατό που βρίσκεται ήδη στη Βορσίραθ.

»Τώρα, βέβαια, είναι πολύ αργά για να κάνουμε πίσω, προφανώς. Και, μάλλον, δεν έχουμε χώρο για να κάνουμε πίσω—»

«Καθόλου χώρο.»

«Ίσως, όμως, θα ήταν προτιμότερο ν' αφήσουμε αυτούς να έρθουν σ' εμάς, *νιρλίσα*.» Και περίμενε να δει την αντίδρασή της.

Σιωπή βασίλεψε για μερικές στιγμές γύρω απ' το μεγάλο τραπέζι, και ο Κάλνεντουρ νόμιζε σχεδόν ότι μπορούσε ν' ακούσει τον Άηχο Γέλωτα του Σιλίσβαρς.

Τελικά, εκείνο που ακούστηκε πρώτο δεν ήταν λόγια αλλά βήματα. Στράφηκαν και είδαν τον Βέλερντιν να έχει μόλις μπει στην αίθουσα, πλησιάζοντάς τους.

«Υψηλότητα,» χαιρέτησε, μοιάζοντας να μην ξαφνιάζεται που έβλεπε τον Κάλνεντουρ εδώ – πρέπει να είχε ενημερωθεί για την άφιξή του.

«Άρχοντα Βέλερντιν,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Χάνκαθιρ ρώτησε, καθώς ο σύζυγός της καθόταν στο τραπέζι, δίπλα της: «Προτείνεις να τους στήσουμε παγίδα, Πρίγκιπά μου;»

«Να τους χτυπήσουμε προτού φτάσουν έξω από την Όσβελακ. Εσείς γνωρίζετε τα δάση καλύτερα από εμένα, *νιρλίσα*. Αν κατατροπώσουμε το στράτευμα που η Σφετερίστρια θα στείλει εναντίον μας, τότε θα είναι πιο εύκολο για εμάς να πολιορκήσουμε, μετά, τη Βορσίραθ.»

Η Χάνκαθιρ ήταν σκεπτική, έχοντας την πλάτη ακουμπισμένη στην καρέκλα της και τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της.

«Επιτλέον,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ, «ίσως να μην έχουμε άλλη επιλογή. Δεν είναι βέβαιο ότι θα προλάβει ο Θανατογέννητος να συγκεντρώσει αρκετή υποστήριξη προτού το στράτευμα της Σφετερίστριας προελάσει εναντίον της Όσβελακ.»

Ο Βέλερντιν είπε: «Μπορεί να προελάσει από μέρα σε μέρα, αυτό είν' αλήθεια. Και έχουμε ήδη αρχίσει κάποιες προετοιμασίες στα ανατολικά της πόλης, μες στα δάση.»

«Δεν είδαμε τίποτα καθώς ερχόμασταν...»

«Αυτό μάς κολακεύει, Υψηλότατε. Οι προετοιμασίες είναι για ενέδρες.»

«Δεν έχετε, όμως, σκοπό να τους κατατροπώσετε *προτού* φτάσουν στην πόλη, έτσι δεν είναι;»

«Θα τους κάνουμε όσο περισσότερες ζημιές μπορούμε,» είπε ο Βέλερντιν.

«Δεν είναι εφικτό να τους νικήσουμε μακριά από την πόλη,» είπε η Χάνκαθιρ. «Δεν είμαι σίγουρη, τουλάχιστον. Το στράτευμά τους εξακολουθεί να είναι μεγάλο. Και δεν ξέρουμε πόσο θα μεγαλώσει ακόμα, *προτού* αποφασίσουν να το στείλουν εναντίον μας.»

«Αν ο Έλκερθιν συγκεντρώσει τους ληστές εγκαίρως και τους φέρει βόρεια, τότε οι δυνάμεις μας θα είναι περισσότερες,» τόνισε ο Κάλνεντουρ.

Μετά, άρχισαν να κάνουν συζήτηση για πολεμικά σχέδια. Και η Χάνκαθιρ είπε, επίσης, στον Πρίγκιπα αυτά που είχε ανακαλύψει σχετικά με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. «Η Κέσριμιθ δεν είναι πλέον μαζί μας, βέβαια,» κατέληξε. «Έπρεπε να επιστρέψει στην Κίρνταν.»

«Η Κίρνταν και οι βαλτομερίτες δεν μπορούν να μας προσφέρουν βοήθεια;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Από στρατιωτικής άποψης, ενωώ.» Και κοίταξε και τον Βέλερντιν.

Ο οποίος είπε: «Δεν έχουν πολλές στρατιωτικές δυνάμεις εκεί, Πρίγκιπά μου. Η Κίρνταν είναι μικρή πόλη, και τ'άλλα κατοικημένα μέρη είναι χωριά στην καλύτερη περίπτωση. Οι ίδιοι οι κάτοικοι τα προστατεύουν αν χρειαστεί.»

«Δε θα δέχονταν να πολεμήσουν εναντίον της Σφετερίστριας;»

«Ίσως και να δέχονταν, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Τα βασικά τους προβλήματα με τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είναι δύο. Κατά πρώτον, η φορολογία που επιβάλλεται στην Κίρνταν, η οποία είναι πολύ ψηλή για τα δεδομένα μιας μικρής πόλης και η μητέρα μου, η Κυρά της Κίρνταν, επανειλημμένως έχει διαμαρτυρηθεί σε αντιπροσώπους της Βασίλισσας αλλά κανείς δεν την ακούει.

»Το δεύτερο πρόβλημα – το σοβαρότερο, ίσως – είναι η Στρατολόγηση. Η Σφετερίστρια στέλνει, όποτε θέλει, ακανόνιστα, απροειδοποίητα, ανθρώπους της για να στρατολογούν τα αγόρια των βαλτομεριτών. Τα παίρνουν για Αγωνιστές του Βασιλείου. Ένα χωριό, μάλιστα, το είχαν αφήσει χωρίς κανένα αγόρι άνω των επτά χρονών και κάτω των δεκαπέντε. Οι κάτοικοι είχαν εξαγριωθεί. Επιτέθηκαν

στους ανθρώπους της Βασίλισσας, κι εκείνοι σχεδόν τους ξεπάστρεψαν όλους. Πέντε οικογένειες έχουν απομείνει σ' αυτό το χωριό, ύστερα από τις είκοσι που υπήρχαν.

»Αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι οι βαλτομερίτες θα ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν εναντίον της Σφετερίστριας. Ίσως να φοβούνται.»

«Θα μπορούσα να μιλήσω με την Κυρά της Κίρνταν;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «Ακόμα και η δική τους βοήθεια θα ήταν σημαντική. Πόσους μαχητές έχουν τη δυνατότητα να συγκεντρώσουν συνολικά, κατά την εκτίμησή σου, Άρχοντα Βέλερντιν;»

Ο Βέλερντιν μόρφασε, σκεπτικός για μερικές στιγμές. «Όσο το ένα τέταρτο των μαχητών της Όσβελακ, υπολογίζω.»

«Δεν είναι αμελητέοι, τότε.»

«Όχι. Αν δεχτούν να έρθουν.»

«Εσύ θα συμφωνούσες να έρθουν;»

«Το θέμα δεν είναι αν θα συμφωνούσα εγώ, Πρίγκιπά μου. Εγώ δεν έχω καμιά εξουσία εκεί πλέον. Το θέμα είναι αν θα συμφωνήσει η μητέρα μου. Ούτε καν αν θα συμφωνήσει η αδελφή μου. Αν η Κυρά της Κίρνταν δεν πει ναι, τίποτα δεν θα γίνει.»

«Μάλιστα. Αλλά η δική σου, προσωπική άποψη ποια είναι; Θεωρείς ότι είναι καλή ιδέα αυτό που προτείνω;»

«Αν σκοπεύουμε να χτυπήσουμε τον στρατό της Ζώθμαλιρ στα δάση, προτού φτάσει στην Όσβελακ, και να τον κατατροπώσουμε εκεί, τότε, ναι, σίγουρα είναι καλή ιδέα να έχουμε όση περισσότερη βοήθεια γίνεται. Και οι βαλτομερίτες μπορεί να μην ξέρουν τόσο καλά τα Χαρνώθια δάση όσο οι άνθρωποι της Κομητείας της Όσβελακ, όμως έχουν κάποια γνώση των δασών και είναι, γενικά, καλοί στο να στήνουν ενέδρες.»

«Νομίζω, λοιπόν, ότι πρέπει να κάνουμε μια επίσκεψη στην Κυρά της Κίρνταν,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Κεφάλαιο 7

Το Δώρο του Λυκοκαβαλάρη

Μες στη νύχτα, πήγε στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη* μαζί με την ετεροθαλή αδελφή του, και η Σιράλια'χοκ ήρθε επίσης. Επέμενε. Ήταν περιέργη ν'αντικρίσει τον θείο του· και του είπε: «Πού ξέρεις; Ίσως να χρειαστείς πάλι τη μαγεία μου.» Ο Νέλδουρ συμφώνησε τελικά.

Ο Ξανθός Κουρσάρος, ο Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ, ο άνθρωπος που η Σφετερίστρια ήθελε να πιάσει περισσότερο από κάθε άλλον μετά τον Θανατογέννητο, τους περίμενε καθισμένος σ'ένα γωνιακό τραπέζι. Κοντά του κάθονταν τέσσερις σύντροφοί του. Όλοι τους κουκουλωμένοι, φυσικά, όπως κι εκείνος. Αλλά ο Νέλδουρ, πλησιάζοντας και καθίζοντας μπροστά τους, είδε πως οι δύο ήταν οι ανόητοι που είχε γλιτώσει από την Όσβελακ, αυτοί που είχαν μπουκάρει στο Παλάτι των Σκιών για να κλέψουν και η Κόμισσα τούς είχε γραπώσει, αυτοί που είχαν αποτελέσει αφορμή ο Νέλδουρ να γνωρίσει τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και, άρα, ήταν εργαλεία του Πεπρωμένου: ο Λίρεβιν και η Ζιρτέλα. Ο ένας από τους άλλους δύο συντρόφους του Ίσελνουρ τού ήταν επίσης γνωστός: ο Κάνελμιρ, ο Λοστρόμος του Ξανθού.

«Καλησπέρα, Αρχικαλεστή,» χαιρέτησε ο Λίρεβιν, χαμογελώντας.

«Μας βάζεις σε θανάσιμο κίνδυνο, Νέλδουρ,» είπε ο Ίσελνουρ κατευθείαν. «Ελπίζω, για καλό λόγο.»

Δεν ήταν ασφαλές, φυσικά, για τον Ξανθό Κουρσάρο να βρίσκεται εδώ, στη Βορσίραθ – ακόμα και στις Στρεβλές Γειτονίες, ακόμα και μες στη νύχτα.

«Ο λόγος δεν θα μπορούσε να ήταν καλύτερος, θείε,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ.

«Η κυρά;» Ο Ίσελνουρ έριξε ένα βλέμμα προς τη μεριά της Σιράλια.

«Φίλη μας, φυσικά. Την εμπιστεύομαι όσο και τη Ζάμαρνιθ.» Η οποία ήταν επίσης καθισμένη εδώ, δίπλα τους.

Ο Ξανθός Κουρσάρος ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του. «Τι είναι, λοιπόν, αυτό το τόσο σημαντικό; Ο Θανατογέννητος σ'έστειλε πάλι;»

«Κανείς δε μ'έστειλε πέρα από το Πεπρωμένο, θείε. Η Βορσίραθ σύντομα θα βρεθεί υπό πολιορκία.»

Ο Ίσελνour ρουθούνισε σαν νάχε ακούσει αστείο. «Από ποιον;»

«Από την Κόμισσα των Σκιών, τον Θανατογέννητο, και τον Πρίγκιπα του Αίματος.»

«Τι είν' αυτά που λες, Νέλδour; Ο Ιουράσκε έχει ανακατέψει τα μυαλά σου τελικά; Η Κόμισσα των Σκιών μπορεί νάναι εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου, μα δε θα τολμούσε ποτέ να της ενα—»

«Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Σου είπα: ο *Πρίγκιπας του Αίματος* είναι εδώ.»

«Παραμύθια...» Κι ακόμα μια γουλιά μπίρα, ενώ κοίταζε τον ανιψιό του καχύποπτα.

Ο Νέλδour τού εξήγησε πώς είχε η κατάσταση, εν συντομία αλλά με αρκετές λεπτομέρειες για να μην έχει ο Ξανθός Κουρσάρους αμφιβολία για τίποτα.

«Ο Κάρνεντour ωλ Κάρνελεκ είναι εδώ, λοιπόν... Και ποιος σου λέει ότι αυτός είναι, όντως, ο Πρίγκιπας του Αίματος, ε;» ρώτησε ο Ίσελνour, έχοντας ανάψει ένα μεγάλο τσιγάρο τώρα, της μάρκας *Πυρσός Θαλασσοδάσους* – από κάποια λαφυραγωγία εμπορευμάτων από το Θαλασσοδάσος, αναμφίβολα.

«Το Πεπρωμένο μου το λέει, θείε,» αποκρίθηκε ο Νέλδour.

«Θέλεις και το λες, δηλαδή – επειδή σ'αρέσει.»

«Το Πεπρωμένου αμφισβητείται από τους άφρονες και τους αόματους μόνο. Σου είπα: οι θεοί τον ξεχωρίζουν. Δεν είναι απλά ένας γόνος των Κάρνελεκ—»

«Ο τελευταίος από αυτούς.»

«—είναι κάτι το ιδιαίτερο.»

Ο Ίσελνour φυσούσε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Και θες τώρα να επιτεθούμε στο λιμάνι της Βορσίραθ...»

«...ενώ η πολιορκία θα έχει ξεκινήσει. Για να τους χτυπήσουμε από κάθε μεριά.»

«Και τότε η πολιορκία θα ξεκινήσει;»

«Μόλις ο Θανατογέννητος έχει συγκεντρώσει αρκετές δυνάμεις από τα νότια.»

«Αρκετές ληστρικές συμμορίες... Και θες να φέρω κι εγώ τούς πειρατές. Όλοι οι εφιάλτες της Σφετερίστριας να μαζευτούν εδώ σαν κακοί Ίσκιοι των δασών.» Μειδίασε δαγκώνοντας το μεγάλο τσιγάρο του.

«Για την ώρα, όμως, εγώ έχω άλλη δουλειά, αν θέλουμε η πολιορκία να πραγματοποιηθεί...»

Ο Ίσελνour τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Νέλδour τού εξήγησε τι ακριβώς συνέβαινε με τον συγκεντρωμένο στρατό πέρα από τα δυτικά τείχη της πόλης. «Πρέπει να τους καθυστερήσουμε, θείε, για να δώσουμε στην Κόμισσα και στον Θανατογέννητο τον χρόνο που χρειάζονται.»

«Θα μπορούσα να βοηθήσω μόνο σε κάτι που έχει να κάνει με τη θάλασσα,» δήλωσε ο Ξανθός Κουρσάρος, σβήνοντας τον τελειωμένο Πυρσό του. «Θάρθει τίποτα με πλοίο, για να το κουρσέψουμε;»

«Οι πληροφορίες μου δεν μου λένε τέτοιο πράγμα. Μου λένε για κάτι που έρχεται με τρένο.»

«Τα τρένα τα ξέρεις εσύ καλύτερα από μένα, σαύρα της ξηράς που είσαι.

»Πότε θα τα ξαναπούμε;»

«Θα σε ειδοποιήσω εγώ, θείε. Αλλά θέλω να είσαι έτοιμος, ώστε να μπορείς να χτυπήσεις τη Βορσίραθ αμέσως.»

Ο Ίσελνour κατένευσε. «Θα είμαι έτοιμος.» Και μειδίασε ξανά. «Πολύ καιρό τόθελα τούτο να συμβεί! Άγριο κούρσεμα στο λιμάνι της Βορσίραθ!... Αλλά πάω στοίχημα πως δε θάναι εύκολο, ακόμα και με πολιορκία να διεξάγεται.»

«Θα σε βοηθήσουμε κι εμείς, εκ των έσω, μην το ξεχνάς,» είπε ο Νέλδour.

«Πόσους έχεις συνεννοημένους εδώ πέρα, βρε διάολε του Ιουράσκει;»

«Αρκετούς. Κι ελπίζω να φέρω στο πλευρό μας ακόμα περισσότερους.»

«Να φυλάγεις,» τον προειδοποίησε ο Ίσελνour, «γιατί μέχρι κι εσύ, καπάτσος καθώς είσαι, μπορεί να πέσεις στα δίχτυα των ψαράδων της Σφετερίστριας. Ο καθένας μπορεί να πέσει στα δίχτυα τους. Είναι παντού, οι δαίμονες, και παρακολουθούν.»

«Τους έχω υπόψη μου, θείε. Φυσικά και τους έχω υπόψη μου.»

Μετά από δυο νύχτες, βρίσκονταν κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της Βορσίραθ, μες στο σούρουπο. Είχαν ήδη συνεννοηθεί με τους Κουβαλητές ώστε να τα κανονίσουν όλα όπως έπρεπε, να μη γίνει κανένα λάθος. Και ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ, ο πυροτεχνουργός από την Κοιλιά, τους είχε προμηθεύσει με ό,τι εκρηκτικά μπορεί να

χρειάζονταν· ενώ η Αγέραστη Γάτα τούς είχε δανείσει ξανά τις δύο οργανικές στολές σκίασης. Τη μία, τώρα, τη φορούσε ο Νέλδουρ, την άλλη ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος, καθώς ήταν γονατισμένοι στο ένα γόνατο επάνω σ'ένα δώμα μιας αποθήκης και κοιτάζαν προς τον σταθμό, περιμένοντας την αμαξοστοιχία να έρθει από στιγμή σε στιγμή.

Κάτω από το δώμα, σ'ένα σκοτεινό δρομάκι ανάμεσα στην αποθήκη και σ'ένα παλιό μηχανουργείο, βρίσκονταν η Σιράλια'χοκ, η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και τρεις πιστοί του Πεπρωμένου: η Κέσριμιθ, ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, και ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος.

Η Σιράλια είχε ήδη κάνει ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας και τους είχε διαβεβαιώσει πως κανείς δεν ήταν κοντά τους: ούτε καν μες στην αποθήκη ή στο παλιό μηχανουργείο.

Αλλά η Λοτρίνθα εξακολουθούσε να αισθάνεται νευρική, παρότι το ήξερε ότι ήταν παράλογο. Ή, ίσως, όχι και τόσο παράλογο, σκεφτόταν. *Είμαστε έτοιμοι για δολιοφθορά εναντίον του Βασιλικού Στρατού.* Αυτό, από τη μια τής έδινε χαρά, από την άλλη τη γέμιζε φόβο. *Διάλεξε το ένα από τα δύο!* είπε στον εαυτό της. *Το πρώτο. Διάλεξε το πρώτο.*

Ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος έβγαλε το συμφωνημένο κοφτό σφύριγμα που σήμαινε ότι εκείνος κι ο Νέλδουρ έβλεπαν το τρένο να έρχεται. Αν και δεν ήταν πραγματικά απαραίτητο: ο θόρυβος που έκανε η αμαξοστοιχία αποτελούσε αρκετή προειδοποίηση.

Η Λοτρίνθα ανέσυρε από το σακούλι στη ζώνη της μια από τις βόμβες που τους είχε ετοιμάσει ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ που δεν της έμοιαζε και τόσο καλά στα μυαλά του. Ήθελε ο ίδιος νάρθει εδώ! Έτσι έλεγε στον Νέλδουρ. Αλλά ο Αρχικαλεστής είχε αρνηθεί τη βοήθειά του· του είχε πει ότι θα τον χρειαζόνταν αργότερα: τώρα δεν υπήρχε λόγος να δραστηριοποιηθεί τόσο πολύ.

Από την άλλη μεριά του Σιδηροδρομικού Σταθμού – αντίκρυ του μέρους όπου η Λοτρίνθα και οι άλλοι κρύβονταν – ήταν σταθμευμένα τέσσερα στρατιωτικά φορτηγά που κι αυτά περίμεναν το τρένο προφανώς. Η Λοτρίνθα δεν τα έβλεπε και πολύ καλά από εδώ· τα είχε δει πιο πριν, όμως. Τώρα ήταν, για εκείνη, μερικοί σκοτεινοί όγκοι απλώς. Αλλά διέκρινε ότι αρκετοί μαχητές της Βασίλισσας στέκονταν μέσα και γύρω από τον σταθμό. Ο Νέλδουρ είχε πει: *Αν οι Κουβαλητές δεν μας έβρισκαν ετούτο το μέρος, θάταν δύσκολο να τους κρυφτούμε. Οι Κουβαλητές πάντα ξέρουν τι κάνουν εδώ πέρα.*

Η αμαξοστοιχία κατέφτασε, κόβοντας ταχύτητα. Τα μέταλλά της σύριζαν και ούρλιαζαν, τα φώτα της διέλυαν τα σκοτάδια της νύχτας που είχε μόλις πέσει στη Βορσίραθ.

Ο Ναλτάφιρ κι ο Νέλδουρ πήδησαν απ'το χαμηλό δώμα, και ο δεύτερος είπε στους άλλους: «Το τρίτο βαγόνι είναι, μην ξεχνάτε.» Δεν το είχε καταλάβει βλέποντάς το· του το είχαν πει οι Κουβαλητές κι αυτό. Η Λοτρίνθα το ήξερε. Όλοι τους το ήξεραν.

Και τώρα έτρεξαν, όχι προς τις αποβάθρες του σταθμού οι οποίες φρουρούνταν από βασιλικούς μαχητές, αλλά προς τα κάγκελα: προς μια συγκεκριμένη μεριά όπου οι Κουβαλητές τούς είχαν διαβεβαιώσει ότι τα κάγκελα θα την αποδυναμωμένα, «ροκανισμένα». Ο Νέλδουρ τα κλότσησε κι έπεσαν, και εκείνος κι οι σύντροφοί του μπήκαν στον σταθμό από το πλάι, από τις ράγες, από ένα σημείο που οι φρουροί δεν φυλούσαν άμεσα. Το τρίτο βαγόνι του τρένου ήταν σταματημένο αντίκρυ τους, οι πόρτες του τώρα άνοιγαν. Και η Λοτρίνθα, ο Ραμάλθιν, η Κέσριμιθ, και ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος πέταξαν βόμβες καταπάνω του, ενώ ο Νέλδουρ, ο Ναλτάφιρ, ο Θέλεντιρ, και η Σιράλια'χοκ πυροβολούσαν τους φρουρούς, για να τους κρατήσουν μακριά.

Κρότοι τράνταξαν τη νύχτα, λάμπεις την έκαναν μέρα προς στιγμή. Ουρλιαχτά και κραυγές ακούστηκαν μέσα από τον σαματά – και περισσότεροι κρότοι και λάμπεις ακολούθησαν τους πρώτους καθώς οι δολιοφθορείς είχαν χτυπήσει εξοπλισμούς που ήταν εκρηκτικοί. Φλεγόμενα κομμάτια τινάζονταν αποδώ κι αποκεί, πυκνοί καπνοί σηκώονταν.

Οι μαχητές της Βασίλισσας πυροβολούσαν τώρα, αλλά δεν ήταν εύκολο να σημαδέψουν. Φώναζαν και έτρεχαν.

«Πάμε!» είπε ο Νέλδουρ. «Πάμε!»

Κι έτρεξαν κι αυτοί, βγήκαν από τα σπασμένα κάγκελα απ'όπου είχαν μπει, βρέθηκαν κοντά στην αποθήκη και το παλιό μηχανουργείο, γλίστρησαν στο σοκάκι ανάμεσά τους. Η καρδιά της Λοτρίνθα χτυπούσε γρήγορα κάτω απ'το στήθος της, και χαιρόταν που αισθανόταν τον ενθουσιασμό της δυνατότερο από τον φόβο της. Αυτό δεν ήθελε; Να επιστρέψει στη Βορσίραθ δεν ήθελε; Να επιστρέψει και να χτυπήσει, άγρια, αυτούς που είχαν δολοφονήσει την αδελφή της;

Από αύριο, σκέφτηκε, θα οδηγήσω τον Νέλδουρ σε ανθρώπους που πιστεύω ότι μπορεί να μας βοηθήσουν, αν κι εκείνος συμφ–

Καπνός τούς τύλιξε ξαφνικά καθώς είχαν βγει απ'την άλλη μεριά του σοκακιού. Καπνός! Από πού είχε έρθει; Η Λοτρίνθα δεν μπορούσε να καταλάβει. Αποκλείεται να ήταν από τις εκρήξεις στον σταθμό.

«Εχθρός!» προειδοποίησε ο Ραμάλθιν πλάι της, και η Λοτρίνθα γύρισε και διέκρινε μέσα από τη θολούρα μια μορφή νάρχεται καταπάνω τους – έναν λυκοκαβαλάρη.

«Ποιοι...;» ακούστηκε από κάπου η φωνή του Ναλτάφιρ.

Ο Ραμάλθιν έκανε να τραβήξει το πιστόλι του, μα δεν πρόλαβε· ο λυκοκαβαλάρης τον χτύπησε με κάτι μακρύ (ραβδί, ίσως), τον βρήκε στο στήθος, και τον σώριασε, τινάζοντάς τον πίσω και κάτω.

Ζύγωσε τη Λοτρίνθα, η οποία είχε προλάβει να τραβήξει το δικό της πιστόλι. Αλλά πάλι το ραβδί του άγνωστου κουκουλοφόρου κινήθηκε γρήγορα· χτύπησε τον καρπό της και το όπλο της έπεσε: αισθάνθηκε ολόκληρο το χέρι της να μουδιάζει. Και, ξαφνικά, ο εχθρός ήταν δίπλα της και την άρπαζε απ'τα κοντά της μαλλιά με το ένα χέρι (της είχε πέσει η κουκούλα της, ή της την είχε τραβήξει;) ενώ με το άλλο (είχε ρίξει κάτω το ραβδί του;) έβαλε κάτι επάνω στον λαιμό της, γύρω απ'τον λαιμό της, και απότομα το έκλεισε μ'ένα μεταλλικό κλικ. Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε ένα ρεύμα να τη διατρέχει, ξεκινώντας από εκεί, από τον λαιμό, και να τη μουδιάζει παντού, να την παραλύει· ούτε να φωνάξει δεν μπορούσε. Και κατάλαβε τι είχε χρησιμοποιήσει ο εχθρός εναντίον της: παραλυτικό κολάρο. Μια συσκευή που χρησιμοποιούσαν ή για να τιμωρούν ανυπάκουους δούλους ή για να ακινητοποιούν επικίνδυνους κακοποιούς. Κατανάλωνε ενέργεια· είχε μπαταρία που διαρκούσε δυο, τρεις ώρες, αλλά πολλές φορές, ώσπου να τελειώσει, το θύμα ήταν συνήθως λιπόθυμο.

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε τον λυκοκαβαλάρη να την αρπάζει και να τη σηκώνει, να την παίρνει πάνω στη σέλα του γιγαντόλυκού του. Και τώρα ο λύκος έτρεχε, ενώ η Λοτρίνθα κρεμόταν σαν σακί μπροστά στον άγνωστο, μη μπορώντας να κουνήσει ούτε τα μικρά της δάχτυλα, νιώθοντας τη γλώσσα της πελώρια μες στο στόμα της.

Με παίρνει... Με απαγάγει... Άνθρωπος της Βασίλισσας!... Πώς μ'αναγνώρισε; Πώς ήξερε ότι ήμουν εδώ;... Ακόμα και οι σκέψεις της ήταν μουδιασμένες. Ήταν τρομοκρατημένη. Ζαλιζόταν.

Λιποθύμησε.

Ο Ραμάλθιν έπεσε κάτω, στο πλακόστρωτο, ανάσκελα, ύστερα από το χτύπημα στο στήθος, με την ανάσα του κομμένη. Και μέχρι να

σηκωθεί ξανά είχε δει τον λυκοκαβαλάρη ν'αρπάξει τη Λοτρίνθα και να φεύγει, να χάνεται μες στους καπνούς. Οι άλλοι φώναζαν τριγύρω.

Ένα πελώριο νυχάτο χέρι ήρθε από δίπλα για να τον αρπάξει – ένα χέρι μακρύ, βγαλμένο από εφιάλτες – το χέρι ενός δαίμονα.

Κάποιος – ο Νέλδουρ μάλλον – φώναξε: «Ίσκιοι! Τον Σιλίσβας στο νου σας, και τρέξτε μακριά αποδώ! Ίσκιοι! Πέταξαν βόμβα σκιάς!»

Ένας πυροβολισμός, κι ακόμα ένας.

«Όχι, ανόητοι! Μη ρίχνετε!» Ο Νέλδουρ ξανά.

Μια κραυγή πόνου είχε ακουστεί – κάποιος είχε πετύχει κάποιον άλλο.

Ο Ραμάλθιν μετά βίας συγκρατήθηκε απ'το να τραβήξει τη σκανδάλη του δικού του πιστολιού καθώς έβλεπε μια αλλόκοτη, λυγιστή μορφή με μεγάλα, νυχάτα χέρια να τον ζυγώνει. Έφερε στη σκέψη του τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και κατάλαβε ότι δεν έβλεπε παρά στροβιλιζόμενους καπνούς μες στα σκοτάδια της νύχτας που διαλύονταν από το αντιφέγγισμα της φωτιάς που είχαν προκαλέσει οι εκρήξεις στον σταθμό.

Στράφηκε απ'την άλλη, στράφηκε προς τη μεριά όπου είχε τρέξει ο λυκοκαβαλάρης που άρπαξε τη Λοτρίνθα, κι έτρεξε κι εκείνος. *Γιατί έκλεψε τη Λοτρίνθα; Το ήξερε πως ήταν αυτή, ή το έκανε τυχαία; Ήταν κι άλλοι λυκοκαβαλάρηδες εδώ; Έκλεψαν κι άλλους από εμάς;* Μεσ στη θολούρα, δεν μπορούσε νάναι βέβαιος για τίποτα.

Καθώς, τρέχοντας, έβγαινε απ'τους καπνούς κι απομακρυνόταν από τους απελευθερωμένους Ίσκιους, το βλέμμα του έφαξε για τον λυκοκαβαλάρη που είχε κλέψει τη Λοτρίνθα· μα δεν τον είδε πουθενά. Πού είχε εξαφανιστεί, ο καταραμένος;

«Λοτρίνθα!» φώναξε. «Λοτρίνθα!

»ΛΟΤΡΙΝΘΑ!»

Καμιά απάντηση, όμως, δεν έλαβε από εκείνη. Γιατί δεν ούρλιαζε; Γιατί δεν τους καλούσε να τη βοηθήσουν; Τόσο πολύ είχε τρομοκρατηθεί;

Ο Ραμάλθιν στράφηκε προς τους καπνούς και είδε τους άλλους να βγαίνουν από εκεί, ενώ η Σιράλια ήταν καταφανές ότι έκανε κάποιο ξόρκι – ίσως για να διώξει τους Ίσκιους, γιατί ο Ραμάλθιν δεν τους διέκρινε καθόλου πλέον, δεν έβλεπε τίποτα το παραισθητικό, το εφιαλτικό, το τελείως αλλόκοτο.

Ο Νέλδουρ τον πλησίασε πρώτος, μοιάζοντας με ζωντανή σκιά έτσι όπως η οργανική στολή του απόδιωχνε το φως. Ο Ραμάλθιν δεν θα

καταλάβαινε καν ότι ήταν ο Νέλδουρ, και όχι ο Ναλτάφιρ, αν δεν του μιλούσε. «Πού είναι η Λοτρίνθα;»

«Δεν είδες τι έγινε; Την άρπαξε κι έφυγε, μα τον Νούρκας! Την άρπαξε κι έφυγε!»

«Ποιος;»

«Ο λυκοκαβαλάρης.»

«Δεν είδα κανέναν λυκοκαβαλάρη...»

«Τον είδα εγώ,» είπε η Σιράλια. «Ήταν ένας λυκοκαβαλάρης εδώ.»

«Κι εγώ τον είδα,» είπε ο Θέλεντιρ.

Ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος κούτσαινε· αυτός ήταν που είχε χτυπηθεί από τον πυροβολισμό εξαιτίας της σύγχυσης που είχαν προκαλέσει οι απελευθερωμένοι Ίσκιιοι.

«Εγώ είδα έναν άλλο,» είπε η Κέσριμιθ, «και δεν ήταν πάνω σε λύκο. Αυτός ο καριόλης πρέπει να πέταξε τη βόμβα σκιάς.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Νέλδουρ, «κι εγώ αυτόν είδα. Αλλά νομίζω ότι κάπου πρέπει να ήταν κι ένας τρίτος· αλλιώς, από πού ήρθαν οι καπνοί;»

«Γιατί άρπαξαν τη Λοτρίνθα, μα τον Νούρκας;» είπε ο Ραμάλθιν. «Προσπάθησαν ν'αρπάξουν και κανέναν άλλο;»

Κανείς δεν έδωσε θετική απάντηση.

«Πάμε να φύγουμε,» είπε ο Νέλδουρ, «γιατί οι λύκοι της Σφετερίστριας δεν είναι μακριά, παρότι απασχολημένοι από τις εκρήξεις.»

«Μα – η Λοτρίνθα!»

«Πάμε, Ραμάλθιν – δεν υπάρχει χρόνος!»

Έτρεξαν μέσα σ'ένα σοκάκι πάλι, αφήνοντας τον μεγαλύτερο δρόμο πίσω τους. Ο Φέτανιρ κούτσαινε ολοφάνερα, αλλά δεν είχε πρόβλημα ν'ακολουθεί, ειδικά έτσι όπως τον υποβάσταζε η Κέσριμιθ. Ποιος τον είχε πυροβολήσει; Αυτή, ή ο Θέλεντιρ; Ή ο Ναλτάφιρ; αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Ραμάλθιν. Αλλά δεν είχε σημασία αυτό τώρα.

«Γιατί άρπαξε τη Λοτρίνθα, ο σκοτοφαγωμένος, Νέλδουρ; *Γιατί;*»

«Δεν ξέρω...»

«Ήταν σαν να ήρθε ειδικά γι'αυτήν. Τον είδα πώς ορμούσε. Δεν μπορεί να ήταν τυχαίο.»

«Δεν ήταν άνθρωποι της Σφετερίστριας, πάντως.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Έχεις ξαναδεί ανθρώπους της Σφετερίστριας να δρουν έτσι; Εκτός των άλλων, αν ήξεραν για εμάς, γιατί να μη μας χτυπήσουν *προτού* επιτεθούμε στο τρένο;»

«Τι θες να πεις;»

«Ότι κάτι πολύ περίεργο συνέβη εδώ.»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε στη Σιράλια. «Μπορείς να βρεις τη Λοτρίνθα με τη μαγεία σου;»

«Όχι. Δε γνωρίζω το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, δυστυχώς.»

Ο Ραμάλθιν καταράστηκε στο όνομα του Πεινασμένου Σκοταδιού. Και σταμάτησε να τρέχει. Είχαν απομακρυνθεί αρκετά, άλλωστε, από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό. «Πρέπει να τη βοηθήσουμε,» είπε καθώς κι οι άλλοι σταματούσαν γύρω του. «Δε μπορούμε να την αφήσουμε στα χέρια τους, όποιοι κι αν είναι!»

«Προς τα πού πήγε αυτός που την έκλειψε; Πρόσεξες;» τον ρώτησε ο Νέλδουρ.

«Ναι. Προς τα εδώ όπου τρέξαμε κι εμείς πήγε.»

«Δε φαινόταν πουθενά.»

«Ίσως νάστριψε κάπου, δεν ξέρω... Ποιοι διάολοι μπορεί να ήταν, Νέλδουρ; Ποιοι μπορεί να έκαναν κάτι τέτοιο; Κάποιος απ'τους ανθρώπους σου πρέπει να μας πρόδωσε – δεν υπάρχει άλλη εξήγηση!»

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ έμεινε σιωπηλός, γιατί φοβόταν πως ο Ραμάλθιν ίσως να είχε δίκιο. Αν κάποιος δεν τους είχε προδώσει, πώς αλλιώς να είχε μαθευτεί ότι απόψε θα ήταν εδώ; *Ποιος, όμως, να μας πρόδωσε; Οι Κουβαλητές; Γιατί;*

Και – κυρίως – σε ποιους; Ποιοι μας επιτέθηκαν;

Ο Ραμάλθιν, βλέποντας πως ο Αρχικαλεστής δεν θα έδινε απάντηση, είπε: «Πρέπει να τη βρούμε *τώρα*. Κάποια ίχνη θα έχει αφήσει πίσω του, δεν μπορεί.»

«Ίχνη;» ρουθούνισε ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος. «Στο πλακόστρωτο πόλης; Μόνο αν τα πέλματα του γιγαντόλυκου του ήταν βρόμικα!»

«Ας το διαπιστώσουμε.»

Ο Νέλδουρ είπε: «Με προσοχή, όμως, και έχοντας μάτια και στην πλάτη. Μπορεί να πλησιάσουν οι μαχητές της Σφετερίστριας.»

Η Λοτρίνθα συνήλθε νιώθοντας κάποιον να τσιμπά το αριστερό της στήθος, επώδυνα.

Τα μάτια της άνοιξαν και συνειδητοποίησε ότι εξακολουθούσε να βρίσκεται πάνω σε σέλα γιγαντόλυκου, οριζοντίως, πεσμένη σαν σακί, με τα πόδια της να κρέμονται απ'τη μια και το κεφάλι της απ'την άλλη. Αισθανόταν μουνδιασμένη παντού· το παραλυτικό κολάρο α-κόμα ήταν στον λαιμό της. Τα μάτια της ίσως να μην άνοιξαν, λοιπόν·

ίσως απλά η όρασή της να επανήλθε. Ή τα βλέφαρά της μπορούσε να τα κινήσει; Το δοκίμασε και κατάλαβε ότι, όντως, μπορούσε· επομένως, τα παραλυτικά κολάρα δεν—

Την τσίμπησε στο αριστερό στήθος ξανά – ο ανώμαλος! Τι ήταν, βιαστής;

Την έπιασε απ'τα μαλλιά και σήκωσε το κεφάλι της, το γύρισε έτσι ώστε να κοιτάξει το πρόσωπό της καθώς ήταν καθισμένος πίσω της στη σέλα. Και είδε κι εκείνη το πρόσωπό του μες στην κουκούλα του, παρότι ήταν νύχτα και ο φωτισμός ελάχιστος. Είδε το πρόσωπό του, και το αναγνώρισε, νόμιζε. Πού το είχε ξαναδεί; Το είχε, πράγματι, ξαναδεί κάπου;

Ο άντρας άφησε τα μαλλιά της και το κεφάλι της κρεμάστηκε πάλι στο πλάι. *Ήθελε να διαπιστώσει αν έχω συνέλθει*, συμπέρανε η Λοτρίνθα. *Γι'αυτό με τοιμούσε πιο πριν: για να ξυπνήσω*. Τώρα δεν την ενοχλούσε πλέον. *Γιατί, όμως, να με χρειάζεται ξύπνια; Πού πηγαίνουμε;*

Δεν άργησε να λάβει απάντηση στο ερώτημά της.

Κρεμασμένη στο πλάι του γιγαντόλυκου, ανήμπορη να κινηθεί, και νιώθοντας να ζαλίζεται, στα όρια πάλι του να λιποθυμήσει, είδε μια μεγάλη, δίφυλλη πύλη από μέταλλο. Είχε αποτυπώματα λουλουδιών γύρω-γύρω, και στο κέντρο κάθε φύλλου της ήταν ένα σύμβολο που η Λοτρίνθα γνώριζε καλά: το οικοσημο των Σέντριβεμ.

Μάλιστα, αναγνώριζε και την ίδια την πύλη: ήταν η είσοδος του κήπου του Παλατιού της Βορσίραθ, του παλατιού του Δούκα Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, του συζύγου και δολοφόνου της αδελφής της.

Αυτό ήταν σαν εφιάλτης που είχε ζωντανέψει, μα τον Νούρκας! Αισθανόταν τρομοκρατημένη, κι εξαιτίας του παραλυτικού κολάρου δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε το δαχτυλάκι της για να βοηθήσει τον εαυτό της – μόνο μικροκινήσεις μπορούσε να κάνει, όπως ν'ανοιγοκλείσει τα βλέφαρά της, να σουφρώσει τη μύτη της, να σμίξει τα χείλη της. Η γλώσσα της ήταν άχρηστη μες στο στόμα της.

Μπροστά στην πύλη του κήπου του παλατιού δεν φαινόταν κανείς, όμως η Λοτρίνθα ήξερε ότι υπήρχαν φρουροί από πίσω και παρακολουθούσαν μέσω τηλεοπτικών πομπών που τα μηχανικά μάτια τους διακρίνονταν, μαύρα και ψυχρά, δεξιά κι αριστερά της πύλης.

Ο λυκοκαβαλάρης σταμάτησε τον γιγαντόλυκό του τραβώντας τα γκέμια, και φώναξε: «Σας φέρνω μια γυναίκα που ο Δούκας και η Δούκισσα αναζητούν εδώ και καιρό! Τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ! Τη

Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ! Τη βρήκα να τριγυρίζει στο Μεγάλο Λιμάνι! Να τριγυρίζει στο *Μεγάλο Λιμάνι!*»

Η Λοτρίνθα ξαφνιάστηκε. Στο *Μεγάλο Λιμάνι*; Τι λέ-;

Την έριξε, απότομα, από τη σέλα του γιγαντόλυκου.

Ο ώμος της χτύπησε επώδυνα στο πλακόστρωτο, και τα δόντια της έτριξαν μες στο στόμα της, δαγκώνοντας και την παράλυτη γλώσσα της.

Προσπάθησε να κινήσει το σώμα της, για να σηκωθεί και να τρέξει προτού νάναι πολύ αργά – αν δεν ήταν *ήδη* πολύ αργά. Προσπάθησε με κάθε δύναμη που είχε: πίεσε το μυαλό της, το νευρικό της σύστημα. Αλλά τίποτα δεν έγινε! Τίποτα! Ήταν τελείως ακινητοποιημένη! Βαριανάσαινε, πανικόβλητη. Αν μπορούσε να ουρλιάξει, θα ούρλιαζε: θα ούρλιαζε σαν τρελή.

Αισθανόταν παγωμένο ιδρώτα να την έχει λούσει απ'το κεφάλι ως τις πατούσες.

Είδε τη σκιά του λυκοκαβαλάρη ν'απομακρύνεται, άκουσε το φευγαλέο αλύχτημα του λύκου του. Δε θα περίμενε να λάβει την αμοιβή του, ο σκοτοφαγωμένος δαίμονας του Σκοταδιού; Γιατί τότε κάνει αυτό; Ποιος ήταν; *Πού τον έχω ξαναδεί;*

Η πύλη άνοιξε τρίζοντας εύηχα, καλολαδωμένη. Η Λοτρίνθα αντίκρισε μποτοφορεμένα πόδια να βγαίνουν, άκουσε φωνές:

«Γιατί έφυγε έτσι αυτός;»

«Παγίδα είναι· προσέχετε!»

«Δε μοιάζει για παγίδα, Υποδιοικήτρια.»

«Θα την έριχνε έτσι κάτω και θάφευγε αν όντως ήταν αυτή που λέει; Δε θάθελε αμοιβή; Είστε ανόητοι;»

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε κάποιον να την αρπάζει απ'την αριστερή μασχάλη και να προσπαθεί να τη σηκώσει. «Πάτα στα πόδια σου!» την πρόσταξε.

Δε μπορώ, ηλίθιε! Δεν καταλαβαίνεις; Ένωθε δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό της. Δεν είχε κανέναν τρόπο να τους ξεφύγει – κανέναν! Ούτε καν να τους παραπλανήσει κάπως. *Είμαι καταδικασμένη...*

«Δε μπορεί να σταθεί, ρε!» είπε ένας άλλος. «Κάτι έχει· δεν είναι καλά.» Και την έπιασε κι αυτός, απ'τη δεξιά μασχάλη.

«Προσοχή!» προειδοποίησε η υποδιοικήτρια. «Κάτι ύποπτο συμβαίνει, σας λέω! Και δε σας είπα να τη σηκώσετε ακόμα! Ποιος είναι αρχηγός εδώ, μα το Ιερό Δέος;»

Καθώς οι δυο άντρες κρατούσαν όρθια τη Λοτρίνθα, εκείνη είδε τη γυναίκα που μιλούσε: μια στρατιωτικό του Βασιλείου, γαλανόδερμη σαν την ίδια, να τη σημαδεύει με πιστόλι. *Τι νομίζει ότι θα κάνω; Θα κινηθώ ξαφνικά και θα τους σκοτώσω όλους;*

Επάνω στο πιστόλι της υποδιοικήτριας υπήρχε φακός, τον οποίο τώρα εκείνη άναψε με μια κίνηση του αντίχειρά της. Το φως χτύπησε τη Λοτρίνθα κατάματα, ενοχλώντας την.

«Μα το Ιερό Δέος...» μουρμούρισε η υποδιοικήτρια, ξέπνοα. «Μοιάζει... Μοιάζει.»

Ο άντρας που κρατούσε τη Λοτρίνθα απ'τ'αριστερά, αυτός που την είχε ζυγώσει πρώτος, είπε: «Φορά παραλυτικό κολάρο, Υποδιοικήτρια,» αγγίζοντας το κολάρο της με το ελεύθερό του χέρι.

«Γ'αυτό λοιπόν δεν κουνιέται,» είπε ο άλλος, που την κρατούσε από τα δεξιά.

«Μην της το βγάλετε!» πρόσταξε η υποδιοικήτρια. «Μ'ακούτε τι σας λέω;»

«Μας είδες να της το βγάζουμε;» μούγκρισε ο πρώτος άντρας.

«Σας το λέω για να θυμάστε ποια είναι αρχηγός εδώ πέρα! Ό,τι σας κατεβαίνει κάνετε!»

«Εντάξει,» είπε ο άντρας που κρατούσε τη Λοτρίνθα από τα δεξιά. «Να την πάμε μέσα τώρα; Ή θα στεκόμαστε έξω απ'την πύλη και θα σ'ακούμε να μιλάς;»

«Κουνηθείτε!»

Οι δυο άντρες τράβηξαν τη Λοτρίνθα στο εσωτερικό του κήπου. Πίσω της άκουσε τη μεταλλική πύλη να κλείνει.

Η υποδιοικήτρια είπε σε κάποιους άλλους να έρθουν για να φρουρούν προσωρινά – μιλώντας, μάλλον, σε τηλεπικοινωνιακό πομπό· η Λοτρίνθα δεν μπορούσε να τη δει τώρα.

Μετά, οι δύο άντρες σήκωσαν τη Λοτρίνθα ανάμεσά τους, κρατώντας την ο ένας από τις μασχάλες, ο άλλος από τα πόδια, και τη μετέφεραν στο εσωτερικό του παλατιού του Δούκα της Βοροσίραθ.

Η Ολρέκα είχε πάει να δει τις δύο κόρες της να κοιμούνται σαν όμορφα κουταβάκια, ήρεμες μες στο δωμάτιό τους, η μία τεσσάρων χρονών, η άλλη τριών. Η δεύτερη είχε αγκαλιά την πάνινη, χνουδωτή αλεπού της. Και ο μικρός γιγαντόλυκός τους, που ήταν νεαρός όπως κι εκείνες, κοιμόταν στην άκρη του δωματίου τους, εκπαιδευμένος να τις φυλά.

Η Ολρέκα έφευγε τώρα από εκεί και διασχίζοντας τα διαμερίσματα έβγαζε τα ρούχα της: τα άφηνε να γλιστράνε από πάνω της, καταλήγοντας στο πάτωμα ή σε έπιπλα, ελευθερώνοντας το κατάμαυρο, λυγρό σώμα της. Μόνο η εσάρπα αράχνης την έντυνε όταν τελικά μπήκε στο υπνοδωμάτιο όπου ήξερε πως ο σύζυγός της την περίμενε.

Ο Σέλιρ ήταν μισοξαπλωμένος στο μεγάλο τους κρεβάτι, φορώντας μια λεπτή περισκελίδα και τίποτ' άλλο, κι έχοντας μια μεγάλη κούπα στο χέρι, γεμάτη κρασί Χαρνώθιων δασών μάλλον.

Την έτεινε προς τη μεριά της Ολρέκα.

Εκείνη χαμογέλασε, πλησιάζοντας. Αλλά δεν μπόρεσε παρά να ρίξει κιόλας μια ματιά στον μεγάλο καθρέφτη παραδίπλα, όπου φαινόταν η λυγρή μορφή της: κι αυτό που είδε δεν την άφησε δυσαρεστημένη. *Σαν θεά της νύχτας...* σκέφτηκε.

Έπιασε την κούπα κι έκανε να την πάρει από το χέρι του άντρα της, αλλά εκείνος την κράτησε γερά. Το χαμόγελο της Ολρέκα πλάτυνε. Κάθισε πλάι του, ξαπλώνοντας πάνω στα πλευρά του, και ο Σέλιρ τής έδωσε να πει από την κούπα. Ναι, όντως κρασί Χαρνώθιων δασών ήταν...

Το άλλο χέρι του Σέλιρ έπιασε την εσάρπα αράχνης, τραβώντας την από τους ώμους της, γαργαλώντας τα στήθη της.

Ο τηλεπικοινωνιακός διάυλος του δωματίου κουδούνισε ενοχλητικά.

«Τέτοια ώρα;» έκανε η Ολρέκα, μορφάζοντας.

Κι οι δυο τους ήξεραν ότι πρέπει να ήταν κάτι σημαντικό.

Και, όπως διαπίστωσαν, ήταν.

Την είχαν ρίξει στο χαλί μιας αίθουσας που αναγνώριζε. Δεν ήταν η Κεντρική Σάλα του παλατιού· ήταν ένα δωμάτιο όχι και τόσο μακριά από αυτήν. Ακόμα δεν μπορούσε να κουνηθεί, ακόμα το παραλυτικό κολάρο την κρατούσε ακινητοποιημένη. Πόσο θα διαρκούσε η μπαταρία του; *Ίσως μπορούσα, κάπως, να το εκμεταλλευτώ αυτό— Ανόητη, νομίζεις ότι θα τους ξεφύγεις;*

Γιατί μ'έφερε εδώ αλλά δεν περίμενε καν να τον ανταμείψουν; Και τους είπε και ψέματα! Είπε ότι με βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι. Το είπε δύο φορές, μάλιστα. Γιατί;

Σύντομα, η Λοτρίνθα είδε δυο καινούργια ζευγάρια πόδια να παίζουν στην αίθουσα, το ένα – αντρικό – ντυμένο με μπότες καταστρώματος, το άλλο – γυναικείο – με υποδήματα γάτας. Και ήξερε ποιοι

ήταν αυτοί οι δύο· το καταλάβαινε, χωρίς να μπορεί να υψώσει το βλέμμα της αρκετά για να κοιτάξει τα πρόσωπά τους.

«Γυρίστε τη, να τη δούμε καλύτερα!» πρόσταξε η Ολρέκα, και ο ένας φρουρός έπιασε τα κοντά, καστανά μαλλιά της αιχμάλωτης και σήκωσε το κεφάλι της, στρέφοντας την όψη της προς τον Δούκα και τη Δούκισσα.

«Αυτή είναι!» αναφώνησε η Ολρέκα, αναγνωρίζοντας αμέσως τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.

«Πού τη βρήκατε;» ρώτησε ο Σέλιρ. «Προσπαθούσε να εισβάλει στο παλάτι;»

«Όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η υποδιοικήτρια που ήταν μαζί με τους φρουρούς. «Την έριξε ένας λυκοκαβαλάρης έξω απ'την πύλη φωνάζοντας τ'όνομά της.»

«Εσύ είσαι υπεύθυνη για την πύλη του κήπου απόψε;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Εκτός από αυτήν, στην αίθουσα βρίσκονταν οι άλλοι δύο φρουροί της πύλης και ο Διοικητής Ασφαλείας του Παλατιού, ο Φόρναλιν ωλ Σέντριβεμ, που ήταν αδελφός του Σέλιρ και τώρα στεκόταν σε μια από τις γωνίες της αίθουσας, σιωπηλός, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. Η Λοτρίνθα δεν τον έβλεπε· μόνο ο Δούκας και η Δούκισσα τον έβλεπαν.

«Γιατί δεν μπορεί να σταθεί;» ρώτησε η Ολρέκα.

«Της φοράνε παραλυτικό κολάρο, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η υποδιοικήτρια.

«Ποιος ήταν αυτός ο λυκοκαβαλάρης που την έφερε;» ζήτησε να μάθει ο Σέλιρ. «Πού τη βρήκε;»

«Φώναξε πως την έπιασε στο Μεγάλο Λιμάνι, Άρχοντά μου· και μετά έφυγε.»

«Έφυγε...»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Δεν έμεινε καθόλου να σας μιλήσει;»

«Όχι.»

Η Σέλιρ και η Ολρέκα αλληλοκοιτάχτηκαν, παραξενεμένοι, συνοφρυωμένοι. Και ο Δούκας ρώτησε την υποδιοικήτρια: «Ήταν κάποιος από τους μαχητές μας;»

«Όχι— Δεν ξέρω, Άρχοντά μου. Δε φαινόταν καθόλου η όψη του, ούτε αν φορούσε στολή. Μάλλον δεν φορούσε στολή. Μάλλον δεν ήταν δικός μας άνθρωπος.»

«Βγάλτε της το κολάρο,» πρόσταξε ο Σέλιρ.

Οι δύο φρουροί σήκωσαν τη Λοτρίνθα όρθια ανάμεσά τους, και ο ένας πάτησε ένα κουμπί επάνω στο κολάρο. Ένα μεταλλικό κλικ ήχησε.

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε το σώμα της ν' αρχίζει να ξεμουδιάζει, σαν πριν από λίγο κάτι να ήταν γαντζωμένο στο νευρικό της σύστημα, κάτι που τώρα είχε φύγει.

«Ποιος σ' έφερε εδώ, προδότρια;» τη ρώτησε η Ολρέκα.

Η Λοτρίνθα δεν μπορούσε ακόμα να μιλήσει· η γλώσσα της ήταν πολύ δύσκαμπτη.

«Σε ρωτάω!» φώναξε η Ολρέκα.

Η Λοτρίνθα σκέφτηκε πως κάτι έπρεπε να κάνει για να τους ξεφύγει· ή, αν όχι να τους ξεφύγει, τότε να πάρει επιτέλους την εκδίκησή της, ακόμα κι αν αυτό την οδηγούσε στον Μεταθανάτιο Κήπο. Τι είχε να χάσει, εδώ που είχε φτάσει;

Έκλεισε τα μάτια κι άφησε το κεφάλι της να γείρει στο πλάι, ενώ οι δυο φρουροί συνέχιζαν να την κρατάνε ανάμεσά τους.

«Λιποθύμηση,» είπε ο Σέλιρ. «Βάλτε τη να καθίσει. Βάλτε την εκεί, στον καναπέ.»

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε να την τραβάνε και να την αφήνουν να καθίσει κάπου μαλακά. Δεν κινήθηκε καθόλου, έχοντας το σώμα της τελείως ελεύθερο, αλλά προσπαθώντας συγχρόνως να βάλει όλα της τα νεύρα σε λειτουργία. Δεν αισθανόταν τη γλώσσα της τόσο δύσκαμπτη πλέον...

«Ξυπνήστε την, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!» πρόσταξε η Ολρέκα. «Ρίξτε της νερό στο κεφάλι.»

Έλα να μου το ρίξεις εσύ, άτριχη λύκαινα! σκέφτηκε η Λοτρίνθα, με τα μάτια κλειστά. *Έλα κοντά μου!*

Ο Φόρναλιν, που δεν ήταν γαλανόδερμος σαν τον αδελφό του αλλά μαυρόδερμος με κατάλευκα μαλλιά (ναι, από εκείνους τους πολύ σπάνιους λευκομάλληδες Μοργκιανούς – τους ακόμα πιο σπάνιους από τους ξανθούς), γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι από μια κρυστάλλινη καράφα πάνω στην κάβα της αίθουσας και ζυγώνοντας τη Λοτρίνθα έριξε νερό στο κεφάλι της.

Εκείνη δεν κινήθηκε· άνοιξε τα μάτια της ελάχιστα μόνο, ίσα για να δει ποιος ήταν. Ο αδελφός του, σκέφτηκε. Είχε ακούσει, πιο πριν, την υποδιοικήτρια να του μιλά, αλλά δεν τον είχε αντικρίσει έτσι όπως την

κρατούσαν οι φρουροί, και δεν ήταν καν βέβαιη ότι τώρα βρισκόταν στην αίθουσα. Τελικά, όμως, εδώ ήταν.

Κι ένα πιστόλι κρεμόταν από τη ζώνη του.

Η Λοτρίνθα έμεινε ακίνητη, και ο Φόρναλιν έσκυψε και την ταρακούνησε από τον ώμο, με το ένα χέρι. «Ξύπνα!»

Η Λοτρίνθα νόμιζε ότι τώρα μπορούσε να κινηθεί κανονικά: η επίδραση του παραλυτικού κολάρου είχε περάσει. *Και δεν θάχω καλύτερη ευκαιρία.*

Ανοίγοντας τα μάτια διάπλατα, κινήθηκε. Με το ένα χέρι άρπαξε τον Φόρναλιν από τα μαλακά, πιέζοντας όσο πιο δυνατά μπορούσε, και με το άλλο χέρι άδραξε το πιστόλι του, τραβώντας το από τη θήκη. Καθώς ο Διοικητής Ασφαλείας του Παλατιού κατέρρεε αλυχτώντας σαν λαβωμένος λύκος, η Λοτρίνθα πετάχτηκε όρθια, υψώνοντας το πιστόλι, γυρίζοντας για να βρει τους δύο στόχους της, για να σημαδέψει – ποιος ήταν πρώτος; – την Ολρέκα–

– η οποία ούρλιαξε–

– και ο Σέλιρ την άρπαξε αμέσως απ' το φόρεμα γλυκού απογεύματος που φορούσε και την τράβηξε κάτω, στο χαλί του πατώματος, μαζί του–

– καθώς η Λοτρίνθα πίεζε τη σκανδάλη και ο πυροβολισμός αντηχούσε δυνατά μες στην αίθουσα. Ένας πίνακας έσπασε, γυαλιά τινάχτηκαν.

Μια σκιά ερχόταν από δίπλα της! Η Λοτρίνθα έκανε να γυρίσει και, συγχρόνως, να την αποφύγει, μα δεν αποδείχτηκε αρκετά γρήγορη. Ήταν μια οπλολόγχη – το πέρας μιας οπλολόγχης – και τη βρήκε στη μύτη. Η Λοτρίνθα άκουσε ένα έντονο ΚΡΑΚ! μέσα στο κρανίο της καθώς το κόκαλο έσπαγε· είδε λάμπεις μπροστά της, είδε σκοτάδια. Παραπάτησε, σκόνταψε. Τα σκοτάδια την τύλιξαν.

Ο φρουρός που την είχε χτυπήσει γύρισε την οπλολόγχη του επιδέξια απ' την άλλη μεριά και σημάδεψε την πεσμένη γυναίκα με την κάννη, αν και δεν φαινόταν πως εκείνη θα ξανασηκωνόταν.

Ο Φόρναλιν ανασηκώθηκε πάνω στο χαλί, βογκώντας και κρατώντας τον τσακισμένο ανδρισμό του με το ένα χέρι.

Ο Σέλιρ και η Ολρέκα ορθώθηκαν, ο πρώτος έχοντας ξεθηκαρώσει το πιστόλι του, η δεύτερη με το φόρεμα γλυκού απογεύματος σκισμένο από το απότομο τράβηγμα του συζύγου της το οποίο της είχε σώσει τη ζωή.

«Δέστε την, την τρελή λύκαινα!» ούρλιαξε δείχνοντας την πεσμένη Λοτρίνθα. «Δέστε την!»

«Είναι λιπόθυμη, Αρχόντισσά μου,» είπε ο άλλος φρουρός, που δεν σημάδευε τη Λοτρίνθα με την οπλολόγχη του.

«Είπα, δέστε την!»

Ο Σέλιρ έβαλε το χέρι του στους ώμους της Ολρέκα, γιατί έβλεπε ότι η σύζυγός του ήταν έξω φρενών. «Πηγαίνετε την στα μπουντρούμια,» πρόσταξε τους φρουρούς. «Θα της μιλήσουμε αργότερα.»

Η Βασίλισσα δεν κοιμόταν. Καθόταν στο γραφείο του δωματίου της και διάβαζε ένα από τα πολεμικά, ρομαντικά βιβλία του Σάρμαλκιρ αλ Νόσσελαθ, ο οποίος, όφειλε να παραδεχτεί η Ζώθμαλιρ, έγραφε πολύ καλά για άντρες. Έγραφε, μάλιστα, καλύτερα από πολλές γυναίκες. Ίσως να έφταιγε το ότι ήταν από μητριαρχικό οίκο.

Το συγκεκριμένο μυθιστόρημά του ονομαζόταν «*Η Μεάνοια της Φλόγας*».

Ένας πυροβολισμός αντήχησε και, προς στιγμή, απορροφημένη από την ανάγνωση, η Ζώθμαλιρ είχε την αίσθηση ότι βγήκε από το ίδιο το βιβλίο. Ύστερα πετάχτηκε όρθια, ρίχνοντας το βιβλίο επάνω στο γραφείο.

Ο πυροβολισμός είχε έρθει *μέσα από το παλάτι!*

Κεφάλαιο 8

Χαμένα Ίχνη και Σκιερὰ Πρόσωπα

Εψαξαν για ίχνη στο πλακόστρωτο του δρόμου αλλά, αναμενόμενα, δεν βρήκαν τίποτα. Ο λυκοκαβαλάρης είχε εξαφανιστεί σαν φάντασμα. Κλέβοντας τη Λοτρίνθα. Κλέβοντας τη Λοτρίνθα. Ο Ραμάλθιν ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι είχε συμβεί, μα τον Νούρκας! Του ήταν αδιανόητο.

Ο Νέλδουρ είπε: «Πάμε. Προτού έρθουν κι αποδώ οι μαχητές της Βασίλισσας κι αρχίσουν να ελέγχουν και να φυλακίζουν όποιον—»

«Δε μπορούμε να την εγκαταλείψουμε, Νέλδουρ!»

«Δε γίνεται αλλιώς τώρα—»

«Εγώ δεν την εγκαταλείπω. Εσείς πηγαίνετε!»

«Άμα έρθουν εδώ θα σε πιάσουν· δε θα κάνουν καν ερωτήσεις. Τώρα είναι ακόμα αποπροσανατολισμένοι απ'τις εκρήξ—»

«Δε φεύγω χωρίς να βρω τη Λοτρίνθα, σου λέω. Πηγαίνετε, γαμώτο!»

«Θα σε πάρουμε μαζί μας ακόμα κι άμα χρειαστεί να το κάνουμε με το ζόρι, Ραμάλθιν! Αν σ'αφήσουμε εδώ μπορεί να μπλέξ—»

«Εξαιτίας σου την έκλεψαν, Αρχικαλεστή! Κάποιοι απ'τους ανθρώπους που συναναστρέφεσαι μας πρόδωσαν.»

Η Σιράλια έπιασε τον Ραμάλθιν απ'το μπράτσο. «Ο Νέλδουρ μιλά σωστά· πρέπει να φύγουμε. Μη—»

«Όχι—»

«Άκουσέ με, Ραμάλθιν,» είπε ο Νέλδουρ. «Ίσως νάχεις δίκιο: ίσως όντως κάποιος από τους ανθρώπους που συναναστραφήκαμε να μας πρόδωσε. Όμως τώρα *πρέπει να φύγουμε*. Και θα το ερευνήσουμε το θέμα — σ'το υπόσχομαι — δε θα τ'αφήσουμε έτσι. Δεν θα το άφηνα έτσι *ούτως ή άλλως*, είτε ήσουν εσύ εδώ είτε όχι. Το καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις τι σου λέω;» Ο Αρχικαλεστής τον ατένιζε κατάματα μέσα από τις κουκούλες που κι οι δυο φορούσαν· τα μάτια τους γυάλιζαν σαν να ήταν παράφρονες.

Ο Ραμάλθιν έμεινε σιωπηλός, και ακίνητος τελείως, αλλά η ένταση μέσα του ήταν καταφανής σε όλους.

«Έλα μαζί μας,» επέμεινε ο Νέλδουρ. «Δεν έχουμε χρόνο.»

«Ακούγονται, Ιερότατε!» προειδοποίησε η Κέσριμιθ. «Έρχονται!»

Μποτοφορεμένα πόδια επάνω στο πλακόστρωτο, και μεταλλικοί τροχοί.

Ο Νέλδουρ κι οι άλλοι πιστοί του Πεπρωμένου απομακρύνθηκαν, αμέσως. Και η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ και ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ τούς ακολούθησαν.

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, ρωτώντας για τον πυροβολισμό που είχε αντηχήσει μες στο Παλάτι της Βορσίραθ, σύντομα οδηγήθηκε στα διαμερίσματα του Δούκα, και στο γραφείο του. Μαζί της ήταν η Σμαράγδα, η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου· και ο Σάρθαλιν'χοκ, ο Μάγος των Ανακτόρων. Τους είχε συναντήσει βγαίνοντας απ'τα δωμάτια της· τα δικά τους δωμάτια δεν ήταν μακριά.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ την αδελφή της και τον Δούκα. «Τι ήταν αυτός ο πυροβολισμός;» Κι οι δυο τους της φαίνονταν ταραγμένοι – εκείνη περισσότερο από εκείνον· το φόρεμα γλυκού απογεύματος που φορούσε ήταν σκισμένο σαν από κάποιο απότομο τράβηγμα. «Μας επιτέθηκαν;»

«Περίπου,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και τους έκανε νόημα να καθίσουν καθώς στεκόταν πίσω απ'το γραφείο του. Ύστερα, τους είπε τι είχε συμβεί με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.

«Ποιος ήταν αυτός που μας την παρέδωσε;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ.

«Το ίδιο αναρωτιόμαστε κι εμείς, Βασίλισσά μου,» είπε ο Δούκας, «και γι'αυτό είμαστε εδώ. Για να ρίξουμε μια ματιά στα δεδομένα που έχουμε.» Πάτησε πλήκτρα επάνω σε μια κονσόλα, και η οθόνη στον τοίχο παραδίπλα άρχισε να δείχνει αυτά που έβλεπαν οι τηλεοπτικοί πομποί της πύλης του κήπου όταν ο λυκοκαβαλάρης έφερε τη Λοτρίνθα και την έριξε κάτω σαν σακί. Ακουγόταν και η φωνή του· οι πομποί δεν έπιαναν μόνο εικόνα.

«Την πέταξε κι έφυγε...» είπε η Ζώθμαλιρ, παραξενεμένη. «Ούτε ανταμοιβή δεν περίμενε να λάβει. Και τίποτα απ'την όψη του δεν φαίνεται.» Έστρεψε το βλέμμα της στη θεία της, ερωτηματικά.

«Μοιάζει με απάτη,» είπε η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου.

«Απάτη; Εννοείς ότι η Λοτρίνθα ήρθε οικειοθελώς;»

«Ίσως.»

«Γιατί; Δεν το ξέρει ότι θα θανατωθεί, όπως ορίζει ο Νόμος του Βασιλείου;»

«Μπορεί να ήθελε να δολοφονήσει τον Δούκα μας και την Ολρέκα.»

«Να το ήθελε τόσο ώστε να είναι πρόθυμη να θυσιάσει έτσι τον εαυτό της, θεία; Αν ναι, τότε δεν ήταν και πολύ καλά προετοιμασμένη!»

Η Ολρέκα είπε: «Εμένα μού φάνηκε αρκετά αποφασισμένη.» Και τράβηξε το σκισμένο φόρεμα γλυκού απογέυματος για να καλύψει τον ώμο της.

«Δεν τα κατάφερε να σε σκοτώσει, όμως.»

«Σ'ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου, αδελφή μου...»

Ο Σέλιρ είπε: «Η αλήθεια είναι πως η ενέργειά της ήταν σπασμωδική,» τρίβοντας το καστανό του μουστάκι.

«Η όλη υπόθεση εξακολουθεί να μου μοιάζει με κάποιου είδους απάτη,» επέμεινε η Σμαράγδα, «ακόμα κι αν η Λοτρίνθα δεν ήρθε εδώ με σκοπό να σας δολοφονήσει.»

«Γιατί μπορεί να ήθελε να έρθει, τότε;» τη ρώτησε ο Δούκας.

«Δεν ξέρω. Ίσως και να μην ήθελε.»

«Μα, τώρα δεν έλεγε...;»

«Δεν είπα ότι η Λοτρίνθα ήθελε να έρθει· είπα ότι η όλη υπόθεση μοιάζει με απάτη. Αλλιώς, γιατί ο λυκοκαβαλάρης να την πετάξει έτσι έξω απ'την πύλη του κήπου, φωνάζοντας ποια είναι και πού τη βρήκε, και μετά να εξαφανιστεί σαν Ίσκιος; Ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο άνθρωπος; Αν ήταν μαχητής μας δεν θα εξαφανιζόταν. Αν ήταν οποιοσδήποτε άλλος τυχαίος που ήθελε να υπηρετήσει τη Βασίλισσά μας και το Βασίλειο, θα περίμενε να λάβει τη δίκαιη αμοιβή του. Ποιος ήταν, λοιπόν; Μπορεί κάποιος να υποθέσει;»

Ο Σιλίσβας βασίλεψε για μερικές στιγμές μες στο γραφείο του Δούκα της Βορσίραθ.

«Ούτε εγώ μπορώ να κάνω καμιά υπόθεση,» τους είπε η Σμαράγδα.

«Θα την ανακρίνουμε,» είπε η Ζώθμαλιρ. «Θα την αναγκάσουμε να ομολογήσει.»

«Θεωρώντας, φυσικά, ότι ξέρει τι συμβαίνει.»

Και όλοι τώρα κοίταζαν παραξενεμένοι την Αρχικατάσκοπο. Εκτός από τον Σάρθαλιν'χοκ, ο οποίος δεν είχε μιλήσει καθόλου από την αρχή τούτης της κουβέντας. Τώρα όμως είπε:

«Μπορώ να χρησιμοποιήσω κάποιες μεθόδους επάνω της.»

Η Λοτρίνθα ξύπνησε πονώντας.

Πονούσε η μύτη της και τα χέρια της. Κάποιος τραβούσε τα χέρια της προς τα πάνω λες κι ήθελε να τα ξεριζώσει!

Τα βλέφαρά της άνοιξαν, προσπάθησε να πάρει τον έλεγχο των χειρών της, απέτυχε, είδε ότι βρισκόταν σ'ένα μέρος σκοτεινό όπου φως έμπαινε μόνο από ένα τετράγωνο καγκελωτό άνοιγμα. Τα πόδια της δεν πατούσαν πουθενά, συνειδητοποίησε. Κλότσησε τον αέρα.

Προσπάθησε πάλι να ελευθερώσει τα χέρια της και, ξανά, απέτυχε. Δεν τα τραβούσε κανείς· ήταν κρεμασμένη από αυτά.

Κρεμασμένη μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο. Και δεν αισθανόταν μπότες στα πόδια της, ούτε πολλά ρούχα επάνω της. Μόνο το μάλλινο επίδερμα πρέπει να φορούσε.

Η μύτη της πονούσε πολύ. *Μου έσπασε τη μύτη, ο σκοτοφαγωμένος καριόλης. Μου έσπασε τη μύτη!* Αλλά αυτό ήταν το λιγότερο απ'τα προβλήματα της.

Κρεμασμένη. Μέσα σ'ένα σκοτεινό κελί. Στα μπουντρούμια του Παλατιού της Βορσίραθ, μάλλον.

Η Λοτρίνθα ούρλιαξε, καθώς ο τρόμος την κατέκλυζε και ο πανικός έπνιγε κάθε σκέψη. Ούρλιαξε σαν παγιδευμένη λύκαινα που βλέπει τον θάνατό της να έρχεται. Και πάλεψε με τα δεσμά που κρατούσαν τα χέρια της ακινητοποιημένα πάνω απ'το κεφάλι της. Κλότσησε τον αέρα. Το σώμα της έκανε πέρα-δώθε, σαν εκκρεμές, ενώ αόρατες αλυσίδες κροτάλιζαν.

Κάθε τένοντας, κάθε κλείδωση, κάθε μυς της έμοιαζε νάχει αρπάξει φωτιά. Πονούσε παντού, τώρα, και τα χέρια και η ράχη της περισσότερο.

Έπαψε να παλεύει, κλαίγοντας με λυγμούς.

Ήταν καταδικασμένη...

Δεν έπρεπε ποτέ νάχε επιστρέψει στη Βορσίραθ – ποτέ!

Και ποιος ήταν αυτός ο σκοτοφαγωμένος που την είχε αρπάξει και την είχε παραδώσει στους εχθρούς της; *Ποιος;* Γιατί το είχε κάνει αυτό; Είχε εξαφανιστεί σαν Ίσκιος· δεν είχε καν περιμένει να τον ανταμείψουν. Δε μπορεί να ήταν άνθρωπος της Βασίλισσας, ούτε του Δούκα.

Και είχε πει ψέματα. Ναι, η Λοτρίνθα το θυμόταν τώρα πάλι: *είχε πει ψέματα*, ο καταραμένος. Ότι τη βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι. Αλλά δεν την είχε βρει στο Μεγάλο Λιμάνι· την είχε κλέψει κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, στα Βάθη.

Γιατί είπε ψέματα; αναρωτήθηκε η Λοτρίνθα, νιώθοντας κάτι παγερό ν'απομακρύνει τον τρόμο και τον πανικό της, να κάνει χώρο μες στο μυαλό της για σχετικά λογικές σκέψεις.

Γιατί τους είπε ψέματα; Τι λόγο μπορεί να είχε;

Με είχε ξυπνήσει. Ήθελε να είναι σίγουρος ότι ήμουν ξύπνια. Γιατί; Είχε καμιά σημασία;

Προφανώς, γι'αυτόν, είχε κάποια σημασία.

Ήθελε, μήπως, ν'ακούσω ότι θα τους έλεγε ψέματα, ότι θα τους έλεγε πως με βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι;

Γιατί; Ποιος ήταν;

Αυτό θέλει να τους πω κι εγώ όταν έρθουν να με ανακρίνουν; Διότι δεν αμφέβαλλε ότι θα έρχονταν να την ανακρίνουν· σίγουρα θα είχαν πολλές ερωτήσεις να της κάνουν. Θέλει να τους πω ότι με βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι;

Δε θα τους το πω! Να πάει να γαμηθεί, ο σκοτοφαγωμένος μπασταρδόλυκος! Δε θα τους το πω!

Γιατί όχι, όμως; Τι άλλο να τους έλεγε; Οτιδήποτε άλλο ίσως να έβαζε σε κίνδυνο τον Ραμάλθιν, τον Νέλδουρ, και τους υπόλοιπους... Δε μπορώ να τους προδώσω. Δεν πρέπει ο Δούκας και η Βασίλισσα να μάθουν ότι βρίσκονται εδώ.

Εγώ είμαι καταδικασμένη, ούτως ή άλλως...

Ο τρόμος και ο πανικός επέστρεψαν. Άρχισε να παλεύει άσκοπα με τις αλυσίδες και να ουρλιάζει...

...μέχρι που, εξαντλημένη, σταμάτησε.

Μέσα σ'ένα ημιφωτισμένο δωμάτιο μιας πολυκατοικίας στις Πρώτες Κατοικίες της Βορσίραθ, ο άντρας που είχε παραδώσει τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ στο παλάτι συνάντησε έξι ανθρώπους που τον περίμεναν.

«Έγινε;» τον ρώτησε μια γυναίκα που ήταν τυφλή αλλά μπορούσε να μετακινείται πολύ καλά χρησιμοποιώντας το ραβδί που τώρα ήταν ακουμπισμένο στα γόνατά της καθώς καθόταν σε μια μεγάλη, μαλακή, δερμάτινη πολυθρόνα.

«Ναι.»

«Παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα στην πύλη;» ρώτησε ένας άντρας που στεκόταν κοντά στο μισόκλειστο παράθυρο μ'ένα κρυστάλλινο ποτήρι αλμυρό οίνο στο χέρι. Το δεξί του πόδι έλειπε· ένα

μηχανικό πόδι το αντικαθιστούσε κάτω από το παντελόνι του, λειτουργώντας με γρανάζια, πιστόνια, και ενέργεια.

«Κανένα. Τι πρόβλημα να παρουσιαζόταν; Περίμενες να με κυνηγούσαν;»

Ένας άλλος άντρας γέλασε, και κάτι το εφιαλτικό υπήρχε στο γέλιο του. Το πρόσωπό του ήταν μαυρόδερμο αλλά κάτω από το δέρμα του φαίνονταν παράξενες σκιές να πάλλονται σαν σπαστές, σκοτεινές αναλαμπές. Ολόκληρο το σώμα του ήταν έτσι, αν και τώρα κρυμμένο από τα ρούχα του, φυσικά. Ο άντρας αυτός είχε μια ενεργειακή οντότητα μέσα του· ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσε να θεραπεύσει την παράλυσή του. Μια πειραματική τεχνολογία από τη διάσταση της Ρελκάμνια. Ή θα πέθαινε, του είχαν πει, ή θα επιβίωνε και θα περπατούσε ξανά. Είχε επιβιώσει.

Τώρα είπε: «Ο Πρίγκιπας έρχεται, και όλοι στο αίμα τους θα πνιγούν!» Και γέλασε με τον ίδιο εφιαλτικό τρόπο.

Επέστρεψαν στις Στρεβλές Γειτονιές καβάλα στους γιγαντόλукους που είχαν αφήσει σ'έναν στάβλο πριν από την επίθεση στον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Τους παρέδωσαν τώρα στον γνωστό στάβλο που τους άφηναν συνήθως και πήγαν στην πιλοτή της γνωστής πολυκατοικίας όπου ήταν η προσωρινή τους κατοικία: το ημιυπόγειο με τον βωμό του Ιουράσκε και τις κουρτίνες που σχημάτιζαν ψευδοδωμάτια.

Οι άλλοι πιστοί του Πεπρωμένου ήταν ήδη εδώ.

Ο Ραμάλθιν φώναξε, εξαγριωμένος: «Χάνουμε χρόνο, Αρχικαλεστή! Έπρεπε τώρα να είχαμε πάει να βρούμε τους σκοτοφαγωμένους απατεώνες που συναναστρέφεσαι!» Ατένιζε τον Νέλδουρ με τις φωτιές της Θορμάνκου στα μάτια του.

«Να βρούμε *ποιους*; Τους Κουβαλητές;»

«Και αυτούς και την Αγέραστη Γάτα εκεί κάτω. Είναι οι μόνοι που ήξεραν ότι απόψε θα κάναμε αυτή την επίθεση. Ούτε η Ζάμαρνιθ δεν το ήξερε – έτσι δεν είναι; Δεν της είχες πει τίποτα...»

Ο Νέλδουρ κούνησε το ξυρισμένο κεφάλι του με τις περίπλοκες δερματοστιξίες. «Όχι, δεν το ήξερε. Έχεις δίκιο: μόνο οι Κουβαλητές το ήξεραν και η Αγέραστη Γάτα. Ο συνονόματός σου, ο πυροτεχνουργός από την Κοιλιά, γνώριζε ότι θα κάναμε κάποια δολιοφθορά στο τρένο, αλλά δεν ήξερε πότε· δεν του το είπα, ακόμα κι όταν επέμενε νάρθει μαζί μας.»

«Είναι φανερό, λοιπόν, από πού διέρρευσε.»

«'Η έτσι νομίζεις.»

«'Η η Αγέραστη Γάτα μάς πρόδωσε—»

«Αποκλείεται.»

«—ή οι Κουβαλητές.»

«Παράξενο θα ήταν αυτό, ακόμα και στα πιο στρεβλά μονοπάτια όπου το Πεπρωμένο τούς ανθρώπους οδηγεί.»

«Μη μου λες θρησκευτικές ανοησίες, Αρχικαλεστή! 'Η η Γάτα μάς πούλησε ή οι Κουβαλητές!»

«Μας “πούλησε”; Σε ποιους; Αυτοί δεν ήταν άνθρωποι της Βασίλισσας, Ραμάλθιν. Δε μπορεί να ήταν. Δε θα δρούσαν έτσι. Εκτός των άλλων, αν οι άνθρωποι της Βασίλισσας ήξεραν για την επίθεση που σχεδιάζαμε θα μας είχαν ορμήσει προτού την πραγματοποιήσουμε· δε θα μας άφηναν να ανατινάξουμε τόσους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, να κάνουμε τόσες ζη—»

«Ποιοι ήταν, τότε;»

«Είπες ότι ο λυκοκαβαλάρης ήρθε κατευθείαν για τη Λοτρίνθα...»

«Ναι. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Την είχε στόχο. Εγώ απλώς ήμουν στο δρόμο του και με χτύπησε για να με παραμερίσει.»

«Τη γνώριζε, λοιπόν. Ποιος μπορεί να την ήθελε τόσο, Ραμάλθιν; Σου είχε πει κάτι η ίδια;»

Ο Ραμάλθιν έσμιξε τα χείλη, συλλογισμένος για μερικές στιγμές, παλεύοντας με τις μνήμες του, σκαλίζοντας με το μυαλό του ό,τι του είχε αναφέρει η Λοτρίνθα για τη ζωή της στη Βορσίραθ. Δε μπορούσε, όμως, να βρει καμιά λογική απάντηση. «Δεν ξέρω,» είπε τελικά. «Είναι... είναι παράξενο. Μόνο ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και η Ολρέκα μπορεί να ήθελαν να την αιχμαλωτίσουν.»

«Αν αυτοί ήξεραν για τη δολιοφθορά που σχεδιάζαμε....»

«Ναι, έχεις δίκιο. Αλλά και πάλι. Δε μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο που θα ήθελε να αιχμαλωτίσει τη Λοτρίνθα. Άνθρωποί τους πρέπει να ήταν αυτοί που μας επιτέθηκαν.»

«Αποκλείεται,» επέμεινε ο Νέλδουρ. «Είναι τελείως παράλογο.»

Η Σιράλια'χοκ είπε: «Επιπλέον, δεν είναι αξιοσημείωτο που αυτός ο λυκοκαβαλάρης μπόρεσε να αναγνωρίσει τη Λοτρίνθα μες στους καπνούς, μες στη νύχτα, και παρότι ήταν κουκουλωμένη;»

Σιωπή για μερικές στιγμές.

«Μόνο κάποιος που την είχε δει πρόσφατα θα την αναγνώριζε,» είπε ο Νέλδουρ.

Και η Σιράλια κατένευσε. «Ποιοι μας είδαν πρόσφατα;»

«Η Αγέραστη Γάτα,» γρύλισε ο Ραμάλθιν σαν οργισμένος λύκος. «Αυτή μάς πρόδωσε!»

Με τους Κουβαλητές δεν είχαν μιλήσει καθόλου απόψε. Απόψε είχαν επισκεφτεί μόνο το Κάτω Κέντρο, για να παραλάβουν τις οργανικές στολές σκίασης.

Ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ έβαλε πάλι το σύστημα να παίξει το σημείο που ο άγνωστος λυκοκαβαλάρης μιλούσε· και, πατώντας πλήκτρα πάνω στην κονσόλα, χρησιμοποίησε μια λειτουργία του συστήματος για να αναγνωρίσει τη φωνή του. Το σύστημα, όμως, δεν έδωσε κανένα αποτέλεσμα. Στην οθόνη έγραψε: ΦΩΝΗ ΑΓΝΩΣΤΗ.

Ο Δούκας είπε: «Δεν είναι κάποιος γνωστός μας. Όχι κάποιος που ο φωνητικός τύπος του είναι αποθηκευμένος, τουλάχιστον.»

Η Ζώθμαλιρ είπε: «Καλέστε τον Αρθάκιν'μορ να έρθει. Ίσως να μπορεί να κάνει κάτι για να πάρουμε περισσότερες πληροφορίες γι' αυτό τον λυκοκαβαλάρη.»

Ο Σέλιρ κατένευσε. Πάτησε δυο κουμπιά πάνω στον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του και μίλησε σε κάποιον: του είπε να στείλει εδώ τον μάγο Αρθάκιν'μορ: η Μεγαλειοτάτη ζητούσε τις υπηρεσίες του.

Μετά, καθώς περίμεναν, συνέχιζαν να συζητούν για το αν το όλο θέμα μπορεί να ήταν απάτη. Η Σμαράγδα επέμενε ότι σίγουρα ήταν· δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία στο μυαλό της. Ο Σέλιρ έδειχνε να συμφωνεί μαζί της, αν και ήταν σκεπτικός. Η Ολρέκα έλεγε πως έμοιαζε παράλογο να είναι απάτη· τι μπορεί να προσπαθούσαν να επιτύχουν; «Να με σκοτώσουν; Εμένα και τον Σέλιρ; Πού ήξεραν ότι θα συναντούσαμε τη Λοτρίνθα αυτοπροσώπως; Και πού ήξεραν ότι η Λοτρίνθα θα κατάφερνε να αρπάξει κάποιο όπλο; Επάνω της δεν είχε όπλα· μόνο άδειες θήκες όπλων βρήκαν οι φρουροί που την έψαξαν.»

«Καταλαβαίνω τι εννοείς,» είπε η Σμαράγδα. «Μοιάζει όντως παράλογο. Αλλά, συγχρόνως, μοιάζει και με απατή. Και, σε τέτοιες περιπτώσεις, αυτό σημαίνει πως μάλλον είναι απάτη.»

Η Ζώθμαλιρ κοίταξε τον Σάρθαλιν'χοκ, που πάλι είχε πέσει σε σιωπή του Σιλίσβας. «Είπες ότι έχεις τρόπους να κάνεις τη Λοτρίνθα να μιλήσει...»

Προτού ο μάγος προλάβει ν'απαντήσει, όμως, ο άλλος μάγος ήρθε στα διαμερίσματα του Δούκα: ο Αρθάκιν'μορ. Ο Σέλιρ, που τον

ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά για την άφιξή του, ζήτησε να περάσει, και ο Αρθάκιν ήταν σύντομα στο γραφείο.

Η Ζώθμαλιρ τού εξήγησε τι συνέβαινε: προσπαθούσαν να αναγνωρίσουν έναν λυκοκαβαλάρη στην οθόνη και δεν μπορούσαν. «Το σύστημα δεν έχει αποθηκευμένη τη φωνή του, και η όψη του είναι σκοτεινιασμένη μέσα στην κουκούλα του.»

«Ίσως καταφέρω να κάνω κάτι γι' αυτό το τελευταίο, Μεγαλειότητα,» είπε ο Αρθάκιν' μορ. «Να δω τα οπτικά δεδομένα;»

Ο Σέλιρ πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα του και η οθόνη άρχισε πάλι να δείχνει τον λυκοκαβαλάρη να έρχεται μπροστά στην πύλη του κήπου και να φωνάζει.

«Ίσως μπορώ να βοηθήσω. Με Ξόρκι Οπτικής Διαύγειας,» είπε ο μάγος. «Βάλτε τα δεδομένα να τρέξουν με αργό ρυθμό, Δούκα μου, παρακαλώ.»

Εκείνη τη στιγμή, ο τηλεπικοινωνιακός διάυλος του Σέλιρ κουδούνισε. «Μισό λεπτό,» αποκρίθηκε ο Δούκας στον μάγο και, πατώντας ένα κουμπί επάνω στον διάυλο, δέχτηκε την κλήση. «Μάλιστα;»

Μια αντρική φωνή ακούστηκε: *«Συγγνώμη που σας ενοχλώ τέτοια ώρα, Δούκα μου. Είμαι ο Μεράρχης Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ. Πριν από λίγο, έγινε μια σοβαρή δολιοφθορά στους εξοπλισμούς που είχαν μόλις έρθει με τον σιδηρόδρομο. Κάποιοι πλησίασαν από μια μεριά που δεν υποπτευόταν κανείς μας και έριξαν βόμβες, προτού οι εξοπλισμοί εκφορτωθούν. Έγιναν εκρήξεις. Μεγάλες ζημιές, και αρκετοί θάνατοι και τραυματισμοί.»*

«Δολιοφθορά;» έκανε η Ολρέκα, συνοφρυωμένη. «Μέσα στην πόλη;»

«Δούκα μου;» Η φωνή του Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ.

«Σ' ευχαριστώ για την ενημέρωση, Μεράρχη,» είπε ο Σέλιρ. «Τυχαίνει να έχω τώρα εδώ, στο γραφείο μου, και τη Βασίλισσα· οπότε, κι εκείνη σε άκουσε.»

«Τους χαιρετισμούς μου στη Μητέρα του Βασιλείου.»

«Δεν υπήρχε φύλαξη στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, Μεράρχη;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ, έχοντας σηκωθεί απ' τη θέση της και πλησιάζει περισσότερο το γραφείο του Σέλιρ, για να στέκεται πιο κοντά στον διάυλο και ν' ακούγεται καλύτερα η φωνή της.

«Φυσικά και υπήρχε, Μεγαλειότητα. Είχαν παρθεί όλα τα μέτρα ασφαλείας. Αλλά ήρθαν από μια μεριά που κανείς δεν περίμενε—»

«Γιατί υπήρχε “μεριά που κανείς δεν περίμενε”, Μεράρχη; Δεν έπρεπε να υφίσταται τέτοια μεριά, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Έπρεπε να φρουρούσατε κάθε μεριά!»

«Οι μαχητές μας είχαν ελέγξει τον χώρο, Μεγαλειοτάτη, σε συνεργασία με τους φύλακες του σταθμού και τους τοπικούς μαχητές του Δούκα...»

Δικαιολογίες! σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ. Κι αναρωτήθηκε ξανά αν ο Αλ-θέβεριν αλ Νάβενταθ ήταν προδότης. Αν δεν είχε γίνει κάποια προδοσία εδώ, πώς πλησίασαν οι δολιοφθορείς;

Ρώτησε: «Αιχμαλωτίστηκαν οι δολιοφθορείς;»

«Όχι, Μεγαλειοτάτη.»

«Σκοτώθηκαν;»

«Όχι, Βασίλισσά μου. Διέφυγαν. Οι φύλακες ήταν πολύ ξαφ—»

«Κάποιος δεν έκανε τη δουλειά του σωστά, Μεράρχη!»

«Θα προσπαθήσουμε να τους εντοπίσουμε, Βασίλισσά μου· αλλά φοβάμαι ότι ίσως ήδη να είναι πολύ αργά.»

«Πόσο μεγάλες είναι οι ζημιές;»

«Όλοι οι εξοπλισμοί έχουν καταστραφεί, δυστυχώς...»

«Βρείτε τους δολιοφθορείς, Μεράρχη! Βρείτε τους. Αλλιώς, κάποιος θα το μετανιώσει.»

«Θα ερευνήσουμε, Μεγαλειοτάτη. Ωστόσο, δεν μπορώ να σας κρύψω ότι μου μοιάζει δύσκολο—»

«Δε θέλω ν’ακούσω άλλες δικαιολογίες από εσένα, Μεράρχη. Μην καθυστερείς περισσότερο!»

«Ως προστάξετε, Βασίλισσά μου.»

Η Ζώθμαλιρ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία πατώντας το κουμπί ακύρωσης επάνω στον δίαυλο. Και στράφηκε στη Σμαράγδα, η οποία άκουγε χωρίς να μιλά.

Η Ολρέκα είτε ξαφνικά: «Αν η Κόμισσα των Σκιών έχει ανθρώπους της μέσα στην πόλη μας....» Φαινόταν πολύ ανήσυχη.

Η Ζώθμαλιρ αισθανόταν τη δική της οργή μεγαλύτερη από την ανησυχία της. Έχουμε προδότες ανάμεσά μας! σκεφτόταν, με τις γροθιές της σφιγμένες, ακόμα όρθια.

Ο Αρθάκιν’μορ ρώτησε: «Επιθυμείτε ακόμα να κάνω το ξόρκι;»

«Ναι,» του είπε η Ζώθμαλιρ. «Κάνε το. Δείξε μας ποιος ήταν αυτός ο λυκοκαβαλάρης.»

«Θα προσπαθήσω, Βασίλισσά μου. Ωστόσο, σας προειδοποιώ ότι δεν είναι βέβαιο πως η εικόνα θα είναι απόλυτα ευκρινής. Εξαρτάται.»

Κι αυτός μου λέει δικαιολογίες; Όλοι οι άντρες στο τέλος αποδεικνύονται άχρηστοι ή προδότες! Τα μάτια της στένεψαν. «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις, μάγε.»

Ο Αρθάκιν'μορ στράφηκε στον Δούκα ξανά, κι εκείνος ένευσε γιατί θυμόταν τι του είχε ζητήσει. Πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του και η οθόνη άρχισε να δείχνει πάλι τον λυκοκαβαλάρη να πλησιάζει την πύλη του κήπου, αλλά σε αργή κίνηση: στο ένα τέταρτο της κανονικής ροής της εικόνας.

Ο Αρθάκιν'μορ μουρμούρισε μυστηριακά λόγια και σχημάτισε παράξενα σύμβολα με τα δάχτυλά του, χρησιμοποιώντας τη μαγεία του. Το βλέμμα του έμεινε εστιασμένο στην οθόνη, τα μάτια του δεν βλεφάριζαν, και γυάλιζαν σχεδόν σαν να ήταν από κρύσταλλο.

Η Ζώθμαλιρ έσκυψε και ψιθύρισε στ'αφτί του Σάρθαλιν: «Εσύ δε θα μπορούσες να το κάνεις αυτό;»

«Όχι. Ο Αρθάκιν είναι του τάγματος των Τεχνομαθών, νιρλίσα· ξέρει περισσότερα από τέτοια.»

Καθώς ο λυκοκαβαλάρης έφτανε αργά, πολύ αργά, μπροστά στην πύλη του κήπου, ακριβώς αντίκρυ των τηλεοπτικών πομπών που είχαν αποθηκεύσει τα οπτικοακουστικά δεδομένα, ο Αρθάκιν'μορ είπε: «Στάση εικόνας, Δούκα μου, και μεγέθυνση στο πρόσωπο,» ενώ η φωνή του ακουγόταν σχεδόν σαν να έβγαινε από μηχανήμα, όχι από ανθρώπινο λαιμό.

Ο Δούκας υπάκουσε, πατώντας πλήκτρα στην κονσόλα. Η εικόνα σταμάτησε να κινείται και εστιάστηκε στο κουκουλωμένο κεφάλι του λυκοκαβαλάρη. Μέσα από την κουκούλα σκοτάδι μονάχα φαινόταν...
...το οποίο τώρα άρχισε σταδιακά να διαλύεται.

Ο Αρθάκιν'μορ εξακολουθούσε να ατενίζει επίμονα την οθόνη στον τοίχο, χωρίς να μιλά, έχοντας μόνο σχηματισμένο ένα μαγικό σύμβολο με τα δάχτυλα των χεριών του.

Το σκοτάδι μέσα στην κουκούλα του λυκοκαβαλάρη δεν διαλυόταν ακριβώς σαν να το χτυπούσε φως, αλλά σαν να ήταν χώμα που το παραμερίζεις με μικρή σκούπα για να αποκαλύψεις ένα λάξευμα στην πέτρα από κάτω.

Το περίγραμμα ενός προσώπου φανερώθηκε... και κάτι που έμοιαζε με μύτη... και δυο τρύπες που θα μπορούσαν να ήταν μάτια... και μια σκιά που, με αρκετή φαντασία, θα ονόμαζες στόμα...

Ο Αρθάκιν'μορ είπε: «Αποθηκεύστε την εικόνα, Γαληνότατε.»

Ο Σέλιρ πάτησε πλήκτρα. «Έγινε.»

Ο Αρθάκιν'μορ διέλυσε το σύμβολο που σχημάτιζαν τα δάχτυλά του και βλεφάρισε έντονα. Η εικόνα στην οθόνη έχασε την ευκρίνειά της· το πρόσωπο έσβησε σαν να ήταν λάξευμα που πάλι χρώμα το σκέπασε. Αλλά δεν ήταν χρώμα· ήταν σκοτάδι.

Ο Αρθάκιν'μορ έμοιαζε λιγάκι κουρασμένος, ζαλισμένος ίσως. Η Ολρέκα γέμισε μια κούπα με τσάι *λίρεμπολ* και του την πρόσφερε.

«Ευχαριστώ πολύ, Δούκισσα μου.»

Ο Σέλιρ πάτησε πλήκτρα ξανά, και στην οθόνη παρουσιάστηκε η εικόνα που είχε αποθηκεύσει, δείχνοντας το πρόσωπο του λυκοκαβαλάρη σαν σκιά.

«Δε μπορείς να καταλάβεις τίποτα απ'αυτό,» παρατήρησε η Ζώθμαλιρ. «Είναι άχρηστο!»

«Όχι τελείως,» είπε η Σμαράγδα, κοιτάζοντας κι εκείνη την οθόνη. «Μπορεί να γίνει σύγκριση με κάποια φωτογραφία. Να μπει η μια εικόνα πάνω στην άλλη.»

«Με πόσες φωτογραφίες θα το συγκρίνεις, θεία;»

«Δεν είναι άχρηστο, πάντως.» Και προς τον Δούκα: «Το θέλω αυτό το οπτικό δεδομένο, Σέλιρ.»

Εκείνος ένευσε. Συνέδεσε μια μικρή συσκευή αποθήκευσης με το σύστημά του, αντέγραψε μέσα της την εικόνα, αποσύνδεσε τη συσκευή, και την έδωσε στη Σμαράγδα η οποία είχε σηκωθεί τώρα από τη θέση της και ήταν όρθια όπως όλοι οι άλλοι μες στο δωμάτιο εκτός από τον Σέλιρ και τον Σάρθαλιν'χοκ.

«Θεία,» είπε η Ζώθμαλιρ, «θέλω να μιλήσουμε οι δυο μας. Κι έλα κι εσύ μαζί μας,» πρόσθεσε κοιτάζοντας τον Μάγο των Ανακτόρων, ο οποίος κατένευσε αδιόρατα με τα βλέφαρά του.

Ο Σέλιρ ρώτησε: «Να ξεκινήσει η ανάκριση της Λοτρίνθα απόψε, ή να περιμένουμε;»

«Να περιμένετε,» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ προτού μιλήσουν η Βασίλισσα ή η Αρχικατάσκοπος. «Πού την έχετε;»

«Στα μπουντρούμια, φυσικά. Κρεμασμένη μέσα σε σκοτεινό χώρο.»

«Τότε, *οπωσδήποτε* να περιμένετε. Ο χρόνος πιέζει το μυαλό της. Καταπονημένη θα είναι πιο εύκολο να επηρεαστεί.»

Η Ζώθμαλιρ οδήγησε τη θεία της και τον Μάγο των Ανακτόρων στα δωμάτιά της μέσα στο Παλάτι της Βορσίραθ. Κάθισαν στο μικρό καθιστικό πριν από το υπνοδωμάτιο, και είπε:

«Ίσως να υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα στους προδότες και στη Λοτρίνθα.»

«Δεν έχω ακόμα καμιά ένδειξη ότι οι στρατιωτικοί είναι όντως προδότες, Ζώθμαλιρ,» αποκρίθηκε η Σμαράγδα, σχεδόν σαν να τη μάλωνε που ήταν βιαστική.

«*Σίγουρα* είναι προδότες, θεία! Αυτό που συνέβη απόψε – αυτή η δολιοφθορά στο τρένο – δεν είναι αρκετά καλή “ένδειξη” για εσένα;»

«Όχι.»

«Όχι;»

«Μπορεί πραγματικά οι δολιοφθορείς να ήρθαν από μια μεριά που οι φύλακες δεν είχαν υπολογίσει.»

«Έλα τώρα, θεία! Κάτι συμβαίνει. Κάτι *ύποπτο*. Επιπλέον, σκέψου: είναι δυνατόν την ίδια βραδιά που γίνεται αυτή η δολιοφθορά να μας παραδίδει και κάποιος άγνωστος τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ; *Είναι δυνατόν*; Νομίζεις ότι είναι σύμπτωση;»

«Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι η παράδοση της Λοτρίνθα μοιάζει με απάτη. Το αν υπάρχει σύνδεση ανάμεσα σ’αυτήν και τη δολιοφθορά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, δεν το γνωρίζω. Και θα πρέπει να ερευνήσω την υπόθεση της δολιοφθοράς ούτως ή άλλως.»

Η Ζώθμαλιρ κατένευσε. Φυσικά και η θεία της έπρεπε να ερευνήσει την υπόθεση της δολιοφθοράς. Αν κάποια μπορούσε να καταλάβει τι είχε γίνει εκεί, αυτή ήταν η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν, δίχως αμφιβολία.

«Αν οι δολιοφθορείς βρεθούν,» είπε η Ζώθμαλιρ, «θα βρεθούν και οι προδότες που κρύβονται ανάμεσά μας.»

«Ίσως.»

«Ακόμα δεν πιστεύεις ότι προδότες κρύβονται ανάμεσά μας...»

«Σου ξαναλέω: δεν έχω καμιά σοβαρή ένδειξη μέχρι στιγμής. Τους έχω παρακολουθήσει, με ανθρώπους και με τεχνικά μέσα – έχω βάλει κοριούς στα δωμάτιά τους. Κανείς δεν φαίνεται να κάνει ή να λέει τίποτα το ύποπτο.

»Τα πιο ύποπτα πράγματα που έχουν συμβεί στη Βορσίραθ από τότε που ήρθα είναι δύο – και συνέβησαν απόψε.»

«Η δολιοφθορά και η παράδοση της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ...» είπε η Ζώθμαλιρ.

«Προφανώς.»

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε στον Σάρθαλιν. «Μπορείς να βοηθήσεις κάθολου τη θεία μου στη δουλειά της;»

«Τη βοηθάω ήδη, *νιρλίσα*, όποτε εκείνη το χρειάζεται.»

Πήγαν να συναντήσουν την Αγέραστη Γάτα, όχι μόνο επειδή ο Ραμάλθιν επέμενε αλλά κι επειδή ο Νέλδουρ ήθελε ν'ακούσει τι θα τους έλεγε γι'αυτό που είχε συμβεί.

Στέκονταν τώρα μέσα στο δωμάτιο με τη φωτισμένη τεχνητή λίμνη, στο Κάτω Κέντρο, ενώ σκιερές μορφές βρίσκονταν ολόγυρα, παρατηρώντας τους. Η ψηλή, λαξευτή πολυθρόνα όπου τις άλλες φορές καθόταν η Αγέραστη ήταν άδεια, αλλά μία από τους ανθρώπους της είχε πει ότι θα την ειδοποιούσαν αμέσως.

Ο Ραμάλθιν αισθανόταν νευρικός. Αν αυτοί ήταν που τους είχαν στήσει καρτέρι κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, μπορεί τώρα μέχρι και να τους επιτίθονταν. *Τι ξέρουμε γι'αυτά τα άτομα, μα τους θεούς; Τι ξέρει ακόμα κι ο Νέλδουρ; Δε μου φαίνεται να ξέρει τίποτα το σημαντικό.*

Ο ίδιος ο Αρχικαλεστής, όμως, δεν φαινόταν και τόσο ανήσυχος.

Εκτός από τους δυο τους, εδώ ήταν επίσης η Σιράλια'χοκ, η Κέσριμιθ, ο Ναλτάφιρ, και ο Θέλεντιρ. (Ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος ήθελε κι αυτός να έρθει, αλλά ο Νέλδουρ δεν τον είχε αφήσει επειδή ήταν τραυματισμένος από τη σύντομη συμπλοκή· η Κέσριμιθ τον είχε πυροβολήσει κατά λάθος, λόγω της επίδρασης των Ίσκιων.)

Η Αγέραστη Γάτα δεν άργησε να παρουσιαστεί στο δωμάτιο, βγαίνοντας από μια πόρτα που ο Ραμάλθιν πιο πριν δεν είχε προσέξει και τώρα μετά βίας μπορούσε να διακρίνει – να *υποθέσει* – πού ήταν, μες στα σκοτάδια του δωματίου.

Η Αγέραστη, βαδίζοντας σαν κοριτσάκι, πλησίασε τη λαξευτή πολυθρόνα. Ήταν ντυμένη μ'ένα φόρεμα φλόγας με προκλητικά σκισίματα, και τα πορφυρά μαλλιά της ήταν πιασμένα κωνοειδώς πάνω απ'το κεφάλι της ενώ δύο μακριές τούφες έπεφταν εκατέρωθεν του μαυρόδερμου προσώπου της. Θύμιζε αριστοκράτισσα, όχι γυναίκα του υπόκοσμου. Και *νεαρή* αριστοκράτισσα, μάλιστα.

«Νέλδουρ Αρχικαλεστή...» είπε καθώς ακουμπούσε το ένα της χέρι στην πλάτη της πολυθρόνας, χωρίς να καθίσει. «Δεν περίμενα να σε δω απόψε.»

«Σου χρωστάμε τις οργανικές στολές, Αγέραστη.»

«Νόμιζα ότι θα τις φέρνατε αύριο· δεν τις βιάζομαι τόσο.»

«Αυτός δεν είναι ο μόνος λόγος που βρισκόμαστε εδώ.»

Η Αγέραστη τον περίμενε να συνεχίσει, και, για μερικές στιγμές, μόνο ο απαλός ήχος του νερού της τεχνητής λίμνης ακουγόταν.

Ο Νέλδουρ είπε: «Μας επιτέθηκαν κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Καθώς είχαμε τελειώσει τη δουλειά μας και φεύγαμε, μας έριξαν καπνογόνα και μια βόμβα σκιάς. Δεν ήταν άνθρωποι της Σφετερίστριας, Αγέραστη· και ένας απ'αυτούς, ένας λυκοκαβαλάρης, όρμησε κατευθείαν στη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, την άρπαξε, κι εξαφανίστηκε. Τον Ραμάλθιν» – τον έδειξε με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού – «τον χτύπησε απλώς για να τον παραμερίσει.»

«Παράξενο,» παρατήρησε η Αγέραστη Γάτα. «Γνώριζε κανείς ότι η Λοτρίνθα ήταν εκεί;»

«Κανείς δεν το γνώριζε. Σε κανέναν δεν είχαμε πει ποιοι ακριβώς θα ήταν στην επίθεση. Ούτε καν στους Κουβαλητές–»

«Μόνο εσένα συναντήσαμε προτού πάμε στον σταθμό!» πετάχτηκε ο Ραμάλθιν μιλώντας στην Αγέραστη Γάτα. «Μόνο εσύ ήξερες ότι η Λοτρίνθα ήταν μαζί μας. Και μόνο κάποιος που την είχε δει απόψε θα την αναγνώριζε για να έρθει καταπάνω της συγκεκριμένα, μες στη νύχτα, τους καπνούς, κι ενώ ήταν κουκουλωμένη!»

«Με κατηγορείτε ότι εγώ έστειλα ανθρώπους για να κλέψουν τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ;» Η Αγέραστη Γάτα δεν ακουγόταν ταραγμένη, αλλά ούτε είχε καθίσει ακόμα.

«Ο Ραμάλθιν,» είπε αμέσως ο Νέλδουρ, «μιλά γενικά. Δεν ήρθαμε εδώ για να σε κατηγορήσουμε–»

«–αρκεί να μας πεις ποιος άλλος θα μπορούσε να μας είχε στήσει καρτέρι,» παρενέβη ο Ραμάλθιν, και τράβηξε πιστόλι μέσα από την κάπα του, σημαδεύοντας την Αγέραστη πέρα από την τεχνητή λίμνη.

Στη στιγμή, οι άνθρωποι στα σκοτάδια τριγύρω τράβηξαν επίσης όπλα, σημαδεύοντας τον Αρχικαλεστή και τους συντρόφους του.

«Όχι!» φώναξε η Αγέραστη Γάτα, υψώνοντας τα χέρια της δεξιά κι αριστερά. «Δεν είναι εχθροί μας.» Και κατέβασαν τα όπλα τους.

Ο Νέλδουρ έπιασε τον καρπό του Ραμάλθιν, ήπια, και κατέβασε και το δικό του πιστόλι. Αλλά εκείνος ακόμα κοίταζε την Αγέραστη Γάτα.

«Ποιος;» της φώναξε. «Ποιος άλλος θα μπορούσε να μας είχε στήσει καρτέρι;»

«Το μόνο που μπορώ να σου απαντήσω είναι ότι δεν το έκανα εγώ, Ραμάλθιν αλ' Ένερκαβ...»

«Αν το είχες κάνει, θα το έλεγες;»

Ο Νέλδουρ τού είπε: «Η Αγέραστη δεν είχε λόγο να θέλει να κλέψει τη Λοτρίνθα.» Και προς την Αγέραστη Γάτα: «Έπρεπε όμως να σου μιλήσουμε, γιατί η υπόθεση είναι σημαντική, όπως καταλαβαίνεις.»

«Το καταλαβαίνω αυτό, Νέλδουρ Αρχικαλεστή. Και καταλαβαίνω και την ταραχή του Ραμάλθιν, και όλων σας. Σας διαβεβαιώνω, όμως, ότι εγώ δεν σας πρόδωσα. Δεν είμαι εχθρός σας. Κάποιος άλλος πρέπει να σας παρακολουθούσε.»

«Κανείς δεν μας παρακολουθούσε,» είπε ο Νέλδουρ. «Η Σιράλια» – την έδειξε κι αυτήν με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού – «είναι βέβαιη. Το είχε ελέγξει με τη μαγεία της. Μόνο κάποιος που ήξερε ήδη ότι θα βρισκόμασταν εκεί μπορούσε να μας επιτεθεί.»

«Και μόνο κάποιος που είχε δει *απόψε* τη Λοτρίνθα θα μπορούσε να την αναγνωρίσει, ώστε να ορμήσει καταπάνω της και να την κλέψει!» πρόσθεσε ο Ραμάλθιν. «Σαν σκιές ήμασταν εκεί πέρα, μα την ουρά του Ιουράσκε! Σαν – σαν αυτούς εδώ γύρω.» Έδειξε, με μια κυκλική χειρονομία, τους σκοτεινούς ανθρώπους στην περιφέρεια του δωματίου, που τώρα ούτε τα όπλα τους δεν φαίνονταν αν και, μάλλον, τα είχαν ακόμα στα χέρια τους – όπως κι ο Ραμάλθιν εξακολουθούσε να κρατά το πιστόλι του.

«Κάποιος άλλος, τότε, θα είχε δει τη Λοτρίνθα,» αποκρίθηκε η Αγέραστη Γάτα, ήρεμα.

«Κανείς άλλος δεν την είχε δει. Κανέναν δεν συναντήσαμε εκτός από εσένα, για να μας δώσεις τις οργανικές στολές.»

«Πιστεύεις, δηλαδή, ότι εγώ–»

«Όχι,» τους διέκοψε ο Νέλδουρ, «δε νομίζουμε ότι εσύ έστειλες ανθρώπους για να μας επιτεθούν, Αγέραστη. *Κάποιος*, όμως, το έκανε. Και δεν μπορεί να ήταν κατάσκοπος της Σφετερίστριας ή του Δούκα, γιατί δεν θα μας είχε αφήσει να χτυπήσουμε το τρένο. Θα μας είχε σταματήσει πριν από τη δολιοφθορά. Ο τρόπος δράσης αυτών που μας επιτέθηκαν θυμίζει ανθρώπους της *δικής μας* συνομοταξίας.»

«Συμφωνούμε, Νέλδουρ Αρχικαλεστή.»

«Από εδώ ήρθαν αυτοί οι άνθρωποι!» είπε, επίμονα, ο Ραμάλθιν. «Δε θα μπορούσαν να έρθουν από πουθενά αλλού. Δώστε μας,

λοιπόν, πίσω τη Λοτρίνθα. *Τώρα.*» Έμοιαζε έτοιμος ξανά να υψώσει το πιστόλι του.

«Ευχαρίστως θα σας έδινα πίσω τη Λοτρίνθα,» αποκρίθηκε η Αγέραςτη Γάτα, «αν την είχα.»

«Τι μπορεί να συνέβη, Αγέραςτη;» ρώτησε ο Νέλδουρ. «Τι υποθέ-
τεις;»

Για μερικές στιγμές η Αγέραςτη Γάτα ήταν σιωπηλή, συλλογισμένη ίσως. Μετά είπε: «Δε μπορώ να κάνω καμία υπόθεση, έτσι όπως περιγράφετε την κατάσταση. Μιλήσατε, μήπως, με κάποιον άλλο όσο ήσασταν στο Κάτω Κέντρο;»

«Όχι· μόνο μαζί σου.»

Ο Ραμάλθιν είπε: «Αν δεν το έκανες εσύ, τότε ίσως κάποιος απ'τους ανθρώπους σου να το έκανε!» κι έδειξε πάλι αυτούς που στέκονταν τριγύρω, στα σκοτάδια, αλλά τώρα με το χέρι του που κρατούσε το πιστόλι.

«Τους ανθρώπους μου τους εμπιστεύομαι—»

«Εμείς όχι.»

«—αλλιώς δεν θα ήταν άνθρωποι μου.»

«Τότε, *μας λες ψέματα.*»

«Προφανώς, δεν με γνωρίζεις καλά, Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ! Αν ή-
θελα να σας κλέψω τη Λοτρίνθα, μπορούσα να το είχα επιχειρήσει ο-
ποιαδήποτε στιγμή. Χρόνια είμαι συνδετικός κρίκος ανάμεσα στους
πιστούς του Ιουράσκει στη Βορσίραθ· ποτέ δεν έχω προδώσει κανέ-
ναν, για κανέναν λόγο. Και έχω βοηθήσει πολλούς που είχαν ανάγκη.»

«Το γνωρίζουμε, Αγέραςτη,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Και σου ξα-
ναλέω: δεν σε κατηγορούμε για τίποτα. Ο Ραμάλθιν απλώς δεν σε ξέ-
ρει όπως εμείς. Δεν ήρθαμε εδώ για να διαπληκτιστούμε αλλά για να
ζητήσουμε ξανά βοήθεια από εσένα. Θέλουμε να βρούμε τη Λοτρίνθα.
Κάποιος την έκλεψε και πρέπει να την έχει κάπου μέσα στην πόλη
ακόμα· δε νομίζω να την έχει πάρει από τη Βορσίραθ.»

Η Αγέραςτη Γάτα είπε: «Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να βάλω
τους ανθρώπους μου να ψάξουν. Να έχουν τα μάτια και τ'αφτιά τους
ανοιχτά για οτιδήποτε σχετικό με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ – οτιδή-
ποτε ύποπτο, γενικά. Ίσως βρουν κάτι, αλλά δεν νομίζω ότι θα γίνει
μέσα στις επόμενες ώρες. Μακάρι να είχα καλύτερο – πιο γρήγορο –
τρόπο για να σας βοηθήσω...»

«Αν η Λοτρίνθα δεν βρεθεί,» της είπε ο Ραμάλθιν, «τότε μόνο εσένα
μπορούμε να θεωρήσουμε υπεύθυνη για την εξαφάνισή της.»

«Ο Ραμάλθιν μιλά απερίσκεπτα απόψε,» παρενέβη ο Νέλδουρ.
«Σ'ευχαριστούμε για τη βοήθειά σου, Αγέραστη. Θα ξαναμιλήσουμε.»
Και έβγαλε τις δύο οργανικές στολές από τον σάκο του. «Αυτές πρέπει να σ' τις επιστρέψουμε.»

Ένας άντρας πλησίασε, βγαίνοντας από τα σκοτάδια στην περιφέρεια του δωματίου, και ο Ραμάλθιν τον παρατήρησε. Δεν ήταν αυτός που τους είχε δώσει τις στολές πριν από μερικές ώρες· ήταν άλλος. Σίγουρα. *Υποπτο; Ή γίνομαι παρανοϊκός;*

Καθώς ο άντρας έπαιρνε τις στολές από τα χέρια του Νέλδουρ, ο Ραμάλθιν τον ρώτησε: «Πού είναι εκείνος που μας τις είχε δώσει; Δεν είν' εδώ;»

Η Αγέραστη Γάτα ήταν που απάντησε, από την άλλη μεριά της τεχνητής λίμνης: «Έχει καμιά σημασία, Ραμάλθιν;»

«Για να ρωτάω...»

«Γιατί ρωτάς;»

«Είναι εδώ, ή δεν είναι;»

«Όχι, δεν είναι εδώ—»

«Πού είναι;»

«Τον θεωρείς υποπτο;»

«Γιατί δεν είναι εδώ;» επέμεινε ο Ραμάλθιν. «Πού είναι;»

«Οι άνθρωποι μου ξεκουράζονται κιόλας,» του είπε η Αγέραστη Γάτα. «Δεν στέκονται όλη μέρα κι όλη νύχτα εδώ μέσα, μα τον Νούρκας! Δεν είναι μυθικοί φύλακες.»

«Έχει πάει να ξεκουραστεί, δηλαδή...»

«Η βάρδια του τελείωσε.»

«Πότε; Όταν μας παρέδωσε τις στολές και φύγαμε αποδώ;»

«Ναι,» απάντησε η Αγέραστη Γάτα.

«Πού είναι τώρα;»

«Αυτό είναι δική του δουλειά—»

«Εκτός αν είναι μαζί με τη Λοτρίνθα! Θέλω να του μιλήσω, αμέσως.»

«Θα του μιλήσω εγώ όταν τον ξαναδώ.»

«Προσπαθείς να τον καλύψεις!»

«Ραμάλθιν,» παρενέβη γι'άκόμα μια φορά ο Νέλδουρ. «Είσαι ταραγμένος, και το θολωμένο μυαλό δεν μπορεί καθαρά το Πεπρωμένο να διακρίνει.»

«Το μυαλό μου δεν είναι θολωμένο, Αρχικαλεστή. Κάποιος αποδώ μέσα ευθύνεται για την επίθεση εναντίον μας, είτε η Αγέραστη το ξέρει είτε όχι.»

Ο Νέλδουρ έστρεψε τη ματιά του στην Αγέραστη Γάτα, η οποία είπε:

«Επειδή μ'έχετε βάλει σε υποψίες, σας υπόσχομαι ότι θα κάνω ελέγχους. Δε θα το αφήσω έτσι.»

Κι αν είσαι κι εσύ μπλεγμένη στην αρπαγή της Λοτρίνθα; σκέφτηκε ο Ραμάλθιν. *Γιατί να σ'εμπιστευτούμε; Δεν ξέρω εγώ τι λέει ο Νέλδουρ.* Γιατί να σε εμπιστευτούμε, *μα τον Νούρκας;*

«Σ'ευχαριστούμε και πάλι, Αγέραστη,» είπε ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου. «Αποχωρούμε τώρα, αλλά σύντομα θα ξαναμιλήσουμε· γιατί, όπως καταλαβαίνεις, το θέμα μάς ενδιαφέρει πολύ.»

«Με ενδιαφέρει κι εμένα, Νέλδουρ Αρχικαλεστή. Γεμίσατε με πολλές σκιές τις σκέψεις μου.»

Περισσότερες απ'αυτές που σκεπάζουν εσένα και τους ανθρώπους σου; σκέφτηκε ο Ραμάλθιν, λοξοκοιτάζοντας τις σκοτεινές μορφές στην περιφέρεια του δωματίου.

Επιστρέφοντας στο ημιυπόγειο με τον βωμό του Ιουράσκε, ο Νέλδουρ πρότεινε να ξεκουραστούν: δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι άλλο για την ώρα, δεν μπορούσαν απόψε να βρουν τη Λοτρίνθα, δεν είχαν κανένα στοιχείο. Θα προσπαθούσαν πάλι όταν είχε ξημερώσει. «Και θα προσευχηθώ στο Πεπρωμένο να μας καθοδηγήσει σωστά. Θα προσευχηθούμε όλοι.» Αναφερόταν, προφανώς, στους ακόλουθούς του, πολλοί από τους οποίους κατένευσαν.

Τώρα που θα προσευχηθείτε, Αρχικαλεστή, ησυχάσαμε, σκέφτηκε ο Ραμάλθιν, αλλά δεν είπε τίποτα. Δεν είπε τίποτα γενικά. Δεν είχε μιλήσει καθόλου από τότε που μπήκαν στο ημιυπόγειο, ούτε από τότε που έφυγαν από το Κάτω Κέντρο.

Πήγε τώρα στο ψευδοδωμάτιό του που σχηματιζόταν από τρεις κουρτίνες κι έναν πέτρινο τοίχο – το δωμάτιο που, πριν, μοιραζόταν με τη Λοτρίνθα. Αρκετά από τα πράγματά της ήταν εδώ.

Κοίταξε τον εαυτό του στον ψηλό καθρέφτη που στηριζόταν στον τοίχο· ήταν παλιός και θολωμένος, και έδειχνε την όψη ενός ανθρώπου μισότρελου, κυριευμένου από τις φλόγες της Θορμάνκου.

Ο Ραμάλθιν έκλεισε τα μάτια και πήρε μια βαθιά ανάσα· κι άλλη μία· κι άλλη μία. Φέρνοντας τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στο μυαλό του.

Όταν τα μάτια του ξανάνοιξαν δεν έβλεπαν κάποιον τρελό στον θολωμένο καθρέφτη αλλά κάποιον αποφασισμένο.

Δεν είχε αμφιβολία ότι η Αγέραστη Γάτα είχε κλέψει τη Λοτρίνθα – ή αυτή ή ένας από τους ανθρώπους της. Δεν μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση για ό,τι είχε συμβεί απόψε. Το ερώτημα ήταν, *γιατί ήθελαν τη Λοτρίνθα*. Τι σκόπευαν να κάνουν μαζί της;

Τους ήξερε η Λοτρίνθα από παλιά, μήπως; *Όχι· σίγουρα θα μου το είχε πει αν ήταν έτσι. Γιατί να μου το κρατούσε κρυφό*; Από την άλλη, βέβαια, *η σιωπή είναι σύνεση*, και *λέγε λίγα, κρύβε πολλά*. Η Λοτρίνθα *μπορεί* να του το είχε κρατήσει κρυφό. Αναμφίβολα, του είχε κρατήσει πολλά πράγματα κρυφά σχετικά με την παλιά ζωή της στη Βορσίραθ.

Δε μου είχε δώσει την εντύπωση, όμως, ότι είχε επαφές με ανθρώπους του υπόκοσμου...

Όπως και νάχε, ο Ραμάλθιν την αγαπούσε. Την είχε συνεχώς πλάι του, όλο αυτό τον καιρό που κρύβονταν στην Όσβελακ ως «σιωπηλοί φιλοξενούμενοι» της Κόμισσας των Σκιών. Τώρα αισθανόταν σαν κάποιος να είχε ξεριζώσει ένα μέρος της καρδιάς του.

Παραμέρισε την κουρτίνα-είσοδο του ψευδοδωματίου του και κοίταξε έξω, γιατί άκουγε μουρμουρητά. Τέσσερις από τους πιστούς του Πεπρωμένου ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από τον βωμό του Ιουράσκει, και η Κέσριμιθ ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στον βωμό, κάτω από το είδωλο του απατηλού θεού, ντυμένη μόνο με στηθόδεσμο βροχής και ζώνη νομισμάτων, κι έχοντας τα πόδια της τυλιγμένα γύρω από τα λαγόνια του αγάλματος, έτσι που το μαυρόδερμο σώμα της ήταν σηκωμένο από τη μέση και κάτω, σχηματίζοντας ανάποδο Γ, ενώ άρθρωνε λόγια που έμοιαζαν ασυνάρτητα, λες κι είχε πει κάποια ψυχοτρόπο ουσία – πράγμα που μπορεί όντως να αλήθευε. Οι άλλοι πιστοί, που ήταν γονατισμένοι γύρω της και γύρω απ'τον βωμό, μουρμούριζαν σαν δαιμονισμένοι, δημιουργώντας μια υπόκωφη βαβούρα.

Αυτή είναι η προσευχή τους που θα μας βοηθήσει να βρούμε τη Λοτρίνθα; σκέφτηκε ο Ραμάλθιν. *Μα τον Νούρκας, είναι τρελοί! Δεν πρόκειται να βρούμε τη Λοτρίνθα επειδή η Κέσριμιθ τρίβει τον κόλω της επάνω σ'αυτό το γαμημένο άγαλμα!*

Ο Ραμάλθιν δεν ήθελε να τον δουν που θα έβγαινε απ'το δωμάτιό του, αλλά, έτσι απασχολημένοι όπως ήταν, δε νόμιζε ότι θα τον έβλεπαν· οπότε βγήκε, δίχως καθυστέρηση, και ζύγωσε το ψευδοδωμάτιο της Σιράλια. Παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε.

Η μάγισσα, ξαπλωμένη στην κουβέρτα της, τινάχτηκε.

«Συγγνώμη,» της είπε ο Ραμάλθιν, «αλλά βιαζόμουν. Δε μπορούσα να σε προειδοποιήσω· δεν ήθελα να με προσέξουν προτού μπω. Κάνουν κάποια τρελή τελετή, πέντε απ'αυτούς.»

«Τι συμβαίνει, Ραμάλθιν;» Η Σιράλια παραμέρισε μια τούφα πράσινα μαλλιά απ'το πρόσωπό της. Εκτός από τα πράγματά της, μέσα στο συγκεκριμένο ψευδοδωμάτιο ήταν ένα ξύλινο σκαμνί λαξεμένο σαν σαύρες και μια παλιά λάμπα λαδιού η οποία δεν ήταν τώρα αναμμένη· ο χώρος φωτιζόταν από έναν φωτόλιθο της Σιράλια τοποθετημένο επάνω στο σκαμνί.

Ο Ραμάλθιν κάθισε οκλαδόν πλάι στη μάγισσα. «Αυτοί την έκλεψαν, Σιράλια: η Αγέραστη Γάτα ή οι άνθρωποί της. Το ξέρεις ότι δεν μπορεί να έγινε τίποτ' άλλο, έτσι δεν είναι;»

Μια στιγμή αμηχανίας· ύστερα, η Σιράλια είπε: «Ναι, έτσι φαίνεται να είναι. Αλλά ο Νέλδουρ—»

«Ο Νέλδουρ δεν σκέφτεται αντικειμενικά. Την εμπιστεύεται την Αγέραστη. Δεν το βλέπεις;»

«Σίγουρα την εμπιστεύεται...»

«Πρέπει να κάνουμε κάτι *εμείς*, Σιράλια. Απόψε. Όσο αργούμε τόσο πιο δύσκολο θα είναι να βρούμε τη Λοτρίνθα. Ίσως να μην τη βρούμε ποτέ. Ίσως να μην είναι καν ζωντανή στο σύντομα μέλλον! Μπορείς να την εγκαταλείψεις, μα τον Νούρκας; Εγώ δεν μπορώ.»

Η Σιράλια αναστέναξε βλέποντας την απεγνωσμένη όψη στο πρόσωπό του. Τον καταλάβαινε. Την αγαπούσε ο Ραμάλθιν τη Λοτρίνθα. Αλλά και η Σιράλια την αγαπούσε. Όχι όπως ένας άντρας αγαπά μια γυναίκα, φυσικά, όμως τόσο καιρό ήταν όλοι τους σιωπηλοί φιλοξενούμενοι στην Όσβελακ· θεωρούσαν ο ένας τον άλλο οικογένεια. Δεν τους είχε μείνει και καμιά άλλη οικογένεια, εκεί όπου είχαν οδηγηθεί.

Η Σιράλια αισθανόταν σαν να της είχαν κλέψει την αδελφή της.

«Ούτε εγώ μπορώ να την εγκαταλείψω,» είπε στον Ραμάλθιν.

«Ας κάνουμε κάτι, τότε, Σιράλια. Τώρα. Απόψε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.»

«Ο Νέλδουρ δεν συμφωνεί—»

«Στα χαντάκια του Ιουράσκε ο Νέλδουρ!» σύριξε ο Ραμάλθιν. «Εμείς πρέπει να κάνουμε κάτι για να τη βρούμε – προτού είναι πολύ αργά.»

«Τι να κάνουμε, όμως;»

«Πάμε στο Κάτω Κέντρο—»

«Οι δυο μας;»

«Ναι.»

«Δεν ξέρουμε το μέρος, Ραμάλθιν—»

«Το έχουμε μάθει πια αρκετά καλά, θα έλεγα.»

«Τι ακριβώς, όμως, να κάνουμε εκεί; Τι;»

«Θέλω να βρω τον άνθρωπο που μας είχε δώσει τις στολές – αυτόν που μετά εξαφανίστηκε.»

«Τον ξέρω αυτό τον άνθρωπο.»

«Τον ξέρεις;»

«Είναι εκείνος που μας είπε, τις προάλλες, πώς ν'ανεβούμε στις επάλξεις, εγώ κι ο Νέλδουρ. Η γυναίκα του είναι φρουρός της πόλης.»

«Η γυναίκα του; Φρουρός της πόλης;»

«Ναι. Γι'αυτό ήξερε και πώς ν'ανεβούμε στις επάλξεις. Έτσι μου είπε ο Νέλδουρ.»

«*Νιρλίσα*, αν η γυναίκα του είναι φρουρός της πόλης, τότε αυτός ο άνθρωπος μπορεί νάναι πράκτορας του Δούκα, μα την ουρά του Ιουράσκε!»

«Θα τον είχε η Αγέραστη Γάτα κοντά της αν—;»

«Μόνο ο Νέλδουρ εμπιστεύεται την Αγέραστη Γάτα τόσο πολύ.»

«Δεν είναι λογικό, όμως, Ραμάλθιν. Αν ήταν πράκτορας του Δούκα, θα είχε κάνει πολύ χειρότερα πράγματα, νομίζω – ειδικά τώρα.»

«Δε γνωρίζω τι είδους άνθρωπος είναι, αλλά, για εμένα, είναι ύποπτος. Εσύ δεν το πιστεύεις;»

Η Σιράλια αναστέναξε ξανά. «Δεν ξέρω τι να πιστέψω...»

«Πρέπει να τον βρούμε, *νιρλίσα*. Απόψε. Δίχως καθυστέρηση. Θα με βοηθήσεις;»

«Χωρίς να πούμε τίποτα στον Νέλδουρ;»

«Ο Νέλδουρ είναι στο δωμάτιό του, και οι πέντε πιστοί που βρίσκονται στον βωμό αμφιβάλλω ότι θα μας δουν αν φύγουμε γρήγορα και σιωπηλά.»

Η Σιράλια ήταν διστακτική. *Ο Νέλδουρ θα θυμώσει*, σκέφτηκε. *Σίγουρα θα θυμώσει*. Αλλά η Λοτρίνθα κινδύνευε, και ο Ραμάλθιν είχε δίκιο: όσο έχαναν χρόνο τόσο μεγαλύτερος ήταν ο κίνδυνος γι'αυτήν.

Η Σιράλια δεν μπορούσε να μείνει εδώ και να κοιμηθεί, μην κάνοντας τίποτα. Έπρεπε να προσπαθήσει να σώσει την αδελφή της.

«Εντάξει,» είπε στον Ραμάλθιν, «πάμε.» Και σηκώθηκε απ' την κουβέρτα της. Δεν είχε βγάλει παρά τα πιο βαριά ρούχα που φορούσε, και τώρα ντύθηκε γρήγορα. Συγχρόνως έλεγε (ψιθυριστά όπως κι οι δυο τους μιλούσαν εξαρχής): «Θα μας υποβοηθήσω και με τη μαγεία μου, για να βγούμε. Με Ξόρκι Στιγμαίας Νοητικής Συγχύσεως.»

«Τι είναι αυτό;»

«Σε κάνει λιγότερο προσεχτικό. Τίποτα το τόσο ισχυρό όπως η Μαγανεία Νοητικής Συγχύσεως, φυσικά, που είναι για πιο σοβαρές δουλειές.» Είχε φορέσει και τις μπότες της τώρα. Ήταν έτοιμη.

Πήρε το ραβδί της από τον τοίχο, παραμέρισε την κουρτίνα-είσοδο του ψευδοδωματίου, και κοίταξε έξω, τους πιστούς του Πεπρωμένου που έκαναν την τελετή τους. Προς στιγμή, ξαφνιασθηκε βλέποντας έτσι ανάποδα, και ημίγυμνη, την Κέσριμιθ κάτω απ' το είδωλο του Ιουράσκε. Αλλά το ξαφνιασμό της δεν κράτησε για πολύ· το ήξερε ότι οι πιστοί του απατηλού θεού ήταν παράξενοι, πολύ παράξενοι.

Μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Στιγμαίας Νοητικής Συγχύσεως και άντλησε δύναμη από τους κρυστάλλους στο ραβδί της γιατί ήθελε να επηρεάσει πέντε ανθρώπους συγχρόνως και, άρα, της χρειαζόταν επιπλέον δύναμη. Εξαπέλυσε τη μαγεία εναντίον των πιστών στον βωμό χωρίς τίποτα να φανεί: ό,τι έγινε έγινε στη νοόσφαιρα του δωματίου. Και οι πιστοί, αναμενόμενα, δεν φάνηκε να αντιλαμβάνονται κάτι. Αυτό ήταν και το νόημα του Ξορκιού Στιγμαίας Νοητικής Συγχύσεως. Μόνο αν το χρησιμοποιούσε ένας αδέξιος ή πρωτόπειρος μάγος μπορεί ο στόχος να καταλάβαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Εκτός, φυσικά, αν τον *έβλεπε* να κάνει το ξόρκι.

Η Σιράλια ήξερε, όμως, ότι η επίδραση του Ξορκιού Στιγμαίας Νοητικής Συγχύσεως δεν ήταν πολύ ισχυρή· απλώς θα *υποβοηθούσε* εκείνη και τον Ραμάλθιν. Έπρεπε πάλι να είναι προσεχτικοί.

Του έκανε νόημα με το ραβδί της. «Πάμε – γρήγορα κι αθόρυβα!»

Εκείνος ένευσε και την ακολούθησε. Ό,τι πράγματα χρειαζόταν τα είχε ήδη πάρει από το δωμάτιό του γιατί περίμενε ότι πιθανώς θα συνέβαινε κάτι τέτοιο: περίμενε ότι, μετά από την επίσκεψή του στο δωμάτιο της Σιράλια, θα έφευγαν αμέσως. Το ήλπιζε ότι η μάγισσα θα συμφωνούσε μαζί του. Και, δόξα στον Νούρκας, είχε συμφωνήσει.

Πέρασαν πίσω από τους πιστούς του Ιουράσκε πλησιάζοντας τη διπλή πόρτα του ημιυπόγειου. Το κλειδί ήταν επάνω στην κλειδαριά. Η

Σιράλια το γύρισε ενώ ο Ραμάλθιν τραβούσε την αμπάρα. Ρίχνοντας, συγχρόνως, μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, στους πιστούς στον βωμό. Κανείς δεν φαινόταν να έχει προσέξει εκείνον και τη μάγισσα.

Η Σιράλια'χοκ άνοιξε λίγο το ένα φύλλο της πόρτας και οι δυο τους αμέσως γλίστρησαν έξω, στη νυχτερινή πιλοτή της πολυκατοικίας, κλείνοντας αθόρυβα πίσω τους.

Κεφάλαιο 9

Τα Παιδιά της Κίρνταν

Παρότι ο Κάλνεντουρ δεν είχε καμιά ανάμνηση από το παρελθόν του, ήξερε πολλά πράγματα σαν εγκυκλοπαιδικές γνώσεις που προέρχονταν από... κάπου. Όμως δεν ήξερε πώς να πάει στην Κίρνταν από Όσβελακ. Ο Βέλερντιν τον πληροφόρησε για τα μονοπάτια που περνούσαν από τις παρυφές των Δυτικών Ελών και των Χαρνώθιων δασών, και του εξήγησε πως δεν μπορούσαν να τα ακολουθήσουν με όχημα· τα εδάφη ήταν απροσπέλαστα για τα μεγάλα τροχοφόρα, κι ακόμα και τα δίκυκλα ήταν επισφαλή. Το καλύτερο μέσο για να ταξιδέψουν ήταν οι γιγαντόλυκοι, είπε ο σύζυγος της Κόμισσας των Σκιών. Ούτε καν τα άλογα δεν συνέφεραν: έπρεπε να πηγαίνουν αργά, αλλιώς κινδύνευαν να σπάσουν κανένα πόδι.

«Ο χρόνος είναι εναντίον μας, Βέλερντιν,» του απάντησε ο Κάλνεντουρ. «Ο στρατός της Σφετερίστριας μπορεί να ξεκινήσει απ'τη Βορσίραθ από μέρα σε μέρα – από ώρα σε ώρα, ίσως. Πρέπει να υπάρχει καλύτερος τρόπος απ'το ταξίδι με γιγαντόλυκους.»

«Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος, Υψηλότητα· σε διαβεβαιώνω.»

«Δεν έχετε αεροσκάφη εδώ; Αερώνυχες, τουλάχιστον;»

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν παραδέχτηκε ότι, ναι, είχαν αερώνυχες. Οι μαχητές της είχαν πάρει τέσσερις μαζί τους όταν είχαν υποχωρήσει στα δάση· τους κουβαλούσαν, με τους έλικες διπλωμένους. Άλλους τέσσερις αερώνυχες τούς είχαν αφήσει στην Όσβελακ, μήπως χρειαστούν στην πολιορκία που θα γινόταν. Από αυτούς οι δύο είχαν χαθεί – τον έναν η κόρη της τον είχε ρίξει μες στα Χαρνώθια δάση, τον δεύτερο τον είχαν εξαφανίσει οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι. Οι άλλοι δύο ήταν ακόμα εδώ· οι βασιλικοί δεν τους είχαν πάρει φεύγοντας. Και εδώ ήταν, επίσης, οι τέσσερις αερώνυχες που είχε ο στρατός της· τους είχαν φέρει μαζί τους καθώς επέστρεφαν για να ανακτήσουν την Όσβελακ, μήπως φαίνονταν χρήσιμοι. «Έχουμε, λοιπόν, στη διάθεσή μας, συνολικά, έξι αερώνυχες, Πρίγκιπά μου,» κατέληξε η Κόμισσα των Σκιών, «και είναι όλοι δικοί σου, αν τους θέλεις.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Τον έναν σίγουρα θα τον χρησιμοποιήσω.»

Ο Βέλερντιν δήλωσε πως φυσικά και θα συνόδευε τον Πρίγκιπα μ'έναν από τους άλλους αερώνυχες.

Η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, και ο Άρκαλβιρ ήθελαν επίσης να έρθουν. Ο Κάλνεντουρ, όμως, τους ζήτησε να μείνουν εδώ και να περιμένουν· «δε θ'αργήσω να επιστρέψω.»

«Εγώ θα έρθω,» επέμεινε η Λουκία.

«Ξέρεις να πιλοτάρεις αερώνυχα;»

«Το ξέρεις πως δεν ξέρω.»

«Ούτε ελικόπτερο ξέρεις να πιλοτάρεις, ούτε κανένα άλλο αεροσκάφος γενικά. Σε παρακαλώ, μείνε εδώ. Δεν υπάρχει λόγος να μπούμε σε κίνδυνο για μια τέτοια απλή υπόθεση.»

Δεν της άρεσε· τα χείλη της έσμιζαν, δυσανεστήμενα. Στράφηκε στην Κόμισσα. «Δεν έχετε κάποιο ελικόπτερο, για ν'ανεβούμε όλοι μαζί σε ένα σκάφος;»

«Στην Όσβελακ δεν είχαμε ποτέ αεροσκάφη μεγαλύτερα από αερώνυχες, Λουκία. Δυστυχώς.»

Η Λουκία αναστέναξε, αλλά σαν γρύλισμα ακούστηκε.

Η Ζέρκιλιθ είπε: «Εγώ ξέρω να πιλοτάρω αερώνυχα, Πρίγκιπά μου.»

«Έλα, τότε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Ο Άρκαλβιρ είπε: «Εγώ μπορώ να μάθω, πατέρα. Πόσο δύσκολο να είναι; Πιο δύσκολο απ'το να ιππεύεις γιγαντόλυκο;»

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε με την έκφραση στο πρόσωπο του γιου του αλλά και με τα λόγια του. «Η αλήθεια είναι πως δεν είναι πολύ πιο δύσκολο, και θα μάθεις να πιλοτάρεις αερώνυχα αν θέλεις. Αλλά όχι τόσο γρήγορα. Τώρα βιαζόμαστε. Θα φύγουμε αμέσως.»

«Να μείνω εδώ, δηλαδή...» Ούτε εκείνου φαινόταν να του αρέσει.

«Ναι,» είπε ο Κάλνεντουρ, με τρόπο που υποδήλωνε ότι η συζήτηση είχε τελειώσει.

«Θα πας μόνος σου μαζί με τον Βέλερντιν και τη Ζέρκιλιθ;» είπε η Λουκία. «Δεν είναι αυτό επικίνδυνο; Πάρε, τουλάχιστον, άλλους τρεις μαχητές, αφού υπάρχουν τρεις ακόμα διαθέσιμοι αερώνυχες.»

«Θα το πρότεινα κι εγώ, Πρίγκιπά μου,» συμφώνησε η Χάνκαθιρ. «Οτιδήποτε μπορεί να συμβεί. Ας μην αφήνουμε τα πράγματα στα χέρια του Ιουράσκει.»

«Θα έρθω εγώ, Υψηλότετε, αν με δέχετε,» είπε ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν. «Γνωρίζω να πιλοτάρω αερώνυχα.»

Η Λουκία τον λοξοκοίταξε. *Ο άνθρωπος είναι* κουλός, σκέφτηκε. *Πραγματικά νομίζει ότι μπορεί να βοηθήσει σε περίπτωση ανάγκης;*
«Είσαι ευπρόσδεκτος, Άρχοντα Νάθλεδιν,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Θα μπορούσα να έρθω κι εγώ, αν θέλετε, Υψηλότατε· κι αν συμφωνεί και η Κόμισσα.»

Στράφηκαν για ν'αντικρίσουν την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, που δεν στεκόταν μακριά απ'το μεγάλο τραπέζι της αίθουσας, ντυμένη με τη στρατιωτική περιβολή των μαχητών της Όσβελακ.

«Αν ο Πρίγκιπας συμφωνεί,» είπε η Χάνκαθιρ, «δεν έχω λόγο να διαφωνήσω.»

«Ο Πρίγκιπας συμφωνεί,» δήλωσε ο Κάλνεντουρ, και η Κορβίκα έκανε τη βασιλική υπόκλιση προς τη μεριά του.

«Μένει ένας αερώνυχας ακόμα,» τους θύμισε η Λουκία.

Η Χάνκαθιρ είπε στην Κορβίκα: «Μπορείς να ειδοποιήσεις τον Βέρδαλιρ'χοκ να έρθει στην αίθουσα;»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, κι έφυγε αμέσως.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Δε θα ήθελα να σου πάρω τον μάγο σου, νιρλίσα.»

«Ίσως να σου χρειαστεί περισσότερο απ'ό,τι σε μένα ώσπου να επιστρέψεις από την Κίρνταν, Πρίγκιπά μου.»

Σε λίγο, ο Βέρδαλιρ'χοκ ήταν στη Μεγάλη Αίθουσα χωρίς τον δασογέρακά του, κρατώντας το ραβδί που κρατούσαν συνήθως οι Διαλογιστές. Η Κορβίκα τον συνόδευε.

«Με καλέσατε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο μάγος.

Η Χάνκαθιρ τού εξήγησε τι ήθελε από εκείνον, και ο Βέρδαλιρ αποκρίθηκε: «Δυστυχώς δεν γνωρίζω πώς να πιλοτάρω αερώνυχα...»

Δεν το είχαν υπολογίσει αυτό.

«Κανένα πρόβλημα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ούτως ή άλλως, είμαστε ήδη αρκετοί. Και έναν αερώνυχα ίσως να τον χρειαστείτε εδώ, νιρλίσα, για κάποιο λόγο.»

«Μπορώ να στείλω κάποιον άλλο μαχητή μαζί σου, Πρίγκιπά μου.»

«Δεν το κρίνω απαραίτητο. Είμαστε αρκετοί,» επανέλαβε εκείνος.

Αλλά τότε η Ζιρίνα – η σύζυγος του Άνφιρ αλ Νασόλντουν, η οποία ως τώρα ήταν σιωπηλή – δήλωσε: «Θα έρθω εγώ, Υψηλότατε.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. Κρίνοντας από την όψη της, του φαινόταν πως ίσως να της έκανε καλό ένα ταξίδι, οσοδήποτε σύντομο. «Γνωρίζεις να πιλοτάρεις, έτσι;»

«Ασφαλώς.»

«Ωραία. Είσαι μαζί μας, Ζιρίνα.» Και προς τον Βέλερντιν: «Να αναχωρήσουμε τώρα; Δεν είναι ακόμα μεσημέρι.»

Ο σύζυγος της Κόμισσας κατένευσε. «Πάω να ετοιμαστώ, Υψηλότατε.»

Μέσα σε μισή ώρα είχαν ανεβεί στους αερώνυχες, που τους περίμεναν γαντζωμένοι σε μια από τις οροφές του Παλατιού των Σκιών, και πετούσαν βορειοδυτικά, προς Κίρνταν – ο Κάλνεντουρ, η Ζέρκιλιθ, ο Βέλερντιν, η Ζιρίνα, ο Νάθλεντιν αλ Μακμάρνουν, και η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ. Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν κρυμμένοι μες στην κάπα του Πρίγκιπα, χωμένοι σε δύο από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της: τόσο ψηλά, ο αέρας ήταν πολύ δυνατός για τα μικρά φτερωτά ερπετά.

Καθώς περνούσαν πάνω από τα Δυτικά Έλη, ο Κάλνεντουρ δεν άργησε να δει μια μεγάλη παρουσία στον ουρανό, την οποία ήταν βέβαιος πως κανείς από τους συντρόφους του δεν έβλεπε. Ήταν ένα γιγάντιο πτηνό: ο Σολκάρκας, ο θεός του ανέμου, του ουρανού, των αεροναυτών.

Και ο αέρας, που βούιζε μέσα στ'αφτιά του Κάλνεντουρ, πήρε φωνή σαν κρώξιμο πουλιού και μίλησε: *Πετάς ως πρίγκιπας των ουρανών – μα δεν είσαι πρίγκιπας των ουρανών! Έλα κοντά μου, να γνωρίσεις τι σημαίνει αληθινή πτήση. Έλα κοντά μου, να γίνεις αληθινά ο Πρίγκιπας των Ουρανών! και να πετάς σαν τα πουλιά απ'τη μια άκρη της Μοργκιάνης ως την άλλη! και να διαφεντεύεις όλα τα πετούμενα! Από ψηλά, ο κόσμος είναι αλλιώς, Πρίγκιπα! Ο κόσμος είναι δικός σου από ψηλά. Απλώνεται από κάτω σου. Είσαι ο κυρίαρχός του!*

Ο Κάλνεντουρ απάντησε στον Σολκάρκας, με τον νου του: *Κάποια άλλη μέρα, Άρχοντα των Ανέμων. Κάποια άλλη μέρα, ίσως.*

Εσύ χάνεις, Πρίγκιπα! αποκρίθηκε το γιγάντιο πουλί. *Θα σε περιμένω – θα σε περιμένω!* Κι εξαφανίστηκε μες στους ουρανούς, φτεροκοπώντας δυνατά και κρώζοντας – μόνο για τ'αφτιά και τα μάτια του Κάλνεντουρ...

Σε δυο ώρες περίπου έφτασαν στις ακτές του Χρυσού Ωκεανού και βίγλισαν μια πόλη στις παρυφές των Δυτικών Ελών.

«Η Κίρνταν!» φώναξε ο Βέλερντιν μέσα από το βούισμα του ανέμου και τον ήχο που έκαναν οι έλικες.

Ο Κάλνεντουρ δεν είχε καμιά γνώση για την Κίρνταν. 'Η, τουλάχιστον, δεν θυμόταν να είχε. *Δεν είχα ποτέ ταξιδέψει εδώ, παλιά;* Το παρελθόν του πάντα ένα μυστήριο ήταν...

«Ακολουθήστε με!» φώναξε ο Βέλερντιν, και οδήγησε τον αερώ-
νυχά του προς τα ανατολικά τείχη της πόλης, τα οποία δεν έμοιαζαν και πολύ ανθεκτικά, παρατηρούσε ο Κάλνεντουρ: καμιά σχέση μ'αυτά της Όσβελακ, σίγουρα. Μερικές κανονιές εύκολα θα τα γκρέμιζαν, υπολόγιζε. Η πόλη ήταν μικρή, πολύ μικρότερη από την πόλη της Κόμισσας των Σκιών.

Ο Βέλερντιν κούνησε το χέρι του στους φρουρούς των τειχών και τους φώναξε ποιος ήταν, γιατί ήδη κάποιοι είχαν υψώσει τουφέκια και οπλολόγχες και σημάδευαν από τις επάλξεις τους έξι αερώνυχες. Τώρα, καταλαβαίνοντας ότι ο γιος της Κυράς της Κίρνταν ήταν που είχε έρθει, αμέσως κατέβασαν τα όπλα τους.

Ο Βέλερντιν γάντζωσε τα μεταλλικά νύχια του αερώνυχά του στις επάλξεις.

Ο Κάλνεντουρ, ελπίζοντας το τείχος να άντεχε το βάρος των αεροσκαφών (και δεν το σκεφτόταν αυτό μόνο ειρωνικά), τον μιμήθηκε, όπως επίσης και η Ζέρκιλιθ, η Ζιρίνα, ο Νάθλεδιν, και η Κορβίκα.

Πήδησαν από τους αερώνυχες και ο Βέλερντιν μίλησε με τους φρουρούς, που φαινόταν να χαίρονται που τον ξαναείχαν κοντά τους. Ο Κάλνεντουρ είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, μη θέλοντας κανείς να τον αναγνωρίσει ακόμα.

«Πηγαίνετε στην Ψηλή Κατοικία, Άρχοντά μ';» ρώτησε ένας από τους φρουρούς με κάποια επιφύλαξη.

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Βέλερντιν. «Δε θα έπρεπε;»

«Απλά να σας προειδοποιήσουμε, Άρχοντά μ', ότι μια στρατολόγος έχει έρθει, και η Κυρά τη φιλοξενεί μέχρι να φύγει – αύριο, μάλλο'.»

Μια άλλη φρουρός ένευσε. «Ναι, αύριο – και στου Ιουράσκε τα χα-
ντάκια!»

«Στρατολόγος;» είπε ο Κάλνεντουρ.

Οι φρουροί τον κοίταξαν με έκδηλη περιέργεια, προσπαθώντας να διακρίνουν την όψη του μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του, κάτω από τον ασθενικό μεσημεριανό ήλιο της Μοργκιάνης.

Ο Βέλερντιν τού είπε: «Αξιωματικός της Σφετερίστριας που μαζεύει αγόρια για Αγωνιστές του Βασιλείου.»

«Ήρθε, δηλαδή, να πάρει τα παιδιά σας ξανά;»

Ο φρουρός ήταν που απάντησε: «Ναι, Ἀρχοντά μ'.»

Και η φρουρός είπε: «Πού να την πάρει το Σκοτάδι στην αγκαλιά του! Την προηγούμενη φορά μού πήρανε το γιο μου...» Η φωνή της ήταν πνιχτή και ξερή, και στα μάτια της τρεμόπαιξαν οι φωτιές της Θορμάνκου.

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε ότι ευτυχώς που δεν είχε πια τη φαρμακερή οργή της Ἐχιδνας μέσα του, ευτυχώς που δεν ήταν πια ο Οφιομαχητής. Αλλά είπε: «Νομίζω πως ήρθαμε πάνω στην ώρα, Βέλερντιν.»

Η Ζέρκιλιθ τον ρώτησε: «Έχεις στο μυαλό σου εκείνο που νομίζω πως έχεις, Πρίγκιπά μου;»

Οι φρουροί ξαφνιάστηκαν έκδηλα από την προσφώνηση που άκουσαν.

Ο Κάλνεντουρ αποκρίθηκε: «Οι σκέψεις μας συναντιούνται, νιρλίσα.»

Πήγαν προς την Ψηλή Κατοικία, και αρκετοί από τους φρουρούς της Κίρνταν τούς ακολούθησαν γιατί αυτοί στις επάλξεις είχαν καταλάβει ποιον είχε μαζί του ο γιος της Γριάς. Ήταν ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Είχαν ρωτήσει και ο Ἀρχοντας Βέλερντιν δεν το είχε αρνηθεί. Ούτε ο ίδιος ο Πρίγκιπας το είχε αρνηθεί. Τους είχε πει: «Ακολουθήστε με αν θέλετε να ελευθερώσετε την πόλη σας από την καταπίεση της Σφετερίστριας και κανείς να μην ξανακλέψει τα παιδιά σας.»

Και τον είχαν ακολουθήσει.

Με συμμορία έμοιαζαν καθώς έρχονταν πίσω από τον Κάλνεντουρ, τον Βέλερντιν, τη Ζέρκιλιθ, τη Ζιρίνα, τον Νάθλεδιρ, και την Κορβίκα. Ο Πρίγκιπας γύρισε και τους κοίταξε πάνω απ'τον αριστερό του ώμο (όπου τώρα ήταν γαντζωμένος ο Δεξής) και είδε τον μανδύα του Ιερού Δέους να τους σκεπάζει ενώ το στέμμα στο κουκουλωμένο, απρόσωπο κεφάλι του στραφτάλιζε σαν μικρός ήλιος. Ναι, ήταν σίγουρα πρόμαχοι του Βασιλείου τώρα. Αποφασισμένοι.

Η Ζέρκιλιθ ψιθύρισε στον Κάλνεντουρ: «Ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις...»

«Κι εγώ,» της αποκρίθηκε.

Εκείνη μειδίασε. «Σαν τις μέρες στην Υπερυδάτια; Σα νάχουμε ένα τσούρμο πειρατές μαζί μας;»

«Κάτι τέτοιο...»

Ο Βέλερντιν είπε: «Θα προτιμούσα να αποφευχθεί η αιματοχυσία, Υψηλότετε.»

«Δε νομίζω να αντισταθούν όταν συνειδητοποιήσουν πως όλη η πόλη είναι εναντίον τους, Άρχοντα Βέλερντιν. Το νομίζεις εσύ;»

«Μάλλον όχι. Αλλά μπορεί να επιστρέψουν...»

«Η Σφετερίστρια θα έχει άλλα, πολύ πιο σημαντικά προβλήματα στ' ανατολικά για ν' ασχοληθεί με τούτη τη μικρή πόλη στις δυτικές ακτές του Βασιλείου.»

Έφτασαν στην Ψηλή Κατοικία και συνάντησαν τους δύο φρουρούς απέξω, οι οποίοι τους κοίταζαν ξαφνιασμένοι. Πλάι τους στέκονταν δύο εκπαιδευμένοι για μάχη γιγαντόλυκοι.

«Τι συμβαίνει εδώ;» γκάριξε ο ένας φρουρός, άγρια· και ο γιγαντόλυκος δίπλα του γρύλισε, με σφιγμένα δόντια.

Ο Βέλερντιν κατέβασε την κουκούλα της κάπας του.

«Άρχοντά μου...» έκανε ο φρουρός, αναγνωρίζοντάς τον. «Τι συμβαίνει;»

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήρθε να επισκεφτεί τη μητέρα μου, Ζόρελνιρ. Πρέπει να περάσουμε. Τώρα.»

Ο Κάλνεντουρ κατέβασε επίσης την κουκούλα της κάπας του, και ο Ζόρελνιρ τού έριξε ένα συνοφρυωμένο βλέμμα προτού στρέψει την προσοχή του στον Βέλερντιν ξανά. «Η Στρατολόγος Λορκάνιθ αλ Μάσνακαθ είναι εδώ, Άρχοντά μου—»

«Το γνωρίζουμε.»

«Πρέπει τώρα να είναι στη μεγάλη σάλα μαζί με την Κυρά και την αδελφή σας. Μάλλον γευματίζουν.»

«Η καλύτερη στιγμή για να τους επισκεφτούμε,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Ο Ζόρελνιρ τον κοίταξε αμήχανα.

«Παραμερίστε,» είπε ο Βέλερντιν. «Μόνο εμείς θα μπούμε. Οι φρουροί» – έδειξε, με τον αντίχειρα, αυτούς που τους είχαν ακολουθήσει από τις επάλξεις – «θα περιμένουν εδώ.»

»Η Στρατολόγος έχει μαχητές μαζί της;»

«Δυο άντρες, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ζόρελνιρ, καθώς εκείνος και ο άλλος φρουρός παραμέριζαν τραβώντας μαζί τους και τους εκπαιδευμένους γιγαντόλυκους από τις αλυσίδες στα κολάρα τους.

Ο Βέλερντιν χάιδεψε το κεφάλι του ενός λύκου, ο οποίος φαινόταν να τον ξέρει καθώς αμέσως έγλειψε το χέρι του. «Καλωσήρθες στην Ψηλή Κατοικία της Κίρνταν, Πρίγκιπά μου.»

Έκανε νόημα στους φρουρούς από τις επάλξεις να μείνουν έξω, και εκείνος, ο Κάλνεντουρ, η Ζέρκιλιθ, η Ζιρίνα, ο Νάθλεδιρ, και η Κορβίκα πέρασαν το κατώφλι της πύλης μπαίνοντας στην Ψηλή Κατοικία. Οι υπηρέτες και οι φρουροί τούς κοίταζαν τόσο ξαφνιασμένοι όσο κι αυτοί στην είσοδο, αλλά όλοι, φυσικά, αναγνώριζαν τον Βέλερντιν, τον γιο της Γριάς της Κίρνταν, κι εκείνος τούς έλεγε: «Έχω τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ μαζί μου,» οπότε και το ξάφνιασμά τους μεγάλωνε, και ακολουθούσαν τον Πρίγκιπα και τον Άρχοντα Βέλερντιν.

Έφτασαν στη μεγάλη σάλα, όπου γύρω απ'το τραπέζι κάθονταν η Οννίβια αλ Λόσινταβ, η Κυρά της Κίρνταν, η Γριά της Κίρνταν (ο Κάλνεντουρ δεν μπορούσε να υποθέσει ότι ήταν καμιά άλλη, με τα άσπρα από την ηλικία μαλλιά της και το βαθιά ρυτιδωμένο μαυρόδερμο πρόσωπό της)· η Κέσριμιθ αλ Λόσινταβ, η κόρη της Γριάς (που ούτε αυτήν μπορούσε ο Κάλνεντουρ να τη μπερδέψει με άλλη, γιατί έμοιαζε στον Βέλερντιν)· μια γυναίκα πολύ πιο νέα από την Κέσριμιθ, με δέρμα γαλανό και μαλλιά πράσινα, η οποία φαινόταν επίσης να είναι του Οίκου των Λόσινταβ· και τρεις άνθρωποι που σίγουρα δεν ήταν του Οίκου των Λόσινταβ: μια γυναίκα γύρω στα σαράντα, μαυρόδερμη και γαλανομάλλα, με κόμμωση κράνος των θεών· και δύο άντρες, ο ένας πρασινόδερμος και καστανός, σγουρομάλλης και μυστακοφόρος, ο άλλος μαυρόδερμος, μαυρομάλλης, μαυρομάτης, και φρεσκοξυρισμένος, σαν ζωντανή σκιά. Φορούσαν κι οι τρεις στρατιωτικές στολές του Βασιλικού Στρατού.

Όλοι αιφνιδιάστηκαν από την απρόσμενη είσοδο του Κάλνεντουρ και των συντρόφων του.

«Βέλερντιν!» αναφώνησε η Γριά της Κίρνταν σαν να μάλωνε τον γιο της. «Τι σημαίνει αυτό; Οι φρουροί...;»

«Εγώ τούς ζήτησα να με αφήσουν να περάσω χωρίς να σε ειδοποιήσουν πρώτα, μητέρα. Δεν είναι δικό τους το φταίξιμο.

»Με ενημέρωσαν, επίσης, ότι έχουμε φιλοξενούμενους...» Έστρεψε το βλέμμα του στους τρεις στρατιωτικούς, οι οποίοι είχαν σηκωθεί από τις καρέκλες τους – σε αντίθεση με τις Λόσινταβ – κι έμοιαζαν στα πρόθυρα να τραβήξουν όπλα· τα χέρια τους ήταν στις ζώνες τους, απ'όπου πιστόλια και ξιφίδια κρέμονταν.

«Εγώ,» τους είπε ο Κάλνεντουρ, «δεν θα έκανα φασαρία αν ήμουν στη θέση σας. Έξω από την Ψηλή Κατοικία είναι συγκεντρωμένοι πάνω από τρεις ντουζίνες φύλακες της Κίρνταν – όλοι τους πολύ θυμωμένοι μαζί σας.»

«Ποιος διάολος του Ιουράσκε είσαι συ και μιλάς έτσι;» φώναξε η Γριά της Κίρνταν καθώς τώρα κι εκείνη σηκώνόταν απ'την καρέκλα της – και η Κέσριμιθ επίσης – και η νεότερη γυναίκα που δεν μπορεί να ήταν πάνω από είκοσι-πέντε χρονών.

«Δεν αναγνωρίζεις τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, μητέρα;» είπε ο Βέλερντιν.

Τα μάτια της Οννίβια αλ Λόσινταβ γούρλωσαν ατενίζοντας τον Κάλνεντουρ. «Εσύ είσαι...;»

«Με συγχωρείτε για την απρόσμενη άφιξη, νιρλίσα, αλλά, μαθαίνοντας για τους... φιλοξενούμενούς σας, σκέφτηκα πως αυτός ήταν ο καλύτερος τρόπος προσέγγισης.»

«Τι ανοησίες είν' αυτές!» αναφώνησε η γυναίκα που δεν μπορεί παρά να ήταν η Στρατολόγος Λορκάνιθ αλ Μάσνακαθ – εκείνη με τα γαλανά μαλλιά που ήταν φτιαγμένα κράνος των θεών. «Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ είναι νεκρός! Κι εσύ είσαι *απατεώνας!*» Τράβηξε το πιστόλι της, σημαδεύοντάς τον.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ να στέκεται πίσω της και πίσω από τους δύο συνοδούς της. Το Ιερό Δέος παρατηρούσε, παγερά, κρίνοντας. Κρίνοντας...

Η Ζέρκιλιθ αμέσως τράβηξε το δικό της πιστόλι, σημαδεύοντας τη Στρατολόγο, φωνάζοντας: «Κατέβασέ το!» Και επίσης τράβηξαν όπλα ο Βέλερντιν, η Ζιρίνα, ο Νάθλεδιρ, και η Κορβίκα. Οι φρουροί και οι υπηρέτες της Ψηλής Κατοικίας έμοιαζαν σαστισμένοι.

Οι δύο συνοδοί της Στρατολόγου, όμως, είχαν κι αυτοί βγάλει πιστόλια, και ο κατάμαυρος είχε ξεθηκαρώσει κι ένα ξιφίδιο.

«Δεν είναι απατεώνας,» είπε ο Βέλερντιν. «Είναι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, και καλά θα κάνετε να ακούσετε τη Ζέρκιλιθ: Κατεβάστε τα όπλα σας.»

«Αρχόντισσα Οννίβια,» είπε η Στρατολόγος Λορκάνιθ χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τη Γριά της Κίρνταν, κοιτάζοντας τον Κάλνεντουρ και τον Βέλερντιν, «ελπίζω αυτό να–»

«Αυτή είναι η τελευταία φορά που έρχεστε εδώ,» τη διέκοψε ο Πρίγκιπας. «Αποχωρήστε. Τώρα. Όσο έχετε ακόμα καιρό. Και δώστε πίσω στους κατοίκους τα αγόρια που πήρατε στο πλοίο σας.» Οι

φρουροί του είχαν πει ότι η Στρατολόγος είχε ένα καράβι αραγμένο στο λιμάνι, και ο Κάλνεντουρ το είχε δει κιόλας· η Ψηλή Κατοικία δεν ήταν μακριά από τις αποβάθρες, και κανένα μεγαλύτερο πλοίο δεν βρισκόταν τώρα εκεί.

Η Λορκάνιθ αλ Μάσνακαθ εξακολουθούσε να σημαδεύει τον Πρίγκιπα. «Δεν ξέρεις τι λες, όποιος κι αν είσαι! Είσαι *παράνομος*. Παραδώσου, προτού—»

«Καλύτερα εσείς να παραδοθείτε, Στρατολόγε, αν θέλετε τις ζωές σας.» Δεν ήταν ο Κάλνεντουρ που είχε μιλήσει, ούτε ο Βέλερντιν· ήταν η Κέσριμιθ, η οποία είχε βγάλει ένα πιστόλι και σημάδευε τη Λορκάνιθ.

Η Στρατολόγος στράφηκε για να την αντικρίσει. «*Προδοσία*;» σύριξε. «Κατά της Μητέρας του Βασιλείου;»

Η πιο νεαρή γυναίκα των Λόσινταβ τράβηξε, τότε, κι εκείνη πιστόλι, σημαδεύοντας τη Λορκάνιθ.

Η Οννίβια εξαγριώθηκε. «Κέσριμιθ!» είπε. «Κρύψε το όπλο σου! Κι εσύ, Μάλμεντιρ!»

Η μικρότερη γυναίκα φαινόταν στα όρια να υπακούσει τη Γριά, αλλά η Κέσριμιθ τής άλλαξε γνώμη λέγοντας στην Οννίβια: «Όχι, μητέρα. Ήρθε η ώρα να φύγουν απ'την πόλη μας και να μην ξανάρθουν για τα παιδιά μας.»

«Θα μας καταστρέψεις όλους!» Η Οννίβια χτύπησε το χέρι της πάνω στο τραπέζι, κάνοντας πιάτα και ποτήρια να κουδουνίσουν. Ήταν γριά, αναμφίβολα, αλλά είχε νεύρο· δεν μπορούσες να το αμφισβητήσεις, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ.

Και είπε: «Κανείς δεν θα πάθει τίποτα, *νιρλίσα*. Εκτός απ'αυτούς τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας, αν αρνηθούν να κατεβάσουν τα όπλα τους και να παραδοθούν *τώρα*. Το βλέπουν ότι είμαστε περισσότεροι. Το ξέρουν ότι δεν μπορούν να μας αντισταθούν. Η Κίρνταν είναι *δική μας*, όχι δική τους!»

Και ο Κάλνεντουρ είχε την αίσθηση ότι η κρίση του Ιερού Δέους ήταν σταδιακά ολοένα και πιο θετική για εκείνον. Η παγερή παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ τον καλούσε να γίνουν ένα ξανά – να γίνει σαν τους πρώτους βασιλείς. Να γίνει ο *ίδιος* το Ιερό Δέος. Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν δέχτηκε τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα του.

Οι φρουροί και οι υπηρέτες είχαν απλωθεί τώρα μες στη μεγάλη σάλα, και οι πρώτοι σημάδευαν με τις οπλολόγχες τους τη Στρατολόγο

και τους δύο συνοδούς της, ενώ οι δεύτεροι έμοιαζαν έτοιμοι να βοηθήσουν με οποιονδήποτε τρόπο.

«Θα το μετανιώσετε όλοι σας αυτό, *προδότες!*» γρύλισε η Λορκάνιθ αλ Μάσνακαθ. «Η Μητέρα του Βασιλείου δεν συγχωρεί την προδοσία· το ξέρετε!»

Ένας πυροβολισμός αντήχησε, και η Στρατολόγος αναπήδησε όπισθεν καθώς η σφαίρα είχε πέσει μπροστά στα μπιτοφορεμένα πόδια της.

Η Ζέρκιλιθ, που είχε τραβήξει τη σκανδάλη, είπε: «Κατεβάστε τα όπλα σας, ζήτησε ο Πρίγκιπας. Δε θα χρειαστεί να το ξαναζητήσει.»

Η Στρατολόγος Λορκάνιθ αλ Μάσνακαθ και οι άλλοι δύο στρατιωτικοί της Βασίλισσας παραδόθηκαν, και οι φρουροί της Ψηλής Κατοικίας τούς πήραν τα όπλα και τους έδεσαν τα χέρια πισθάγκωνα.

Η Οννίβια αλ Λόσινταβ ήταν έξω φρενών. Κατηγόρησε την κόρη της για σφετερισμό της μητριάρχιας του οίκου· κατηγόρησε τον γιο της για εισβολή στην Ψηλή Κατοικία· κατηγόρησε τον Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ ότι είχε έρθει για να τους ρίξει όλους στα στόματα του Σκοταδιού—

«Καταλαβαίνω την ταραχή σας, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Κάλνεντουρ. «Η οργή σας είναι δικαιολογημένη—»

«Μη μου λες τι είναι “δικαιολογημένο” και τι δεν είναι! Πρίγκιπας του Βασιλείου ή όχι, βρίσκεσαι *μέσα στην οικία μου*, Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ — και είμαι ακόμα η Κυρά της Κίρνταν, ασχέτως τι μπορεί να νομίζει η διεφθαρμένη κόρη μου!»

«Μητέρα!» διαμαρτυρήθηκε η Κέσριμιθ. «Ο Πρίγκιπας ήρθε για να—»

«Δε σου έδωσα τον λόγο, μικρή!» φώναξε η Γριά της Κίρνταν καρφώνοντάς την μ'ένα βλέμμα σαν καλοακονισμένες λεπίδες. Αλλά ήταν αστείο να την αποκαλεί «μικρή», όφειλε να παρατηρήσει ο Κάλνεντουρ· η Κέσριμιθ ήταν τουλάχιστον πενήντα χρονών, και φαινόταν.

Τώρα έδειχνε κι εκείνη θυμωμένη, πολύ θυμωμένη. Οι φωτιές της Θορμάνκου είχαν ανάψει στα μάτια της.

Ο Κάλνεντουρ παρενέβη προτού κανένα κακό συμβεί. «Αρχόντισσά μου,» είπε στην Κυρά της Κίρνταν, «κανένας εδώ δεν θέλει να έρχονται οι λύκοι της Σφετερίστριας και να κλέβουν τα παιδιά σας. Εσείς το θέλετε αυτό;»

«Φυσικά και δεν το θέλω! Ξέρεις, όμως, τι θα γίνει τώρα που έκανες ό,τι έκανες; Θα στείλουν βασιλικό στρατό και—»

«Ο βασιλικός στρατός είναι απασχολημένος αλλού, σας διαβεβαιώνω. Και σύντομα θα είναι *ακόμα* πιο απασχολημένος.»

«Έρθες στην Κίρνταν για να ανατρέψεις την Κυρά της, Πρίγκιπα Κάλνεντουρ!»

«Λυπάμαι που το βλέπετε έτσι, γιατί *δεν είναι έτσι*. Έρθα για να ζητήσω τη βοήθειά σας—»

«Το μόνο σίγουρο είναι πως δεν θα την έχεις!»

«Θα συζητήσουμε μετά γι' αυτό. Τώρα πρέπει να πάρουμε τα κλεμμένα αγόρια σας από το πλοίο των λύκων της Σφετερίστριας, προτού να είναι αργά.»

«Ναι,» συμφώνησε η Κέσριμιθ, «*αμέσως* πρέπει να γίνει αυτό, Υψηλότητα.» Και δέχτηκε ξανά ένα φαρμακερό βλέμμα από τη μητέρα της.

Οι φύλακες της Κίρνταν, υπό την καθοδήγηση της Κέσριμιθ, του Βέλερντιν, και του Κάλνεντουρ, επιτέθηκαν στο βασιλικό πλοίο που ήταν αραγμένο στο λιμάνι. Δεν έδωσαν χρόνο στο πλήρωμά του να αντιδράσει: πήδησαν, χωρίς καμιά προειδοποίηση, στο κατάστρωμα και, ύστερα από μερικές σύντομες συμπλοκές, το σκάφος ήταν δικό τους.

Ο Κάλνεντουρ θυμήθηκε τις πειρατικές του μέρες στην Υπερυδάτια, και ένα άγριο μειδίαμα σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω του, συρίζοντας. Στο ένα χέρι του κρατούσε πιστόλι, στο άλλο το Φιλί της Έχιδνας. Μόνο το πρώτο χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει μερικές φορές – για να βοηθήσει τους μαχητές της Κίρνταν, κυρίως.

Η Ζέρκιλιθ ήταν πάντα πλάι του. Το ίδιο και ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, η Ζιρίνα αλ Νασόλνουν, και η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ.

Σε κάποια στιγμή, φευγαλέα, πολύ φευγαλέα, είδε τη Θορμάνκου να τον κοιτάζει ανάμεσα από τους μαχόμενους. Τα μαλλιά της ήταν φωτιά, και στα χείλη της υπήρχε ένα αιμοβόρικο χαμόγελο. *Πρίγκιπα του Πολέμου, σε περιμένω! Πότε θα ξαναγκαλιαστούμε για να ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ; Πότε; Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...*

Ο Κάλνεντουρ την αγνόησε. Κυρίως τον Χάρλαεθ Βοκ έβλεπε, ούτως ή άλλως, να απλώνει τον βασιλικό του μανδύα από πάνω τους, με το στέμμα του, που ήταν όλο αιχμές, να στραφταλίζει στο

κουκουλωμένο κεφάλι του. Τους κοίταζε, κρίνοντάς τους. Και ζητούσε από τον Κάλνεντουρ να γίνει βασιληάς... αν μπορούσε. *Να υποτάξει τους πάντες*, ακολουθώντας αλάθητα τον Δρόμο της Εξουσίας – αντάξιος των πρώτων βασιλέων της Χάρνωθ!

Το κάλεσμά του Ιερού Δέους ζάλιζε το μυαλό· ο Κάλνεντουρ είχε φέρει στον νου του τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου για να μη χάσει τα λογικά του.

Τα κλεμμένα αγόρια ήταν κλεισμένα στο αμπάρι του πλοίου, αλυσοδεμένα μέσα στο σκοτάδι. Τρομοκρατημένα. Οι φύλακες της Κίρνταν έσπασαν τις αλυσίδες τους και τα ελευθέρωσαν, τα έβγαλαν στο λιμάνι, για να επιστραφούν στους γονείς τους. Ορισμένοι από αυτούς, μάλιστα, ήταν οι γονείς τους – οι πατέρες και οι μητέρες τους – και τα αγκάλιαζαν και τα φιλούσαν.

Ο Πλοίαρχος του βασιλικού караβιού, το οποίο ονομαζόταν «*Το Χέρι της Βασίλισσας*», βρισκόταν στο μοναδικό ξενοδοχείο της Κίρνταν, τον *Οίκο των Ξένων*, κοντά στο λιμάνι, και μαζί του ήταν ο μάγος του πλοίου, αυτός που ρύθμιζε την ενεργειακή ροή του όταν ήταν να πλεύσει και οι μηχανές του να λειτουργήσουν.

Οι δυο τους τώρα, Πλοίαρχος και μάγος, βλέποντας τι συνέβαινε και ποιοι καταφανώς είχαν νικήσει, προσπάθησαν να διαφύγουν, να βγουν από τον *Οίκο των Ξένων* κι από την πόλη· αλλά οι ντόπιοι δεν τους άφησαν. Τους κύκλωσαν και τους ακινητοποίησαν στρέφοντας προς τη μεριά τους οπλολόγχες, δόρατα, καμάκια.

Ο Πλοίαρχος – ένας ψηλός, ξερακιανός, μαυρόδερμος άντρας – ύψωσε τα χέρια. «Η Μεγαλειότηάτη θα πληρώσει λύτρα για εμάς!»

«Το ελπίζουμε, γιατί θα τα χρειαστούμε,» του είπε ο Κάλνεντουρ, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τους ντόπιους, με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους στους ώμους του. «Προς το παρόν, κι οι δυο φυλακίζεστε με τους υπόλοιπους.»

«Ποιος είσαι εσύ;» γρύλισε ο Πλοίαρχος. «Πειρατής είσαι; Συνεργάζεται η Γριά μαζί σου;»

«Δεν είναι πειρατής, καθάρματα!» του φώναξε μια φρουρός της Κίρνταν, αυτή που είχε μιλήσει στον Κάλνεντουρ και στις επάλξεις, αυτή που έμοιαζε πολύ οργισμένη επειδή της είχαν πάρει τον γιο της παλιότερα. «Είναι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, και η σκοτοφαγωμένη Βασίλισσά σας θα πέσει απ'τον θρόνο της και θα πεθάνει!»

Ο Πλοίαρχος κι ο μάγος δεν φαινόταν να την πιστεύουν, αλλά ο πρώτος κοίταζε τώρα συνοφρυωμένος τον Κάλνεντουρ σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί την όψη του από παλιά.

«Πάρτε τους και τους δύο!» πρόσταξε ο Βέλερντιν, και οι φρουροί της πόλης τούς αφοπλίσαν και τους έδεσαν τα χέρια πισθάγκωνα. «Και κλείστε το στόμα του μάγου· μπορεί να κάνει ξόρκια.»

Όταν επέστρεψαν στη μεγάλη σάλα της Ψηλής Κατοικίας, βρήκαν την Οννίβια αλ Λόσινταβ ακόμα οργισμένη μαζί τους.

«Αρπάξατε την εξουσία μου όπως η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν άρπαξε την εξουσία του Παλιού Οίκου!» φώναξε, χτυπώντας πάλι το χέρι της στο τραπέζι. «Δεν είσαι πια κόρη μου, Κέσριμιθ!»

«Μητέρα! Τι είν' αυτά που λες; Κανείς δεν σου άρπαξε την εξουσία. Εσύ είσαι η Κυρά της Κίρνταν, και μόνο εσύ.»

«Αλλά εσύ παίρνεις τις αποφάσεις τώρα αντί για εμένα! Πότε ξανά γινε αυτό; Να παίρνει αποφάσεις η θυγατέρα κι όχι η Μητριάρχης; Ξεχνάς τη θέση σου, μικρή!»

«Αρχόντισσά μου,» παρενέβη ο Κάλνεντουρ, «η πόλη σας εξακολουθεί να είναι δική σας—»

«Όχι, Πρίγκιπα Κάλνεντουρ,» αποκρίθηκε με παγερή οργή η Οννίβια αλ Λόσινταβ που ήταν σίγουρα άνω των ογδόντα, έκρινε ο Κάλνεντουρ (μην έχοντας ρωτήσει τον Βέλερντιν για την ηλικία της), αλλά είχε το νεύρο πενηντάρας, αν όχι σαραντάρας, «η πόλη μου ανήκει σ'εσένα. Μου την έκλειψες.»

Ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Πραγματικά, λες κι είμαστε πάλι στην Υπερυδάτια – πάλι πειρατές και κουρσάροι!* «Απαρνούμαι οποιαδήποτε εξουσία επάνω στην Κίρνταν, νιρλίσα,» αποκρίθηκε. «Ο οίκος σας, άλλωστε, είναι μητριαρχικός· δεν θα μπορούσα εγώ να διοικήσω εδώ—»

«Παρά μόνο με σφετερισμό – όπως κι έκανες!»

«Οι ίδιοι οι υπήκοοί σας το έκαναν. Και νομίζω πως, κατά βάθος, συμφωνείτε μαζί τους—»

«Να κρατήσεις τη σοφία σου για τον εαυτό σου, Πρίγκιπα» – το τελευταίο αρθρώνοντάς το σαν κατάρα.

«Ο Βέλερντιν μού έλεγε ότι το μεγαλύτερό σας πρόβλημα εδώ, μετά την παράλογη φορολογία της Βασίλισσας, είναι το γεγονός ότι η Βασίλισσα έρχεται και κλέβει τα αγόρια σας όποτε φυσήξουν οι άνεμοι του Σολκάρκας ή φουσκώσουν τα κύματα της Μαρμόκου.»

«Ο γιος μου λείπει καιρό πολύ από την Κίρνταν...» Έριξε ένα άγριο βλέμμα στον Βέλερντιν αλλά δεν άργησε να επιστρέψει τη ματιά της, εξίσου άγρια, στον Κάλνεντουρ.

Κανείς τους δεν καθόταν· όλοι ήταν όρθιοι και τοιτωμένοι. Το ίδιο και μερικοί φρουροί της Ψηλής Κατοικίας οι οποίοι βρίσκονταν μες στη μεγάλη σάλα, μοιάζοντας αμήχανοι, αβέβαιοι ίσως ποιον να υποστηρίξουν – τη Μητριάρχη ή την κόρη της – σε περίπτωση που δίνονταν διαταγές για βία.

«Δεν αληθεύει, λοιπόν, αυτό που λέω, *νιρλίσα*;» ρώτησε ευθέως ο Κάλνεντουρ.

«Δεν είναι εκεί το θέμα, *Πρίγκιπα*» – ξανά, σαν κατάρα.

«Αληθεύει ή δεν αληθεύει;» επέμεινε εκείνος. «Θέλετε να συνεχίζουν να σας κλέβουν τα παιδιά σας και να τα πηγαίνουν στους στρατούς της Σφετερίστριας; Να καταστρέφουν τα μυαλά τους; Να τα μετατρέπουν σε πολεμικές μηχανές για χάρη της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν;»

Ο Κάλνεντουρ είδε οργή να γυαλίζει στα μάτια της Οννίβια αλ Λόσινταβ, και ήταν βέβαιος πως τώρα τούτη η οργή δεν ήταν ούτε για εκείνον, ούτε για την κόρη της, ούτε για τον γιο της, ούτε για την εγγονή της – τη γαλανόδερμη νεαρή γυναίκα που ήταν αρχικά στο τραπέζι μαζί τους και ο Κάλνεντουρ είχε σύντομα μάθει ότι ήταν η Μάλμεντιρ, η κόρη της Κέσριμιθ. Είχε έρθει κι αυτή στην επίθεση στο *Χέρι της Βασίλισσας*. Όπως επίσης κι ο πατέρας της, που ήταν γαλανόδερμος σαν εκείνη και ονομαζόταν Χάνκαθιρ – και είχε αμέσως υποστηρίξει τη σύζυγό του μόλις κατάλαβε τι συνέβαινε. Τώρα, και αυτός και η Μάλμεντιρ βρίσκονταν στη μεγάλη σάλα μαζί με τους υπόλοιπους.

«Δεν έχω δίκιο, *νιρλίσα*;» επέμεινε ο Κάλνεντουρ, ήπια, αντικρίζοντας τη Γριά της Κίρνταν.

«Μπορεί να έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε εκείνη, «αλλά δεν έπρεπε να γίνει αυτό που έγινε. Η Βασίλισσα θα στείλει στρατό τώρα. Θα διαλύσει την πόλη μας!»

«Ο Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ είναι εδώ, μητέρα!» είπε η Κέσριμιθ.

Η Γριά την αγριοκοίταξε. «Και λοιπόν; Είναι ένας *άνθρωπος* μόνο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Μητέρα,» ρώτησε ο Βέλερντιν, «ξέχασες τι σου είπα για τον Κάλνεντουρ; Οι ίδιοι οι θεοί είναι στο πλευρό του! Έχει έρθει η ώρα να αγωνιστούμε εναντίον της Σφετερίστριας. Αν δεν το κάνουμε, πάντα θα μας καταδυναστεύει.»

«Και τι θα γίνει τώρα που θα στείλει εδώ πλοία γεμάτα μαχητές για να καταλάβουν την πόλη μας; Νομίζεις ότι η Κίρνταν μπορεί να αντισταθεί όπως η Όσβελακ; Λείπεις πολύ καιρό, Βέλερντιν! Και ούτε η Όσβελακ δεν μπορούσε πραγματικά ν'αντισταθεί, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Τρέξατε και κρυφτήκατε στα δάση.»

«Επιστρέψαμε όμως, έχοντας μαζί μας τον Πρίγκιπα, και οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας τράπηκαν σε φυγή, ουρλιάζοντας.»

Ο Κάλνεντουρ είπε στην Οννίβια: «Δε θα έχουν χρόνο να στείλουν στρατό εναντίον της πόλης σας, νιρλίσα.»

«Έτσι νομίζεις, Πρίγκιπα!»

«Είναι απασχολημένοι. Στη Βορσίραθ. Συγκεντρώνουν δυνάμεις εκεί, για να χτυπήσουν την Όσβελακ. Κι εμείς συγκεντρώνουμε δυνάμεις επίσης, όχι μόνο για να αμυνθούμε αλλά και για να καταλάβουμε τη Βορσίραθ. Γι'αυτό ήρθα εδώ, Αρχόντισσά μου. Παρακαλώ, ακούστε με!»

Η Γριά της Κίρνταν δεν μίλησε, πράγμα που ο Κάλνεντουρ θεώρησε θετικό σημάδι, οπότε συνέχισε, εξηγώντας της πώς είχε η κατάσταση και γιατί χρειαζόνταν τη βοήθειά της – τη βοήθεια των βαλτομεριτών. «Αν δεν νικήσουμε,» της είπε, «η τελευταία ελπίδα για απελευθέρωση του Βασιλείου ίσως σβήσει. Η Όσβελακ, εδώ και καιρό, είναι το τελευταίο προπύργιο αντίστασης εναντίον της Σφετερίστριας. Η Κόμισσα των Σκιών έχει δώσει σκληρό αγώνα. Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε να τελειώσει έτσι· θα είναι κακό για όλους μας.»

«Θ'ανάψουν οι φωτιές της Θορμάνκου!» είπε η Οννίβια αλ Λόσι-νταβ.

«Αυτό είναι βέβαιο, Αρχόντισσά μου, ούτως ή άλλως.»

Μια υπηρέτρια της Ψηλής Κατοικίας έφερε μια κούπα με κάποιο ποτό στον Κάλνεντουρ, ενώ άλλοι υπηρέτες έφερναν ποτά στους υπόλοιπους. Ο Πρίγκιπας το κοίταξε συνοφρυωμένος· το μύρισε.

«Νέκταρ των Ελών,» του είπε ο Βέλερντιν. «Μοιάζει με το κρασί των Χαρνώθιων δασών. Δε μπορεί να μην έχεις ξαναπιεί.»

«Ναι, μάλλον,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, αν και δεν το θυμόταν. Ήπιε μια γουλιά, για να υγράνει το στόμα του, και διαπίστωσε ότι όντως έμοιαζε λίγο με κρασί Χαρνώθιων δασών, αλλά η γεύση του ήταν πιο έντονη, πιο οξεία. Σε χτυπούσε περισσότερο.

Η Οννίβια, πίνοντας κι εκείνη μια γουλιά απ'το ποτό της ενώ ακόμα όλοι τους στέκονταν και κανείς δεν είχε καθίσει, είπε: «Με εξαναγκάζεις, ουσιαστικά...» Αλλά το βλέμμα της δεν ήταν τόσο άγριο όσο πριν·

συλλογισμένο, περισσότερο. Και η ηλικία της φαινόταν να έχει αρχίσει να καταβάλλει το νεύρο της· η Γριά της Κίρνταν κάθισε – ήταν η πρώτη που κάθισε – βαριά στην καρέκλα της πλάι στο τζάκι.

«Σας ζητώ τη βοήθειά σας, Αρχόντισσά μου,» διευκρίνισε ο Κάλνεντουρ. «Δεν την απαιτώ. Και δεν τη ζητώ για τον εαυτό μου· τη ζητώ για την Κόμισσα της Όσβελακ και για όλους τους υπόλοιπους που αγωνίζονται κατά της τυραννίας της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.»

«Με εξαναγκάζεις,» επέμεινε η Οννίβια αλ Λόσινταβ· «γιατί τώρα η πόλη μου είναι σημαδεμένη ως παράνομη, όπως κι η Όσβελακ! Αν η επανάστασή σας δεν θριαμβεύσει, η Κίρνταν θα υποφέρει. Ο Οίκος των Λόσινταβ θα υποφέρει. Η Βασίλισσα δεν συγχωρεί όσους της αντιστέκονται.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να αντισταθούμε–» άρχισε η Κέσριμιθ.

«Αμφιβάλλεις πως ό,τι έχω κάνει το έχω κάνει για το καλό της Κίρνταν και όλων των κατοίκων των Ελών;»

«Όχι, μητέρα–»

«Τότε, κλείσε το στόμα σου! Τι περιμένες από εμένα; Να αρνηθώ τη Στρατολόγησή της; Τους φόρους της; Δεν θα ήμασταν για πολύ στην Κίρνταν αν τα είχα κάνει αυτά!»

Η Κέσριμιθ φαινόταν θυμωμένη ξανά με τη μητέρα της. Δε μίλησε όμως. Γύρισε απότομα κι έφυγε απ'την αίθουσα. Ο άντρας της, ο Χάνκαθιρ, την ακολούθησε· αλλά η κόρη της, η Μάλμεντιρ, έμεινε πίσω.

Ο Βέλερντιν είπε: «Δε μπορείς να μιλάς έτσι στην Κέσριμιθ, μητέρα. Ξέρεις πόσο–»

«Ο οίκος μας είναι μητριαρχικός, γιε μου. Δε σου πέφτει λόγος τι κάνω με την κόρη που κάποτε θα πάρει τη θέση μου.»

«Νιρλίσα,» είπε ο Κάλνεντουρ, «θα έχουμε τη βοήθεια του Οίκου των Λόσινταβ; Η Κόμισσα της Όσβελακ χρειάζεται όλους όσους μπορεί να έχει στο πλευρό της· κι αν καταλαβαίνω καλά, ανέκαθεν είχατε καλές σχέσεις μαζί της. Κανονίσατε, μάλιστα, τον γάμο του γιου σας με τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν προκειμένου να πάψουν οι εχθρ–»

«Τον γάμο τον κανόνισα με τη μητέρα της, η οποία ίσως να ήταν πιο συνετή Κόμισσα της Όσβελακ από εκείνη.»

«Ίσως. Αλλά πιστεύω πως έχετε συμπάθεια για τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Ακόμα, όμως, κι αν διαφωνείτε μαζί της, τώρα η στιγμή είναι κρίσιμη. Πρέπει να ενωθούμε αν είναι να νικήσουμε.»

Η Οννίβια ήπια άλλη μια γουλιά απ'το ποτό της ενώ σιγή βασιλευε μέσα στην αίθουσα και ο Κάλνεντουρ έβλεπε, με τις άκριες των ματιών του, τον Σιλίσβας να βρίσκεται σε μια γωνία και να παρατηρεί, τυλιγμένος και κουκουλωμένος σε γκρίζα κάπα, καθισμένος οκλαδόν στο πάτωμα, χλευάζοντας το Ιερό Δέος με τη σιωπηλή παρουσία του, ο Σιγηλός Δαίμων. Και ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως τον χαιρετούσε. Τον χαιρετούσε. Χωρίς να κάνει τίποτα.

Ίσως, όμως, να ήταν η ιδέα του και μόνο. Ο Πρίγκιπας τον αγνόησε.

Η Οννίβια είπε: «Θα το σκεφτώ.»

«Ο χρόνος μάς πιέζει, μητέρα,» τηςθύμισε ο Βέλερντιν. «Αν είναι οι βαλτομερίτες να κινηθούν, πρέπει να κινηθούν *τώρα*. Μετά θα είναι πολύ αργά.»

«Κι αν η Βασίλισσα στείλει στρατό στην πόλη μας προτού στείλει στρατό στην Όσβελακ;»

«Αυτό,» της είπε ο Κάλνεντουρ, «αποκλείεται να συμβεί. Αλλά σας υπόσχομαι πως, αν συμβεί, θα έρθουμε να σας βοηθήσουμε. Από την Όσβελακ. Και κανένας τους δεν θα μείνει ζωντανός.» Αυτό το τελευταίο δεν ήξερε αν το έβαλε στο στόμα του ο Χάρλαεθ Βοκ ή η Θορμάνκου.

«Δεν πρόκειται να συμβεί,» είπε ο Βέλερντιν. «Όμως, ναι, αν συμβεί, είμαι σίγουρος πως η Χάνκαθιρ θα συμφωνήσει μ'αυτό που λέει ο Πρίγκιπας μας, μητέρα. Τον εμπιστεύεται.»

Η Οννίβια ήπια ακόμα μια γουλιά από την κούπα της. «Δε μου δίνετε και πολλές επιλογές. Τα πάντα εξαρτώνται από τη νίκη σας εναντίον της Σφετερίστριας τώρα – και για την πόλη μου και για την πόλη της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Θα σας βοηθήσω όσο μπορώ. Αλλά δε θα ξεχάσω τι ήρθες και έκανες εδώ, Πρίγκιπα.»

«Ούτε οι κάτοικοι της Κίρνταν θα το ξεχάσουν, μητέρα,» της είπε ο Βέλερντιν.

Κι εκείνη τον κοίταξε ξανά σαν να είχε λεπίδες στα μάτια. «Σήμερα, και εσύ και η αδελφή σου θα έπρεπε να είχατε εξοριστεί από την Κίρνταν. Γίνεται εξαίρεση μόνο λόγω περιστάσεων, όχι λόγω καταγωγής!»

Κεφάλαιο 10

Άνθρωποι του Σκοταδιού

ήσαν τους γιγαντόλυκους τους από τον στάβλο όπου τους είχαν αφήσει πριν από λίγη ώρα. Αυτό το μέρος ποτέ δεν φαινόταν να κλείνει· πάντα κάποιος ήταν εκεί, ακόμα και τώρα, μες στη βαθιά νύχτα.

Καβαλώντας τους λύκους κατευθύνθηκαν χωρίς καθυστέρηση, αλλά και χωρίς να τρέχουν (για να μη δίνουν στόχο), προς τα βορειοδυτικά, διασχίζοντας τους στρεβλούς δρόμους των Στρεβλών Γειτονιών. Σύντομα, μπήκαν στα Σταυροδρόμια και, από εκεί, στα Αγοραία κι έφτασαν στην Οδό των Θεών. Αντίκρισαν και το Πάνθεο της Βορσίραθ προς στιγμή. Και είδαν και βασιλικούς μαχητές στην Οδό των Θεών: καβάλα σε γιγαντόλυκους, σε άλογα, σε δίκυκλα, ή μέσα σε μεγάλα, θωρακισμένα τροχοφόρα. Τέσσερις αερώνυχες πετούσαν πάνω κι ανάμεσα από τις πολυκατοικίες βόρεια και νότια της λεωφόρου, φωτίζοντας με προβολείς, ερευνώντας.

«Δε μ'αρέσει αυτό...» μουρμούρισε ο Ραμάλθιν κάτω απ'την κουκούλα της κάπας του.

«Έλα, γρήγορα, αποδώ!» είπε η Σιράλια· χок, κι οδήγησαν τους γιγαντόλυκους τους έξω απ'την Οδό των Θεών προτού οι βασιλικοί μαχητές τούς δουν. Μπήκαν στα Βάθη, βόρεια. Κανείς απ'τους δυο τους δεν ήξερε τόσο καλά τη Βορσίραθ παλιότερα, αλλά τώρα, συναναστρεφόμενοι τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, την είχαν μάθει.

Καθώς πλησίαζαν το ξενοδοχείο «Ο Περιπατητής» αποφεύγοντας μαχητές της Σφτερερίστριας (οι οποίοι βρίσκονταν εδώ, προφανώς, εξαιτίας της πρόσφατης δολιοφθοράς στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, αναζητώντας τα ίχνη αυτών που είχαν κάνει την επίθεση), άρχισαν να έχουν αμφιβολίες για το σχέδιό τους.

«Ποιον θα προσεγγίσουμε;» είπε η Σιράλια. «Δε μπορούμε να πάμε κατευθείαν στο λημέρι της Αγέραςτης... ή αυτό έχεις κατά νου;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν. «Δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι θα μας πουν την αλήθεια εκεί. Μάλλον θα μας διώξουν. Θέλω να πω: αν είπαν ψέματα στον Νέλδουρ, που τον γνωρίζουν· αν προσπαθούν να καλύψουν κάτι, ή κάποιον....»

«Καταλαβαίνω τι εννοείς. Όμως...» Μόρφασε σμίγοντας τα χείλη, προβληματισμένη· σκέφτηκε: *Ίσως να ήταν πολύ παρορμητικό που αποφασίσαμε να έρθουμε έτσι. Ίσως. Αλλά τώρα είμαστε εδώ. Είμαστε εδώ...* «Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προσεγγίσουμε ανθρώπους που είχε προσεγγίσει κι ο Νέλδουρ. Τους θυμάσαι, έτσι;»

«Φυσικά.»

«Είχε μιλήσει και με άτομα έξω από το λημέρι της Αγέραστης–»

«Υποθέτοντας ότι ολόκληρο το Κάτω Κέντρο δεν είναι λημέρι της...»

«Όχι,» είπε η Σιράλια, «δεν είναι λημέρι της ολόκληρο το Κάτω Κέντρο. Ολόκληρο το Κάτω Κέντρο δεν είναι λημέρι κανενός.»

Πλησίασαν έναν στάβλο – αυτόν όπου είχαν έρθει και τις άλλες φορές, μαζί με τον Νέλδουρ – και άφησαν εκεί τους γιγαντόλυκούς τους. Ο νυχτοφύλακας δεν τους κοίταξε ούτε καν με περιέργεια που ήταν εδώ τέτοια ώρα.

Ο Ραμάλθιν και η Σιράλια πήγαν στον *Περιπατητή* βαδίζοντας. Μπήκαν στη ρεσεψιόν και, χωρίς να βγάλουν τις κουκούλες τους, λέγοντας στην κοπέλα εκεί το σύνθημα που έλεγε κι ο Νέλδουρ, κατευθύνθηκαν προς το υπόγειο του ξενοδοχείου. Η κοπέλα δεν τους μίλησε καν. Κατέβηκαν μια στριφτή πέτρινη σκάλα κι έφτασαν μπροστά σε μια κλειστή βαριά, ξύλινη πόρτα. Δεν την άγγιξαν· ο Ραμάλθιν πίεσε μια πέτρα στον τοίχο παραδίπλα, όπως είχε δει τον Νέλδουρ να κάνει, και μια άλλη, κρυφή πόρτα άνοιξε.

Ο Ραμάλθιν και η Σιράλια την πέρασαν και μπήκαν στο Κάτω Κέντρο, αυτό το σύμπλεγμα από διαδρόμους και δωμάτια που αποτελούσε μέρος συνάντησης για πιστούς του Ιουράσκε. Οι πόρτες έκλειναν με κουρτίνες. Δεν πρέπει να υπήρχαν μόνιμοι κάτοικοι εδώ, αλλά κάποιοι μάλλον ήταν ημιμόνιμοι τουλάχιστον. Έτσι είχαν καταλάβει οι δυο τους από τις προηγούμενες επισκέψεις στο Κάτω Κέντρο, όταν ο Νέλδουρ τούς οδηγούσε.

Τώρα δεν είχαν οδηγό· ήταν μόνοι τους.

Οι διάδρομοι όπου βάδιζαν φωτιζονταν από ασθενικές λάμπες λαδιού κυρίως, αλλά η Σιράλια είπε στον Ραμάλθιν: «Έχεις φωτόλιθο;» χαμηλόφωνα.

«Ναι.»

«Βγάλ' τον. Θα έβγαζα τον δικό μου, αλλά θέλω νάχω το ένα μου χέρι ελεύθερο.» Με το άλλο κρατούσε το ραβδί της του τάγματος των Διαλογιστών.

Ο Ραμάλθιν, συμφωνώντας ότι χρειαζόταν περισσότερος φωτισμός εδώ, έβγαλε τον φωτόλιθο από το σακουλάκι στη ζώνη του, αφήνοντας τον να εκπέμπει την ακτινοβολία του.

Πλησίασαν μέρη που είχε πλησιάσει κι ο Νέλδουρ τις προηγούμενες φορές, ελπίζοντας να βρουν ξανά τους ίδιους ανθρώπους. Μερικά απ' αυτά τα δωμάτια ήταν άδεια: πίσω απ' τις κουρτίνες δεν ήταν κανείς, παρά μόνο παρατημένα πράγματα, ορισμένα από τα οποία ήταν ν'απορείς που δεν τα έκλεβαν σ'έναν χώρο σαν ετούτο. Αλλά μάλλον δεν τα έκλεβαν επειδή το Κάτω Κέντρο ήταν ό,τι ήταν, σκέφτηκε ο Ραμάλθιν. *Τιμότητα ανάμεσα σε κλέφτες και απατεώνες. Κάτι τέτοιο δεν είπε κι ο Νέλδουρ τις προάλλες;*

Σε τρία άλλα μέρη βρήκαν ανθρώπους μα δεν ήταν οι ίδιοι που είχε συναντήσει ο Νέλδουρ. Σε δύο, οι άνθρωποι ήταν ίδιοι. Σε όλες τις περιπτώσεις, ο Ραμάλθιν είπε ότι εκείνος και η Σιράλια (χωρίς να αναφέρει τα ονόματά τους) ήταν φίλοι του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, του Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου, και αναζητούσαν κάποιον που δούλευε για την Αγέραστη Γάτα: δεν ήξεραν πώς λεγόταν, όμως ήταν μαυρόδερμος και μενεξεδομάτης, ξυρισμένος, χωρίς γένια, και η γυναίκα του εργαζόταν ως φρουρός της πόλης. «Πρέπει να του μιλήσουμε για ένα θέμα αρκετά σημαντικό. Ξέρετε πού θα μπορούσαμε να τον βρούμε;»

Έπαιρναν αρνητικές απαντήσεις, ακόμα κι όταν επιχειρούσαν να δώσουν χρήματα, τα οποία κανένας δεν δεχόταν.

Από μια στιγμή και μετά, η Σιράλια έκανε Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, για να δει, για καλό και για κακό, μήπως κανείς τους παρακολουθούσε. Αλλά, με τόσες κουρτίνες και σκοτάδια εδώ κάτω, δεν ήταν εύκολο να το συμπεράνει αυτό. Διάφορα μυαλά βρίσκονταν γύρω τους: πράγμα που δεν σήμαινε κι ότι τους κατασκοπευαν.

Η αναζητήσή τους, πάντως, απέβη άκαρπη· κανένας δεν μπορούσε, ή δεν ήθελε, να τους βοηθήσει. Και οι περισσότεροι έμοιαζαν ενοχλημένοι που τους πλησίαζαν μια τέτοια ώρα, ασχέτως αν τους ζητούσαν συγγνώμη και τους έλεγαν πως ήταν κάτι σημαντικό. Δύο κοιμόνταν σαν ταξιδιώτες, τυλιγμένοι στις κάπες τους, ανάμεσα σε πράγματα που είχαν φέρει για να πουλήσουν. Μία ήταν ξαπλωμένη μ'έναν

εραστή της. Μια άλλη ήταν πιωμένη. Και ένας έγραφε ποιήματα στους τοίχους ενός δωματίου, στο φως ενός φωτόλιθου πάνω σε λιθοστάτη.

«Γιατί δεν πάτε στο λημέρι της Αγέραστης να τον ψάξετε;» τους ρώτησε αυτός ο τελευταίος. «Πηγαίντε· τι έρχεστε δω;»

«Δεν είναι εκεί,» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν. «Και θέλουμε να δούμε μήπως κανείς ξέρει πού ακριβώς μένει, πού μπορούμε να τον βρούμε για να του μιλήσουμε. Είναι επείγον.»

«Δεν ξέρω τίποτα, φίλε. Τίποτα.» Και στράφηκε πάλι στον τοίχο, κοιτάζοντας τον συνοφρυωμένος, με μια κιμωλία στο χέρι.

Τώρα, μέσα σ'έναν διάδρομο του Κάτω Κέντρου, ο Ραμάλθιν είπε στη Σιράλια, προβληματισμένα: «Δε φαίνεται να οδηγούμαστε πουθενά, *νιρλίσσα...*»

Η Σιράλια δεν απάντησε· είχε την προσοχή της στραμμένη αλλού. Ακόμα χρησιμοποιούσε Εόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, και οι μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της της έλεγαν ότι κάποιοι τούς πλησίαζαν – από εκεί! Στράφηκε και κοίταξε μες στο σκοτάδι. Τρία άτομα έρχονταν· δεν τα έβλεπε αλλά εντόπιζε τη νοητική τους δραστηριότητα που έμοιαζε να δείχνει ανθρώπους αποφασισμένους ίσως. Το Εόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας δεν ήταν Μαγανεία Αναλύσεως Σκεπτομορφών, ούτε καν Εόρκι Ταχείας Γνώσεως Νοητικής Καταστάσεως· δεν μπορούσες να διακρίνεις λεπτομέρειες μ'αυτό.

«Τι είναι, Σιράλια;» ρώτησε ο Ραμάλθιν, καταλαβαίνοντας ότι κάτι συνέβαινε.

«Κάποιοι μάς πλησιάζουν. Τρεις.»

Ο Ραμάλθιν τράβηξε το πιστόλι του και γύρισε τον διακόπτη στην ενεργειακή λειτουργία – καλύτερα να μην πυροβολούσε εδώ μέσα, ακόμα και σε μια πιθανώς έκρυθμη κατάσταση. Κράτησε το όπλο κρυμμένο κάτω απ'την κάπα του.

Τρεις σκιερές μορφές ξεπρόβαλαν από τα σκοτάδια του διαδρόμου. Τρεις άνθρωποι με κουκούλες. Δεν φαινόταν να βαστάνε όπλα – δεν φαινόταν – όπως και ο Ραμάλθιν.

Η Σιράλια έκανε αμέσως Εόρκι Ταχείας Γνώσεως Νοητικής Καταστάσεως, μурμουρίζοντας λόγια μες στη δική της κουκούλα, αφήνοντας το Εόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας να διαλυθεί απ'το μυαλό της. Ήταν πολύ γρήγορη με τα ξόρκια που είχαν να

κάνουν με τη νόηση και πρόλαβε να διακρίνει οριακή εχθρική διάθεση από τους τρεις, λίγο προτού ο ένας μιλήσει:

«Άκουσα πως ψάχνετε έναν άνθρωπο της Αγέραςτης Γάτας.» Αντρική φωνή. Το πρόσωπο μέσα στην κουκούλα, μαυρόδερμο ίσως· πολύ δύσκολο να πεις οτιδήποτε άλλο γι' αυτό.

«Ξέρεις πού είναι;» ρώτησε ο Ραμάλθιν, έχοντας το δάχτυλό του έτοιμο στη σκανδάλη του κρυμμένου ενεργοβόλου του.

Η Σιράλια εξακολουθούσε να διακρίνει, με τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της, οριακή εχθρική διάθεση από τους τρεις. *Συγκρατημένη εχθρότητα*, ίσως, θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει.

«Πιθανώς νάχουμε τη δυνατότητα να σε βοηθήσουμε εμείς,» είπε ο άγνωστος στον Ραμάλθιν. «Ακούσαμε ότι είστε φίλοι του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Κι εμείς φίλοι του είμαστε...»

«Φίλοι του... Πώς σε λένε; Είστε άνθρωποι της Αγέραςτης Γάτας;»

«Έχεις κάποια άλλη ερώτηση να μας κάνεις, μήπως, Ραμάλθιν αλ Ένεγκαβ;»

Με γνωρίζει... παρατήρησε ο Ραμάλθιν· *και γιατί έχω την αίσθηση ότι τον γνωρίζω κι εγώ;* «Ποιος είσαι; Βγάλε την κουκούλα!»

Ο άντρας γέλασε σαν Ίσκιος. «Όχι,» είπε απλά. «Άκου, όμως, Ραμάλθιν: Ξέρω γιατί είσαι εδώ. Αναζητάς τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, έτσι δεν είναι;»

«Πρέπει νάχεις μαντικές δυνάμεις...»

Η Σιράλια, εν τω μεταξύ, προσπαθούσε να διακρίνει ό,τι μπορούσε γι' αυτούς τους τρεις από τη νοητική τους κατάσταση η οποία ερχόταν σαν κύματα προς το μέρος της, προς το μυαλό της: σαν αύρες, πιο θερμές, πιο κρύες, πιο έτσι, πιο αλλιώς – εμπειρικές αισθήσεις για τις οποίες δεν υπήρχαν λέξεις αλλά έδιναν πληροφορίες σε μια μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών. Τώρα, όμως, αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν και τόσο σπουδαίες. Οριακή εχθρότητα: το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να διακρίνει. Αληθινά σαν Ίσκιος ήταν, οι σκοτοφαγώμενοι!

«Οι μαντικές δυνάμεις δεν είναι απαραίτητες ύστερα από τη φασαρία που έκανες στο λημέρι της Αγέραςτης, Ραμάλθιν,» αποκρίθηκε ο άγνωστος.

«Είσαι, λοιπόν, άνθρωπός της!»

«Δεν είμαι άνθρωπός της. Θες να μάθεις πού βρίσκεται η Λοτρίνθα;»

«Ξέρεις πού βρίσκεται η Λοτρίνθα;» Ο Ραμάλθιν δεν τον πίστευε.

Η Σιράλια εστίασε όσο το δυνατόν περισσότερο τις μαγικές αισθήσεις της επάνω στον άγνωστο, για να διακρίνει αν έλεγε ψέματα ή αλήθεια – πράγμα δύσκολο. Με το Ξόρκι Ταχείας Γνώσεως Νοητικής Καταστάσεως δεν μπορούσες να καταλάβεις τόσο συγκεκριμένα πράγματα, και συχνά μπορούσες και να παραπλανηθείς αν έψαχνες για τέτοια. Το μυαλό όλων των ανθρώπων δεν έδινε τα ίδια «σήματα» όταν έλεγαν ψέματα.

«Στο Παλάτι της Βορσίραθ είναι,» απάντησε ο άγνωστος. «Φιλοξενούμενη του Δούκα και της Βασίλισσας.»

«Ψέματα!» αναφώνησε ο Ραμάλθιν, σφίγγοντας τη λαβή του κρυμμένου πιστολιού του. «Δεν ήταν άνθρωποι της Βασίλισσας, ούτε του Δούκα, αυτοί που την άρπαξαν!»

Ο άγνωστος γέλασε ξανά. «Ίσως. Αλλά εκεί είναι – στο Παλάτι της Βορσίραθ. Έμαθες τώρα ό,τι ήθελες να μάθεις.» Εκείνος κι οι άλλοι δύο άρχισαν να οπισθοχωρούν, μοιάζοντας πάλι με Ίσκιои.

Και ο Ραμάλθιν νόμιζε ότι επιτέλους τον είχε αναγνωρίσει. *Αυτός είναι! Αυτός που μας επιτέθηκε! Ο λυκοκαβαλάρης που όρμησε κι άρπαξε τη Λοτρίνθα!*

Ύψωσε το πιστόλι του και τον σημάδεψε. «Στάσου! Εσύ ήσουν που με χτύπησες!»

Οι τρεις, πάραυτα, ύψωσαν επίσης πιστόλια, σημαδεύοντας τον Ραμάλθιν και τη Σιράλια.

«Μην κάνεις το λάθος που σκέφτεσαι να κάνεις,» είπε ο άγνωστος. «Και μην τολμήσεις να μας ακολουθήσεις. Θα το μετανιώσεις.»

«Εσύ μάς επιτέθηκες!»

«Το μυαλό σου και το σκοτάδι σου παίζουν παιχνίδια του Ιουράσκε, ανόητε!»

Αυτός και οι δικοί του, εξακολουθώντας να έχουν υψωμένα όπλα καθώς οπισθοχωρούσαν, έστριψαν σ'έναν διπλανό διάδρομο.

Ο Ραμάλθιν έκανε να τρέξει ξοπίσω τους αλλά η Λοτρίνθα, έχοντας ήδη διαλύσει το Ξόρκι Ταχείας Γνώσεως Νοητικής Καταστάσεως, τον άρπαξε απ'το μπράτσο. «Όχι! *Περίμενε!* Μη βιάζεσαι, μα τον Νούρκας! Νομίζεις ότι θα διστάσουν να σου ρίξουν;» Κι άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας πάλι. Αμέσως τους βρήκε τους τρεις· δεν ήταν δύσκολο.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Αυτός ήταν – ο λυκοκαβαλάρης που έκλεψε τη Λοτρίνθα. Είμαι *σίγουρος*, Σιράλια. Σίγουρος!»

«Πάμε προσεχτικά,» είπε εκείνη. «Τους έχω στο μυαλό μου. Αλλά απομακρύνονται γρήγορα.»

Βάδισαν προς τη μεριά όπου είχαν στρίψει οι τρεις άγνωστοι. Τώρα και η Σιράλια κρατούσε πιστόλι με το άλλο της χέρι, κι αισθανόταν αγχωμένη. Ποιος τους εγγυάτο ότι όλοι εδώ, στο Κάτω Κέντρο, δεν θα στρέφονταν ξαφνικά εναντίον τους;

Μες στον διάδρομο όπου έστριψαν δεν είδαν κανέναν. Και η Σιράλια εντόπιζε τους τρεις αγνώστους από μια πλευρά που ήταν... αδύνατον να έχουν πάει! Πίσω από έναν τοίχο.

Τον πλησίασε.

Τους αισθανόταν να απομακρύνονται· πολύ σύντομα δεν θα τους εντόπιζε πλέον.

«Τι συμβαίνει τώρα, νιρλίσα;»

«Αποδώ πήγαν.» Η Σιράλια έδειξε.

«Μα...»

«Ναι, δεν μπορούμε να τους ακολουθήσουμε.»

Ο Ραμάλθιν άρχισε να πιέζει τις πέτρες, τυχαία. «Πρέπει ν'ανοίγει κάπως!» Αλλά δεν μπορούσε να ανοίξει την κρυφή πόρτα – αν όντως υπήρχε εκεί.

«Μα τον Νούρκας,» έκανε ξέπνοα η Σιράλια, «ξέρεις τι μου θυμίζει αυτό;...»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε να την κοιτάξει.

«Πάμε να φύγουμε,» του είπε. «Τώρα. Γρήγορα.»

«Όχι. Πρέπει να τους–»

«Δε μπορούμε να τους βρούμε· τους έχω ήδη χάσει. Δεν εντοπίζω πλέον τα μυαλά τους. Πάμε, Ραμάλθιν. Ίσως νάναι... ίσως νάναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

«Τι;»

«Οι τακτικές τους έμοιαζαν μ'αυτές στην Όσβελακ,» είπε η Σιράλια· χок καθώς είχαν βγει από το Κάτω Κέντρο και τον Περιπατητή και βάδιζαν, προσεχτικά αλλά χωρίς καθυστέρηση, προς τον στάβλο όπου είχαν αφήσει τους γιγαντόλυκούς τους.

«Τι εννοείς;»

«Αυτό που συνέβη μόλις τώρα, Ραμάλθιν – έτσι όπως εμφανίστηκαν... κι έτσι όπως εξαφανίστηκαν, πίσω από έναν τοίχο – τα ίδια είχαν κάνει και στην Όσβελακ, τότε που είχαμε μπει στις σήραγγες ενώ εσείς μας περιμένατε επάνω.»

«Μα δεν μπορεί να είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι αυτοί! Δεν είμαστε στην Όσβελακ, νιρλίσα.»

«Δεν υπάρχουν Σκοτεινοί Ακόλουθοι μόνο στην Όσβελακ.»

«Ο Νέλδουρ δεν είχε πει τίποτα για Σκοτεινούς Ακόλουθους στο Κάτω Κέντρο.»

«Αποκλείεται, άρα, να είναι εκεί;»

«Γνώριζε το όνομά μου,» της είπε ο Ραμάλθιν. «Πρέπει να το είχε ακούσει όταν ο Νέλδουρ μάς σύστησε στην Αγέραστη Γάτα. Άνθρωποι της ήταν αυτοί οι τρεις, όχι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

«Οι τακτικές τους, πάντως, μου θύμισαν τους Σκοτεινούς Ακόλουθους—»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι—»

«—Επιπλέον, αν ήταν άνθρωποι της Αγέραστης, πώς είναι δυνατόν να ήξεραν ότι η Λοτρίνθα είναι αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ;» Πλησίαζαν τον στάβλο τώρα, τον έβλεπαν αντίκρυ τους.

«Δεν είναι εκεί. Μας είπαν ψέματα.»

Η Σιράλια δεν απάντησε καθώς έφταναν στο στάβλο. Πλήρωσαν τον νυχτοφύλακα, πήραν τους γιγαντόλυκούς τους, τους καβάλησαν, και κατευθύνθηκαν ανατολικά και νότια, απομακρύνοντας τους εαυτούς τους από τα μέρη που ερευνούσαν οι βασιλικοί μαχητές γύρω από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό.

«Δε νομίζω ότι μας είπαν ψέματα, Ραμάλθιν.»

«Νομίζεις ότι αυτοί που μας επιτέθηκαν ήταν άνθρωποι της Βασίλισσας; Δεν ήταν άνθρωποι της Βασίλισσας, Σιράλια. Κι εκείνος που τώρα μου μίλησε ήταν που άρπαξε τη Λοτρίνθα.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Αρκετά σίγουρος.»

«Αν είναι έτσι, τότε γιατί να μας πει ψέματα; Για να μας αποπροσανατολίσει;»

«Προφανώς. Για να σταματήσουμε να ψάχνουμε γι' αυτήν. Αλλά δεν θα του κάνουμε τη χάρη! Και δεν έπρεπε, ίσως, να είχαμε φύγει απ' το Κάτω Κέντρο.»

«Δεν ήταν πια ασφαλές να είμαστε εκεί, Ραμάλθιν.»

«Γιατί, στην αρχή ήταν;»

«Τώρα ήταν *ακόμα* λιγότερο ασφαλές.»

«Τέλος πάντων. Ίσως νάχεις δίκιο. Αλλά δε θα εγκαταλείψω τη Λοτρίνθα στα χέρια τους. Δε θα την εγκαταλείψω!»

Πέρασαν κοντά από τις παρυφές των Υψωμάτων, δίπλα από το Πάνθεο της Βορσίραθ, μπήκαν στην Οδό των Θεών, τη διέσχισαν κάθετα, και βρέθηκαν στα Αγοραία, συνεχίζοντας τη νοτιοανατολική πορεία τους.

Η Σιράλια έκανε Εόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, απλώνοντας τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της σαν αόρατο δίκτυο πίσω τους, για να διαπιστώσει μήπως κανείς τούς κατασκόπευε. Τράβηξε ενέργεια, μάλιστα, και από τους μαγικούς κρυστάλλους στο ραβδί της (οι οποίοι ήταν κρυμμένοι κάτω από υφάσματα) για να ενδυναμώσει τη μαγεία της.

Κανέναν δεν εντόπισε να τους ακολουθεί.

Διαλύοντας το ξόρκι, είπε στον Ραμάλθιν: «Κι αν είναι όντως αιχμάλωτη του Δούκα και της Βασίλισσας;»

«Αν την έχουν στα χέρια τους, λες να το κρατήσουν κρυφό; Θα γίνει Δημόσια Δίκη, όπως συνήθως σ' αυτές τις περιπτώσεις, για τρομοκρατία και “παραδειγματισμό” των υπολοίπων.»

«Δεν πιστεύεις, όμως, ότι την έχουν στο παλάτι...»

«Όχι, νιρλίσα, δεν το πιστεύω, μα τον Νούρκας. Αυτό το κάθαρμα που μου μίλησε έχει τη Λοτρίνθα – αυτός ήταν που την άρπαξε!»

«Γιατί, όμως; Γιατί να το κάνει αυτό και, μετά, να σε συναντήσει και–;»

«Για να με παραπλανήσει, είπαμε!»

«Αν δεν σε συναντούσε, δηλαδή, θα μπορούσες να τον βρεις; Θα μπορούσες να βρεις τη Λοτρίνθα;»

«Αμφισβητείς ότι ήταν αυτός, Σιράλια; Ότι ήταν ο λυκοκαβαλάρης που μας επιτέθηκε;»

«Όχι.»

«Τότε;»

«Αμφισβητώ ότι λέει ψέματα. Δεν είμαι σίγουρη, αλλά το αμφισβητώ.»

«Και τι νομίζεις ότι συμβαίνει, μα τα κόλπα του Ιουράσκε;»

«Σου είπα: μου θυμίζουν Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Τι δουλειά μπορεί να έχουν–;»

«Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού,» είπε η Σιράλια'χοκ, χρησιμοποιώντας εκείνο το παλιό Μοργκιανό ρητό.

«Έλα τώρα, νιρλίσα! Θες να πεις ότι έκλεψαν τη Λοτρίνθα, την παρέδωσαν στον Δούκα, και τώρα ήρθαν και μας πληροφόρησαν γι' αυτό;»

«Ναι.»

Η σιωπή του Ραμάλθιν ήταν σαν έντονη διαφωνία.

«Στην Όσβελακ θυμάσαι τι έκαναν; Θυμάσαι τι παράλογα πράγματα έκαναν; Παράλογα για εμάς, τουλάχιστον. Είναι τρελοί.»

«Εκεί, όμως, ξέραμε ότι ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι—»

«Στην αρχή, όχι, δεν το ξέραμε. Το διαπιστώσαμε.»

«Υπήρχαν φήμες...»

«Και στη Βορσίραθ ίσως να υπάρχουν.»

«Ο Νέλδουρ θα τις ξέρει, τότε.»

Επιστρέφοντας στο ημιυπόγειο εκείνης της πιλοτής στις Στρεβλές Γειτονιές και ανοίγοντας τη μεταλλική πόρτα, οι πιστοί του Ιουράσκει αμέσως τους κατάλαβαν. Το Ξόρκι Στιγμαϊάς Νοητικής Συγχύσεως της Σιράλια'χοκ δεν είχε καμιά επίδραση πλέον, ύστερα από τόση ώρα. Και δεν ήταν καν οι ίδιοι εκεί, γύρω απ' τον βωμό του Ιουράσκει. Ή, μάλλον, ήταν κάποιοι από αυτούς αλλά όχι μόνο.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ ήταν ανάμεσά τους, καθισμένος στην άκρη του βωμού, πλάι στα πόδια του ειδώλου.

«Δεν είχατε ούτε τους πομπούς σας ανοιχτούς,» είπε, αγριοκοιτάζοντας τη Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ και τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ. «Και πλησιάζουν ξημερώματα!»

«Συγγνώμη που φύγαμε έτσι,» είπε η Σιράλια. «Αλλά έπρεπε.»

«Πώς το κατάλαβες ότι λείπαμε;» τον ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ο Θέλεντιρ» – έριξε μια ματιά στον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ που στεκόταν παραδίπλα – «πρόσεξε ότι η αμπάρα της πόρτας ήταν τραβηγμένη. Και μετά διαπιστώσαμε πως και το κλειδί ήταν γυρισμένο. Ερευνήσαμε όλα τα δωμάτια εδώ» – τα ψευδοδωμάτια που σχηματιζόνταν από κουρτίνες – «μήπως κάτι ύποπτο είχε συμβεί, μήπως ακόμα και κάποιος εισβολέας ήταν ανάμεσά μας. Έτσι καταλάβαμε ότι λείπατε, Ραμάλθιν. Κι όταν σας κάλεσα στους πομπούς σας, δεν μπορούσα να πιάσω το σήμα σας.» Κατέβηκε απ' τον βωμό, πατώντας σε γυμνά πόδια. «Πού στα βάθη του Σκοταδιού είχατε πάει;» Ήταν καταφανώς πολύ θυμωμένος μαζί τους, αν και δεν φώναζε.

«Στο Κάτω Κέντρο,» απάντησε ο Ραμάλθιν. «Δική μου ιδέα. Εγώ παρέσυρα τη Σιράλια—»

«Δεν είμαι τόσο μικρή για να με παρασέρνουν,» είπε η μάγισσα, αγέλαστα. «Πήγαμε να ψάξουμε για τη Λοτρίνθα, Νέλδουρ.»

«Έχετε χάσει το μυαλό σας!» αναφώνησε ο Αρχικαλεστής. «Τι ξέρετε οι δυο σας για το Κάτω Κέντρο, μα τον Ιουράσκει;»

«Τίποτα περισσότερο απ'αυτά που μας έχεις δείξει,» απάντησε ο Ραμάλθιν. «Αλλά έπρεπε να προσπαθήσουμε. Και ανακαλύψαμε κάτι, Νέλδουρ. Κάτι σημαντικό. Συναντήσαμε τον λυκοκαβαλάρη που μου επιτέθηκε, που έκλεψε τη Λοτρίνθα.»

Σιγή προς στιγμή.

Ο Νέλδουρ τον ατένιζε σαν να μην ήθελε να τον πιστέψει. «Πού τον συναντήσατε;» ρώτησε.

«Στο Κάτω Κέντρο. Αυτός ήρθε και μας βρήκε, μαζί μ' άλλους δύο – όλοι τους κουκουλωμένοι. Κατά τύχη τον αναγνώρισα–»

«Μάλλον είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι,» παρενέβη η Σιράλια.

«Εγώ δεν το πιστεύω,» είπε ο Ραμάλθιν. «Είναι άνθρωποι της Αγέραςτης. Ήξεραν τ' όνομά μου! Αυτός ο σκοτοφαγώμενος μ' αποκάλεσε “Ραμάλθιν αλ' Ενερκαβ”!»

«Μπορείτε να μου τα πείτε όλα με τη σειρά; Ήρεμα;»

Του τα είπαν, με τη σειρά, ήρεμα.

Ο Νέλδουρ προβληματίστηκε. Σταύρωσε τα χέρια του μπροστά του, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του. «Δεν αποκλείεται νάχει δικίο η Σιράλια,» είπε τελικά.

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι;» έκανε ο Ραμάλθιν. «Υπάρχουν Σκοτεινοί Ακόλουθοι εδώ; Στο Κάτω Κέντρο;»

«Υπάρχουν Σκοτεινοί Ακόλουθοι παντού στο Βασίλειο ετούτες τις ημέρες, Ραμάλθιν· απλώς είναι δύσκολο να τους συναντήσεις.»

«Πώς ήξεραν το όνομά μου, Νέλδουρ; Δε μπορεί να ήξεραν το όνομά μου εκτός αν η Αγέραςτη, ή κάποιος απ'τους ανθρώπους της που το άκουσαν όταν της το είπες–»

«Ακριβώς. Κάποιος απ'τους ανθρώπους της που το άκουσαν.»

«Νόμιζα πως λέγατε ότι όλοι αυτοί είναι “έμπιστοι”, μα τον Νούρ-κας!»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ποτέ δεν ξέρεις πού κρύβονται, ή πώς παίρνουν πληροφορίες.»

«Και τι σκοπό, δηλαδή, μπορεί να έχουν; Έκλεψαν τη Λοτρίνθα για να την πάνε στον Δούκα; Και μετά, μας ενημέρωσαν; Γιατί; Είναι με το μέρος της Σφετερίστριας;»

«Δεν είναι με το μέρος κανενός, προφανώς. Είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι. Είναι εχθροί των πάντων.»

«Και τι μπορεί να θέλουν να επιτύχουν;»

«Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού, Ραμάλθιν...»

«Μη μου λες τα ίδια που μου είπε η Σιράλια. Αυτό είναι απλά ένα γνωμικό!»

«Ένα πολύ σωστό γνωμικό, το οποίο έχει διατηρηθεί τόσους αιώνες.»

«Νέλδουρ, αν ο Δούκας και η Βασίλισσα έχουν τη Λοτρίνθα, σύντομα θα το μάθουμε. Θα κάνουν Δημόσια Δίκη. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι;»

«Μάλλον.»

«Τι “μάλλον”; Έτσι δρουν πάντα, σε τέτοιες περιπτώσεις!»

«Θα δείξει...» Κάθισε πάλι στην άκρη του βωμού, πλάι στα πόδια του θεού του. «Από αύριο,» είπε, «θα έχουμε τ'αφτιά μας τεντωμένα.»

«Τ'αφτιά μας τεντωμένα; Πρέπει να κάνουμε κάτι για να βρούμε τη Λοτρίνθα, Νέλδουρ!»

«Δε μπορώ να φανταστώ κανέναν καλύτερο τρόπο.»

«Να πάμε πάλι στο Κάτω Κέντρο!» πρότεινε ο Ραμάλθιν. «Να μιλήσεις με την Αγέραστη Γάτα. Να της πεις ότι δεν πιστεύουμε πως δεν ήταν εκείνη που μας πρόδωσε.»

«Μα, αν ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι που το έκαναν, δεν ήταν εκείνη.»

«Δεν το γνωρίζουμε πως ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι· αλλά, ακόμα και τέτοιοι να ήταν, μπορεί να κρύβονται ανάμεσα στους ανθρώπους της. Αυτό δεν θάπρεπε να το ξέρει;»

Ο Νέλδουρ φαινόταν προβληματισμένος πάλι. «Ίσως,» είπε. «Ναι, μάλλον. Πρέπει να το μάθει. Πρέπει να της πω τι συνέβη σ'εσάς τους δυο απόψε. Αλλά θα πάω να τη συναντήσω μόνος, χωρίς εσάς, αυτή τη φορά.»

«Γιατί;» Ο Ραμάλθιν ήταν τσιτωμένος· στα πρόθυρα να τσακωθεί.

«Γιατί είσαι, καταφανώς, πολύ αναστατωμένος, και δεν χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

«Μπορώ να αναγνωρίσω τον λυκοκαβαλάρη που μας επιτέθηκε, αν είναι ανάμεσα στους ανθρώπους της.»

«Μπορείς και να μου τον περιγράψεις; Πώς είναι στην όψη;»

«Μαυρόδερμος, μάλλον. Αλλά, ουσιαστικά, δεν είδα την όψη του. Φορούσε κουκούλα και τις δυο φορές· το πρόσωπό του ήταν σκιασμένο. Αλλά ήταν ο ίδιος. Αν τον ξαναδώ—»

«Ίσως να κάνεις λάθος.»

«Δε θα κάνω λάθος.»

«Ακόμα κι αν δεν κάνεις λάθος, εκείνος θα αρνηθεί πως ήταν αυτός, και το ξέρεις. Και η Αγέραστη ποιον θα πιστέψει, ειδικά αφού δεν μπορείς να τον περιγράψεις;»

Η Σιράλια έσφιξε το χέρι του Ραμάλθιν ο οποίος έμοιαζε πολύ εκνευρισμένος. «Θα τη βρούμε,» του είπε, ήπια. «Αλλά πρέπει να έχουμε τον Σιλίσβας συνοδοιπόρο μας.»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε κι αντίκρισε το πρόσωπό της: τα μάτια τους συναντήθηκαν. Γνωρίζονταν αρκετά καλά οι δυο τους, τόσο καιρό ως σιωπηλοί φιλοξενούμενοι της Κόμισσας των Σκιών. Ήταν σαν οικογένεια. Ήταν, τότε, η μοναδική οικογένεια που είχαν. Και ακόμα και τώρα ίσχυε αυτό.

Ο Ραμάλθιν ένευσε, καταλαβαίνοντας πως η Σιράλια μιλούσε συνετά.

Κεφάλαιο 11

Λόγια και Βλέμματα

Επέστρεψαν στην Όσβελακ μέσα στο απόγευμα, γαντζώνοντας τα νύχια των αερωνύχων τους σ'έναν από τους εξώστες του Παλατιού των Σκιών και κατεβαίνοντας.

Στη Μεγάλη Αίθουσα συνάντησαν τη Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουν, τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, τη Λουκία, και τον Άρκαλβιρ.

«Γρήγορα τελειώσατε, Πρίγκιπά μου...» παρατήρησε ο Έλβεντιρ.

Η Κόμισσα των Σκιών είπε: «Ο Έρανκουρ και οι πρόσφυγες έρχονται όπου νάναι. Του μίλησα τηλεπικοινωνιακά· βρίσκονται τόσο κοντά μας πλέον.» Και ο Κάλνεντουρ παρατηρούσε ότι η όψη της φανέρωνε γυναίκα που μια μεγάλη ανησυχία έχει φύγει από πάνω της. Φοβόταν για τους ανθρώπους της πόλης της: φοβόταν ότι κάτι κακό μπορεί να τους συνέβαινε καθοδόν. Αλλά, τελικά, τίποτα δεν είχε συμβεί, πράγμα που την είχε ανακουφίσει.

«Αυτά είναι πολύ καλά νέα, νιρλίσα,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Καθίστε,» τους κάλεσε η Χάνκαθιρ. «Πείτε μας τι έγινε στην Κίρνταν. Γιατί επιστρέψατε τόσο γρήγορα;»

«Δεν υπήρχε λόγος να μείνουμε περισσότερο,» απάντησε ο Κάλνεντουρ, καθώς εκείνος, ο Βέλερντιν, η Ζέρκιλιθ, η Ζιρίνα, ο Νάθλεδιρ, και η Κορβίκα κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι όπως κι οι υπόλοιποι. «Επιπλέον, η Αρχόντισσα Οννίβια αλ Λόσινταβ ήταν θυμωμένη μαζί μας.»

«Θυμωμένη;» έκανε η Χάνκαθιρ. «Γιατί, μα τον Νούρκας;»

«Συνέβη... ένα επεισόδιο στην Κίρνταν, Αρχόντισσά μου. Εγώ έφταιγα, το ομολογώ. Αλλά δεν μπορούσα να μην κάνω τίποτα για να βοηθήσω. Και οι κάτοικοι έμοιαζαν ήδη πρόθυμοι να με υποστηρίξουν. Αφορμή χρειαζόνταν.»

«Για τι πράγμα μιλάς, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Χάνκαθιρ, ενώ υπηρέτες (μισθοφόροι, ουσιαστικά, οι οποίοι προσωρινά εκτελούσαν καθήκοντα υπηρέτη) γέμιζαν τις κούπες τους με ποτά.

Ο Κάλνεντουρ εξήγησε τι είχε διαδραματιστεί στην Κίρνταν.

«Δηλαδή, η Οννίβια δέχτηκε τελικά να μας βοηθήσει, έτσι;» είπε η Χάνκαθιρ.

«Ναι. Ευτυχώς.» Ήπιε μια γουλιά κρασί Χαρνώθιων δασών.

«Θα περιμένουμε, λοιπόν, τους μαχητές της...»

«Δε νομίζω ν'αργήσουν,» είπε ο Βέλερντιν.

«Τους αιχμαλώτους – τη Στρατολόγο και τους άλλους – τι τους κάνατε;»

«Τους αφήσαμε στη μητέρα μου και στην αδελφή μου. Και το καράβι τους το κράτησαν στην Κίρνταν. Έχουν μάγο εκεί που μπορεί να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως αν χρειαστεί.»

«Δε θα τους δώσουν για λύτρα;»

«Αυτό, αν είναι να κανονιστεί, νομίζω πως καλύτερα θα ήταν να κανονιστεί όχι από τη μητέρα μου ή την αδελφή μου, αλλά από εμάς, ή τον Πρίγκιπα.»

Η Χάνκαθιρ το σκέφτηκε προς στιγμή ενώ κάπνιζε ένα Στέμμα της Φωτιάς. «Ναι,» είπε, «αυτή μάλλον είναι η καλύτερη λύση. Για την ώρα, όμως, η επικείμενη επίθεση είναι που πρέπει να μας απασχολεί.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Βέλερντιν.

Όταν νύχτωσε, ήρθαν στην Όσβελακ οι κάτοικοί της που ως τώρα κρύβονταν στο Σκεπαστό Χαμήλωμα, και μαζί τους ήταν ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ αλλά και η Ζαφειρία, η κόρη της Κόμισσας.

Οι μαχητές της πόλης είχαν εντολές να οδηγήσουν αμέσως τους πρόσφυγες στα σπίτια τους και να προσφέρουν ό,τι βοήθεια μπορεί να χρειάζονταν. Όσο γινόταν αυτό, ο Έρανκουρ και η Ζαφειρία πήγαν στο Παλάτι των Σκιών μαζί με τον Ήντλεμιρ αλ Νασόλντουν, θείο της Κόμισσας και ιερέα του Χάρλαεθ Βοκ· τον Διοικητή Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ· τη μάγισσα Δαλνίραθ'λι· και τα δίδυμα αδέρφια Άλφεντουρ και Ηλέκτρα ωλ Νάρσελεμ, που είχαν την ιδιοκτησία του τηλεοπτικού σταθμού «*Το Φάσμα*», του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της Όσβελακ.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν τους υποδέχτηκε όλους στη Μεγάλη Αίθουσα, και παραξενεύτηκε λίγο που είδε την κόρη της ανάμεσά τους. Η Ζαφειρία τής είχε πει ότι θα ήταν με τον Λύκαρχο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ, για να φέρουν τους υπόλοιπους πρόσφυγες στην πόλη. Είχε συμβεί κάτι κακό καθοδόν;

Η Ζαφειρία καθυσύχασε τη μητέρα της. «Απλώς ήθελα να είμαι μαζί με τους πρώτους ανθρώπους μας που θα επέστρεφαν στην Όσβε-
λακ,» εξήγησε. «Ο Λόντριβιρ και οι λυκοκαβαλάρηδες συνοδεύουν τους άλλους. Όλα είναι στον δρόμο του Νούρκας, μητέρα.» Μια φράση που σήμαινε «όλα είναι καλά» και χρησιμοποιείτο συνήθως για ταξίδια, όπως ήξερε ο Κάλνεντουρ: και το ψιθύρισε στη Λουκία η οποία στεκόταν δίπλα του μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα.

«Το μάθημα συνεχίζεται;» είπε εκείνη, χαμηλόφωνα, υπομειδώντας.

«Φυσικά. Παντού.»

Η Χάνκαθιρ, ύστερα, χαιρέτησε τα αδέρφια του *Φάσματος* και τα καλωσόρισε ξανά στην πόλη τους. Τους ζήτησε συγγνώμη που είχε αναγκαστεί να τους απομακρύνει από τα σπίτια τους.

«Καταλαβαίνουμε ότι η ανάγκη ήταν μεγάλη και άμεση, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Ηλέκτρα ωλ Νάρσελεμ.

«Ό,τι είχε αφεθεί εδώ, στις εγκαταστάσεις του τηλεοπτικού σταθμού, δεν έχει πειραχτεί, μ'έχουν ενημερώσει,» τους είπε η Χάνκαθιρ, γιατί παρά τα λόγια τους διέκρινε μια κάποια δυσαρέσκεια, ή ίσως αμφιβολία, στα πρόσωπά τους. *Δεν είναι σίγουροι ότι η κίνησή μου να εκκενώσω την πόλη ήταν το καλύτερο που θα μπορούσα να κάνω... Μα τον Νούρκας, ούτε εγώ είμαι σίγουρη! Ελπίζω, όμως, να ήταν. Κι ελπίζω τώρα όλα να βελτιωθούν.* Αν και φοβόταν πως ερχόταν η μεγαλύτερη δοκιμασία που θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν. «Οι άνθρωποι της Σφετερίστριας,» συνέχισε, «δεν κατέστρεψαν τίποτα. Ούτε φαίνεται να έχουν κλέψει κάτι.»

«Είχαμε αφήσει μόνο όσα δεν μπορούσαμε να μεταφέρουμε, *νιρ-λίσα,*» είπε ο Άλφεντουρ ωλ Νάρσελεμ. Και, ύστερα από λίγο, χαιρέτησαν την Κόμισσα κι έφυγαν από το Παλάτι των Σκιών.

Η Δαλνίραθ'λι έμεινε. Ο Ιερέας Ήντλεμιρ δήλωσε πως θα πήγαινε στο Πάνθεο της πόλης, για να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν και για να φροντίσει και για κάποια πράγματα εκεί. Είπε ότι χαιρόταν που αντίκριζε ξανά τον Πρίγκιπα. «Ο Χάρλαεθ Βοκ είναι στο πλευρό σας, Μεγαλειότητα. Είστε, δικαιωματικά, ο Βασιληάς μας. Και ο Έρανκουρ μού είπε πώς το Ιερό Δέος σάς ευνόησε και πώς, χάρη σ'εσάς, έχουμε πάλι την Όσβελακ.»

«Όχι χάρη σ'εμένα, Σεβασμιότητα. Χάρη στην Κόμισσα, επίσης, και σ'όλους τους άλλους που αγωνίστηκαν πλάι της.»

Αλλά ο ιερέας συνέχισε λες και δεν τον είχε ακούσει. «Ετούτες είναι σαν τις παλαιές ημέρες, Μεγαλειότατε – τις ημέρες των πρώτων βασιλέων, οι οποίοι ακολούθησαν τον Δρόμο της Εξουσίας. Και τότε το Βασίλειό μας χρειαζόταν, απεγνωσμένα, σωστούς ηγέτες για να το οδηγήσουν – όπως και τώρα. Η εξουσία της Σφετερίστριας είναι αναρχία.» Και, κάνοντας τη βασιλική υπόκλιση αντίκρυ στον Κάλνεντουρ, αποχώρησε από τη Μεγάλη Αίθουσα και το Παλάτι των Σκιών.

Ο Διοικητής Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ, ο αδελφός του Λύκαρχου Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ που ήταν με τους άλλους πρόσφυγες, έφυγε επίσης, αφού χαιρέτησε την Κόμισσα και τον Πρίγκιπα, γιατί οι μαχητές του τον περίμεναν έξω από το παλάτι.

Η Ζαφειρία, που είχε πλέον αναμειχθεί με τους παρευρισκόμενους στη Μεγάλη Αίθουσα, πλησίασε έναν πρασινομάλλη νεαρό που νόμιζε ότι πρέπει να ήταν καμιά πενταετία μεγαλύτερός της και της έμοιαζε αρκετά συμπαθητικός. Ήταν ντυμένος σαν... σαν ληστής, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Δε μπορεί να ήταν φρουρός της μητέρας της· εκτός από την ενδυμασία του, καθόταν στο τραπέζι της αίθουσας με μια κούπα από κοντά κι ένα στριμμένο τσιγάρο στο χέρι – *κιτρινόφυτο*, αναγνώρισε τον καπνό η Ζαφειρία από τη μυρωδιά.

Τα μάτια του νεαρού ήταν σαν λεπίδες· είχαν κάτι το *άγριο* έτσι όπως την ατένιζαν. Κι αυτή η αγριάδα αισθανόταν πως, για κάποιο λόγο, της άρεσε. Επιπλέον, δε νόμιζε ότι ο νεαρός την κοίταζε εχθρικά· το βλέμμα του ήταν επάνω της σχεδόν από τότε που εκείνη είχε μπει στη Μεγάλη Αίθουσα, νόμιζε η Ζαφειρία. Οι λεπίδες στα μάτια του έμοιαζε να θέλουν να σκίσουν τα ρούχα της για να διαπιστώσει ο κύριός τους τι κρυβόταν από κάτω.

«Και ποιος είσαι εσύ,» τον ρώτησε η Ζαφειρία, «που κάθεσαι έτσι στο τραπέζι της μητέρας μου; Άνθρωπος του Θανατογέννητου;» Τι άλλο μπορεί να ήταν, με τέτοια αμφίεση;

«Μόνο οι άνθρωποι του Θανατογέννητου κάθονται στο τραπέζι της μητέρα σου;» Ρούφηξε καπνό απ' το τσιγάρο του, ατενίζοντάς την καταπρόσωπο τώρα, χωρίς να χαμογελά.

Το Χαρνώθιο χιούμορ του ήταν *χάλια*, σκέφτηκε η Ζαφειρία, και ούτε εκείνη χαμογέλασε. «Ποιος είσαι, λοιπόν;» απαίτησε.

«Άρκαλβιρ με λένε, και είμαι ο μελλοντικός Βασιλιάς σου.»

Τώρα η Ζαφειρία γέλασε. «Βασιλιάς σίγουρα δεν είσαι, αλλά φαίνεσαι για καλός θεατρίνος! Γι' αυτό σε κρατά η μαμά μου εδώ;»

Το βλέμμα του Άρκαλβιρ αγρίεψε: έγινε *πραγματικά* άγριο, συνειδητοποίησε η Ζαφειρία. Πριν δεν ήταν πραγματικά άγριο. Και, από τη μια, την τρώμαξε προς στιγμή αυτή η αλλαγή· από την άλλη, την ενθουσίασε. Αισθάνθηκε ένα γαργαλητό να τη διατρέχει από ανάμεσα στα στήθη ως τη γυναικεία της φύση, σαν νερό να είχε κυλήσει κάτω από τα ρούχα της.

Γέλασε ξανά (λιγάκι νευρικά ίσως, όφειλε να παραδεχτεί, αν και δεν της άρεσε). «Εντάξει,» είπε. «Ποιος είσαι; *Αληθινά*. Ποιος είσαι;»

«Ο γιος μου είναι δύστροπος ώρες-ώρες, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Κάλνεντουρ πλησιάζοντας και βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Άρκαλβιρ. «Δεν ξέρει ακόμα πώς να συμπεριφερθεί σωστά μέσα σ'ένα παλάτι· μεγάλωσε μαζί με βαρβάρους.» Χαμογελούσε.

Ο Άρκαλβιρ τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας, ενώ έσβηνε το τσιγάρο του στο κρυστάλλινο τασάκι παραδίπλα. «Σ'ευχαριστώ, μπαμπά...»

«Παρακαλώ. Καταλαβαίνεις ότι μιλάς στην κόρη της Κόμισσας που μας φιλοξενεί, έτσι;»

«Ναι. Αλλά εκείνη—»

«Είσαι *πρίγκιπας*, δηλαδή;» τον διέκοψε η Ζαφειρία. «Πρίγκιπας του Βασιλείου; Είσαι ο γιος του;» Γέλασε κοφτά. «Δε φαίνεσαι, πάντως, για πρίγκιπας!»

«Ούτε εσύ για κόρη της Κόμισσας.»

Η όψη της έγινε θυμωμένη.

Ο Κάλνεντουρ ταρακούνησε τον ώμο του Άρκαλβιρ, προειδοποιητικά. «Είναι πολύ μικρός ακόμα, Αρχόντισσά μου — στην ηλικία σου — και παρορμητικός. Σου μοιάζει σ'αυτό, ίσως.» Χαμογέλασε πάλι.

«Δεν είμαι τόσο μεγάλη όσο ίσως να νομίζετε, Υψηλότατε,» είπε η Ζαφειρία.

«Πόσο μεγάλη νομίζεις ότι νομίζω πως είσαι;»

«Δεν είμαι πάνω από είκοσι χρονών, μα τον Νούρκας! Δεκαεφτά είμαι.»

«Αυτός είναι δεκάξι, αν ο Θανατογέννητος κι εγώ τα υπολογίζουμε σωστά.»

Η Ζαφειρία κοίταξε τον Άρκαλβιρ με γουρλωμένα μάτια, ενώ εκείνος έλεγε στον Κάλνεντουρ: «Δε χρειάζομαι κανέναν να μιλά για μένα, πατέρα. Δεν είμαι μουγκός.»

«Όπως έλεγα, Αρχόντισσά μου, σου μοιάζει σε κάποια πράγματα,» είπε ο Κάλνεντουρ, και τους άφησε μόνους· απομακρύνθηκε.

Η Λουκία τον πλεύρισε πειρατικά. «Μου φαίνεται ότι ο γιος σου και η κόρη της συμπαθιούνται,» του είπε, χαμηλόφωνα.

«Ελπίζω πως όχι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Θα ήταν καταστροφικό.»

Και η Λουκία δεν ήταν βέβαιη αν αστειευόταν.

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον Άρκαλβιρ και τη Ζαφειρία, βλέποντάς τους να μιλάνε, εκείνος ακόμα καθιστός, εκείνη ακόμα όρθια. Πίσω της στεκόταν ο Χάρλαεθ Βοκ, μ'ένα χρυσό στέμμα να γυαλίζει στο κουκουλωμένο κεφάλι του. Ενώ πλάι στον γιο του ήταν γονατισμένος, σαν να είχε βγει κάτω απ'το τραπέζι, ο Ιουράσκε.

Τι καινούργιο παιχνίδι είναι αυτό; σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ.

Αργότερα, έκαναν έρωτα μέσα στο δωμάτιό τους στο Παλάτι των Σκιών, κι όταν τελείωσαν, ακόμα μπλεγμένοι αναμεταξύ τους και με τα σκεπάσματα του κρεβατιού, η Λουκία τον ρώτησε:

«Τι θα κάνουμε τώρα, λοιπόν;»

Παραμέρισε μια κόκκινη τούφα μαλλιών από το πρόσωπό της. «Νομίζεις ότι είμαστε σε κατάσταση να κάνουμε κι άλλα;»

Η Λουκία γέλασε. «Εννοώ εδώ, στην Όσβελακ. Μ'αυτά που συμβαίνουν.»

«Το μόνο που μένει, για την ώρα, είναι να περιμένουμε και να προετοιμαζόμαστε.»

Ο Σόνταλιρ, που παλιά ήταν αλ Κάνταρβαθ αλλά τώρα ελ Σάταρνελ και μόνο, μπήκε στη σπηλιά όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι οι Σκότιοι Αδελφοί του, ανάμεσα στους οποίους και η παλιά ξαδέλφη του.

«Είναι έτοιμοι,» τους είπε.

«Τους εκπαιδευσες πλήρως; Τόσο γρήγορα;» Έκδηλη η δυσπιστία στη φωνή του Μέμντουρ· ακόμα, ίσως, και στο γυάλισμα του μελανολιθινού ματιού του.

«Ο παλιός μου ξάδελφος είναι από τους καλύτερους μαχητές στο Βασίλειο,» είπε η Ναλτάφιρ, ενώ η Ρουμπίνη κοίταζε τον Σόνταλιρ σαν να τον είχε συναντήσει από την αρχή – όπως συνήθως τελευταία – και σαν να ήθελε να ξαναπλαγιάσει μαζί του, να τον ξαναδοκιμάσει.

«Όχι υπερβολές, Αδελφή μου,» διόρθωσε ο Σόνταλιρ. «Όχι από τους καλύτερους μαχητές του Βασιλείου· από τους καλύτερους *ξιφομάχους*. Ή, τουλάχιστον, έτσι έλεγαν προτού γνωρίσω τον σύμμαχό

μου. Τώρα, το μόνο που έχει σημασία είναι αυτή μου η γνώση.» Και ήξερε πως όλοι τους τον καταλάβαιναν όταν μιλούσε για το Ιερό Σκότος: τον καταλάβαιναν όπως ποτέ δεν θα μπορούσε να τον καταλάβει κάποιος που δεν το είχε συναντήσει.

«Όχι, δεν είναι “πλήρως εκπαιδευμένοι”, από πολεμική άποψη,» συνέχισε. «Αλλά ποτέ κανείς δεν είναι πλήρως εκπαιδευμένος, από πολεμική άποψη. Το Σκοτάδι, όμως, είναι τώρα και δικός τους σύμμαχος, και το κατανοούν. Οι αμφιβολίες και οι φόβοι τους έχουν φύγει. Καθοδηγούνται καλύτερα από την έλλειψη του φωτός παρά από την ψευδαίσθηση του φωτός.»

«Θα τους ονόμαζες Σκότιους Αδελφούς;» ρώτησε ο Άλνεντιρ, καπνίζοντας ένα στριμμένο τσιγάρο με καπνό μύρανθου.

«Σκοτεινούς φιλοξενούμενους, για την ώρα,» απάντησε ο Σόνταλιρ, και κάθισε στο τραπέζι της σπηλιάς όπου κάθονταν κι οι υπόλοιποι. «Αλλά σκοτεινούς φιλοξενούμενους που έχουν αρχίσει να βρίσκουν τον δρόμο τους και να *καταλαβαίνουν*. Σύντομα θα είναι μια Δύναμη του Σκότους.»

Ο Νίλερβιν'χοκ μουρμούρισε, με τη βαριά φωνή του: «Όπως τους παλιούς καιρούς...» Και πιο δυνατά: «Αρθάκιν, θα χορέψεις; Πρέπει να ξέρουμε τι συμβαίνει με τους παραπλανημένους του Νούρκας.»

Ο πρασινόδερμος, μουγγός νοοχορευτής ένευσε και σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. Υπήρχε κάτι στην όψη του που, ακόμα και τώρα, τρόμαζε τον Σόνταλιρ. Κάτι στη μόνιμη σιωπή του ήταν *εφιαλτικό*, παρά τη γνώση του Σκοταδιού που ο Σόνταλιρ είχε αποκτήσει.

Ο Αρθάκιν έβγαλε όλα του τα ρούχα εκτός από την περισκελίδα γύρω από τους μηρούς του, και άρχισε να χορεύει σαν στοιχειό του υπόγειου κόσμου, σαν φυσικό στοιχείο της σπηλιάς.

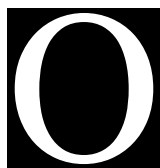
Ο Σόνταλιρ πρώτη φορά τον έβλεπε να το κάνει αυτό, και, ρίχνοντας μια ματιά στην παλιά του ξαδέλφη, την είδε να παρατηρεί έντονα τον νοοχορευτή, να προσπαθεί ν'ακολουθήσει τις κινήσεις του που το μάτι ήταν τόσο δύσκολο να ακολουθήσει όσο το νερό που κυλά. *Τον θέλει, σκέφτηκε ο Σόνταλιρ. Θέλει να τον πηδήξει. Δεν την αδικούσε. Αν ήμουν γυναίκα, κι εγώ θα ήθελα να τον πηδήξω.*

Έκανε να γεμίσει μια κούπα με κρασί για τον εαυτό του, από την καράφα παραδίπλα. Αλλά η Ρουμπίνη τον σταμάτησε: του τη γέμισε εκείνη, και του την πρόσφερε. Τα μάτια της τον λοξοκοίταζαν, γυαλίζοντας: το μειδιάμά της ήταν παιχνιδιάρικο επάνω στα αργυροβαμμένα χείλη της.

Ο Σόνταλιρ ήπιε από την κούπα, παρατηρώντας την.

Κεφάλαιο 12

«Το Πεπρωμένο δύο φορές κανέναν άφρονα δεν ευνοεί!»

νειρευόταν ότι κρεμόταν επάνω στη ράχη ενός γιγαντό-
λυκου, ανήμπορη να κινηθεί...

...όταν ένας ήχος την έκανε να ξυπνήσει.

Μεντεσέδες;

Η Λοτρίνθα βλεφάρισε, νιώθοντας αφυδατωμένη, τα
χείλη της και το στόμα της ξερά. Η μύτη της – σπασμένη από εκείνο
το χτύπημα οπλολόγχης – ακόμα την πονούσε. Όπως και τα χέρια της
που τραβιόνταν πάνω απ' το κεφάλι της καθώς κρεμόταν μες στο σκο-
τεινό δωμάτιο.

Τώρα τα σκοτάδια διαλύονταν. Αντίκρυ της, το καγκελωτό άνοιγμα
μετακινιόταν προς το πλάι, κι ένα μεγαλύτερο άνοιγμα το ακολου-
θούσε φέρνοντας περισσότερο φως. Ένα μικρό παράθυρο πάνω σε
μια πόρτα που άνοιγε.

Άνθρωποι μπήκαν στο δωμάτιο, μοιάζοντας εφιαλτικοί, και ένας
απ' αυτούς πρέπει να πάτησε κάποιο διακόπτη στον τοίχο, γιατί ο χώ-
ρος γέμισε με ενεργειακό φως ξαφνικά.

Η Λοτρίνθα μισόκλεισε τα μάτια, εν μέρει τυφλωμένη προς στιγμή.

Οι άνθρωποι αντίκρυ της ήταν τέσσερις, και όλοι φορούσαν κου-
κούλες και μανδύες.

Ένας την πλησίασε και τεντώθηκε για να της δώσει νερό, φέρνο-
ντας το στόμιο ενός μπουκαλιού στα χείλη της.

Η Λοτρίνθα ήπιε διψασμένα – και έβηξε.

Η γυναίκα – σίγουρα ήταν γυναίκα – απομάκρυνε το μπουκάλι.
«Πώς αισθάνεσαι;»

«...Κατεβάστε με,» έκρωξε η Λοτρίνθα.

«Όταν μας πεις την αλήθεια.»

«Ποια αλήθεια;... Δώσε μου νερό.»

Η γυναίκα ύψωσε ξανά το μπουκάλι στα χείλη της Λοτρίνθα, αλλά,
μετά, γρήγορα το απομάκρυνε. «Ένας λυκοκαβαλάρης σ' έφερε,» της
είπε. «Σ' έριξε μπροστά στην πύλη του παλατιού του Δούκα. Ποιος ή-
ταν;»

«Δεν ξέρω.»

Μια άλλη από τις κουκουλωμένες φιγούρες κατέβασε την κουκούλα της, και η Λοτρίνθα αντίκρισε το πρόσωπο της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν: γαλανά μαλλιά φτιαγμένα κώνο πάνω απ' το κεφάλι, με δυο τούφες να κρέμονται πλάι στα μάγουλά της, εκατέρωθεν· χείλη αργυροβαμμένα.

«Πες μας την αλήθεια, Λοτρίνθα· θα σε ωφελήσει,» είπε η Βασίλισσα. «Κρύψε μας την αλήθεια και θα υποφέρεις.»

Η Λοτρίνθα έβηξε καθώς προσπαθούσε να μιλήσει· κατάφερε να πει: «...Μα δεν ξέρω ποιος ήταν...»

«Γιατί σ'έφερε, τότε, έτσι δεμένη μπροστά στην πύλη του κήπου του παλατιού;» τη ρώτησε η γυναίκα που της είχε δώσει νερό.

«Δεν ξέρω.»

«Βλέπεις πού βρίσκεσαι;» τη ρώτησε μια άλλη κουκουλοφόρος μορφή, και κατέβασε την κουκούλα της φανερώνοντας την όψη της Ολρέκα ωλ Σέντριβεμ, της φόνισσας της αδελφής της. «Ρίξε μια ματιά γύρω σου!»

Η Λοτρίνθα, ακούσια σχεδόν, κοίταξε δεξιά κι αριστερά. Ο χώρος ήταν γεμάτος με διάφορα εργαλεία και μηχανές. Βασανισμού. Ήταν θάλαμος βασανιστηρίων.

«Όλα,» της είπε η Ολρέκα, «θα χρησιμοποιηθούν επάνω σου.» Και, βαδίζοντας προς ένα πράγμα που έμοιαζε με ενεργειακή εστία, γύρισε έναν διακόπτη. Μετάλλα θερμάνθηκαν, κοκκίνισαν. Η Ολρέκα έπιασε ένα μεγάλο, πλατύ μαχαίρι από δίπλα και το ακούμπησε επάνω τους, θερμαίνοντας και τη λεπίδα.

Η Λοτρίνθα τράβηξε τα δεσμά που κρατούσαν τα χέρια της δεμένα πάνω απ' το κεφάλι της, αλλά μάταια· δεν της είχε απομείνει καθόλου δύναμη. «Δεν ξέρω!» φώναξε, νιώθοντας αγχώδη δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. «Δεν ξέρω ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος! Απλά με άρπαξε, ήρθε και μ'άρπαξε, μες στη νύχτα. Δεν ξέρω ποιος ήταν.»

«Από πού σε άρπαξε;» τη ρώτησε η γυναίκα με το μπουκάλι, φέρνοντας πάλι το νερό κοντά στα χείλη της.

Η Λοτρίνθα έτρεμε ολόκορμη, αλλά ήπια. Και νόμιζε πως μπορούσε ν'ακούσει τον τελευταίο κουκουλοφόρο μες στο δωμάτιο να μουρμουρίζει κάτι. Τι έλεγε; Παραμιλούσε; Στο χέρι του βαστούσε ένα μακρύ ραβδί σκεπασμένο, κατά το ένα τρίτο, από μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και κυκλώματα. *Μάγος*, συνειδητοποίησε η Λοτρίνθα. *Διαλογιστής. Τι πάει να μου κάνει; Κάνει κάποιο ξόρκι επάνω μου;*

Ο τρόμος της απειλούσε να την κυριεύσει... αν ήδη δεν την είχε κυριεύσει.

Θυμήθηκε τι είχε φωνάξει ο λυκοκαβαλάρης ρίχνοντάς την μπροστά στην πύλη του κήπου του παλατιού. «Στο Μεγάλο Λιμάνι!» απάντησε η Λοτρίνθα. «Στο Μεγάλο Λιμάνι ήμουν. Εκεί μού επιτέθηκε.» *Ήθελε να το ακούσω αυτό, ήθελε ν'ακούσω το ψέμα του. Γιατί; Κάνω τώρα τη δουλειά του; Αλλά τι να έλεγε; Ότι ήταν κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, μαζί με τον Ραμάλθιν και τους άλλους; Να τους πρόδιδε;*

«Και τι έκανες στο λιμάνι, Λοτρίνθα;» Η Ολρέκα την πλησίασε κρατώντας μπροστά της την πυρακτωμένη λεπίδα του μεγάλου μαχαιριού.

«Όχι!» φώναξε η Λοτρίνθα. «Πάρ' το μακριά μου!» Το μόνο πράγμα που φορούσε ήταν το μάλλινο επίδερμά της· το αισθανόταν.

«Τι έκανες στο λιμάνι; Πες μας,» την προέτρεψε η γυναίκα που της έδινε νερό και ακόμα ήταν κουκουλωμένη. *Ποια είναι αυτή; Την ξέρω;*

«Περνούσα,» απάντησε η Λοτρίνθα. «Ταξιδευα. Θα έφευγα.»

Η Ολρέκα γέλασε. «Θα έφευγες...» Η καυτή λεπίδα πλησίασε.

Η Λοτρίνθα, καθώς κρεμόταν, καθώς δεν πατούσε στο έδαφος, προσπάθησε να κλοτηήσει το χέρι της Ολρέκα, αλλά το γυμνό πόδι της συνάντησε πυρακτωμένο μέταλλο.

Ούρλιαξε και τραντάχτηκε, νιώθοντας όχι μόνο το πόδι της αλλά ολόκληρο το σώμα της να πονά. Τα χέρια της, η μέση της, την πέθαιναν.

Η Ολρέκα πλησίασε κι άλλο, φέρνοντας την καυτή λεπίδα κοντά στους εκτεθειμένους μηρούς της Λοτρίνθα.

«Μείνε μακριά μου!» φώναξε εκείνη. «Σας λέω ό,τι ξέρω! Περνούσα απ'το Μεγάλο Λιμάνι, κι αυτός μού όρμησε και μ'άρπαξε και μ'έφερε στο παλάτι!»

«Τι έκανες στο Μεγάλο Λιμάνι;» τη ρώτησε, ήπια, η γυναίκα που της έδινε νερό, η μόνη γυναίκα που ήταν οριακά φιλική προς αυτήν, η μόνη γυναίκα που η Λοτρίνθα νόμιζε ότι μπορούσε να εμπιστευτεί. Ο τρόμος την κατέκλυζε σαν θύελλα, κι αυτή η γυναίκα ήταν η μοναδική σανίδα σωτηρίας.

Η Λοτρίνθα έκλαιγε. «Ταξιδευα... Θα έφευγα...»

«Νομίζεις,» είπε η Ολρέκα, «ότι πιστεύουμε πως, ταξιδεύοντας, θα περνούσες ποτέ από εδώ; Από τη *Βορσίραθ*;»

Η καυτή λεπίδα ήταν πολύ κοντά στον αριστερό μηρό της Λοτρίνθα· αισθανόταν τη θερμότητα πάνω στο δέρμα της. Έμεινε ακίνητη,

τελείως ακίνητη. Μόνο η αναπνοή της ήταν γρήγορη. Τα πνευμόνια της θα έσπαγαν. Η καρδιά της θα έσπαγε.

«Ταξίδευα...» είπε κλαίγοντας. «Ταξίδευα...»

«Μην την αγγίζεις μ' αυτό,» είπε η κουκουλοφόρος στην Ολρέκα. «Όχι προτού την ακινητοποιήσουν καλύτερα.»

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε προδομένη. Ούτε αυτή η γυναίκα που της έδινε νερό δεν ήθελε να τη βοηθήσει! Τα συναισθήματά της ήταν τόσο έντονα... Δεν θυμόταν ποτέ ξανά να είχε νιώσει έτσι στη ζωή της... Ούτε τότε που την κυνηγούσαν για να την πιάσουν επειδή τους είχε κατηγορήσει για τον φόνο της αδελφής της. Έχω τρελαθεί;

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν φώναξε προς την ανοιχτή πόρτα: «Ελάτε μέσα!»

Δυο μυώδεις άντρες μπήκαν, γαλανόδερμοι. «Εδώ είμαστε, Μεγαλειοτάτη!» είπε ο ένας.

«Τα πόδια της,» πρόσταξε η Ζώθμαλιρ. «Να ακινητοποιηθούν.»

«Ενώ κρέμεται, Μεγαλειοτάτη;»

«Ενώ κρέμεται.»

Η Λοτρίνθα κλοτσούσε και σπαρταρούσε, μάταια, καθώς οι δύο βασανιστές την έπιασαν και πέρασαν κοντές αλυσίδες στα πόδια της, ενώνοντάς τες με κρίκους στο πάτωμα.

Η Λοτρίνθα τώρα εξακολουθούσε να κρέμεται, αλλά δεν μπορούσε να κουνηθεί σχεδόν καθόλου. Και ούρλιαζε από τρόμο, νιώθοντας τον λαιμό της να γδέρνεται, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα συναισθήματά της, σαν κάποιο εργαλείο να είχε χωθεί μες στην ψυχή της το οποίο τα ανακάτευε και τα τραβούσε επάνω. Η όρασή της ήταν θολωμένη από τα δάκρυα.

«Τι έκανες στο Μεγάλο Λιμάνι, Λοτρίνθα;» τη ρώτησε η γυναίκα με την κουκούλα, ήπια – η γυναίκα που ίσως ακόμα να την αγαπούσε. Να την αγαπούσε; Μα... «Τι έκανες στο Μεγάλο Λιμάνι, Λοτρίνθα; Θα μας πεις;»

«...Ταξίδευα,» απάντησε πνιχτά εκείνη, μέσα από λυγμούς. «Ταξίδευα.»

«Και, χωρίς κανέναν λόγο, αυτός ο άγνωστος λυκοκαβαλάρης όρμησε και σε άρπαξε;»

«...Ναι.»

«Δεν περιμένεις, φυσικά, ότι θα το πιστέψουμε αυτό, έτσι δεν είσαι;»

«Αυτό έγινε...» Είχε δαγκώσει τα χείλη της – ή τη γλώσσα της; – και είχε αυτή τη μεταλλική γεύση στο στόμα;

Η Ολρέκα θέρμαινε πάλι το μαχαίρι της επάνω σ' εκείνη την ενεργειακή εστία, και τώρα πλησίασε ξανά τη Λοτρίνθα.

«Με ποιους άλλους ήσουν στο Μεγάλο Λιμάνι, Λοτρίνθα;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ.

«Μόνη μου ήμουν. –Μείνε μακριά μου! *Μείνε μακριά μου!*»

Η Ολρέκα πλησίαζε...

«*MEINE MAKRIA MOY!*» Η Λοτρίνθα προσπαθούσε να παλέψει, να κινηθεί, αλλά ήταν πολύ αδύναμη και οι αλυσίδες πολύ δυνατές. Ούρλιαξε σαν θηρίο.

«Γιατί *πραγματικά* ήσουν στη Βορσίραθ, Λοτρίνθα;» ρώτησε η Βασίλισσα. «Τι σχεδίαζες; Ποιος ήταν αυτός που σ' έφερε σ' εμάς; Και γιατί;»

«Δεν ξέρω!» κραύγασε νιώθοντας τον λαιμό της γδαρμένο. «Δεν ξέρω! Περνούσα! Ταξίδευ-aaaaaa-AAAAA!» Η πυρακτωμένη λεπίδα είχε έρθει σε επαφή με τον αριστερό μηρό της, ακραγγίζοντάς την μόνο με την αιχμή, και, σκίζοντας το επιδερμα, ανέβαινε ενώ συνέχιζε να την αγγίζει μόνο με την αιχμή. Αλλά ήταν μια πολύ *καυτή* αιχμή.

Η λεπίδα πέρασε από την κοιλιά της καταστρέφοντας το εφαρμοστό μάλλινο εσώρουχο, πέρασε από το στομάχι της, από το διάφραγμα της, πέρασε ανάμεσα από τα στήθη της–

η Λοτρίνθα ούρλιαζε και τρανταζόταν αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για ν' απομακρυνθεί απ' το πυρωμένο χάδι της λεπίδας, ούτε μπορούσε να χτυπήσει την Ολρέκα για να την απομακρύνει

–σταμάτησε στον λαιμό της, κι αποτραβήχτηκε.

Το επιδερμα είχε διαλυθεί: κρεμόταν κουρελιασμένο, ανοιχτό μπροστά. Και, βαριανασαίνοντας, κοιτάζοντας προς τα κάτω, τον εαυτό της, η Λοτρίνθα είδε, μέσα από τα δάκρυά της, μια κόκκινη γραμμή επάνω στο γαλανό δέρμα της η οποία ξεκινούσε από τον αριστερό της μηρό και ανέβαινε, ανέβαινε, ανέβαινε... Το δώρο που είχε αφήσει το χάδι της πυρωμένης λεπίδας.

«Αυτό,» της είπε η Ολρέκα, «δεν είναι παρά η αρχή!» Τα μάτια της γυάλιζαν με μίσος.

«Εκτός αν μας πεις την αλήθεια, Λοτρίνθα,» πρόσθεσε η κουκουλοφόρος από δίπλα – η φίλη της. «Πες μας γιατί ήσουν στο Μεγάλο

Λιμάνι. Τι σχεδιάζεις; Ποιοι άλλοι ήταν μαζί σου; Δε θέλω να βλέπω εσένα να υποφέρεις γι' αυτούς...»

Η Λοτρίνθα έκλαιγε γοερά. *Δε μπορώ να τους προδώσω! Δε μπορώ!* Αλλά δεν ήταν στο Μεγάλο Λιμάνι, έτσι κι αλλιώς... Ο λυκοκαβαλάρης είχε πει ψέματα, και τον είχαν πιστέψει. Αν τους έλεγε κι εκείνη ψέματα;... Τι να έλεγε, όμως; Τι να έλεγε που θα ήταν πιστευτό; Πώς να τους παραπλανούσε; Το μυαλό της ήταν τόσο θολωμένο από τον τρόμο όσο και η όρασή της από τα δάκρυα.

«Ταξίδευα...» είπε. «Ταξίδευα...»

Ο κουκουλοφόρος μάγος μίλησε καθαρά: «Ίσως χρειάζεται λίγο χρόνο για να το σκεφτεί.»

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Είμαι σίγουρος,» συνέχισε εκείνος, «πώς θα καταλάβει ότι ο μόνος δρόμος είναι ο δρόμος της αλήθειας.»

Η Ζώθμαλιρ είπε στην αδελφή της: «Πάμε.»

Η Ολρέκα φάνηκε σχεδόν απογοητευμένη, έτοιμη να διαφωνήσει. Αλλά έριξε την πυρακτωμένη λεπίδα της επάνω σ' ένα όργανο βασανιστηρίων γεμάτο τροχαλίες και αλυσίδες.

«Δε μπορούμε να την αφήσουμε έτσι κρεμασμένη,» είπε η κουκουλοφόρος – η φίλη της Λοτρίνθα. «Σε λίγο δε θα έχει τη δυνατότητα να μας αποκαλύψει τίποτα.»

Η Ζώθμαλιρ πρόσταξε τους δύο βασανιστές: «Κάντε ό,τι σας ζητή-σει.»

Οι γαλανόδερμοι άντρες στράφηκαν στην κουκουλοφόρο.

Αφού έλαβαν εντολές από αυτήν, έλυσαν τα χέρια και τα πόδια της Λοτρίνθα και, ενώ εκείνη ήταν πολύ αδύναμη για να αντισταθεί, τη σήκωσαν και την έβαλαν σ' ένα κλουβί στη γωνία του μεγάλου δωματίου: ένα κλουβί που δεν τη χωρούσε όρθια· ήταν υποχρεωμένη να είναι διπλωμένη, με τα γόνατα μαζεμένα. Αλλά αισθανόταν πολύ πιο βολικά απ' ό,τι όταν κρεμόταν. Η φίλη της την είχε βοηθήσει. Η Λοτρίνθα έκλαιγε με λυγμούς καθώς οι δύο βασανιστές κλείδωναν το κλουβί της.

Οι πάντες έφυγαν από τον θάλαμο, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους αλλά όχι και το ενεργειακό φως στο ψηλό ταβάνι. Η Λοτρίνθα κοίταζε τα όργανα βασανιστηρίων και ο τρόμος έτρωγε την ψυχή της σαν δαίμονας του Παντοβόρου Σκότους.

Έκλεισε τα μάτια της και δάγκωσε το γόνατό της, κλαίγοντας.

«Χρησιμοποίησες μαγεία επάνω της;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ καθώς έφευγαν από τα μουντρούμια.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Σάρθαλιν'χοκ.

«Δε μου φάνηκε και πολύ συνεργάσιμη, όμως.»

«Τέτοια ξόρκια θέλουν κάποιο χρόνο για να φέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ίσως χρειαστεί, μάλιστα, να το ξανακάνω επάνω της. Πολλές φορές.»

«Την τρομοκράτησες;»

«Άφησα τον ίδιο της τον τρόπο να την τρομοκρατήσει.»

Η Ζώθμαλιρ δεν καταλάβαινε· αλλά ο Σάρθαλιν, βέβαια, ήταν μάγος: ήξερε πράγματα ακατανόητα.

«Θα μιλήσει στο τέλος,» είπε η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν, που ακόμα φορούσε την κουκούλα της, όπως κι ο Σάρθαλιν. «Θα πει ό,τι έχει να πει... αν όντως ξέρει κάτι.»

«Εξακολουθείς να το αμφιβάλλεις...» είπε η Ζώθμαλιρ.

«Ασφαλώς κι εξακολουθώ να αμφιβάλλω ότι—»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι ήταν *τυχαία* στο Μεγάλο Λιμάνι;» τη διέκοψε η Ολρέκα.

«Σίγουρα όχι. Αλλά μπορεί να μην έχει ιδέα ποιος ήταν αυτός που την άρπαξε και μας την έφερε.»

«Παράλογο...» είπε η Ολρέκα, καθώς έφταναν στον ανελκυστήρα και άνοιγε την πόρτα του. «Σαν να ήταν κάποιος που ήθελε να την εκδικηθεί, που είχε κάτι το προσωπικό μαζί της.»

«Ίσως. Ή — όπως έχω ξαναπεί — είναι κάποια απάτη.»

Μπήκαν στον ανελκυστήρα, και η Ολρέκα πάτησε το κουμπί για τον τέταρτο όροφο του Παλατιού της Βορσίραθ.

Άρχισαν να ανεβαίνουν.

«Τι απάτη, όμως, να είναι, θεία;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ.

«Θα δείξει.»

Σύντομα βρίσκονταν στον τέταρτο όροφο, όπου, σε αντίθεση με τα μουντρούμια, το πρωινό φως περνούσε άπλετο από τα παράθυρα.

«Πρέπει να φύγουμε αποδώ,» τους είπε ο Νέλδουρ, το πρωί, συγκεντρώνοντάς τους όλους γύρω απ'τον βωμό του Ιουράσκε. «Γιατί ίσως ο Δούκας και η Βασίλισσα να μάθουν σύντομα πού βρισκόμαστε, αν δεν το έχουν μάθει ήδη.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε αμέσως ο Ραμάλθιν, που δεν είχε κοιμηθεί καθόλου τις λιγοστές ώρες από τότε που εκείνος και η Σιράλια

επέστρεψαν από το Κάτω Κέντρο. «Είχες κάποια πληροφόρηση από τη Ζάμαρνιθ όσο-;»

«Η Λοτρίνθα ίσως να μας προδώσει, Ραμάλθιν, αν είναι όντως αιχμάλωτή τους-»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Ραμάλθιν, «δε μπορεί νάναι αιχμάλωτή τους, Νέλδουρ. Μας είπε ψέματα εκείνος ο σκοτοφαγ-!»

«Αν είναι, όμως, αιχμάλωτή τους;» επέμεινε ο Αρχικαλεστής. «Νομίζεις ότι έχουμε περιθώριο για να το διακινδυνέψουμε; Το Πεπρωμένο τους συνετούς υπηρετεί, τους ασύνετους κατακρημνίζει.»

«Στα στόματα του Σκοταδιού τα ρητά σου, Νέλδουρ! Η Λοτρίνθα δεν είναι στα χέρια της Βασιλίσσας! Αυτός ο σκοτοφαγωμένος λυκοκαβαλάρης την έχει – είτε είναι Σκοτεινός Ακόλουθος είτε όχι!»

«Ίσως. Αλλά δεν μπορούμε να το ρισκοκινδυνέψουμε. Φεύγουμε από εδώ. Τώρα. Και ούτε στη Ζάμαρνιθ δεν θα πούμε πού πηγαίνουμε. Είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Αλλά στην Αγέραστη Γάτα θα το πεις;» Προκλητικά.

«Όχι» – ουδέτερα – «ούτε σ'εκείνη δεν θα το πω. Έτσι όπως έχει εξελιχτεί η κατάσταση, ακόμα κι αυτό θα ήταν επίφοβο.»

«Τότε,» ρώτησε η Σιράλια, «πώς θα μας εντοπίσει ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ αν χρειαστεί να έρθει εδώ;»

«Μπορεί να μας καλέσει στους πομπούς μας.»

«Ναι, αλλά ίσως οι τηλεπικοινωνίες να παρακολουθούνται, γι'αυτό κιόλας του είχες πει να πάει στο καπηλειό της αδελφής σου και να ζητήσει την Αγέραστη Γάτα, ότι εκείνη θα ήξερε πού είμαστε.»

«Δε γίνεται αλλιώς, τώρα, Σιράλια. Το πρώτο που πρέπει να κά-νουμε είναι να προστατευτούμε.»

Έτσι, δεν άργησαν να εγκαταλείψουν το ημιυπόγειο στην πίσω μεριά της πιλοτής εκείνης της πολυκατοικίας. Πήραν τους γιγαντόλγκους τους από τον κοντινό στάβλο και επισκέφτηκαν το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*, όπου ο Νέλδουρ μίλησε για λίγο με τη Ζάμαρνιθ και της εξήγησε γιατί χρειαζόταν να φύγουν, γιατί δεν μπορούσε να της πει πού θα πηγαίναν, και γιατί καλό θα ήταν να μην τον καλέσει στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του παρά μόνο για πολύ σημαντικό λόγο. Οι τηλεπικοινωνίες πάντοτε υπήρχε η υποψία ότι μπορεί να παρακολουθούνταν από ανθρώπους του Δούκα ή κατασκόπους της Σφετερίστριας. «Θα επικοινωνήσει εγώ μαζί σου όταν πρέπει,» υποσχέθηκε ο Νέλδουρ στην ετεροθαλή αδελφή του.

Ύστερα, απομακρύνθηκαν από το *Καπηλειό του Παλιού Υπηρέτη* και, καβάλα στους λύκους τους, διέσχισαν τις Στρεβλές Γειτονιές κι έφτασαν στα Σταυροδρόμια, όπου ο Νέλδουρ μίλησε σε κάποιους ανθρώπους. Μετά από εκεί, πήγαν στα Υφαντουργεία, τη συνοικία που απλωνόταν σαν ανάποδο Γ ανάμεσα στην Κοιλιά, στα Σταυροδρόμια, και στα Αγοραία. Υπήρχαν, όντως, πολλά υφαντουργεία εδώ, εξήγησε ο Νέλδουρ στον Ραμάλθιν και τη Σιράλια'χοκ. Και, ύστερα από κάποιες κουβέντες ξανά με ανθρώπους που ο Αρχικαλεστής γνώριζε, κατέληξαν στην πίσω μεριά μιας μερικώς εγκαταλειμμένης αποθήκης υφαντών.

«Εδώ θα μένουμε τώρα,» είπε ο Νέλδουρ. «Προς το παρόν, τουλάχιστον.» Είχαν βάλει μέσα ακόμα και τους γιγαντόλυκούς τους: υπήρχε χώρος, και ο Ασλάνουρ ο Λυκολάτρης, ένας από τους πιστούς του Ιουράσκε που ήταν λυκολάτρης (προφανώς), θα τους φρόντιζε καλά.

«Χάνουμε χρόνο,» είπε ο Ραμάλθιν. «Χτες βράδυ μάς έλεγες ότι θα πήγαινες να μιλήσεις με την Αγέραστη Γάτα και ότι θα κάναμε κάτι για να βρούμε τη Λοτρίνθα. Δε μπορούμε να συνεχίσουμε τις δουλειές μας στη Βορσίραθ χωρίς να βρούμε τη Λοτρίνθα, Νέλδουρ!»

«Την Αγέραστη τώρα θα πάω να τη δω. Κι εσείς θα περίμενε εδώ.»

Ο Ραμάλθιν ήταν έτοιμος να διαφωνήσει, αλλά η Σιράλια τού έσφιξε το χέρι όπως χτες βράδυ κι έμεινε σιωπηλός. Ή, τουλάχιστον, δεν έφερε αντίρρηση. Είπε: «Ίσως να κινδυνέψεις μόνος σου εκεί.»

«Δε θα είμαι τελείως μόνος, και δε νομίζω πως θα κινδυνέψω ούτως ή άλλως.»

Έφυγε μαζί με τέσσερις από τους πιστούς του Ιουράσκε, ανάμεσα στους οποίους η Κέσριμιθ κι ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος.

Όταν επέστρεψε, ήταν μεσημέρι και τους εξήγησε ότι η Αγέραστη Γάτα αναστατώθηκε πολύ απ'αυτά που της είπε. Το είχε ήδη μάθει, φυσικά, ότι χτες δυο άτομα – ένας άντρας και μια γυναίκα – είχαν έρθει στο Κάτω Κέντρο και αναζητούσαν έναν από τους ανθρώπους της, μα δεν ήξερε ότι ήταν η Σιράλια και ο Ραμάλθιν, και δεν είχε ιδέα ότι κάποιοι τούς μίλησαν κι εξαφανίστηκαν. Δεν πρέπει να ήταν δικοί της αυτοί. Ούτε είχε υπόψη της καμιά κρυφή είσοδο εκεί όπου είχε αναφέρει η Σιράλια'χοκ· υποσχέθηκε, όμως, ότι θα το ερευνούσε. Όσο για τις υποθέσεις σχετικά με Σκοτεινούς Ακόλουθους, είπε ότι μόνο φήμες είχε ακούσει για την παρουσία τους στην πόλη και τίποτα

περισσότερο. Σίγουρα υπήρχαν – ειδικά μετά τον Διχασμό – αλλά κανείς δεν μπορούσε να το αποδείξει.

«Γιατί “ειδικά μετά τον Διχασμό”, Νέλδουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Γιατί ο Διχασμός δημιούργησε πολλές άσχημες καταστάσεις, και από τέτοιες είναι που το Πεινασμένο Σκοτάδι τρέφεται. Το είχα ακούσει κι εγώ αυτό που μου είπε η Αγέραστη.»

«Την πιστεύεις, δηλαδή; Πιστεύεις ότι όντως δεν ξέρει τίποτα;»

«Δεν έχω λόγο να πιστέψω κάτι άλλο, Ραμάλθιν.»

«Ο λόγος είναι ένας λυκοκαβαλάρης που άρπαξε τη Λοτρίνθα!»

«Αν αυτός ο λυκοκαβαλάρης ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος–»

«–μπορεί να σημαίνει ότι κι η ίδια η Αγέραστη Γάτα είναι Σκοτεινή Ακόλουθος!»

«Αποκλείεται,» είπε απόλυτα ο Νέλδουρ.

«Το ότι το αποκλείεις με ανησυχεί.»

«Δε μπορεί να είναι Σκοτεινή Ακόλουθος η Αγέραστη, Ραμάλθιν. Χρόνια την εμπιστευόμαστε όλοι οι πιστοί του Ιουράσκει. Είναι συνδεδειγμένος κρίκος ανάμεσά μας στη Βορσίραθ.»

«Και της είπες πάλι πού μένουμε...»

«Όχι, δεν της το είπα. Σας το είχα πει ότι δεν θα της το έλεγα–»

«Άρα, δεν την εμπιστεύεσαι πλέον–»

«Κάνεις λάθος. Την εμπιστεύομαι. Για τους ανθρώπους γύρω της δεν είμαι σίγουρος.»

Η Σιράλια ρώτησε: «Νομίζεις ότι κάποιοι απ’αυτούς μπορεί να είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

«Μπορεί. Αλλιώς, πώς έμαθαν ότι θα βρισκόμασταν κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό εκείνη τη νύχτα ώστε να μας επιτεθούν;»

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω, βέβαια, τι ήθελαν με τη Λοτρίνθα οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι,» είπε ο Ραμάλθιν – «αν όντως ήταν τέτοιοι που την έκλεψαν. Ούτε καταλαβαίνω γιατί μας είπαν ψέματα ότι την έχει ο Δούκας.»

Κανείς, φυσικά, δεν είχε απαντήσεις να του δώσει.

Το απόγευμα, ο Νέλδουρ και ορισμένοι από τους πιστούς του Ιουράσκει, μαζί με τη Σιράλια’χοκ και τον Ραμάλθιν, τριγύριζαν στους δρόμους της Βορσίραθ μιλώντας σε διάφορους ανθρώπους που ο Αρχικαλεστής γνώριζε περισσότερο, λιγότερο, ή καθόλου. Μίλησαν και με τον άλλο Αρχικαλεστή ξανά, τον Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ, και από αυτόν ήταν που έμαθαν τι είχε συμβεί, σύμφωνα με φήμες, έξω από την πύλη του κήπου του Παλατιού της Βορσίραθ χτες βράδυ.

Βρίσκονταν σε μια ταβέρνα στον Άνω Γιαλό και άκουγαν τη θάλασσα να μουγκρίζει και να αφρίζει. Ο Ναός της Μαρμόκου δεν ήταν μακριά, ούτε οι προβλήτες. Ο καιρός ήταν άσχημος. Είχε, εδώ και μερικές μέρες, μπει πλέον ο δεύτερος (και τελευταίος) μήνας του χειμώνα, που στο ημερολόγιο της Χάρνωθ, και στα περισσότερα άλλα ημερολόγια, ονομαζόταν Τέλος του Φωτός και ήταν αφιερωμένος στο Παντοβόρο Σκότος· γίνονταν, μάλιστα, πολλές τελετές από ιερωμένους του Νούρκας για να το κρατήσουν μακριά και να μη σβήσει τον ήλιο της Μοργκιάνης και τους καταβροχθίσει όλους.

Κοντά στην ταβέρνα, επίσης, ήταν ένας κινηματογράφος που έπαιζε απόψε τους *Εχθρούς του Ήλιου*, μια παλιά Μοργκιανή ταινία τρόμου που θεωρείτο κλασική και καλτ από πολλούς, και είχε να κάνει με Σκοτεινούς Ακόλουθους. Ο Ραμάλθιν την είχε δει μια φορά κάποτε και την είχε θεωρήσει γελοία. Η Σιράλια την είχε δει δύο φορές για να πείσει τον εαυτό της ότι δεν μπορούσαν να την τρομάξουν τέτοιες σαχλαμάρες.

Τώρα, ούτε εκείνος ούτε εκείνη σκέφτονταν τους *Εχθρούς του Ήλιου*. Άκουγαν τι έλεγε ο Αρχικαλεστής Άσραδλιν στον Αρχικαλεστή Νέλδουρ: ότι, χτες βράδυ, σύμφωνα με φήμες που είχαν κυκλοφορήσει, κάποιος «μυστηριώδης λυκοκαβαλάρης» είχε ρίξει τη *Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ* μπροστά στην πύλη του κήπου του Παλατιού της Βορσίραθ, φωνάζοντας το όνομά της, και μετά είχε εξαφανιστεί σαν Ίσκιος των δασών!

Ο Άσραδλιν δεν ήξερε από πού είχε προέλθει αυτή η φήμη, αλλά υπέθετε ότι μάλλον από κάποιον απ'τους φρουρούς του παλατιού πρέπει να είχε ξεκινήσει, ή ίσως από κανέναν άλλο που έτυχε να βρίσκεται εκεί κοντά όταν έγινε το συγκεκριμένο περιστατικό. Αν αλήθευε, φυσικά.

«Δεν πιστεύεις ότι αληθεύει;» τον ρώτησε ο Νέλδουρ, φυσώντας καπνό ευδόκιμου που ρουφούσε από την πίπα του.

«Δεν ξέρω τι να πιστέψω. Μου μοιάζει εξωφρενικό το θέμα, Αδελφέ Νέλδουρ. Τη *Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ* την ψάχνουν καιρό ο Δούκας και η γυναίκα του – σαν τρελοί την ψάχνουν· βλέπεις τις αφίσες με τη φάτσα της που είναι κολλημένες στους δρόμους: δίνουν αμοιβή για την παράδοσή της – και τώρα έρχεται, υποτίθεται, ένας λυκοκαβαλάρης μπροστά στο παλάτι, πετά κάτω, δεμένη, την καταζητούμενη, και φεύγει μες στη νύχτα; Χωρίς να ζητήσει καμένο υποβασιλικό; Τόσο πλούσιος και τόσο φανατικός της Βασίλισσας είναι;» Ρουθούνισε και

ήπιε μια γουλιά απ'το νερωμένο κρασί του. «Το Πεπρωμένο τα παράλογα λόγια τα χλευάζει!»

Ο Ραμάλθιν, όμως, είχε κοκαλώσει απ'αυτά που έλεγε ο Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ, γιατί δεν του φαίνονταν ψέματα. Επιβεβαίωναν τους φόβους του: ότι εκείνος που τους είχε συναντήσει στο Κάτω Κέντρο μπορεί να έλεγε αλήθεια, μπορεί όντως η Λοτρίνθα να βρισκόταν στα χέρια του Δούκα και της Βασίλισσας!

«Ναι,» είπε ο Νέλδουρ, «μοιάζει υπερβολικό, σίγουρα. Αλλά πολλά παράξενα έχουν συμβεί κατά καιρούς...» Δεν είχαν πει στον Άσραδλιν ότι η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ ήταν μαζί τους· δεν ήξερε τίποτα για την παρουσία της εδώ. «Εσύ νομίζεις πως κάποιος θα έλεγε ένα τόσο εξωφρενικό ψέμα. Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Τι να σου πω;» Και άλλαξε θέμα: «Για την επίθεση στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, που έγινε επίσης χτες βράδυ, έμαθες; Ή, μήπως...;»

Ο Νέλδουρ ένευσε. «Ήταν κανονισμένο.»

Ένα σκιερό μειδίαμα σχηματίστηκε πάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπο του Άσραδλιν. «Ξεκίνησε, λοιπόν; Ενεργά; Αντίσταση κατά της Σφετερίστριας; Τάχεις οργανώσει όλα μες στην πόλη;»

«Σχεδόν όλα.»

«Ο στρατός της λένε πως θα προελάσει για Όσβελακ.»

«Αυτό προσπαθούμε να αποτρέψουμε. Θέλουμε να τους κρατήσουμε εδώ όσο το δυνατόν περισσότερο.»

«Αν μπορώ να κάνω κάτι για να βοηθήσω....»

«Το Πεπρωμένο θα μας το δείξει, Αδελφέ Άσραδλιν.»

Όταν έφυγαν από την ταβέρνα, ο Ραμάλθιν ρώτησε τον Νέλδουρ: «Το πιστεύεις αυτό για τη Λοτρίνθα;» Ήταν καβάλα στους γιγαντόλυκους τους ξανά και περνούσαν πίσω απ'τον Ναό της Μαρμόκου που ήταν οικοδομημένος κοντά στα κύματα. Ο Άσραδλιν και οι Καλεστές του δεν ήταν μαζί τους πλέον.

Ο Νέλδουρ είπε: «Είναι πολύ παράξενο για να είναι ψέμα, και μοιάζει και να ταιριάζει με ό,τι είδες να συμβαίνει – έναν λυκοκαβαλάρη να αρπάζει τη Λοτρίνθα και να εξαφανίζεται.»

«Την πήρε από εμάς και πήγε να τη ρίξει μπροστά στην πύλη του παλατιού... Μα τον Νούρκας! Πρέπει αυτοί που μας επιτέθηκαν να ήταν πράκτορες της Σφετερίστριας τελικά.»

«Όχι, δεν μπορεί να ήταν τέτοιοι. Θα μας είχαν σταματήσει προτού χτυπήσουμε το τρένο, και το ξέρεις.»

«Θα καταλήξεις πάλι πως ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

«Δε μπορώ να υποθέσω τίποτ' άλλο. Η δράση τους μοιάζει παράλογη, άρα το πιο πιθανό είναι να ήταν Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα; Πώς θα τη σώσουμε, Νέλδουρ; Αν την κρατάνε στο παλάτι, πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να εισβάλουμε και να την πάρουμε αποκεί!»

«Σα να λες να εισβάλουμε στον Μεταθανάτιο Κήπο και να πάρουμε έναν απ'τους κατοίκους του κάτω απ'τη σκιά της Λωράθλου!»

«Δε θα την αφήσω στα χέρια τους, Νέλδουρ! Ακόμα κι αν—»

«Θα κάνουν Δημόσια Δίκη· δε μπορεί να μην κάνουν Δημόσια Δίκη, αν έχουν τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Και τότε ίσως να είναι η καλύτερη ευκαιρία για να δράσουμε.»

«Δε θα περιμένω,» δήλωσε ο Ραμάλθιν. «Θα τη βασανίσουν προτού τη δικάσουν. Σιράλια, δε συμφωνείς μαζί μου; Δεν πρέπει να κάνουμε κάτι *τώρα*;»

«Αν υπάρχει τρόπος, ναι, κάτι πρέπει να κάνουμε. Αλλά όχι τίποτα ανόητο που θα μας ρίξει κι εμάς στα μπουντρούμια του Δούκα της Βορσίραθ.»

Ο Νέλδουρ είπε: «Δεν ξέρω κανέναν τρόπο για να εισβάλουμε στο παλάτι. Μόνο αν ντυνόμασταν σαν φρουροί και πλαστογραφούσαμε ταυτότητες... αλλά είναι πολύ ριποκίνδυνο. Πρέπει να το σκεφτούμε προσεχτικά.

»Κι εσείς οι δυο» – στράφηκε να κοιτάξει τον Ραμάλθιν και τη Σιράλια πάνω στους γιγαντόλυκούς τους – «μην κάνετε πάλι καμιά ανοησία κι εξαφανιστείτε σαν Ίσκιои, όπως χτες. Το Πεπρωμένο δύο φορές κανέναν άφρονα δεν ευνοεί!»

Αργότερα, όταν είχαν επιστρέψει στην εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης υφαντών στα Υφαντουργεία, ο Ραμάλθιν είπε:

«Αν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν που την παρέδωσαν στον Δούκα, κι αν εκείνοι ήταν επίσης που ενημέρωσαν γ'αυτό εμένα και τη Σιράλια, μήπως έχουν και τρόπο να μας βοηθήσουν να την πάρουμε πίσω; Το ξέρω πως ακούγεται παράλογο – τελείως τρελό – αλλά από την αρχή τούτη η υπόθεση ήταν τρελή ούτως ή άλλως.»

«Θα τους εμπιστευόσουν;» τον ρώτησε η Σιράλια. «Θα τους εμπιστευόσουν, ακόμα κι αν σου έδειχναν έναν δρόμο ν'ακολουθήσεις για να σώσεις τη Λοτρίνθα;» Ήταν καθισμένοι σκλαδόν σ'ένα θαλασσοκέντητο χαλί, γύρω από ένα τετράγωνο κομμάτι ξύλο που είχαν μετατρέψει σε τραπέζι στηρίζοντάς το σε μερικά τούβλα. Επάνω του ήταν

φαγητά και ποτά· έπαιρναν το βραδινό τους μέσα σε ξύλινα πιάτα και γυάλινες κούπες.

«Ίσως και να τους εμπιστευόμουν,» απάντησε ο Ραμάλθιν. Και ρώτησε: «Μας παρακολουθούσε κανένας σήμερα, Σιράλια;» Την είχε δει να μουρμουρίζει ξόρκια όσο περιπλανιόνταν στην πόλη.

«Όχι, κανένας. Κανένας που να μπορώ να εντοπίσω, τουλάχιστον.»

«Ίσως θα έπρεπε να πάμε πάλι στο Κάτω Κέντρο, λοιπόν, και ν'αρχίσουμε να ρωτάμε—»

Ο Νέλδουρ τον διέκοψε: «Το Πεπρωμένο δύο φορές κανέναν άφρονα δεν ευνοεί.»

Ο Ραμάλθιν τον αγριοκοίταξε. «Ευτυχώς που δεν είμαστε “άφρονες”, Αρχικαλεστή!»

«Κι όμως, *είστε* αν πραγματικά διανοείτε τέτοια ενέργεια.»

«Στο Κάτω Κέντρο, πιθανώς να τους ξανασυναντήσουμε—»

«Ναι, αλλά θα παίξουν κακό παιχνίδι μαζί σας. *Παιχνίδι του Σκοταδιού*, χειρότερο από οποιοδήποτε παιχνίδι μπορεί να σου παίξει ο Απατηλός Κύριός μας! Δε θυμάστε τι έκαναν στην Όσβελακ; Και εκεί είχαμε τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ μαζί μας – ευτυχώς. Δε θέλω να φανταστώ τι μπορεί να είχε συμβεί αν δεν τον είχαμε. Εδώ είμαστε μόνοι, και μόνος σου δεν είναι να τα βάζεις με το Σκοτάδι ακόμα κι αν πάνω σε μονοπάτι του Πεπρωμένου θαρρείς ότι βαδίζεις: γιατί στο Σκοτάδι φως δεν υπάρχει.»

«Αρχίσαμε πάλι τις έξυπνες ρήσεις...» μούγκρισε ο Ραμάλθιν. «Αλλά έτσι δε θα βρούμε τρόπο να σώσουμε τη Λοτρίνθα, Νέλδουρ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Θα βρούμε τρόπο. Χωρίς να χρειαστεί να συνεργαστούμε με τους ανθρώπους του Σκοταδιού. Αν τους αφήσετε να σας καθοδηγήσουν, το πιθανότερο είναι να καταλήξετε πόνια μες στο παράλογο παιχνίδι τους.»

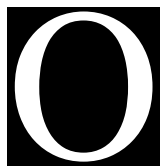
«Αν αυτό το παιχνίδι ελευθερώσει τη Λοτρίνθα, δε μ'ενδιαφέρει τίποτ' άλλο, Αρχικαλεστή,» είπε ο Ραμάλθιν.

«Μην πάτε, πάντως, πουθενά χωρίς να μιλήσουμε πρώτα· γιατί μπορεί να μας βάλετε όλους σε κίνδυνο!» τους προειδοποίησε ο Νέλδουρ. «Διαθέτουμε πολλούς συμμάχους εδώ – πολλούς που έχουν ξεσηκωθεί από την παρουσία του Πρίγκιπα του Αίματος κι από την προθυμία της Κόμισσας των Σκιών να κινηθεί επιτέλους εναντίον της Σφετερίστριας – μπορούμε να σώσουμε τη Λοτρίνθα όταν τη βγάλουν

για Δημόσια Δίκη. Δε θα είναι εύκολο να μας σταματήσουν. Ο Ιουράσκει θα γελάσει μαζί τους!»

Κεφάλαιο 13

Φήμες και Ίσκιои

Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ συγκρατήθηκε – αν και μετά βίας – απ’το να πάει ξανά στο Κάτω Κέντρο και να αναζητήσει τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, και τις επόμενες ημέρες ο Νέλδουρ και οι άλλοι άρχισαν ν’ακούνε ολοένα και περισσότερο, από διάφορους, ότι η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ βρισκόταν φυλακισμένη στο Παλάτι της Βορσίραθ, αιχμάλωτη του Δούκα και της Βασίλισσας. Αλλά αυτό δεν το ανέφερε ούτε ο *Αέρας της Βορσίραθ* (ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της πόλης), ούτε κανένας από τους έξι ραδιοφωνικούς σταθμούς της, ούτε καμιά από τις εφημερίδες ή τα περιοδικά. Και στους δρόμους εξακολουθούσαν να βρίσκονται κολλημένες αφίσες με το πρόσωπο της Λοτρίνθα και τη λέξη ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΗ. Ήταν, δηλαδή, σαν να κυκλοφορούσε από στόμα σε στόμα μια *ανεπιβεβαίωτη φήμη*. Αλλά η κυκλοφορία της ήταν *εκτεταμένη*.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ παραξενεύτηκε. Πολύ. Και είχε μια κάποια εμπειρία από τέτοια θέματα.

Είπε στον Ραμάλθιν, τη Σιράλια΄χοκ, και τους ακόλουθούς του του Πεπρωμένου: «Είναι σαν να γίνεται εσκεμμένα.»

Η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν, η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου και θεία της Βασίλισσας, είχε φτάσει στο ίδιο συμπέρασμα, καθώς, μέσα από τις δικές της έρευνες, είχε τύχει ν’ακούσει κι εκείνη τις φήμες που κυκλοφορούσαν για τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Είχε προσπαθήσει να μάθει από πού μπορεί να είχαν ξεκινήσει αυτές οι φήμες, αλλά είχε αποτύχει. Ήταν λες και ξεφύτρωναν από το πουθενά, αποδώ κι αποκεί.

Το πιο λογικό θα ήταν να υποθέσει κανείς ότι τα λόγια είχαν ξεφύγει από στόματα φρουρών του παλατιού. Όμως οι φρουροί είχαν ορκιστεί σε μυστικότητα: τους είχε ζητηθεί να μην πουν τίποτα ακόμα για τη φυλάκιση της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.

Πώς, λοιπόν, είχε διαρρεύσει;

Οι πράκτορες της Σμαράγδας τής έλεγαν ότι δεν μπορούσαν να μάθουν αν κάποιος από τους φρουρούς του παλατιού είχε μιλήσει. Όλοι τους ήταν ύποπτοι, και κανένας.

Εκτός, βέβαια, αν δεν το είχαν διαδώσει οι φρουροί.

«Τι εννοείς; Ποιος άλλος μπορεί να το διέδωσε;» τη ρώτησε η Ολρέκα, καθώς ήταν συγκεντρωμένοι σε μια αίθουσα του παλατιού, γύρω από ένα τραπέζι, εκείνη, η Σμαράγδα, η Ζώθμαλιρ, ο Σέλιρ, ο Σάρθαλιν'χοκ, και ο Φόρναλιν, ο αδελφός του Σέλιρ και Διοικητής Ασφαλείας του Παλατιού.

«Εξαρχής,» αποκρίθηκε η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου, «σας είχα πει ότι μάλλον κάποια απάτη συμβαίνει.»

Ο Σέλιρ στράφηκε στον Φόρναλιν: «Τι νομίζεις; Πώς μπορεί να διέρρευσε αυτή η πληροφορία;»

«Δεν ξέρω. Οι φρουροί ορκίζονται ότι δεν έχουν μαρτυρήσει τίποτα. Πρόσταξα να γίνουν ανακρίσεις, αλλά δεν πιστεύω πως θα φέρουν κανένα αποτέλεσμα.»

«Θεωρείς κι εσύ ότι δεν το διέδωσαν οι φρουροί μας;»

«Δε μπορώ να το αποκλείσω, Σέλιρ· αλλά μου φαίνεται... σχετικά απίθανο. Έτσι μου φαίνεται...» Δεν ήταν και πολύ σίγουρος για τίποτα, προφανώς.

Η Σμαράγδα είπε: «Οι έρευνές μου στην πόλη μού δείχνουν ότι, κατά πάσα πιθανότητα, η φήμη δεν ξεκίνησε από μία μεριά μόνο.»

«Τι πάει να πει τώρα αυτό, θεία;» ρώτησε η Ολρέκα. «Μια φήμη μπορεί να κυκλοφορεί *οπουδήποτε*.»

«Ναι, αλλά οι πληροφορίες – ειδικά οι πιο... σκιερές πληροφορίες – είναι σαν τα ποτάμια, αν τους δώσεις προσοχή. Ακολουθώντας τη ροή τους αντίστροφα, φτάνεις στην πηγή. Εδώ όμως δεν φαίνεται να υπάρχει καμιά συγκεκριμένη πηγή. Είναι σαν να δημιουργήθηκαν ξαφνικά διάφορες πηγές από τη μια άκρη της Βορσίραθ ως την άλλη και μετά να εξαφανίστηκαν!

»*Κάποιος το κάνει εσκεμμένα.*»

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ. «Ούτως ή άλλως, δεν θα το κρατούσαμε κρυφό ότι έχουμε τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.»

«Δε θέλαμε, όμως, και να κυκλοφορήσει από τώρα. Και είναι άλλο το να βγει η εξουσία και να πει πως έχει πιάσει έναν παράνομο ο οποίος θα δικαστεί, και άλλο το να ξεκινήσουν ξαφνικά ψίθυροι μες στους δρόμους και στα σπίτια ότι μια “αντιστασιακή” πιάστηκε και τη βασανίζουν, και ότι πιθανώς όλα αυτά να συνδέονται με την

“εξέγερση” της Κόμισσας των Σκιών και μπορεί περισσότεροι αντιστασιακοί να κρύβονται στην πόλη και να ετοιμάζουν επανάσταση. Ακόμα και ότι η Λοτρίνθα σχετίζεται με τον Πρίγκιπα του Αίματος ακούγεται: με τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, που είναι ο Πρίγκιπας του Αίματος και σύμμαχος της Κόμισσας των Σκιών—»

«Εννοείς ότι κάποιος προσπαθούν να εξεγείρουν τον κόσμο της Βορσίραθ εναντίον της έννομης τάξης του Βασιλείου;» τη διέκοψε η Ζώθμαλιρ, οργισμένα.

«Ακριβώς αυτό εννοώ. Και δε νομίζω πως μπορεί καν να θεωρηθεί υπόθεση. Τα πάντα δείχνουν πως όντως αυτό είναι που τώρα συμβαίνει κάτω από τις σκιές της πόλης.»

«Η Κόμισσα και ο Πρίγκιπας,» είπε ο Σέλιρ. «*Εκείνοι* πρέπει να το έχουν οργανώσει!»

«Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν δεν είναι Κόμισσα πλέον,» τους θύμισε η Ζώθμαλιρ. «Μια παράνομη είναι!»

«Μια παράνομη, με όλο τον σεβασμό, Βασίλισσά μου, που όλοι τη λένε “η Κόμισσα των Σκιών”, όπως φαίνεται,» είπε ο Σέλιρ.

Το βλέμμα της Ζώθμαλιρ αγρίεψε, αλλά δεν είπε τίποτα. Στράφηκε στη Σμαράγδα ξανά. «Δε μπορείς να βρεις τους ταραχοποιούς;»

«Αυτό δεν λέω τώρα πως είναι το πρόβλημα; Δε μοιάζει εφικτό να εντοπιστεί η πηγή από την οποία προέρχονται οι φήμες. Αλλά υποθέτω πως έχει σχέση μ’εκείνο τον λυκοκαβαλάρη που μας παρέδωσε τη Λοτρίνθα.»

Την ίδια τη Λοτρίνθα συνέχιζαν να την ανακρίνουν στα μπουντρούμια του παλατιού – και, μάλιστα, με τη βοήθεια των ξορκιών του Σάρθαλιν’χοκ τα οποία ενίσχυαν τον τρόπο της, θέτοντας τα ακραία συναισθήματά της εκτός ελέγχου – αλλά δεν μπορούσαν να μάθουν τίποτα χρήσιμο από αυτήν. Τους έλεγε ότι περνούσε απ’το Μεγάλο Λιμάνι, ταξιδεύοντας, όταν ο μυστηριώδης λυκοκαβαλάρης την είχε αρπάξει χωρίς καμιά αιτία. Ισχυριζόταν ότι δεν είχε συντρόφους μαζί της, όμως κανείς δεν την πίστευε. Ο Σάρθαλιν’χοκ έλεγε πως χρειαζόταν ακόμα λίγη πίεση μέχρι να σπάσει η άμυνά της και να αποκαλύψει όλα όσα γνώριζε. *Στο τέλος θα συμβεί· είναι θέμα χρόνου*, τους είχε διαβεβαιώσει.

«*Αυτή*,» γρύλισε σαν λύκαινα η Ολρέκα – «αυτή πρέπει να ξέρει. Τα πάντα πρέπει να τα ξέρει, η σκοτοφαγωμένη!»

«Δε μπορεί να είναι μέρος του σχεδίου τους, Ολρέκα...» είπε ο Σέλιρ.

Εκείνη στράφηκε στον σύζυγό της. «*Φυσικά* και είναι μέρος του σχεδίου τους! Όλ' αυτά ξεκ—»

«Εννοώ, *συνειδητά*. Δεν μπορεί συνειδητά να είναι μέρος του σχεδίου τους. Δεν μπορεί να δέχτηκε να τη δέσουν και να μας την παραδώσουν έτσι. Εκτός αν η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, τόσα χρόνια που λείπει από τη Βορσίραθ, έχει αναπτύξει... ικανότητες που ακόμα κι οι δαίμονες του Σιλίσβας θα ζήλευαν.» Και, μέσα στο μυαλό του, αν και δεν ήθελε να το παραδεχτεί φωναχτά, ο Δούκας το φοβόταν ότι μπορεί να συνέβαινε κάτι τέτοιο. Φοβόταν ότι μπορεί η Λοτρίνθα να είχε επιστρέψει ως υπερφυσική εκδικήτρια στην πόλη, για να αποδώσει δικαιοσύνη για τον θάνατο της αδελφής της. Αλλά κι ο ίδιος καταλάβαινε πως αυτές του οι σκέψεις ήταν, κατά βάση, παράλογες, παρανοϊκές. Είχε πάει και την είχε δει στα μπουντρούμια και δεν του έμοιαζε για τόσο «υπερφυσική εκδικήτρια», μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Με μια τελείως *τσακισμένη* γυναίκα τού έμοιαζε· μισότρελη από τα βασανιστήρια και τα ξόρκια του Μάγου της Βασίλισσας. *Είμαστε τέρατα του Παντοβόρου Σκότους!* είχε σκεφτεί, ακούσια, αυθόρμητα, ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ. Αλλά, αμέσως μετά, είχε διώξει τέτοιες ηλίθιες σκέψεις απ' το νου του. Η Λοτρίνθα ήταν προδότρια· και πώς αλλιώς θα έπαιρναν πληροφορίες απ' αυτήν αν δεν τη βασάνιζαν; Σίγουρα, με το καλό δεν θα τους έλεγε τίποτα!

Η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν είπε: «Συμφωνώ, Δούκα μου: δεν μπορεί συνειδητά να είναι μέρος του σχεδίου τους. Είναι, όμως, *ασυνείδητα* μέρος του σχεδίου τους. Τη χρησιμοποίησαν, και τη χρησιμοποιούν.»

«Ποιοι, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Σάρθαλιν'χοκ. «Η Κόμισσα των Σκιών και ο Πρίγκιπας; Μέχρι πρότινος, νομίζαμε ότι η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν *έκρυβε* ίσως τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ μαζί με άλλους παρανόμους. Τώρα υποθέτουμε ότι θα την εκμεταλλευόταν με τέτοιο τρόπο;»

«Έχεις δίκιο σ' αυτό,» του είπε η Σμαράγδα. «Δε μοιάζει με τακτική που θα χρησιμοποιούσε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.»

«Και τι ξέρουμε *πραγματικά* για τις τακτικές της, θεία;» είπε η Ζώ-θμαλινρ.

«Ξέρουμε αυτά που έχουμε ως τώρα δει και ακούσει. Οι κατάσκοποί μου ποτέ δεν κατάφεραν να διεισδύσουν βαθιά μέσα στο Παλάτι των Σκιών.»

«Δεν πιστεύεις, όμως, ότι θα χρησιμοποιούσε έτσι τη Λοτρίνθα...»

«Όχι. Αλλά σκέψου το κι αλλιώς, Ζώθμαλιρ: Αν την είχε χρησιμοποιήσει έτσι, η Λοτρίνθα γιατί να το έκρυβε; Δε θα ήθελε να εκδικηθεί τη Χάνκαθιρ;»

«Ποιους αντιμετωπίζουμε, λοιπόν; Ποιοι προσπαθούν να ξεσηκώσουν τον κόσμο της Βορσίραθ εναντίον μας; Είπες ότι μιλάνε για την Κόμισσα των Σκιών και τον Πρίγκιπα του Αίματος, έτσι δεν είπες;»

«Ναι, αλλά αυτά τα ονόματα ο καθένας μπορεί να τα χρησιμοποιήσει για δικό του όφελος· δεν είναι ανάγκη να είναι άνθρωπος ούτε της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ούτε του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Ποιοι είναι οι εχθροί μας, λοιπόν; Ίσκιои των δασών;» μούγκρισε η Ολρέκα.

«Μόνο μία υπόθεση μπορώ να κάνω,» είπε η Σμαράγδα: «απομεινάρηδες του Διχασμού.»

«Δεν έχουν τέτοια δύναμη!» διαφώνησε αμέσως ο Σέλιρ. «Το ξέρω πως ακόμα κάποιοι παράνομοι από εκείνο τον καιρό πιθανώς να κρύβονται μες στην πόλη, αλλά δεν έχουν τέτοια δύναμη, νιρλίσα. Αν είχαν, θα είχαν ήδη κάνει εξέγερση εναντίον μου.»

«Εκτός αν περίμεναν την κατάλληλη ώρα. Όπως όταν μπορούν να έχουν κάποια εξωτερική βοήθεια από την Κόμισσα των Σκιών· κι όταν ο Πρίγκιπας του Αίματος έχει παρουσιαστεί στο Βασίλειο.»

Η Ζώθμαλιρ χτύπησε το χέρι της στο τραπέζι, με έντονο κρότο δαχτυλιδιών. «Δεν υπάρχει Πρίγκιπας του Αίματος, θεία! Ποτέ δεν υπήρχε. Και αυτός ο απατεώνας που—»

«Ακριβώς. Ποτέ δεν—»

«Μη διακόπτεις τη Βασίλισσά σου!»

«Δεν μιλάμε επίσημα, Ζώθμαλιρ. Μιλάμε αναμεταξύ μας.» Σαν να τη μάλωνε ξανά· η Ζώθμαλιρ οργίστηκε, αλλά δεν είπε τίποτα. Από κανέναν άλλο δεν θα το ανεχόταν αυτό. Από κανέναν. «Ποτέ δεν υπήρχε Πρίγκιπας του Αίματος παρά μόνο στο μυαλό μας και στο μυαλό των υπόλοιπων ανθρώπων του Βασιλείου. Και ξέρει κανείς από πού ξεκίνησε αυτή η προφητεία; Κανείς δεν ξέρει. Το έχω ψάξει. Το νήμα δεν έχει άκρη. Τα λόγια μοιάζει να ξεπήδησαν αποδώ κι αποκει. Ακριβώς όπως συμβαίνει σήμερα μ' αυτές τις φήμες σχετικά με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ...»

Η Ζώθμαλιρ συνοφρυώθηκε, ξεχνώντας το μάλωμα της θείας της. «Θες να πεις ότι μπορεί να υφίσταται κάποια σύνδεση;» Η Σμαράγδα ήταν πολύ καλή στο να καταλαβαίνει τέτοια πράγματα, πάρα πολύ καλή· η Ζώθμαλιρ δεν το αμφέβαλλε καθόλου.

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Αρχικατάσκοπος. «Μπορεί αυτοί που εξάπλωσαν την Προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος να είναι οι ίδιοι που τώρα εξαπλώνουν τις φήμες για τη Λοτρίνθα και τους αντιστασιακούς μέσα στη Βορσίραθ.»

«Η Προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος είναι σκοτοφαγωμένες ανοησίες!» γρύλισε ο Σέλιρ. «Κάποιοι τρελοί την ξεκίνησαν, και η τρέλα τους κυκλοφορεί εδώ και χρόνια σαν μολυσμένος άνεμος μες στο Βασίλειο! Δεν είναι κανείς να δίνει σημασία σε τέτοια λόγια του Ιουράσκε. Ίσως, μάλιστα, πραγματικά αυτοί οι άθλιοι ακόλουθοί του να ξεκίνησαν να λένε για την προφητεία· ποιος ξέρει;» Μέσα στο μυαλό του, όμως, πάλι όφειλε να παραδεχτεί ότι φοβόταν. Φοβόταν την προφητεία όπως και τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ παρότι την είχε στα μπουντρούμια του. Είχε μια αίσθηση πως υπήρχαν εχθροί αόρατοι, άυλοι, τους οποίους δεν μπορούσες να σκοτώσεις αλλά αυτοί μπορούσαν να σου κάνουν μεγάλο κακό.

«Δεν αποκλείεται νάχεις δίκιο, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η Σμαράγδα. «Ωστόσο, η προφητεία χρησιμοποιείται, και έχει ήδη χρησιμοποιηθεί, ως όπλο από πολλούς. Ακόμα κι από τον Θανατογέννητο.»

«Ίσως αυτός ο καταραμένος να είναι που έχει στήσει τούτη την ιστορία μες στη Βορσίραθ!» υπέθεσε η Ζώθμαλιρ.

«Ίσως.»

«Δεν έχεις καμιά ένδειξη;»

«Όχι. Καμία.»

«Και σχετικά με το άλλο θέμα που σου έχω ζητήσει ν'ασχοληθείς;» Η Ζώθμαλιρ δεν ήθελε να πει μπροστά στον Σέλιρ, την Ολρέκα, και τον Φόρναλιν ότι υποπτευόταν τους στρατιωτικούς του στρατεύματός της για πιθανή προδοσία.

«Τίποτα,» απάντησε η Αρχικατάσκοπος.

Ο Σέλιρ είπε: «Μπορεί, όμως, να είναι ο Θανατογέννητος, ή ίσως εκείνος ο πειρατής, ο Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ, ο Ξανθός Κουρσάρος. Δε νομίζω ότι οι απομεινάρηδες του Διχασμού είναι οι εχθροί μας τώρα.»

«Σας ξαναλέω,» τόνισε η Σμαράγδα: «δεν έχω καμιά ένδειξη. Αλλά νομίζω πως η δολιοφθορά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, η παράδοση της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ στην πύλη του παλατιού, και οι φήμες στους δρόμους πολύ πιθανόν να σχετίζονται αναμεταξύ τους. Ίσως, μάλιστα, όλ' αυτά να σχετίζονται και με ό,τι έγινε στην Κέλμενκωθ.»

«Την αρπαγή των κρεμασμένων;» έκανε η Ζώθμαλιρ, συνοφρυωμένη. Πραγματικά, η θεία της ήταν τρομερή στο να κάνει συνδέσεις!

«Ναι. Ούτε εκείνους τους παρανόμους καταφέραμε να βρούμε. Κάτι κινείται μέσα στο Βασίλειο, Ζώθμαλιρ. Κάτι κινείται πολύ ύπουλα.»

«Τα έχουμε ξαναντιμετωπίσει αυτά,» είπε ο Σέλιρ.

«Έχω την αίσθηση, Δούκα μου,» διαφώνησε η Σμαράγδα, «ότι τούτη τη φορά είναι κάτι διαφορετικό.»

Και, την ίδια απογευματινή ώρα, μακριά από το Παλάτι της Βορσίραθ, σ'ένα ημιφωτισμένο δωμάτιο μιας πολυκατοικίας στις Πρώτες Κατοικίες, δεκατρείς άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι, μιλώντας για την κατάσταση στην πόλη.

Η γυναίκα που ήταν τυφλή αλλά μπορούσε να αυτοεξυπηρετείται πολύ καλά με το ραβδί της ρώτησε: «Είναι, όμως, πρόθυμοι να δράσουν;»

«Είναι... παρακινημένοι, *νιρλίσα*,» αποκρίθηκε ένας πρασινόδερμος άντρας με μαύρο γένι-λόγχη. «Γι'αυτό μπορώ να σας διαβεβαιώσω. Θυμούνται τι είχε γίνει· δεν έχουν ξεχάσει, παρότι προσποιούνται πως έχουν—»

«Παρότι μας πρόδωσαν όλους...» μουρμούρισε η τυφλή γυναίκα.

«Δε θέλουν να δουν να χύνεται κι άλλο αίμα του οίκου τους. Σημάδια χρειάζονταν μόνο. Και τώρα ένα σημάδι το έχουν: η δολιοφθορά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Επιβεβαιώνει πολλά που ακούγονται.»

«Και στο παλάτι;» ρώτησε ο άντρας που κάτω από το μαύρο δέρμα του είχε μια ενεργειακή οντότητα που θεράπευε την παράλυσή του. «Άπραγοι ακόμα;»

«Ανακρίσεις γίνονται μόνο. Των φρουρών. Δεν πρόκειται να βρουν τίποτα, φυσικά,» απάντησε μια γυναίκα με δέρμα γαλανό και μαλλιά πράσινα και κοντά.

«Για Δημόσια Δίκη δεν μιλάνε;»

«Δεν ακούγεται κάτι.»

«Καλύτερα,» είπε ο άντρας με την ενεργειακή οντότητα κάτω από το δέρμα. «Καλύτερα να περιμένουν – και να βρίσκονται σε σύγχυση. Όσο περιμένουν, τόσο το Σκοτάδι πυκνώνει... μέχρι όλους να τους καταπιεί!»

Και οι δεκατρείς ύψωσαν τις κούπες τους που ήταν γεμάτες σκότιο οίνο – ένα ποτό το οποίο έπιναν μερικοί από τους Αγγέλους του Επερχόμενου και περιείχε ψυχοτρόπες ουσίες.

Μέχρι όλους το Σκοτάδι να τους καταπιεί! είπαν συγχρονισμένα. Και ήπιαν.

Ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ είπε: «Πρέπει να κάνουμε κάτι. Μπορεί ήδη να είναι νεκρή! *Σίγουρα* την έχουν βασανίσει, το λιγότερο. Κι εμείς τριγυρίζουμε άσκοπα στους δρόμους και—»

«Άσκοπα ποτέ δεν είναι τα βήματα του Πεπρωμένου,» τον διέκοψε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.

Ο Ραμάλθιν κλότσησε ένα ψάθινο σκαμνί, στέλνοντάς το στην άλλη άκρη του χώρου, επάνω σε κάτι παλιά ξύλα.

Βρίσκονταν πάλι στην εγκαταλειμμένη μεριά εκείνης της αποθήκης στα Υφαντουργεία· δεν είχε υπάρξει λόγος ακόμα να αλλάξουν κατοικία, αν και το μέρος ήταν κρύο μες στο Τέλος του Φωτός και πολλοί είχαν προτείνει να πάνε σε κανένα ξενοδοχείο, έστω κι αν τους κόστιζε.

«Όχι άλλα “σοφά ρητά”, Αρχικαλεστή!» γρύλισε ο Ραμάλθιν. «Μας έλεγες ότι θα παρουσιαστεί ευκαιρία για να τη σώσουμε—»

«Θα παρουσιαστεί—»

«Δεν το βλέπω. Ίσως να την κρατάνε για πάντα στα μπουντρούμια του παλατιού!»

«Στάσου λίγο, Ραμάλθιν! Προτού κάνεις την ανοησία να πας στο Κάτω Κέντρο και ν’αρχίσεις να ψάχνεις για Σκοτεινούς Ακόλουθους, σκέψου: Τι μπορεί να συμβαίνει εδώ; Τα λόγια που κυκλοφορούν σαν τον άνεμο στους δρόμους της Βορσίραθ μοιάζει να θέλουν να ξεσηκώσουν τους κατοίκους—»

«Δε μ’ενδιαφέρει. Εκείνο που μ’ενδιαφέρει είναι να πάρω τη Λοτρίνθα μακριά απ’αυτά τα καθάρματα!» Ήταν εξαγριωμένος, μια φωτιά της Θορμάνκου.

Η Σιράλια΄χοκ τού είπε: «Πρέπει να περιμένουμε για τη Δημόσια Δίκη, Ραμάλθιν. Πώς αλλιώς να τη σώσουμε;» Κι αισθανόταν χάλια που το έλεγε αυτό, γιατί κι εκείνη θα ήθελε πολύ – *θα ήθελε* – να σώσει τη Λοτρίνθα *τόρα*. Αλλά *πώς*;

«Πάμε στο Κάτω Κέντρο.»

«Ραμάλθιν—»

«Δεν θα ορίσεις εσύ, Νέλδουρ, τι θα κάνουμε και τι όχι!»

«Θα μας βάλεις όλους σε κίνδυνο!»

«Εσύ μας έβαλες *ήδη* σε κίνδυνο, σκοτοφαγωμένε!» φώναξε ο Ραμάλθιν δείχνοντάς τον με το δάχτυλό του. «Μας έβαλες σε κίνδυνο

όταν ανέφερες τα ονόματά μας – ολόκληρα τα ονόματά μας, που το Σκοτάδι να σε καταπιεί! – στην Αγέραστη.»

«Το παραδέχομαι ότι αυτό ήταν, τελικά, λάθος. Δεν είχα φανταστεί—»

«Ούτε τώρα φαντάζεσαι.»

«Να φανταστώ τι; Επειδή *φαντάζομαι* είναι που σου λέω ότι πρέπει να κινηθούμε προσεχτικά.»

«Να *κινηθούμε*, όμως! Εμείς δεν κινούμαστε. Καθόμαστε κι ακούμε φημολογίες!»

«Πράγματι... ενώ ο στρατός της Βασίλισσας ετοιμάζεται για να προελάσει εναντίον της Όσβελακ—»

«Αυτό σ' ενδιαφέρει τώρα; Να σαμποτάρουμε τον στρατό; Μα τον Νούρκας!»

«Ραμάλθιν, φέρε στο νου σου τον Σιλίσβαρ σαν να ήσουν μέσα σε ενέδρα Ίσκιων—»

«Όχι άλλες “έξυπνες ρήσεις”, είπαμε!»

«Δεν είναι έξυπνη ρήση· είναι *κοινή λογική επιβίωσης*. Άκουσέ με: Έχουμε βγει από τον δρόμο μας—»

Ο Ραμάλθιν ρουθούνισε αποδοκιμαστικά.

Ο Νέλδουρ συνέχισε: «Κανονικά, είμαστε εδώ για να οργανώσουμε βοήθεια για την Κόμισσα και τον Πρίγκιπα. Τώρα αποφασίσαμε να κάνουμε και δολιοφθορές για να καθυστερήσουμε το στράτευμα.

»Αλλά η κατάσταση, ξαφνικά, άλλαξε. Υπάρχουν μέσα στην πόλη και κάποιοι άλλοι που έχουν κρυφό σχέδιο. Και νομίζω πως το σχέδιό τους είναι να προκαλέσουν εξέγερση, που πραγματικά δεν ξέρω αν θα φέρει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα εκτός απ' το να πνίξει τους δρόμους της Βορσίραθ στο αίμα. Χρησιμοποιούν το όνομα της Λοτρίνθα ως μοχλό για να παρακινήσουν τον κόσμο – ειδικά τους δυσανεσθημένους, που δεν είναι λίγοι. Λένε πως η Λοτρίνθα πιάστηκε από τον Δούκα και πως είναι μέρος κάποιας μεγαλύτερης αντίστασης που κρύβεται στην πόλη. Αλλά σε ποια αντίσταση αναφέρονται; Σ' εμάς; Εμείς δεν είμαστε αρκετοί για να κάνουμε επιτυχημένη εξέγερση – και μιλάω υπολογίζοντας κι αυτούς που έχουμε πάρει με το μέρος μας. Αν επιχειρούσαμε κάτι τέτοιο, σφαγή θα επακολουθούσε. Σφαγή παρόμοια της Υλκάρμωκ, ίσως.» Ο Νέλδουρ βάδιζε γύρω-γύρω καθώς μιλούσε, σαν αυτό να τον βοηθούσε να οργανώσει τις σκέψεις του.

Συνέχισε τώρα: «Ορισμένες φορές σκέφτηκα, μάλιστα, ότι ίσως η Λοτρίνθα να *μην* είναι στα χέρια του Δούκα και της Βασίλισσας, αλλά

στα χέρια κάποιων άλλων – αυτών που ξεκινάνε τις φήμες μες στην πόλη.»

Γιατί κάθομαι κι ακούω τέτοιες μαλακίες; αναρωτήθηκε ο Ραμάλθιν. *Δεν καταλήγουμε πουθενά!* Αλλά ήταν σιωπηλός, τιμώντας τον Σιλίοσας.

«Όμως,» είπε η Νέλδουρ, «τελικά το απέρριψα. Γιατί, αν ήταν ψέμα, ο Δούκας θα το είχε διαψεύσει. Ο *Αέρας της Βορσίραθ* θα το είχε διαψεύσει, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί, οι εφημερίδες. *Κανείς* δεν το έχει διαψεύσει. Απλώς δεν λένε τίποτα γι' αυτό.»

«Ίσως να μην ξέρουν τι ακούγεται στους δρόμους.» Ο Ραμάλθιν έσπασε τελικά τη σιωπή του Σιγηλού Δαίμονα που είχε επικαλεστεί.

«Πραγματικά το πιστεύεις αυτό; Εγώ είμαι σίγουρος ότι οι πράκτορες του Δούκα και της Βασίλισσας κάνουν τώρα ό,τι κι εμείς: προσπαθούν να καταλάβουν τι συμβαίνει. Νομίζω, μάλιστα, πως τους είδα μια φορά: τους είδα να ρωτάνε. Πρέπει να ήταν τέτοιοι...»

«Ωραία όλ' αυτά. Υπάρχουν κάποιοι που, χρησιμοποιώντας τη Λοτρίνθα, προσπαθούν να προκαλέσουν εξέγερση μέσα στη Βορσίραθ. Το δέχομαι—»

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Δε μ'ενδιαφέρει, σου ξαναλέω, Νέλδουρ! Πρέπει να σώσουμε τη Λοτρίνθα.»

«Οι μόνοι που μπορεί να θέλουν να προκαλέσουν εξέγερση χωρίς καμία σκέψη για τις συνέπειές της είναι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, που είναι εχθροί των πάντων.»

«Εγώ δε νομίζω πως θα γίνει τίποτα. Σιγά μην ξεσηκωθούν εναντίον του Δούκα. Θα το είχαν κάνει ήδη αν μπορούσαν.»

«Αν νόμιζαν ότι μπορούσαν. Και τώρα αυτό ακριβώς τους βάζουν στο μυαλό οι Ακόλουθοι: *ότι μπορούν*, *ότι* υπάρχει κρυφή αντίσταση μες στην πόλη. Παραμύθια!»

«Υπάρχει κρυφή αντίσταση μες στην πόλη.»

«Αλλά δεν είμαστε αρκετοί: τα είπαμε ήδη. Επιπλέον, προφανώς δεν είμαστε σε συνεννόηση με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Αν είναι όντως Σκοτεινοί Ακόλουθοι. Τίποτα δεν ξέρουμε.»

«Επειδή δεν ξέρουμε τίποτα είναι που μπορείς να φτάσεις στο συμπέρασμα ότι είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

«Δε γίνεται να διαφωνήσει κανείς μαζί σου, Αρχικαλεστή: είσαι πάνσοφος!»

«Στους δρόμους του Πεπρωμένου βαδίζω.»

Ο Ραμάλθιν αναρωτήθηκε αν ο Νέλδουρ τού έκανε πλάκα· αν αυτό ήταν Χαρνώθιο χιούμορ. *Τι να περιμένεις, όμως; Ιερέας του Ιουράσκει είναι, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Σοβαρότητα και υπευθυνότητα να περιμένεις;* «Πρέπει να σώσουμε τη Λοτρίνθα.»

«Δεν μπορεί να γίνει,» είπε σταθερά ο Νέλδουρ, «παρά μόνο όταν κάνουν Δημόσια Δίκη. Και μάλλον δε θ'αργήσουν.»

«Ακόμα μια σοφία σου;»

«Θα κάνουν Δημόσια Δίκη αν μη τι άλλο ελπίζοντας να καταπαύσουν τις φήμες για αντίσταση και για τον ερχομό του Πρίγκιπα του Αίματος.»

«Να το δούμε...»

Την είχαν πάλι κρεμασμένη μέσα στον θάλαμο βασανιστηρίων, με τα φώτα σβηστά. Πόσο καιρό βρισκόταν εδώ; Είχε αρχίσει να χάνει την αίσθηση του χρόνου. Μόνο πόνος υπήρχε. Πόνος και τρόμος.

Μπορούσε κάπως να τους ξεφύγει;... Πώς;... *Πώς;*

Ήταν πολύ αδύναμη. Τα χέρια της, καθώς κρεμόταν, είχε πάψει να τα αισθάνεται. Αισθανόταν μόνο μια *δύναμη* να τραβά τους ώμους της για να τους ξεριζώσει.

Φαγητό και ποτό της έφερναν ελάχιστα, και κυρίως έπινε, δεν έτρωγε. Δεν μπορούσε να φάει περισσότερο από δυο, τρεις μπουκιές κάθε φορά. Και όχι μόνο επειδή τα χέρια της έτρεμαν από τις κακουχίες, αλλά κι επειδή τα σωθικά της ήταν διπλωμένα από τον τρόπο. Γιατί ο τρόμος δεν μπορούσε να περάσει; Δε θάπρεπε πια να είχε αναπτύξει ανοσία σ'αυτόν;

Πόσο καιρό την είχαν κλεισμένη εδώ; Τρεις μέρες; Πέντε; Περισσότερο;

Ο Ραμάλθιν, η Σιράλια, ο Νέλδουρ... τι να σκέφτονται για εμένα; Ξέρουν πού είμαι; Προσπαθούν να με βοηθήσουν; Μάλλον δεν έχουν ιδέα πού βρίσκομαι, δεν έχουν ιδέα! Και δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε σκεφτεί, σίγουρα δεν ήταν η πρώτη φορά.

Αισθάνθηκε να κατουριέται και τα ουρά να κυλάνε πάνω στον μηρό της. Φυσικά, κανείς δεν της είχε δείξει τον δρόμο για την τουαλέτα – αν υπήρχε τουαλέτα εδώ πέρα. Αλλά τώρα, ούτως ή άλλως, έτσι κρεμασμένη όπως ήταν, δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Έχουν αφιερώσει έναν ολόκληρο θάλαμο βασανιστηρίων για εμένα και μόνο. Πρέπει να με θεωρούν σημαντική! Της ερχόταν να γελάσει,

αλλά δεν μπορούσε· ο τρόμος ήταν πολύ δυνατός. Νόμιζε ότι το σκοτάδι θα άνοιγε στόματα και θα την καταβρόχθιζε.

Το σκοτάδι... Το Παντοβόρο Σκότος; Ήταν εδώ; Όπως και στα υπόγεια της Όσβελακ;

Τι μαλακίες σκέφτομαι;... Πρέπει να βρω έναν τρόπο να τους ξεφύγω.

Πώς;... Πώς;

Η πόρτα του θαλάμου άνοιξε, το ενεργειακό φως άναψε. Μια κουκουλωμένη μορφή είχε μπει, κρατώντας στα χέρια της μια κρυστάλλινη σφαίρα.

Ήταν ο Σάρθαλιν'χοκ, ο Μάγος της Βασίλισσας, αλλά η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ φυσικά δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει. Δεν ήξερε ότι ήταν αυτός. Κι αισθανόταν το στόμα της κολλημένο, αδύνατον να το ανοίξει για να τον ρωτήσει *Ποιος είσαι*.

Ο Σάρθαλιν παρατήρησε την κρεμασμένη αιχμάλωτη που ακόμα είχε επάνω της κομμάτια του κουρελιασμένου μάλλινου επιδέρματος, ποτισμένο από το πορφυρό αίμα της. Το σώμα της ήταν γεμάτο μελανιές, εγκαύματα, και κοψίματα. Κανείς δεν είχε περιποιηθεί τη σπασμένη μύτη της. *Και ακόμα μας αντιστέκεται. Είναι πιο δυνατή απ'ό,τι νομίζαμε... Αλλά αυτό θα τη λυγίσει.*

Ο Σάρθαλιν βαστούσε ανάμεσα στα χέρια του μια φυλακή Ίσκιων. Ήταν σαν βόμβα σκιάς, αλλά όχι ακριβώς το ίδιο πράγμα. Οι φήμες γι'αυτόν οι οποίες έλεγαν ότι είχε υπό τις προσταγές του μια ολόκληρη ορδή Ίσκιων δεν ήταν μόνο φήμες. Ο Σάρθαλιν είχε όντως ασχοληθεί πολύ με τους Ίσκιους. Και θεωρούσε πως γνώριζε γι'αυτούς περισσότερα από οποιονδήποτε άλλο μάγο στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Είχε περιπλανηθεί στα Χαρνώθια δάση αρκετές φορές, έχοντας κυνηγούς μαζί του μόνο για βοήθεια εναντίον των θηρίων. Δεν υπήρχε Ίσκιος, ή άλλη πνευματική οντότητα, που ο Σάρθαλιν'χοκ να φοβάται. Δεν ήταν ποτέ θύμα τους. Ήταν κύριός τους.

Τώρα, έχοντας στα χέρια του την κρυστάλλινη σφαίρα, μπορούσε να δει μέσα της τις μορφές των Ίσκιων να σαλεύουν σαν ομίχλη που προσπαθούσε να πάρει διάφορες μορφές, να του επιτεθεί νοητικά ακόμα κι από εκεί.

Ο Σάρθαλιν χαμογέλασε μέσα από την κουκούλα του. *Τι όμορφοι που είστε... Τι όμορφοι... Και γέλασε.*

Χρησιμοποίησε ένα ξόρκι που σπάνια χρησιμοποιούσαν οι περισσότεροι μάγοι. Πολλοί, μάλιστα, είχαν ξεχάσει ότι υπήρχε. Το Ξόρκι

Πνευματικής Απωθήσεως. Όλοι γνώριζαν για το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως (ακόμα κι αν δεν ήξεραν να το χρησιμοποιούν), αλλά αυτό το ξόρκι ήταν πολύ απότομο, πολύ άγριο· απλά έδιωχνε τις πνευματικές οντότητες όπως ο δυνατός άνεμος διώχνει τις μύγες. Το Ξόρκι Πνευματικής Απωθήσεως ήταν για πιο λεπτές δουλειές. Ήταν για να μετακινεί πνευματικές οντότητες που δεν ήθελαν, ή δεν μπορούσαν, να μετακινηθούν: να τις σπρώχνει από μια θέση σε μια άλλη.

Ο Σάρθαλιν'χοκ μετακίνησε τώρα έναν από τους Ίσκιους που ήταν κλεισμένοι στην κρυστάλλινη φυλακή. Τον έσπρωξε με το μυαλό του: τον πέταξε έξω από τη φυλακή και κοντά στη Λοτρίνθα. Μετά, έσπρωξε ακόμα έναν Ίσκιο, κι ακόμα έναν, κι ακόμα έναν. Πολύ γρήγορα. Ήταν άφογος στη χρήση του Ξορκιού Πνευματικής Απωθήσεως, και γνώριζε άφογα επίσης τη φυλακή που ο ίδιος είχε φτιάξει. Δεν ήταν σαν αυτές που χρησιμοποιούσαν οι Δεσμοφύλακες για να κλείνουν τους δαίμονές τους και να τους μεταχειρίζονται κατά βούληση. Ήταν τελείως άλλο πράγμα, εξειδικευμένο στη φύση των Ίσκιων.

Ο Σάρθαλιν'χοκ έκανε δυο βήματα όπισθεν και βγήκε απ'τον θάλαμο βασανιστηρίων, κλείνοντας πάλι την πόρτα, αλλά χωρίς να σβήσει το φως.

Οι Ίσκιои, βέβαια, δεν μπορούσαν να εμποδιστούν από μια τέτοια πόρτα· μπορούσαν να περάσουν από κάτω της, άνετα, ή από το καγκελωτό παραθυράκι της. Ήταν πραγματικά σαν σκιές. Ο Σάρθαλιν είχε πάρει άλλα μέτρα για να μην ξεφύγουν απ'το δωμάτιο. Είχε υφάνει ένα ημιμόνιμο Ξόρκι Πνευματικής Απωθήσεως επάνω στο κατώφλι της πόρτας. Το είχε ενισχύσει με δύναμη από τους κρυστάλλους στο ραβδί του (το οποίο τώρα ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο του διαδρόμου, παραδίπλα) για να είναι βέβαιος ότι θα διατηρηθεί εκεί για ώρες. Αν κάποιος Ίσκιος προσπαθούσε να βγει απ'τον θάλαμο βασανιστηρίων, το Ξόρκι Πνευματικής Απωθήσεως θα τον έσπρωχνε πίσω σαν ξαφνικός άνεμος.

Κοιτάζοντας τώρα τη Λοτρίνθα από το καγκελωτό παραθυράκι, ο Σάρθαλιν'χοκ μουνμούρισε τα λόγια για ακόμα ένα Ξόρκι Επιπροσθέτου Συναισθηματικής Φορτίσεως. Είχε ρίξει πολλά τέτοια ξόρκια επάνω της, διεγείροντας τα ήδη ερεθισμένα συναισθήματά της· αλλά η καταραμένη είχε αποδειχτεί αρκετά ισχυρή.

Ήταν θέμα χρόνου, βέβαια...

Μέσα στον θάλαμο βασανιστηρίων, η Λοτρίνθα άρχισε να ουρλιάζει καθώς οι Ίσκιοι ξεκινούσαν τα παιχνίδια τους με το μυαλό της, πολλαπλασιάζοντας τον τρόπο της, τρεφόμενοι από την ψυχική της οδύνη.

Ο Σάρθαλιν'χοκ πήρε το ραβδί του από τον τοίχο και έφυγε, αφήνοντας τους να χορτάσουν. Την κρυστάλλινη φυλακή, που ακόμα περιείχε πολλούς Ίσκιους, την είχε ήδη κρύψει μέσα στον μανδύα του.

Μετά από δυο ώρες, επέστρεψε βρίσκοντας τη Λοτρίνθα σε έξαλλη κατάσταση, και ακόμα κρεμασμένη φυσικά από το ταβάνι.

Μαζί του ήταν η Ολρέκα ωλ Σέντριβεμ και η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν. Η Ζώθμαλιρ είχε πει ότι βαριόταν να έρθει ξανά. *Ενημερώστε με όταν έχετε αποτελέσματα*, είχε προστάξει.

Η Βασίλισσα ήταν ιδιότροπη σαν πνευματική οντότητα, νόμιζε ο Σάρθαλιν. Αυτό ήταν που από παλιά τον προσέλκυε σ' εκείνη, που τον προκαλούσε, που τον έκανε να θέλει να την κυριαρχήσει, να την έχει δική του. Τη Μητριάρχη των Μακμάρνουν. Δεν είχε ποτέ χρησιμοποιήσει ξόρκια επάνω της· σε τέτοιες περιπτώσεις, τα καλύτερα ξόρκια ήταν τα απλά λόγια και τα γυμνά σώματα. Ο Θόμαλκιρ ήταν σύζυγος της και Βασιλικός Πρίγκιπας μόνο στο όνομα. Ο Σάρθαλιν ήταν ουσιαστικά ο σύζυγός της, και το ήξερε. Όσο για τον τίτλο του Βασιλικού Πρίγκιπα, αυτός δεν τον ενδιέφερε. Δεν σήμαινε καν ότι κάποιος ήταν βασιληάς· η Ζώθμαλιρ αρνιόταν να έχει βασιληά πλάι της. Αλλά, ακόμα κι αν δεχόταν να προσφέρει τέτοιο τίτλο, ο Σάρθαλιν πάλι δεν θα τον ήθελε. Προτιμούσε να είναι ο Μάγος της Βασίλισσας. Ποιος έδινε σημασία στον Βασιλικό Πρίγκιπα; Οι πάντες, όμως, φοβόνταν τον Μάγο της Βασίλισσας.

Τώρα, ο Σάρθαλιν είπε στη Δούκισσα και την Αρχικατάσκοπο που τον ακολουθούσαν: «Μείνετε πίσω. Ίσως νάναι λιγάκι επικίνδυνο για εσάς.»

Άφησε το ραβδί του στον τοίχο πάλι και άνοιξε την πόρτα. Μπήκε στον θάλαμο βασανιστηρίων κρατώντας την κρυστάλλινη φυλακή στα χέρια του και κάνοντας Εόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Οι Ίσκιοι που στροβιλιζόνταν γύρω από την ξέφρενη, κρεμασμένη Λοτρίνθα απομακρύνθηκαν, τρομοκρατημένοι, συρίζοντας σαν τον άνεμο που τραντάζει τις φυλλωσιές στα βαθιά δάση. Ζάρωσαν σε μια από τις γωνίες του δωματίου.

Και ο Σάρθαλιν'χοκ τούς πλησίασε, συνεχίζοντας να χρησιμοποιεί το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Στάθηκε αντίκρυ τους, ως φόβητρο, τείνοντας την κρυστάλλινη φυλακή προς τη μεριά τους. Δεν τολμούσαν να κουνηθούν, σαν φοβισμένα θηρία. Μπορεί να έφευγαν όμως, από τα δεξιά ή από τ'αριστερά του, ακριβώς σαν φοβισμένα θηρία πάλι· ο Σάρθαλιν το καταλάβαινε αυτό, και ήξερε ότι όφειλε να δράσει *αμέσως*.

Έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Απωθήσεως *αντίστροφα*, έλκοντας τους Ίσκιους προς την κρυσταλλική φυλακή, ενώ διέλυε το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Η κρυσταλλική φυλακή ήταν φτιαγμένη έτσι ώστε να τραβά την προσοχή των Ίσκιων, και να μπορούν οι Ίσκιοι να την προσεγγίσουν και να μπουν μέσα της. Όταν όμως ήταν μέσα, δεν μπορούσαν να ξαναβγούν.

Οι Ίσκιοι, ωστόσο, ήταν πονηρές οντότητες. Ίσως να υποπτεύονταν ότι κάτι προσπαθούσε να τους παγιδέψει. Κι επιπλέον, όταν είχαν ήδη φυλακιστεί σ'ένα τέτοιο μέρος, μετά πιθανώς να το απέφευγαν. Οπότε τώρα ο Σάρθαλιν πρώτα τους είχε τρομοκρατήσει και ύστερα τους *καλούσε*.

Οι Ίσκιοι, βλέποντας τον κρύσταλλο ως τη μοναδική σωτηρία τους, πήδησαν εκεί και βυθίστηκαν μέσα του... σαν σκιές.

«Ελάτε,» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ στην Ολρέκα και τη Σμαράγδα.

Εκείνες πέρασαν το κατώφλι και πλησίασαν την κρεμασμένη Λοτρίνθα. Η Αρχικατάσκοπος φορούσε κουκούλα, όπως πάντα όταν ερχόταν εδώ· η Δούκισσα όχι.

Η Λοτρίνθα τις έβλεπε μέσα από δακρυσμένα μάτια, νιώθοντας ακόμα πολύ έντονο τρόπο και πανικό μέσα της. Νόμιζε ότι, από στιγμή σε στιγμή, οι δυο γυναίκες θα έπαιρναν όψεις φριχτές, θα μεταμορφώνονταν σε τέρατα. Γιατί όχι, άλλωστε; Μέχρι στιγμής, τέρατα την περιτριγύριζαν: φίδια που σύριζαν από δίπλα της, που τυλίγονταν γύρω της· θηρία που τη μύριζαν με τις μουσούδες τους, που κροτάλιζαν τα δόντια τους πλάι στ'αφτιά της· δαιμονικά πουλιά που φτεροκοπούσαν αποδώ κι αποκεί, κρώζοντας ότι ερχόταν ο θάνατός της – θανατόπτεροι; ή τίποτα χειρότερο;

Στην αρχή, δεν πίστευε ότι όλ' αυτά ήταν πραγματικά. Είχε δει σκιερές μορφές να βγαίνουν από τον κρύσταλλο που κρατούσε εκείνος ο κουκουλοφόρος μάγος – Ίσκιοι των Χαρνώθιων δασών, μάλλον, οι οποίοι είχαν ξεκινήσει να παίζουν με το μυαλό της. Καθώς όμως οι ώρες

περνούσαν (πόσες ώρες; μέρες, μήπως; πόσες ώρες;) η πραγματικότητα των εφιαλτών γινόταν ολοένα και πιο βέβαιη για τη Λοτρίνθα... μέχρι που, στο τέλος, ζούσε μέσα τους και δεν τους αμφισβητούσε.

Αλλά τώρα κάτι τούς είχε διώξει. Ξαφνικά. Και ο μάγος με τον κρύσταλλο ήταν πάλι εδώ. Όμως όχι μόνος.

«Λοτρίνθα,» της είπε η γυναίκα με την κουκούλα, κι εκείνη αναγνώρισε τη φωνή της – ήταν η φίλη της. «Λυπάμαι να σε βλέπω να βασανίζεσαι έτσι, *άδिका*, για χάρη άλλων. Μίλησέ μας ώστε όλ' αυτά να σταματήσουν. Πες μας ποιοι ήταν μαζί σου στο Μεγάλο Λιμάνι. Ποιοι είναι στη Βορσίραθ εκτός από εσένα. Πες μας, Λοτρίνθα. Μη βασανίζεσαι εσύ για δική τους χάρη!»

Η Λοτρίνθα άρχισε να κλαίει με λυγμούς. *Μη βασανίζεσαι εσύ για δική τους χάρη* – η φωνή της κουκουλοφόρου αντηχούσε μες στο μυαλό της. *Μα, πώς μπορώ να τους προδώσω; Πώς; Δε μπορώ να τους προδώσω... Ο Ραμάλθιν είναι μαζί τους, και η Σιράλια...*

Αλλά δεν ήμασταν ποτέ στο Μεγάλο Λιμάνι... Ακόμα νομίζουν ότι ήμασταν στο Μεγάλο Λιμάνι, μα ποτέ δεν ήμασταν εκεί...

Και πρέπει να τους ξεφύγω. Πρέπει να βρω τρόπο να τους ξεφύγω. Πρέπει να μιλήσω, να τους πω κάτι... κάτι που θα μου δώσει μια ευκαιρία... Προσπάθησε να οργανώσει τη σκέψη της μέσα από τον συνεχόμενο τρόπο και τον πανικό.

«Πες μας, Λοτρίνθα. Ποιοι άλλοι ήταν μαζί σου στο Μεγάλο Λιμάνι; Με ποιους ήσουν; Κι όλ' αυτά τα μαρτύρια θα τελειώσουν. Δε χρειάζεται να βασανίζεσαι! Σε καταλαβαίνω. Αλλά μόνο εσύ μπορείς να δώσεις τέλος. Πες μας ποιοι άλλοι ήταν μαζί σου.»

Πρέπει κάτι να τους πω, για να μπορώ να έχω ίσως ευκαιρία να ξεφύγω. Θα τους πω κάτι που δεν θα τους βοηθήσει. Έτσι κι αλλιώς, δεν ήμασταν στο Μεγάλο Λιμάνι...

Δε θα αναφέρω, όμως, τον Ραμάλθιν ή τη Σιράλια. Αν και δεν πρόκειται ποτέ να τους βρουν, ποτέ...

Ένιωθε το στόμα της ξερό. «Νερό...» έκρωξε.

Και η φίλη της έβγαλε πάλι ένα μπουκάλι και της έδωσε να πει. Δεν ήταν ψηλή γυναίκα· τεντωνόταν κάθε φορά για να το κάνει αυτό, καθώς η Λοτρίνθα κρεμόταν λίγο πιο πάνω από το πάτωμα.

«Ποιοι άλλοι ήταν μαζί σου;»

Η Λοτρίνθα έγλειψε τα χείλη της. Έβηξε. «Ο Νέλδουρ... ωλ Ένφερεκ. Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου. Ιερέας του Ιουράσκε. Και ακόλουθοί του. Ταξιδεύαμε. Περνούσαμε. Θα φεύγαμε απ'το Μεγάλο

Λιμάνι. Αλλά τη νύχτα μάς επιτέθηκαν. Καπνοί γύρω μας – έριξαν καπνούς. Κι ένας λυκοκαβαλάρης.» Έγλειψε πάλι τα χείλη της, έβηξε. «Ένας λυκοκαβαλάρης ήρθε καταπάνω μου, με χτύπησε, μου πέρασε παραλυτικό κολάρο. Μετά δε θυμάμαι. Ήμουν εδώ.»

«Και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ; Τι έγιναν αυτοί κι οι δικοί του;» Της έδωσε κι άλλο νερό.

Η Λοτρίνθα ήπια διψασμένα. Είπε: «Δεν ξέρω. Πού να ξέρω; Νόμιζα ότι τους είχαν αιχμαλωτίσει κι αυτούς.»

«Δεν τους έφεραν εδώ, πάντως.»

«Μας λες ψέματα!» είπε ξαφνικά η Ολρέκα. «Δεν ταξιδεύατε. Δεν “περνούσατε”. Κάτι άλλο συμβαίνει! *Πες μας τι.*» Κι έπιασε ένα αγκαθωτό μαστίγιο που κρεμόταν από μια κρεμάστρα στον τοίχο.

«Όχι,» είπε η Λοτρίνθα. «Ταξιδεύαμε.»

Η Ολρέκα χτύπησε το μαστίγιο στον αέρα κάνοντας ένα δυνατό ΚΡΑΚ! «Πες μας!»

«Ταξιδεύαμε, είπα!»

Η Σμαράγδα στράφηκε στην ανιψιά της. «Είναι ήδη πολύ ταλαιπωρημένη,» της είπε.

«Κάνε πίσω, αλλιώς μπορεί να χτυπηθείς κι εσύ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δε βοηθάς έτσι. Είναι πολύ—»

«Κάνε πίσω, θεία!» φώναξε η Ολρέκα, υψώνοντας το μαστίγιο.

Η Σμαράγδα οπισθοχώρησε, γιατί της φαινόταν πως η ανιψιά της είχε τις φωτιές της Θορμάνκου ξαφνικά μέσα της· πραγματικά, πρέπει να μισούσε πολύ τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. «Σου λέω – δεν βοηθάς έτσι.»

«Θεία»; σκέφτηκε η Λοτρίνθα. *Τι εννοούσε; Είναι θεία της αυτή; Ποια είναι;*

Θεία... Ποια θα έλεγε θεί—;

ΚΡΑΚ! – το μαστίγιο διέλυσε τις σκέψεις της καθώς τινάχτηκε και τυλίχτηκε επώδυνα γύρω της, κουρελιάζοντας κι άλλο το ήδη κουρελιασμένο επίδερμά της, τραυματίζοντάς την γύρω από τη μέση.

Η Λοτρίνθα ούρλιαξε.

Η Ολρέκα ύψωσε πάλι το μαστίγιο, και την ξαναχτύπησε, τυλίγοντάς το γύρω από τα πόδια της τώρα, σκίζοντας το δέρμα της με μικρά μεταλλικά αγκάθια.

Η Λοτρίνθα ούρλιαζε και έκλαιγε.

«Πες μας τι έκανες εδώ μ'αυτούς τους παρανόμους!» φώναξε η Ολρέκα. «Πες μας πού κρύβονται τώρα!»

Η Λοτρίνθα είπε: «Δεν ξέρω... Περνούσαμε. Ταξιδεύαμε. Δεν ξέρω!»

Η Ολρέκα ύψωσε πάλι το μαστίγιο, αλλά η Σμαράγδα ήταν ξαφνικά δίπλα της και της έπιασε το χέρι, σταματώντας την. «Όχι άλλο,» της είπε κοντά στ'αφτί, έτσι που μόνο εκείνη την άκουσε, όχι η Λοτρίνθα ή ο Σάρθαλιν'χοκ. «Δε βοηθάς, ανόητη! Το να χτυπάς κάποιον δεν είναι ο καλύτερος τρόπος για να πάρεις πληροφορίες απ'αυτόν.»

Η Ολρέκα προσπάθησε να ελευθερώσει το χέρι της με το μαστίγιο, μοιάζοντας εξαγριωμένη.

«Άκουσέ με!» επέμεινε η Σμαράγδα, κρατώντας επίμονα τον καρπό της ανιψιά της, μέχρι που εκείνη κατέβασε τελικά το μαστίγιο και είπε:

«Ας κάνουμε ό,τι νομίζεις εσύ, θεία. Η Ζώθμαλιρ πάντα σ'εμπιστεύεται. Για καλό λόγο, ελπίζω.»

«Το ξέρεις ότι έχει καλό λόγο. Πολλούς καλούς λόγους.» Ελευθέρωσε τον καρπό της ανιψιάς της.

Η Ολρέκα τύλιξε με προσοχή το ματωμένο μαστίγιο – ήταν επικίνδυνο, με τόσα μεταλλικά αγκάθια επάνω του – και το επέστρεψε στην κρεμάστρα.

Η ανάκριση της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ συνεχίστηκε για λίγο ακόμα, μα δεν έφερε κανένα επιπλέον αποτέλεσμα. Επέμενε ότι εκείνη, ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, και οι ακόλουθοί του απλά ταξίδευαν, περνούσαν από εδώ, δεν είχαν σκοπό να μείνουν.

Η Σμαράγδα φώναξε, στο τέλος, τους δύο γαλανόδερμους άντρες που περίμεναν απέξω, και τους πρόσταξε να ξεκρεμάσουν τη Λοτρίνθα και να τη βάλουν πάλι στο κλουβί στη γωνία.

«Ποιος είναι αυτός ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, καθώς κάθονταν στο Παρατηρητήριο – την αίθουσα του Παλατιού της Βορσίραθ που έβλεπε τη θάλασσα μέσα από ένα οβάλ παράθυρο που θύμιζε πλαίσιο πίνακα. «Έχει καμιά σχέση με τον Ξανθό Κουρσάρο;»

«Ναι, σωστά,» είπε η Ολρέκα: «κι αυτός ωλ Ένφερεκ είναι!»

«Οι Ένφερεκ είναι μεγάλη οικογένεια, απλωμένη απ'τη μια άκρη του Βασιλείου ως την άλλη,» εξήγησε η Σμαράγδα. «Και μες στο

στράτευμα που έστειλες στην Όσβελακ δεν ήταν ένας; Ο Μεράρχης Κασλάριν ωλ Ένφερεκ;»

Η Ζώθμαλιρ κατένευσε. «Δεν επέστρεψε. Αιχμάλωτος μάλλον κι αυτός, μαζί με τον Βόνεμιρ, την Ήλναϊθ, τον Σόνταλιρ...»

«Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, απ'ό,τι έχω ακούσει, είναι ένας περιπλανώμενος ιερέας του Ιουράσκε. “Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου”. Απ'αυτούς που λατρεύουν τον απατηλό θεό ως Πεπρωμένο περισσότερο απ'οτιδήποτε άλλο.»

Ο Σάρθαλιν'χοκ ήταν επίσης στο δωμάτιο, καθώς και ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, αλλά προς το παρόν τιμούσαν κι οι δυο τον Σιλίσβας, καθισμένοι στις θέσεις τους. Ο Δούκας κάπνιζε ένα Στέμμα της Φωτιάς.

«Παράνομος,» είπε η Ζώθμαλιρ.

«Φυσικά και είναι παράνομος. Αλλά όχι από τους πολύ επικίνδυνους, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου. Μικροαπατεώνας, ίσως. Δεν έχω ποτέ ασχοληθεί πολύ μ'αυτόν, όμως έχω την εντύπωση πως γενικά δεν είναι εύκολο να τον εντοπίσεις αν δεν θέλει να τον βρεις.»

«Και τι έκανε η Λοτρίνθα μαζί του; Μέχρι στιγμής νομίζαμε ότι μάλλον την έκρυβε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.»

«Δε μας είπε τι έκανε μαζί του ακριβώς· απλά ότι περνούσαν απ'το Μεγάλο Λιμάνι. Μόνο αυτό.»

«Ψέματα,» είπε η Ολρέκα.

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε στον Σάρθαλιν, κοιτάζοντάς τον ερωτηματικά.

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρος αν ήταν ψέματα ή αλήθεια, *νιρλίσα*,» είπε εκείνος. «Ο ψυχισμός της είναι πολύ ταραγμένος για να διακρίνεις οτιδήποτε με νοητική μαγεία.»

Η Ζώθμαλιρ ρώτησε τη Σμαράγδα: «Νομίζεις ότι έχει νόημα να συνεχίσουμε να την ανακρίνουμε; Ή να κάνουμε, επιτέλους, Δημόσια Δίκη;»

Η Ολρέκα πετάχτηκε: «Σίγουρα έχει κι άλλα ν'αποκαλύψει!» Υπήρχε κάτι το αιμοβόρικο στην όψη της. Σαν να ήθελε να κρατά τη Λοτρίνθα απλά και μόνο για να τη βασανίζει. «Κρύβει πολλά. Δεν μπορεί να είπα αλήθεια. Η θεία μάς λέει πως κυκλοφορούν φήμες στην πόλη για κρυμμένους αντιστασιακούς. Πρέπει να τους ξετρυπώσουμε! Και η Λοτρίνθα σίγουρα γνωρίζει τις τρύπες τους.»

«Δε ρώτησα εσένα, αδελφή μου...»

Η Ολρέκα την αγριοκοίταξε. «Το ξέρεις ότι έχω δίκιο, Ζώθμαλιρ.»

Η Ζώθμαλιρ, όμως, έστρεψε πάλι το βλέμμα της στη Σμαράγδα, την οποία, σε τέτοια θέματα, εμπιστευόταν πολύ περισσότερο από τη Λόγγη των Μακμάρνουν.

Η Αρχικατάσκοπος είπε: «Ο χρόνος είναι ένας παράγοντας που πιθανώς να είναι εναντίον μας. Από τη μια, ναι, ίσως – *ίσως* – η Λοτρίνθα να μας δώσει περισσότερες πληροφορίες. Από την άλλη, όμως, αυτό μπορεί να χρειαστεί χρόνο: και όσο ο χρόνος κυλά νομίζω πως τα λόγια στους δρόμους της πόλης θα δυναμώνουν. Κάποιοι προσπαθούν ενεργά να προκαλέσουν πολιτική αποσταθεροποίηση, και φαίνεται να τα καταφέρνουν. Με τη Δημόσια Δίκη μπορεί να δοθεί ένα τέλος.»

«Μπορεί;»

«Θα δείξουμε ότι ο Νόμος στη Βορσίραθ είναι ισχυρότερος από όσους θέλουν να τον καταστρέψουν. Αλλά δεν είναι βέβαιο ότι αυτό θα σταματήσει τις προσπάθειές τους. Έτσι το βλέπω εγώ, τουλάχιστον.» Ήπια μια γουλιά απ'το κρασί στην κούπα της.

«Οι Νάλδεκερ,» είπε η Ολρέκα. «Από καιρό λέγεται ότι κάποιοι ανάμεσά τους εξακολουθούν να μας κατηγορούν που κυνηγήσαμε την προδότρια κόρη τους. Ίσως αυτοί να εξαπλώνουν τις φήμες, θεία. Ίσως, αν τους συλλαμβάναμε όλους, να τελείωνε τούτη η υπόθεση!» Και κοίταξε προς τον σύζυγό της τώρα.

«Αν όμως δεν το κάνουν οι Νάλδεκερ,» είπε εκείνος, «ή αν δεν το κάνουν *μόνο* αυτοί, μπορεί μια τέτοια κίνηση να φέρει αντίστροφα αποτελέσματα, Ολρέκα. Ίσως, μάλιστα, να φέρει αντίστροφα αποτελέσματα ακόμα κι αν οι Νάλδεκερ *είναι* στον πυρήνα της συνωμοσίας· γιατί πιθανώς οι συνεργάτες τους να παρακινηθούν να δράσουν και να έχουμε επεισόδια.»

«Ας έχουμε! Είναι δυνατόν αυτοί να μπορούν να μας κλέψουν την εξουσία; Αν μπορούσαν, θα το είχαν ήδη κάνει!»

«Συμφωνώ με τον Δούκα,» είπε η Σμαράγδα. «Μην προβείτε σε τέτοια βιαστική κίνηση.»

«Οι Νάλδεκερ και κατά τον Διχασμό είχαν δράσει εναντίον μας, θεία...»

«Όχι όλοι,» της είπε ο Σέλρι. «Ορισμένοι απ'αυτούς. Και τιμωρήθηκαν. Δύο είναι ακόμα δούλοι στο παλάτι μας. Από τότε δεν έχουν κάνει τίποτα το ύποπτο.»

«Τώρα, όμως...»

«Δεν το ξέρουμε ότι οι Νάλδεκερ είναι που εξαπλώνουν αυτές τις φήμες, Ολρέκα. Οι άνθρωποί μου που τους προσέχουν δεν μου έχουν αναφέρει κάτι τέτοιο.» Και κοίταξε τη Σμαράγδα.

Η οποία είπε: «Ούτε οι δικοί μου κατάσκοποι έχουν φτάσει σε τέτοιο συμπέρασμα, Δούκα μου.»

«Ποιος είναι ο εχθρός, λοιπόν;» έκανε απότομα η Ολρέκα. «Οι Ίσκιοι των δασών;»

«Το ερώτημα είναι ποιοι επιτέθηκαν στη Λοτρίνθα και στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ,» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ, ξαφνιάζοντάς τους λίγο που είχε μιλήσει· είχαν σχεδόν ξεχάσει την παρουσία του.

Η Σμαράγδα συμφώνησε μαζί του. «Η ίδια φαίνεται να ισχυρίζεται πως δεν ξέρει.»

«Κι άλλα ψέματα!» πετάχτηκε η Ολρέκα.

Ο Σάρθαλιν είπε: «Αναρωτιέμαι πού θα πήγαινε η Λοτρίνθα αν έβρισκε τον εαυτό της ξαφνικά ελεύθερο μες στην πόλη...»

Οι άλλοι συνοφρυώθηκαν.

Ο μάγος συνέχισε...

Και οι δρόμοι της Βορσίραθ ψιθύριζαν:

Η Κόμισσα των Σκιών έρχεται για να ανατρέψει τον Δούκα Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ...

Ο Πρίγκιπας του Αίματος είναι μαζί της! Η προφητεία εκπληρώνεται· όσοι μείνουν στο πλευρό της Σφετερίστριας θα πνιγούν στο αίμα.

Ο Πρίγκιπας του Αίματος είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Επέστρεψε, κι έχει την εύνοια του ίδιου του Χάρλαεθ Βοκ! Το Ιερό Δέος θα τον ενθρονίσει. Τρόμος και καταστροφή σε όποιον είναι με το μέρος της ψεύτικης Βασίλισσας!

Υπάρχει αντίσταση μες στη Βορσίραθ, κρυμμένη, έτοιμη να κινηθεί. Και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ ήταν ανάμεσα στους αντιστασιακούς αλλά την έπιασαν και τη βασανίζουν στο παλάτι του Δούκα, και δεν λένε τίποτα· το κρατάνε κρυφό. Επειδή φοβούνται· είναι τρομοκρατημένοι. Τρέμουν τον ερχομό του Πρίγκιπα του Αίματος και την οργή του καταπιεσμένου λαού της Βορσίραθ. Το ξέρουν ότι κανείς δεν έχει ξεχάσει τι έγινε στον Διχασμό.

Ακόμα και κάποια φυλλάδια κυκλοφορούσαν, πεταμένα αποδώ κι αποκεί, γράφοντας επάνω:

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Καταδικασμένος όποιος δεν συμμαχήσει μαζί του.

Ο Δούκας θα καταστραφεί!

ή:

*Η ΛΟΤΡΙΝΘΑ ΩΛ ΝΑΛΔΕΚΕΡ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ
για να εκδικηθεί για τη δολοφονημένη αδελφή της.
Αλλά είναι ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ.
ΤΗ ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ.
Εσὺ κάθεσαι και περιμένεις
όσο κάποιοι αγωνίζονται
για την ελευθερία σου
εναντίον των σφετεριστών της πόλης;*

ή:

*Η ΚΟΜΜΙΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ
ΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ
στην Όσβελακ.
Και τώρα έρχεται εδώ, στη Βορσίραθ.
Για την ελευθερία σας!
Θα μείνετε άπραγοι;
Αγωνιστείτε μαζί μας!*

και παρόμοια πράγματα.

Επίσης, ορισμένες αφίσες παρουσιάζονταν στους τοίχους γράφοντας τα ίδια. Και πολλές απ' αυτές τις κολλούσαν πάνω από τις αφίσες με το πρόσωπο της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ οι οποίες έγραφαν ΚΑΤΑ-ΖΗΤΟΥΜΕΝΗ. Άλλες πάλι τις κολλούσαν πάνω από τις αφίσες με το πρόσωπο του Θανατογέννητου, του Ξανθού Κουρσάρου, ή μικρότερων παρανόμων.

Τις περισσότερες οι φρουροί της πόλης τις έσκιζαν μόλις τις εντόπιζαν· αλλά κι άλλες παρουσιάζονταν, εκεί ή αλλού.

Το αντιστασιακό κίνημα έμοιαζε τεράστιο. Πρωτόφαντο για τα δεδομένα της περιόδου. Μόνο κατά τον Διχασμό είχαν γίνει τέτοια· μετά είχαν σταματήσει. Η εξουσία του Δούκα ήταν απόλυτη, και ο Δούκας υποστήριζε τη Βασίλισσα· κανείς δεν τολμούσε να προτείνει εξέγερση.

Οι κατάσκοποι της Σμαράγδας αλ Μακμάρνουν δεν μπορούσαν να βρουν καμιά άκρη στο νήμα, δεν μπορούσαν να εντοπίσουν αυτούς που εξάπλωναν τις φήμες είτε με λόγια είτε με κείμενα. Ήταν σαν Ίσκιοι.

Οι άνθρωποι του Δούκα αισθάνονταν εξίσου μπερδεμένοι.

Το ίδιο κι ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ· και κανείς απ'τους γνωστούς του μες στην πόλη δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Ούτε καν η Αγέραστη Γάτα. Του είχε πει μόνο: «Για ένα είμαι σίγουρη, Νέλδουρ Αρχικαλεστή: αποκλείεται να είναι πιστοί του Ιουράσκε που το κάνουν αυτό.»

«Ναι, πιστοί του Ιουράσκε δεν θα έκαναν κάτι τέτοιο,» είχε συμφωνήσει ο Νέλδουρ. «Όχι μόνοι τους, τουλάχιστον.»

Της μίλησε για τις υποψίες του για Σκοτεινούς Ακόλουθους, φυσικά, και η Αγέραστη συμφώνησε· αλλά, και πάλι, δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να βοηθήσει πρακτικά. Δεν γνώριζε ποιος ίσως να ευθυνόταν για την κατάσταση. Δεν είχε εντοπίσει καν τους Σκοτεινούς Ακόλουθους που μπορεί να βρίσκονταν μέσα στο Κάτω Κέντρο – ανάμεσα στους ίδιους τους ανθρώπους της, πιθανώς.

«Ούτε βρήκαμε καμιά κρυφή είσοδο εκεί όπου σου είπε η Σιράλια'χοκ.»

«Δε μπορεί, όμως, να έκανε λάθος, Αγέραστη. Η μαγεία της της έδειξε ανθρώπους πίσω από τον τοίχο.»

«Η είσοδος ίσως να είναι σε κάποιο άλλο σημείο. Υπάρχουν τέτοιες κρυφές διόδους στο Κάτω Κέντρο, αλλά δεν είχα ποτέ ακούσει για καμία εκεί. Και νόμιζα ότι τις ήξερα όλες.»

Όπως η Κόμισσα των Σκιών νόμιζε ότι ήξερε τα πάντα για το παλάτι της, δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ο Νέλδουρ.

Και οι φήμες συνέχιζαν να κυκλοφορούν μες στους δρόμους της Βορσίραθ σαν άνεμος που απειλούσε να φέρει θύελλα...

Ο στρατός της Βασίλισσας έξω από τα δυτικά τείχη, εν τω μεταξύ, προετοιμαζόταν· δεν είχε πάψει τις προετοιμασίες του παρά τη δολιοφθορά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό και παρά την πολιτική αναταραχή στην πόλη. Μπορεί σύντομα να ήταν έτοιμος να κινηθεί προς Όσβελακ.

Ο Νέλδουρ πήγε άλλη μια φορά επάνω στις επάλξεις των τειχών, μαζί με τη Σιράλια, έχοντας πάρει οργανικές στολές σκίασης από την Αγέραστη Γάτα (ναι, είχαν αποφασίσει να το ριψοκινδυνέψουν γιατί οι στολές τους ήταν απαραίτητες εκεί πάνω). Κοίταξε με τα κιάλια του (ενισχυμένα με Εόρκι Νυκτερινής Οράσεως από τη Σιράλια) το βασιλικό στρατόπεδο και είδε ότι δεν απέμεναν παρά ελάχιστοι Αγωνιστές του Βασιλείου εκεί. Το μέρος που καταλάμβαναν οι σκηνές τους, σημαδεμένο με σημαίες με το σύμβολό τους, ήταν πολύ μικρό πλέον. Αλλά, γενικά, το στράτευμα έμοιαζε νάχει μεγαλώσει, αν και όχι κατά πολύ.

Καθώς κατέβηκαν από τα τείχη, ο Νέλδουρ είπε στη Σιράλια: «Πρέπει να κάνουμε δολιοφθορά. Απόψε.»

«Απόψε;»

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Για να μην ξαναχρειαστεί να ζητήσουμε τις στολές από την Αγέρα-στη και να μάθουν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τι θα πάμε να κάνουμε. Αν είναι να γίνει, πρέπει να γίνει τώρα.»

Η Σιράλια'χοκ δεν μπόρεσε παρά να συμφωνήσει μ' αυτό το σκεπτικό. Αν και ήξερε τι θα τους έλεγε ο Ραμάλθιν: θα τους έλεγε ότι κανονικά έπρεπε να ασχολούνται με το πώς να σώσουν τη Λοτρίνθα. Και η Σιράλια καταλάβαινε την ανησυχία του για εκείνη. *Όμως είμαστε εδώ για να προετοιμάσουμε το έδαφος για την πολιορκία. Δεν μπορούμε να το αγνοήσουμε. Αν αφήσουμε την αιχμαλωσία της Λοτρίνθα να μας αποδιοργανώσει, θα οδηγηθούμε σε καταστροφή.*

«Ναι,» είπε στον Νέλδουρ, «πρέπει να γίνει τώρα.»

Είχαν σταματήσει σ' ένα σκοτεινό σοκάκι στις Πρώτες Κατοικίες, για να βγάλουν τις στολές σκίασης· και, για μια στιγμή, η Σιράλια νόμιζε ότι ο Νέλδουρ θα την άρπαζε ξανά και θα τη φιλούσε, όπως την προηγούμενη φορά που είχαν κατεβεί από τα τείχη. Νόμιζε πως πάλι θα έκαναν έρωτα όπως τότε. Αισθανόταν πως ήθελε να ξανασυμβεί, όπως θέλεις να επαναληφθεί ένα όνειρο που σε έχει ενθουσιάσει.

Αλλά δεν συνέβη. Ο Νέλδουρ ήταν, προφανώς, πολύ απασχολημένος με άλλα πράγματα. *Και το ίδιο θα έπρεπε να είμαι κι εγώ. Πού τρέχει ο νους μου, μα τον Σιλίσβας;*

«Πάμε πίσω στο Υφαντουργείο,» είπε ο Νέλδουρ, «να πάρουμε και μερικούς από τους άλλους μαζί μας. Και ξεκινάμε.» Το είχαν ήδη συζητήσει: είχαν ήδη κάνει ένα σχέδιο για την επόμενη δολιοφθορά.

Η Σιράλια κατένευσε· αλλά, προτού φύγουν από το σκοτεινό σοκάκι για να κατευθυνθούν προς τον στάβλο όπου είχαν αφήσει τους γιγαντόλυκούς τους, άρπαξε ξαφνικά τον Νέλδουρ από τη μπροστινή μεριά της κάπας του κι έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του, κόλλησε τα χείλη της επάνω στα χείλη του.

Εκείνος ανταποκρίθηκε πρόθυμα, αγκαλιάζοντάς την, μη δείχνοντας και τόσο ξαφνιασμένους.

Η Σιράλια μειδίασε καθώς τα χείλη τους χώρισαν. «Πες το αυτό κάλεσμα στο Πεπρωμένο,» είπε ξέπνοα. «Για την εύνοιά του.»

Ο Νέλδουρ τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Σε λίγο θα είσαι Καλέστρια, νιρλίσα. Έχεις μάθει από εμάς.» Και τη φίλησε ξανά.

Και η Σιράλια ήλπιζε ότι θα τραβούσε τα ρούχα της και θα την κολούσε πάλι στον τοίχο· αλλά η ίδια δεν έκανε καμιά κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση. Και ούτε ο Νέλδουρ. Απογοητεύοντάς την λίγο.

Μόλις κι αυτό το φιλί τελείωσε – ακόμα ένα κάλεσμα στο Πεπρωμένο; σκέφτηκε η Σιράλια – έφυγαν απ'το σοκάκι, βαδίζοντας γρήγορα προς τον στάβλο για να πάρουν τους λύκους τους.

Κεφάλαιο 14

Νυχτερινές Φλόγες και Επικίνδυνες Μαγείες

Αποφάσισε να πάει μαζί τους. Παρότι η δολιοφθορά ήταν το τελευταίο πράγμα που τον απασχολούσε τώρα, αποφάσισε να πάει μαζί τους. Αν μη τι άλλο, ίσως (γιατί ούτε ο ίδιος δεν ήταν σίγουρος) για να απομακρύνει λίγο τις τα-ραγμένες σκέψεις του σχετικά με τη Λοτρίνθα· για να μην τρελαθεί.

Ο Νέλδουρ τον προειδοποίησε: «Μην κάνεις τίποτα που θα μας βάλεις όλους σε κίνδυνο.»

«Δε μ'εμπιστεύεσαι πια, Αρχικαλεστή;» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν, α-τενίζοντάς τον ουδέτερα.

«Σε εμπιστεύομαι όπως από την αρχή σε εμπιστευόμουν. Αλλά ξέρω πως ο νους σου είναι σκιασμένος – και δικαιολογημένα.»

«Μην ανησυχείς· θα κάνω ό,τι μου πεις.»

Έφυγαν από τα Υφαντουργεία καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους – ο Νέλδουρ, ο Ραμάλθιν, η Σιράλια'χοκ, ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος, η Κέσρι-μιθ, και ο Θέλεντιρ. Πήγαν στις Στρεβλές Γειτονιές, μες στη νύχτα, αποφεύγοντας τις περιπολίες των μαχητών της Βασίλισσας που τρι-γύριζαν στους δρόμους αναζητώντας κόσμο να γραπώσουν και κατα-ναγκαστικά να επιστρατεύσουν για να μεγαλώνουν το στράτευμα πέρα από τα δυτικά τείχη.

Η ομάδα του Νέλδουρ πλησίασε τις Παλιές Προβλήτες, όπως λεγό-ταν το λιμάνι στις Στρεβλές Γειτονιές, και ο Αρχικαλεστής μίλησε με μια γυναίκα που ήταν δύτρια, ξυπνώντας την άρον-άρον κι ακούγο-ντας τις βρισιές της πρώτα. Αυτή η γυναίκα τούς οδήγησε σε μια βάρκα όπου ανέβηκαν και ξεκίνησαν τη μηχανή χωρίς ν'ανάψουν φώτα. Τους γιγαντόλυκους τούς είχαν μαζί τους. Ήταν αρκετά μεγάλη βάρκα – πλοiάριο, σχεδόν – χωρούσε έξι ανθρώπους και έξι λύκους.

Ο Νέλδουρ πιλόταρε.

«Είσαι και πλοηγός, Αρχικαλεστή;» τον ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Όχι, αλλά το Πεπρωμένο οδηγεί εμένα κι εγώ εσάς.»

«Κατάλαβα...» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν, κι έκανε – όχι σιωπηλά – μια προσευχή στη Μαρμόκου, την Κυρά των Θαλασσών.

Η Σιράλια'χοκ μειδίασε μέσα από την κουκούλα της.

Ο Νέλδουρ δεν τους έριξε σε βράχια. Δεν ήταν και πολύ μακρινό το ταξίδι τους, άλλωστε. Νότια κατευθύνθηκαν, κι όταν βρίσκονταν σε απόσταση δυο, τριών χιλιομέτρων από τη Βορσίραθ, άραξαν σε μια παραλία όλο βότσαλα και πέτρες. Αποβιβάστηκαν κι ανέβηκαν στους γιγαντόλυκούς τους.

Προς στιγμή, για κάποιο λόγο, ο Ραμάλθιν θυμήθηκε την Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ, την ιέρεια της Μαρμόκου και κόρη του Αρχιερέα της Μαρμόκου στη Βορσίραθ, η οποία είχε πάει να κυνηγήσει στριγκιές, μα τον Νούρκας. Ήταν ακόμα ζωντανή; –Μόνο η Λοτρίνθα να ήταν ζωντανή είχε σημασία.

Η ομάδα του Νέλδουρ έτρεξε μες στη νύχτα, προς τα δυτικά τώρα, με το σκοτάδι να τη σκεπάζει. Τη Βορσίραθ την έβλεπαν στα βόρεια τους· τα τείχη της ορθώνονταν κατάμαυρα. Έκαναν τον γύρο της για να φτάσουν εκεί όπου φαινόταν καθαρά ο καταυλισμός του βασιλικού στρατεύματος.

Ήταν προσεχτικοί ώστε ν'αποφύγουν τυχόν περιπολίες λυκοκαβαλάρηδων σαν τους εαυτούς τους, ή μαχητών επάνω σε δίκυκλα ή οχήματα με περισσότερους τροχούς, ή αερώνηχες. Είδαν φώτα μες στη νύχτα – προβολείς και λάμπες των ανθρώπων της Βασίλισσας.

Σταμάτησαν μέσα σ'ένα σύδεντρο. Το σύδεντρο όπου είχαν προσχεδιάσει ότι θα σταματούσαν. Όλα αυτά γίνονταν βάσει σχεδίου: τα είχαν ήδη συζητήσει. Ήταν η επόμενη δολιοφθορά που σκόπευαν να κάνουν. Αν και ο Ραμάλθιν δεν είχε δώσει καμιά σημασία· μόνο το πώς να σώσει τη Λοτρίνθα τον ενδιέφερε. Τώρα όμως απλά ακολουθούσε τους άλλους.

Η Σιράλια, βέβαια, ήξερε τα πάντα. Εκείνη είχε δώσει σημασία στο σχέδιο του Νέλδουρ. Είχε προσφέρει και τη γνώμη της, επίσης.

Τώρα, έκανε ένα Ξόρκι Νυκτερινής Οράσεως επάνω στα κιάλια του ξανά κι άλλο ένα επάνω στα δικά της· και, από τις παρυφές του σύδεντρου, γονατισμένοι, κοίταξαν το στρατόπεδο. Παρατήρησαν τους φρουρούς, σε αποχρώσεις του πράσινου (λόγω του ξορκιού).

Η Σιράλια είπε: «Νομίζω πως τα πάντα είναι όπως τα περιμέναμε.»

«Ναι. Το Πεπρωμένο δεν μας παίζει παιχνίδια. Συνεχίζουμε σύμφωνα με το σχέδιο.»

Ο Νέλδουρ και ο Ναλτάφιρ άρχισαν να βγάζουν τα ρούχα τους για να φορέσουν τις οργανικές στολές σκίασης.

«Θα πάτε να κάνετε κάτι;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Μόνοι σας;»

«Εξήγησέ του,» είπε ο Νέλδουρ στη Σιράλια, η οποία κατένευσε, αλλά πρότεινε:

«Καλύτερα νάρθω εγώ μαζί σου, όχι ο Ναλτάφιρ.»

«Τον Ναλτάφιρ δεν τον λέμε “ο Δόλιος” για πλάκα. Ξέρει να—»

«Δεν ξέρει να κάνει ξόρκια, όμως. Και ίσως να χρειαστείς τη μαγεία μου για να προκαλέσει λίγη σύγχυση στους φρουρούς, ώστε να μη μας προσέξουν.»

«Γ’ αυτό θα φοράμε τις στολές.»

«Ένα παραπάνω μέτρο προστασίας θα κάνει κακό;»

Ο Νέλδουρ το σκέφτηκε.

Ο Ναλτάφιρ είπε: «Θα πάω εγώ με τη Σιράλια, Ιερότατε. Δε χρειάζεται εσύ—»

«Όχι. Εγώ θα πάω, αν είναι να πάει κάποιος.» Και προς τη Σιράλια: «Εντάξει. Έλα μαζί μου.»

Η μάγισσα γδύθηκε βιαστικά, νιώθοντας το παγερό άγγιγμα της νύχτας του Τέλους του Φωτός – του πιο σκοτεινού και κρύου μήνα του χειμώνα – να τη διαπερνά. Φόρεσε γρήγορα την οργανική στολή ενώ οι τρίχες της ήταν ορθωμένες: και η στολή δεν έδωξε παρά ελάχιστο από το κρύο.

Η Σιράλια έδωσε τα διπλωμένα ρούχα της και το ραβδί της – τυλιγμένο με υφάσματα για να κρύβεται το γυάλισμα κρυστάλλων και μικροσκοπικών κατόπτρων – στον Ραμάλθιν. «Πρόσεχέ τα.»

«Εσύ πρόσεχε, *νιρλίσα*,» αποκρίθηκε εκείνος, παίρνοντάς τα. «Είσαι η μόνη οικογένεια που μου έχει μείνει.»

Η Σιράλια αναστέναξε. «Θα τη βρούμε,» του είπε. «Θα την ξανάχουμε κοντά μας.» Τον αγκάλιασε στα γρήγορα – κυρίως για να ξεσταθεί η ίδια – και μετά, μαζί με τον Νέλδουρ, βγήκε από το σūdεντρο.

Μες στη νύχτα, ντυμένοι με τις στολές σκίασης, ήταν ουσιαστικά αόρατοι οι δυο τους. Ό,τι φως τύχαινε να πέσει επάνω τους – από τα φεγγάρια ή από τεχνητές πηγές – αποδιωχόταν. Ο Ραμάλθιν δεν μπορούσε να τους δει, ούτε καν με τα μαγικά ενισχυμένα για το σκοτάδι κιάλια που του είχε δώσει η Σιράλια λίγο προτού φύγει.

Η Σιράλια΄χοκ και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ ζύγωσαν το στρατόπεδο των βασιλικών χωρίς κανένα πρόβλημα. Το μόνο που χρειαζόταν να

αποφεύγουν ήταν να πέσουν ευθέως μέσα στο φως ενός μεγάλου προβολέα που έκανε πέρα-δώθε διαλύοντας τα σκοτάδια. Βρισκόταν επάνω σ'ένα μικρό, υπερυψωμένο ξύλινο φυλάκιο, κι ένας φρουρός ήταν κοντά του.

Δεν ήταν ο μόνος που η Σιράλια και ο Νέλδουρ έπρεπε να σκοτώσουν. Υπήρχαν δύο ακόμα – ένας δεξιά του φυλακίου, ένας αριστερά. Ο πρώτος ήταν άντρας, η δεύτερη γυναίκα. Με οπλολόγχες στα χέρια και κράνη στα κεφάλια. Ντυμένοι με αλεξισφαιρες πανοπλίες ενισχυμένες με μεταλλικά κομμάτια. Φρουρώντας τα ανοίγματα ανάμεσα στις σκηνές.

Αυτή ήταν μια πολύ καλή – μια πολύ ήσυχη – μεριά για να εισβάλει κανείς στο στρατόπεδο· αλλά έπρεπε πρώτα να περάσει από τους φύλακες.

Η Σιράλια έπιασε το χέρι του Νέλδουρ και σταμάτησαν αντίκρυ τους, γονατισμένοι μες στο σκοτάδι, σκεπασμένοι πλήρως από αυτό. Ήταν καταφανές πως δεν τους έβλεπαν.

«Εδώ,» είπε η μάγισσα. «Μια στιγμή.» Και άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Στιγμιαίας Νοητικής Συγχύσεως, στοχεύοντας με το βλέμμα της τον έναν φρουρό. Ύστερα, έκανε ακόμα ένα Ξόρκι Στιγμιαίας Νοητικής Συγχύσεως στοχεύοντας την άλλη φρουρό, γιατί οι δυο τους δεν βρίσκονταν αρκετά κοντά ώστε να μπορεί να τους επηρεάσει με ένα μόνο ξόρκι. Πράγμα που δεν την πείραζε και τόσο· ήταν Διαλογίστρια, έμπειρη στα ξόρκια που είχαν σχέση με τη νόηση: δεν κουραζόταν εύκολα από αυτά, ούτε δυσκολευόταν να τα κάνει επιτυχημένα παρά μόνο σε συνθήκες εξαιρετικά αντίξοες. Τώρα εκείνο που αισθανόταν να την κουράζει περισσότερο ήταν η οργανική στολή που έμοιαζε να ρουφά το δέρμα της.

Τίποτα δεν φάνηκε από τη μαγεία της. Θα μπορούσε τίποτα να μην είχε συμβεί. Κάποιος άλλος μάγος, λιγότερο έμπειρος σε τέτοια ξόρκια, ίσως και να αμφίβαλλε ότι είχε καταφέρει τον σκοπό του· αλλά όχι η Σιράλια.

Είπε στον Νέλδουρ: «Εσύ πηγαίνεις για τον ένα, εγώ για την άλλη.»

«Μπορείς;»

«Φυσικά. Είναι αποπροσανατολισμένη τώρα.»

«Δε μοιάζει να...»

«Είναι, όμως. Και μετά, θα πάμε μαζί γι'αυτόν στο παρατηρητήριο. Δεν τον έχω επηρεάσει ακόμα.»

Χώρισαν, τρέχοντας μες στο σκοτάδι, σκυμμένοι.

Η Σιράλια δεν ήταν συνηθισμένη να σκοτώνει, όμως είχε χρειαστεί να ξανασκοτώσει, τότε που έγινε η ανατροπή των Κάρνελεκ: τότε που ο ξάδελφός της, ο Φέτανιρ ωλ Κίριβεμ, δολοφόνησε τον Βασιλιά Άρκαλβιρ μπροστά στα μάτια της: τότε που την κυνήγησαν για να την πιάσουν και να τη φυλακίσουν. Ναι, είχε αναγκαστεί να σκοτώσει τότε, και αργότερα. Όμως εξακολουθούσε να αισθάνεται πως δεν ήταν συνηθισμένη να σκοτώνει.

Είχε τραβήξει το ξιφίδιό της τώρα και είχε τον αντίχειρά της κοντά στον διακόπτη της ενεργειακής λειτουργίας. Ήταν πιο σίγουρη ότι θα αναισθητοποιούσε τη φρουρό παρά ότι θα τις έσκιζε τον λαιμό.

Πέρασε από δίπλα της – απόσταση δυο, τριών μέτρων – χωρίς εκείνη να τη δει. Βρέθηκε πίσω της.

Πάτησε τον διακόπτη και η λεπίδα του ξιφιδίου τυλίχτηκε από ενέργεια τροφοδοτούμενη από τη μπαταρία μέσα στη λαβή του. Με το άλλο της χέρι, η Σιράλια τράβηξε μια βομβίδα ηχητικής απορρόφησης (την οποία ο Νέλδουρ είχε προμηθευτεί στη Βορσίραθ, μαζί με άλλα όπλα, μέσω των διασυνδέσεών του) και την ενεργοποίησε κι αυτήν με το πάτημα ενός κουμπιού, ρίχνοντάς την κάτω. Μια ανεπαίσθητη αλλαγή στους θορύβους επήλθε στην άμεση περιοχή γύρω από τη Σιράλια και τη φρουρό: κανένας ήχος δεν έβγαине, κανένας ήχος δεν έμπαινε. Ήταν σαν ξαφνικά όλο το υπόλοιπο στρατόπεδο, όλο το υπόλοιπο νυχτερινό τοπίο, να είχε πάψει να υπάρχει από ηχητικής άποψης.

Η Σιράλια όρμησε στην πλάτη της φρουρού, αρπάζοντας το κράνος της με το ένα χέρι, γραπώνοντας την κλειστή προσωπίδα της και τραβώντας το κεφάλι της πίσω, ενώ οδηγούσε με το άλλο χέρι το ξιφίδιό της προς τον λαιμό της γυναίκας.

Η φρουρός ήταν αποπροσανατολισμένη από το Ξόρκι Στιγμαϊάς Νοητικής Συγχύσεως αλλά αρκετά εμπειροπόλεμη όπως φάνηκε. Αντέδρασε αμέσως. Χτύπησε τη μάγισσα με τον αγκώνα της, δυνατά, στα πλευρά – και υπήρχε μέταλλο πάνω στον αγκώνα. Η Σιράλια παραπάτησε, ξέπνοη.

Αλλά το ξιφίδιό της είχε ήδη κάνει τη δουλειά του: η λεπίδα δεν είχε φτάσει αρκετά κοντά για να σκίσει σάρκα, μα οι ενέργειες είχαν φτάσει αρκετά κοντά για να επηρεάσουν το σώμα της φρουρού το οποίο τώρα τρανταζόταν σπασμωδικά κι εκείνη κραύγαζε καθώς έπεφτε στο ένα γόνατο – μια κραυγή που δεν βγήκε από το πεδίο σιγής της βομβίδας ηχητικής απορρόφησης.

Κουνήσου – ΤΩΡΑ – μα τη Θορμάνκου! πρόσταξε η Σιράλια τον ε-
αυτό της, και, παρά τον πόνο στα πλευρά της, όρμησε ξανά στη
φρουρό. Το ενεργειακά φορτισμένο ξιφίδιο τρύπησε την πανοπλία
της και χώθηκε στην πλάτη της. Η γυναίκα έπεσε στα γόνατα και στα
χέρια, κρώζοντας, φτύνοντας αίμα. Η οπλολόγηση της της είχε φύγει
απ'το χέρι, αλλά έτσι κι αλλιώς ήταν πολύ μεγάλο όπλο για να είναι
εύχρηστο από τόσο κοντά. Έκανε να ανασύρει το ξιφίδιο από τη
μπότα της, όμως η Σιράλια την κάρφωσε ξανά, και ξανά. Σκοτώνοντάς
την.

Αμέσως, κοίταξε τριγύρω, φοβούμενη ότι μπορεί κάποιος να την
είχε προσέξει. Μα κανείς δεν την είχε προσέξει. Ο φρουρός επάνω στο
φυλάκιο ήταν ψηλά και κοντά στο φως του προβολέα· δεν έβλεπε
προς τα εδώ. Ο άλλος φρουρός – εκείνος για τον οποίο είχε πάει ο
Νέλδουρ – πού ήταν αυτός ο φρουρός; Η Σιράλια δεν τον έβλεπε που-
θενά.

«*Νιρλίσα;*»

Στράφηκε πίσω της, ξαφνιασμένη. Ήταν σαν το σκοτάδι να της είχε
μιλήσει· αλλά ήταν ο Νέλδουρ, φυσικά, ντυμένος με τη στολή σκία-
σης.

«*Είσαι εκεί, νιρλίσα;*»

Μα τον Νούρκας, ούτε αυτός με βλέπει. «Ναι, εδώ.»

Την πλησίασε, και τώρα είδαν πιο καθαρά ο ένας τον άλλο μες στο
σκοτάδι. Έσφιξαν χέρια.

«Καλά τα κατάφερες,» παρατήρησε ο Νέλδουρ.

«...Παραλίγο όχι...» είπε η Σιράλια, ακόμα ξέπνοη από το χτύπημα
στα πλευρά. «Ευτυχώς είχα ρίξει... τη βομβίδα ηχητικής... απορρόφη-
σης.»

«*Είσαι τραυματισμένη;*»

«Όχι. Αγκωνιά ήταν. Ίσως γαλανισμένη μόνο.»

«*Μπορείς να κάνεις μαγεία;*»

«Ναι. Δώσε μου ένα λεπτό...»

Περίμεναν μέχρι η Σιράλια να νιώθει ότι μπορούσε να αναπνεύσει
κανονικά. Ακόμα πονούσε, αλλά αυτό δεν ήταν πρόβλημα· το αγνο-
ούσε εύκολα με τις τεχνικές των Διαλογιστών.

Έστρεψε το βλέμμα της στη σκιερή φιγούρα επάνω στο φυλάκιο με
τον προβολέα. Έκανε πάλι Ξόρκι Στιγματικής Νοητικής Συγχύσεως.

«*Να πάω;*» τη ρώτησε ο Νέλδουρ.

«Ναι.»

«Μείνε εδώ.»

Ο Αρχικαλεστής έφυγε – ένα με το σκοτάδι, αόρατος ξανά. Και η Σιράλια είδε σύντομα τον φρουρό να πέφτει, ενώ με το ζόρι διέκρινε μια σκιά πίσω του. Ο Νέλδουρ είχε ανεβεί τη μικρή σκάλα του φυλακίου χωρίς κανένα πρόβλημα, προφανώς – χωρίς ο φρουρός να τον ακούσει, συγχυσμένος όπως ήταν ο νους του από το ζόρκι της.

Ο Νέλδουρ αναβόσβησε τον προβολέα τρεις φορές.

Αυτό ήταν το σύνθημα για τους άλλους.

Ο Ραμάλθιν το είδε και το αναγνώρισε. Ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ τού είχε πει, πριν από λίγο, τι περίμεναν.

«Πάμε τώρα;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ναι,» απάντησε η Κέσριμιθ.

Και, έχοντας αφήσει τους γιγαντόλυκους τους δεμένους μες στο σύνδεστρο, έτρεξαν – τυλιγμένοι σε μαύρες κάπες – προς το στρατόπεδο, φτάνοντας γρήγορα στις παρυφές του χωρίς κανείς να τους σταματήσει και βλέποντας μια νεκρή φρουρό εκεί, γεμάτη αίματα.

«Καλώς τους,» είπε μια φωνή απ'το σκοτάδι, κάνοντάς τους να τρομάξουν λίγο.

Αλλά ήταν η Σιράλια, ντυμένη με τη στολή σκίασης, σχεδόν αόρατη.

«Μου δίνεις το ραβδί μου τώρα;»

Ο Ραμάλθιν τής το έδωσε, καταλαβαίνοντας περισσότερο με τ'αφτιά του πού βρισκόταν παρά με τα μάτια του. «Ο Νέλδουρ;»

«Έρχεται.»

«Εδώ είναι,» είπε ο ίδιος, και οι περισσότεροι ξαφνιάστηκαν ξανά.

«Σε είχα ακούσει,» του είπε ο Ναλτάφιρ. «Πρέπει να μάθεις να πατάς πιο αθόρυβα.»

«Θα τόχω υπόψη, Καλεστή.»

Είναι Καλεστής, λοιπόν, σκέφτηκε η Σιράλια. Ιερέας του Πεπρωμένου. Ακόμα δεν ήξερε ποιοι από τους ακόλουθους του Νέλδουρ ήταν Καλεστές και ποιοι απλοί πιστοί. Δεν είχαν πει τίποτα, φυσικά (λέγε λίγα, κρύβε πολλά), και ούτε εκείνη είχε ρωτήσει (η σιωπή είναι σύννεση).

Αλλά τώρα κάτι άλλο παραξένεψε τη μάγισσα. «Είχα ρίξει βόμβα ηχητικής απορρόφησης...»

«Η επίδρασή της έχει τελειώσει,» είπε ο Νέλδουρ. «Δεν ακούς τους ήχους από γύρω;»

Σωστά... Και, σιωπηλά, μάλωσε τον εαυτό της. Τι Διαλογίστρια ήταν, αν αποπροσανατολιζόταν τόσο εύκολα, μα τον Σιλίσβας;

«Δεν κρατά για πολύ,» συνέχισε ο Νέλδουρ. «Να τόχετε υπόψη σας – όλοι.

»Πάμε τώρα! Να τελειώνουμε, όσο πιο γρήγορα και πιο προσεχτικά γίνεται.»

Μπήκαν στο στρατόπεδο των βασιλικών και κινήθηκαν μέσα στα σκοτάδια. Πλησίασαν τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων του στρατεύματος. Εισέβαλαν από εκεί όπου δεν υπήρχε φρουρός. Τοποθέτησαν εκρηκτικές ύλες (τις οποίες ο Νέλδουρ είχε προμηθευτεί από τον Ραμάλθιν ωλ Κάνβερρεκ, τον πυροτεχνουργό). Τις είχαν φέρει η Κέσριμιθ και ο Θέλεντιρ μαζί τους, μέσα σε σάκους.

Αυτό ήταν.

Βγήκαν από τον χώρο στάθμευσης, που βρισκόταν κάτω από ένα υφασμάτινο υπόστεγο, και απομακρύνθηκαν λίγο. Σταμάτησαν μέσα σ'ένα πυκνό σκοτάδι, και ο Ραμάλθιν πάτησε το κουμπί της συσκευής που έστελνε το τηλεπικοινωνιακό σήμα.

Οι εκρήξεις τράνταξαν το στρατόπεδο. Γιατί τα περισσότερα οχήματα είχαν μέσα τους ενεργειακές φιάλες, φυσικά. Κομμάτια και φωτιά τινάχτηκαν στον αέρα, χτύπησαν σκηνές, ανθρώπους, ζώα, εξοπλισμούς.

Ο Νέλδουρ και οι δικοί του έτρεχαν μες στον ξαφνικό χαλασμό, περνώντας από σκοτάδια.

Ένας μισθοφόρος έκανε να τους σταματήσει. Κάπως, τους είχε προσέξει. «Ε, εσείς!» φώναξε υψώνοντας την οπλολόγχη του, σημαδεύοντάς τους. «Σταθείτε!»

Τον πυροβόλησαν όλοι μαζί, καθώς είχαν ήδη τα πιστόλια τους στα χέρια, και ο άντρας έπεσε ρίχνοντας τη βολή της οπλολόγχης του στον νυχτερινό ουρανό.

Η ομάδα του Νέλδουρ βγήκε απ'τη μεριά όπου είχε μπει, η οποία ήταν ακόμα αφύλακτη· ο προβολέας επάνω στο φυλάκιο έκανε πέρα-δώθε από μόνος του, ρυθμισμένος, χωρίς να υπάρχει άνθρωπος πίσω του. Χάθηκαν μες στο σκοτάδι, χώθηκαν στο σύδεντρο, καβάλησαν τους γιγαντόλυκούς τους, κι έφυγαν τρέχοντας. Προς τα νότια, και μετά, προς τ'ανατολικά, προς την ακτή.

Δεν είχαν πρόβλημα να επιστρέψουν στην πόλη και στα Υφαντουργεία.

Και ο Ραμάλθιν ήταν παραξενεμένος που αισθανόταν καλύτερα από πριν. *Εκδίκηση*; σκέφτηκε. Η εκδίκηση εναντίον των ανθρώπων της

Βασίλισσας ήταν που τον έκανε να νιώθει έτσι; Αυτό δεν πρόκειται να φέρει πίσω τη Λοτρίνθα...

Μες στη νύχτα, οι εκρήξεις ήταν τόσο δυνατές που αντήχησαν σχεδόν σ'όλη την πόλη, και σίγουρα σ'όλη τη δυτική μεριά της: στις Πρώτες Κατοικίες, στους Κυνηγούς. Ακόμα κι ως το παλάτι έφτασαν οι ήχοι, αν κι εξασθενημένοι. Τους άκουσαν, ειδικά, όσοι βρίσκονταν κοντά σε παράθυρα ή επάνω σε εξώστες. Οι παρατηρητές του παλατιού, όμως, δεν χρειαζόταν να ακούσουν τους κρότους: είδαν τις τρομερές λάμπεις και τις φωτιές που φαίνονταν πέρα από τα δυτικά τείχη, κι αμέσως ειδοποίησαν τον Δούκα, τηλεπικοινωνιακά.

Στις Πρώτες Κατοικίες, εν τω μεταξύ, ένας άντρας που κάτω από το μαύρο δέρμα του σκιές φαινόταν να πάλλονται σαν σπαστές αναλαμπές – ο άντρας που είχε μια ενεργειακή οντότητα μέσα του για να μπορεί να κινείται – έχοντας ακούσει τους κρότους, ανέβηκε στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας, είδε τις ανταύγειες πέρα από τα τείχη. Κατάλαβε τι πρέπει να είχε συμβεί.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και οι δικοί του... Αλλά δεν είπαν, πρώτα, τίποτα στην Αγέραστη. Ή, μήπως, δεν ήταν αυτοί; Είχαν, άραγε, έρθει οι δυνάμεις της Κόμισσας των Σκιών; Από τώρα;

Είχε την περιέργεια να μάθει. Και από εδώ δεν μπορούσε να διακρίνει τι ακριβώς γινόταν πέρα από τα τείχη. Τα τείχη ήταν ψηλά, πιο ψηλά από την πολυκατοικία πάνω στην οποία στεκόταν.

Έκλεισε τα βλέφαρά του και μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Αποσπάσεως. Ήταν ένα ξόρκι που αρκετοί θεωρούσαν επικίνδυνο, γι'αυτό και απέφευγαν να το χρησιμοποιούν. Όταν ήσουν μακριά από το σώμα σου (αν και δεν μπορούσες να πας πολύ μακριά) δεν ήξερες τι γινόταν κοντά του· και στο πνεύμα σου μπορούσαν να επιτεθούν πνευματικές οντότητες. Εκείνος, όμως, το χρησιμοποιούσε το Ξόρκι Πνευματικής Αποσπάσεως όταν το χρειαζόταν.

Τώρα, το πνεύμα του διαχωρίστηκε από το σώμα του. Ταξίδεψε, αόρατο, δυτικά· πέρασε πάνω από τα τείχη σαν να πετούσε· είδε την καταστροφή στο στρατόπεδο: φλεγόμενες σκηνές, ανθρώπους και ζώα να τρέχουν. Κι ακόμα γίνονταν εκρήξεις κάπου-κάπου. Δεν φαινόταν, όμως, πουθενά εχθροί: καμιά συμπλοκή. Ίσως, τελικά, να μην ήταν άνθρωποι της Κόμισσας που το είχαν κάνει αυτό· ίσως όντως να το είχε κάνει ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου.

Ο άντρας δεν μπορούσε να στείλει το πνεύμα του ακόμα πιο μακριά· υπήρχε ένα όριο μέχρι το οποίο μπορούσε να απομακρυνθεί. Και τώρα επέστρεψε προς το σώμα του, χωρίς να χρειάζεται να κάνει τίποτα το ιδιαίτερο: αφήνοντας απλά το σώμα του να τον τραβήξει πίσω. Το αισθανόταν σαν μια ελκτική δύναμη.

Είδε τον εαυτό του επάνω στην ταράτσα της πολυκατοικίας, είδε μια πνευματική οντότητα εκεί κοντά, πλάι σε μια καμινάδα – ένα πράγμα σαν καπνό και σκιά–

Άνοιξε τα μάτια του. Βλεφάρισε. Κοίταξε προς την καμινάδα και, φυσικά, δεν μπορούσε πλέον να δει την πνευματική οντότητα, αυτό το άκακο στοιχειακό της πόλης – όχι με τα υλικά του μάτια. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως για να το εντοπίσει· αλλά δεν τον ενδιέφερε.

Σκέφτηκε: *Όποιοι κι αν έκαναν τούτη την καταστροφή, μας βοηθάνε. Το μόνο που έχει σημασία.*

Το Σκοτάδι όλους θα τους καταπιεί!

Στο Παλάτι της Βορσίραθ, η Ολρέκα έκανε έρωτα με τον Σέλιρ επάνω στο κρεβάτι τους, καβαλώντας τον, όταν ο τηλεπικοινωνιακός διάυλος άρχισε να χτυπά, επίμονα, μη σταματώντας.

«Ποιος σκοτοφαγωμένος...;» γρύλισε η Ολρέκα. «Τέτοια ώρα...» Αισθάνθηκε τον Σέλιρ ν'αρχίζει να χάνει τη στύση του. «Γαμώτο...»

«Έλα,» της είπε, σπρώχνοντάς την ήπια, από τον γοφό. «Πρέπει να δούμε τι είναι, αγάπη μου. Μάλλον είναι σημαντικό.»

Η Ολρέκα έπεσε στο πλάι, αναστενάζοντας.

Ο Σέλιρ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι–

–και είδε τις ανταύγειες πίσω από τις κλειστές κουρτίνες του παραθύρου. Τέτοιες ανταύγειες... *Πυρκαγιά;*

Με τρεις μεγάλες δρασκελιές έφτασε στο παράθυρο, τράβηξε τις κουρτίνες, και πίσω από το τζάμι είδε πως, όντως, φωτιές είχαν ανάψει πέρα από τα δυτικά τείχη της Βορσίραθ. «Στο στρατόπεδο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!» αναφώνησε.

«Τι;» έκανε η Ολρέκα καθώς ανασηκωνόταν, στηριζόμενη στον αγκώνα της. «Γιατί δεν απαντάς στον διάυλο, γαμώτο;» Ακόμα χτυπούσε.

«Έβαλαν φωτιά στο στρατόπεδο.» Και πήγε προς τον διάυλο στον τοίχο.

«Τι;» Η Ολρέκα πετάχτηκε από το κρεβάτι χωρίς να ρίξει τίποτα επάνω της, όπως κι ο Σέλιρ, λιγνή σαν λόγγη, η Λόγγη των Μακμάρνουν. Πλησίασε το παράθυρο, ενώ ο σύζυγός της άνοιγε τον διάυλο κι έλεγε:

«Ποιος είναι;»

«*Χίλια συγγνώμη για τη νυχτερινή ενόχληση, Γαληνότατε,*» ήχησε η φωνή ενός διοικητή των φρουρών του παλατιού. «*Αλλά βλέπουμε προς τα δυτικά φωτιές μέσα στο στρατόπεδο.*»

«Μόλις τις είδα κι εγώ. Ξέρεις τι συμβαίνει;»

«*Όχι, Γαληνότατε.*»

Σε λίγο έμαθαν τι συνέβαινε, ενώ οι φωτιές δεν είχαν ακόμα σβήσει αλλά οι μαχητές του στρατεύματος πάλευαν μαζί τους ρίχνοντας νερό με μάνικες.

Ο Σέλιρ, η Ολρέκα, η Ζώθμαλιρ, η Σμαράγδα, ο Σάρθαλιν'χοκ, και ο Φόρναλιν, ο αδελφός του Σέλιρ και Διοικητής Ασφαλείας του Παλατιού, ήταν συγκεντρωμένοι στην Κεντρική Σάλα και μιλούσαν για την κατάσταση. Μαζί τους ήταν ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ, ο οποίος είχε έρθει από το στρατόπεδο.

Κανείς δεν ήξερε ακόμα τι ακριβώς είχε γίνει, ανέφερε ο μεράρχης· κάποιοι πρέπει να είχαν, κάπως, εισβάλει απαρατήρητοι.

«Ή ίσως να ήταν ήδη μέσα,» είπε η Ζώθμαλιρ. «Ίσως προδότες να κρύβονται μες στο στράτευμα.»

«Αυτό μου φαίνεται... λιγότερο πιθανό, Βασίλισσά μου.»

«Γιατί;» *Μήπως επειδή είσαι κι εσύ ένας απ'αυτούς;* πρόσθεσε νοερά η Ζώθμαλιρ, ατενίζοντάς τον με στενεμένα μάτια.

«Διότι δεν είχε γίνει καμιά άλλη δολιοφθορά μέχρι στιγμής. Ούτε στην Όσβελακ ούτε όταν ήρθαμε εδώ.»

Η Σμαράγδα είπε: «Ίσως κάποιοι από τους καινούργιους μαχητές που μπήκαν τώρα στο στράτευμα....»

«Ποιοι καινούργιοι μαχητές, Αρχόντισσά μου;» Ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ γνώριζε μόνο ότι η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν ήταν θεία της Βασίλισσας· δεν ήξερε ότι ήταν και Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου. Δεν ήξερε ο καθένας ποια ήταν η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου. «Αυτοί που έρχονται για να αναπληρώσουν τους Αγωνιστές που φεύγουν δεν είναι “καινούργιοι”· είναι άνθρωποι από άλλες περιοχές του Βασιλείου οι οποίοι ήδη υπηρετούσαν στο Χαρνώθιο Στράτευμα. Οι μόνοι πραγματικά καινούργιοι είναι κάποιοι που έχουμε επιστρατεύσει βιαίως από τους δρόμους της Βορσίραθ. Οι “νυχτοσύλλεκτοι”,

όπως τους λένε οι άλλοι. Αλλά αυτοί βρίσκονται υπό επιτήρηση. Επιπλέον, δεν έχουν τόσες εκρηκτικές ύλες. Δεν έχουν καθόλου εκρηκτικές ύλες. Και δεν τους αφήνουμε να κρατάνε όπλα τη νύχτα. Όπλα έχουν μόνο όταν εκπαιδεύονται ή όταν είναι στη σκοπιά.»

«Ο Μεράρχης ωλ Έσανρεκ μιλά σωστά,» είπε ο Σέλιρ. «Έχει εμπειρία, όπως όλοι ξέρουμε. Μάλλον, κάποιος εισέβαλαν στο στρατόπεδο. Οι ίδιοι, πιθανώς, που έκαναν τη δολιοφθορά, προ ημερών, στον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Σαν Ίσκιου!» Κανένα ίχνος τους δεν είχε βρεθεί ακόμα.

Η Ολρέκα αναστέναξε. «Μα τι γίνεται, τέλος πάντων; Ο κάθε κακούργος μπορεί να κάνει ό,τι θέλει στη Βορσίραθ;» Και προς τη Ζώθμαλιρ: «Είμαι σίγουρη ότι αυτή η σκοτοφαγωμένη ξέρει, αδελφή μου. Ξέρει τα πάντα!»

Η Βασίλισσα δεν χρειαζόταν να ρωτήσει σε ποια αναφερόταν η Λόγγη των Μακμάρνουν. Μιλούσε για τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, φυσικά. Και ίσως να είχε δίκιο.

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε στον Σάρθαλιν. «Μπορούμε να βάλουμε σε εφαρμογή εκείνο το σχέδιο που έχεις προτείνει;»

«Μπορούμε.»

«Αμέσως;»

«Χρειάζεται μια κάποια προεργασία, Βασίλισσά μου.»

«Τι προεργασία;»

«Μαγικής φύσης.»

Ο Σάρθαλιν'χοκ κατέβηκε στα μουντρούμια του παλατιού ξανά, πήγε στον θάλαμο βασανιστηρίων όπου κρατούσαν τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Την είδε κουλουριασμένη μέσα στο στενό κλουβί της, κοιμισμένη.

Δεν είχε σημασία, γι'αυτόν, που κοιμόταν. Στεκόμενος αντίκρυ της άρχισε να κάνει Μαγγανεία Αναλύσεως Σκεπτομορφών. Οι βασικοί τρόποι σκέψης κάποιου δεν άλλαζαν πολύ είτε κοιμόταν είτε όχι. Μόνο οι ειδικά εκπαιδευμένοι μπορούσαν ν'αλλάξουν τις μορφές της σκέψης τους στον ύπνο.

Η Λοτρίνθα κατάλαβε ότι κάποιος ήταν κοντά της· ξύπνησε· αντίκρισε τον μάγο. Ναι, ήταν ο ίδιος, παρότι δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του καλά μέσα από την κουκούλα του. Ήταν σίγουρα ο ίδιος. Τι είχε έρθει να της κάνει τώρα; Τι; Προσπάθησε να

μετακινηθεί, αλλά το κλουβί της δεν της έδινε μεγάλο περιθώριο κίνησης· δεν μπορούσε καν να σηκωθεί όρθια.

Ο Σάρθαλιν συνέχιζε να παρατηρεί τις σκεπτομορφές της Λοτρίνθα τώρα που εκείνη είχε ξυπνήσει. Τις έβλεπε σαν φασματικούς κυματισμούς γύρω από το σώμα της, τις κατανοούσε βάσει των χρωματισμών και των σχηματισμών τους. Για ορισμένα από αυτά τα χρώματα δεν υπήρχαν λέξεις.

Η ώρα περνούσε, και ο Σάρθαλιν το καταλάβαινε, δεν είχε χάσει τον χρόνο· αλλά, επίσης, ο χρόνος τού φαινόταν ασήμαντος.

Εκείνο που ήθελε, κυρίως, ήταν το νοητικό αποτύπωμα της Λοτρίνθα, κι αυτό δεν άργησε να το αρπάξει με το μυαλό του και να το κρατήσει στη μνήμη του. Συνέχισε, όμως, τη Μαγγανεία Αναλύσεως Σκεπτομορφών γιατί οι σκεπτομορφές της κρατούμενης είχαν κάποιο ενδιαφέρον. Οι περισσότερες, βέβαια, δεν τον εξέπλητταν καθόλου: ήταν ακριβώς ό,τι θα περίμενε από μια τρομοκρατημένη, παγιδευμένη, βασανισμένη γυναίκα που ο τρόμος της είχε ενισχυθεί από Ξόρκια Επιπροσθέτου Συναισθηματικής Φορτίσεως. Και τώρα, ο τρόμος αυτός ήταν πολύ έντονος. *Με φοβάται. Φοβάται ότι της κάνω κάτι, ότι κάπως τη βλέπω.*

Ο Σάρθαλιν έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας τις σκεπτομορφές της.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε σε κάποια στιγμή η Λοτρίνθα, και τρόμαξε από την ίδια τη φωνή της· σαν κρώξιμο άγριου πουλιού τής είχε ακουστεί. «Τι θες τώρα;» Ακόμα ένα κρώξιμο.

Ο Σάρθαλιν δεν της απάντησε.

Μετά από κάποια ώρα, όταν ήταν ικανοποιημένος με τις νοητικές πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει, έφυγε αφήνοντάς την συγχυσμένη.

Τι έκανε; αναρωτιόταν η Λοτρίνθα. Τι μου έκανε; Δεν έβλεπε κάτι να είχε συμβεί. Τι μου έκανε; Και άρχισε να κλαίει με λυγμούς, διπλωμένη μες στο κλουβί. Το γεγονός ότι τους είχε πει για τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ δεν έμοιαζε νάχε βελτιώσει την κατάστασή της ή να της είχε δώσει καμιά ευκαιρία για να δραπετεύσει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Δες η ευκαιρία να παρουσιαζόταν αργότερα; Τι άλλο μπορούσε να τους πει για να δημιουργήσει αυτή την ευκαιρία; Της ήταν δύσκολο να σκεφτεί καθαρά.

Ο Σάρθαλιν·чок, εν τω μεταξύ, πήρε τον ανελκυστήρα και ανέβηκε στον όροφο όπου ήταν και τα δωμάτια που φιλοξενούσαν τη

Βασίλισσα. Έξω από την είσοδό τους στέκονταν δύο Βασιλικές Φρουροί – μαύρα κράνη με κλειστές, φιμέ, κρυστάλλινες προσωπίδες.

«Θέλω να της μιλήσω,» τους είπε, και η μία απ'αυτές τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη της.

Σύντομα, ο Σάρθαλιν βρισκόταν στο υπνοδωμάτιο της Βασίλισσας. Η Ζώθμαλιρ ήταν ντυμένη μ'ένα νυχτικό ομίχλης μέσα από το οποίο διαγραφόταν κολακευτικά το ψηλό, μαυρόδερμο σώμα της. Στο τζάκι ήταν αναμμένη μια φωτιά.

«Έγινε;» τον ρώτησε.

Ο Σάρθαλιν, κατεβάζοντας την κουκούλα του μανδύα σκιών, κατένευσε. «Ό,τι χρειαζόταν για τώρα. Τα υπόλοιπα θα γίνουν το πρωί.»

«Έχει τη μνήμη της;»

«Ναι. Αυτά θα γίνουν το πρωί,» επανέλαβε.

«Μέχρι τότε έχουμε αρκετές ώρες... και η Βασίλισσά σου θέλει παρέα.» Άπλωσε το χέρι της προς τη μεριά του.

Ο Σάρθαλιν το φίλησε.

Η Ζώθμαλιρ, πλησιάζοντάς τον, έλυσε τον μανδύα σκιών από τον λαιμό του, αφήνοντάς τον να πέσει στο χαλί λαβυρίνθων.

Το πρωί, πήγε μαζί του στα μπουντρούμια, καθώς και η Σμαράγδα. Στην Ολρέκα είχαν ήδη ζητήσει να μην έρθει, πράγμα που την είχε θυμώσει· αλλά η Σμαράγδα επέμενε.

«Δεν έχεις καθόλου γνώση του Σιλίσβας,» της είχε πει. «Και η παρουσία σου δεν είναι απαραίτητη τώρα.»

«Εσύ όλα τα ξέρεις, θεία, έτσι; Όλα!» Αλλά δεν είχε διαφωνήσει για πολύ. Τους είχε αφήσει και είχε φύγει, καθώς βρισκονταν πλέον μόνοι στην Κεντρική Σάλα, χωρίς τον Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ.

Ο Σέλιρ είχε πει: «Είναι ταραγμένη, Βασίλισσά μου,» και την είχε ακολουθήσει.

Τώρα, η Ζώθμαλιρ πρόσταξε τους δύο μυώδεις, γαλανόδερμους δεσμοφύλακες να βγάλουν τη Λοτρίνθα απ'το κλουβί της και να τη δέσουν καλά. Εκείνοι το έκαναν: την έβγαλαν τραβώντας την, την ξάπλωσαν σ'έναν ξύλινο πάγκο, και έκλεισαν μεταλλικούς κρίκους στους καρπούς και στους αστραγάλους της.

Η Λοτρίνθα είχε πανικοβληθεί. «Τι θέλετε;» ρώτησε. «Τι θέλετε να σας πω; Ρωτήστε με πρώτα! Ρωτήστε με!»

Ο Σάρθαλιν'χοκ την πλησίασε, κι έπιασε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του. «Ησύχασε,» της είπε. «Τίποτα δεν θα πάθεις. Κάνε μόνο ό,τι σου λέω.»

Η Λοτρίνθα έτρεμε και δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Ποιος ήταν τελικά αυτός ο μάγος; αναρωτιόταν. Τώρα έβλεπε επιτέλους το πρόσωπό του από κοντά. Το είχε ξαναδει; Της θύμιζε κάτι;

«Με καταλαβαίνεις;» τη ρώτησε.

«...Ναι.»

«Κοίταζε τα μάτια μου. *Κοίταζέ τα.*»

Η Λοτρίνθα αμέσως έκλεισε τα βλέφαρά της. «Γιατί;»

«Μπορώ ν'ανοίξω τα βλέφαρά σου με το ζόρι. Κοίταζε τα μάτια μου, Λοτρίνθα.»

Δεν άνοιξε τα βλέφαρά της. «Γιατί;» ρώτησε ξανά.

Ο Σάρθαλιν'χοκ έβγαλε μια μικρή δερμάτινη θήκη από μια τσέπη του, κι από μέσα της τράβηξε βελόνες. Άρχισε να τις περνά κάτω απ'το γαλανό δέρμα της Λοτρίνθα, γύρω από τα μάτια της και μέσα στα κοντά, καστανά μαλλιά του κεφαλιού της. Εκείνη άνοιξε τα βλέφαρά της μόλις αισθάνθηκε την πρώτη βελόνα να την κεντρίζει· είδε τι γινόταν· ο πανικός της μεγάλωσε. Έκανε στο πλάι τον λαιμό της αλλά όχι πολύ απότομα· φοβόταν μήπως ο μάγος την κάρφωνε σε λάθος σημείο – όπως στο μάτι.

Ο Σάρθαλιν έπιασε το σαγόνι της με το ένα χέρι, για να κρατήσει το κεφάλι της σταθερό. Τελείωσε μεθοδικά τη δουλειά του, και η Λοτρίνθα διαπίστωσε ξαφνικά ότι δεν μπορούσε να κλείσει τα βλέφαρά της σαν κάτι να αόρατο να τα κρατούσε ανοιχτά, να τα είχε παγιδέψει – κάτι... Τα ίδια της τα νεύρα, μάλλον, ερεθισμένα από τις βελόνες.

Ο Σάρθαλιν κοίταξε τώρα μέσα στα μάτια της, ενώ συνέχιζε να κρατά σταθερά το σαγόνι της με το ένα χέρι, και μурμουρίσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης. Η διαδικασία κράτησε μερικά λεπτά ενώ η Λοτρίνθα αισθανόταν κάτι να σκάλιζε το μυαλό της... και ξάφνου θυμήθηκε ότι έπρεπε να βρει τους φίλους της και να τους ειδοποιήσει για έναν μεγάλο κίνδυνο: Οι άνθρωποι της Βασιλίσσας έρχονταν γι'αυτούς!

Μα, πώς ήταν δυνατόν; Πώς είχε φτάσει σε τέτοιο συμπέρασμα;

Ο Σάρθαλιν, τελειώνοντας με τη Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης, εξακολουθώντας να κρατά το σαγόνι της Λοτρίνθα και να κοιτάζει τα ορθάνοιχτα μάτια της, έκανε Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής, σβήνοντας επιλεκτικά μνήμες από το μυαλό της. Σβήνοντας τις τελευταίες

της μνήμης. Εκτός από αυτήν που εκείνος είχε εμφυτέψει μόλις τώρα – μια εμμονή.

Η Λοτρίνθα αισθάνθηκε να ζαλίζεται, σαν ολόκληρο το σύμπαν να στροβιλιζόταν γύρω από τα μάτια του μάγου. Αισθάνθηκε το μυαλό της να γεμίζει ομίχλες. Πετούσε;

Οι ομίχλες τύλιξαν τα πάντα...

Η Λοτρίνθα είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Ο Σάρθαλιν'χοκ άφησε το σαγόνι της και το κεφάλι της έγειρε στο πλάι, με τα μάτια ακόμα ορθάνοιχτα και με τις νευροβελόνες ακόμα καρφωμένες στο δέρμα της.

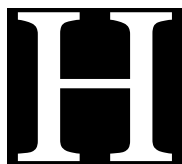
Της έβγαλε μία-μία, γρήγορα, πεπειραμένα, αλλά με προσοχή, και τις έβαλε πάλι στη θήκη την οποία, κατόπιν, έκρυψε στην τσέπη του.

Τα βλέφαρα της Λοτρίνθα, απελευθερωμένα, έκλεισαν.

Ο μάγος στράφηκε στη Βασίλισσα και την Αρχικατάσκοπο του Βασιλείου. «Έτοιμη είναι,» είπε.

Κεφάλαιο 15

Παιχνίδι του Ιουράσκε

μυρωδιά της θάλασσας ήταν που την ξύπνησε. Η μυρωδιά της θάλασσας; Πού βρίσκotan; Ξαπλωμένη επάνω σε κάτι σκληρό. Πλακόστρωτο; Η Λοτρίνθα άνοιξε τα μάτια, είδε από πάνω της τον πρωινό ουρανό ανάμεσα από δυο πολυκατοικίες. Ανασηκώθηκε, πονώντας παντού. Κοίταξε γύρω της: ένα σοκάκι. Από τη μια οδηγούσε σε αδιέξοδο, από την άλλη έβγαζε στο λιμάνι. Και το αναγνώριζε αυτό το λιμάνι. Ήταν το Μεγάλο Λιμάνι της γενέτειράς της, της Βορσίραθ.

Πώς βρέθηκα εδώ; Μαζί με τον Ραμάλθιν, τη Σιράλια, και τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ δεν ήταν; Δεν βρίσκotan σ'εκείνο το ημιμπόγειο στην πίσω μεριά της πιλοτής-;

Έπρεπε να τους ειδοποιήσει! Οι άνθρωποι της Βασίλισσας έρχονταν γι'αυτούς!

Πώς το ξέρω; Πώς...; Ήταν σίγουρη ότι το ήξερε, αλλά δεν θυμόταν πώς ακριβώς το ήξερε.

Πώς βρέθηκα εδώ;

Άπλωσε το χέρι της και πιάστηκε απ'τον τοίχο παραδίπλα. Ορθώθηκε, πονώντας απ'το κεφάλι ως τα πόδια. Ήταν ντυμένη με την κάπα της, παρατήρησε, με τα ταξιδιωτικά της ρούχα. *Γιατί κοιμήθηκα στο πλακόστρωτο; Και γιατί πονάω έτσι; Πού ήταν χτες βράδυ;*

Βράδυ...

Α, ναι! Είχαν πάει να κάνουν ζημιά στους εξοπλισμούς που έρχονταν για τον στρατό της Βασίλισσας μέσω σιδηροδρόμου. Είχαν χτυπήσει το τρένο. Και μετά, καθώς έφευγαν, κάποιοι τους είχαν ρίξει καπνούς και τους είχαν επιτεθεί. Ένας λυκοκαβαλάρης είχε έρθει καταπάνω της, είχε πετάξει κάτω τον Ραμάλθιν, την είχε αρπάξει, της είχε φορέσει παραλυτικό κολάρο, την είχε ανεβάσει στη σέλα του λύκου του, και είχε φύγει. Την είχε πάει στο Παλάτι της Βορσίραθ, μα τον Νούρκας! Την είχε ρίξει μπροστά στην πύλη, φωνάζοντας τ'όνομά της και ότι τη βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι.

Και μετά;

Η Λοτρίνθα δε θυμόταν τι είχε συμβεί μετά. *Πώς είναι δυνατόν;*

Για ένα πράγμα, όμως, ήταν σίγουρη – *σίγουρη* – ότι οι άνθρωποι της Βασίλισσας πήγαιναν να βρουν τους φίλους της. Και έπρεπε να τους ειδοποιήσει, αμέσως!

Σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας της, βγήκε απ'το σοκάκι. Κοίταξε τριγύρω, να δει μήπως κανείς την παρακολουθούσε. Δεν πρόσεξε κανέναν να την κοιτάζει με ιδιαίτερο τρόπο.

Προχώρησε στον δρόμο κοντά στις προβλήτες, ρίχνοντας ματιές πάνω απ'τον ώμο της. Εξακολουθούσε να μη νομίζει ότι κανείς την παρακολουθούσε.

Τι είχε γίνει στο παλάτι; Γιατί δεν το θυμόταν; Πώς είχε μάθει ότι οι φίλοι της κινδύνευαν; Και γιατί το σώμα της πονούσε τόσο; Γιατί πονούσε από πάνω ως κάτω; Λες και την είχαν βασανίσει, μα τους θεούς!

Την είχαν όντως βασανίσει; Και τους είχε ξεφύγει; Τους είχε ακούσει να λένε κάτι για τους φίλους της και τους είχε ξεφύγει; Είχε κρυφτεί σ'εκείνο το σοκάκι για να περάσει η νύχτα;

Γιατί δεν θυμάμαι τίποτα;

«Έχει ξυπνήσει,» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ. «Μετακινείται.» Αφού είχε πάρει το νοητικό της αποτύπωμα με τη Μαγγανεία Αναλύσεως Σκεπτομορφών, μπορούσε τώρα, με το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Νοητικού Αποτυπώματος, να ξέρει πού βρισκόταν η Λοτρίνθα σε σχέση με εκείνον, ακόμα και σε αρκετά μεγάλες αποστάσεις. Για έναν έμπειρο Διαλογιστή σαν αυτόν, μάλιστα, η διαδικασία δεν απαιτούσε και τόση αυτοσυγκέντρωση· μπορούσε συγχρόνως να μιλά, να κινείται.

Ήταν καθισμένος σε μια ταβέρνα του Μεγάλου Λιμανιού γνωστή ως *Το Σανδάλι της Μαρμόκου*, όχι και πολύ μακριά από εκεί όπου είχαν αφήσει τη Λοτρίνθα. Μαζί του, στο ίδιο τραπέζι, κάθονταν η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν και ο Βέρδαλιρ ωλ Κάνβερεκ, ένας διοικητής των μαχητών του Δούκα της Βορσίραθ. Στο ένα τραπέζι παραδίπλα, ήταν έξι μαχητές του Δούκα· και στο άλλο τραπέζι παραδίπλα, έξι ακόμα.

«Οδήγησέ μας,» είπε η Σμαράγδα.

Ο Σάρθαλιν'χοκ σηκώθηκε από την καρέκλα με το ραβδί του στο χέρι. Βγήκε από το *Σανδάλι της Μαρμόκου* με τη Σμαράγδα δίπλα του και τους μαχητές του Δούκα να τους ακολουθούν.

Η Αρχικατάσκοπος έφερε το βραχιόλι της – που έκρυβε τηλεπικοινωνιακό πομπό – κοντά στα χείλη της και μίλησε στη Βασίλισσα: «Μόλις ξεκινήσαμε.»

Η Λοτρίνθα είδε αφίσες κολλημένες στους δρόμους. Αφίσες που μιλούσαν για εξέγερση, και που ανέφεραν και το όνομά της! Έλεγαν πως ήταν αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ, και πως ήταν μέλος κάποιας κρυφής αντίστασης εδώ.

Είχε την αίσθηση ότι είχε ξυπνήσει από ένα όνειρο για να βρεθεί μέσα σ'ένα άλλο... Τι ήταν αυτά που έβλεπε; Δε θυμόταν να υπήρχαν τέτοιες αφίσες στους δρόμους της Βορσίραθ προτού κάνουν τη δολιοφθορά στο τρένο. Πριν από μια μέρα, δηλαδή... Είχαν εμφανιστεί δια νυκτός; *‘Η εγώ έχω χάσει τις μέρες; Τι δεν θυμάμαι; Τι δεν θυμάμαι; Νόμιζε ότι είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ... Αλλά εγώ δεν ναυάγησα σε άλλη διάσταση, μα τον Νούρκας!*

Τι δεν θυμάμαι;

Καθώς αυτές οι μπερδεμένες σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό της, δεν είχε σταματήσει στιγμή να κινείται. Βάδιζε, βάδιζε, βάδιζε. Ούτε αργά αλλά ούτε και βιαστικά. Και πάντα κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, μήπως την ακολουθούσαν. Έπρεπε να ειδοποιήσει τους φίλους της για τους ανθρώπους της Βασίλισσας που έρχονταν να τους βρουν! Δεν είχε χρόνο. Το ήξερε πως δεν είχε χρόνο!

Τα πόδια της πονούσαν, αλλά όχι χαμηλά. Πονούσαν στα γόνατα και στους γοφούς, σαν να ήταν πιασμένα. Τι της είχαν κάνει μέσα στο παλάτι; Πρέπει να την είχαν βασανίσει. Να την είχαν χτυπήσει. Νόμιζε ότι αισθανόταν τραύματα επάνω της, αλλά τώρα δεν είχε περιθώριο να σταματήσει, να σηκώσει τα ρούχα της, και να κοιτάξει. Θα κοίταζε αργότερα – όταν είχε ειδοποιήσει τους φίλους της για τον κίνδυνο και είχαν φύγει από εκείνο το ημιυπόγειο πηγαίνοντας σε κάποιο πιο ασφαλές μέρος–

Μήπως εγώ τούς πρόδωσα; Με βασάνισαν και τους πρόδωσα; Έτσι ξέρω ότι τώρα έρχονται να τους βρουν; Το άγχος της μεγάλωσε. Το βάδισμά της επιταχύνθηκε. Πρέπει να είμαι προσεχτική. Πολύ προσεχτική. Τσως ήδη να είν' αργά.

Έψαξε μες στην κάπα της για όπλα. Βρήκε μόνο ένα ξιφίδιο. Δε νόμιζε ότι ήταν δικό της. Πρέπει να τόχε αρπάξει από κανέναν φρουρό του Δούκα, προκειμένου να δραπετεύσει. Κάτι έγινε, και δεν το

θυμάμαι! Το μυαλό μου τόχει απορρίψει. Χρειάζομαι ξεκούραση. Αλλά μετά. Μετά. Τώρα έπρεπε να βιαστεί.

Αντίκρισε την όψη της επάνω σε μια κολόνα. Μια αφίσα που έγραφε ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΗ, και πρόσφερε και αμοιβή για τη σύλληψή της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε δει τέτοιο πράγμα στη Βορσίραθ, φυσικά.

Έκρυψε καλύτερα το πρόσωπό της μες στην κουκούλα της κάπας της και συνέχισε.

Δεν ήταν μικρή η απόσταση ως τα νότια σύνορα του Μεγάλου Λιμανιού, εκεί όπου ξεκινούσαν οι Στρεβλές Γειτονιές. Έκανε παραπάνω από μισή ώρα μέχρι να φτάσει. Αλλά δεν τόλμησε να προσπαθήσει να γνώψει σε επιβατηγό όχημα· δεν συμφέρουν αυτά όταν είσαι καταζητούμενη.

Κοίταξε το ρολόι στον καρπό της καθώς έμπαινε στις Στρεβλές Γειτονιές. Δυο ώρες πριν από το μεσημέρι...

Τελευταία, είχε μάθει τούτη την κακόφημη συνοικία πολύ καλύτερα απ'ό,τι την ήξερε παλιά, αλλά και πάλι νόμιζε ότι μπορούσε να χαθεί εδώ, μες στα στριφτά δρομάκια κι ανάμεσα στα γερτά οικοδομήματα, όπου δεν υπήρχε ίχνος ρυμοτομίας.

Δυσκολεύτηκε λίγο να βρει την πολυκατοικία στην πιλοτή της οποίας ήταν το ημιυπόγειο όπου τους είχε οδηγήσει η Πέρλα, η κόρη της Ζάμαρνιθ και του Νέλδουρ. Κι όταν έφτασε εκεί κοίταξε προσεχτικά πίσω της και τριγύρω για οτιδήποτε το ύποπτο. Μη βλέποντας κάτι που θα την ανησυχούσε, μπήκε στην πιλοτή, πήγε στην πισινή μεριά της, και έσπρωξε προσεχτικά το ένα φύλλο της μεταλλικής πόρτας.

Άνοιξε χωρίς πρόβλημα. Δεν ήταν κλειδωμένη.

Το εσωτερικό ήταν σκοτεινό. Ούτε ένας φωτόλιθος δεν υπήρχε.

Η Λοτρίνθα μπήκε με επιφυλακτικά βήματα. «Νέλδουρ;» ρώτησε το σκοτάδι.

Το σκοτάδι δεν απάντησε.

Η Λοτρίνθα έκανε ακόμα μερικά προσεχτικά βήματα. «Ραμάλθιν; Σιράλια; Είναι κανείς εδώ;»

Απάντηση δεν έλαβε.

Έψαξε τα ρούχα της, μήπως είχε φακό ή φωτόλιθο επάνω της, αλλά δεν βρήκε τίποτα. Πάτησε το κουμπί στο ρολόι της το οποίο έκανε φως ν'ανάβει, αλλά αυτό ήταν πολύ περιορισμένο για να ερευνήσει τον χώρο. Προσπάθησε, όμως, όσο καλύτερα μπορούσε. Οι κουρτίνες

των ψευδοδοματίων ήταν τραβηγμένες, παρατήρησε καθώς βημάτιζε, και μέσα ήταν μόνο κάτι παλιά πράγματα – αυτά που είχαν βρει εδώ όταν είχαν πρωτοέρθει.

Έχουν φύγει, συμπεράνε. Δε μένουν πια σε τούτο το μέρος.

Ήρθαν οι άνθρωποι της Βασίλισσας πριν από εμένα; Δε μπορούσε να είναι σίγουρη. Ειδικά αφού δεν θυμόταν τίποτα.

Βγήκε απ'το ημιυπόγειο κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Έφυγε από την πολυκατοικία και βάδισε προς το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*. Θυμόταν τον δρόμο· τον είχαν κάνει ξανά και ξανά με τον Νέλδουρ και τους άλλους.

Δεν άργησε να φτάσει, αλλά δεν μπήκε αμέσως. Στάθηκε σε μια γωνία, πρώτα· έριξε ακόμα μια ματιά γύρω της. Την παρακολουθούσε κανείς; Όχι, κανείς δεν φαινόταν να την παρακολουθεί. Καθοδόν είχε δει κάμποσες ύποπτες φάτσες, αλλά αυτό ήταν επειδή περπατούσε μέσα στις Στρεβλές Γειτονίες – το μέρος ήταν γεμάτο φτωχούς, παράζενους, απατεώνες, και κακούργους: η χειρότερη συνοικία της Βορσίραθ, από παλιά.

Η Λοτρίνθα πήρε μια βαθιά ανάσα– Δυσκολευόταν ν'αναπνεύσει; Τώρα το συνειδητοποίησε. Έτριψε τη μύτη της–

Η μύτη μου! Γιατί ήταν έτσι η μύτη της; Την ψηλάφησε, νιώθοντας κάποιο πόνο αλλά όχι πολύ. Η μύτη της ήταν σπασμένη! Όμως πρέπει να είχε περάσει κάποιος καιρός από τότε που είχε σπάσει, αλλιώς λογικά θα πονούσε πολύ περισσότερο. Πόσος καιρός είχε περάσει; Πόσα πράγματα δεν θυμάμαι; Αισθάνθηκε τρόμο. Τι είχε συμβεί μες στο Παλάτι της Βορσίραθ;

Πρέπει να βρω τον Ραμάλθιν και τους άλλους. Και όχι μόνο επειδή οι άνθρωποι της Βασίλισσας τούς έψαχναν – αλλά και γι'αυτό, φυσικά. Κάτι μέσα της της έλεγε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να τους ειδοποιήσει ότι τους κυνηγούσαν. Τώρα!

Η Λοτρίνθα μπήκε στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*. Παρατήρησε τη συνηθισμένη κίνηση εκεί. Είδε την Πέρλα να δίνει ποτά σε δυο γυναίκες σ'ένα τραπέζι οι οποίες έμοιαζαν για αλήτισσες το λιγότερο. Στο βάθος, στο μπαρ, στεκόταν η Ζάμαρνιθ, μαυρόδερμη, στρογγυλοπρόσωπη, με τα γαλανά μαλλιά της κουρεμένα κράνος των θεών, τα νύχια της θαλασσοβαμμένα, ντυμένα εκκεντρικά όπως πάντα: εσάρπα αράχνης περασμένη μέσα σε γιλέκο σαύρας (αντρικό ένδυμα), και τίποτ' άλλο από τη μέση κι επάνω, μάλλον ούτε καν

στηθόδεσμος· από τη μέση και κάτω, φούστα γλυκού απογεύματος και μπότες καταστρώματος. Κάπνιζε ένα στριφτό τσιγάρο.

Η Λοτρίνθα την πλησίασε. «Ζάμαρνιθ...» είπε μέσα απ'την κουκούλα της.

Τα μάτια της Ζάμαρνιθ γούρλωσαν. «Εσύ... Μα τα κόλπα του Ιουράσκει!» Έσβησε το τσιγάρο της στο πήλινο τασάκι πάνω στο μπαρ. «Πώς-;»

«Πού είν' ο Νέλδουρ; Πού είν' οι άλλοι; Δεν είναι πια σ'εκείνο το ημιμπόγειο, έτσι; Πήγα και δεν ήταν κανείς εκεί.»

«Τι σου έκαναν, μα τα κωλομέρια του Νούρκας; Πώς τους ξέφυγες; Τα χάλια σου έχεις!»

Από το πρόσωπό μου το κατάλαβε; Από τη μύτη μου; «Δεν... δε θυμάμαι, Ζάμαρνιθ. Δεν είμαι σίγουρη...»

«Τι εννοείς;»

«Πού είναι ο Νέλδουρ κι οι άλλοι;»

«Μου είπε ότι σ'έπιασαν, ότι σε πήγαν στο παλάτι» – χαμηλόφωνα, πολύ χαμηλόφωνα – «ότι σε κρατούσαν αιχμάλωτη. Πώς τους ξέφυγες, μα την ουρά του Ιουράσκει;»

«Σου λέω – *δε θυμάμαι*. Δεν ξέρω τι έγινε. Αλλά ο Νέλδουρ κι οι άλλοι κινδυνεύουν – πρέπει να τους βρω οπωσδήποτε! Τους κυνηγάνε, Ζάμαρνιθ.»

«Τι στους δαίμονες του Ακατονόμαστου» (έτσι αναφέρονταν στο Παντοβόρο Σκότος μερικές φορές, προληπτικά) «είν' αυτά που λες; Δε σε καταλαβαίνω.» Και την έπιασε απ'το μπράτσο. «Έλα μαζί μου!»

Η Λοτρίνθα την ακολούθησε δίχως δισταγμό· την άφησε να την παρασύρει πίσω από το μπαρ και μέσα σε μια μικρή πόρτα. Βρέθηκαν σε μια αποθήκη ποτών λίγο μεγαλύτερη από ντουλάπα.

«Πες μου τι έγινε,» ζήτησε η Ζάμαρνιθ. «Πες μου *ακριβώς* τι έγινε.»

«Δε θυμάμαι.»

«Τι δε θυμάσαι;»

Η Λοτρίνθα τής είπε τα γεγονότα μέχρι εκεί όπου τα θυμόταν, μέχρι την πύλη του κήπου του παλατιού. «Αλλά αυτά δεν έγιναν χτες βράδυ, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και όχι· έχουν περάσει *μέρες* από τότε που ο Νέλδουρ κι οι άλλοι έφυγαν.»

«Πού είναι τώρα;»

«Εσύ πώς βρέθηκες εδώ;» Μεσ στο ασθενικό φως του φωτόλιθου που είχε βγάλει από την τσέπη του γιλέκου σαύρας της, η Ζάμαρνιθ την κοίταζε με καχυποψία, ή ήταν η ιδέα της;

Η Λοτρίνθα τής απάντησε ότι είχε ξυπνήσει στο Μεγάλο Λιμάνι και ότι θυμόταν πως έπρεπε να ειδοποιήσει τον Νέλδουρ και τους άλλους, γιατί οι άνθρωποι της Βασίλισσας τούς κυνηγάνε. Κι αυτό ήταν το μόνο που θυμόταν.

«Δε νομίζω ότι μου τα λες όλα, Λοτρίνθα...»

«Δε σου λέω ψέματα, μα τον Νούρκας! Δε θυμάμαι τίποτ' άλλο.»

Η Ζάμαρνιθ πρέπει να διέκρινε την απόγνωση στην όψη της, γιατί η δική της όψη μαλάκωσε. Αναστέναξε. «Εντάξει...»

«Πού είναι ο Νέλδουρ; Σε παρακαλώ, πες μου. Δεν είναι τώρα ώρα για να λες λίγα και να κρύβεις πολλά, Ζάμαρνιθ. Σε παρακαλώ!»

«Δε μπορώ να σου πω πού είναι.»

«Ζάμαρνιθ—!»

«Δεν μπορώ να σου πω. Δεν γνωρίζω. Ο Νέλδουρ δεν με πληροφόρησε πού θα πήγαιναν, για λόγους ασφαλείας. Φοβόταν ότι ίσως να τον κυνηγούσαν οι άνθρωποι του Δούκα, υποθέτω, αφού πήγαν εσένα στο παλάτι—»

«Το ήξερε ότι με πήγαν στο παλάτι; Πώς;»

Η Ζάμαρνιθ τής απάντησε: «Μου είπε ότι δύο φίλοι σου επισκέφτηκαν το Κάτω Κέντρο και εκεί το άκουσαν. Δε μπήκε σε λεπτομέρειες.»

«Δύο φίλοι μου;» *Ο Ραμάλθιν και η Σιράλια;*

«Δε μπήκε σε λεπτομέρειες,» επανέλαβε η Ζάμαρνιθ.

«Πώς μπορώ τώρα να τους βρω; Έχεις έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό;»

«Ναι, αλλά ο Νέλδουρ μού ζήτησε να τον καλέσω μόνο σε περίπτωση μεγάλης ανάγκης, γιατί ίσως να—»

«Μα είναι περίπτωση μεγάλης ανάγκης!»

Η Ζάμαρνιθ έσμιξε τα χείλη, συλλογισμένα.

«Πρέπει να τους μιλήσω, να μάθω πού—»

«Εντάξει. Θα σου δώσω τον πομπό μου, αλλά δεν θα τους καλέσεις από εδώ. Θα βγεις έξω, θ'απομακρυνθείς, και τότε θα τους καλέσεις. Και μετά δεν θα επιστρέφεις. Θα μου δώσεις πίσω τον πομπό κάποια άλλη στιγμή. Συμφωνείς;»

«Φοβάσαι ότι παρακολουθούν το καπηλειό;»

«Οτιδήποτε μπορεί να συμβαίνει. Μάλλον δε θάχεις ακούσει τις τελευταίες φήμες που κυκλοφορούν στην πόλη· αλλά δεν είδες τις αφίσες στους δρόμους;»

«Αυτές που μιλάνε για εξέγερση; Και για εμένα;»

«Ναι. Όπως καταλαβαίνεις, οι άνθρωποι του Δούκα βρίσκονται σε επιφυλακή παντού.»

«Ποιοι κολλάνε αυτές τις αφίσες, Ζάμαρνιθ;»

«Δεν έχω ιδέα, και ούτε κανένας που ξέρω έχει ιδέα.»

«Δε μπορεί νάναι άνθρωποι της Κόμισσας. Αν ήταν, ο Νέλδουρ θα το γνώριζε. Τι σου έχει πει;»

«Δεν έχουμε μιλήσει για το θέμα. Η τελευταία κουβέντα που κάναμε ήταν όταν έφυγαν από το ημιγυμνάσιο.»

»Πάμε τώρα να σου δώσω τον πομπό.» Άνοιξε την πόρτα της μικρής αποθήκης ποτών.

Βγήκαν πάλι πίσω από το μπαρ, και η Ζάμαρνιθ έκανε νόημα στη Λοτρίνθα να καθίσει σ'ένα από τα ψηλά σκαμνιά ενώ εκείνη απομακρυνόταν μπαίνοντας σε μια άλλη πόρτα.

Η Λοτρίνθα έριξε μια ματιά στους πελάτες. Την παρακολουθούσε κανείς; Δεν το νόμιζε...

Αλλά έκανε λάθος.

Ανάμεσα στους πελάτες ήταν δύο γνωστοί της τους οποίους εκείνη τώρα δεν αναγνώριζε: ο Σάρθαλιν'χοκ και η Σμαράγδα αλ Μακμάρνον, καθισμένοι σ'ένα τραπέζακι, κουκουλωμένοι. Περιμένοντας και παρατηρώντας. Ενώ ο μάγος ακόμα ανίχνευε το νοητικό αποτύπωμα της Λοτρίνθα.

«Μιλούσε μ'αυτή τη γυναίκα,» ψιθύρισε η Σμαράγδα, «εκεί μέσα.»

«Ποια είναι; Η ιδιοκτήτρια του καπηλειού;»

«Μάλλον. Και μάλλον είναι μπλεγμένη με τους γνωστούς της Λοτρίνθα – τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.»

«Να καλέσουμε μέσα τον διοικητή ωλ Κάνβερικ και τους μαχητές του;»

«Όχι ακόμα.» Η Σμαράγδα κάπνιζε ένα τσιγάρο, ήρεμα, σαν γάτα που παρακολουθεί το θήραμά της.

Η Ζάμαρνιθ βγήκε πάλι από εκείνη την πόρτα και πλησίασε τη Λοτρίνθα. Της ψιθύρισε: «Αυτός είναι. Να μου τον προσέχεις,» χωρίς η Σμαράγδα κι ο Σάρθαλιν να μπορούν να την ακούσουν. Η Σμαράγδα, μάλιστα, δεν μπορούσε καν να διαβάσει τα χείλη της, έτσι όπως η εκκεντρικά ντυμένη γυναίκα ήταν γυρισμένη.

Η Ζάμαρνιθ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα απ'το γιλέκο σαύρας της και τον έδωσε στη Λοτρίνθα.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε εκείνη.

Η Ζάμαρνιθ την έπιασε απ'το μπράτσο προτού η Λοτρίνθα φύγει.
«Να έχεις το νου σου.»

Η Λοτρίνθα κατένευσε. Γλίστρησε απ'τη λαβή της αδελφής του Νέλδουρ, πέρασε ανάμεσα απ'τα τραπέζια του καπηλειού, και βγήκε στον δρόμο. Βάδισε τυχαία, απλώς για ν'απομακρυνθεί, όπως της είχε ζητήσει η Ζάμαρνιθ.

Ο Διοικητής Βέρδαλιρ ωλ Κάνβερεκ και οι μαχητές του δεν την είδαν, καθώς περίμεναν σε κάποια απόσταση από την είσοδο του *Καπηλειού του Ανόητου Υπηρέτη*, σύμφωνα με τις εντολές τους.

Ο Σάρθαλιν'χοκ και η Σμαράγδα, όμως, βγήκαν απ'το καπηλειό μια στιγμή μετά τη Λοτρίνθα.

Η Ζάμαρνιθ ωλ Ένφερεκ, πάντα σε επιφυλακή, το πρόσεξε: είδε τους δύο κουκουλοφόρους να φεύγουν, βιαστικά ίσως. *Για τη Λοτρίνθα; Ένα ρίγος ανησυχίας τη διέτρεξε απ'τις πατούσες ως τον αυχένα. Γαμώ τα κωλομέρια του Νούρκας! Πράκτορες του Δούκα στο καπηλειό μου; Δε νόμιζε ότι αυτοί οι δύο ήταν εκεί προτού εκείνη και η Λοτρίνθα μπουν στην αποθήκη ποτών...*

Έκανε νόημα στην Πέρλα.

Η κόρη της πλησίασε, σβέλτα. «Τι είναι, μαμά;» Έβλεπε πως η όψη της μητέρας της ήταν ανήσυχη.

«Αυτοί οι δυο που ήταν εκεί» – έδειξε το άδειο τραπέζι με το βλέμμα της – «τους είδες καλά;»

«Έφυγαν;»

«Ναι. Μόλις. Τους είδες καλά;»

«Δεν τους είχα πλησιάσει ακόμα. Τώρα θα τους πλησίαζα, να τους ρωτήσω τι θέλουν να τους φέρω.»

Η Ζάμαρνιθ σκέφτηκε: *Αν ήταν εδώ για τη Λοτρίνθα, αυτό μπορεί να βάλει τον Νέλδουρ σε κίνδυνο.* «Μείνε στο καπηλειό, Πέρλα. Κι έχει το νου σου.»

Η κόρη της ήξερε ότι η σιωπή είναι σύνεση, έτσι δεν μίλησε. Η Ζάμαρνιθ πήρε την κάπα παλαιών χρόνων που ήταν κρυμμένη κάτω απ'το μπαρ, την έριξε στους ώμους της, σήκωσε την κουκούλα στο κεφάλι, και βγήκε απ'το καπηλειό. Μέσα στην κάπα ήταν και κάποια μικρά όπλα.

Η Ζάμαρνιθ δεν χρειάστηκε να πάει μακριά. Στη γωνία αντίκρυ της είδε καμιά ντουζίνα μαχητές του Δούκα συγκεντρωμένους: κι ανάμεσά τους βρίσκονταν οι δυο κουκουλοφόροι από το μαγαζί της. Αυτοί πρέπει να ήταν· δεν μπορεί να ήταν άλλοι. Η Ζάμαρνιθ αμέσως κρύφτηκε στις σκιές πλάι στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*. Η Λοτρίνθα δεν φαινόταν πουθενά. *Δεν την ακολουθούν;*

Μετά από μερικές στιγμές, όμως, καβάλησαν τους γιγαντόλυκούς τους κι έφυγαν. Χωρίς να βιάζονται. Κι αυτός ο κουκουλοφόρος κρατούσε ραβδί όπως εκείνα που κρατάνε οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών: είχε κρυστάλλους και καθρεφτάκια επάνω του. Μες στο καπηλειό, καθισμένος, το είχε κατεβασμένο, ακουμπισμένο στα γόνατά του, κρυμμένο στη σκιά του τραπεζιού· μετά το είχε σηκώσει, καθώς έβγαινε μαζί με τον άλλο κουκουλοφόρο που ίσως να ήταν γυναίκα.

Ο μάγος τώρα φαινόταν να προπορεύεται καβάλα στον καφετότριχο γιγαντόλυκό του. *Κατασκοπεύουν τη Λοτρίνθα με μαγεία;* Η Ζάμαρνιθ αισθάνθηκε ακόμα ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Ήταν ανόητο να τους ακολουθήσει, το ήξερε· αλλά, κάνοντας από μέσα της μια γρήγορη προσευχή στον Ιουράσκει, τους ακολούθησε. Από σκιά σε σκιά. Τυλιγμένη στην κάπα παλαιών χρόνων.

Η Λοτρίνθα νόμιζε ότι είχε πια απομακρυνθεί αρκετά. Δε μπορεί από εδώ να έβαζε τη Ζάμαρνιθ σε κίνδυνο – αν υπέθετε κανείς ότι όντως υπήρχε κίνδυνος. Ο μόνος κίνδυνος ήταν για τους φίλους της τώρα – οι άνθρωποι της Βασίλισσας έρχονταν να τους βρουν!

Έχοντας σταματήσει στη γωνία ενός από τους στριφτούς δρόμους των Στρεβλών Γειτονιών, κάτω από ένα παλιό μπαλκόνι (που ήλπιζε να μη γκρεμιζόταν σήμερα), έβγαλε τον πομπό της Ζάμαρνιθ από την κάπα της και πάτησε τα πλήκτρα για τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού του Ραμάλθιν.

Καμιά εκατοστή μέτρα πίσω της, ο Σάρθαλιν'χοκ έγνεψε στους μαχητές του Δούκα να σταθούν. «Δεν κινείται πια,» είπε.

«Μπήκε κάπου πάλι;» ρώτησε η Σμαράγδα.

«Ίσως.»

Πήδησε απ'τη σέλα του γιγαντόλυκού της. «Πάμε να δούμε.»

Ο Σάρθαλιν'χοκ τη μιμήθηκε, γνέφοντας ξανά στον διοικητή ωλ Κάνβερεκ να περιμένει.

Οι δυο τους, ο Μάγος της Βασίλισσας και η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου, βάδισαν γρήγορα αλλά προσεχτικά προς τα εκεί όπου είχε πάει η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Ο πρώτος, φυσικά, εξακολουθούσε να την εντοπίζει με το μυαλό του, έχοντας το νοητικό αποτύπωμά της στη μνήμη του. Μόνο άλλη μια φορά είχε χρειαστεί να κάνει το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Νοητικού Αποτυπώματος όσο παρακολουθούσαν τη Λοτρίνθα.

Την είδαν τώρα, εκείνος και η Σμαράγδα, κάτω από ένα παλιό μπαλκόνι, να έχει έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό στ'αφτί της, να μιλά ψιθυριστά.

Ο Σάρθαλιν αμέσως έβγαλε τον δικό του πομπό και άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Υποκλοπής, αρπάζοντας με το μυαλό του τη συχνότητα στην οποία μιλούσε η Λοτρίνθα και μεταφέροντάς την στη συσκευή του.

Η φωνή της και η φωνή του συνομιλητή της άρχισαν ν'ακούγονται από το μέγαφωνο...

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ραμάλθιν κουδούνισε μέσα στην εγκαταλειμμένη αποθήκη του Υφαντουργείου, παραξενεύοντας και εκείνον και τους υπόλοιπους. Όλων τα μάτια στράφηκαν επάνω του. Ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος και ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, που πάλευαν ημίγυμνοι καθώς ο πρώτος μάθαινε στον δεύτερο τις Λαβές της Απάτης (όπως έλεγαν αυτή την τεχνική μάχης των δρόμων οι πιστοί του Ιουράσκει), έπαψαν να παλεύουν. Η Κέσριμιθ, η Κρυστάλλω η Παίχτρια, και η Ζιρίνα η Αλαφροχέρα, που έπαιζαν *Μακρινούς Δρόμους* με την Τράπουλα του Δόλου (μια τράπουλα αφιερωμένη στον Ιουράσκει και, ουσιαστικά, παράνομη – αν και αρκετά καταστήματα την έκρυβαν κάτω απ'τον πάγκο), έπαψαν να παίζουν.

Η Σιράλια'χοκ, που διαλογιζόταν καθισμένη οκλαδόν, άνοιξε τα βλέφαρά της αλλά κράτησε τον Σιλίσβας στον νου της.

«Ποιος δαίμονας είναι;» ρώτησε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, που έφτιαχνε, με ξύλα και χρωματιστά νήματα, ένα μικρό είδωλο του Πεπρωμένου, αλλά τώρα είχε σταματήσει.

Ο Ραμάλθιν κοίταξε την οθόνη του πομπού του, συνοφρυωμένος. «Δεν ξέρω αυτό τον κώδικα...»

«Μην απαντήσεις ακόμα!» Ο Νέλδουρ πετάχτηκε όρθιος, πλησιάζοντάς τον για να κοιτάξει κι εκείνος τη μικρή οθόνη του πομπού.

Και η Σιράλια σηκώθηκε επίσης, πηγαίνοντας προς τη μεριά τους.

Ο Αρχικαλεστής είπε: «*Η Ζάμαρνιθ, μα τα μονοπάτια του Πεπρωμένου! Αυτός είναι ο κώδικας του πομπού της Ζάμαρνιθ.*»

«*Από το Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη;*» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«*Ναι.*»

«*Και πώς ξέρει τον δικό μου κώδικα;*»

«*Το Πεπρωμένο μυστήρια παιχνίδια παίζ– Στάσου!*»

Αλλά ο Ραμάλθιν είχε ήδη πατήσει το πλήκτρο για την αποδοχή της κλήσης.

Μια γνώριμη γυναικεία φωνή ακούστηκε απ'το megάφωνο: «*Ραμάλθιν;*»

«*Λοτρίνθα! Εσύ είσαι, Λοτρίνθα;*»

«*Ναι. Πού είστε; Προσπαθώ να σας βρω, μα τον Νούρκας! Η Ζάμαρνιθ λέει ότι φύγατε και δεν της είπατε πού θα πάτε–*»

Ο Νέλδουρ τη διέκοψε: «*Στο καπηλειό είσαι, Λοτρίνθα;*»

«*Όχι. Τώρα όχι. Δεν ήθελε να σας καλέσω από εκεί. Μου έδωσε όμως τον πομπό της. Πού είστε;*»

«*Ήσουν αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ, δεν ήσουν;*»

«*Ναι, αλλά... κάπως δραπέτευσα. Δε θυμάμαι πώς–*»

«*Τι εννοείς, δεν θυμάσαι πώς;*»

«*Δεν θυμάμαι, Νέλδουρ! Δεν ξέρω γιατί, αλλά δεν θυμάμαι. Όμως άκουσέ με – ένα πράγμα το θυμάμαι: Οι άνθρωποι της Βασίλισσας έρχονται να σας βρουν. Πρέπει να φύγετε! Δεν ξέρω πώς το ξέρω, αλλά το ξέρω – το θυμάμαι.*»

Η Σιράλια, νιώθοντας τις τρίχες της να ορθώνονται, μίλησε: «*Δε θυμάσαι τίποτ' άλλο απ'την αιχμαλωσία σου εκτός από αυτό, μα τον Νούρκας;*»

«*Σιράλια;*»

«*Ναι, εγώ είμαι. Και σε ξαναρωτάω, Λοτρίνθα: Δε θυμάσαι τίποτ' άλλο απ'την αιχμαλωσία σου εκτός από αυτό;*»

«*Ναι.*»

«*Έχεις ξεχάσει τα πάντα;*»

«*Δε θυμάμαι τίποτα. Μόνο ότι εκείνος ο λυκοκαβαλάρης με άρπαξε, μ'έριξε στη σέλα του λύκου του, μπροστά του, και μετά με πέταξε έξω απ'την πύλη του κήπου του παλατιού, φωνάζοντας τ'όνομά μου και ότι με βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι. Δεν ξέρω γιατί είπε ότι με βρήκε στο Μεγάλο Λιμάνι· είναι παράξενο. Αλλά σίγουρα αυτό είπε· το θυμάμαι–*»

«Λοτρίνθα,» τη διέκοψε η Σιράλια'χοκ, «κάποιος παίζει παιχνίδι του Ιουράσκει μαζί σου. Κάποιος, νομίζω, σου έκλεψε εσκεμμένα τις αναμνήσεις και εμφύτεψε στο μυαλό σου μια ψεύτικη ανάμνηση – ότι οι άνθρωποι της Βασίλισσας έρχονται για εμάς. Ένας μάγος θα μπορούσε να το κάνει αυτό γνωρίζοντας τα κατάλληλα ξόρκια και μαγανείες.»

«Τι... τι εννοείς...;»

«Ίσως να σε παρακολουθούν τώρα, Λοτρίνθα. Ίσως *επίτηδες* να σε άφησαν να φύγεις, για να τους οδηγήσεις σ'εμάς.»

«Δαίμονες του Σκοταδιού!...» γρύλισε ο Νέλδουρ από δίπλα.

«Πού είσαι, Λοτρίνθα;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Πού *ακριβώς* είσαι τώρα;»

«Σ'έναν δρόμο στις Στρεβλές Γειτονιές. Δε... δε βλέπω *νάχει καμιά πινακίδα που να– Γαμώτο!*»

Κοιτάζοντας τριγύρω καθώς έφαχνε για πινακίδα, και πάντα σε επιφυλακή για πιθανή παρακολούθηση, η Λοτρίνθα πρόσεξε ότι μια σκιερή φιγούρα ήταν πίσω από εκείνη κει τη γωνία. *Τουλάχιστον* μία σκιερή φιγούρα· ίσως και δύο.

«Γαμώτο!» μούγκρισε, κι αμέσως άρχισε να τρέχει.

«*Τι είναι, Λοτρίνθα; Τι συμβαίνει;*» ακούστηκε η φωνή του Ραμάλθιν απ'τον πομπό που ακόμα κρατούσε κοντά στ'αφτί της.

«Κατάσκοποι – ίσως – πίσω μου.»

«*Σε κυνηγάνε;*»

Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της. «Δε, δεν ξέρω, δεν τους βλέπω τώρα. Αλλά κάποιοι ήταν εκεί. Για μένα ίσως–»

«*Μην πανικοβάλλεσαι. Ερχόμαστε να σε βοηθήσουμε–*»

Η φωνή της Σιράλια: «*Σίγουρα την παρακολουθούν. Εσκεμμένα την άφησαν να φύγει–*»

Η φωνή του Ραμάλθιν πάλι: «*Δε μπορούμε να την εγκαταλείψουμε!*»

«*Εννοείται. Απλώς λέω ότι–*»

«Λοτρίνθα» – η φωνή του Νέλδουρ – «*βγες στα Σταυροδρόμια. Πήγαινε στην Οδό Επισκεπτών. Μπορείς να το κάνεις αυτό;*»

«Ναι, φυσικά.»

«*Θα σε συναντήσουμε εκεί. Πήγαινε!*»

Μόλις η Λοτρίνθα άρχισε να τρέχει, ο Σάρθαλιν'χοκ και η Σμαράγδα την ακολούθησαν, τρέχοντας επίσης, αλλά διατηρώντας μια κάποια απόσταση, όχι πολύ μικρή μα ούτε και πολύ μεγάλη, γιατί αλλιώς ο μάγος θα έχανε τη συχνότητα που είχε μεταφέρει, με νοητική προσπάθεια και Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Υποκλοπής, στον πομπό του. Ήθελαν να συνεχίζουν ν'ακούνε τι έλεγε η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.

Και δεν έχασαν τίποτα απ'την κουβέντα της.

Μέχρι που ο πομπός γέμισε παράσιτα.

«Στην Οδό Επισκεπτών, λοιπόν,» είπε η Σμαράγδα, και ύψωσε το βραχιόλι της – μέσα στο οποίο ήταν ο δικός της τηλεπικοινωνιακός πομπός – για να καλέσει τον Βέρδαλιρ ωλ Κάνβερεκ.

Άρχισαν αμέσως να εξοπλίζονται, ενώ η Σιράλια έλεγε γι'ακόμα μια φορά: «Σίγουρα την παρακολουθούν. Με κάποιο τρόπο την παρακολουθούν. Και μπορεί να τους συναντήσουμε.»

«Θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι, λοιπόν,» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν.

«Και έτοιμοι για να εξαφανιστούμε μετά,» πρόσθεσε ο Νέλδουρ. «Αν μας παγιδέψουν θα είναι σαν να κάναμε ακριβώς εκείνο που ήθελαν. Προσοχή, οπότε, και σύνεση. Το σχέδιό μας είναι απλό: πάμε και παίρνουμε τη Λοτρίνθα, και ύστερα με ακολουθείτε για να εξαφανιστούμε με τον πιο γρήγορο τρόπο.»

Κανείς δεν διαφώνησε.

Οι υπόλοιποι πιστοί του Ιουράσκε θα έρχονταν επίσης μαζί τους, γιατί πιθανώς να χρειάζονταν περισσότερους ανθρώπους με όπλα στα χέρια.

Πήραν τώρα τους γιγαντόλυκούς τους από τα γκέμια και βγήκαν από την εγκαταλειμμένη αποθήκη στα Υφαντουργεία. Τους καβάλησαν και διέσχισαν τη συνοικία κατευθυνόμενοι ανατολικά, χωρίς καθυστέρηση αλλά χωρίς να τρέχουν πολύ γρήγορα κιόλας, για να μην τραβήξουν ανεπιθύμητη προσοχή. Μπήκαν στα Σταυροδρόμια και συνέχισαν την πορεία τους, περνώντας ανάμεσα από πολυκατοικίες και μέσα από πολυσύχναστους δρόμους.

Έφτασαν στην Οδό Επισκεπτών, τη μεγάλη λεωφόρο που ξεκινούσε από τη Διχαλωτή Πύλη, εδώ κοντά, στα νότια, και τελείωνε στην Πύλη των Ανέμων, στα βόρεια τείχη της πόλης.

«Πού είναι;» είπε ο Ραμάλθιν κοιτάζοντας την κίνηση – διαβάτες, καβαλάρηδες, οχήματα, φρουρούς της πόλης. «Δεν τη βλέπω

πουθενά.» Έβγαλε τον πομπό του και την κάλεσε – κάλεσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα της Ζάμαρνιθ ωλ Ένφερεκ.

«...Ναι;» Η ξέπνοη φωνή της Λοτρίνθα.

«Πού είσαι;» τη ρώτησε.

«Πλησιάζω. Πού είστε εσείς;»

Κοίταξε τις πινακίδες και της είπε.

«Ωραία. Έρχομαι. Είμαι κοντά.»

«Σ'ακολουθεί κανείς;»

«Δε βλέπω κανέναν.»

«Σε περιμένουμε, Λοτρίνθα.»

Και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Την είχαν ακούσει και ο Νέλδουρ κι η Σιράλια, που βρίσκονταν εκατέρωθεν του Ραμάλθιν, καβάλα στους δικούς τους λύκους.

«Λέει πως δεν την ακολουθούν,» είπε ο Ραμάλθιν, αχρείαστα.

«Λέει πως δεν βλέπει να την ακολουθούν,» διαφώνησε η Σιράλια. «Αποκλείεται να μην την ακολουθούν· ή, τουλάχιστον, να μην την παρακολουθούν με κάποιο τρόπο. Μπορεί νάχει κανένα πομπό επάνω της χωρίς να το ξέρει. Της έσβησαν τη μνήμη, της εμφύτεψαν—»

«Είσαι, όμως, σίγουρη γι'αυτό;»

«Τι άλλη εξήγηση να υπάρχει, Ραμάλθιν;»

«Δεν έχει σημασία τώρα,» παρενέβη ο Νέλδουρ. «Έχετε το νου σας στο παρόν. Το Πεπρωμένο θα μας οδηγήσει στον σκοπό μας.»

Μια φιγούρα με κάπα και κουκούλα εμφανίστηκε στην άκρη της Οδού Επισκεπτών, αντίκρυ τους. Στην αρχή, δεν την πρόσεξαν, γιατί είχε αρκετό κόσμο. Μετά, όμως, την είδαν να έρχεται προς τη μεριά τους.

«Αυτή είναι!» αναφώνησε ο Ραμάλθιν, και οδήγησε τον γιγαντόλυκό του προς τη δική της μεριά.

«Πρόσεχε!» τον προειδοποίησε η Σιράλια, πιάνοντας το πιστόλι μέσα από την κάπα της και ακολουθώντας τον ενώ διατηρούσε μια κάποια απόσταση.

Ο Νέλδουρ σφύριξε συνθηματικά στους πιστούς του Ιουράσκε, και απλώθηκαν.

«Ραμάλθιν!» Η Λοτρίνθα τον είχε αναγνωρίσει και τώρα έτρεχε να τον πλησιάσει.

Εκείνος χαμογέλασε μέσα απ'την κουκούλα του και τέντωσε το χέρι του. «Ανέβα!»

Η Λοτρίνθα πιάστηκε απ'τον πήχη και το μπράτσο του και, μουγκρίζοντας, νιώθοντας να πονά παντού, ανέβηκε πίσω του πάνω στη σέλα του γιγαντόλυκου.

Λυκοκαβαλάρηδες ξεπρόβαλαν ξαφνικά από τη μεριά που είχε έρθει η Λοτρίνθα – καμιά ντουζίνα τουλάχιστον – όλοι τους μαχητές του Δούκα, πάνοπλοι. Και ο ένας, που έμοιαζε για διοικητής, φώναξε σε κάτι φρουρούς της πόλης που βρίσκονταν εκεί κοντά: «Πιάστε αυτούς τους ανθρώπους!» δείχνοντας με την οπλολόγη του τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα. «Είναι παράνομοι! Πιάστε τους – σ'όνομα της Μητέρας του Βασιλείου!»

Πανικός ξέσπασε στον πολυσύχναστο δρόμο, καθώς ο κόσμος, ακούγοντας αυτή τη φωνή, τρόμαξε κι άρχισε να προσπαθεί ν'απομακρυνθεί. Οι φρουροί – έξι οπλισμένοι πεζοί και δύο καβάλα σε δίκυκλα – αμέσως υπάκουσαν, πηγαίνοντας προς τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα, όπως επίσης προς αυτούς πήγαιναν και οι λυκοκαβαλάρηδες του διοικητή, με υψωμένες οπλολόγχες, φωνάζοντας: «Παραδοθείτε!»

Οι πιστοί του Ιουράσκε, που είχαν απλωθεί, τράβηξαν τα όπλα τους και πυροβόλησαν τους μαχητές του Δούκα. Ο Νέλδουρ είχε ξαφνικά ένα πιστόλι σε κάθε χέρι και καθοδηγούσε τον γιγαντόλυκό του με τα πόδια μόνο. Ο Ραμάλθιν και η Σιράλια πυροβόλησαν κι αυτοί με τα πιστόλια τους, όσο οι εχθροί τους ήταν αιφνιδιασμένοι μην περιμένοντας ότι θα τους χτυπούσαν από γύρω.

Κραυγές και κρότοι ηχούσαν πανταχόθεν. Ο κόσμος έτρεχε να φύγει, ξέφρενος. Οι μαχητές του Δούκα απαντούσαν με δικούς τους πυροβολισμούς, αλλά ήταν μπερδεμένοι αρχικά: δεν ήξεραν ποιον να σημαδέψουν. Άνθρωποι σωριάζονταν στο πλακόστρωτο, αιμόφυρτοι – αθώοι άνθρωποι. Ένα τετράκυκλο όχημα, καθώς προσπαθούσε να γυρίσει για να βγει από την Οδό Επισκεπτών, χτύπησε έναν λυκοκαβαλάρη του Δούκα: λύκος και άνθρωπος έπεσαν, ουρλιάζοντας. «Ενέδρα!» φώναξε ένας άλλος απ'τους μαχητές του Δούκα. «Ενέδρα!» Βρίσκονταν όλοι τους σε σύγχυση.

Οι πιστοί του Ιουράσκε, αντιθέτως, δεν είχαν πρόβλημα να σημαδέουν τους εχθρούς τους: οι μαχητές του Δούκα, ντυμένοι με τις ιδιάιτερες στολές τους, ξεχώριζαν αμέσως μες στον κόσμο.

Ο Ραμάλθιν έκανε να γυρίσει τον γιγαντόλυκό του ώστε εκείνος και η Λοτρίνθα να φύγουν, να βγουν από το χάος της Οδού Επισκεπτών·

αλλά άκουσε ξάφνου το ζώο να αλυχτά πονεμένα και το αισθάνθηκε να χάνει τη δύναμή του. Το είχαν χτυπήσει!

Ο γιγαντόλυκος έπεσε, ρίχνοντας και τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα στο πλακόστρωτο. Γύρω τους έβλεπαν πόδια (ανθρώπινα και μη) και τροχούς, και μερικά πεσμένα σώματα (ανθρώπινα και μη).

Ένα άλογο πήδησε από πάνω τους, προσπερνώντας τους.

«Τι κάνεις, ρε σκοτοφαγωμένε!» φώναξε η Σιράλια στον ιππέα. «Θα τους σκοτώσεις!» Αλλά δεν τους είχε καν αγγίξει· και όποιος κι αν ήταν βιαζόταν: εξαφανίστηκε, καταφέρνοντας να περάσει.

Τρεις λυκοκαβαλάρηδες βρέθηκαν κοντά στη Λοτρίνθα και τον Ραμάλθιν που προσπαθούσαν να ορθωθούν, και ο ένας ήταν ο διοικητής, ο οποίος πρόσταξε: «Παραδοθείτε!» ενώ πηδούσε από τον λύκο του κι ερχόταν με οπλολόγχη στα χέρια.

Συγχρόνως, ο ένας από τους άλλους δύο λυκοκαβαλάρηδες ύψωνε τη δική του οπλολόγχη κι έριχνε στη Σιράλια, η οποία πρόλαβε να σκύψει πάνω στη σέλα της και ν'αποφύγει τη σφαίρα. Τον πυροβόλησε με το πιστόλι της και τον χτύπησε – σίγουρα τον χτύπησε, τον είδε να τραντάζεται – αλλά δεν έπεσε απ'τον γιγαντόλυκό του και δεν φάνηκε αίμα επάνω του. Η αλεξίσφαιρη πανοπλία του πρέπει να τον είχε προστατέψει.

Ακόμα δύο ριπές ήρθαν, όμως, από δίπλα, και τώρα ο λυκοκαβαλάρης σωριάστηκε απ'τον λύκο του ενώ κι ο ίδιος ο λύκος τραυματιζόταν. Ο Νέλδουρ ήταν εδώ, με δυο πιστόλια στα χέρια, καβάλα στον δικό του γιγαντόλυκο. «Φύγε, Σιράλια!»

«Όχι!» Πυροβόλησε τον άλλο λυκοκαβαλάρη, ο οποίος στρεφόταν τώρα να τους αντιμετωπίσει υψώνοντας την οπλολόγχη του. Η σφαίρα της τον βρήκε στο δεξί χέρι, κάνοντας το όπλο του να πέσει. Και ο Νέλδουρ τον αποτελείωσε με απανωτές ριπές από τα πιστόλια του.

Ο διοικητής, εν τω μεταξύ, ορμούσε καταπάνω στον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα. Ο πρώτος είχε ήδη σηκωθεί στο ένα γόνατο κι έκανε να του ρίξει με το πιστόλι του, μα δεν πρόλαβε: η οπλολόγχη του διοικητή χτύπησε, με τη λεπίδα της, το όπλο του Ραμάλθιν τινάζοντάς το απ'το χέρι του και τραυματίζοντας τα δάχτυλά του.

«Παραδώσου και—» άρχισε ο διοικητής, σημαδεύοντάς τον με την κάννη της οπλολόγχης.

Ο Ραμάλθιν την παραμέρισε απότομα με το τραυματισμένο χέρι του, αγνοώντας τον πόνο, και τράβηξε το δεύτερο πιστόλι από την πίσω μεριά του παντελονιού του.

Ο διοικητής τον χτύπησε στα πλευρά με την κάτω άκρη της οπλολόγχης, εκεί όπου ο Ραμάλθιν είχε τραυματιστεί όταν ανέκτησαν την Όσβελακ. Είχε, βέβαια, περάσει κάνας μήνας από τότε, αλλά ακόμα πονούσε κάπου-κάπου: και τώρα γρύλισε κι έπεσε στα τέσσερα στο πλακόστρωτο, χάνοντας το πιστόλι του.

Η Λοτρίνθα τινάχτηκε όρθια, σπαθίζοντας τον διοικητή με το ξιφίδιό της (αυτό που είχε βρει επάνω της όταν ξύπνησε στο Μεγάλο Λιμάνι). Εκείνος εύκολα σταμάτησε τη λεπίδα με την οπλολόγχη του και γρονθοκόπησε τη Λοτρίνθα κατακέφαλα με το αριστερό χέρι, σωριάζοντάς την, καθώς εκείνη αισθάνθηκε τα πάντα να στροβιλίζονται γύρω της. Ήταν στα πρόθυρα της λιποθυμίας· το σώμα της ήταν πολύ καταπονημένο.

Τριγύρω πυροβολισμοί και κραυγές αντηχούσαν. Αλλά τώρα ο Νέλδουρ και η Σιράλια είχαν ξεμπερδέψει με τους δύο μαχητές του Δούκα που βρίσκονταν κοντά, κι έστρεψαν τα όπλα τους στον διοικητή που είχε ρίξει κάτω τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα.

«Πρόσταξε τους ανθρώπους σου να φύγουν, αλλιώς είσαι νεκρός!» του είπε η Σιράλια.

Τότε, όμως, κι άλλοι μαχητές του Δούκα παρουσιάστηκαν από γύρω. Πρέπει να είχαν έρθει ως ενισχύσεις· η Διχαλωτή Πύλη δεν ήταν μακριά.

Ο Νέλδουρ καταράστηκε μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του.

Αλλά οι μαχητές του Δούκα δεν πρόλαβαν να κάνουν τίποτα, γιατί αναπάντεχα ο σαματάς στην Οδό Επισκεπτών πολλαπλασιάστηκε. Κάποιοι είχαν έρθει να βοηθήσουν τον Νέλδουρ και τους δικούς του! Και, ρίχνοντας μια ματιά, ο Αρχικαλεστής δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα ιδιαίτερο επάνω τους: με τυχαίους πολίτες έμοιαζαν. Αλλά ήταν οπλισμένοι, με διαφόρων ειδών όπλα. Κάποιοι, μάλιστα, χρησιμοποιούσαν τα οχήματά τους ως όπλα: έπεφταν μ'ένα δίκυκλο κι ένα τετράκυκλο πάνω στους μαχητές του Δούκα, προσπαθώντας να τους πατήσουν με τους μεταλλικούς τροχούς. Ορισμένες φωνές ξεχώριζαν:

Θάνατος στον Δούκα και στη Βασίλισσα!

Ο Πρίγκιπας του Αίματος έρχεται!

Ο Πρίγκιπας είν' εδώ! Ο ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ ΩΛ ΚΑΡΝΕΛΕΚ!

Για τον Πρίγκιπα του Βασιλείου και την Κόμισσα των Σκιών!

Θάνατος στη Σφετερίστρια και στους άτριχους λύκους της!

Η μεγάλη λεωφόρος είχε μετατραπεί σε κανονικό πεδίο μάχης.

Ο Νέλδουρ πυροβόλησε έναν λυκοκαβαλάρη προτού τον πυροβολήσει εκείνος.

Η Σιράλια πυροβόλησε έναν πεζό μαχητή του Δούκα.

Ο διοικητής (που ήταν, φυσικά, ο Βέρδαλιρ ωλ Κάνβερκε, πράγμα το οποίο δεν γνώριζε ούτε ο Νέλδουρ, ούτε η Σιράλια, ούτε η Λοτρίνθα ή ο Ραμάλθιν) στράφηκε πάλι στον Ραμάλθιν και τον κλότσησε στην κοιλιά καθώς εκείνος προσπαθούσε να ανασύρει ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα του.

Η Λοτρίνθα, μέσα από την παραζάλη της, είδε ένα πεσμένο πιστόλι· άπλωσε το χέρι της και το άρπαξε. Το ύψωσε βιαστικά και πυροβόλησε τον διοικητή, μία, δύο, τρεις φορές. Ο άντρας έπεσε, κραυγάζοντας, ενώ βαθυγάλαζο αίμα τινάζόταν.

Ο Ραμάλθιν έβηχε και βογκούσε.

Η Λοτρίνθα τον πλησίασε, στα τέσσερα κι εκείνη. «Άρχοντά μου...;» Τον αποκαλούσε έτσι, φιλικά, ερωτικά, εδώ και πολύ καιρό, όπως κι εκείνος την αποκαλούσε *νιρλίσα*.

«Φύγε, *νιρλίσα!*» έκρωξε τώρα ο Ραμάλθιν. «Φύγε!»

«Όχι χωρίς εσένα.»

Δυο λυκοκαβαλάρηδες σταμάτησαν πλάι τους. Η Λοτρίνθα ύψωσε το πιστόλι της—

«Εμείς είμαστε!» της είπε ο Νέλδουρ. «Ραμάλθιν, μπορείς να σταθείς;»

Ο Ραμάλθιν έπιασε την πεσμένη οπλολόγχη του διοικητή και τη χρησιμοποίησε σαν μπαστούνι για να ορθωθεί. «Όπως φαίνεται...» μούγκρισε. Ο διοικητής ήταν ξαπλωμένος παραδίπλα, αιμόφυρτος, ακίνητος — νεκρός;

Η Σιράλια, έχοντας κρεμάσει το ραβδί της στην πλάτη, έδωσε το χέρι της στη Λοτρίνθα. «Ανέβα πίσω μου. Έλα!» είπε, σκύβοντας πάνω στη σέλα του γιγαντόλυκου της. «Κάποιοι ήρθαν να μας βοηθήσουν.»

«Ποιοι;» Η Λοτρίνθα αρπάχτηκε με το ένα χέρι από τον ώμο της μάγισσας και με το άλλο από τη σέλα του λύκου της, και, με λίγη δυσκολία και πόνο, ανέβηκε πίσω της, αγκομαχώντας.

Ένας άντρας παρουσιάστηκε αντίκρυ τους, μέσα από το αιματηρό χάος. Κουκουλωμένος και καβαλώντας καφετότριχο γιγαντόλυκο.

Στην πλάτη του είχε κρεμασμένο ένα ραβδί, όπως η Σιράλια. Στα χέρια του κρατούσε έναν σφαιρικό κρύσταλλο.

Η Λοτρίνθα νόμιζε ότι κάτι τής θύμιζε αυτό. Τι; *Τον έχω ξαναδεί;*

Από την κρυστάλλινη σφαίρα σκιερές φιγούρες άρχισαν να βγαίνουν, η μία κατόπιν της άλλης, γρήγορα. Κι έρχονταν καταπάνω τους.

«Ίσκιοι!» αναφώνησε ο Νέλδουρ. «Τον Σιλίσβας στον νου σας!»

Η Σιράλια'χοκ έκανε αμέσως Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, προσπαθώντας να απομακρύνει τις δαιμονικές οντότητες που τους ορμούσαν σαν πεινασμένα σκυλιά.

Ο Νέλδουρ ύψωσε το ένα πιστόλι του και πυροβόλησε τον μάγο, αλλά ανάμεσα στις σκιερές μορφές αστόχησε. Τα πάντα τού έμοιαζαν θολά και αλλοιωμένα, λες κι είχε γλιστρήσει μέσα σε εφιάλτη. Και τώρα από παντού κάτι τον απειλούσε – η επίδραση των Ίσκιων. «Πάμε!» γρύλισε. «Πάμε!» ενώ προσπαθούσε να έχει τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στο μυαλό του και, συγχρόνως, ζητούσε καθοδήγηση από το Πεπρωμένο.

Η Σιράλια απομάκρυνε τους Ίσκιους με τη θέλησή της, σκοπεύοντας να τους διασκορπίσει, αλλά αυτοί εξακολουθούσαν να είναι γύρω τους καθώς εκείνη κι ο Νέλδουρ στρέφονταν για να φύγουν. Οι γιγαντόλυκοί τους γρύλιζαν, ξέφρενοι, τρομαγμένοι από τις δαιμονικές παρουσίες.

Η Σιράλια συνειδητοποίησε πως, παρότι έδιωχνε τους Ίσκιους με το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, κάποιος άλλος ήταν σαν να τους έσπρωχνε πάλι πίσω, πάλι κοντά τους. Πώς; Τι έκανε; Χρησιμοποιούσε Ξόρκι Πνευματικής Απωθήσεως, ίσως; Η Σιράλια δεν το γνώριζε αυτό το ξόρκι. Όποιος κι αν ήταν, πάντως, πρέπει να ήταν πολύ ικανός για να κρατά τόσους Ίσκιους μέσα σ'εκείνο τον κρύσταλλο και, κάπως, να τους καθοδηγεί. Θα μπορούσε να ήταν ο–; Αλλά δεν είχε σημασία τώρα.

Έμεινε επικεντρωμένη στη χρήση του Ξορκιού Πνευματικής Εκδιώξεως, τρομοκρατώντας τις δαιμονικές οντότητες για να δημιουργήσει αρκετό κενό ανάμεσά τους ώστε εκείνη κι ο Νέλδουρ να φύγουν καθαλά στους γιγαντόλυκούς τους, ενώ πίσω τους οι συμπλοκές συνεχίζονταν και κρότοι, φωνές, και κραυγές αντηχούσαν. Από πού είχαν έρθει τόσοι εχθροί του Δούκα και της Βασίλισσας; αναρωτήθηκε φευγαλέα η Σιράλια. Δεν ήταν, τελικά, μόνο προπαγάνδα οι φήμες που κυκλοφορούσαν στην πόλη και οι αφίσες στους τοίχους της;

Ο Νέλδουρ και η Σιράλια, με τον Ραμάλθιν και τη Λοτρίνθα μαζί τους, βγήκαν από την Οδό Επισκεπτών· μπήκαν στους μικρότερους δρόμους δυτικά της, και οι Ίσκιοι έπαψαν να τους ακολουθούν. Ο εχθρικός μάγος δεν μπορούσε να συνεχίσει να τους ωθεί καταπάνω τους από τέτοια απόσταση, υπέθεσε η Σιράλια. *Μάλλον δεν μας βλέπει καν, πλέον.*

Μετά, ξαφνιασμένοι λιγάκι, εκείνη κι ο Νέλδουρ παρατήρησαν ότι κι εδώ είχαν ξεκινήσει κάποιες συμπλοκές με φρουρούς της πόλης. Και οι εχθροί των φρουρών έμοιαζαν τυχαίοι πολίτες που ξεπρόβαλλαν από οπουδήποτε.

«Τι στα στόματα του Σκοταδιού συμβαίνει;» έκανε ο Ραμάλθιν, ακόμα πονώντας στα πλευρά.

«Ακριβώς όπως το είπες,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. Και σφύριξε δυνατά και συνθηματικά.

Και ξανά.

Και ξανά.

Και ξανά.

Τελικά, οι ακόλουθοί του συγκεντρώθηκαν γύρω του, καθώς εκείνος και η Σιράλια είχαν σταματήσει τους λύκους τους σ'έναν κάθετο δρόμο. Δεν ήταν, όμως, όλοι εδώ. Δύο έλειπαν: ο Ναλτάφιρ ο Δόλιος και μια γυναίκα που ονομαζόταν Εθέλδιρ η Άφωνη.

«Πού είναι;» ρώτησε ο Νέλδουρ.

«Το Πεπρωμένο τούς οδήγησε στο τέλος του δρόμου, Ιερότατε,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Την είδα να πέφτει χτυπημένη από τρεις ριπές. Κι ο Ρόνελβουρ» – έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στον Ρόνελβουρ τον Πλαστογράφο – «είδε τα καθάρματα του Δούκα να ρίχνουν τον Ναλτάφιρ απ'τον λύκο του και να τον τρυπάνε με οπλολόγχες.»

«Ποιοι ήρθαν να μας βοηθήσουν, όμως;» ρώτησε ο Ασλάνουρ ο Λυκολάτρης. «Άμα δεν είχαν έρθει, ίσως το Πεπρωμένο νάχε οδηγήσει κι άλλους από εμάς στο τέλος του δρόμου. Οι φρουροί του Δούκα μαζεύτηκαν γύρω μας πιο γρήγορα απ'ό,τι θανατόπτεροι μαζεύονται πάνω σε σωρό από νεκρούς!»

«Σκοτεινοί Ακόλουθοι, φυσικά,» είπε ο Νέλδουρ.

«Δε μπορεί όλοι αυτοί νάναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, Ιερότατε! Ολόκληρη γειτονιά μοιάζει νάχει ξεσηκωθεί. Ακόμα μάχονται προς τα κει» – δείχνοντας.

«Ναι, το ακούω, Καλεστή.» (Και η Σιράλια σκέφτηκε: *Καλεστής κι ο Ασλάνουρ, λοιπόν. Ακόμα ένας ιερέας του Ιουράσκε.*) «Και,

συμφωνώ, δε μπορεί νάναι όλοι αυτοί σκοτολάτρες· αλλά Σκοτεινοί Ακόλουθοι το υποκίνησαν – κάπως. Πάμε τώρα να φύγουμε αποδώ προτού μπλέξουμε περισσότερο.»

Έβαλαν τους γιγαντόλυκούς τους να τρέξουν, χωρίς άλλη καθυστέρηση.

Και, καθώς ίππευαν, η Σιράλια΄χοκ έκανε Ξόρκι Προκαλύψεως, αντλώντας κι επιπλέον δύναμη από τους κρυστάλλους στο ραβδί της – αντλώντας όση επιπλέον δύναμη μπορούσε να αντλήσει χωρίς να τους καταστρέψει – για να προστατέψει τη Λοτρίνθα από μαγική αντίχνευση. Γιατί, για να μη βλέπει η Λοτρίνθα τούς διώκτες της, αυτό σήμαινε ότι ήταν πολύ πιθανό να την παρακολουθούσαν εξ αποστάσεως με κάποιο μαγικό τρόπο.

Εκτός αν είχε επάνω της κανέναν πομπό κρυμμένο.

Μόλις η Σιράλια ολοκλήρωσε το Ξόρκι Προκαλύψεως, έκανε αμέσως Ξόρκι Εντοπισμού Τηλεπικοινωνιακού Σήματος, μουρμουρίζοντας λόγια στη γλώσσα της μαγείας και εστιάζοντας το μυαλό της χωρίς πρόβλημα παρότι ο γιγαντόλυκός της έτρεχε. Δύναμη από τους κρυστάλλους στο ραβδί της δεν άντλησε αυτή τη φορά, φυσικά· δεν μπορούσε, αλλά δεν ήταν και απαραίτητο. Αν κάποιο ύποπτο τηλεπικοινωνιακό σήμα έφευγε από τη Λοτρίνθα, θα το εντόπιζε – νοητικά, εγκεφαλικά.

Οι διευρυμένες αισθήσεις της δεν βρήκαν τίποτα, όμως. Μόνο το σήμα του πομπού της Λοτρίνθα κι εκείνο του δικού της πομπού.

Καλό σημάδι αυτό. Μάλλον, τώρα δεν μπορούσαν να τους ακολουθήσουν.

Σύντομα είχαν βγει από τα Σταυροδρόμια και μπει στα Υφαντουργεία...

Κεφάλαιο 16

Οι Σφαγές της Βορσίραθ

Ζάμαρνιθ είχε σταματήσει όταν σταμάτησαν και οι λυκοκαβαλάρηδες του Δούκα, κρυμμένη μες στις σκιές των Στρεβλών Γειτονιών. Τι περίμεναν; αναρωτήθηκε ενώ περίμενε πίσω τους.

Ακολουθούσαν, τελικά, τη Λοτρίνθα, ή μήπως συνέβαινε κάτι άλλο; *Κάνω ανοησία που βρίσκομαι εδώ;*

Μετά από κάποια ώρα, όμως – όχι πολλή – οι λυκοκαβαλάρηδες κινήθηκαν ξανά. Και η Ζάμαρνιθ τούς ακολούθησε. Όπως και πριν, δεν έτρεχαν τόσο γρήγορα ώστε να μη μπορεί να τους ακολουθήσει.

Βγήκαν από τις Στρεβλές Γειτονιές, μπήκαν στα Σταυροδρόμια. Προχώρησαν ως την Οδό Επισκεπτών, κι εκεί η Ζάμαρνιθ είδε ένα τρομερό περιστατικό να εκτυλίσσεται. Μια συμπλοκή που γρήγορα πήρε γιγάντιες διαστάσεις!

Αρχικά, οι λυκοκαβαλάρηδες του Δούκα – οι περισσότεροι απ'αυτούς – όρμησαν προς τη Λοτρίνθα που είχε μόλις συναντήσει έναν άλλο λυκοκαβαλάρη μες στη μέση της μεγάλης λεωφόρου. Πίσω έμειναν μόνο δύο: ο μάγος με το ραβδί και ο κουκουλοφόρος – ή, ίσως, η κουκουλοφόρος – που ήταν μαζί του στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*.

Η Ζάμαρνιθ σκέφτηκε ότι οι μαχητές του Δούκα σίγουρα τώρα θα συλλάμβαναν τη Λοτρίνθα κι αυτό τον κουκουλωμένο άγνωστο, όποιος κι αν ήταν. Αλλά απρόσμενα κάποιοι άρχισαν να τους πυροβολούν από γύρω, σκορπισμένοι αποδώ κι αποκεί, μοιάζοντας με ταξιδιώτες καβάλα σε γιγαντόλυκους. Η Ζάμαρνιθ δεν άργησε να τους καταλάβει: *Ο Νέλδουρ και οι δικοί του!* Πρώτο είχε αναγνωρίσει τον πλανόδιο αδελφό της, παρότι κι αυτός κουκούλα φορούσε όπως οι υπόλοιποι· τον είχε διακρίνει από τις κινήσεις του, από τον τρόπο που καθόταν στον λύκο του, από τον τρόπο που πυροβολούσε με τα δύο πιστόλια – από την όλη *παρουσία* του.

Τι κάνουν, οι ανόητοι! σκέφτηκε η Ζάμαρνιθ. *Θα τους πιάσουν!* Και, όντως, φρουροί έρχονταν από παντού ξαφνικά, καθώς γιορτή της Θορμάνκου ξεσπούσε στην Οδό Επισκεπτών. Αλλά, προτού οι

φρουροί προλάβουν να κάνουν πολλά, το χάος πολλαπλασιάστηκε: από διάφορες μεριές, διάφοροι φαινομενικά τυχαίοι άνθρωποι άρχισαν να χτυπάνε τους φρουρούς με ό,τι είχαν: πυροβόλα όπλα, αγχέ-μαχα όπλα, πέτρες, λοστούς, σφυριά, γλάστρες. Ακόμα και με οχή-ματα έλεφταν επάνω τους. Αυτή ήταν *πραγματική* γιορτή της Θορ-μάνκου! Ήταν κανονικός πόλεμος, μα την ουρά του Ιουράσκε!

Η Ζάμαρνιθ κοίταζε άναυδη, προσπαθώντας να ξεχωρίσει τον α-δελφό της μες στο σαματά και αποτυχαίνοντας. Ήταν σαν οι πάντες να χτυπιόνταν με τους πάντες· ή, μάλλον, σαν ολόκληρη η πόλη να είχε στραφεί εναντίον των μαχητών του Δούκα.

Η Ζάμαρνιθ θυμήθηκε τις φήμες που κυκλοφορούσαν τελευταία – τις φήμες για τον Πρίγκιπα του Αίματος, για τον ερχομό της Κόμισσας των Σκιών, για τους κρυμμένους αντιστασιακούς. Θυμήθηκε τις αφί-σες στους τοίχους που οι άνθρωποι του Δούκα έσκιζαν αλλά αυτές, επίμονα, επανεμφανίζονταν σαν από ταραχοποιά δαιμόνια του Ιου-ράσκε.

Τούτες οι φευγαλέες σκέψεις διαλύθηκαν απ'το μυαλό της καθώς είδε έναν λυκοκαβαλάρη – *ο μάγος! αυτός είναι!* – να βαστά έναν σφαιρικό κρύσταλλο και, μέσα από τον κρύσταλλο, Ίσκιοι να πετάγο-νται και να ορμάνε–

–στον Νέλδουρ! Ναι, εκεί ήταν ο Νέλδουρ, και είχε ανεβάσει κι έναν άλλο πίσω του, στον γιγαντόλυκό του. Και η λυκοκαβαλάρισσα πλάι του είχε ανεβάσει στον δικό της γιγαντόλυκο τη Λοτρίνθα – αυτή πρέ-πει να ήταν η Λοτρίνθα.

Οι Ίσκιοι τούς σκέπασαν σαν θύελλα από σκιές και θολούρα, αλλά εκείνοι σύντομα κατάφεραν να φύγουν από μέσα τους, να μπουν σ'έ-ναν δρόμο κάθετο της Οδού Επισκεπτών, σαν να μην είχαν ενοχληθεί και πολύ απ'αυτούς τους δαίμονες.

Η Ζάμαρνιθ είδε τους Ίσκιους τώρα να πηγαίνουν αποδώ κι αποκεί, σε άλλους ανθρώπους, μαχητές του Δούκα και μη. Αλλά ο μάγος άρ-χισε να τους μαζεύει πάλι μες στον σφαιρικό κρύσταλλο που κρα-τούσε. Τους πλησίαζε και... κάτι έκανε, κάτι αόρατο... και οι δαίμονες εξαναγκάζονταν να επιστρέψουν στη σφαίρα. Δεν φαινόταν να τολ-μούν να επιτεθούν στον μάγο.

Εν τω μεταξύ, ο πόλεμος της Θορμάνκου συνεχιζόταν μες στην Οδό Επισκεπτών, και όχι μόνο εκεί: η Ζάμαρνιθ έβλεπε ότι είχε εξαπλωθεί και στους τριγυρινούς δρόμους.

Μερικοί μαχητές του Δούκα πέρασαν από δίπλα της, καθώς εκείνη κρυβόταν καλύτερα στη γωνία της, και ξαφνικά δέχτηκαν επίθεση από ένα μπαλκόνι. Κάποιος τούς πετούσε γλάστρες και κάποιος τούς πυροβολούσε.

Η Ζάμαρνιθ δεν έμεινε άλλο εκεί. Ο Νέλδουρ και η Λοτρίνθα πρέπει να είχαν ξεφύγει, κι αυτό τής ήταν αρκετό. Γύρισε κι έφυγε, τρέχοντας, κατευθυνόμενη προς τις Στρεβλές Γειτονιές και το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*.

Καθοδόν είχε την αίσθηση ότι ολόκληρη η πόλη είχε ξαφνικά αγριέψει σαν μια αγέλη γιγαντόλυκων που ξυπνά πεινασμένη.

Η συμπλοκή στην Οδό Επισκεπτών ήταν που ξεκίνησε τα γεγονότα τα οποία σύντομα όλοι θα ονόμαζαν «οι Σφαγές της Βορσίραθ», σε σύγκριση με τη Σφαγή της Υλκάρμωκ, που ακόμα κι εδώ, στις ανατολικές ακτές του Βασιλείου, εξακολουθούσαν να τη θυμούνται καλά ύστερα από δέκα χρόνια.

Περισσότεροι μαχητές του Δούκα συγκεντρώθηκαν στην Οδό Επισκεπτών μέχρι που κατάφεραν να διαλύσουν την εξέγερση που είχε ξεσπάσει. Αρκετοί από τους επαναστάτες συνελήφθησαν και ανακρίθηκαν, αλλά αυτά που έλεγαν δεν έβγαζαν νόημα, δεν οδηγούσαν πουθενά, και σίγουρα όχι σε κανέναν κεντρικό πυρήνα. Οι πάντες έμοιαζε να είχαν ξεσηκωθεί επειδή τους μίλησε κάποιος που του μίλησε κάποιος άλλος που, τελικά, κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Οι έρευνες των ανθρώπων του Δούκα και της Αρχικατασκόπου του Βασιλείου δεν μπορούσαν να οδηγήσουν στην άκρη του νήματος. Δεν έμοιαζε καν με νήμα αλλά με ολόκληρο μπλεγμένο δίχτυ. Ίσως και με *περισσότερα* από ένα δίχτυα μπλεγμένα αναμεταξύ τους.

Η Βασίλισσα, αρχικά, εξοργίστηκε που η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ είχε καταφέρει να ξεφύγει· το ίδιο κι η αδελφή της, η Ολρέκα ωλ Σέντριβεμ. Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν τα έβαλε με τον Σάρθαλιν'χοκ και τη Σμαράγδα, αλλά η δεύτερη τής είπε – σαν να της έκανε μάθημα, όχι σαν να δικαιολογούσε την αποτυχία της – ότι η κατάσταση που είχε προκύψει ήταν τελείως απρόβλεπτη και η Ζώθμαλιρ δεν ήταν καθόλου συνετή που κατηγορούσε εκείνη και τον Σάρθαλιν. Η Βασίλισσα, ως συνήθως, δεν θα ανεχόταν τέτοια συμπεριφορά από κανέναν άλλο εκτός από τη θεία της· θα τον είχε κρεμάσει. «Βρείτε τους τώρα, λοιπόν!» πρόσταξε. «Αυτή η γυναίκα στο καπηλειό, στις

Στρεβλές Γειτονιές, πρέπει νάχει κάποια σχέση μαζί τους. Μπορεί να ξέρει πού κρύβονται.»

Η Σμαράγδα τής είπε ότι, βάσει όσων είχαν ακούσει τη Λοτρίνθα να λέει από τον πομπό της, μάλλον αυτό δεν ίσχυε. Αλλά σίγουρα θα ερευνούσαν το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*.

«Όχι μόνο!» είπε η Ζώθμαλιρ. «Είναι προφανώς κέντρο παρανόμων και κακοποιών. Να τους συλλάβετε όλους εκεί!»

Προτού όμως προλάβουν να προβούν σε οποιαδήποτε ενέργεια έμαθαν ότι εξεγέρσεις είχαν ξεσπάσει σε διάφορες γειτονιές από τη μια άκρη της Βορσίραθ ως την άλλη, σαν η συμπλοκή στην Οδό Επισκεπτών να ήταν το σύνθημα που χρειάζονταν οι κρυμμένοι αντιστασιακοί για να κινηθούν. Έβγαιναν από όπου μπορούσες να φανταστείς και χτυπούσαν τους φρουρούς του Δούκα, ή επιτίθονταν σε γνωστούς υποστηρικτές του καθεστώτος της Βασίλισσας.

Ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ κινητοποίησε όλους τους μαχητές του μες στην πόλη για να καταπνίξει τις εξεγέρσεις, αλλά αυτό αποδείχτηκε αδύνατον. Κάθε φορά που οι άνθρωποι του διέλυαν μια εξέγερση σε κάποια γειτονιά, μια άλλη εξέγερση ξεσπούσε σε άλλη γειτονιά. Οι αντάρτες σκότωναν φρουρούς και τους έκλεβαν τα όπλα, έβαζαν φωτιές, έκαναν καταστροφές. Έγραφαν ξεσηκωτικά συνθήματα στους τοίχους με μαύρες και βαθυγάλαζες μπογιές:

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ ΩΛ ΚΑΡΝΕΛΕΚ — Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ ΧΑΡΝΩΘ

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου, που είχαν υποκινήσει όλη τούτη την κατάσταση, ήταν πολύ ευχαριστημένοι.

«Σκότιοι Αδελφοί μου,» είπε ο άντρας με την ενεργειακή οντότητα κάτω από το δέρμα του, καθώς δεκατρείς – οι Δεκατρείς του Άφευκτου – ήταν συγκεντρωμένοι σ'εκείνο το διαμέρισμα στις Παλιές Κατοικίες, γύρω από ένα τραπέζι. «Ο καιρός του Επερχόμενου είναι εδώ! Η πόλη τους, που όλους μάς πρόδωσε, δίνεται ως προσφορά – ως ιερή θυσία – στο Σκότος το Ιερό.»

Θυσία! αναφώνησαν οι άλλοι υψώνοντας τις κούπες τους με τον σκότιο οίνο. *Στο Σκότος το Ιερό!*

Και η τυφλή γυναίκα με το ραβδί σηκώθηκε όρθια. Ήταν Αρχιέρεια του Σκότους, πράγμα που δεν συνηθιζόταν. Οι Άγγελοι του Επερχόμενου δεν ήταν τόσοι πολλοί ώστε να χρειάζονται αρχιερείς· ήταν, κατά κανόνα, ελάχιστοι. Τούτες τις μέρες, όμως, από την ενθρόνιση της Ζώθμαλir αλ Μακμάρνουν και ύστερα, λόγω των όσων είχαν συμβεί, το Παντοβόρο Σκότος είχε πολλαπλασιάσει τη δύναμή του, και τους πιστούς του. Μια καινούργια εποχή θα ερχόταν, πίστευαν οι Άγγελοι παντού στο Βασίλειο: ένα διαφορετικό Βασίλειο της Χάρνωθ θα γεννιόταν, ένα Βασίλειο του Σκότους, που ο Νούρκας θα έτρεμε.

Η τυφλή Αρχιέρεια, που μόνο σκοτάδι γνώριζε και που το Σκοτάδι ήταν φίλος και οδηγός της, ξεκίνησε την τελετή για το κάλεσμα του Επερχόμενου Σκότους και το καλωσόρισμα του Επερχόμενου Πρίγκιπα.

Από εδώ, από τη Βορσίραθ, θα γεννιόταν το καινούργιο Βασίλειο. Δεν ήταν τυχαίο που ο Πρίγκιπας ερχόταν.

Ο Πρίγκιπας του Αίματος.

Που εκείνοι, οι Δεκατρείς του Άφευκτου, είχαν δημιουργήσει.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, η Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ, η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, και οι πιστοί του Ιουράσκε κρύβονταν στην εγκαταλειμμένη μεριά εκείνης της αποθήκης στα Υφαντουργεία και άκουγαν αυτά που έλεγαν οι έξι ραδιοφωνικοί σταθμοί της Βορσίραθ, οι οποίοι μιλούσαν για τις εξεγέρσεις που ξεσπούσαν αποδώ κι αποκεί στην πόλη και ζητούσαν από τους νόμιμους πολίτες να αποφεύγουν τις περιοχές όπου συμπλοκές διεξάγονταν ή καταστροφές γίνονταν. Ο Δούκας υπόσχονταν ότι σύντομα θα είχε την κατάσταση υπό έλεγχο.

Αλλά, μάλλον, αυτό δεν έμοιαζε ότι θα συνέβαινε και τόσο «σύντομα».

Και ο Νέλδουρ φοβόταν ότι ίσως να μη μπορούσε καθόλου να συμβεί μέχρι που το αίμα να κυλούσε ποτάμι μέσα στη Βορσίραθ. Το σκεφτόταν αυτό και παραξενευόταν με τον ίδιο του τον εαυτό, γιατί ποτέ άλλοτε δεν είχε κάνει σκέψεις υπέρ του καθεστώτος της Σφετερίστριας. Και ούτε τώρα ουσιαστικά ήταν με το μέρος του Δούκα και της Βασίλισσας· όμως αυτό που γινόταν θα έφερνε μόνο καταστροφή αν κάποιος δεν μπορούσε να το σταματήσει. Δεν ήταν κανονική επανάσταση. Δεν ήταν ανατροπή του καθεστώτος στη Βορσίραθ. Προφανώς, δεν υπήρχε κάποιος για να πάρει τον έλεγχο εφόσον και αν ο

Δούκας έλεφτε. Η καταστροφή συνέβαινε για την καταστροφή, οι θάνατοι για τους θανάτους. Ο Βορέσας και η Θορμάνκου, αναμφίβολα, θα ήταν κατευχαριστημένοι. Αλλά μόνο οι ακόλουθοι του Παντοβόρου Σκότους μπορεί να το είχαν προκαλέσει αυτό. Ποιος άλλος; Υπήρχε κανείς άλλος για να το υποκινήσει;

Μας χρησιμοποίησαν για να ξεκινήσουν το αιματοκύλισμα στη Βορσίραθ... Του Νέλδουρ δεν του άρεσε κανένας να παίζει τέτοια παιχνίδια μαζί του. Μόνος του οδηγός ήταν το Πεπρωμένο. Αυτοί οι καταραμένοι σκοτολάτρες ήταν σαν να είχαν *κοροϊδέψει* το Πεπρωμένο – κι έπρεπε να το μετανιώσουν. Αλλά πώς; Πώς μπορούσε να σταματήσει κάτι τόσο *τεράστιο*; Τόσο *τερατώδες*; Δεν του φαινόταν εφικτό. Δεν ήξερε καν από πού να ξεκινήσει.

Η Σιράλια'χοκ είχε, εν τώ μεταξύ, από την αρχή που επέστρεψαν στην αποθήκη, κάνει μια Μαγγανεία Προκαλύψεως – πολύ ισχυρότερη από το Ώρκι Προκαλύψεως – για να σκεπάσει ολόκληρη την εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης και να τους κρύψει όλους από μαγικό εντοπισμό για πολλές ώρες. Θα έπρεπε να ανανεώνει τη μαγγανεία τακτικά, βέβαια, για να συνεχίζεται η επίδρασή της, αλλά αυτό δεν αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα για τη Σιράλια.

«Δεν έχει επάνω της κάτι που να εκπέμπει σήμα,» είπε στους άλλους, για τη Λοτρίνθα, «οπότε με μαγεία πρέπει μάλλον να την παρακολουθούσαν. Γι'αυτό και οφείλουμε να είμαστε τώρα πολύ προσεχτικοί.»

«Από πόσο μακριά μπορούν να την εντοπίζουν;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Εξαρτάται. Αν ήταν ένα απλό Ώρκι Ανιχνεύσεως – το οποίο εγώ δεν γνωρίζω πώς να κάνω – η εμβέλειά του δεν είναι και πολύ μεγάλη, όπως ξέρω θεωρητικά. Ένα, δυο χιλιόμετρα, το πολύ, αν δεν κάνω λάθος.»

«Μέσα σε πόλη, όμως–»

«Ναι, το ξέρω, εξακολουθεί να είναι επικίνδυνο. Γι'αυτό κιόλας μάς έχω σκεπάσει με Μαγγανεία Προκαλύψεως, όπως είπα.

»Τώρα, προτού κάποιος περιποιηθεί τη μύτη της Λοτρίνθα, θέλω πρώτα να περιποιηθώ τη μνήμη της.»

Η Λοτρίνθα, καθισμένη σ'ένα παλιό κιβώτιο, την κοίταξε με κάποια ανησυχία. «Πώς;»

«Μη φοβάσαι,» της είπε η Σιράλια, «δεν πονάει. Ίσως μόνο να ζαλιστείς λίγο. Και... όταν οι αναμνήσεις σου επανέλθουν...»

«Τι;»

«Σε είχαν αιχμάλωτη, Λοτρίνθα, στα μουντρούμια του Παλατιού της Βορσίραθ. Μάλλον σε βασάνισαν. Και τώρα θα τα θυμηθείς όλα απότομα. Ίσως νάναι ψυχικά επώδυνο. Πρέπει να τόχεις υπόψη.»

Η Λοτρίνθα ξεροκατάπιε, νεύοντας. «Εντάξει.»

Ο Ραμάλθιν τής έδωσε μια κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών, για να ηρεμήσει λίγο. Φαινόταν ότι της χρειαζόταν.

Αφού η Λοτρίνθα είχε πιει μερικές γουλιές, η Σιράλια'χοκ ξεκίνησε τη δουλειά της.

Κοιτάζοντας μέσα στα μάτια της Λοτρίνθα, μурμουρίσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Μνημονικής Αλλοιώσεως και δεν άργησε να πει: «Ναι, η μνήμη σου είναι σίγουρα πειραγμένη. Κάποιος έχει σβήσει πράγματα, κι έχει εμφυτέψει και κάτι καινούργιο εκεί. Δεν το έκανε και πολύ προσεχτικά, μάλλον· δεν τον ενδιέφερε να αποφύγει την ανίχνευση.»

Η Λοτρίνθα βλεφάρισε έντονα τώρα που η οπτική επαφή τους είχε πάψει. «Έχει σβήσει τη μνήμη μου; Δε... δε θα μπορώ να-;»

«Όχι· μπορεί να επανέλθει. Λέμε “σβήσει” ή “διαγράψει” αλλά ουσιαστικά εννοούμε “μπλοκάρει”. Τίποτα δεν διαγράφεται πραγματικά από το μυαλό, Λοτρίνθα. Κοίτα με πάλι. Κοίτα με.»

Και, καθώς η Λοτρίνθα ήταν καθισμένη σ'εκείνο το κιβώτιο, ατένισε ξανά μέσα στα πράσινα μάτια της Σιράλια'χοκ, η οποία υποτονθόρυζε τώρα τα λόγια για το Ξόρκι Μνημονικής Επαναφοράς, προσπαθώντας να κάνει δύο πράγματα μ'αυτό: να σβήσει την ψεύτικη μνήμη που είχε εντοπίσει, και να ξεμπλοκάρει τις πραγματικές μνήμες της Λοτρίνθα.

Μετά από κανένα τέταρτο της ώρας τα είχε καταφέρει και τα δύο. Η Λοτρίνθα έπαψε, πρώτα, να νομίζει ότι έπρεπε να ειδοποιήσει τους φίλους της πως οι άνθρωποι της Βασίλισσας έρχονταν γι'αυτούς – αναρρωτιόταν, μάλιστα, πώς είχε τέτοια εντύπωση πριν – και, μετά, οι φυλακισμένες μνήμες της απελευθερώθηκαν. Θυμήθηκε τα πάντα. Να την τραβάνε μέσα στο Παλάτι της Βορσίραθ. Να την ανακρίνουν. Να τη βασανίζουν.

Κραύγασε, πνιχτά, νιώθοντας την ανάσα της κομμένη ξαφνικά.

«Νιρλίσα;» Το χέρι του Ραμάλθιν ήταν στον ώμο της. «Είσαι καλά;»

«Ναι,» έκανε εκείνη, γυρίζοντας για να τον κοιτάξει, με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα. «Ναι...»

«Τους θυμήθηκες...» είπε η Σιράλια. Δεν ήταν ερώτηση.

Η Λοτρίνθα κατένευσε, και σκούπισε τα δάκρυα με τα δάχτυλά της. «Σ'ευχαριστώ, Σιράλια... Μα τον Νούρκας, όντως με είχαν βασανίσει... Και – αυτός ο μάγος που είδαμε στον δρόμο – αυτός που έβγαλε τους Ίσκιους απ'τον κρύσταλλο – ήταν κι αυτός εκεί, στα μπουντρούμια του παλατιού, και είχε βγάλει πάλι Ίσκιους από τον κρύσταλλό του. Μου επιτέθηκαν. Τους άφησε να τρώνε την ψυχή μου για– δεν ξέρω για πόσες ώρες.»

«Ο Σάρθαλιν'χοκ πρέπει να είναι,» είπε η Σιράλια. «Ο Μάγος της Βασίλισσας.»

«Μα, αυτός...» έκανε ο Ραμάλθιν. «Τι δουλειά έχει αυτός στη Βορσίραθ;»

«Η ίδια η Σφετερίστρια δεν βρίσκεται εδώ; Ο Σάρθαλιν'χοκ ωλ Έντερκεμ είναι, Ραμάλθιν· ποιος άλλος θα είχε τέτοιο έλεγχο επάνω στους Ίσκιους;»

«Είναι αλήθεια εκείνο που ακούγεται, ότι έχει ολόκληρη ορδή Ίσκιων υπό τις διαταγές του;»

«Δεν ξέρω αν είναι “ορδή”, αλλά σίγουρα ελέγχει πολλούς Ίσκιους. Τον είχα ξαναδεί να τους εξαπολύει, πριν από χρόνια, στα Ανάκτορα της Χάρνωθ, όταν η Ζώθμαλιρ έκλεψε την εξουσία, όταν ο ξάδελφός μου, ο Φέτανιρ, δολοφόνησε τον Βασιληά Άρκαλβιρ – ο προδότης!»

«Τον είχες δει,» ρώτησε η Λοτρίνθα, «να βγάζει τους Ίσκιους μέσα από κρύσταλλο;»

«Ναι,» ένευσε η Σιράλια. «Γι'αυτό κιόλας, μόλις τον αντίκρισα στην Οδό Επισκεπτών, υποπτεύθηκα ότι μπορεί να ήταν εκείνος· αλλά δεν ήμουν σίγουρη. Τώρα, ύστερα απ'όσα μού λες πως έγιναν στα μπουντρούμια μαζί σου, είμαι σίγουρη. Ο Σάρθαλιν'χοκ είναι: ο Μάγος των Ανακτόρων, ο Μάγος της Βασίλισσας.»

Ο Νέλδουρ ρώτησε: «Αλήθεια, η παλιά Μάγισσα των Ανακτόρων, η Βεντάγια'χοκ αλ Νέλμεραθ, είναι νεκρή; Ξέρετε; Γιατί κυκλοφορούν και φήμες ότι ζει και δολοπλοκεί εναντίον της Σφετερίστριας...»

«Νεκρή είναι, μάλλον,» είπε η Σιράλια. «Εναντίον της ήταν που ο Σάρθαλιν'χοκ εξαπέλυσε τους Ίσκιους· όμως δεν πρέπει να ήταν οι Ίσκιοι που τη σκότωσαν αλλά οι σφαίρες των ανθρώπων της Ζώθμαλιρ. Ή ίσως η ίδια η Ζώθμαλιρ, η οποία ήταν εκεί.

»Προσπάθησα να βοηθήσω τη Βεντάγια'χοκ, μα δεν τα κατάφερα, γιατί ήδη με κυνηγούσαν οι άνθρωποι του ξαδέλφου μου, του Φέτανιρ, που μόλις τον είχα δει να δολοφονεί τον Βασιληά. Αν έμενα περισσότερο, θα με είχαν πιάσει. Ή ίσως να με είχαν σκοτώσει κι εμένα.

Το ήξεραν ότι είμαι πολύ πιστή στους Κάρνελεκ για να τους προδώσω.»

Ο Νέλδουρ στράφηκε στη Λοτρίνθα. «Να περιποιηθώ τώρα τη μύτη σου, *νιρλίσια*; Εκτός αν την προτιμάς έτσι, σ'αυτή την καινούργια θέση.» Έβγαλε ένα καθρεφτάκι και της το έδωσε.

Τα μάτια της γούρλωσαν, κοιτάζοντας τον εαυτό της. «Μα τα γένια του Νούρκας! Κάνε κάτι, Νέλδουρ – σε παρακαλώ.»

«Θα πονέσεις,» την προειδοποίησε. «Ουσιαστικά, θα πρέπει να την ξανασπάσω για να τη βάλω στη σωστή θέση.»

«Δε με νοιάζει. Έχω πονέσει αρκετά, τελευταία, πίστεψέ με.»

«Το πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ, νηφάλια.

Η Σιράλια'χοκ είπε στη Λοτρίνθα: «Μπορώ να σε βοηθήσω με Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας. Δεν το ξέρω και πολύ καλά, αλλά για μερικά λεπτά σίγουρα δεν θα αισθάνεσαι πόνο.»

«Δε θα έχω παράπονο, Σιράλια.»

Η Σιράλια'χοκ έκανε τη μαγεία της και, σε λίγο, ο Νέλδουρ είχε βάλει πάλι τη μύτη της Λοτρίνθα στη σωστή θέση και την είχε πιάσει μ'ένα έμπλαστρο.

Καθώς η επίδραση του ξορκιού της μάγισσας πέρασε, η Λοτρίνθα αισθάνθηκε τον πόνο, και δάκρυσε. Αλλά ήξερε πως δεν ήταν τίποτα μπροστά στα βασανιστήρια που είχε πρόσφατα υποφέρει.

Η Ζάμαρνιθ, επιστρέφοντας στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*, ήξερε ένα πράγμα: ότι δεν μπορούσε να μείνει εδώ για πολύ. Ήταν θέμα χρόνου το πότε οι άνθρωποι του Δούκα θα έρχονταν για να τους συλλάβουν όλους. Είχαν δει τη Λοτρίνθα να μπαίνει στο μαγαζί.

Πρέπει να εξαφανιστούμε.

Και η Ζάμαρνιθ εξήγησε στην κόρη της, την Πέρλα, γιατί έπρεπε να γίνει αυτό, καθώς και στους άλλους ανθρώπους που δούλευαν στο καπηλειό. «Θα σας οδηγήσω σε κρυψώνες μέσα στις Γειτονιές.» (Εννοούσε τις Στρεβλές Γειτονιές, φυσικά· δεν χρειαζόταν διευκρίνιση: έτσι τις έλεγαν αναμεταξύ τους.) «Πρέπει οπωσδήποτε να κρυφτείτε. Αν σας βρουν θα σας φυλακίσουν· πιθανώς ακόμα και να σας βασανίσουν.» Δεν τους είχε πει λεπτομέρειες σχετικά με τη Λοτρίνθα· τους είχε πει μόνο ότι η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ ήταν εδώ για λίγο και οι άνθρωποι του Δούκα το είχαν μάθει – αυτό ήταν αρκετό. Όλοι τους καταλάβαιναν τι σήμαινε· όλοι τους είχαν ακούσει τις φήμες που κυκλοφορούσαν τελευταία στους δρόμους της Βορσίραθ· όλοι τους

είχαν δει τις αφίσες που εξαφανίζονταν από τους τοίχους για να επανεμφανιστούν αργότερα σε άλλο σημείο. Και, φυσικά, όλοι τους ήξεραν τι μπορούσε να πάθει ο καθένας από τους ανθρώπους του Δούκα και της Σφετερίστριας. Ακόμα και στα ειδικά κρατητήρια – τους θαλάμους βασανιστηρίων της πόλης – μπορούσε να καταλήξει για το παραμικρό.

Δεν έκαναν ερωτήσεις στη Ζάμαρνιθ σχετικά με το τι επαφές είχε με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ· η σιωπή ήταν σύνεση. Εγκατέλειψαν το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη* σαν δαίμονες του Σιλίσβας, σαν Ίσκιοι των δασών.

Οι πελάτες δεν κατάλαβαν αμέσως ότι είχαν μείνει μόνοι. Αλλά, όταν το κατάλαβαν – όταν συνειδητοποιήσαν πως κανείς πια δεν ήταν στο μαγαζί· ούτε ένας σερβιτόρος – το θεώρησαν απρόσμενη ευλογία των θεών. Απρόσμενο καλοτέχνασμα του Ιουράσκει. Και κέρασαν μόνοι τους τους εαυτούς τους ποτά· γιατί η αποθήκη ήταν ακόμα γεμάτη.

Οι μαχητές του Δούκα που ήρθαν να συλλάβουν τους ανθρώπους του *Καπηλειού του Ανόητου Υπηρέτη* δεν βρήκαν κανέναν απ' αυτούς εκεί. Μέσα στο κατάστημα ήταν μόνο μερικοί μεθυσμένοι που δεν ήξεραν τι τους γινόταν: δύο γυναίκες που τραγουδούσαν μεγάλωφωνα, καθισμένες στο πάτωμα, και γελούσαν σαν αλλοπαρμένες· ένας άντρας που κοιμόταν ανάσκελα, ροχαλίζοντας, με το παντελόνι του κατεβασμένο και το πουλί του προφανώς πολλαπλώς χρησιμοποιημένο.

Οι μαχητές του Δούκα τούς συνέλαβαν και τους οδήγησαν στα ειδικά κρατητήρια. Κανείς τους, όπως αποδείχτηκε, δεν γνώριζε τίποτα για το πού είχε εξαφανιστεί το προσωπικό του *Καπηλειού του Ανόητου Υπηρέτη*...

Η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν ερεύνησε το εγκαταλειμμένο μαγαζί μαζί με τρεις κατασκόπους της, μα δεν βρήκαν κανένα σημάδι για το πού μπορεί να είχαν πάει η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου και οι δικοί της.

Μάλιστα, όσο ήταν εκεί, δέχτηκαν επίθεση από κουκουλοφόρους. Κάποιοι παρακολουθούσαν το καπηλειό – κάποιοι από τους αντιστασιακούς, μάλλον, σκέφτηκε η Αρχικατάσκοπος – και όρμησαν μέσα με ρόπαλα, σπαθιά, και πιστόλια για να τσακίσουν τη Σμαράγδα και τους κατασκόπους της. Η Σμαράγδα τραυματίστηκε στον αριστερό ώμο, από σφαίρα, αλλά σύντομα βοήθεια ήρθε – φρουροί του Δούκα επάνω σε δίκυκλα – και οι εχθροί διαλύθηκαν, χάθηκαν μες στις

Στρεβλές Γειτονιές. Ούτε ένας δεν πιάστηκε. Πίσω τους άφησαν μόνο ένα σύνθημα με σπρέι στον τοίχο, το οποίο έλεγε:

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Αυτοί οι κουκουλοφόροι, φυσικά, δεν είχαν καμιά σχέση με τη Ζάμαρνιθ ή τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Ήταν στασιαστές υποκινημένοι από τους Αγγέλους του Επερχόμενου χωρίς να ξέρουν καν ότι υπήρχαν Άγγελοι του Επερχόμενου. Μάλιστα, αν τους έλεγες τη φράση «Άγγελοι του Επερχόμενου» θα σε ρωτούσαν: *Τι είν' αυτοί; Κάνα καινούργιο συγκρότημα;* Μισούσαν, όμως, πολύ το καθεστώς του Δούκα της Βορσίραθ, και είχαν καλό λόγο γι' αυτό – όπως και πολλοί άλλοι μέσα στην πόλη οι οποίοι, από τα τέλη του Διχασμού ως τώρα, κρατούσαν το στόμα τους κλειστό, φοβισμένοι, και έκαναν τους φιλήσυχους υποτακτικούς, ή κρύβονταν στις σκιές και παρανομούσαν: ή και τα δύο.

Ο Σάρθαλιν'χοκ προσπαθούσε να εντοπίσει πάλι τη Λοτρίνθα. Μέσω Ξορκιού Ανιχνεύσεως Νοητικού Αποτυπώματος μπορούσε να τη βρει οπουδήποτε στη Βορσίραθ· ακόμα και πέρα απ' αυτήν. Η εμβέλειά του ήταν πολύ μεγαλύτερη από του Ξορκιού Ανιχνεύσεως (το οποίο, βέβαια, γινόταν σαφώς πιο εύκολα: έφτανε μόνο να έχεις δει την όψη του στόχου σου σε μια φωτογραφία).

Τώρα, όμως, ο Μάγος της Βασίλισσας δεν εντόπιζε πουθενά τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Σαν αυτή να είχε απομακρυνθεί δεκάδες χιλιόμετρα από εδώ. Ή σαν το νοητικό αποτύπωμά της να είχε αλλάξει (πράγμα εξωφρενικό μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, εκτός αν ήσουν Διαλογιστής και το έκανες εσκεμμένα, ή κανένas άλλος με γνώσεις αυτοαλλοίωσης της σκέψης). Ή σαν κάποιος μάγος να την προστάτευε.

Το τελευταίο ο Σάρθαλιν το θεωρούσε και πιθανότερο. Ίσως να την έκρυβε εκείνη η μάγισσα που ήταν στην Οδό Επισκεπτών, που απομάκρυνε τους Ίσκιους του με Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Ο Σάρθαλιν ενίσχυσε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Νοητικού Αποτυπώματος με όλη τη δύναμη των κρυστάλλων στο ραβδί του και, βρισκόμενος μέσα στο Παλάτι της Βορσίραθ, νόμιζε πως εντόπισε κάτι – ένα εμπόδιο στον δρόμο του προς τη Λοτρίνθα. Μαγγανεία Προκαλύψεως, κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά δεν μπορούσε να τη διαπεράσει. Δεν ήταν κάπου κοντά του.

Προς τα πού ήταν; Βόρεια; Νότια; Ανατολικά; Δυτικά; Ο Σάρθαλιν δεν αισθανόταν βέβαιος. Αν ήταν, πάντως, να τη διαπεράσει έπρεπε να την πλησιάσει.

Και το είπε στη Ζώθμαλιρ. «Θα χρειαστεί να ερευνήσω διεξοδικά την πόλη.»

«Η Σμαράγδα θα σε βοηθήσει.»

Αλλά ήξεραν πως δεν θα ήταν εύκολο, με τόσες εξεγέρσεις να ανάβουν σαν ξαφνικές πυρκαγιές της Θορμάνκου παντού στη Βορσίραθ. Ήταν λες και κάποιος είχε φυτέψει κρυφές βόμβες αποδώ κι αποκεί, και τώρα, πατώντας πλήκτρα σε μια συσκευή, τις έκανε να εκρήγνυνται τυχαία.

Η Ζώθμαλιρ, αφού είχε τελειώσει τη σύντομη κουβέντα της με τον Σάρθαλιν και είχε συναντήσει τον Σέλιρ και την Ολρέκα στο γραφείο του Δούκα, είπε:

«Ίσως το καλύτερο θα ήταν να φέρω τον στρατό μου μέσα στην πόλη, να καταλάβει κάθε δρόμο, κάθε πλατεία, κάθε γωνία. Αυτό σίγουρα θα τους σταματούσε, τους καταραμένους ταραχοποιούς της μάνας του Ιουράσκε!»

Αλλά ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ την προέτρεψε να περιμένει. «Μόνο ως τελευταία λύση, Βασίλισσά μου.»

Η Ολρέκα μουρμούρισε: «Κάτι μού λέει ότι η τελευταία λύση δε θ'αργήσει ν'αποδειχτεί απαραίτητη, αγάπη μου...» Ο άντρας της ανέκαθεν ήταν καλύτερος στη διπλωματία απ'ό,τι στις γρήγορες αποφάσεις. Την αδελφή της η Ολρέκα την εμπιστευόταν πολύ περισσότερο για να σβήσει μια φωτιά· για να υποτάξει την ίδια τη Θορμάνκου αν χρειαζόταν. Η Ζώθμαλιρ μπορούσε να βάλει σε τάξη το Βασίλειο, και το είχε αποδείξει πολλές φορές.

Η Ολρέκα προσπαθούσε να τη μιμείται σε τέτοια θέματα. *Αν ο Σέλιρ δεν είχε εμένα στο πλευρό του, ίσως ακόμα ο Διχασμός να μην είχε τελειώσει, μα το Ιερό Δέος! Ίσως να εξακολουθούσαμε να βρισκόμαστε σε διαπληκτισμό μες στην πόλη, ανεχόμενοι ταραξίες που πρότειναν να εναντιωθούμε στο «παράνομο καθεστώς».*

Την περίοδο του Διχασμού, οι Νάλδεκερ, κατά κύριο λόγο, δεν είχαν δράσει. Είχαν διατηρήσει μια στάση ουδετερότητας, προσπαθώντας να αποφύγουν την αιματοχυσία (η οποία, τελικά, δεν είχε αποφευχθεί). Άλλωστε, μια από τις κόρες τους – η Άνφιρ – ήταν σύζυγος του

Δούκα της Βορσίραθ. Δεν ήθελαν να στραφούν ανοιχτά εναντίον του και να προκληθεί ρήξη.

Ωστόσο, δεν ήταν όλοι τους σύμφωνοι μ' αυτό. Ειδικά ο Νάλεντιν ωλ Νάλδεκερ (θείος της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ) διαφωνούσε πολύ έντονα με τη συγκεκριμένη στάση· και είχε παρασύρει στις επαναστατικές δραστηριότητές του τον Βάσελνour (αδελφό της Λοτρίνθα) και τη Ναλτάμα (ξαδέλφη της Λοτρίνθα).

Τα πράγματα δεν είχαν πάει καλά γι' αυτούς, καθώς οι δυνάμεις της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν είχαν τελικά κυριαρχήσει στην πόλη. Ο Νάλεντιν είχε σκοτωθεί· κανείς δεν τον ξαναείδε. Ο Βάσελνour και η Ναλτάμα είχαν πιαστεί και υποχρεωθεί σε υποδούλωση είκοσι ετών αν ήθελαν να κρατήσουν τις ζωές τους.

Οι άλλοι Νάλδεκερ, φυσικά, δεν είχαν τολμήσει να διαφωνήσουν μ' αυτή την απόφαση του Δούκα. Και πολλοί έλεγαν πως ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ είχε πάρει τέτοια απόφαση για χάρη της συζύγου του, Άνφιρ, και μόνο, η οποία ήταν ωλ Νάλδεκερ. (Στην πραγματικότητα, δεν το είχε κάνει γι' αυτό. Απλώς δεν ήθελε να δημιουργηθεί μεγάλο μίσος εναντίον του από τη μεριά των Νάλδεκερ. Τέτοια συναισθήματα μπορούσαν να προκαλέσουν περισσότερα προβλήματα. Η Ολρέκα αλ Μακμάρνουν, ερωμένη του τότε, είχε διαφωνήσει μαζί του – *Σκότωσέ τους, μα τα στόματα του Ακατανόμαστου!* τον είχε προτρέψει. *Μπορεί να κάνουν φασαρίες στο μέλλον* – αλλά ο Σέλιρ δεν την είχε ακούσει. Της είχε αποκριθεί ότι εκείνος ήξερε καλύτερα πώς να αντιμετωπίζει τους ισχυρούς οίκους της πόλης του.)

Από τότε, ο Βάσελνour και η Ναλτάμα ήταν δούλοι στο Παλάτι της Βορσίραθ. Δεν είχαν δικαίωμα να έχουν καμία περιουσία· δεν μπορούσαν να κρατάνε χρήματα παρά μόνο αν τους τα έδινε ο κύριός τους για κάποια δουλειά· απαγορευόταν να πιάσουν όπλο· ακόμα και τα ρούχα τους δεν τους ανήκαν: φορούσαν μόνο ό,τι τους επέτρεπαν. Και, συχνά, εσκεμμένα τους ανάγκαζαν να φοράνε πράγματα που τους γελοιοποιούσαν. Τους υποχρέωναν να κυκλοφορούν ξυπόλυτοι, ή με τρύπια παπούτσια· ή έδιναν στον Βάσελνour παντελόνι χωρίς κουμπιά ή φερμουάρ, και χωρίς εσώρουχο από μέσα· ή στη Ναλτάμα έδιναν φόρεμα φλόγας που ήταν βρόμικο και κουρελιασμένο και έπρεπε συνεχώς να το τραβά για να κρύβει τα γυμνά στήθη της.

Τους έβαζαν να κάνουν ό,τι δουλειά μπορεί να χρειαζόταν, οποιαδήποτε ώρα χρειαζόταν. Οι ώρες ξεκούρασης ή φαγητού ήταν πολύ... ελαστικές.

Ωστόσο, μια φρουρός, τελευταία, φαινόταν να έχει συμπαθήσει τον Βάσελνour. Ερωτοτροπούσε μαζί του. Αρκετές φορές τον είχε οδηγήσει σε ήσυχα μέρη για να κάνουν έρωτα του Ιουράσκε. Τα βίτσια της ήταν άγρια. Την έλεγαν Νάθλεδιρ και δεν είχε οίκο· ήταν μονήρης. Έτσι είχε πει στον Βάσελνour, τουλάχιστον: *Με βρήκαν στον Άνω Γιαλό, πεταμένη στα σκουπίδια*. Εκείνος δεν ήξερε αν του μιλούσε σοβαρά ή όχι· αλλά δεν το αμφισβήτησε, ούτε ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις. *Η σιωπή είναι σύνεση*. Και η Νάθλεδιρ φρόντιζε γι'αυτόν όπως κανείς άλλος σε τούτο το σκοτοφαγωμένο παλάτι. Του έφερνε τσιγάρα και ποτά, και ψυχοτρόπα. Του είχε δώσει ακόμα κι ένα ξιφίδιο με ενεργειακή λειτουργία. *Αλλά κρατά το κρυμμένο καλά*, τον είχε προειδοποιήσει, *γιατί άμα το βρουν θα σου κόψουν τ'αρχίδια μ'αυτό*.

Ο Βάσελνour το είχε εξαφανίσει και δεν το είχε ξαναπιάσει. Αλλά τακτικά έλεγγε ότι βρισκόταν στην κρυψώνα όπου έπρεπε να βρίσκεται. Κάποια μέρα ίσως να το χρησιμοποιούσε. Κάποια μέρα...

Και μπορεί αυτή η μέρα να μην ήταν πλέον και τόσο μακριά. Άκουγε τώρα τις φήμες που μετέφεραν οι υπηρέτες του παλατιού, οι άλλοι δούλοι, και οι φρουροί. Τις φήμες που του μετέφερε κι η ίδια η Νάθλεδιρ, γαλανόδερμη και πρασινομάλλα, την οποία ο Βάσελνour έβλεπε πια σχεδόν σαν δαιμόνισσα-οδηγό του σταλμένη από τους θεούς.

Σύμφωνα μ'αυτές τις φήμες, αντιστασιακοί κρύβονταν μέσα στην πόλη και ήταν σύμμαχοι της αδελφής του, της Λοτρίνθα – της προδότριας που τους είχε εγκαταλείψει – η οποία τώρα βρισκόταν στα μπουντρούμια του παλατιού.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε τη Νάθλεδιρ καθώς σηκωνόταν ξέπνοος από πάνω της, λύνοντας τα χέρια της που ήταν δεμένα σ'ένα ξύλο πίσω απ'το κεφάλι της. «Είναι αλήθεια ότι θα κάνουν καινούργια επανάσταση στη Βορσίραθ;» Ήταν γυμνοί κι οι δυο τους εδώ, στην πισινή μεριά του στάβλου των γιγαντόλυκων, παρά το χειμερινό κρύο του Τέλους του Φωτός. Μόνο τις μπότες της φορούσε η Νάθλεδιρ, και ο Βάσελνour τα φθαρμένα παπούτσια του· τα ρούχα τους ήταν πεσμένα κάτω, γύρω τους.

Η Νάθλεδιρ αναστέναξε ικανοποιημένα. «Ίσως και να είναι,» αποκρίθηκε. «Ίσως και να είναι.» Κι αρπάζοντας τα μαλλιά του τράβηξε το πρόσωπό του κοντά της, φιλώντας τον.

Μετά, τα λόγια που κυκλοφορούσαν μες στο Παλάτι της Βορσίραθ άλλαξαν. Κανείς δεν έλεγε για “φήμες” πλέον· τώρα όντως γινόταν

επανάσταση στην πόλη. Εξεγέρσεις αποδώ κι αποκεί. Και οι μαχητές του Δούκα δεν φαινόταν να μπορούν να τις καταπνίξουν.

«Ο θεός έπρεπε να ζούσε σήμερα,» του ψιθύρισε η Ναλτάμα, καθώς οι δυο τους έτρωγαν το λιτό γεύμα τους – ξερό ψωμί και προχτεσινό ψάρι με μπαχαρικά Χαμηλού Δάσους – τώρα που είχαν τελειώσει τις δουλειές τους και τους είχαν αφήσει σε ησυχία για λίγο.

«Αν ζούσε,» αποκρίθηκε ο Βάσελνour, «εκείνος θα είχε ξεκινήσει τούτη την επανάσταση.»

Αλλά δεν μίλησαν άλλο γι' αυτό, από φόβο μήπως κανείς τους άκουγε. Εδώ, στα βάθη της κουζίνας του παλατιού, ένα σωρό ρουφιάνοι του Δούκα τριγύριζαν: υπηρέτες, ή ακόμα κι άλλοι δούλοι, που μπορεί να τους πρόδιδαν απλά και μόνο για να κάνουν πλάκα μαζί τους όταν θα τους μαστίγωναν ή θα τους έβαζαν να τρέχουν γύρω-γύρω στον κήπο είκοσι-τρεις φορές, χωρίς ρούχα και χωρίς υποδήματα, μες στο κρύο.

Την ίδια νύχτα, όταν η Νάθλεδιρ οδήγησε τον Βάσελνour σε μια αποθήκη, του είπε: «Έχω νέα για σένα,» ενώ ξεκούμπωνε τη στολή της.

«Νέα; Για μένα;» Ο Βάσελνour δεν θεωρούσε ότι πλέον υπήρχαν «νέα» για εκείνον ή για τη Ναλτάμα. Οι πάντες τους είχαν προδώσει. Το μόνο που έμενε ήταν το ίδιο το καταραμένο Σκοτάδι να τους καταπιεί.

«Ναι,» είπε, πολύ σοβαρά, η Νάθλεδιρ· και χαμογέλασε σαν κόρη του Ιουράσκει. «Αλλά μετά.» Το χιτώνιο των φρουρών έπεσε από τους ώμους της.

Ο Βάσελνour, παρά την κούρασή του από τις δουλειές της ημέρας, αισθάνθηκε το πουλί του να ορθώνεται: κι αυτή τη φορά δεν θα τον ενδιέφερε αν ήταν χωρίς εσώρουχο και με σκισμένο παντελόνι. Αλλά τύχαινε να μην είναι τόσο άντυτος.

Καβάλησε τη Νάθλεδιρ στα τέσσερα πάνω σ' ένα παλιό χαλάκι απλωμένο στο πάτωμα της αποθήκης. Και μετά, καθώς οι δυο τους ήταν καθισμένοι αντικριστά, με τις πλάτες ακουμπισμένες σε κιβώτια, εκείνη τού είπε:

«Έχω ένα μήνυμα για σένα.»

Ο Βάσελνour ακόμα νόμιζε ότι του έκανε πλάκα.

Η Νάθλεδιρ άπλωσε το χέρι της, έπιασε τη μια της μπότα, που ήταν ριγμένη παραδίπλα, κι από μέσα τράβηξε ένα κομμάτι χαρτί, το οποίο έτεινε προς τον Βάσελνour.

«Μιλάς σοβαρά;» έκανε εκείνος.

«Διάβασε μόνος σου.»

Το πήρε και το διάβασε. Κατάπληκτος. «Δεν είναι δυνατόν... Ποιος... ποιος σ'έβαλε να το κάνεις αυτό; Ο Δούκας;» Σηκώθηκε όρθιος, απότομα.

Η Νάθλεδιν σηκώθηκε επίσης όρθια, αντίκρυ του, κι οι δυο τους ακόμα γυμνοί, ακόμα ιδρωμένοι. «Αυτός που γράφει το μήνυμα, ανόητε.»

«Δεν είναι ζωντανός!» Άρπαξε το μπράτσο της.

Η Νάθλεδιν γέλασε και κόλλησε τα στήθη της επάνω του, κεντρίζοντάς τον με ξαφνικά στητές θηλές. «Πιο ζωντανός απ'ό,τι νομίζεις.»

«Τι... τι είσαι, Νάθλεδιν;»

«Εσύ τι νομίζεις ότι είμαι;»

«Δαιμόνισσα του Ιουράσκει – είναι η μόνη εξήγηση.»

Εκείνη γέλασε πάλι. «Όχι, όχι του Ιουράσκει...»

«Τον ξέρεις; Είσαι μαζί του; Έχει επιστρέψει;»

«Ποτέ δεν έφυγε, Βάσελνour.»

«Και είναι... είναι αυτός που τώρα τα έχει ξεκινήσει όλα;»

Η Νάθλεδιν κατένευσε, ατενίζοντάς τον κατάματα.

«Και ζητά βοήθεια από εμάς;» έκανε ο Βάσελνour.

«Κανείς δεν σας υποπτεύεται.»

«Ξέρεις τι μου ζητά;»

«Ξέρω, και θα σας βοηθήσω να φτάσετε εκεί που πρέπει, αν θέλετε, χωρίς να φανεί τίποτα.»

Ο Βάσελνour αισθανόταν κάτι άγριο να ξυπνά μέσα του. Ήταν σαν να γινόταν πραγματικότητα ένα όνειρο που δεν είχε καν φανταστεί.

Έσπρωξε τη Νάθλεδιν στον τοίχο και κάρφωσε ξανά τον ορθωμένο ανδρισμό του μέσα της, καθώς εκείνη αρπαζόταν επάνω του, γδέρνοντας τη γαλανόδερμη πλάτη του με τα κοντά νύχια της.

Αργότερα, όταν ο Βάσελνour έδειξε στη Ναλτάμα το μήνυμα, η ξαδέλφη του δεν ήθελε να το πιστέψει.

«Δε μπορεί νάναι αλήθεια. Ο θεός Νάλεντιν σκοτώθηκε.»

«Και ποιος είδε το πτώμα του; Το είδε κανείς; Δεν είναι νεκρός, Ναλτάμα. Είναι εδώ, κι αυτός έχει οργανώσει την επανάσταση· ακριβώς» – γέλασε – «ακριβώς όπως έλεγα. Είναι απίστευτο, δεν είναι;»

«Ναι – απίστευτο.»

«Είναι αλήθεια, Ναλτάμα.»

Κουβέντιαζαν ψιθυριστά, στην άκρη του λουτρού που χρησιμοποιούσαν οι δούλοι του παλατιού. Ήταν μεσημέρι της επόμενης ημέρας

αφού ο Βάσελνour είχε μιλήσει με τη Νάθλεδιρ στην αποθήκη. Είχαν μόλις τελειώσει τις δουλειές τους και τους είχε δοθεί λίγη ώρα ελευθερίας για να πλυθούν με ζεστό νερό και να φάνε.

«Θα μας πιάσουν και θα μας εκτελέσουν...»

«Όχι. Μη φοβάσαι. Παλιά δε φοβόσουν τίποτα, Ναλτάμα!»

«Τώρα φοβάμαι.»

«Διώξε τον φόβο σου. Δεν υπάρχει περιθώριο για φόβο—»

«Είμαστε δούλοι.»

«Μόνο επειδή το επιτρέπουμε. Ακούς τι γίνεται έξω, στην πόλη, δεν ακούς; Ο θεός *επέστρεψε*.»

«Και η αδελφή σου λένε πως έχει δραπετεύσει.»

«Στο στόμα του Σκοταδιού αυτή η προδότρια!» γρύλισε ο Βάσελνour.

«Αν ο θεός είναι όντως ζωντανός και όντως εδώ, τότε συνεργάζεται μαζί της...»

«Ο θεός ξέρει τι κάνει. Πάντα του είχα εμπιστοσύνη—»

«Και δες που καταλήξαμε...»

«Δεν έφταιγε εκείνος, Ναλτάμα· το *ξέρεις* αυτό. Και μας ζητά τώρα να *δράσουμε*, να κάνουμε κάτι που και θα μας δώσει εκδίκηση και θ'αλλάξει το Βασίλειο για πάντα. *Ήρθε η ώρα*, Ναλτάμα. *Ήρθε η ώρα!*»

Η ξαδέλφη του δάγκωσε το χείλος της. Τα μάτια της κοίταζαν αβέβαια αποδώ κι αποκεί, χαμηλά. Ύστερα όμως υψώθηκαν, και ήταν σαν δυο μενεξεδιές φλόγες επάνω στο μαυρόδερμο πρόσωπό της.

Ο Βάσελνour μειδίασε, γιατί, ναι, μα το Ιερό Δέος, έτσι τη θυμόταν! Αυτή ήταν η *πραγματική* Ναλτάμα.

«Μια ερώτηση μόνο θα σου κάνω,» του είπε: «Γιατί η κυρά σου είναι μαζί του;» (Έτσι αποκαλούσε τη Νάθλεδιρ από τότε που είχε μάθει για τη σχέση της με τον Βάσελνour: *η κυρά σου*. Σαν να ήθελε να τον πειράξει. Αλλά δεν τον πείραζε.)

«Δεν ξέρω· δεν τη ρώτησα. *Η σιωπή είναι σύνεση*, Ναλτάμα. Αλλά θα μας βοηθήσει· μου το υποσχέθηκε. Είναι σύμμαχός του. Και ποιος ξέρει πόσοι άλλοι φρουροί εδώ μέσα είναι επίσης σύμμαχοί του. *Ήρθε η ώρα*, μα το Ιερό Δέος! Όλοι τους θα μετανιώσουν για ό,τι συνέβη στον Διχασμό! Καθώς και για τη δική μας μοίρα!»

Η Ναλτάμα αναστέναξε, αλλά οι μενεξεδιές φωτιές δεν έσβησαν από το πρόσωπό της. Κατένευσε. «Εκδίκηση,» είπε.

Και την άλλη μέρα, οδηγημένοι στη σωστή θέση από τη Νάθλεδιρ, επιχείρησαν να σκοτώσουν τη Βασίλισσα, με το ενεργειακό ξιφίδιο που ο Βάσελνour είχε βγάλει επιτέλους από την κρυψώνα του και με μια αλυσίδα που η Ναλτάμα είχε πάρει από μια αποθήκη εδώ και καιρό.

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν σε μια από τις μικρότερες αίθουσες του παλατιού, τον Θάλαμο των Παλιών Ξύλων, καθισμένη μαζί με την αδελφή της, Ολρέκα, και τη Χορντίλα ωλ Έντερκεμ, τη Βασιλική Φρουρό που ήταν αρχηγός των Βασιλικών Φρουρών εδώ και προσωπική σωματοφύλακας της Βασίλισσας: μια ανιψιά του Σάρθαλιν'χοκ, ψηλή, γεροδεμένη, μαυρόδερμη, με πορφυρά μαλλιά κομμένα κοντά και φτιαγμένα φλόγες της οργής – πολλές, μικρές αιχμές πάνω στο κεφάλι της.

Ήταν απόγευμα. Ο Βάσελνour και η Ναλτάμα είχαν έρθει για να φέρουν γλυκίσματα και ποτά, σχεδόν απαραίτητοι από τις τρεις γυναίκες – αόρατοι δούλοι, εργασία.

Όχι· όχι εργασία πλέον, σκέφτηκε ο Βάσελνour. Όχι δικά τους εργασίες, τουλάχιστον. Είμαστε όπλα. Όπλα της Εκδίκησης! Και, συναντώντας το βλέμμα της ξαδέλφης του, κατένευσε αδιόρατα.

Η Ναλτάμα ξετύλιξε απότομα την αλυσίδα κάτω απ'το μανίκι της και την τύλιξε γύρω απ'τον λαιμό της καθισμένης Βασίλισσας καθώς στεκόταν πίσω της, τραβώντας το κεφάλι της και διακόπτοντας τα λόγια της προς την Ολρέκα σχετικά με τον στρατό τους.

Ο Βάσελνour τράβηξε το ξιφίδιο μέσα απ'τα ρούχα του, πατώντας συγχρόνως το κουμπί που έκανε ενέργειες να χοροπηδάνε πάνω στη λεπίδα και υψώνοντας το όπλο για να καρφώσει τη Βασίλισσα στο στήθος.

Κάτι, όμως, τον χτύπησε πίσω απ'το γόνατο, ξαφνικά, δυνατά, κι έχασε την ισορροπία του.

Ήταν η Χορντίλα ωλ Έντερκεμ, πάντοτε έτοιμη να υπερασπιστεί τη Βασίλισσά της. Ακόμα κι εδώ, καθισμένη, φορούσε την πανοπλία της, αν και όχι το κράνος της. Δεν είχε χρόνο να τραβήξει όπλο για να σταματήσει τον επίδοξο δολοφόνο, και το καταλάβαινε· έτσι, είχε απλώσει γρήγορα το πόδι της και τον είχε κλοτήσει.

Ο Βάσελνour ξαφνιάστηκε, μα δεν έπεσε – όχι αμέσως. Παραπάτησε. Προσπάθησε να στρέψει το ξιφίδιο εναντίον της Ζώθμαλιρ, για να την καρφώσει, καθώς έκανε το σώμα του να γείρει προς τη μεριά της. Η Σφετερίστρια θα πέθαινε!

Αλλά η Ζώθμαλιρ αισθανόταν ξαφνικά σαν παγιδευμένη λύκαινα: και η παγιδευμένη λύκαινα μάχεται με νύχια και με δόντια, μέχρι τέλους. Καθώς η αλυσίδα τραβούσε το κεφάλι της πίσω, πνίγοντάς την, κόβοντάς της την αναπνοή, εκείνη ύψωσε το δεξί της γόνατο, μαζεύοντας το πόδι της – κι αμέσως μετά το τέντωσε προς τον δούλο με το ενεργειακό ξιφίδιο, σφυροκοπώντας τον ανδρισμό του με το τακούνι της.

Ο Βάσελνour κραύγασε, αλλά ήδη έπεφτε καταπάνω στη Βασίλισσα, και η λεπίδα του την είχε στόχο – όμως δεν είχε ιδέα πού μπορεί να την κάρφωνε· ήταν τελείως αποπροσανατολισμένος.

Η Ζώθμαλιρ έκανε το κεφάλι της στο πλάι, παρότι η αλυσίδα την τραβούσε πίσω, και το ξιφίδιο διαπέρασε τον ώμο της, τραντάζοντας το σώμα της με τις ενέργειές του.

Η Βασίλισσα έκρωξε άναρθρα, βλέποντας λάμπεις να χορεύουν από πάνω της – και λιποθύμησε.

Αλλά τότε η Χορντίλα ωλ Έντερκεμ είχε τραβήξει πια το πιστόλι της κι έριξε μια ενεργειακή ριπή στην πλάτη του Βάσελνour, σωριάζοντάς τον αναίσθητο.

Η Ολρέκα ούρλιαξε: «Σκότώσέ τους!» Και: «*Φρουροί! ΦΡΟΥΡΟΙ!*»

Η Ναλτάμα έκανε να τρέξει, πανικόβλητη· αλλά δεν υπήρχε πουθενά να πάει. Η Χορντίλα, καθώς ορθωνόταν, εξαπέλυσε ακόμα μια ριπή από το πιστόλι της, και η υπόδουλη έπεσε στο θαλασσοκέντητο χαλί που σκέπαζε το πάτωμα.

Η Νάθλεδιρ κι άλλοι δυο φρουροί μπήκαν τρέχοντας στον Θάλαμο των Παλιών Εύλων, με τις οπλολόγχες τους στα χέρια.

«Πού στα στόματα του Ακατονόμαστου ήσασταν;» τους φώναξε η Ολρέκα, τώρα όρθια κι εκείνη. «Αυτοί οι δούλοι είχαν όπλα!» Έδειξε τις ξαπλωμένες μορφές στο χαλί. «*Οπλα!*»

Όταν ύστερα από κανένα μισάωρο συνήλθε, η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν βρήκε τον εαυτό της ξαπλωμένο στο υπνοδωμάτιό της και τον Σάρθαλιν'χοκ κοντά της.

Ανασηκώθηκε. «Ήταν όνειρο;» γρύλισε. Αλλά το ήξερε πως δεν ήταν όνειρο. Αισθανόταν τον αριστερό ώμο της να πονά, και κάθε νεύρο της επίσης.

«Φτινά τη γλίτωσες, Βασίλισσά μου,» της είπε ο μάγος. «Οι δούλοι είχαν εξαγριωθεί σαν λυσσασμένοι γιγαντόλυκοι.»

«Θα το μετανιώσουν αυτό! Θα δικαστούν!» Παραμέρισε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ντυμένη μόνο με μια περισκελίδα

όφεων και κάλτσες γιορτής. Παραπάτησε, και ο Σάρθαλιν την έπιασε για να μην πέσει.

«Τους έχουν φυλακίσει,» της είπε. «Ξάπλωσε. Ο κλονισμός από το ενεργειακό ρεύμα ήταν χειρότερος από το τραύμα που σου έκανε η λεπίδα.»

Η Ζώθμαλιρ δεν ξάπλωσε αλλά κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Ο Σάρθαλιν έριξε μια εσάρπα αράχνης στους γυμνούς ώμους της.

«Οι δυο Νάλδεκερ ήταν, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ, συνοφρυωμένη. «Οι δυο υπόδουλοι Νάλδεκερ...»

«Ναι, αυτοί ήταν.»

«Πήραν θάρρος, οι τρελοί λύκοι, απ'αυτά που γίνονται μες στην πόλη!»

«Το ίδιο νομίζει κι ο Δούκας, και η θεία σου.»

Έτσι, κανείς δεν ανέκρινε τον Βάσελνour και τη Ναλτάμα. Κανείς δεν διανοήθηκε ότι μπορεί να ήταν συνεννοημένοι με τους αντιστασιακούς μέσα στη Βορσίραθ. Η επίθεσή τους έμοιαζε πολύ ανοργάνωτη, πολύ ξαφνική. Αν κάποιοι τούς είχαν βάλει να δολοφονήσουν τη Βασίλισσα, λογικά θα τους είχαν εξοπλίσει καλύτερα. Αυτοί οι δυο, επομένως, είχαν δράσει από μόνοι τους. Το ενεργειακό ξιφίδιο πρέπει να το είχαν κλέψει από κάποιον φρουρό, κάποτε, και νόμιζαν ότι μ'αυτό μονάχα και με μια αλυσίδα θα σκότωναν τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου.

Φυσικά, έπρεπε να εκτελεστούν παραδειγματικά.

Στήθηκε Δημόσια Δίκη στην Κεντρική Αγορά της Βορσίραθ, στα Αγοραία. Ολόκληρο πλήθος συγκεντρώθηκε μες στο πρωινό, και ο *Αέρας της Βορσίραθ*, ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της, είχε τοποθετήσει τηλεοπτικούς πομπούς για να μεταδώσει το γεγονός από τις οθόνες και να το καταγράψει, σύμφωνα με τις εντολές του Δούκα.

Η ίδια η Βασίλισσα ήταν εδώ, μη θέλοντας να δείξει ότι φοβόταν κανέναν δολοφόνο. Καθόταν επάνω στη μεγάλη γιγαντολύκαινά της, τη Σιωπηλή Κυρά, ντυμένη πλούσια και με αλεξίσφαιρο θώρακα κάτω από το φόρεμα υψηλών θέσεων, ενώ στο κεφάλι της στραφτάλιζε το Στέμμα της Εξουσίας. Από τη ζώνη λίθων της κρέμονταν το Λυκόδο-ντο – αυτό το παλιό κειμήλιο των Μακμάρνου – κι ένα λαξευτό, χρυσοποίκιλτο πιστόλι τριπλής λειτουργίας (πυροβόλο, ενεργοβόλο, ηχοβόλο).

Αντιπρόσωπος της Δικαιοσύνης του Βασιλείου ήταν η Ολρέκα ωλ Σέντριβεμ, ντυμένη κι εκείνη με φόρεμα υψηλών θέσεων κι έχοντας

τα γαλανά μαλλιά της φτιαγμένα κώνο με δυο μακριές τούφες να κρέμονται εκατέρωθεν του προσώπου της. Καθισμένοι εκατέρωθεν της επάνω στην τροχήλατη εξέδρα ήταν οι δύο δικαστές: ο Γέλντεφιρ αλ Νέριονταβ, αδελφός του Ζάρκαθιν, Αρχιερέα της Μαρμόκου· και ο Φόρναλιν ωλ Σέντριβεμ, αδελφός του Δούκα της Βορσίραθ και Διοικητής Ασφαλείας του Παλατιού.

Ο Βάσελνour και η Ναλτάμα στέκονταν αντίκρυ τους, κάτω από την εξέδρα, γυμνοί, μαστιγωμένοι – τα σώματά τους γεμάτα τραύματα – και αλυσοδεμένοι με αγκαθωτές αλυσίδες – που τους τραυμάτιζαν ακόμα περισσότερο με κάθε κίνηση. Τα στόματά τους ήταν βουλωμένα με δερμάτινα φίμωτρα. Ήταν δούλοι και δεν τους επιτρεπόταν να μιλήσουν στη δίκη.

Η διαδικασία της οποίας ήταν πραγματικά *διαδικαστική*. Η Ολρέκα ανακοίνωσε, με έκδηλο μίσος, την «αποτρόπαιη πράξη» των δύο υπόδουλων Νάλδεκερ που, αντί να έχουν μετανοήσει για τα ως τώρα εγκλήματά τους, είχαν προβεί σε μεγαλύτερο έγκλημα – στο ύστατο έγκλημα: να επιχειρήσουν να φονεύσουν τη Μητέρα του Βασιλείου! «Αλλά το Ιερό Δέος την προφύλαξε!» φώναξε η Ολρέκα. «Και πάντα θα την προστατεύει!» δείχνοντας τη Ζώθμαλιρ η οποία καθόταν επάνω στη Σιωπηλή Κυρά σαν κόρη του Σιλίσβας και του Χάρλαεθ Βοκ. «Γιατί είναι η ισχυρότερη και δικαιοτέρα Βασίλισσα που έχει καθίσει στον Θρόνο της Χάρνωθ με το Στέμμα της Εξουσίας στο κεφάλι της»–

«ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ,» ήχησε απρόσμενα μια τεχνητά μεγεθυσμένη φωνή από κάπου, «ΑΦΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΣΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΑΛΛΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΗΣ – ΑΛΛΑ ΜΟΝΟ Γ΄ΑΥΤΟ!

»ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗ ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΡΙΑ!»

Και, συγχρόνως, καπνογόνα έπεφταν μες στο πλήθος κι ανάμεσα στους φρουρούς, και οπλισμένοι αντάρτες ξεπρόβαλλαν από δρόμους και οικοδομήματα, ή παρουσιάζονταν σε δώματα και μπαλκόνια βάλοντας με καραμπίνες και τουφέκια.

Οι πλότοι των αερωνύχων του Δούκα, που πετούσαν πάνω και γύρω από τη Δημόσια Δίκη, αμέσως πυροβόλησαν αυτούς τους τελευταίους, ενώ οι φρουροί προσπαθούσαν να αντιμετωπίσουν τους υπόλοιπους.

Ο Νέλδour ωλ Ένφερεκ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, η Σιράλια΄χοκ ωλ Κίριβεμ, η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, και έξι από τους πιστούς του

Ιουράσκε βρίσκονταν επίσης μέσα στο πλήθος που είχε μαζευτεί για τη Δημόσια Δίκη. Όταν η Λοτρίνθα είχε ακούσει ότι ο αδελφός της και η ξαδέλφη της θα εκτελούνταν επειδή είχαν επιχειρήσει να δολοφονήσουν τη Βασίλισσα, δεν μπορούσε να κρατηθεί μακριά. Αν και το ήξερε πως δεν είχε τη δυνατότητα να κάνει τίποτα για να τους σώσει, ήθελε να είναι εκεί. Ήθελε να το δει με τα ίδια της τα μάτια. Και ο Νέλδουρ δεν είχε φέρει αντίρρηση· δε νόμιζε ότι θα έψαχνε κανείς για τη Λοτρίνθα στη Δημόσια Δίκη. Η Σιράλια, όμως, είχε, για καλό και για κακό, κάνει Ξόρκι Προκαλύψεως, φυσικά, ενισχυμένο με όλη τη δύναμη των κρυστάλλων στο ραβδί της.

Τώρα, αυτό που συνέβαινε έμοιαζε στη Λοτρίνθα βγαλμένο από όνειρο.

«Έπρεπε να το περιμένουμε, μα τα στριφτά μονοπάτια του Πεπρωμένου!» μούγκρισε ο Νέλδουρ. «Οι αντιστασιακοί των Ακόλουθων...»

«Πάμε να φύγουμε,» είπε ο Ραμάλθιν, «όσο έχουμε καιρό,» ενώ κραυγές, κρότοι, ουρλιαχτά αντηχούσαν πανταχόθεν και ο κόσμος έτρεχε σαν τρελός: ο ένας έλεφτε πάνω στον άλλο· προσπαθούσαν να γλιτώσουν.

«Όχι!» διαφώνησε η Λοτρίνθα, πιάνοντας το χέρι του. «Ευκαιρία να τους σώσουμε, Άρχοντά μου!»

«Αποκλείεται, νιρλίσα. Δε γίνεται. Δε βλέπεις τι—; Κατά πρώτον, διακρίνεις εσύ τίποτα μέσα σ'αυτούς τους καπνούς;»

«Κάποιοι άλλοι θα το κάνουν πριν από εμάς,» τους είπε ο Νέλδουρ. Τον κοίταξαν ξαφνιασμένοι προς στιγμή.

«Νομίζετε ότι τούτη η επίθεση έγινε τυχαία; Για φασαρία και μόνο; Ο Ραμάλθιν έχει δίκιο, Λοτρίνθα: πρέπει να φύγουμε. Τώρα. Θ'αρχίσουν σύντομα να συλλαμβάνουν όποιον βρουν μπροστά τους.»

Και η Λοτρίνθα, αν και με βαριά καρδιά, συμφώνησε.

Έφυγαν. Εξαφανίστηκαν μες στους δρόμους των Αγοραίων, κατευθυνόμενοι προς τα Υφαντουργεία.

Πίσω τους, στην Κεντρική Αγορά, ο Ιουράσκε είχε κλέψει τη βασιλεία του Χάρλαεθ Βοκ. Μέσα στους καπνούς και στο χάος, φρουροί του Δούκα σκοτώνονταν και άνθρωποι και ζώα χτυπιόνταν βάνουσα.

Η Ζώθμαλιρ είχε τραβήξει το πιστόλι της και έριχνε σε όποιον θεωρούσε αντιστασιακό και μπορούσε να ξεχωρίσει μες στη θολούρα. Αλλά η Χορντίλα ωλ Έντερκεμ αμέσως την πλησίασε με τους άλλους Βασιλικούς Φρουρούς και την απομάκρυναν από εκεί. «Δεν είναι αυτή μάχη για εσάς, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Χορντίλα. «Και είστε ήδη

τραυματισμένη. Επιπλέον, ίσως να έχουν κάτι το βλαπτικό αυτοί οι καταραμένοι καπνοί.» Ήταν όλοι τους καβάλα σε γιγαντόλυκους, τους οποίους η Σιωπηλή Κυρά αγριοκοίταζε.

Η Ολρέκα, ο Γέλντεφρ αλ Νέριονταβ, και ο Φόρναλιν ωλ Σέντριβεμ είχαν βάλει την τροχήλατη εξέδρα σε μηχανική κίνηση και προσπαθούσαν να απομακρυνθούν, ενώ οι φρουροί γύρω τους τους προστάτευαν από τους αντιστασιακούς, πυροβολώντας με οπλολόγχες.

Τον Βάσελνour και τη Ναλτάμα όλοι έμοιαζε να τους έχουν προς το παρόν ξεχάσει, κι εκείνοι έκαναν να φύγουν: αλλά μπερδεύτηκαν στις αλυσίδες τους και αναμεταξύ τους κι έπεσαν στο πλακόστρωτο, επώδυνα, πλάι στο πτώμα ενός φρουρού, μέσα σε μια λίμνη βαθυγάλαζου αίματος.

Ένας άντρας με μανδύα σκιών και μάσκα αερίων τούς πλησίασε και έσπασε τις αλυσίδες τους μ'ένα ενεργειακό ξιφίδιο. Πίσω του ήταν άλλοι δύο, κουκουλωμένοι σαν αυτόν – ο ένας με κάπα λύκων, ο άλλος με κάπα παλαιών χρόνων.

Ο άντρας διέκοψε την ενεργειακή λειτουργία του ξιφιδίου του, έσκισε με τη λεπίδα τα φίμωτρα του Βάσελνour και της Ναλτάμα, και τους έδωσε μάσκες αερίων. «Θα σας χρειαστούν,» τους είπε.

Και οι δύο Νάλδεκερ νόμιζαν πως αναγνώριζαν τη φωνή του.

«Θεϊε;» έκρωξε η Ναλτάμα, με στόμα και λαιμό ξερά, ακόμα γονατισμένη στο ματωμένο πλακόστρωτο.

«Βιαστείτε, ανόητοι! Οι καπνοί δεν είναι μόνο για θολούρα· είναι ψυχοτρόποι – δαίμονες του Ιουράσκε.»

Ο Βάσελνour και η Ναλτάμα φόρεσαν γρήγορα τις μάσκες αερίων και τις έδεσαν καλά στα κεφάλια τους. Οι δύο άλλοι που ήταν μαζί με τον θείο τους τους έριξαν κάπες στους ώμους και τους σήκωσαν τις κουκούλες για να κρύψουν τις όψεις τους.

Δύο φρουροί ήρθαν ξαφνικά από δίπλα, μοιάζοντας παραζαλισμένοι από τους ψυχοτρόπους καπνούς, κρατώντας οπλολόγχες. Ο άντρας με την κάπα λύκων άρπαξε την οπλολόγχη του πρώτου και τον έσπρωξε με δύναμη, ρίχνοντάς τον πάνω στον δεύτερο και κάνοντάς τους και τους δύο να κατρακυλήσουν σαν να ήταν κούκλες.

Ο Βάσελνour και η Ναλτάμα συνειδητοποιήσαν τότε ότι αυτός ο άντρας πρέπει να φορούσε οργανική στολή κάτω από την κάπα λύκων.

«Ελάτε!» είπε ο θείος τους, γνέφοντας. Και όλοι τον ακολούθησαν.

Διέσχισαν τους καπνούς και το φονικό χάος, σκοτώνοντας όποιον παραζαλισμένο φρουρό του Δούκα τύχαινε να βρουν στο πέρασμά τους.

Καθώς απομακρύνονταν από το μέρος της Δημόσιας Δίκης, ένας αερώνυχας ήρθε από πάνω τους.

Ο θείος τους ύψωσε το χέρι του διαγράφοντας μυστηριακά σύμβολα καθώς υποτονθόρυζε παράξενα λόγια, και ο έλικας του αεροσκάφους μπλόκαρε. Ο αερώνυχας έπεσε στον τοίχο μιας πολυκατοικίας, με μεγάλο κρότο, ενώ η πιλότος του ούρλιαζε, ξέφρενη, και ο Βάσελνour, η Ναλτάμα, κι οι σωτήρες τους έφευγαν τρέχοντας.

Τους πήγαν σ'ένα μέρος στις Πρώτες Κατοικίες, σ'ένα διαμέρισμα μέσα σε μια πολυκατοικία, και ο θείος τους κατέβασε την κουκούλα του μανδύα σκιών. (Τις μάσκες αεριών τις είχαν προ πολλού βγάλει όλοι, φυσικά.) Αντίκρισαν το πρόσωπό του και παραξενεύτηκαν, γιατί κάτω από το μαύρο δέρμα του σκοτεινές ανταύγειες φαινόταν να πάλλονται σαν κάποιου είδους ενεργειακό ρεύμα να τον διέτρεχε.

«Αυτό που βλέπετε είναι που με έσωσε,» τους είπε ο Νάλεντιν. «Αυτό, και το Ιερό Σκότος.»

Τον κοίταζαν σαστισμένοι, καθώς και τους υπόλοιπους που στέκο-νταν γύρω τους, οι περισσότεροι από τους οποίους φορούσαν κουκού-λες.

«Πού είναι η Λοτρίνθα;» ρώτησε η Ναλτάμα. «Είναι εδώ;»

«Όχι, δεν είναι εδώ,» αποκρίθηκε ο Νάλεντιν.

«Δεν είναι μαζί σου;» είπε ο Βάσελνour. «Την είχαν αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ. Και μετά έλεγαν ότι ξέφυγε.»

«Και τα δύο αληθεύουν. Αλλά δεν είναι μαζί μας. Δεν μπορεί να εί-ναι. Όχι ακόμα. Δεν έχει καταλάβει πώς είναι αυτός ο κόσμος. Εσείς το έχετε καταλάβει, είμαι σίγουρος.»

«Τι εννοείς, θείε;» Η Ναλτάμα τον κοίταζε συνοφρυωμένη μέσα απ'την κουκούλα της κάπας που είχε τυλιγμένη γύρω της γιατί ακόμα δεν τους είχαν δώσει άλλα ρούχα.

«Καθίστε· μη στέκεστε,» τους είπε ο Νάλεντιν. «Είστε εξουθενωμέ-νοι. Οι πάντες σάς έχουν προδώσει – αλλά όχι εμείς.» Και πρόσθεσε καθώς, όντως εξουθενωμένοι, κάθονταν σ'έναν μαλακό σοφά: «Όταν όλοι είναι εχθροί σου, το Ιερό Σκότος είναι φίλος σου. Και είναι ισχυ-ρός φίλος. Αυτή η πόλη θα μετανιώσει πικρά για τον Διχασμό που η ίδια προκάλεσε. Θα πιει ποτήρια αίματος... όμως όχι εσείς.

»Εσείς» – γέμισε δυο κούπες με σκότιο οίνο από μια κρυστάλλινη καράφα πάνω σ'ένα τραπεζάκι – «θα πιείτε αυτό, που θα σας αναγεννήσει.» Τους έδωσε τις κούπες.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ναλτάμα. «Τι εννοείς “το Ιερό Σκότος”, θείε;»

«Πιείτε» – ο Νάλεντιν κάθισε αντίκρυ τους – «και όλα θα τα κατανοήσετε. Αν και δε νομίζω πως είναι πολλά που ήδη δεν κατανοείτε.»

Ο Βάσελνour και η Ναλτάμα γεύτηκαν τον σκότιο οίνο, νιώθοντάς τον να αναζωογονεί τα καταπονημένα σώματά τους, νιώθοντάς τον να κάνει το αίμα τους σαν ρευστό μέταλλο εντός τους. Πραγματικά, νόμιζαν ότι μπορούσαν να νιώσουν το αίμα τους να ρέει μες στις φλέβες τους. Τόσο δυνατό.

Χαμογέλασαν.

Ο Νάλεντιν τούς παρατηρούσε, ξέροντας τι αισθάνονταν· και ξέροντας πως ήταν μόνο η αρχή της ψυχοτρόπου επίδρασης του σκότιου οίνου.

«Η Νάθλεδιρ;» ρώτησε ο Βάσελνour. «Ποια η σχέση της μαζί σου, θείε; Μου έδωσε ένα μήνυμα–»

«Ναι, εγώ τής το ζήτησα. Είναι δική μας. Και σύντομα θα είναι εδώ: θα την ξαναδεις.»

«Το μήνυμα έγραφε ότι υπάρχει περισσότερη βοήθεια απ'ό,τι μπορούμε να φανταστούμε αν σκοτώναμε τη Βασίλισσα,» άρχισε η Ναλτάμα, «αλλά μας–»

«Δεν έγραφε να σκοτώσετε τη Βασίλισσα, Ναλτάμα...»

«Μα–»

«Έγραφε πως έχετε τη δύναμη να σκοτώσετε την *πιο μισητή γυναίκα*–»

«Και ποια άλλη–;»

«Η απόφαση ήταν δική σας.»

«Αλλά δεν είχαμε βοήθεια! Μόνο η Νάθλεδιρ, που μας οδήγησε– Μετά, κανείς δεν– Ο Βάσελνour, θείε, νόμιζε ότι οι μισοί φρουροί του παλατιού θα ήταν με το μέρος μας – επαναστάτες!»

Ο Νάλεντιν γέλασε, κι έμοιαζε να υπάρχει στο γέλιο του κάτι βγαλμένο από εφιάλτες – κάτι που φάνταζε με γλυκιά μουσική σ'αφτιά του Βάσελνour και της Ναλτάμα, για κάποιο λόγο που δεν μπορούσαν να καταλάβουν (αλλά ήταν, φυσικά, η επίδραση του σκότιου οίνου). Το γέλιο του θείου τους ήταν σαν να έπαιζε με το μεταλλικό αίμα τους· σαν το αίμα τους να ήταν χορδές μουσικού οργάνου.

Ο Νάλεντιν είπε: «Αν οι μισοί φρουροί του παλατιού ήταν δικοί μας, το παλάτι θα είχε γίνει Κατώφλι του Κήπου, ήδη.»

Οι περισσότεροι από τους άλλους είχαν τώρα κατεβάσει τις κουκούλες τους, και μια γυναίκα πλησίασε τον Βάσελνour και τη Ναλτάμα: μια γυναίκα μαυρόδερμη, με μαλλιά λευκά που κάποτε πρέπει να ήταν μενεξεδιά. Αποκλείεται να ήταν μικρότερη από εξήντα χρονών, και τα μάτια της αποκλείεται να έβλεπαν. Αλλά βάδιζε με σιγουριά προς το μέρος τους, και με τα χέρια της απλωμένα για να τους αγγίξουν.

Ήθελε να τους χαιρετήσει; Η όψη της τους τρόμαζε και, συγχρόνως, τους διέγειρε αφάνταστα (πάλι εξαιτίας της επίδρασης του σκότιου οίνου, χωρίς να το ξέρουν).

«Αφήστε την Αρχισκότια Αδελφή μας να σας Ψηλαφήσει,» είπε ο Νάλεντιν, και τα λόγια του δεν άφηναν αμφιβολία στο μυαλό τους ότι αυτό το Ψηλαφήσει ήταν κάτι το ιδιαίτερο, κάποιου είδους ιερή πράξη ίσως.

Δεν κινήθηκαν από τις θέσεις τους, σαν ξαφνικά να είχαν κοκαλώσει εκεί.

Και η Αρχιέρεια του Επερχόμενου ψηλάφησε τα πρόσωπά τους. Πρώτα, της Ναλτάμα. Ύστερα, του Βάσελνour.

Στράφηκε στον Νάλεντιν les και μπορούσε να τον δει· τόσο καλά είχε εντοπίσει τη θέση του με την ακοή της. «Νυχτερίδα» την αποκαλούσαν ορισμένοι από τους Σκότιους Αδελφούς της, ακριβώς γι' αυτό τον λόγο.

Η Αρχιέρεια είπε: «Είχες δίκιο, Αδελφέ μας· είναι έτοιμοι.»

Τον Νάλεντιν δεν τον εξέπληττε καθόλου που η Νυχτερίδα το είχε καταλάβει αυτό απλώς αγγίζοντας τα πρόσωπά τους. Κατένευσε, και άναψε, με το δαχτυλίδι-αναπτήρα του, το τσιγάρο που είχε τραβήξει από το μαλακό εσωτερικό του μανδύα σκιών.

«“Έτοιμοι”;» ρώτησε η Ναλτάμα. «Για τι είμαστε “έτοιμοι”;»

Αλλά ο Βάσελνour είχε θυμηθεί κάτι άλλο όσο η παράξενη γυναίκα άγγιζε το πρόσωπό του. «Θείε,» είπε, «η Νάθλεδρι... Πού τη γνώρισε; Μου έχει πει ότι είναι μονήρης, ότι τη βρήκαν στον Άνω Γιαλό, πεταμένη στα σκουπίδια.»

«Η Νάθλεδρι είναι σοφή,» αποκρίθηκε ο Νάλεντιν. «Γνώριζε το Ιερό Σκότος πολύ προτού το γνωρίσω εγώ. Πολύ προτού το γνωρίσουν οι περισσότεροι από εμάς.»

«Είναι σαν κόρη μου,» πρόσθεσε η Αρχιέρεια του Επερχόμενου, «η Νάθλεδιν ελ Σάταρνελ.»

Η Βασίλισσα ήταν γι'ακόμα μια φορά εξαγριωμένη. Φώναζε μέσα στο Παλάτι της Βορσίραθ και απαιτούσε να μάθει πώς ήταν δυνατόν να είχαν επιτρέψει τέτοιο αίσχος να συμβεί. Δεν είχε παρθεί κανένα μέτρο ασφαλείας;

Ο Φόρναλιν ωλ Σέντριβεμ επέμενε πως είχαν πάρει όλα τα δυνατά μέτρα· έλεγε ότι απορούσε που οι αντιστασιακοί είχαν καταφέρει να πλησιάσουν τόσο πολύ. Το πλήθος έφταιγε, αναμφίβολα. Είχε συγκεντρωθεί τεράστιο πλήθος για να δει τη Δημόσια Δίκη.

«Το ότι είσαι Διοικητής Ασφαλείας του Παλατιού της Βορσίραθ με κάνει να φοβάμαι για τη ζωή μου και των ανθρώπων μου, Άρχοντα Φόρναλιν,» του είπε, παγερά, η Ζώθμαλιρ.

«Βασίλισσά μου...»

«Πρώτα, δύο δούλοι προσπαθούν να με δολοφονήσουν. Και μετά—»

«Με συγχωρείς, Βασίλισσά μου,» παρενέβη ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, καθώς όλοι τους ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από ένα τραπέζι της Κεντρικής Σάλας – εκείνος, η Ζώθμαλιρ, ο Φόρναλιν, η Ολρέκα, ο Σάρθαλιν'χοκ, η Χορντίλα ωλ Έντερκεμ, η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν. «Με συγχωρείς που σε διακόπτω. Αλλά ο αδελφός μου κάνει, πράγματι, ό,τι καλύτερο μπορεί. Του έχω εμπιστοσύνη. Του είχα εμπιστοσύνη τόσο χρόνια. Είναι καλός στη δουλειά του. Το γεγονός ότι τέτοια δυσάρεστα πράγματα συνέβησαν μού λέει πως κανείς δεν θα μπορούσε να τα είχε αποτρέψει.»

«Τότε, η λύση που πρότεινα τις προάλλες φαίνεται ότι τελικά είναι η μοναδική λύση για να σταματήσουμε αυτές τις εξεγέρσεις. Αλλιώς, σε λίγο δεν θα έχει μείνει τίποτα από τη Βορσίραθ· θα έχει γίνει πόλη παρανόμων και επαναστατών, χειρότερη από την Όσβελακ!»

Ο Σέλιρ ήθελε να διαφωνήσει, αλλά πολύ φοβόταν ότι ίσως η Βασίλισσα να είχε δίκιο. Ίσως μόνο ο στρατός της να μπορούσε να δώσει τέλος σ'αυτό που συνέβαινε.

Ορισμένοι από τους ανθρώπους που είχαν επιτεθεί στη Δημόσια Δίκη αιχμαλωτίστηκαν από τους φρουρούς του Δούκα, αλλά, όπως και τις άλλες φορές, δεν είχαν καμιά ουσιαστική πληροφορία να δώσουν. Αυτά που μαρτυρούσαν, αν μη τι άλλο, προκαλούσαν περισσότερη σύγχυση. Κανείς δεν έμοιαζε βέβαιος από πού έπαιρναν τις διαταγές

τους· ο καθένας έλεγε τα δικά του. Ήταν σχεδόν σαν να είχαν επιτεθεί *αυθόρμητα*, παρακινημένοι από φήμες και συνθήματα μόνο! Σαν να είχαν τρελαθεί.

Η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν, σε συνεργασία με τον Φόρναλιν ωλ Σέντριβεμ, συμπέρανε ότι, ξανά, δεν φαινόταν να μπορούν να οδηγηθούν πουθενά. Ήταν ένας αδιέξοδος λαβύρινθος. «Οι πραγματικοί αντιστασιακοί κρύβονται πίσω απ'αυτούς τους... *αναλώσιμους* που χρησιμοποιούν,» είπε.

Η Βασίλισσα συγκέντρωσε στο Παλάτι της Βορσίραθ τους αρχηγούς του βασιλικού στρατεύματος, τους εξήγησε ποια ήταν η κατάσταση – όχι πως ήδη δεν τη γνώριζαν αρκετά καλά – και τους πρόσταξε να γεμίσουν τους δρόμους της πόλης με τους μαχητές τους. «Τους θέλω σε κάθε οδό και λεωφόρο, σε κάθε πλατεία, σε κάθε γωνία,» είπε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. «Οι αντάρτες να μην τολμούν να εμφανιστούν!»

Οι στρατιωτικοί αποκρίθηκαν ότι θα γινόταν όπως πρόσταζε η Μεγαλειοτάτη, αλλά ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ την προειδοποίησε ότι ίσως τα αποτελέσματα να μην ήταν ακριβώς εκείνα που θα ήθελε.

Η Ζώθμαλιρ αναρωτήθηκε γι'ακόμα μια φορά ποιοι μπορεί να ήταν προδότες ανάμεσά τους. «Τι προσπαθείς να μας πεις, Μεράρχη;»

«Οι πόλεις δύσκολα ελέγχονται μ'αυτό τον τρόπο, Βασίλισσά μου, εκτός αν είναι πολύ μικρές· και η Βορσίραθ δεν είναι καθόλου μικρή. Έχει περισσότερες κρυψώνες απ'ό,τι μπορούμε να παρακολουθούμε ή να γνωρίζουμε. Εκτός αν θέλετε να εισβάλουμε και στα σπίτια των πολιτών.»

«Μόνο αν αποδειχτεί απαραίτητο,» αποκρίθηκε η Ζώθμαλιρ. «Και φροντίστε να κάνετε ό,τι καλύτερο μπορείτε. Το Ιερό Δέος σάς *κοιτάζει*.» Μια απειλή για τους προδότες που ίσως να κρύβονταν ανάμεσά τους· και η Ζώθμαλιρ ήλπιζε να την αντιλήφθηκαν καλά, μα τη Χάρλαεθ Βοκ!

Ο στρατός που ήταν καταυλισμένος πέρα από τα δυτικά τείχη της Βορσίραθ μπήκε στους δρόμους της. Τους γέμισε με οπλισμένους μαχητές, θωρακισμένα οχήματα, μεγαλύτερα και μικρότερα, λυκοκαβαλάρηδες, ιππείς, και άμαξες που τις έσερναν άλογα ή γιγαντόλυκοι. Οι πολίτες, ήδη τρομοκρατημένοι, τρομοκρατήθηκαν περισσότεροι. Εντολές δόθηκαν, μέσω διαγγέλματος του Δούκα από τον *Αέρα της Βορσίραθ*, κανείς να μην κυκλοφορεί μετά τη δύση του ήλιου (και ο

ήλιος έδνε νωρίς τώρα, στο Τέλος του Φωτός) και το εμπόριο να σταματά μετά το μεσημέρι. Επιπλέον, απαγορευόταν η οπλοφορία για τον *οποιονδήποτε* πέρα από τους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος, τους φρουρούς της πόλης, και όσους είχαν ειδική άδεια. Ακόμα και τα μικρά όπλα απαγορευόταν, αυτά που ως τώρα επιτρέπονταν για την προσωπική προστασία του καθενός. Αν κάποιος πιανόταν στον δρόμο με όπλα επάνω του – έστω κι ένα ξιφίδιο στη μπότα – θα οδηγείτο κατευθείαν στα ειδικά κρατητήρια. Οι μαχητές του στρατεύματος και οι φρουροί θα παρακολουθούσαν τους πάντες, κάθε κίνηση στους δρόμους.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και οι άλλοι άκουσαν το διάγγελμα του Δούκα από έναν από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς που το αναμετέδιδαν από τον *Αέρα*, και ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου είπε:

«Δε νομίζω ότι έχει νόημα πλέον να είμαστε στη Βορσίραθ.»

Σιγή του Σιλίσβας έπεσε ανάμεσά τους για λίγο, μέσα στο εγκαταλειμμένο μέρος της αποθήκης στα Υφαντουργεία.

Μετά, η φωνή του Ραμάλθιν ήχησε: «Προτείνεις να φύγουμε;»

«Δε βλέπω πώς μπορούμε να βοηθήσουμε εδώ—»

«Δολιοφθορές;»

«Αυτό ήταν για να μην προελάσει το βασιλικό στράτευμα αμέσως προς Όσβελακ. Νομίζεις ότι τώρα σκοπεύει να προελάσει;»

Ο Ραμάλθιν δεν αποκρίθηκε, αλλά όφειλε να παραδεχτεί, σιωπηλά, ότι ο Αρχικαλεστής είχε δίκιο. Όλοι τους το καταλάβαιναν: τώρα αποκλείεται το φουσάτο της Βασίλισσας να κατευθυνόταν προς την πόλη της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Η Λοτρίνθα, όμως, είπε: «Το αρχικό μας σχέδιο, Νέλδουρ, ήταν να οργανώσουμε ανθρώπους εδώ...»

«Τι οργάνωση να γίνει πλέον; Μόνο χάος επικρατεί. Και μερικοί απ'αυτούς που ήξερα έχουν ήδη σκοτωθεί μέσα στις εξεγέρσεις· έτσι άκουσα. Εσύ θα πρότείνεις, *νιρλίσα*, να μιλήσουμε σε πρόσωπα που γνωρίζεις και θεωρείς ότι θα μπορούσαν να ξεσηκωθούν;»

«Δεν το είχαμε κάνει ακόμα.»

«Και τώρα είναι άσκοπο. Πολλοί απ'αυτούς ίσως *ήδη* να έχουν ξεσηκωθεί, παρακινημένοι από τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, οι οποίοι χρησιμοποιούν και το όνομά σου πλέον για να προωθούν το αιματηρό παιχνίδι τους...»

Ήταν αλήθεια· το είχαν δει όλοι τους: το όνομα ΛΟΤΡΙΝΘΑ ΩΛ ΝΑΛΔΕΚΕΡ γραμμένο στις αφίσες ή στους τοίχους, κοντά στα ονόματα

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ και ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι την είχαν μετατρέψει σε μύθο για να ωθούν τον κόσμο της Βορσίραθ σε βίαιες πράξεις.

Η Λοτρίνθα αναρωτιόταν αν εξαρχής αυτό ήθελαν να κάνουν – από τότε που την παρέδωσαν στο παλάτι. Μπορεί, όμως, να ήξεραν ότι εκείνη – κάπως – θα κατάφερνε να δραπετεύσει; Πώς να το ήξεραν, μα τον Νούρκας; Αυτό είχε συμβεί ύστερα από τα ξόρκια του Σάρθαλιν'χοκ που είχαν σβήσει τη μνήμη της...

Ο Νέλδουρ συνέχισε, βλέποντας πως κανείς δεν μιλούσε: «Όταν η Κόμισσα έρθει για να κάνει πολιορκία, ίσως βρει την πόλη ήδη διαλυμένη.»

«Ή πολύ καλά προστατευμένη,» είπε ο Ραμάλθιν. «Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, ή όποιοι κι αν είναι» – ακόμα το αμφισβητούσε – «τώρα δεν θα μπορούν να κουνηθούν.»

«Έτσι νομίζεις; Εμένα μού φαίνεται πως τα πράγματα θα χειροτερέψουν.»

Και η πρόβλεψή του αποδείχτηκε σωστή, την ίδια ημέρα κιόλας. Εξεγέρσεις ξέσπασαν σε διάφορα σημεία της Βορσίραθ. Μία, μάλιστα, μέσα στα Υφαντουργεία. Ο Νέλδουρ και οι άλλοι μπορούσαν ν'ακούσουν τη φασαρία από την αποθήκη τους. Δεν βγήκαν, φυσικά· έμειναν κρυμμένοι.

«Όλοι αυτοί οι βασιλικοί μαχητές μες στην πόλη,» είπε ο Αρχικαλεστής, «ένα και μόνο πράγμα είναι σίγουρο ότι κάνουν: διεγείρουν τους ήδη εξαγριωμένους, τους μετατρέπουν σε φλόγες της Θορμάνκου, και αποτελούν άμεσο στόχο γι'αυτούς. Υπάρχει τώρα ένας τουλάχιστον τέτοιος στόχος σε κάθε μεγάλο δρόμο της Βορσίραθ.»

«Αρχίζω να έχω ολοένα και καλύτερη άποψη για τη λογική σου, Αρχικαλεστή,» είπε ο Ραμάλθιν.

«Κάλλιο το Πεπρωμένο στο σωστό μονοπάτι να σε φέρει, έστω κι αργοπορημένα,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. Και συνέχισε: «Πρέπει να φύγουμε απ'την πόλη, αν μπορούμε. Το μόνο που προσωπικά ήθελα να μάθω ήταν ότι η Ζάμαρνιθ είναι καλά· και τώρα το ξέρω.» Είχε φοβηθεί για εκείνη όταν άκουσε όσα είχε να πει η Λοτρίνθα για την επίσκεψή της στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*· μετά, όμως, είχε πληροφορηθεί από τις πηγές του μες στην πόλη πως η Ζάμαρνιθ, η Πέρλα, και οι άλλοι που εργάζονταν στο καπηλειό είχαν μυστηριωδώς εξαφανιστεί και οι άνθρωποι του Δούκα δεν είχαν βρει κανέναν εκεί: το μέρος ήταν τώρα εγκαταλειμμένο. «Δεν γνωρίζω πού είναι

ακριβώς, αλλά σίγουρα είναι καλά αφού κανείς άλλος επίσης δεν φαίνεται να γνωρίζει πού κρύβεται.»

«Και ο αδελφός κι η ξαδέλφη μου;» είπε η Λοτρίνθα. «Ο Βάσaelνουρ και η Ναλτάμα δεν έχουμε ιδέα τι έγιναν...»

Ο Νέλδουρ είχε προσπαθήσει να μάθει γι' αυτούς μέσω των συνδέσμων του στην πόλη, όμως είχε αποδειχτεί μάταιο. Κανείς δεν ήξερε τίποτα, παρότι αρκετοί είχαν συμμετάσχει στην επίθεση στη Δημόσια Δίκη. Δεν γνώριζαν καν ότι υπήρχε σχέδιο για τη διάσωση των δύο υποδουλωμένων Νάλδεκερ· γνώριζαν μόνο ότι υπήρχε σχέδιο για *επίθεση* – κατά του Δούκα, κατά της Βασίλισσας. Η ίδια η Σφετερίστρια ήταν, άλλωστε, εκεί, και η αδελφή της, η Δούκισσα.

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τούς έχουν εξαφανίσει,» είπε ο Νέλδουρ.

«Όπως είχαν εξαφανίσει κι εμένα...» είπε η Λοτρίνθα.

«Δε νομίζω να τους παρέδωσαν πάλι στο παλάτι. Μάλλον θα το είχαμε μάθει.»

«Ό,τι κι αν έκαναν μαζί τους με ανησυχεί, Νέλδουρ.»

«Το καταλαβαίνω, *νιρλίσα*. Αλλά πώς μπορούμε να τους βοηθήσουμε; Έχω προσπαθήσει να μάθω ποιοι υποκινούν αυτή τη... τη *σκόρπια* επανάσταση, μα δεν τα έχω καταφέρει. Όλοι νομίζουν ότι υπάρχουν κάποιοι “κεντρικοί αρχηγοί” – άνθρωποι της Κόμισσας των Σκιών, ίσως, ή του Πρίγκιπα του Αίματος, ή *δικοί σου*, μα τα κόλπα του Ιουράσκε! – αλλά κανείς δεν ξέρει πού βρίσκονται.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι υποχρεωτικά είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, Αρχικαλεστή,» σχολίασε ο Ραμάλθιν.

«Αντιθέτως,» διαφώνησε ο Νέλδουρ. «Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορεί *παρά* να είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι. Αλλιώς, γιατί δεν έχουν κάνει καμιά προσπάθεια να μας προσεγγίσουν και να μιλήσουν μαζί μας;»

«Τώρα δεν θα ξέρουν καν πού βρισκόμαστε.»

«Στο Κάτω Κέντρο θα μπορούσαν να με συναντήσουν. Όχι, Ραμάλθιν, είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, σίγουρα. Το πώς χρησιμοποιούν το όνομα της Λοτρίνθα, της Κόμισσας, και του Πρίγκιπα για να προκαλέσουν καταστροφές το δείχνει ξεκάθαρα.»

«Εσείς, οι πιστοί του Ιουράσκε, δεν θα μπορούσατε να είχατε κάνει το ίδιο;»

«Όχι μ' αυτό τον τρόπο. Όχι γενικά, ίσως. Αν και δεν έχω το δικαίωμα να μιλάω για όλους τους πιστούς, οι περισσότεροι δεν νομίζω ότι θα προσπαθούσαν να προκαλέσουν τέτοια αιματοχυσία παντού μέσα

σε μια πόλη. Μόνο κάποιοι που μισούν τους πάντες θα το έκαναν αυτό. *Σκοτεινοί Ακόλουθοι.*»

«Εκτός αν όντως υπήρχε αντίσταση...»

«Αλλά δεν υπάρχει. Ξεσηκώνουν τον κόσμο με ψεύτικα λόγια, για να πάει να σκοτωθεί αντιμετωπίζοντας τους φρουρούς του Δούκα και τους μαχητές της Βασίλισσας, ή να αιχμαλωτιστεί και να βασανιστεί – και να προκληθεί ακόμα περισσότερο μίσος και οργή.

»Πρέπει να φύγουμε από τη Βορσίραθ. Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να κάνουμε εδώ. Αλλά φοβάμαι πως κι αυτό ίσως να μην είναι εύκολο.»

«Γιατί;» ρώτησε η Λοτρίνθα.

«Γιατί μπορεί να διεξάγονται έρευνες στις πύλες ακόμα και σε όσους βγαίνουν, τώρα που ο στρατός έχει τον πλήρη έλεγχο στην πόλη.»

«Πώς σκέφτεσαι, λοιπόν, να αναχωρήσουμε;» τον ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Όπως βγήκαμε κι όταν πήγαμε να κάνουμε τη δολιοφθορά στο στρατόπεδο πέρα από τα δυτικά τείχη. Και πάλι ίσως να μην είναι εύκολο τώρα.»

«Δε θα είναι καθόλου εύκολο, αν τα πράγματα είναι όπως τα υποθέτεις – κι έχω αρχίσει να πιστεύω στις υποθέσεις σου, Αρχικαλεστή. Αν ελέγχουν τις πύλες, θα ελέγχουν και το λιμάνι. Μπορεί να σταματάνε ακόμα και τις βάρκες σαν αυτή που είχαμε χρησιμοποιήσει τότε.»

Ο Νέλδουρ κατένευσε. «Είναι πιθανό...»

»Αλλά έχουμε άλλη μια λύση,» πρόσθεσε.

Τον περίμεναν να συνεχίσει.

«Να μιλήσουμε στην Αγέραστη Γάτα. Υπάρχουν τρόποι για να βγει κανείς από τη Βορσίραθ χωρίς να περάσει από τις πύλες, αλλά δεν θα ήθελα να τους επιχειρήσω προτού είμαι βέβαιος ότι δεν θα μας οδηγήσουν σε παγίδα.»

«Θυμάσαι τι έγινε την τελευταία φορά που μιλήσαμε στην Αγέραστη Γάτα!» τον προειδοποίησε ο Ραμάλθιν. «Έκλεψαν τη Λοτρίνθα.»

«Δεν ήταν αυτή η τελευταία φορά πουμίλησα στην Αγέραστη,» τουθύμισε ο Νέλδουρ. «Και έχει ήδη βοηθήσει εμένα και τη Σιράλια να ανεβούμε στις επάλξεις των τειχών χωρίς πρόβλημα.»

«Δεν ξέρω... αλλά δεν μου αρέσει αυτό, Αρχικαλεστή.»

«Τι από τα δύο προτιμάς: να μιλήσουμε στην Αγέραστη ή να πάσουμε πάλι τη βάρκα εκείνης της φίλης μου στις Παλιές Προβλήτες;»

«Δεν υπάρχει τρίτη επιλογή;»

«Υπάρχει: να μη φύγουμε από τη Βορσίραθ.»

Βιβλίο Έβδομο

Το Παιχνίδι του Αίματος και η Πολιορκημένη Πόλη

Κεφάλαιο 1

Προειδοποιήσεις και Σχέδια

Οι πρόσφυγες από τις Σπηλιές των Γραφών και οι πρόσφυγες από το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης είχαν επιστρέψει στην Όσβελακ, και συγχρόνως μια αρκετά δυνατή άμυνα είχε στηθεί στα ανατολικά της, μέσα στα δάση, από τους μαχητές της και από τους μαχητές που είχαν έρθει από τα Δυτικά Έλη, σταλμένοι από τη Γριά της Κίρνταν και υπό τις διαταγές της κόρη της, της Κέσριμιθ αλ Λόσινταβ.

Τότε ήταν που έφτασε στην Όσβελακ και ο Έλκερθιν ο Θανατογένητος μαζί με μερικούς από τους ληστές του, ανάμεσα στους οποίους ήταν η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ και ο Ιερέας Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν, αλλά όχι η Ακνάριθ'λι, που, ως υπαρχηγός των Ανυπότακτων, είχε μείνει πίσω.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν υποδέχτηκε τον Θανατογένητο και τους δικούς του στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών η οποία είχε, τελευταία, μετατραπεί σε αίθουσα πολεμικών σχεδιασμών. Ένας χάρτης ήταν απλωμένος στο τραπέζι τώρα, μες στο πρωινό, και ξύλινες φιγούρες τοποθετημένες επάνω, αναπαριστώντας στρατιωτικές δυνάμεις. Εκτός από την ίδια την Κόμισσα των Σκιών, ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ βρισκόταν εδώ, η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ, η Λουκία, η Αρκάλθα (η αδελφή της Κόμισσας, που είχε έρθει από τις Σπηλιές των Γραφών), ο Νάσαλθιρ (ο γιος της Κόμισσας, που είχε έρθει από το Τέμενος της Αρχέγονης Πλάσης), ο Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, και ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν.

«Τους συγκέντρωσες όλους;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον Θανατογένητο, ύστερα από τους πρώτους χαιρετισμούς. Πίσω από τον Έλκερθιν έβλεπε πάλι τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε να αγριοκοιτάζονται σαν ορκισμένοι εχθροί.

«Ναι, και ίσως να είχα τελειώσει νωρίτερα αν δεν δεχόμασταν επίθεση από τον Όλντιριν ωλ Κάσνατεκ, τον Άρχοντα της Σόλβινταθ. Προφανώς, είχε κι άλλους κατασκόπους στα εδάφη νότια της πόλης του εκτός απ'αυτούς που ξεπάστρεψες, Πρίγκιπα. Ίσως νάχει

ειδοποιήσει και τον Δούκα για “περίεργες κινήσεις” σ’αυτά τα μέρη. Ίσως.»

«Ήταν σοβαρή επίθεση;» ρώτησε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή ανάδευαν τα φτερά τους επάνω στους ώμους του Κάλνεντουν σαν για να ξεμουδιάσουν.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν. «Ευτυχώς, όχι. Δεν είχε υπολογίσει καλά τις δυνάμεις μας, νομίζω.» Δέχτηκε μια κούπα κρασί Χαρνώθιων δασών από μια υπηρέτρια, καθώς όλοι τους στέκονταν γύρω απ’το τραπέζι όπου ήταν απλωμένος ο χάρτης του Βασιλείου. (Οι υπηρέτες είχαν επιστρέψει στο Παλάτι των Σκιών, με την επιστροφή των υπόλοιπων προσφύγων, και είχαν πιάσει δουλειά όπως συνήθως. Οι μισθοφόροι της Κόμισσας δεν χρειαζόταν πια να παριστάνουν τους υπηρέτες.) «Προχτές βράδυ,» συνέχισε ο Θανατογέννητος πίνοντας μια γουλιά, «τους τσακίσαμε ανάμεσά μας.» Υπήρχε μια γυαλάδα αιμοβόρου αγριμιού στα μάτια του. «Κανείς τους δεν ξέφυγε. Εκτός από τρεις που εμείς, εσκεμμένα, αφήσαμε να φύγουν, με κομμένους τους τένοντες των ποδιών και κομμένες τις γλώσσες και τ’αφτιά!» Γέλασε, δείχνοντας τα δόντια του σαν λύκος (ενώ η Αρκάλθα μουρμούριζε: «Μα τον Νούρκας τον Σωτήρα...» και η Λουκία ψιθύριζε στον Κάλνεντουν, στην Κοινή Υπερυδάτια: «Είναι φουσημένος: σ’το είπα»). «Άμα καταφέρουν ποτέ να φτάσουν στη Σόλβινταθ, ίσως καταφέρουν και ν’αναφέρουν στον αφέντη τους ό,τι είδαν!»

«Ήταν απαραίτητο αυτό, Έλκερθιν;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

Ο Θανατογέννητος ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί. «Είμαστε τώρα πέντε χιλιάδες, Κόμισσα,» είπε, χωρίς να της απαντήσει. «Είμαστε το Φουσάτο της Ελευθερίας – όλοι οι ελεύθεροι αγωνιστές από τα νότια της Όσβελακ ως τον ποταμό Γύπα!» Και προς τον Κάλνεντουν: «Κανείς δεν αρνήθηκε να μας ακολουθήσει, Πρίγκιπα, μόλις άκουσαν το όνομά σου και το όνομα του Πρίγκιπα του Αίματος και είδαν ότι ο Ίλνεμουν ο Αχανής και η Υράλνα η Θεοσεβούμενη είναι ήδη μαζί μας.

»Η άτριχη λύκαινα του Θρόνου θ’αρχίσει να τρέμει!

»Αλλά – ήπιε κι άλλο κρασί – «ίσως κάποιοι να μας πρόλαβαν, μα τις φωτιές της Θορμάνκου! Το έχετε ακούσει, ή όχι ακόμα;»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Μάλλον δεν το έχετε ακούσει, τότε. Στη Βορσίραθ γίνονται φασαρίες. Μεγάλες φασαρίες.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Οι παρατηρητές μου μου ανέφεραν κάποιες εκρήξεις στο στρατόπεδο έξω από τα δυτικά τείχη. Αυτό εννοείς;

Υποθέτουμε ότι το έκανε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, με τη βοήθεια που επιστράτευσε από το εσωτερικό της πόλης, προκειμένου να καθυστερήσει τον στρατό της Βασίλισσας. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, νομίζω.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν, «δεν αναφέρομαι μόνο σ' αυτό, *νιρλίσα*. Μέσα στη Βορσίραθ έχουν ξεκινήσει εξεγέρσεις, εδώ και δυο, τρεις μέρες. Ανάβουν σαν διάσπαρτες φωτιές στις γειτονιές και στις συνοικίες. Αντάρτες επιτίθενται σε φρουρούς του Δούκα και σε υποστηρικτές της Σφετερίστριας. Και φήμες κυκλοφορούν ότι έρχεται η Κόμισσα των Σκιών και ο Πρίγκιπας του Αίματος—»

«Ο Νέλδουρ δεν θα έκανε κάτι τέτοιο,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δεν είχαμε συμφωνήσει να...»

«—και ότι η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ είναι αιχμάλωτη στο παλάτι του Δούκα,» συνέχισε ο Έλκερθιν.

«*Τι;*» έκανε η Χάνκαθιρ, με μεγάλη ανησυχία έκδηλη στο πρόσωπό της. «Δε μπορεί να—!»

«Μάλλον είναι αλήθεια, *νιρλίσα*. Δυστυχώς.»

«Ποιος σ' τα είπε αυτά;»

«Άνθρωποι που μπαινοβγαίνουν στη Βορσίραθ. Γνωστοί μου άνθρωποι. Ποιος άλλος; Επικρατεί μεγάλη αναταραχή. Και ορισμένοι λένε πως εσύ ευθύνεσαι γι' αυτήν: εσύ έχεις ξεσηκώσει τον κόσμο, έχοντας κρυφούς πράκτορές σου μες στην πόλη, αντιστασιακούς.»

«Το ξέρεις πως αυτό δεν αληθεύει.»

«Προφανώς.»

«Τέτοιες αναταραχές δε νομίζω ότι μπορούν να ωφελήσουν σε κάτι. Με τον Νέλδουρ η συμφωνία μας ήταν άλλη...»

«Δε μπορεί ο Νέλδουρ να τα έχει κάνει αυτά,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Ποιος, τότε;» ρώτησε ο Έλκερθιν. «Αυτός ο διάολος του Ιουράσκε γνωρίζει τους πάντες, μπορεί να κανονίσει τα πάντα.»

«Ίσως. Αλλά δεν το είχαμε συμφωνήσει,» επέμεινε ο Κάλνεντουρ, και η Αριστερή σύριξε από τον ώμο του.

«Ποιος άλλος, όμως, να ξεκίνησε τις φασαρίες; Εγώ δεν έκανα τίποτα· ούτε κανείς από τους ανθρώπους που ξέρω. Ο *Αρχικαλεστής* πρέπει να το έκανε.»

Ο Κάλνεντουρ και η Χάνκαθιρ αντάλλαξαν ένα προβληματισμένο βλέμμα.

Η Κόμισσα είπε: «Δεν ξέρω αν είχε τέτοια δυνατότητα· δε μας το είπε... Αλλά, και να είχε τέτοια δυνατότητα, πάλι είναι κάτι που... δεν

καταλαβαίνω ακριβώς γιατί να το έκανε τώρα... Και η Λοτρίνθα αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ, μα τον Νούρκας!»

«Υπάρχει κάτι που δεν ξέρουμε, νιρλίσα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Κάποιος άγνωστος παράγοντας.»

«Άλλοι αντιστασιακοί μέσα στη Βορσίραθ;»

«Εσύ πες μου. Εσύ, ή ο Έλκερθιν.» Ένα βλέμμα προς τον Θανατογέννητο.

«Δεν υπάρχουν άλλοι αντιστασιακοί μες στη Βορσίραθ,» είπε εκείνος.

«Απομεινάρια του Διχασμού, ίσως...» είπε η Κόμισσα, συλλογισμένα· «αλλά δεν περίμενα ότι αυτοί...»

«Ποιου Διχασμού;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

Τον κοίταξαν παραξενεμένοι κι οι δυο τους. Όμως η Χάνκαθιρ είπε αμέσως μετά: «Φυσικά. Έλειπες.

»Ο Διχασμός συνέβη πριν από επτά χρόνια στη Βορσίραθ, όταν αρκετοί εκεί ζητούσαν από τον Δούκα να στραφεί εναντίον της Σφετερίστριας. Εκείνος δεν δέχτηκε και πολλά άσχημα ακολούθησαν: έντονοι διαπληκτισμοί, ένοπλες συγκρούσεις, φυλακίσεις, βασανιστήρια. Κόσμος σκοτώθηκε.»

«Γι' αυτό ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ δολοφόνησε τη σύζυγό του, την αδελφή της Λοτρίνθα, και κυνήγησε την ίδια τη Λοτρίνθα;»

«Όχι ακριβώς. Ο Διχασμός είχε τελειώσει όταν έγιναν αυτά. Η Ζώθμαλιρ ήταν σίγουρη πια για την κυριαρχία της στη Βορσίραθ. Αλλά ίσως να νόμιζαν ότι η Άνφιρ ήταν εναντίον του καθεστώτος, έτσι τη δολοφόνησαν.»

«Ήταν όντως εναντίον;»

«Είχε εκφράσει πολλές φορές κάποιες... αμφιβολίες της για τη διακυβέρνηση του Βασιλείου, απ' ό,τι μου έχει πει η Λοτρίνθα. Αλλά δεν είχε ποτέ δράσει κατά της Σφετερίστριας, ούτε μέσα στον Διχασμό, ούτε πριν, ούτε μετά. Οι Νάλδεκερ ήθελαν να αποφύγουν την αιματοχυσία.»

«Αλλά η αιματοχυσία δεν αποφεύχθηκε,» είπε ο Έλκερθιν. «Ήταν ανόητοι. Έπρεπε να είχαν πολεμήσει! Να είχαν πολεμήσει με νύχια και με δόντια. Αν αυτοί και κάτι άλλοι σαν αυτούς το είχαν κάνει, ίσως τώρα η Βορσίραθ να ήταν ελεύθερη πόλη σαν την Όσβελακ.»

«Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν δεν θα το είχε επιτρέψει ποτέ.»

«Ναι, και θα ήταν καιρός για επανάσταση από πολύ πιο νωρίς.»

«Επανάσταση, ή άλλη μια Σφαγή της Υλκάρμωκ;»

Ο Θανατογέννητος, που είχε «γεννηθεί» στη Σφαγή της Υλκάρμωκ, δεν αποκρίθηκε, αλλά τα μάτια του θύμιζαν όπλα έτοιμα να σκοτώσουν.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αυτά όλα ανήκουν στο παρελθόν. Το μέλλον είναι που έχει σημασία. Το *άμεσο* μέλλον.»

«Συμφωνούμε, Πρίγκιπα,» ένευσε ο Θανατογέννητος. «Θα πνίξουμε τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας στο αίμα τους! Σας ξαναλέω: έχω συγκεντρώσει *πέντε χιλιάδες* ελεύθερους μαχητές. Ήρθε η ώρα να προελάσουμε εναντίον της Βορσίραθ!»

«Σκεφτόμασταν να τους περιμένουμε να έρθουν σ'εμάς...» είπε η Χάνκαθιρ.

Στράφηκε να την κοιτάξει, απότομα. «Τι πράγμα;» Σαν γρύλισμα γιγαντόλυκου έτοιμου να δαγκώσει.

Ο Άρκαλβιρ μπήκε, τότε, στη Μεγάλη Αίθουσα, ο γιος του Κάλνεντουρ, και μαζί του ήταν η Ζαφειρία, η κόρη της Κόμισσας των Σκιών.

«Θανατογέννητε,» είπε ο πρώτος, μειδιώντας άγρια. «Ήρθες.»

«Καλώς σε βρίσκω και πάλι, μικρέ,» αποκρίθηκε εκείνος μ'ένα σύντομα νεύμα. Και προς τη Χάνκαθιρ ξανά: «Τι εννοείς, Αρχόντισσά μου; Είχαμε συμφωνήσει να—»

«Ίσως να μην το κάνουμε, όμως.» Και κοίταξε τον Κάλνεντουρ, ερωτηματικά.

«Θα μου εξηγήσετε τι συμβαίνει;» είπε ο Έλκερθιν.

Ο Κάλνεντουρ τού απάντησε: «Η Σφετερίστρια έχει τον στρατό της καταυλισμένο έξω από τη Βορσίραθ και τον ετοιμάζει για επίθεση. Νομίζαμε ότι πιθανώς να τον έστελνε εδώ προτού συγκεντρώσεις τους μαχητές σου. Είχαμε αρχίσει λοιπόν να προετοιμαζόμαστε, να στήνουμε παγίδες και ενέδρες στα δάση ανατολικά της πόλης. Και σκεφτόμασταν ότι αυτός ο τρόπος ίσως να ήταν καλύτερος για να αντιμετωπίσουμε τον στρατό της Σφετερίστριας, παρά να προελάσουμε στη Βορσίραθ και να τον συναντήσουμε εκεί, όπου θα έχει την προστασία των τειχών της.

»Τα πράγματα, όμως, φαίνεται πως τώρα άλλαξαν πάλι. Μας έφερες τον δικό σου στρατό εδώ προτού η Σφετερίστρια στραφεί εναντίον μας. Και εξεγέρσεις γίνονται μες στη Βορσίραθ. Δε νομίζω πως η Ζώθμαλιρ θα σκοπεύει πλέον να κινηθεί προς την Όσβελακ' όχι αμέσως, τουλάχιστον.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. «Ούτε εγώ το νομίζω.»

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» είπε ο Έλκερθιν. «Πάμε να τους πολιορκήσουμε όπως είχαμε συμφωνήσει; Δε θα υπάρξει καμιά καλύτερη στιγμή, σίγουρα! Σχεδιάζαμε ο Νέλδουρ να βάλει ανθρώπους να κάνουν δολιοφθορές και επιθέσεις μες στη Βορσίραθ για να μας υποβοηθήσουν, κι αυτό ήδη γίνεται.»

«Λιγάκι νωρίς, όμως,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Προτού ξεκινήσει η πολιορκία. Και ο Νέλδουρ δεν είχε πει τίποτα για εξεγέρσεις. Δεν το κάνει αυτός, Έλκερθιν. Κάτι άλλο συμβαίνει.»

«Το ίδιο είναι για εμάς, Πρίγκιπα! *Ήρθε η ώρα να χτυπήσουμε τη Βορσίραθ.* Μη νομίζεις ότι οι ελεύθεροι μαχητές που έχω συγκεντρώσει θα περιμένουν για πολύ!»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Εγώ ανησυχώ και για τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ...»

«Κι εγώ,» είπε ο Έλκερθιν. «Θυμάσαι ποιος την είχε σώσει από τα δόντια των λύκων της Σφετερίστριας, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος, ο Θανατογέννητος. Η Χάνκαθιρ φυσικά και το θυμόταν. «Έχεις κάποιο σχέδιο για να τη σώσεις ξανά;»

«Ναι. Να πολιορκήσουμε τη Βορσίραθ.»

«Ίσως μέχρι να την κατακτήσουμε να είναι αργά.»

«Δεν έχω πρόσβαση στο παλάτι του Δούκα, Αρχόντισσά μου.»

Η Χάνκαθιρ στράφηκε στον Κάλνεντουρ. «Πιθανώς να μπορούσαμε να την ανταλλάξουμε με κάποιον από τους αιχμαλώτους μας. Τον Βόνεμρ αλ Μακμάρνουν; Την Ήλναιθ ωλ Νόβιεκ;»

«Πράγματι, ίσως μπορούσε να γίνει αυτό, *νιρλίσα...* Ίσως να ήταν η καλύτερη λύση. Δε σκέφτομαι κάτι καλύτερο τώρα.»

«Πάμε στη Βορσίραθ,» είπε ο Έλκερθιν, «και η ανταλλαγή των αιχμαλώτων μπορεί να γίνει μπροστά στα τείχη της. Η πίεση θα είναι μεγαλύτερη έτσι. Θα παραδώσουν πιο εύκολα τη Λοτρίνθα.»

«Δεν έχεις άδικο σ' αυτό,» παραδέχτηκε η Χάνκαθιρ. «Αλλά αναρωτιέμαι με τι κακό τέχνασμα του Ιουράσκε την έπιασαν!» Και κάθισε στην πολυθρόνα της, μοιάζοντας κουρασμένη να στέκεται, ψυχικά περισσότερο, μάλλον, παρά σωματικά.

Οι υπόλοιποι τη μιμήθηκαν, καθίζοντας επίσης γύρω απ' το τραπέζι. «Αυτό,» της είπε ο Έλκερθιν, «είναι δευτερεύον. Θα μας το απαντήσει η ίδια όταν την ξανάχουμε κοντά μας.»

«Εκείνο που φοβάμαι,» πρόσθεσε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλνουν, «είναι μην έχουν αιχμαλωτίσει και τους άλλους μαζί της: τον Νέλδουρ, τον Ραμάλθιν, τη Σιράλια...»

Αλλά το μόνο που μπορούσαν να κάνουν, για την ώρα, ήταν να ξεκινήσουν τις προετοιμασίες για προέλαση εναντίον της Βορσίραθ. Και αυτό έκαναν.

Ο Άρκαλβιρ έμοιαζε ενθουσιασμένος, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ, και το ίδιο κι η Ζαφειρία, που καθόταν πλάι του και, κάθε τόσο, έβαζε τον αγκώνα της στον ώμο του. Τελικά, είχαν φιλιώσει οι δυο τους· περισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε, ίσως... Ο Κάλνεντουρ εν μέρει το περίμενε. Και, τελευταία, τους είχε ξαναδεί να απλώνουν έτσι άνετα ο ένας τα χέρια του επάνω στον άλλο και να κοιτιούνται σαν να είχαν κατά νου να αλληλοκαταβροχθιστούν. Είχαν κοιμηθεί μαζί, τουλάχιστον μία φορά, δεν υπήρχε αμφιβολία. Και δεν ήταν ο μόνος που το είχε προσέξει: η Κόμισσα τού είχε ήδη μιλήσει γι'αυτό...

«Βλέπω πως σύντομα ίσως οι Νασόλντουν αποκτήσουν συγγένεια με τον Βασιλικό Οίκο, Μεγαλειότατε,» του είχε πει, υπομειδιώντας, ενώ στέκονταν κοντά στο τζάκι του Σερτίνγκε, μέσα στη Μεγάλη Αίθουσα, και οι φλόγες μούγκριζαν σαν θηρίο ζωντανό.

«Οι Κάρνελεκ ήταν κάποτε ο Βασιλικός Οίκος, *νιρλίσα*. Ίσως να είναι και στο μέλλον· αλλά δεν μπορώ να κάνω υποσχέσεις. Ούτε γι'αυτό ούτε για τον εαυτό μου ως Βασιλιά της Χάρνωθ.» Είχε προσέξει ότι η Χάνκαθιρ τον είχε αποκαλέσει *Μεγαλειότατε*, όπως αποκαλείς μόνο τον Βασιλιά.

«Αν όμως ίσχυαν αυτά, θα θεωρούσες τη Ζαφειρία καλό ταίρι για τον Άρκαλβιρ;»

«Ως Βασίλισσα, θα ήταν πιο επικίνδυνη από τη Ζώθμαλιρ – και πιο δίκαιη, υποθέτω. Αλλά, όπως είπα, *νιρλίσα*, δεν μπορώ να κάνω υποσχέσεις· και, ελπίζω, καταλαβαίνεις γιατί. Επιπλέον, λόγω της ηλικίας και της... νοοτροπίας... του Άρκαλβιρ, δεν ξέρω κατά πόσο πλησιάζει τη Ζαφειρία με προθέσεις προσχώρησης. Ή εκείνη αυτόν.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Ναι, κι εγώ το ίδιο σκεφτόμουν, Πρίγκιπά μου. Για τη Ζαφειρία, κυρίως. Η μικρή είναι πολύ παρορμητική, σε πολλά πράγματα.»

«Είναι μικρή, βέβαια, όπως λες, *νιρλίσα*. Είναι μικροί κι οι δυο τους.»

«Ο Άρκαλβιρ, πάντως, μοιάζει μεγαλύτερος από εκείνη–»

«*Μοιάζει, μόνο.*»

«–και μου φαίνεται ότι η Ζαφειρία τον βλέπει σαν πειρασμό του Ιουράσκε. Δε νομίζω ότι σκέφτεται καν τι μπορεί να συμβεί μέναν

άλλο άντρα...» Κοίταξε τις φλόγες του τζακιού του Σερτίνγκε, προβληματισμένη.

«Υπάρχει άλλος;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ανάβοντας ένα από τα λιγοστά Υπερυδάτια τσιγάρα που του είχαν απομείνει, ενώ ο Δεξής κι η Αριστερή έρχονταν να γαντζωθούν πάνω από το τζάκι, φτεροκοπώντας εύηχα.

«Ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ.»

«Ο λύκαρχος;»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. «Νομίζω πως, μάλιστα, είναι πολύ ερωτευμένος μαζί της. Από καιρό. Και θεωρώ τον Οίκο των Σάλντεμ έμπιστο και καλό.»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να σκέφτεσαι περισσότερο τον Λόντριβιρ ως ταίρι της κόρη σου, νιρλίσα. Για τον Άρκαλβιρ, αν και γιος μου, δεν μπορώ να εγγυηθώ τίποτα.»

«Με τα παιδιά, ποτέ κανείς δεν μπορεί να ξέρει. Αλλά η τελική απόφαση πρέπει πάντα να είναι δική τους – αφού γνωρίζουν τι θα ήταν καλό για τον οίκο τους.»

«Τι θεωρείς εσύ καλό για τον Οίκο των Νασόλντουν, νιρλίσα; Να προσχωρηθεί σ'αυτόν ένας ικανός λύκαρχος ωλ Σάλντεμ, ή η κόρη σου να προσχωρηθεί στον σχεδόν ξεκληρισμένο Οίκο των Κάρνελεκ που ίσως – και μόνο ίσως – ξαναγίνει Βασιλικός Οίκος;»

«Ας το ξανασυζητήσουμε αυτό, Πρίγκιπά μου, όταν έχουμε ρίξει τη Σφετερίστρια από τον Θρόνο και το Στέμμα της Εξουσίας έχει πέσει απ'το κεφάλι της.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε σιωπηλά, θεωρώντας συνετή την απόκρισή της.

«Αλλά εν τω μεταξύ...» συνέχισε η Χάνκαθιρ, και ήταν πάλι συλλογισμένη, κοιτάζοντας τώρα, όχι τις φλόγες στο τζάκι, αλλά το λιγοστό κρασί που απέμενε στην κούπα της.

«Θα ήθελες κάτι από εμένα, νιρλίσα;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου. Απλώς αναρωτιέμαι τι έχει στο μυαλό της η μικρή για τον Λόντριβιρ, κι αν είναι πρόθυμη να του λογχίσει την καρδιά. Δε νομίζω ότι εκείνος έχει ακόμα αντιληφτεί τι συμβαίνει μ'αυτήν και τον Άρκαλβιρ· και ούτε νομίζω πως η Ζαφειρία έχει πει τίποτα στον Άρκαλβιρ για τον Λόντριβιρ.»

«Ο λύκαρχος ωλ Σάλντεμ, τελευταία, ασχολείται με την άμυνα που στήνουμε στα δάση ανατολικά.»

«Και ερευνά και τα εδάφη ακόμα πιο πέρα, ερχόμενος σε επαφή με τους παρατηρητές μου κοντά στη Βορσίραθ. Αυτός είναι ο μόνος λόγος, νομίζω, που δεν έχει καταλάβει τι συμβαίνει· γιατί η μικρή δεν το κρύβει και πολύ καλά.»

«Φοβάσαι πως ίσως δημιουργηθεί πρόβλημα ανάμεσα στη Ζαφειρία, τον Λόντριβιρ, και τον Άρκαλβιρ...»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε, αναστενάζοντας. «Ναι.»

Και είχαν συνεχίσει να συζητούν λίγο ακόμα για το θέμα, εκείνο το απόγευμα, ενώ τα σκοτάδια του Τέλους του Φωτός πύκνωναν.

Σήμερα, καθώς πλησίαζε μεσημέρι και το πολεμικό συμβούλιο στη Μεγάλη Αίθουσα είχε μόλις διαλυθεί ώστε όλοι να ξεκουραστούν πριν από το γεύμα που θα ακολουθούσε, ο Κάλνεντουρ είτε στη Λουκία: «Πάω να μιλήσω στον γιο μου.»

Εκείνη κατάλαβε ότι εννοούσε πως ήθελε να του μιλήσει *μόνος*, κι ένευσε. Δεν τον ακολούθησε καθώς απομακρυνόταν από πλάι της.

Ο Κάλνεντουρ πλησίασε τον Άρκαλβιρ προτού αυτός βγει από την αίθουσα. Η Ζαφειρία δεν ήταν κοντά του τώρα· είχε πάει σε κάποια δική της δουλειά, όπως φαινόταν. Γι'αυτό κιόλας ο Κάλνεντουρ είχε θεωρήσει την ευκαιρία καλή για να τον προσεγγίσει. Όχι, βέβαια, πως δεν θα μπορούσε να τον βρει κι άλλη στιγμή μόνο του αν ήθελε.

«Μπορώ να σου πω;» τον ρώτησε, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω τους.

Κοντά στον Άρκαλβιρ στέκονταν τώρα ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, και ο Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν – ακούγοντάς τον, μάλλον, να τους λέει πώς είχε περάσει τις τελευταίες μέρες εδώ, στην Όσβελακ, υπέθετε ο Κάλνεντουρ.

«Είναι σημαντικό;» είπε ο Άρκαλβιρ στρέφοντας το βλέμμα στον πατέρα του.

«Αρκετά. Και» – προς τον Έλκερθιν – «με συγχωρείς, Θανατογέννητε.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Πρίγκιπα. Κουβέντα ταξιδευτών κάναμε.» Μια έκφραση που, όπως ο Κάλνεντουρ ήξερε από τις γνώσεις του για τη Μοργκιάνη, σήμαινε κουβέντα γενικού περιεχομένου, κουβέντα για το ένα και για το άλλο, για οτιδήποτε όχι και τόσο σπουδαίο.

«Του ταιριάζει η ζωή σε παλάτι περισσότερο από τη ζωή σε καταυλισμό παρανόμων,» είπε η Βαλνάμνιρ, μειδιώντας, στον Κάλνεντουρ.

«Έχω ήδη αρχίσει να βαριέμαι εδώ!» την πληροφόρησε ο Άρκαλβιρ, αν και δεν φαινόταν να μιλά σοβαρά.

Ύστερα, ακολούθησε τον πατέρα του και βγήκαν από τη Μεγάλη Αίθουσα· πήγαν σε μια από τις μικρότερες, παράπλευρες αίθουσες και ο Κάλνεντουρ έκλεισε την πόρτα πίσω τους. Μόνο ο Δεξής κι η Αριστερή ήταν τώρα μαζί τους, κι έπιασαν θέση κοντά στο ταβάνι, επάνω σ'ένα κουρτινόξυλο, σαν για να παρακολουθήσουν θέατρο.

Ο Άρκαλβιρ λοξοκοίταξε την κλειστή πόρτα. «'Η θες να με μαλώσεις ή να με δείρεις.»

«Τίποτα από τα δύο. Κάθισε.»

Ο Άρκαλβιρ κάθισε σε μια καρέκλα του μικρού τραπεζιού, και ο Κάλνεντουρ σε μια άλλη.

Του είπε: «Καταλαβαίνω ότι υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα σ'εσένα και την κόρη της Κόμισσας· και δεν είμαι ο μόνος που το καταλαβαίνει.»

«Η Κόμισσα σ'έβαλε να—;»

«Κανείς δεν “μ'έβαλε”.»

«Η Ζαφειρία λέει πως η μητέρα της δεν σκέφτεται σωστά μερικές φορές – όπως όταν—»

«Η Ζαφειρία τα παραλέει· η μητέρα της είναι πιο σοφή απ'ό,τι νομίζει.»

«Ποιο είναι το δικό σου πρόβλημα, λοιπόν, πατέρα;» Ο Άρκαλβιρ σταύρωσε τα χέρια του μπροστά του, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα κι ατενίζοντας τον Κάλνεντουρ καχύποπτα μ'αυτά τα άγρια μάτια που θύμιζαν τα μάτια του Θανατογέννητου και σίγουρα δεν ταίριαζαν σε αγόρι της ηλικίας του.

«Κανένα πρόβλημα δεν έχω. Αλλά θέλω να σε προειδοποιήσω για μερικά πράγματα σχετικά με τη Ζαφειρία.»

«Το ξέρει η Κόμισσα ότι λες τέτοια για την κόρη της;»

«Η ίδια λέει χειρότερα.»

Ο Άρκαλβιρ χαμογέλασε.

«Η κατάσταση δεν είναι αστεία,» τόνισε ο Κάλνεντουρ. «Να σε ρωτήσω κάτι ευθέως;»

Ο Άρκαλβιρ ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας.

«Σκοπεύεις να την παντρευτείς; Να τη φέρεις στον Οίκο των Κάρνελεκ;»

«Δε θα την ήθελες;»

«Το έχεις σκεφτεί;»

«Μόνο τώρα που μου το λες. Ούτε η ίδια δεν το έχει σκεφτεί, είμαι σίγουρος. Επιπλέον: *ποιος* Οίκος των Κάρνελεκ, πατέρα; Μόνο εμείς οι δυο δεν είμαστε;»

«Εκτός αν αύριο ανακαλύψουμε και κάποιον άλλο ζωντανό, ναι, μόνο εμείς οι δυο είμαστε.»

«Τι συζητάμε, λοιπόν;»

«Η Κόμισσα – απλά σ’το λέω – δεν θα το θεωρούσε κακό η κόρη της να προσχωρήσει στον Βασιλικό Οίκο. Αλλά δεν είμαστε ακόμα Βασιλικός Οίκος–»

«Δε θάπρεπε καν να σου τα λέει αυτά, πατέρα!» Ο Άρκαλβιρ έμοιαζε σχεδόν θυμωμένος. «Η Ζαφειρία έχει δίκιο για εκείνη, μα τη Θορμάνκου! Κι όταν τώρα μάθει ότι η μητέρα της–»

«Δε θα της πεις ότι σου μίλησα. Συνεννοηθήκαμε; Μιλάω σ’εσένα – εμπιστευτικά – όχι σ’αυτήν.»

«Δεν υπάρχει κάτι να συζητήσουμε, πατέρα. Ούτε εγώ ούτε η Ζαφειρία σκεφτόμαστε Τελετές Προσχώρησης–»

«Ήμουν σίγουρος.»

«Γιατί τότε κάνουμε τούτη την κουβέντα;» Σαν γρύλισμα λύκου. Σαν τον Θανατογέννητο, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Ο Άρκαλβιρ ακόμα δεν είχε... αποβάλει τον Θανατογέννητο. Αλλά φυσικό δεν ήταν; Δε βρισκόταν και τόσο πολύ καιρό μακριά του. *Ο Θανατογέννητος ίσως να είναι περισσότερο πατέρας του, τελικά, απ’ό,τι εγώ...*

«Το ξέρεις ότι υπάρχει και κάποιος άλλος για τη Ζαφειρία; Κάποιος που, μάλιστα, η Κόμισσα θα ήθελε πολύ να προσχωρήσει στον οίκο της;»

«Η Ζαφειρία το ξέρει;»

«Δεν αστειεύομαι, μικρέ...»

«Δεν μου έχει πει τίποτα,» παραδέχτηκε ο Άρκαλβιρ, χωρίς να μοιάζει αυτό να τον ενοχλεί. «Τώρα που το αναφέρεις, όμως... είναι εκείνος ο λύκαρχος, μήπως; Ένας λύκαρχος που έρχεται κάπου-κάπου στο παλάτι–»

«Δεν έρχεται “κάπου-κάπου” στο Παλάτι των Σκιών ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ, Άρκαλβιρ. Είναι από τους πιο έμπιστους ανθρώπους της Κόμισσας. Απλώς τώρα δεν είναι εδώ επειδή βρίσκεται στα ανατολικά, μαζί με τους υπόλοιπους που είναι έτοιμοι να αμυνθούν σε περίπτωση που ο στρατός της Βασίλισσας–»

«Ο στρατός της Βασίλισσας, όμως, δεν θα προλάβει να έρθει–»

«Η Ζαφειρία θα ήταν *επίσης* εκεί, μάλλον... αν δεν ήσουν εσύ.»

«Με κατηγορείς ότι την κρατάω πίσω; *Εκείνη* το θέλει!»

«Επειδή είσαι εδώ.»

«Ίσως.»

Σιγή για μερικές στιγμές, καθώς αλληλοκοιτάζονταν.

Ο Άρκαλβιρ μίλησε πρώτος: «Αυτό ήταν;»

«Ο Λόντριβιρ, προφανώς, δεν ξέρει για εσένα. Και ούτε εσύ, μέχρι στιγμής, ήξερες για τον Λόντριβιρ.»

«Δεν τον γνωρίζω αλλά, άμα θέλει να με προκαλέσει, ας έρθει!» γρύλισε ο Άρκαλβιρ.

Ο Κάλνεντουρ χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. «Ακριβώς τέτοιου είδους ανοησίες σκόπευα να σε προειδοποιήσω να αποφύγεις!» Και πίσω απ'τον γιο του είδε μια σκιερή φιγούρα να κρυφογελά. Ο Ιουράσκε... Ενώ σε μια γωνία της μικρής αίθουσας μια άλλη φιγούρα στεκόταν και παρακολουθούσε: μια μαυρόδερμη γυναίκα με μαλλιά-φωτιές. Η Θορμάνκου... Αλλά έμοιαζε να είναι μακριά, πολύ μακριά, σαν η παρουσία της να μην περιοριζόταν από τους τοίχους του δωματίου.

«Αν μου επιτεθεί, θα πεθάνει.» Τα μάτια του Άρκαλβιρ ήταν σαν φονικά όπλα.

«Αμφιβάλλω ότι ο λύκαρχος θα είναι τόσο ανόητος όσο εσύ,» του είπε ο Κάλνεντουρ, επικριτικά. «Κι αν απλά κάνεις παιχνίδι του Ιουράσκε με τη Ζαφειρία, καλό θα ήταν να μη μπεις ανάμεσα σ'εκείνη και τον Λόντριβιρ. Η Κόμισσα τον θεωρεί καλό ταίρι για την κόρη της.»

«Κι αν η κόρη της διαφωνεί;»

«Αυτό θα το αποφασίσει η ίδια, όχι εσύ.»

«Δεν έχω κάνει τίποτα, πατέρα! Δεν ήξερα καν γι'αυτόν τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του σαν να ήθελε να φύγει, σαν η κουβέντα να είχε τελειώσει για εκείνον.

Ο Κάλνεντουρ σηκώθηκε επίσης. «Τώρα ξέρεις. Έχε το υπόψη σου. Και μην έρθεις σ'αντιπαράθεση μαζί του. Ώθησε τη Ζαφειρία να τον παντρευτεί· νομίζω πως αυτό ίσως να ήταν το καλύτερο. Και μην της πεις τίποτα για τη συζήτησή μας.»

«Λόγια του Ιουράσκε ξεστομίζεις, πατέρα—»

«Πού τα άκουσες τα λόγια του Ιουράσκε, μα—;»

«Από τη μια, μου ζητάς να της κρατήσω κρυφό το ότι ξέρω γι'αυτόν τον λύκαρχο, κι απ'την άλλη να την ωθήσω να τον παντρευτεί! Δεν είναι δική μου δουλειά να την ωθήσω να κάνει *τίποτα*. Κι άμα η

Κόμισσα θέλει να βάλει την κόρη της να παντρευτεί κάποιον, να της πεις να το συζητήσει η ίδια μαζί της!» Στράφηκε και βάδισε προς την πόρτα, έπιασε το πόμολό της—

«Άρκαλβιρ...» Ο Κάλνεντουρ δεν φώναξε.

Ο γιος του δεν γύρισε το πόμολο· στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Μην έρθεις σε αντιπαράθεση με τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ. Και μην κρατήσεις τη Ζαφειρία μακριά του εκτός αν έχεις κατά νου κάτι σοβαρό. Γιατί, αν είναι αύριο να φύγεις, τότε απλά θα έχεις χαλάσει μια καλή προσχώρηση για τον Οίκο των Νασόλντουν.»

Ο Άρκαλβιρ ένευσε. «Εντάξει. Θα το έχω στο μυαλό μου, πατέρα.» Κι ανοίγοντας την πόρτα, βγήκε απ'τη μικρή αίθουσα.

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε πόσο παράξενο, αταίριαστο, ακόμα κι αλλόκοτο ίσως, ήταν να δίνει συμβουλές σ'έναν γιο του όταν δεν θυμόταν καν ότι ήταν γιος του. *Θα μπορούσα να μιλάω σ'ένα άγνωστο αγόρι. Θα ήταν άγνωστος για εμένα ο Άρκαλβιρ – ο Ασλάνουρ – αν δεν μου είχαν πει άλλοι πως είναι παιδί του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ...*

Γευμάτισαν στη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού των Σκιών, αφού είχαν μαζέψει τον χάρτη του Βασιλείου από το τραπέζι και οι υπηρέτες είχαν φέρει ποτά και φαγητά. Ο Θανατογέννητος και οι δικοί του ήταν μαζί τους, και η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ έλεγε πως, ύστερα από όσα είχε ακούσει, ανησυχούσε για τον ανιψιό της που ήταν στη Βορσίραθ. Εκτός από αυτούς, γύρω απ'το τραπέζι βρίσκονταν διάφοροι συγγενείς και άνθρωποι της Κόμισσας των Σκιών, και η ίδια η Κόμισσα φυσικά. Η Αρκάλθα, η αδελφή της Χάνκαθιρ, και ο Ριλάθιρ, ο σύζυγος της Αρκάλθα, έμοιαζαν πολύ χαρούμενοι που ξαναήταν κοντά οι δυο τους και μέσα στο Παλάτι των Σκιών· θύμιζαν σχεδόν νιόπαντρους έτσι όπως κάθονταν πλάι-πλάι, μιλώντας και γελώντας και πίνοντας από την ίδια κούπα. Ο Νάθλεδιν αλ Μακμάρνουν είχε πιάσει κουβέντα με τη Ζέρκιλιθ και τον πατέρα της, Κίλβονουρ αλ Φέντεπαβ. Ο Ήντλεμιρ, ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ και θείος της Κόμισσας, συζητούσε ένα θρησκευτικό θέμα με τον Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν, που ήταν επίσης ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ αν και αφορισμένος από το Ιερατείο και, γι'αυτό, μέλος των Ανυπότακτων. Ο Άρκαλβιρ δεν έδειχνε να έχει δώσει καμιά σημασία σε όσα τού είχε πει ο πατέρας του καθώς καθόταν κοντά στη Ζαφειρία και τα χέρια τους φαινόταν να είναι περισσότερο κάτω απ'το τραπέζι παρά επάνω, πειράζοντας ο ένας τον

άλλο· αλλά ο Κάλνεντουρ, λοξοκοιτάζοντάς τους, δεν ήταν σίγουρος αν ο γιος του ξεκινούσε τα πειράγματα, καθόλου σίγουρος: πάντως, δεν ακολουθούσε τη νοοτροπία του Σιλίσβας κιόλας. Και πίσω από τους δυο τους ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε ν'αντικρίζονται σαν προαιώνιοι εχθροί έτοιμοι να ξεκινήσουν πάλι πόλεμο.

Ο ίδιος ο Κάλνεντουρ ήταν, κυρίως, σιωπηλός, ανταλλάσσοντας μόνο καμιά κουβέντα κάπου-κάπου με τη Λουκία δίπλα του, τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν αντίκρυ του, τον σύζυγό της, Βέλερντιν, ή τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, που ακόμα ήταν προβληματισμένος σχετικά με την ανιψιά του. Ο Κάλνεντουρ τού υποσχέθηκε πως θα ξαναμιλούσε με την Έρνελιθ το συντομότερο δυνατό, γιατί έπρεπε οπωσδήποτε να συνεννοηθούν· αλλά είχαν έρθει έτσι τα γεγονότα που δεν είχε προλάβει ακόμα: πιο άμεσα πράγματα απαιτούσαν την προσοχή του.

«Το καταλαβαίνω, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο Έλβεντιρ. «Αλλά, την τελευταία φορά που κουβέντιασα μαζί της, μου θύμιζε γιγαντολύκαινα παγιδευμένη σε κλουβί.»

«Σου φάνηκε να έχει αρχίσει να σκέφτεται καθόλου αυτά που της είπα, Άρχοντά μου; Θα μας βοηθήσει να πάρουμε τους Ζαλτάρεμ με το μέρος μας;»

«Δε νομίζω ότι είναι και πολύ πρόθυμη.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. *Το φοβόμουν αυτό. Αν και πιστεύω πως, βαθιά μέσα της, καταλαβαίνει ότι έχω δίκιο σε όσα τής είπα: ότι η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν κατέστρεψε τον Οίκο των Ζαλτάρεμ, τον ανάγκασε να διχαστεί, να χάσει τη φήμη του, και συγγενής να χύσει το αίμα συγγενή...*

Μετά το γεύμα, ο Κάλνεντουρ ανέβηκε στο δωμάτιό του μαζί με τη Λουκία και, καθώς έβγαζαν τα ρούχα τους, σχεδόν συγχρόνως χίμησαν ο ένας στον άλλο. Βρέθηκαν επάνω στο μεγάλο κρεβάτι βγάζοντας και τα υπόλοιπα ρούχα ενώ σφιχταγκαλιάζονταν και φιλιόνταν. Και από το μυαλό της Λουκίας περνούσε, φευγαλέα μέσα στην έξαψη της, ότι δεν θυμόταν πια καθόλου τον Οφιομαχητή – εκείνη την υπεράνθρωπη δύναμή του να την παρασέρνει – όταν πλάγιαζε με τον Κάλνεντουρ. Είχε, μήπως, αρχίσει να *συνηθίζει* εδώ, στη Μοργκιάνη; Αυτό την τρώμαζε· δεν ήταν ντόπια και δεν ήθελε να γίνει.

Αλλά τούτες οι σκέψεις της διαλύθηκαν γρήγορα από τα φιλά και τα αγγίγματα του Κάλνεντουρ επάνω στο σώμα της. Αυτό δεν είχε

αλλάξει από τότε που ήταν ο Οφιομαχητής: ακόμα την καταβρόχθιζε ολόκληρη. Και μετά, η Λουκία βρέθηκε από πάνω του, καβαλώντας τον επίμονα, κι ο Κάλνεντουρ αισθανόταν σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει μια φωτιά που χόρευε. Τα πορφυρά μαλλιά στο γαλανό-δερμο κεφάλι της του θύμισαν προς στιγμή τα μαλλιά-φλόγες της Θορμάνκου...

Ύστερα, όταν η ερωτική ένταση είχε φύγει από τα σώματα και των δυο τους, ξάπλωσαν πλάι-πλάι, αγκαλιασμένοι, ντυμένοι μόνο με τις κουβέρτες αγριανθών του κρεβατιού, ενώ ο άνεμος του Τέλους του Φωτός ούρλιαζε έξω απ'το παράθυρο του δωματίου τους και έκανε τα τζάμια του να τρίζουν και τα πατζούρια του να χτυπάνε.

Ο Κάλνεντουρ κοιμήθηκε με το άρωμα των μαλλιών της στα ρουθούνια του...

...αλλά δεν άργησε να ξυπνήσει· και δεν ήξερε τι ήταν εκείνο που τον ξύπνησε. Γρήγορα αλλά σιγανά βήματα; Όπως τα βήματα αρουραίου πάνω στα σανίδια; Κάποιος – ή κάτι – ήταν μες στο δωμάτιο;

Ο Κάλνεντουρ ανασηκώθηκε, και το χέρι του πήγε στο κομοδίνο όπου ήταν ριγμένη η ζώνη με το πιστόλι του και το Φιλί της Έχιδνας. Είχαν έρθει οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, μήπως;

–Μια φιγούρα στη γωνία, πλάι στο τζάκι!

Η οποία έκανε ένα βήμα μπροστά, και ο Κάλνεντουρ αντίκρισε τον Ιουράσκε, τον απατηλό θεό, με όψη σαν ποντικιού, μάτια σαν μελανόλιθους, και ουρά ανάμεσα στα πόδια.

Ο Δεξής ή Αριστερή – ο Πρίγκιπας δεν ήξερε ποιος – έβγαλε ένα διαπεραστικό σύριγμα, από εκεί όπου ήταν κι οι δυο τους κουλουριασμένοι, πάνω από το τζάκι. Και ο Ακατάλυτος φάνηκε να ξεπροβάλλει κάτω απ'το κρεβάτι, τσιτωμένος, με την ουρά του ορθωμένη.

Η Λουκία πρέπει ακόμα να κοιμόταν· ο Κάλνεντουρ δεν γύρισε να την κοιτάξει, μα την αισθανόταν ζεστή και ακίνητη πλάι του, και άκουγε το ελαφρύ ροχαλητό της.

Ο Ιουράσκε πέρασε τα χέρια του – μακριά δάχτυλα, μακριά νύχια – μπροστά απ'το πρόσωπό του σαν θαυματοποιός που κάνει κάποιο κόλπο, ή σαν κάποιος που θέλει να βγάλει μια μάσκα ή να τραβήξει μια κουρτίνα–

–και το πρόσωπό του ήταν άλλο τώρα!

Ήταν ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου.

Και είπε, με φωνή που έμοιαζε να βγαίνει από όνειρο: *Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου, Πρίγκιπα. Είναι παγίδα! Τα πάντα είναι παγίδα εδώ,*

στη Βορσίραθ. Μόνο εσύ μπορείς να μας βοηθήσεις, που το Πεπρωμένο σε ευνοεί.

Και η μορφή του Νέλδουρ έλιωσε, χύθηκε προς το πάτωμα: κι εκεί τώρα ήταν μόνο ένα ποντίκι που έτρεχε να φύγει.

Ο Ακατάλυτος τινάχτηκε, πήδησε πάνω του, παγιδεύοντάς το με τα νύχια του, και του δάγκωσε το κεφάλι.

Ο Δεξής κι η Αριστερή σύριζαν σαν να διαμαρτύρονταν ότι τους είχε κλέψει φαγητό ο γάτος της Λουκίας.

Η ίδια η Λουκία ακόμα κοιμόταν.

Όταν ξύπνησε βρήκε τον Κάλνεντουρ να στέκεται μπροστά στο παράθυρο και να καπνίζει ένα τσιγάρο, κοιτάζοντας έξω.

«Γεώργιε; Είσαι καλά;» Μιλώντας του στην Κοινή Υπερυδάτια.

Εκείνος στράφηκε να την αντικρίσει. Ήταν ντυμένος με το παντελόνι του και το πουκάμισό του, το δεύτερο ξεκούμπωτο, πρόχειρα ριγμένο επάνω του. «Αυτό,» είπε υψώνοντας το τσιγάρο του, «είναι το τελευταίο από Υπερυδάτια.»

Η Λουκία μειδίασε πειρατικά. «Μπορούμε να επιστρέψουμε για να κουρσέψουμε κι άλλα!» τον προκάλεσε.

Ο Κάλνεντουρ κούνησε το κεφάλι, χωρίς να χαμογελάσει, και τράβηξε ακόμα μια τζούρα.

«Σε απασχολεί κάτι, όμως, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Λουκία, τώρα με σοβαρή έκφραση· και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ολόγυμνη, βαδίζοντας προς το μέρος του. Η φωτιά του τζακιού έδινε μια πορφυρή απόχρωση στο γεροδεμένο γαλανόδερμο σώμα της που ήταν διακοσμημένο με ουλές από την πειρατική ζωή της. Τα στήθη της φαίνονταν υπέροχα, σαν έργο γλυπτικής τέχνης, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ, νιώθοντας ξανά μια ερωτική διέγερση παρά τους προβληματισμούς του.

«Έτσι δεν είναι;» Η Λουκία ήρθε και στάθηκε κοντά του.

Ο Κάλνεντουρ τη φίλησε και χάιδεψε το αριστερό της στήθος με τον αντίχειρά του, ακούγοντας την αναπνοή της να γίνεται γρήγορη. «Θα σου πω κάτι που θα σε κάνει να θυμώσεις.»

«Ευτυχώς που με προίδεάζεις...»

«Θα πάω στη Βορσίραθ, να βοηθήσω τον Νέλδουρ και τους άλλους· και δεν θέλω να έρθεις μαζί μου.»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μην έρθω μαζί σου, Γεώργιε,» του είπε χωρίς θυμό. «Αλλά πώς σκέφτηκες τέτοια ανοησία, μα τα δόντια της Έχιδνας; Ο στρατός της Κόμισσας σύντομα θα ξεκινήσει—»

«Ίσως μέχρι τότε να είναι αργά.»

«Τι...;»

«Ο Ιουράσκε. Με προειδοποίησε.»

Η Λουκία συνοφρυώθηκε.

Ο Κάλνεντουρ τής είπε για το όραμά του. «Δε μπορεί νάναι τυχαίο. Ο Νέλδουρ και οι άλλοι με χρειάζονται. Το καταλαβαίνω. Το αισθάνομαι.»

«Γεώργιε, ίσως νάναι παγίδα—»

«Αυτό είπε κι ο Ιουράσκε — ο Νέλδουρ—»

«Όχι· εννοώ, παγίδα για εσένα. Από τον Ιουράσκε. Και παλιότερα δεν προσπάθησε να σε παγιδέψει; Για να σε καταλάβει;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Αυτό είν' αλήθεια,» παραδέχτηκε. Και το είχε κι ο ίδιος σκεφτεί ήδη, φυσικά.

«Μην εμπιστεύεσαι κανέναν τους!» του είπε η Λουκία, γαντζώνοντας τα χέρια της επάνω του σαν να αρπαζόταν σε πλοίο που είχε σκοπό να κουρσέψει. «Κανέναν από τους θεούς ετούτης της σκοτεινής διάστασης, Γεώργιε! Απ' την πρώτη μέρα που ήρθαμε—»

«Δε μπορώ, όμως, να το ρισκάρω, Λουκία. Δε νομίζω ότι είναι ψέματα πως ο Νέλδουρ κι οι άλλοι κινδυνεύουν, ακόμα κι αν ο Ιουράσκε έχει κι άλλα σχέδια για εμένα.»

Η Λουκία αναστέναξε, και τα χέρια της γλίστρησαν από πάνω του· μόνο το αριστερό έμεινε εκεί, πιασμένο στην άκρη του παντελονιού του. «Το ξέρεις ότι θα έρθω μαζί σου. Και το ίδιο κι η Ζέρκιλιθ. Και ίσως κι άλλοι να θέλουν νάρθουν επίσης.»

«Το φοβόμουν πως θα το έλεγες αυτό. Το ήξερα πως θα το έλεγες.»

«Δε σ'αφήνω ξανά από τα μάτια μου. Θυμάσαι τι έγινε με τον Σερτίνγκε...»

«Και τι θα μπορούσες να είχες κάνει αν ήσουν μαζί μου τότε που το Θηρίο της Πλάσης με είχε καταλάβει; Πιθανώς, μάλιστα, να είχες κινδυνέψει κιόλας!»

«Θα έρθω,» είπε επίμονα η Λουκία, και ο Κάλνεντουρ ήταν βέβαιος πως δεν μπορούσε να της αλλάξει γνώμη. Επίσης, δεν ήξερε αν θα ήταν καλή ιδέα να την αφήσει μόνη ξανά, σε μια διάσταση άγνωστη για εκείνη, παρότι η Λουκία είχε αρχίσει να μαθαίνει και τη Μοργκιάνη και την Καθομιλουμένη.

Ένευσε, και τη φίλησε. «Πάμε στη Βορσίραθ, λοιπόν,» είπε. «Σαν κουρσάροι σταλμένοι από τους θεούς.»

Η Λουκία μειδίασε άγρια, και τα πρασινόγκριζα μάτια της γυάλισαν.

Η Ζέρκιλιθ, αναμενόμενα, ήθελε να έρθει· δεν το συζητούσε καν: το θεωρούσε δεδομένο ότι θα ήταν πλάι στον Πρίγκιπά της ανά πάσα στιγμή που μπορεί να την είχε ανάγκη.

Και ο Άρκαλβιρ είπε επίσης ότι θα ερχόταν, μόλις το έμαθε, και ότι ήταν έτοιμος να χύσει το αίμα των άτριχων λύκων της Σφετερίστριας μέσα στη Βορσίραθ! Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν ήθελε ούτε να το ακούσει. «Θα μείνεις εδώ,» του είπε, «και θα έρθεις με τον στρατό της Κόμισσας. Δεν είναι η θέση σου στη Βορσίραθ τώρα.»

«Αν δεν είναι η θέση μου πλάι σου, πατέρα, τότε γιατί μ'έφερες στην Όσβελακ; Γιατί με πήρες απ'τους Ανυπότακτους;» έκανε, επαναστατικά, ο γιος του. «Θα έρθω!»

«Όχι, δεν θα έρθεις. Θα μείνεις εδώ και θα ακολουθήσεις τον στρατό της Κόμισσας. Θα ξανασυναντηθούμε σύντομα.»

Ο Άρκαλβιρ τελικά δεν συμφώνησε και χώρισαν παρεξηγημένοι.

Ο Κάλνεντουρ ζήτησε από τον Θανατογέννητο να προσέχει τον γιο του, και να μην τον αφήσει να κάνει καμιά ανοησία.

Εκείνος το υποσχέθηκε, αλλά είπε: «Εσύ κάνεις *μεγαλύτερη* ανοησία, Πρίγκιπα. Άμα χαθείς... πάνε όλα στο στόμα του Σκοταδιού.»

«Δε θα χαθώ, Έλκερθιν.»

Αλλά ο Θανατογέννητος δεν ήταν ο μόνος που διαφωνούσε με το σχέδιο του Κάλνεντουρ εκείνο το σκοτεινό, χειμερινό απόγευμα στην Όσβελακ. Η Χάνκαθιρ διαφωνούσε επίσης, καθώς κι ο Έλβεντιρ και άλλοι. Δεν ήθελαν να τον αφήσουν να πάει· προσπάθησαν να του αλλάξουν γνώμη. Πολλά εξαρτιόνταν από εκείνον.

«Σας βοήθησα να πάρετε πίσω την Όσβελακ, δε σας βοήθησα, *νιρλίσα*;» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, «και είμαστε ευγνώμονες. Το ξέρεις αυτό. Αν δεν ήσουν εσύ, τα πράγματα μπορεί να είχαν εξελιχτεί πολύ διαφορετικά.»

«Τώρα λοιπόν ο Νέλδουρ, ο Ραμάλθιν, και η Σιράλια είναι που χρειάζονται τη βοήθειά μου· και πιστεύω ότι *μπορώ* να τους βοηθήσω. Μου προτείνεις πραγματικά να μείνω πίσω, *νιρλίσα*; Ακόμα κι αν αυτό ίσως φέρει τον θάνατό τους;»

Η Χάνκαθιρ έμοιαζε αληθινά προβληματισμένη· δεν ήξερε τι ν'απαντήσει.

Ο Βέλερντιν, όμως, του είπε: «Χωρίς εσένα, είμαστε καταδικασμένοι: το Βασίλειο δεν θα ξεσηκωθεί εναντίον της Σφετερίστριας.»

«Θα με ξαναδείτε, σύντομα,» υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ο Ιουράσκει σίγουρα δεν είναι ένας θεός για να τον εμπιστευέσαι» – τους είχε πει ότι αυτός ήταν που τον είχε προειδοποιήσει για τον Νέλδουρ – «αλλά δεν θα με οδηγούσε εσκεμμένα στην καταστροφή μου. Όπως κι οι άλλοι θεοί, έτσι κι εκείνος με θέλει για δικό του.»

«Ο Χάρλαεθ Βοκ σ'αγαπά περισσότερο απ'αυτό τον ταραχοποιό, Πρίγκιπά μου,» του είπε ο Ήντλεμιρ, ο ιερέας θεός της Κόμισσας, που ήταν επίσης εκεί, στη Μεγάλη Αίθουσα, καθώς συζητούσαν.

Αλλά ο Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν διαφώνησε μαζί του. «Ορισμένες φορές, όμως, ακόμα και το Ιερό Δέος έχει την ανάγκη του Ταραχοποιού.»

Και ο Ήντλεμιρ τον κοίταξε σαν να ήταν τρελός.

Ο Χάμδεντιρ κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Μαθήματα από δύσκολες εποχές,» είπε, αινιγματικά.

Η Βαλνάμιρ αλ Ένερκαβ πλησίασε. «Πρίγκιπά μου, θέλω να έρθω μαζί σου. Σε παρακαλώ, μη με διώξεις.»

«Για χάρη του Ραμάλθιν;»

Κατένευσε. «Για χάρη του Ραμάλθιν.»

«Καλώς. Είσαι μαζί μας, Βαλνάμιρ. Κι ελπίζω ο Θανατογέννητος να μη διαφωνεί.»

«Ο Θανατογέννητος είναι αρχηγός μου, όχι αφεντικό μου, Υψηλότητα.»

Ο Έλκερθιν γέλασε σαν αγρίμι της ερημιάς. «*Τέτοιους* ανθρώπους στέλνουν οι θεοί κοντά μου, μα τη Θορμάνκου και τον Νούρκας, Πρίγκιπα! Και δεν θα ήθελα άλλους.» Έτεινε το ένα του χέρι προς τον Κάλνεντουρ και το άλλο προς τη Βαλνάμιρ. «Μέχρι ο Περιπλανώμενος να μας ξαναφέρει κοντά,» είπε, χρησιμοποιώντας αυτό τον παλιό χαιρετισμό των ταξιδιωτών.

Κι εκείνοι έσφιζαν τα σκληρά χέρια του Θανατογέννητου. «Μέχρι ο Περιπλανώμενος να μας ξαναφέρει κοντά,» αποκρίθηκαν, πρώτα ο Κάλνεντουρ, ύστερα η Βαλνάμιρ.

«Θα πάτε, δηλαδή, μόνο εσείς στη Βορσίραθ;» είπε ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν. «Μόνο τρεις γυναίκες εκτός από εσένα, Υψηλότητα; Σίγουρα χρειάζεσαι περισσότερους! Σε περίπτωση που... Για οποιοδήποτε ενδεχόμενο...»

Ο Κάλνεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω ότι χρειάζομαι περισσότερους, Νάθλεδρι.»

«Άσε, τουλάχιστον, εμένα να έρθω μαζί σου, και θα σε βοηθήσω όσο μπορώ!»

Ο Κάλνεντουρ δίστασε προς στιγμή να μιλήσει· ύστερα: «Για εμένα ζητάς να έρθεις, Νάθλεδρι, ή επειδή φοβάσαι για τη Σιράλια;»

Τα λόγια του φάνηκε πως είχαν σημαδέψει το σωστό σημείο στην καρδιά του ξαδέρφου της Σφετερίστριας· τα μάτια του αμέσως το επιβεβαίωσαν στον Κάλνεντουρ. «Η αλήθεια είναι πως, ναι, ανησυχώ και για τη Σιράλια, Πρίγκιπά μου...»

«Εντάξει. Έλα.»

Η Λουκία σκέφτηκε: *Ο άνθρωπος είναι ανάπηρος – κοιτάζοντας το ψεύτικο δεξί χέρι του Νάθλεδρι – θα μας είναι περισσότερο βάρος παρά βοήθεια!* Αλλά, από την άλλη, στην Υπερυδάτια είχε δει μονόχειρες πειρατές να μάχονται σαν την κατάρρα της ίδιας της Έχιδνας. Ίσως κι ο Νάθλεδρι αλ Μακμάρνουν να μπορούσε ν'αγωνιστεί έτσι. Ίσως...

«Αλλά,» πρόσθεσε ο Κάλνεντουρ, «πρέπει ναχεις υπόψη σου ότι οφείλεις να είσαι πολύ προσεχτικός. Σε καταζητούν, μην ξεχνάς.»

Ο Νάθλεδρι μειδίασε. «Περισσότερο απ'ό,τι εσένα, Πρίγκιπά μου;»

Ο Κάλνεντουρ τού επέστρεψε το μειδίαμα. *Είναι αποφασισμένος, σκέφτηκε. Καλό αυτό. Μάλλον.*

Το ίδιο κι η Βαλνάμνιρ – ρίχνοντάς της ένα φευγαλέο βλέμμα. Κα νένας απ'τους δυο τους δεν δείχνει να φοβάται.

Τη ρώτησε: «Εσύ νομίζουν ότι είσαι νεκρή, νιρλίσα; Εννοώ, η Βασίλισσα κι οι άνθρωποί της.»

«Μάλλον. Αυτή την εντύπωση έχω, τουλάχιστον.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Καλά θυμόμουν, λοιπόν, ότι κάτι τέτοιο μού είχες πει – πως ο Ραμάλθιν σε νομίζει νεκρή.»

«Ναι, δεν το ξέρει ότι είμαι ζωντανή. Και δεν είναι ο μόνος. Ελάχιστοι ξέρουν ότι είμαι ζωντανή.»

Ο Βέλερντιν είπε: «Εξακολουθείτε, πάντως, να μου φαίνεστε λίγοι, Πρίγκιπά μου. Ο Νάθλεδρι έχει δίκιο σ'αυτό. Αν κάτι συμβεί... θα είσαι απροστάτευτος σχεδόν.»

«Αν πάρω περισσότερους μαζί μου, απλά θα γίνουμε στόχος. Τώρα είμαστε πέντε – μερικοί ταξιδιώτες: τίποτα το ιδιαίτερο.»

«Κι αν κάτι συμβεί;» επέμεινε ο Βέλερντιν.

«Θα εμπιστευτούμε το Πεπρωμένο, Άρχοντά μου.» Και προς την Κόμισσα: «Εν τω μεταξύ, ο στρατός μας πρέπει να ξεκινήσει για τη Βορσίραθ μόλις είναι έτοιμος.»

«Αύριο κιόλας,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Ο Κάλνεντουρ ένευσε· το είχαν ήδη συζητήσει αυτό, άλλωστε, από πριν από το μεσημέρι. «Και τα πάντα, κατά τα άλλα, όπως τα έχουμε σχεδιάσει.»

Στράφηκε τώρα στον Έλκερθιν.

«Θα πάω να ειδοποιήσω τους δικούς μου αύριο,» υποσχέθηκε ο Θανατογέννητος. «Όταν φύγεις εσύ, με το ξημέρωμα, θα φύγω κι εγώ. Και θα τα ξαναπούμε στη Βορσίραθ, Πρίγκιπα, με το αίμα των άτριχων λύκων της Σφετερίστριας να χύνεται στους δρόμους της!»

Κεφάλαιο 2

Με Οδηγό τον Απατηλό Θεό

Βγήκαν από την Πύλη των Δρόμων με το ξημέρωμα. Ο Κάλνεντουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, και ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν καβαλούσαν δίκυκλα, γιατί δεν σκόπευαν να πάνε από δύσβατα εδάφη ώστε οι γιγαντόλυκοι να τους είναι απαραίτητοι, και βιάζονταν να φτάσουν στη Βορσίραθ· ο Κάλνεντουρ αισθανόταν πως υπήρχε λόγος να μη χάνουν καθόλου χρόνο.

Ο Θανατογέννητος και οι δικοί του ήταν επίσης επάνω σε δίκυκλα – τα δίκυκλα με τα οποία είχαν έρθει στην Όσβελακ. Αλλά μαζί τους τώρα ήταν και τέσσερα άτομα που δεν ήταν όταν είχαν έρθει. Το ένα από αυτά τα άτομα ήταν ο Άρκαλβιρ, που ακόμα φαινόταν θυμωμένος με τον πατέρα του, όμως ο Κάλνεντουρ το θεωρούσε καλό που ο γιος του θα πήγαινε με τον Έλκερθιν. Ο Θανατογέννητος είχε κρατήσει την υπόσχεσή του ότι θα τον πρόσεχε. Γιατί, αν ο Άρκαλβιρ έμενε μόνος στην Όσβελακ, ποιος ξέρει τι μπορεί να έκανε; Μπορεί ακόμα και να επιχειρούσε ν'ακολουθήσει την ομάδα του Κάλνεντουρ προς τη Βορσίραθ.

Το δεύτερο άτομο που ήταν μαζί με τον Έλκερθιν και τους δικούς του ξάφνιασε τον Κάλνεντουρ. Ήταν η Ζαφειρία, η κόρη της Κόμισσας της Όσβελακ. Είχε αποφασίσει να τους ακολουθήσει για χάρη του Άρκαλβιρ; Αυτό ήταν ανόητο, μα τον Νούρκας!

Ο Κάλνεντουρ, βλέποντάς την ανάμεσα στους άλλους καθώς συγκεντρώνονταν έξω από την Πύλη των Δρόμων, τη ρώτησε: «Αρχόντισσά μου, ξέρει η μητέρα σου γι' αυτό; Το ξέρει ότι πηγαίνεις στον στρατό του Θανατογέννητου;»

Η Ζαφειρία τού έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα, σαν να την είχε επιπλήξει. «Φυσικά και το ξέρει!» αποκρίθηκε. «Εκείνη τούς έστειλε μαζί μου»: δείχνοντας, με τον αντίχειρά της, τους δύο μαχητές της Όσβελακ που ήταν επίσης επάνω σε δίκυκλα. Τον έναν ο Κάλνεντουρ τον αναγνώριζε: ήταν ο Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ, στρατιωτικός διοικητής και αδελφός του Λύκαρχου Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ ο οποίος δεν ήταν τώρα στην πόλη αλλά ανατολικά της. Τον άλλο ο Κάλνεντουρ

δεν τον ήξερε: ήταν ένας άντρας μαυρομάλλης και πρασινόδερμος, γενειοφόρος.

«Θέλω να ρίξω μια ματιά στο φουσάτο του Θανατογέννητου προτού συναντήσει τον στρατό μας έξω από τα τείχη της Βορσίραθ,» συνέχισε η Ζαφειρία, και η δικαιολογία ακουγόταν ψεύτικη στ'αφτιά του Κάλνεντουρ. *Για τον Άρκαλβιρ πηγαίνει, δεν υπάρχει αμφιβολία. Είναι όντως ερωτευμένη μαζί του, ή το βλέπει σαν παιχνίδι όπως κι ο γιος μου;* Ή, μήπως, ο Κάλνεντουρ έκανε λάθος και ήταν κι οι δύο ερωτευμένοι ο ένας με τον άλλο; Δεν αποκλειόταν, αποκλειόταν;

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε. «Να προσέχεις, Αρχόντισσά μου.»

Η Ζαφειρία γέλασε. «Τόσους συμμάχους έχω γύρω μου! Τι να προσέχω, Υψηλότατε;»

Τον γιο μου. «Τους εχθρούς μας. Καραδοκούν παντού.»

«Μη φοβάσαι, Πρίγκιπα,» είπε ο Θανατογέννητος. «Όποιος εχθρός μάς πλησιάζει είμαστε το τελευταίο πράγμα που βλέπει!» Και μειδίασε όπως ο γιγαντόλυκος που ετοιμάζεται να επιτεθεί.

«Καλό ταξίδι και καλή αντάμωση, τότε,» χαιρέτησε ο Κάλνεντουρ.

«Καλή αντάμωση.»

«Το Ιερό Δέος σε κοιτάζει, Πρίγκιπα Κάλνεντουρ,» είπε ο Χάμδε-ντιρ αλ Φόλλεντουν, ο αφορισμένος ιερέας, «και για Βασιληά σ'έχει σημαδέψει.»

«Ελπίζω η επιλογή του να είναι σωστή, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Και μετά ξεκίνησαν να ταξιδεύουν, κυλώντας με τα δίκυκλά τους επάνω στον χωματόδρομο που ξεκινούσε από την Πύλη των Δρόμων και συνέχιζε μέσα στα δάση. Πίσω τους άφησαν αρκετούς από τους μαχητές της Κόμισσας που είχαν ήδη αρχίσει να συγκεντρώνονται έξω από την Όσβελακ για να προελάσουν κι αυτοί ανατολικά, με οχήματα, άλογα, και γιγαντόλυκους.

Ο Θανατογέννητος είπε: «Να κάνεις ό,τι έκανε κι ο Αρχικαλεστής, Πρίγκιπα. Μην πας στη Βορσίραθ από τ'ανατολικά· πήγαινε από τα νότια, ή από τα βόρεια. Έτσι δε θα μπορούν να υποπτευθούν ότι ήρθες από την Όσβελακ.»

«Το έχω ήδη υπόψη.»

Και λίγο παρακάτω χώρισαν: ο Θανατογέννητος και οι δικοί του ακολουθήσαν ένα παρακλάδι του δρόμου που οδηγούσε προς τα νότια, ενώ ο Κάλνεντουρ και οι σύντροφοί του συνέχισαν ανατολικά. Καθοδόν ως τώρα είχαν προσπεράσει ομάδες μαχητών της Κόμισσας που

άφηναν τα πόστα τους μέσα στα δάση – όπου είχαν στήσει παγίδες και ενέδρες – και πήγαιναν στην Όσβελακ για να παραταχθούν και να προελάσουν κατά της Βορσίραθ. Ανάμεσά τους ο Κάλνεντουρ είχε δει και τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ με τους λυκοκαβαλάρηδές του· κι αναρωτήθηκε αν ο λύκαρχος είχε διακρίνει τη Ζαφειρία μαζί με τους ανθρώπους του Θανατογέννητου. Δεν ήταν και τόσο εύκολο, κουκουλωμένη όπως ήταν.

Η μικρή, πάντως, είναι σίγουρα παρορμητική, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Το είχε αποδείξει και στα υπόγεια περάσματα της Όσβελακ, όταν κυνήγησε παράτολμα τον θείο της. Η Χάνκαθιρ, δυστυχώς, έχει δίκιο γι' αυτήν. Ο γιος μου μεγάλωσε με ληστές και παρανόμους· δεν μπορείς να τον κατηγορήσεις για τη συμπεριφορά και τη νοοτροπία του. Αλλά η Ζαφειρία θα έπρεπε – Μήπως, όμως, προσπαθούσε να δικαιολογήσει τον Άρκαλβιρ επειδή ήταν παιδί του; Ίσως. Ίσως και να το έκανε, όφειλε να παραδεχτεί... Τέλος πάντων. Τώρα ευχόταν μόνο να ήταν καλά κι οι δυο τους, αφού είχαν αποφασίσει ό,τι είχαν αποφασίσει. Ήταν, όμως, σίγουρος ότι η Κόμισσα δεν θα είχε ευχαριστηθεί και τόσο όταν η Ζαφειρία τής είπε πως σκόπευε να πάει με τον Θανατογέννητο...

Η Λουκία ρώτησε: «Συνεχίζουμε βορειοανατολικά τελικά;» Γνώριζε πια τη γεωγραφία του Βασιλείου αρκετά καλά, από τους χάρτες, και έβλεπε και τι της έδειχνε η Μοργκιανή πυξίδα στο κέντρο του τιμονιού του δίκυκλού της. Ο Ακατάλυτος ήταν καθισμένος επάνω στα γόνατά της, μοιάζοντας συνεπαρμένος από την ταχύτητα του οχήματος.

«Θα στρίψουμε,» απάντησε ο Κάλνεντουρ στη Λουκία. «Βόρεια. Θα μπούμε από τα βόρεια στη Βορσίραθ.»

Και παρακάτω, όταν είδαν τον χωματόδρομο να χωρίζεται, έστριψαν. Ο Κάλνεντουρ είχε μελετήσει τούτα τα μονοπάτια στον χάρτη και ήξερε πού να κατευθυνθούν. Ταξίδευαν βόρεια τώρα, έχοντας βγει από τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, διασχίζοντας τόπους που ήταν, κατά κύριο λόγο, πεδινόι. Μερικά διάσπαρτα χωριά και μικρές πόλεις φαίνονταν αποδώ κι αποκεί. Και ο Κάλνεντουρ είδε διάφορους θεούς καθοδόν: τον Νούρκας τον Περιπλανώμενο, σε διασταυρώσεις ή μακριά, στον ορίζοντα· τον Γιοσόρκας, τον κύριο των αγρών και της εργασίας, σε χωράφια όπου τώρα, στα μέσα του Τέλους του Φωτός, κανείς δεν δούλευε· τον Σολκάρκας, στους ουρανούς, να φτεροκοπά σαν γιγάντιο πτηνό και να κρώζει χαιρετώντας τον Πρίγκιπα του Βασιλείου· τον Χάρλαεθ Βοκ, ν'απλώνει τον μανδύα του

πάνω από μια περιπολία μαχητών της Βασίλισσας (οι οποίοι δεν φάνηκε να ενδιαφέρονται για την ομάδα του Κάλνεντουρ)· τον Σερτίνγκε, ανάμεσα στα δέντρα ενός σύδεντρου· τον Σιλίσβας, τον Σιγηλό Δαίμονα, καθισμένο οκλαδόν επάνω στον πεσμένο κορμό ενός δέντρου στα άκρα ενός χωριού, κουκουλωμένος, με τη γκριζα κάπα του να αναδεύεται· τον Βορέσας τον Θανατοδότη, σ' ένα μέρος όπου ήταν κρεμασμένοι δυο άντρες, ποιος ξέρει για ποιο λόγο· και τον Ιουράσκε... τον Ιουράσκε, πολύ συχνά, να του γνέφει συνθηματικά, σαν να ήθελε να του πει: *Ναι, καλά πηγαίνεις αποδώ, Πρίγκιπα: στο σωστό δρόμο είσαι, Πρίγκιπα... Πρίγκιπα των Κλεφτών... Πρίγκιπα των Κλεφτών...*

Ο Κάλνεντουρ αγνόησε τη φωνή του απατηλού θεού επικαλούμενος τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου που ήταν, εδώ και χρόνια, ένα με τη νόησή του, ένα με τον εαυτό του. Κράτησε την επιρροή του Ιουράσκε υπό έλεγχο. Γνώριζε ότι θα χρειαζόταν τον απατηλό θεό, για να τον οδηγήσει στον Νέλδουρ και τους άλλους.

Η ομάδα του Κάλνεντουρ έστριψε ανατολικά όταν εκείνος υπολόγιζε πως βρίσκονταν πλέον βόρεια της Βορσίραθ. Ταξίδεψαν για λίγο ακόμα, πέρασαν πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές, χρησιμοποιώντας μια πέτρινη γέφυρα που ήταν οικοδομημένη εκεί, και βρέθηκαν στη δημοσιά που απλωνόταν κοντά στις ακτές της Μικρής Θάλασσας. Πήραν νότια κατεύθυνση, τώρα, ακολουθώντας τον μεγάλο δρόμο όπου κι άλλα οχήματα κυλούσαν αλλά και οδοιπόροι βάδιζαν και καβαλάρηδες ταξίδευαν. Υπήρχε πολλή κίνηση σ' αυτή τη δημοσιά που ξεκινούσε από τη Βορσίραθ, περνούσε από την Κέλμενκωθ, κι έφτανε ως τις Ιερές Ακτές, στην Πρωτεύουσα του Βασιλείου, συνεχίζοντας από εκεί και προς τις ακτές του Χρυσού Ωκεανού.

Καθώς ζύγωναν τη Βορσίραθ από τα βόρεια, ο Κάλνεντουρ είδε, πέρα από τις σιδηροδρομικές γραμμές και πέρα από το κύρτωμα των ψηλών τειχών στη δυτική μεριά της πόλης, ένα μεγάλο στρατόπεδο. Αυτός ήταν, αναμφίβολα, ο στρατός της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν που είχε υποχωρήσει από την Όσβελακ και τα Χαρνώθια δάση και συγκεντρωθεί εδώ· ο στρατός που η Βασίλισσα σκόπευε να στείλει πάλι στην Όσβελακ αλλά, μάλλον, τελικά δεν θα προλάβαινε.

Η Λουκία παρατήρησε, επίσης, το στρατόπεδο με το πειρατικό της βλέμμα, και ρώτησε τον Κάλνεντουρ, μιλώντας στην Καθομιλουμένη για εξάσκηση: «Αυτός είν' ο στρατός της Βασίλισσας;»

«Δε μπορεί νάναι άλλος.»

Ύστερα ζύγωσαν τη βόρεια πύλη της Βορσίραθ, που ο Κάλνεντουρ γνώριζε ότι ονομαζόταν Πύλη των Ανέμων, από τις μυστηριώδεις εγκυκλοπαιδικές γνώσεις του αλλά και από τον χάρτη του. Η Χάνκαθιρ τον είχε προμηθεύσει μ'έναν χάρτη της Βορσίραθ προτού φύγει, κι εκείνος υποπτευόταν πως θα του χρειαζόταν παρότι ακολουθούσε τις οδηγίες του Ιουράσκε.

Στην Πύλη των Ανέμων, κανείς δεν τους σταμάτησε για να τους ελέγξει γιατί ήταν καταφανώς ταξιδιώτες και όχι οι μοναδικοί που ήθελαν να περάσουν. Μόνο όσους φαίνονταν για έμποροι σταματούσαν: όσους έρχονταν με φορτηγά ή με κάρα που τα τραβούσαν άλογα ή γιγαντόλυκοι – κάτι που γινόταν αποκλειστικά στο Βασίλειο της Χάρνωθ, κάρα να σέρνονται από γιγαντόλυκους, όπως ήξερε ο Κάλνεντουρ· αλλού στη Μοργκιάνη τούς γιγαντόλυκους τούς εκπαίδευαν μονάχα για φύλακες ή για ιππασία. Ήταν η φύση τους τέτοια που δεν δέχονταν εύκολα τον ζυγό. Ήταν, ουσιαστικά, βαρβαρικό, βάνανσο, για τους γιγαντόλυκους αυτό που τους έκαναν στο Βασίλειο της Χάρνωθ, νόμιζε ο Κάλνεντουρ· και ήξερε ότι υπήρχαν αρκετοί οίκοι του Βασιλείου που διαφωνούσαν. Όπως, για παράδειγμα, οι Φέντεπαβ – γνωστοί λυκολάτρες.

Η ομάδα του Πρίγκιπα άφησε πίσω της την Πύλη των Ανέμων ακολουθώντας την Οδό Επισκεπτών που απλωνόταν από τα βόρεια της πόλης ως τα νότια. Είχαν κάνει περίπου μιάμιση ώρα μέχρι να φτάσουν στη Βορσίραθ από την Όσβελακ. Ένα ταξίδι που, με γιγαντόλυκους ή άλογα, θα είχε διαρκέσει δυο μέρες σχεδόν, υπολόγιζε ο Κάλνεντουρ. Οι αποστάσεις έμοιαζαν πολύ πιο μικρές όταν ήσουν επάνω σε μηχανοκίνητους τροχούς που κυλούσαν σε ομαλούς, ή σχετικά ομαλούς, δρόμους.

Τώρα έστριψε το δίκυκλό του αριστερά, βγαίνοντας από την Οδό Επισκεπτών και μπαίνοντας στη συνοικία που ονομαζόταν Στάση, η οποία βρισκόταν ανάμεσα στον Άνω Γιαλό, την Πύλη των Ανέμων, και τα Υψώματα. Εδώ βρισκόταν και ο Αερολιμένας της Βορσίραθ, στα όρια της Στάσης με τον Άνω Γιαλό. Η Στάση δεν είχε πάρει τυχαία το όνομά της· ήταν σταθμός για πολλούς ταξιδιώτες που έρχονταν είτε από τα βόρεια, είτε από τον αέρα, είτε από τη θάλασσα.

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν σκόπευε να σταματήσουν σε τούτη τη συνοικία. Γνώριζε ένα καλό ξενοδοχείο, *Το Κέντρο της Στάσης*, που ήταν όντως σε κεντρικό σημείο της, όλο κίνηση και μαγαζιά (όπως του έλεγαν οι μυστηριώδεις γνώσεις του), όμως δεν ήθελε να οδηγήσει τους

συντρόφους του εκεί. Θα ήταν επικίνδυνο. Πολύ επικίνδυνο. Μπορεί κάποιοι να αναγνώριζαν την όψη του, ή του Νάθλεδιν αλ Μακμάρ-νουν. Τέτοια μέρη σίγουρα ελέγχονταν στενά από τους ανθρώπους της Σφετερίστριας.

Ο Κάλνεντουρ, λοιπόν, απλώς είχε στρίψει μέσα στη Στάση για να βγει από την Οδό Επισκεπτών, όπου είχε παρατηρήσει αξιοσημείωτα μεγάλο αριθμό φρουρών του Δούκα και φοβόταν μην τους σταματούσε καμιά περιπολία για έλεγχο. Διασχίζοντας τώρα τη Στάση μπορούσε να δει ολόγυρά του γιατί κυκλοφορούσαν τόσοι φρουροί: υπήρχαν μέρη καταφανώς πρόσφατα πυρπολημένα ή χτυπημένα από φασαρίες. *Οι εξεγέρσεις που μας έλεγε ο Έλκερθιν...*

Ο Κάλνεντουρ οδήγησε τους συντρόφους του έξω από τη Στάση και μέσα στον Άνω Γιαλό για λίγο, προτού βρεθούν στο Μεγάλο Λιμάνι, εξακολουθώντας να κυλούν προς τα νότια. Από μια μεριά άκουσαν αναταραχή: φωνές, κρότους, πυροβολισμούς. *Ναι, οι εξεγέρσεις που μας έλεγε ο Έλκερθιν...* Και συνέχιζαν να βλέπουν σημάδια από καταστροφές σε διάφορα μέρη. Καθώς και συνθήματα γραμμένα στους τοίχους με μπογιές μαύρες και βαθυγάλαζες σαν αίμα μαυρόδερμων Μοργκιανών:

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Η ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ ΤΗ ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΟΥΚΑ

ΣΥΜΜΑΧΗΣΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ – ΤΟΝ ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ ΩΛ ΚΑΡΝΕΛΕΚ – ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΣ ΧΑΡΝΩΘ. ΕΡΧΕΤΑΙ!

Η ΛΟΤΡΙΝΘΑ ΩΛ ΝΑΛΔΕΚΕΡ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ – ΤΡΟΜΟΣ ΣΤΟΝ ΔΟΥΚΑ!

ΛΟΤΡΙΝΘΑ ΩΛ ΝΑΛΔΕΚΕΡ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η Λουκία, παρότι δεν γνώριζε και τόσο καλά να διαβάζει την Καθολοιμένη, αυτά μπορούσε να τα διαβάσει.

«Σα να μου φαίνεται ότι σ'αγαπάνε εδώ, Γεώργιε...»

«Κάτι επικίνδυνο συμβαίνει,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Κάτι πολύ επικίνδυνο. Δε νομίζω αυτό να είναι αποτέλεσμα των πράξεων του Νέλδουρ.» Και, εκτός των άλλων, είχε μια *αίσθηση*... μια αίσθηση για μια *διάχυτη παρουσία*, παντού στη Βορσίραθ... Τι είδους παρουσία; Τι ακριβώς ένιωθε;

Βγαίνοντας από το Μεγάλο Λιμάνι, μπήκαν στις Στρεβλές Γειτονιές.

«Αυτή η περιοχή μοιάζει επικίνδυνη,» παρατήρησε αμέσως η Λουκία, καθώς στο μυαλό της ήρθαν παρόμοια μέρη από λιμάνια της Υπερυδάτιας.

«Είναι η πιο επικίνδυνη συνοικία της Βορσίραθ. Οι Στρεβλές Γειτονιές.»

«Εδώ δε μας είχε πει ο Νέλδουρ να τον αναζητήσουμε; Να ρωτήσουμε για κάποια Αγέραστη Γάτα;»

«Ναι, αλλά τώρα, έτσι όπως είναι η κατάσταση, δεν ξέρω αν αυτό θα ήταν καλή ιδέα.»

«Γιατί, τότε, είμαστε εδώ;»

«Επειδή είναι το μόνο μέρος που μπορούμε να κρυφτούμε πιο εύκολα. Η όψη μου είναι γνωστή στους πράκτορες της Σφετεριστρίας· το ίδιο και του Νάθλεδριρ. Και ίσως ακόμα και τη Ζέρκλιθ ή τη Βαλνάμνιρ να θυμούνται – αν και μοιάζει λίγο απίθανο, αφού μάλλον και τις δυο τις θεωρούν νεκρές.»

«Ο Νέλδουρ είχε αναφέρει κάποιο στέκι... *Το Καπηλειό του...*;»

«*Του Ανόητου Υπηρέτη*. Ναι. Αλλά δε νομίζω ότι είναι πανδοχείο.»

Σταμάτησε ξαφνικά το δίκυκλό του, κι οι άλλοι σταμάτησαν γύρω του.

«Τι είναι, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ζέρκλιθ.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Ιουράσκε να του γνώφει προς μια μεριά: να του γνώφει να τον ακολουθήσει.

Τον εμπιστευόμαστε τον απατηλό θεό, ή όχι;

Αν όχι, τότε γιατί ήρθαμε στη Βορσίραθ; Ήταν σίγουρος ότι αυτή η Αγέραστη Γάτα δεν θα ήξερε πού βρισκόταν ο Νέλδουρ· τα πράγματα είχαν, αναμφίβολα, αλλάξει.

«Ελάτε,» είπε ο Κάλνεντουρ στους συντρόφους του, στρίβοντας προς τα εκεί όπου έδειχνε ο θεός των κλεφτών. Και μετά συνέχισε να τον ακολουθεί καθώς αυτός εμφανιζόταν από γωνία σε γωνία σαν πελώριος γάτος.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Λουκία. «Βλέπεις κάτι που δεν το βλέπουμε;»

«Ναι.»

Η Λουκία δεν ήξερε αν αυτό τής άρεσε ή όχι. Δεν εμπιστευόταν πράγματα που δεν έβλεπε η ίδια. Αλλά, βέβαια, αυτός ήταν ο Γεώργιος· δεν έπρεπε να του δείξει εμπιστοσύνη;

Ήταν έτοιμη για οτιδήποτε. Το χέρι της κοντά στο πιστόλι κάτω από την κάπα της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Νάθλεδιν. «Δεν καταλαβαίνω.»

Ο Κάλνεντουρ έστριψε σ'ακόμα μια γωνία. «Θα καταλάβεις... ελπίζω.»

Και μετά σταμάτησε ξανά τους τροχούς του, κι οι άλλοι σταμάτησαν γύρω του.

Αντίκρυ του, στην πίσω μεριά μιας γερτής πολυκατοικίας, έβλεπε τον Ιουράσκει να του δείχνει μια παλιά, ξύλινη πόρτα επάνω στην οποία ήταν τα γράμματα ΟΣ, απομεινάρι κάποιας λέξης που ξεκινούσε από τον τοίχο αλλά τώρα εκεί ήταν σβησμένη.

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε απ'το δίκυκλο.

«Τι είναι εδώ;» είπε ο Νάθλεδιν, καθώς κι εκείνος κατέβαινε, όπως και η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, και η Βαλνάμνιρ. Ο Ακατάλυτος νιαούρισε πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της κυράς του.

Ο Δεξής και η Αριστερή ήταν κρυμμένοι μες στην κάπα του Κάλνεντουρ – ο ίδιος τούς είχε βάλει εκεί, για να μην τραβάνε την προσοχή – και τώρα τους αισθάνθηκε να αναδύονται νευρικά.

Αποκρίθηκε στον Νάθλεδιν χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει: «Αυτό θ'ανακαλύψουμε.»

Πλησίασε την πόρτα με τα γράμματα ΟΣ.

«Προσεχτικά, Γεώργιε,» του είπε η Λουκία στην Κοινή Υπερυδία, και τον ακολούθησε έχοντας τραβήξει το πιστόλι της αλλά κρατώντας το κρυμμένο κάτω απ'την κάπα της.

Ο Κάλνεντουρ χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του.

Κανείς δεν απάντησε.

Ο Κάλνεντουρ ξαναχτύπησε.

Πάλι, κανείς δεν απάντησε.

«Μένει κάποιος γνωστός σου εδώ;» ρώτησε ο Νάθλεδιν, χαμηλόφωνα, καθώς εκείνος, η Ζέρκιλιθ, και η Βαλνάμνιρ στέκονταν δυο βήματα πίσω από τον Πρίγκιπα και τη Λουκία.

Ο Κάλνεντουρ είπε προς την πόρτα: «Νέλδουρ; Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ;» Και χτύπησε ξανά. «Εγώ είμαι, ο Κάλνεντουρ.» Υπήρχαν πολλοί Κάλνεντουρ, φυσικά· δεν χρειαζόταν να φοβάται μην τον αναγνωρίσει κάποιο άτομο που δεν έπρεπε. Και ελάχιστοι ήξεραν τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ· αυτοί που τον ήξεραν ο Κάλνεντουρ υπέθετε ότι μάλλον δεν θα αποτελούσαν κίνδυνο για εκείνον και τους συντρόφους του.

Χτύπησε την πόρτα ξανά. «Νέλδουρ;»

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από μέσα: «Ποιος είσαι;»

«Το όνομά μου είναι Κάλνεντουρ. Ο Νέλδουρ με ξέρει· είμαι φίλος του. Είναι εδώ;»

Η πόρτα άνοιξε ελάχιστα, μια χαραμάδα, κι ένα γαλανό μάτι φάνηκε. «Ο Νέλδουρ δεν είναι εδώ. Μα τον Ιουράσκε, πώς σκέφτηκες να τον αναζητήσεις εδώ, όποιος κι αν είσαι; Σε ξέρω;»

Ο Κάλνεντουρ έκανε την κουκούλα του πίσω, χωρίς να τη ρίξει στους ώμους, ελπίζοντας πως ο Ιουράσκε δεν τον είχε οδηγήσει άσκοπα σε τούτο το μέρος.

«Δε σ'αναγνωρίζω,» είπε η γυναίκα. «Θα έπρεπε;»

«Ωλ Κάρνελεκ,» άρθρωσε ο Κάλνεντουρ, ψιθυριστά.

Το γαλανό μάτι γούρλωσε. «Μα τον *Χάρλαεθ Βοκ...!*» Η πόρτα άνοιξε, κι ο Κάλνεντουρ αντίκρισε μια μαυρόδερμη, γαλανομάλλα γυναίκα, στρογγυλοπρόσωπη, κουρεμένη κράνος των θεών, με κάπα παλαιών χρόνων ριγμένη στους ώμους της. «Είσαι πραγματικά εσύ... Πώς με βρήκες εδώ, μα τα κόλπα του Ιουράσκε; Ούτ' ο Νέλδουρ δεν ξέρει ότι είμαι εδώ! Ούτε... ούτε...»

«Το Πεπρωμένο με οδήγησε. Να περάσω; Εγώ κι οι τέσσερις σύντροφοί μου;»

«Ναι, περάστε, περάστε...» Ακουγόταν σαστισμένη.

Μπήκαν σ'ένα δωμάτιο που φωτιζόταν από δυο λάμπες λαδιού. Δυο ράντζα ήταν στημένα στο βάθος, ένα σπαστό τραπέζι στο κέντρο, με διάφορα αντικείμενα επάνω, ανάμεσα στα οποία και κάποια όπλα. Πλάι του στεκόταν μια κοπέλα, μαυρόδερμη, γαλανομάλλα, στρογγυλοπρόσωπη, μοιάζοντας τόσο στη γυναίκα που είχε ανοίξει την πόρτα ώστε να μπορεί να είναι κόρη της. Στο δεξί χέρι κρατούσε πιστόλι.

«Πώς τους βάζεις έτσι μέσα, μαμά;» είπε, ανήσυχα, και ύψωσε το όπλο, σημαδεύοντάς τους.

Η Λουκία τη σημάδεψε με το δικό της πιστόλι. Το ίδιο κι η Ζέρκιλιθ.

«Κατέβασε το όπλο, Πέρλα!» είπε η γυναίκα. «Είναι φίλοι του Αρχικαλεστή.»

Η κοπέλα – η Πέρλα – κατέβασε το πιστόλι της, αν και διστακτικά, συνοφρυωμένη, παρατηρώντας τους.

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε την κουκούλα του. «Συγγνώμη που σας αναστατώσαμε,» είπε.

«Πρίγκιπά μου, δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Απλώς αναρωτιέμαι πώς μας βρήκατε. Δεν περιμέναμε επισκέπτες. Ήρθαμε εδώ για να *κρυφτούμε*.»

«“Πρίγκιπά μου;”» έκανε η κοπέλα.

«Είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, Πέρλα.»

«Ο Πρίγκιπας του Αίματος;»

«Δεν είμαι ο Πρίγκιπας του Αίματος· απλώς σε ορισμένους αρέσει να με λένε έτσι,» είπε ο ίδιος.

«Είστε, δηλαδή, του *Παλιού Οίκου*; Πραγματικά;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Εσείς ποιες είστε; Και πώς γνωρίζετε τον Νέλδουρ;»

Τώρα η μεγαλύτερη γυναίκα ήταν που συνοφρυώθηκε. «Μα, αν δεν ξέρεις ποιες είμαστε, πώς...;»

«Σου εξήγησα: το Πεπρωμένο με οδήγησε. Κυριολεκτικά.»

Ακόμα τον κοίταζε παραξενεμένη. «Ο Νέλδουρ είπε ότι έχεις κάποια... επαφή με τους θεούς;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε πάλι. «Ακριβώς. Αλλά δεν ξέρω ποιες είστε. Φίλες του, να υποθέσω;»

«Αδελφή του είμαι. Ζάμαρνιθ ωλ Ένφερεκ. Μου είχε πει ότι ίσως να ερχόσουν να τον αναζητήσεις στο καπηλειό μου. Αν πήγες πρώτα εκεί—»

«Αν εννοείς το *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*, όχι, δεν πήγα εκεί, καθόλου.»

«Ευτυχώς! Το Πεπρωμένο πράγματι σε βοηθά, Πρίγκιπά μου. Το μαγαζί είναι εγκαταλειμμένο τώρα και, μάλλον, ακόμα υπό την παρακολούθηση ανθρώπων του Δούκα ή της Βασίλισσας.»

Ο Ιουράσκε, λοιπόν, είχε δίκιο, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Βρίσκονται σε κίνδυνο.* «Τι έγινε; Τους κυνήγησαν; Ήρθαν και τους κυνήγησαν;»

«Όχι. Όχι ακριβώς, δηλαδή. Κυνήγησαν τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Την παρακολουθούσαν.» Και του εξήγησε τι είχε συμβεί στο *Καπηλειό του Ανόητου Υπηρέτη*.

«Παράξενο...» σχολίασε η Ζέρκιλιθ. «Τους ξέφυγε αλλά δεν θυμόταν τίποτα;»

«Έτσι είπε...»

«Κάποιο κόλπο ήταν,» υπέθεσε ο Νάθλεδιρ. «Κάτι τής είχαν κάνει.»

«Ίσως. Εξαρχής την παρακολουθούσαν.»

«Και από τότε ξεκίνησαν οι φασαρίες στην πόλη;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Από εκείνη τη συμπλοκή που έγινε στην Οδό Επισκεπτών;»

«Ναι, από τότε.»

«Πού βρίσκονται τώρα ο Νέλδουρ κι οι άλλοι;»

«Δεν ξέρω, Πρίγκιπά μου. Δε μου το είπε όταν έφυγε, για λόγους ασφαλείας.»

«Όταν έφυγε;»

Η Ζάμαρνιθ τού εξήγησε τι είχε γίνει με τη Λοτρίνθα: ότι κάποιοι άγνωστοι την είχαν κλέψει και ότι η Σιράλια κι ο Ραμάλθιν είχαν πληροφορηθεί πως ήταν αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ.

«Τώρα δεν έχεις κανέναν τρόπο να έρθεις σε επαφή μαζί τους;» τη ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Θα μπορούσα να καλέσω τον πομπό μου – αυτόν που έδωσα στη Λοτρίνθα – ή τον πομπό του Νέλδουρ. Αλλά φοβάμαι· και για τη δική μου ασφάλεια και για τη δική τους.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Καταλαβαίνω.»

«Εμείς, όμως, κάπως πρέπει να τους βρούμε,» είπε η Βαλνάμνιρ. «Κι αν όχι τηλεπικοινωνιακά, τότε πώς, Πρίγκιπά μου;»

«Έχω την αίσθηση ότι το Πεπρωμένο θα με οδηγήσει και σ' αυτούς.»

«Γιατί, τότε, δεν σε οδήγησε *πρώτα* σ' αυτούς;» ρώτησε ο Νάθλεδιν.

«Για να βρούμε τη Ζάμαρνιθ, ίσως. Και για να βρούμε, επίσης, ένα μέρος για να μείνουμε.»

«Αυτό εδώ; Αυτό χωρά με το ζόρι τη Ζάμαρνιθ και την Πέρλα!»

«Όχι αυτό εδώ, φυσικά. Αλλά η Ζάμαρνιθ πιθανώς να ξέρει κάποιο άλλο, καλό μέρος.» Και στράφηκε να την κοιτάξει. «Κάποιο μέρος όπου δεν θα χρειάζεται να φοβόμαστε μήπως άνθρωποι της Βασιλίσσας μάς αναγνωρίσουν.»

«Οι περισσότεροι δεν θα σε αναγνώριζαν εύκολα, Πρίγκιπά μου,» του είπε η Ζάμαρνιθ.

«Έχω μαζί μου κι άλλους, όμως.»

Η Ζάμαρνιθ τούς κοίταξε, καθώς τώρα όλοι είχαν κατεβάσει τις κουκούλες τους. «Μόνο τον Νάθλεδιν αλ Μακμάρνουν αναγνωρίζω. Η όψη του είναι σε κάμποσες αφίσες καταζητούμενων.»

«Αναμενόμενα,» είπε ο Κάλνεντουρ. Και ρώτησε: «Μπορείς να μας κατευθύνεις σε κάποιο μέρος για να μείνουμε; Έχουμε και μερικά δίκυκλα μαζί μας.»

Η Ζάμαρνιθ ένευσε. «Πηγαίνετε στις Παλιές Προβλήτες, στο πανδοχείο που λέγεται “*Το Τρύπιο Δίχτυ*”. Δεν πρόκειται να σας κάνουν ερωτήσεις για το ποιοι είστε. Ούτε καν θα ζητήσουν να δουν τα πρόσωπά σας αν φοράτε κουκούλες. Και δεν θα τους φανεί περίεργο να φοράτε κουκούλες· ακόμα και πειρατές μερικές φορές έρχονται εκεί. Αλλά να έχετε υπόψη σας πως άνθρωποι του Δούκα περνάνε επίσης από το *Τρύπιο Δίχτυ* μήπως βρουν κανέναν ύποπτο. Σχεδόν πάντα,

βέβαια, φεύγουν με άδεια χέρια. Όμως να το έχετε υπόψη σας,» τόνισε.

«Θα το έχουμε, Ζάμαρνιθ,» υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ. «Και σ'ευχαριστούμε.

»Σχετικά με τις φασαρίες που γίνονται, τι ξέρεις; Έχω ακούσει για εξεγέρσεις απ'τη μια άκρη της πόλης ως την άλλη. Ο Νέλδουρ το έχει ξεκινήσει;»

«Δεν το νομίζω. Είχατε συμφωνήσει να ξεκινήσει κάτι τέτοιο;»

«Όχι. Απλώς να οργανώσει μια αντίσταση μέσα στην πόλη, ώστε να μας βοηθήσει όταν θα έρθουμε να την πολιορκήσουμε.»

«Αυτό μου είχε πει κι εμένα.»

«Ποιος άλλος μπορεί να ξεκίνησε τις εξεγέρσεις;»

«Δεν ξέρω. Δε μπορώ να φανταστώ. Δεν είχα ιδέα ότι υπήρχε τόσο ισχυρό επαναστατικό κίνημα μες στη Βορσίραθ, αν και διάφορα είχαν ακουστεί κατά καιρούς. Τελευταία, όμως, κυκλοφορούσαν πολύ περισσότερα λόγια, σαν κάποιος να το έκανε επίτηδες. Φήμες ότι υπάρχει κρυμμένη αντίσταση και ότι η Λοτρίνθα, που είχε πιαστεί, ήταν μέρος αυτής της αντίστασης. Και απορούσα· γιατί, αν τέτοιο πράγμα συνέβαινε, ο Νέλδουρ λογικά πρέπει κάτι να μου είχε πει από προτού αποφασίσει να φύγει.»

«Οι εξεγέρσεις, όμως, γίνονται,» είπε η Βαλνάμνιρ. «Άρα, κάποιοι τις υποκινούν.»

«Προφανώς. Αλλά δεν ξέρω ποιοι είναι· δεν ξέρω τι συμβαίνει.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Σ'ευχαριστούμε και πάλι, Ζάμαρνιθ. Θα ξαναμιλήσουμε στο σύντομο μέλλον, ελπίζω.

»Η Πέρλα είναι κόρη σου, σωστά;»

Η Ζάμαρνιθ ένευσε. «Σωστά.»

«Ίδιες είστε.»

Η Ζάμαρνιθ χαμογέλασε.

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ,» χαιρέτησε ο Κάλνεντουρ, και εκείνος κι οι σύντροφοί του βγήκαν από το οίκημα κι ανέβηκαν πάλι στα σταματημένα δίκυκλά τους.

«Πάμε σ'αυτό το *Τρύπιο Δίχτυ*;» είπε η Λουκία.

«Κάπου πρέπει να σταματήσουμε για να κλείσουμε δωμάτια,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «και δε μπορώ να φανταστώ κανένα καλύτερο μέρος.»

Κατευθύνθηκαν προς το λιμάνι των Στρεβλών Γειτονιών το οποίο ονομαζόταν Παλιές Προβλήτες, και δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν το

Τρύπιο Δίχτυ: ένα τριώροφο οίκημα που φαινόταν να έχει τα χάλια του, και κόσμος ήταν συγκεντρωμένος απέξω μιλώντας μεγάλωφωνα.

Σκόρπιες κουβέντες ακούγονταν:

...δε θα μπορείς να κυκλοφορήσεις...

...η καταραμένη!

...τους τσακίσουν κι αυτούς, θα το δείτε!

...πρόσεχε τι λες, γιατί θυμάσαι τι...

...δεν τους χωρά όλους η πόλη...

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου λένε;» ρώτησε η Λουκία τον Κάλνεντουρ, στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Δεν ξέρω, αλλά κάτι φαίνεται να συμβαίνει στη Βορσίραθ. Κάτι καινούριο.»

«Ναι,» είπε η Ζέρκλιθ. «Θα το μάθουμε σύντομα, σίγουρα.»

Άφησαν τα δίκυκλά τους στον σκεπαστό χώρο στάθμευσης πλάι στο πανδοχείο, όπου ήταν κι ένας στάβλος για άλογα και ένας για γιγαντόλυκους.

«Τι γίνεται, ρε φίλε;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ τον φύλακα, μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του. «Τι φωνάζουν αυτοί;» Έδειξε το μικρό πλήθος έξω απ'το πανδοχείο, που οι μισοί φαίνονταν για άνθρωποι των λιμανιών.

«Άμα κατάλαβα καλά, ο στρατός της Βασίλισσας θα μπει μες στην πόλη, υποτίθεται. Κάτι τέτοιο. Θα μπει για να σταματήσει τις αναταραχές.»

«Μάλιστα...»

Ο Κάλνεντουρ και οι σύντροφοί του πέρασαν δίπλα από το μικρό πλήθος που ακόμα φωνασκούσε και μπήκαν στην τραπεζαρία του *Τρύπιου Διχτυού*, όπου ένα πελώριο δίχτυ κρεμόταν από το ταβάνι, τρύπιο στο κέντρο ώστε να βγαίνει από εκεί ένα πολύφωτο λαξεμένο σαν χταπόδι με ενεργειακές λάμπες στα πλοκάμια, σβηστές τώρα. Στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη, στον τοίχο, έδειχνε μαχητές του Βασιλείου να διασχίζουν έναν δρόμο πόλης: να τον έχουν γεμίσει σαν πλημμύρα.

«Τι είν' αυτά, ρε!» έλεγε μια γυναίκα. «Τι φέρνει δω η Βασίλισσα; Θα τα λεηλατήσουν όλα τούτοι!»

«Έλα, μωρή, που “θα τα λεηλατούσαν όλα”!» είπε ένας άντρας. «Κάτσε κάτω, να πούμε! Πληρωμένοι απ'τη Βασίλισσα είναι· δε πουκάρανε για να πλιατσικολογήσουνε.»

Ένας άλλος, όμως, είπε: «Τόσοι πολλοί μαχητές – ένας ολόκληρος στρατός! – μες στην πόλη είναι επικίνδυνοι, Εθέλδρι. Εγώ τούς φοβάμαι.»

«Έλα ρε! Τι να φοβηθείς;»

«Κι άμα μπει μες στο σπίτι σου αύριο κι αρπάξει τη γυναίκα σου κάνας απ'αυτούς-;»

«Έλα ρε! Σαχλαμάρες, σαχλαμάρες...»

«Γιατί, ποιος θα τον σταματήσει;»

Και γενικευμένη βαβούρα ξεκίνησε μες στην τραπεζαρία καθώς ο ένας έλεγε το ένα κι ο άλλος το άλλο.

Ο Κάλνεντουρ και οι σύντροφοί του κάθισαν σ'ένα τραπέζι.

Η Λουκία ρώτησε: «Η Σφετερίστρια βάζει στη Βορσίραθ όλο τον στρατό που ήταν απέξω, στο στρατόπεδο που είδαμε;»

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε η Ζέρκιλιθ. «Μάλλον, για να αντιμετωπίσει τις εξεγέρσεις.»

«Έχουν δικιο όσοι φοβούνται. Είναι χιλιάδες μαχητές σ'αυτό το στρατόπεδο.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Ευτυχώς που προλάβαμε να μπούμε στην πόλη, γιατί κάτι μου λέει ότι τώρα στις πύλες θα γίνονται πολύ πιο διεξοδικοί έλεγχοι στους πάντες. Οι εξεγέρσεις πρέπει να έχουν ανησυχήσει πολύ τον Δούκα και τη Βασίλισσα.» Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος τούς είχε ήδη πληροφορήσει ότι η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνον ήταν εδώ· του το είχαν πει οι άνθρωποι που του είχαν πει και για τις εξεγέρσεις.

Μια σερβιτόρα πλησίασε το τραπέζι τους ρωτώντας τι θα ήθελαν, κι εκείνοι παράγγειλαν φαγητό: δυο σαλάτες ταξιδευτών και ψητά ψάρια Μικρής Θάλασσας.

Ύστερα η Λουκία ρώτησε: «Θα καλέσουμε τον Νέλδουρ τηλεπικοινωνιακά;»

«Όχι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ, σπρώχνοντας τον Δεξή (ή, ίσως, την Αριστερή – δεν ήταν σίγουρος) ξανά μες στην κάπα του καθώς εκείνος έκανε να ξεμυτίσει. Δε μπορούσε να το ρισκάρει να δει κανένας ύποπτος τα φτερωτά ερπετά· ήταν αξιοπερίεργα. «Ειδικά τώρα, είναι ακόμα πιο επικίνδυνο. Μπορεί οι άνθρωποι της Βασίλισσας να παρακολουθούν γενικά τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες στην πόλη.»

«Δε ρωτήσαμε τη Ζάμαρνιθ γι' αυτή την Αγέραστη Γάτα,» είπε η Ζέρκιλιθ. «Ο Νέλδουρ είχε πει ότι η Αγέραστη Γάτα θα ήξερε πώς να τον βρούμε.»

«Ναι, αλλά, όπως είδαμε, τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ. Δεν ξέρω αν...» Παρατήρησε ότι ξαφνικά όλοι είχαν σωπάσει μες στην τραπεζαρία του *Τρύπιου Διχτυού*.

Στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη έδειχνε τον Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, τον Δούκα της Βορσίραθ, ο οποίος έβγαζε διάγγεγμα, εξηγώντας ότι ο στρατός της Μητέρας του Βασιλείου εισερχόταν στην πόλη για την προστασία των πολιτών και την αντιμετώπιση των κακούργων που προσπαθούσαν να καταστρέψουν την έννομη τάξη του Χάρλαεθ Βοκ. Δήλωσε πως στο εξής κανείς δεν θα επιτρεπόταν να κυκλοφορεί μετά τη δύση του ήλιου και το εμπόριο θα σταματούσε μετά το μεσημέρι. Επίσης, μόνο οι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος, οι φρουροί της πόλης, και όσοι είχαν ειδική άδεια θα επιτρεπόταν να οπλοφορούν. Ακόμα και τα μικρά όπλα θα απαγορεύονταν. Αν κάποιος πιανόταν στους δρόμους με όπλο επάνω του – έστω κι ένα ξιφίδιο – θα οδηγείτο αμέσως στα ειδικά κρατητήρια για έρευνα, ως πιθανός ταραχοποιός. Οι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος και οι φρουροί της Βορσίραθ θα φρόντιζαν για την ασφάλεια των πάντων, και θα είχαν δικαίωμα πρόσβασης παντού.

Μόλις το διάγγεγμα τελείωσε, φωνές διαμαρτυρίας ξέσπασαν αμέσως μες στην τραπεζαρία του *Τρύπιου Διχτυού*, φωνές διαμαρτυρίας και τσακωμοί, καθώς η οθόνη έδειχνε πάλι το στράτευμα να παρελαύνει στους δρόμους της Βορσίραθ.

«*Γαμήσου*,» μούγκρισε η Λουκία, που δεν είχε πρόβλημα να καταλάβει τα όσα είχε πει ο Δούκας στην Καθομιλουμένη. «Πώς θα βρούμε τον Νέλδουρ άμα δεν μπορούμε να κυκλοφορήσουμε;»

«Το Πεπρωμένο θα μας οδηγήσει...» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Έχεις αρχίσει να μιλάς σαν αυτόν. Και με τρομάζεις· το αντιλαμβάνεσαι, έτσι;»

Ο Κάλνεντουρ είδε τον Ιουράσκει να χαμογελά, με αιχμηρά δόντια, πίσω από τη Λουκία και μετά να σκύβει και να εξαφανίζεται μέσα σε μια σκιά.

Κεφάλαιο 3

Τα Τεχνάσματα του Πεπρωμένου

Κοίταζαν τις Παλιές Προβλήτες από το παράθυρο του δωματίου τους στο *Τρύπιο Δίχτυ*, κι έβλεπαν τώρα, μέσα στο απόγευμα, κάποιους να επιτίθενται στους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος που είχαν τοποθετηθεί κοντά στο λιμάνι. Τους πετούσαν πέτρες και τους πυροβολούσαν, και τους ορμούσαν με ρόπαλα και σπαθιά και οπλολόγχες. Ήταν σφαγή. Των επιτιθέμενων. Δεν έμοιαζαν με πολεμιστές αλλά με τυχαίους που είχαν ξεσηκωθεί· δεν μπορούσαν, ουσιαστικά, να τα βάλουν με τους μισθοφόρους τους οποίους χτυπούσαν. Δεν είχαν τον ίδιο εξοπλισμό, κατά πρώτον, και ούτε και την ίδια εκπαίδευση, όπως φαινόταν.

Η Λουκία είπε: «Πώς θα βγούμε από εδώ, με τέτοιες φασαρίες;» Γιατί κι οι δυο τους δεν αμφέβαλλαν ότι αυτό που έβλεπαν αντίκρυ τους δεν συνέβαινε μόνο εκεί αλλά, μάλλον, σ'ολάκερη την πόλη, απ'άκρη σ'άκρη. «Πώς θα βρούμε τον Νέλδουρ;»

Ο Κάλνεντουρ, που στεκόταν πλάι της, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, δεν μίλησε. Μέσα στη συμπλοκή έβλεπε μια μαυρό-δερμη γυναίκα με μαλλιά-φλόγες, να χαμογελά και να πατά στα αίματα που χύνονταν στο ραγισμένο πλακόστρωτο – η Θορμάνκου. Αλλά δεν ήταν αυτή που είχε τραβήξει την προσοχή του. Ήταν μια *αίσθηση* που είχε. Αντιλαμβανόταν μια *παρουσία* που δεν μπορούσε να δει. Την ένιωθε *διάχυτη*, σαν αύρα, σαν αέριο, σαν *μόλυνση*. Ή ίσως να ένιωθε, ουσιαστικά, την επίδρασή της, τα αποτελέσματά της. Και δε νόμιζε πως του ήταν άγνωστη αυτή η παρουσία... Πού την είχε ξανασυναντήσει;

Προσπάθησε να θυμηθεί. Ήταν κάτι από το λησμονημένο παρελθόν του;... Όχι... όχι... Τι ήταν;

Κάτι το καταστροφικό... το *πεινασμένο*.

Το Πεινασμένο... Σκοτάδι; Το Παντοβόρο Σκότος; Εδώ, μα τον Νούρκας; *Εδώ*; Κι όμως, αυτή την εντύπωση είχε. Η παρουσία που αισθανόταν του θύμιζε την παρουσία που είχε αισθανθεί στα υπόγεια της Όσβελακ, αν και εκεί, βέβαια, ήταν είκοσι φορές πιο έντονη –

τουλάχιστον. Στη Βορσίραθ, ήταν σαν... μια κακιά αίσθηση. Ένα άσχημο προαίσθημα, σχεδόν – ότι κάτι το διαβολικό θα συνέβαινε – που έκανε τις τρίχες σου να ορθώνονται.

«Γεώργιε;» Η Λουκία.

«Ναι...» μουρμούρισε εκείνος. Του είχε μιλήσει και πιο πριν, δεν του είχε μιλήσει;

«Πώς θα ψάξουμε για τον Νέλδουρ με τέτοιες φασαρίες στην πόλη;»

Ο Κάλνεντουρ δεν έβλεπε μόνο τη Θορμάνκου αντίκρυ του μέσα στην αιματοχυσία. Έβλεπε και τον Ιουράσκε, στην άκρη της αιματοχυσίας: μια σκιερή, καμπουριαστή μορφή, με ουρά ανάμεσα στα πόδια, και μάτια σαν μελανόλιθους – γυαλιστερό σκοτάδι μες στο σκοτάδι. Και ο απατηλός θεός τον καλούσε και τον προκαλούσε. *Εγώ, ήταν σαν να του έλεγε, μόνο εγώ μπορώ να σε οδηγήσω, Πρίγκιπα των Κλεφτών. Μόνο όταν είμαστε ένα. Κανένας δεν μπορεί να σταματήσει τον Πρίγκιπα των Κλεφτών. Τίποτα δεν είναι κλειδωμένο γι' αυτόν, κι εμπόδια δεν υπάρχουν. Θυμάσαι... θυμάσαι... δεν θυμάσαι; Τα μελανόλιθινα μάτια γυάλισαν έντονα.*

Θυμάμαι, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Θυμόταν πώς ήταν όταν είχε πάρει τον Ιουράσκε μέσα του. Πραγματικά, νόμιζε ότι τίποτα δεν μπορούσε να τον φυλακίσει ή να τον περιορίσει. Και τώρα φαινόταν πως πάλι θα χρειαζόταν τη βοήθειά του.

Και ο Ιουράσκε το ήξερε.

Επίτιδες τον είχε φέρει στη Βορσίραθ; Τον είχε ρίξει σε παγίδα, προκειμένου ο Κάλνεντουρ να τον έχει ανάγκη;

Ο απατηλός θεός ήταν τώρα σιωπηλός. Περιμένοντας.

Αλλά ακόμα πιο σιωπηλή ήταν μια άλλη παρουσία. Τόσο σιωπηλή που, με τη σιωπή της, ξεχώριζε μες στο απόγευμα που ήταν σχεδόν σαν βράδυ στο Τέλος του Φωτός. Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων, καθόταν στη δέστρα μιας προβλήτας, τυλιγμένος στη γκριζα κάπα του, γελώντας με τον Άηχο Γέλωτά του.

...Εδώ είμαι, Πρίγκιπα... είπε με τη μη-φωνή του, το αντίθετο του ήχου... Εδώ είμαι...

Ο Σιλίσβας δεν του είχε ζητήσει ποτέ να γίνουν ένα, δεν είχε προσπαθήσει να τον κυριεύσει, αλλά τον είχε βοηθήσει πολύ να δαμάσει τον Σερτίνγκε μέσα στα Χαρνώθια δάση. Και ήταν εθιστικός σαν φάρμακο. Ο Σιλίσβας ήθελε να είναι απαραίτητος στον Κάλνεντουρ. Έτσι, τουλάχιστον, ο Κάλνεντουρ πίστευε. Γιατί, τι άλλο παιχνίδι μπορεί να

έπαιζε ο Σιγηλός Δαίμων; Το ότι έπαιζε κάποιο παιχνίδι δεν υπήρχε αμφιβολία. Όλοι τους, όλοι οι θεοί της Μοργκιάνης, κάποιο παιχνίδι έπαιζαν με τον Κάλνεντουρ.

Όχι απόψε, απάντησε στον Σιλίσβα.

...Όταν εσύ με ζητήσεις, Πρίγκιπα. Όταν με ζητήσεις... είπε η άηχη φωνή, η έλλειψη του ήχου.

«Γεώργιε, μ' ακούς;»

«Σ' ακούω. Θ' αφήσουμε το Πεπρωμένο να μας οδηγήσει, Λουκία.»

«Μη μιλάς σαν τον Αρχικαλεστή, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας γαμώ! Δεν είσαι—»

«Δεν υπάρχει άλλος ασφαλής τρόπος για να τον βρούμε.»

«Κι όλοι αυτοί οι μαχητές του στρατεύματος μες στην πόλη; Είσαι σίγουρος ότι θα τους αποφύγουμε;»

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Ιουράσκε, συναντώντας τα μελανολίθινα μάτια του που γυάλιζαν σαν σκοτεινά άστρα. Παραδίπλα έβλεπε τη Θορμάνκου ν' αγγίζει μια τον έναν μαχόμενο, μια τον άλλο, δίνοντάς τους τη φλογερή οργή της προς στιγμή, προτού χτυπηθούν από τους αντιπάλους τους. Δεν υποστήριζε καμιά παράταξη η Κυρά του Πολέμου· ούτε τους μαχητές της Βασίλισσας ούτε τους στασιαστές· με όλους ήταν, και με κανέναν. Η αιματοχυσία να συνεχιζόταν... η σύγκρουση...

Ο Κάλνεντουρ θυμόταν την τρομερή της δύναμη και την οργή της, που δεν έμοιαζαν καθόλου με του Οφιομαχητή.

Την αγνόησε τώρα. Μόνο ο Ιουράσκε είχε σημασία. Τον κάλεσε, τον τράβηξε μέσα στην ψυχή του, από εκείνο το άνοιγμα. Έγιναν ένα. Αλλά εξακολουθούσε να τον βλέπει εκεί, αντίκρυ του, σαν αντικατοπτρισμό του εαυτού του.

Έστρεψε το βλέμμα του στη Λουκία...

...και η Λουκία τρόμαξε προς στιγμή. Η όψη του Γεώργιου ήταν σαν μάσκα! Και τα μάτια του σαν μαύρες πέτρες!

Τον είχε ξαναδεί έτσι, πριν από πολλές μέρες, πριν από δυο Μοργκιανούς μήνες σχεδόν.

«Ο Ιουράσκε...» άρθρωσε. «Γεώργιε – τον άφησες να—;»

«Θα με ακολουθείτε,» της είπε, «και θα σας οδηγήσω στον Αρχικαλεστή.»

Η Λουκία ξεροκατάπιε. Ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις, σκέφτηκε. Την τρόμαξε όποτε ο Γεώργιος έπαιρνε αυτούς τους δαίμονες της

Μοργκιάνης μέσα του. Την άλλη φορά, με τον Σερτίνγκε, παραλίγο να εξαφανιστεί, να χαθεί στα δάση, για πάντα...

Η Ζέρκιλιθ, η Βαλνάμνιρ, και ο Νάθλεδρι ήταν έτοιμοι για αναχώρηση. Δεν άργησαν καθόλου να βγουν από τα δωμάτιά τους και ν'ακολουθήσουν τον Κάλνεντουρ και τη Λουκία έξω από το *Τρύπιο Δίχτυ*, καθώς η συμπλοκή που, πιο πριν, φαινόταν αντίκρυ είχε τελειώσει και οι μαχητές της Βασίλισσας έβαζαν αιχμαλώτους σ'ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα ενώ τύλιγαν πτώματα με πράσινα πανιά – και ο Κάλνεντουρ έβλεπε τη Λωράθλου να στέκεται εκεί κοντά και να παρατηρεί. Φευγαλέα έστρεψε το βλέμμα της επάνω του, μα δεν του μίλησε, σαν ίσως να μη μπορούσε να τον ξεχωρίσει από τον Ιουράσκε. Ίσως.

Η Βαλνάμνιρ ρώτησε: «Δε θα πάρουμε τα δίκυκλα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. «Είναι επικίνδυνο· μπορεί να μας σταματήσουν. Να έρχεστε πίσω μου. Να πηγαίνετε από εκεί όπου θα πηγαίνω. Και κανείς δεν θα μας δει.» Ο τρόπος που μιλούσε τους μαρτυρούσε πως ήταν *απόλυτα σίγουρος* για ό,τι έλεγε.

Ο Κάλνεντουρ γλίστρησε μες στα σκοτάδια της νύχτας που είχε έρθει νωρίς. Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Και κανείς από τους μαχητές της Βασίλισσας που περιπολούσαν εκεί γύρω δεν τους είδε.

Ο Κάλνεντουρ πήγε δυτικά, μέσα στους στριφτούς δρόμους των Στρεβλών Γειτονιών· και παρατηρούσε, περιμένοντας κάθε τόσο να διακρίνει την αντανάκλασή του, τον εαυτό του να τον περιμένει λίγο παρακάτω. Ήταν σαν να μπορούσε να δει μερικές στιγμές στο μέλλον. Ή δεν ήταν καν ο εαυτός του αυτός, αλλά ο Ιουράσκε; Όμως, αν εκείνος ήταν ο Ιουράσκε, αν εκείνος ήταν ο Πρίγκιπας των Κλεφτών, τότε ποια διαφορά είχε;

Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου απομάκρυναν τις σκέψεις του απ'τον λαβύρινθο του απατηλού θεού. Ο Ιουράσκε προσπαθούσε πάλι να τον ξεγελάσει, ως συνήθως, παρότι συγχρόνως τον εξυπηρετούσε.

Ο Κάλνεντουρ αγνόησε τα νοητικά παιχνίδια του ενώ ακολουθούσε τον μη-εαυτό του μέσα στις Στρεβλές Γειτονίες, οδηγώντας τους συντρόφους του από σκοτάδι σε σκοτάδι, κι έχοντας τον Δεξή και την Αριστερή κρυμμένους στην κάπα του, κουλουριασμένους σε διαφορετική τσέπη ο καθένας. Αυτοί, η παρουσία τους, η αίσθησή τους επάνω του, όπως και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου, δεν τον άφηναν να

ξεχνά ποιος *πραγματικά* ήταν: ο Γεώργιος, ο Οφιομαχητής, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, όχι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών.

Μα, είσαι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών. Είσαι, τώρα, δεν είσαι; Πρίγκιπα των Κλεφτών...

Ο Κάλνεντουρ αγνοούσε τη φωνή του απατηλού θεού.

Μέσα στις Στρεβλές Γειτονιές είδε ακόμα μια εξέγερση να διεξάγεται. Κάποιοι άνθρωποι της συνοικίας πετούσαν αντικείμενα στους μαχητές της Βασίλισσας, και τους χτυπούσαν και με όπλα. Μεγάλος σαματάς γινόταν.

Ο Κάλνεντουρ τούς απέφυγε χωρίς πρόβλημα, όπως είχε ήδη αποφύγει κι άλλους. Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, οι μαχητές της Βασίλισσας είχαν γεμίσει ακόμα και τις Στρεβλές Γειτονιές! Και οι κάτοικοι, όπως φαινόταν, δεν το έβλεπαν αυτό με καθόλου καλό μάτι. Περίμεναν μέχρι να πέσει το σκοτάδι και είχαν ξεκινήσει να τους χτυπάνε.

Στους τοίχους υπήρχαν συνθήματα για ξεσηκωμό, τα οποία ανέφεραν τα ονόματα του Πρίγκιπα του Αίματος, του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, της Κόμισσας των Σκιών, της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Καθώς και αφίσες επίσης, αν και λιγότερες. Ποιος τις τύπωνε αυτές τις αφίσες; αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Κάλνεντουρ.

Βγαίνοντας από τις Στρεβλές Γειτονιές, μπήκε στα Σταυροδρόμια, εξακολουθώντας ν'αποφεύγει μαχητές της Βασίλισσας με χαρακτηριστική ευκολία και ν'ακολουθεί τον μη-εαυτό του ο οποίος πάντα του έγνεφε από λίγο πιο πέρα, οδηγώντας τον προς τον Αρχικαλεστή.

Ναι, ο Κάλνεντουρ δεν είχε αμφιβολία ότι τούτη τη φορά ο Ιουράσκει τον πήγαινε στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ. Το *αισθανόταν*. Ένωθε το κάλεσμα του Αρχικαλεστή, το κάλεσμα που είχε κάνει ασυνείδητα με τις προσευχές και την πίστη του. Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ χρειαζόταν βοήθεια, και ο Κύριός του απαντούσε. Ο Κύριός του... ο Πρίγκιπας των Κλεφτών... ερχόταν—

Δεν είμαι εσύ, Ιουράσκει. Δεν είμαι εσύ. Απλώς συνεργαζόμαστε.

Κι όμως, είσαι, Πρίγκιπα. Είσαι... Πρίγκιπα των Κλεφτών.

Ο Κάλνεντουρ είχε τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου στο μυαλό του, σταθερά, και ήταν το ίδιο αποτελεσματικές για τον έλεγχο των Μοργκιανών θεών όπως και για τον έλεγχο της οργής της Έχιδνας στην Υπερδάρια.

Διέσχισε τα Σταυροδρόμια με τους συντρόφους του πίσω του, να τον ακολουθούν πιστά και να γίνονται κι αυτοί αόρατοι για τους μαχητές της Βασίλισσας μες στα σκοτάδια του Τέλους του Φωτός που έφερνε

τη νύχτα νωρίς. Μπήκαν στα Υφαντουργεία, και τώρα ο Κάλνεντουρ διαισθανόταν πως ο Αρχικαλεστής, ο υπηρέτης του – *δεν είναι υπηρέτης μου!* – δεν βρισκόταν μακριά πλέον. Κάπου εδώ ήταν, περιμένοντας τον, εκείνον, τον Κύριό του, τον– *Δεν είμαι ο Κύριός του. Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ– Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών– Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, που ήμουν ο Οφιομαχητής στην Υπερυδάτια– Κι εδώ, στη Μοργκιάνη, είσαι ο Πρίγκιπας των Κλ– Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.* Αλλά μήπως, συγχρόνως, ήταν και ο Πρίγκιπας των Κλεφτών; Γιατί, άλλωστε, να μην ήταν; Δεν μπορούσε έτσι να πολεμήσει καλύτερα τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνου;

Οι σκέψεις του είχαν χαθεί σ'έναν λαβύρινθο: το καταλάβαινε, αλλά δεν μπορούσε να βρει την έξοδο. Τι είχε ξεχάσει; Τι είχε παραβλέψει;

Ακολουθούσε τον εαυτό του, από σκοτάδι σε σκοτάδι. Πλησίαζε τον Αρχικαλεστή του... Ναι, κοντά· τώρα ήταν πολύ κοντά ο Αρχικαλεστής του, ο υπηρέτης του...

Τι είχε παραβλέψει; Πού ήταν η έξοδος του λαβυρίνθου της απατηλής σκέψης; Χρειάζοταν βοήθεια· το ήξερε. Χρειάζοταν βοήθεια–

Μια τρομερή σιγαλιά από δίπλα. Κι ένας κουκουλωμένος άγνωστος με γκριζα κάπα στεκόταν εκεί, στο σοκάκι ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες. Ή, μάλλον, όχι και τόσο άγνωστος.

Ο Ιουράσκε τρόμαξε από την εμφάνιση του Σιγηλού Δαίμονα. Δεν υπήρχε κανείς που να μη φοβάται τη σταθερή, ακλόνητη παρουσία του η οποία δεν μπορούσε να ξεγελαστεί από κανέναν και τίποτα, έχοντας πάντα σκέψη καθαρή σαν καλογυαλισμένο κρύσταλλο.

...Εδώ είμαι, Πρίγκιπα...

Υψώνοντας το χέρι του, ο Σιλίσβας σχημάτισε με το δάχτυλό του τον Πολλαπλό Βρόχο σαν αποτύπωμα στον αέρα.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε τον Ιουράσκε να αντιδρά σπασμωδικά μέσα του, να τον ωθεί να απομακρυνθεί από τον Σιγηλό Δαίμονα· αλλά εκείνος δεν μετακινήθηκε. Αυτό ήταν το κλειδί του λαβυρίνθου της απατηλής σκέψης. Αυτό. Ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας. Σαν φάρμακο.

Ο Κάλνεντουρ έφερε τον Πολλαπλό Βρόχο στο μυαλό του και, ενώ ο Άηχος Γέλως γέμιζε τον άδειο νυχτερινό δρόμο, βρήκε την έξοδο. Συνειδητοποίησε γιατί εκείνος και ο Ιουράσκε δεν ήταν πραγματικά ένα, γιατί εκείνος δεν ήταν ο Πρίγκιπας των Κλεφτών παρά μόνο αν άφηνε τον εαυτό του να γίνει ο Πρίγκιπας των Κλεφτών.

Ο απατηλός θεός καταράστηκε τον Σιγηλό Δαίμονα, αλλά ο Σιλίσβας δεν ήταν πια εκεί, ανάμεσα στις πολυκατοικίες – ήταν, κατά μία έννοια, μέσα στον Κάλνεντουρ. Όμως ο Κάλνεντουρ ήταν, συγχρόνως, ένα με τον Ιουράσκε. Και είδε πάλι τον μη-εαυτό του αντίκρου του, και τον ακολούθησε.

Σύντομα έφτασε μπροστά σε μια αποθήκη υφαντών. Πήγε προς την πίσω μεριά της, που καταλάβαινε – κάπως, μέσω των υπερφυσικών αισθήσεων που του πρόσφερε ο Ιουράσκε – ότι ήταν εγκαταλειμμένη αλλά και ότι εκεί τον περίμενε ο Αρχικαλεστής του – ο Αρχικαλεστής του *Πεπρωμένου*, όχι ο δικός του Αρχικαλεστής – ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο σύμμαχός του.

Ο Κάλνεντουρ στάθηκε ακίνητος τώρα, και έκλεισε τα μάτια του. Πάλευε να διώξει τον Ιουράσκε από μέσα του. Ο απατηλός θεός αντιστεκόταν, όχι βίαια αλλά – αναμενόμενα – απατηλά, προσπαθώντας να τον παραπλανήσει με υποσχέσεις και ύπουλες σκέψεις.

«Φτάσαμε;» Η φωνή της Λουκίας, ψιθυριστή. «Εδώ είναι; Κάλνεντουρ;» Θυμόταν, προφανώς, ότι της είχε ζητήσει να μην τον αποκαλεί Γεώργιο παρά μόνο όταν ήταν μόνοι.

Ο Κάλνεντουρ είχε στη σκέψη του σταθερά τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας, καθώς και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. Τα νοητικά κόλπα του Ιουράσκε, παρότι ήταν ισχυρά εδώ, στη Βορσίραθ, πολύ πιο ισχυρά απ'ό,τι αλλού – ίσως λόγω των όσων συνέβαιναν στην πόλη – δεν μπόρεσαν τελικά να υπερνικήσουν την ψυχική άμυνά του.

Ο απατηλός θεός τινάχτηκε έξω από την ψυχή του σαν γάτα, και πήδησε στις σκιές.

Ο Ακατάλυτος σύριξε δίπλα από τα μποτοφορεμένα πόδια της Λουκίας, λες και πραγματικά να είχε δει αυτή τη νοερή γάτα.

«Ναι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ, «εδώ είναι.»

Και, καθώς στρεφόταν να κοιτάξει τη Λουκία, εκείνη, παρά τα σκοτάδια, διέκρινε μέσα από την κουκούλα του ότι ήταν πάλι ο Γεώργιος, όχι ο Ιουράσκε. Τα μάτια του δεν ήταν γυαλιστεροί μαύροι λίθοι. Το πρόσωπό του δεν ήταν μια μάσκα.

Η Λουκία χαμογέλασε αυθόρμητα.

Η Κέσριμιθ και ο Ασλάνουρ ο Λυκολάτρης μάθαιναν στον Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ Λαβές της Απάτης – του επιτίθονταν μαζί και περίμεναν να αποκρούσει ή ν'αποφύγει τις επιθέσεις τους – ενώ η Κρυστάλλω η

Παίχτρια, ο Ρόνελβουρ ο Πλαστογράφος, ο Ραμάλθιν, η Λοτρίνθα, και η Σιράλια'χοκ έπαιζαν *Μακρινούς Δρόμους* με την Τράπουλα του Δόλου, και ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ έφτιαχνε ακόμα ένα μικρό είδωλο του Πεπρωμένου με ξύλα και χρωματιστά νήματα, όταν η εξώπορτα της εγκαταλειμμένης μεριάς της αποθήκης χτύπησε.

Η εξώπορτα χτύπησε.

Οι πάντες κοκάλωσαν στις θέσεις τους.

Οι παίκτες των *Μακρινών Δρόμων* με τα τραπουλόχαρτα στα χέρια τους· ο Θέλεντιρ, η Κέσριμιθ, κι ο Ασλάνουρ βαριανασαίνοντας· οι άλλοι όπου τύχαινε να βρίσκονται, ό,τι τύχαινε να έκαναν.

Μετά, στη στιγμή, όλοι είχαν τραβήξει όπλα.

Ο Νέλδουρ τούς έγνεψε, όμως, να μην είναι βιαστικοί και να κρύψουν τους φωτόλιθους τους, ν'αφήσουν μόνο έναν.

«Νέλδουρ;» ακούστηκε μια φωνή πίσω από την πόρτα – μια φωνή που νόμιζαν ότι αναγνώριζαν. «Άνοιξέ μου, Νέλδουρ.»

Δε μπορεί νάναι αυτός! σκέφτηκε ο Ραμάλθιν. *Αδύνατον!*

Ούτε η Λοτρίνθα μπορούσε να το πιστέψει· φοβόταν ότι ήταν κάποιο κόλπο.

Ούτε η Σιράλια μπορούσε να το πιστέψει· αλλά η καρδιά της χτύπησε δυνατά. *Ο Πρίγκιπας;* Δυστυχώς, δεν γνώριζε κανένα ξόρκι για να το επιβεβαιώσει αυτό. Αλλά μουρμούρισε αμέσως ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας για να δει, τουλάχιστον, πόσα μυαλά ήταν πέρα από την πόρτα.

Την οποία ο Νέλδουρ τώρα πλησίαζε με το πιστόλι του στο χέρι, ρωτώντας: «Ποιος είναι;»

«Εγώ είμαι, Νέλδουρ. Ο Κάλνεντουρ.»

Ο Αρχικαλεστής άνοιξε την πόρτα, προσεχτικά. Είδε την όψη του Πρίγκιπα. Χαμογέλασε μέσα από τα γαλανά γένια του. «Επιτέλους, το Πεπρωμένο φέρνει κάτι καλό στο κατώφλι μας!»

Ο Κάλνεντουρ και οι σύντροφοί του μπήκαν στην εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης υφαντών.

«Κάλνεντουρ!» αναφώνησε ο Ραμάλθιν. «Μα τον *Χάρλαεθ Βοκ!* Πώς βρέθηκες εδώ, φίλε μου;»

«Το Πεπρωμένο με οδήγησε, Ραμάλθιν,» αποκρίθηκε εκείνος κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας του, όπως επίσης και οι σύντροφοί του. Φανερώθηκαν τα πρόσωπα της Λουκίας, της Ζέρκιλιθ, του Νά-θλεδιρ αλ Μακμάρνου, και—

«Βαλνάμνιρ;» έκανε, ξαφνιασμένος ξανά, ο Ραμάλθιν. «Είσαι ζω-
ντανή; Μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Πώς...;»

Η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ – η θεία του που ήταν τρία χρόνια μικρό-
τερή του και φαινόταν, ίσως, για ακόμα πιο μικρή – γέλασε και τον
πλησίασε. Τον αγκάλιασε. Φιλήθηκαν στα μάγουλα.

Συγχρόνως, η Σιράλια κι ο Νάθλεδριρ πλησιάζονταν επίσης, αγκα-
λιάζονταν, και φιλιόνταν – αλλά όχι στα μάγουλα.

«Ανόητε!» είπε η μάγισσα. «Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ.»

«Είχα αρχίσει να βαριέμαι στην Όσβελακ μ' όλους αυτούς τους Σκο-
τεινούς Ακόλουθους να караδοκούν παντού,» αποκρίθηκε εκείνος,
μειδιώντας. Και ξαναφιλήθηκαν.

«Πώς σε βρήκε ο Πρίγκιπας;» ρώτησε ο Ραμάλθιν τη Βαλνάμνιρ.
«Πώς...; Ήσουν φυλακισμένη; Ήσουν...;»

Η Βαλνάμνιρ ακόμα γελούσε. «Όχι, δεν ήμουν φυλακισμένη. Ή-
μουν μαζί με τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο.»

«Τι;»

Η Βαλνάμνιρ γελούσε.

«Πρίγκιπά μου,» είπε η Λοτρίνθα, «πώς μας βρήκες, μα τους θεούς;
Κανείς δεν μπορεί να μας βρει σε τούτη την κρυψώνα. Η Σιράλια, μά-
λιστα, μας έχει καλύψει και με μαγεία, γιατί με κυνηγάνε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, «το έμαθα.» Και προς τον
Νέλδουρ: «Από την αδελφή σου, τη Ζάμαρνιθ.»

«Συνάντησες τη Ζάμαρνιθ; Είναι καλά;»

«Καλά είναι. Κρύβεται κι αυτή. Το κατηλειό της είναι εγκαταλειμ-
μένο, και πολύ πιθανόν να το παρακολουθούν άνθρωποι της Σφετερί-
στριας ή του Δούκα.»

Η Λοτρίνθα αναστέναξε. «Εγώ φταίω γ' αυτό, Πρίγκιπά μου...»

«Η Ζάμαρνιθ μού εξήγησε τι έγινε, Λοτρίνθα. Και δε νομίζω ότι
φταις εσύ.»

«Μα—»

«Η Ζάμαρνιθ,» παρενέβη η Σιράλια, «δεν ξέρει πού κρυβόμαστε,
Πρίγκιπά μου. Έτσι δεν είναι;» Έριξε κι ένα βλέμμα στον Νέλδουρ.

«Δε σας βρήκα χάρη στη Ζάμαρνιθ,» διευκρίνισε ο Κάλνεντουρ.
«Σας είπα ήδη: το Πεπρωμένο με οδήγησε σ' εσάς. Αλλά, πριν με οδη-
γήσει σ' εσάς, με οδήγησε σ' εκείνη.»

«Η σοφία και η δύναμη του Πεπρωμένου άδηλες κι ατέρμονες εί-
ναι,» είπε ο Νέλδουρ.

«Μη μας τα λες σαν τον Αρχικαλεστή, Κάλνεντουρ!» γέλασε ο Ραμάλθιν. «Πες μας *πραγματικά* πώς μας βρήκες.»

«Δε θυμάσαι πώς σας οδηγούσα μες στα Χαρνώθια δάση, Ραμάλθιν; Σας οδηγούσα επειδή με οδηγούσε το Θηρίο της Πλάσης, ο Σερτίνγκε. Έτσι εδώ, στη Βορσίραθ, με οδήγησε ο Ιουράσκει, το Πεπρωμένο.»

Σιγή για μερικές στιγμές.

«Μη φοβάστε,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Αυτό το μέρος φαίνεται αρκετά ασφαλές για την ώρα.»

«Πώς αποφάσισες, όμως, να έρθεις να μας βρεις;» τον ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ο Ιουράσκει πάλι ήταν που με ειδοποίησε, ενώ ήμουν στην Όσβελακ. Μου φανέρωσε ότι βρίσκεστε μέσα σε μια παγίδα, ότι τα πάντα εδώ είναι μια παγίδα.»

«Αυτό δεν είναι ψέμα,» είπε η Σιράλια. «Τα πάντα εδώ είναι *όντως* μια παγίδα, Πρίγκιπά μου. Αλλά δεν έπρεπε να μπεις σε κίνδυνο για να—»

«Δε θα σας εγκατέλειπα, Σιράλια. Σε καμία περίπτωση.»

«Τώρα, όμως, είσαι κι εσύ παγιδευμένος μαζί μας!»

«Τώρα, ο στρατός της Κόμισσας και ο στρατός του Θανατογέννητου — ένα ολόκληρο φουσάτο από ληστές και παρανόμους — έρχονται για να πολιορκήσουν τη Βορσίραθ. Και θέλω να μάθω τι συμβαίνει στους δρόμους της, μα τον Χάρλαεθ Βοκ και τη Θορμάνκου! Τι είναι αυτές οι εξεγέρσεις; Ποιος τις υποκινεί; Δε νομίζω ότι είναι οργανωμένες ακριβώς—»

«Δεν είναι οργανωμένες, Πρίγκιπα,» τον διέκοψε ο Νέλδουρ. «Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τις υποκινούν.»

«Τουλάχιστον,» πρόσθεσε ο Ραμάλθιν, «έτσι υποθέτουμε, ελλείψει άλλων αποδείξεων.»

«Το Σκοτάδι είναι *όντως* ενεργό εδώ,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Το *αισθάνομαι*, όπως κάτω από την Όσβελακ.»

Τα μάτια της Σιράλια γούρλωσαν, γιατί θυμόταν εκείνο το τρομερό *βουητό* να τη χτυπά όταν είχε κάνει τότε Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας. «Όχι, Πρίγκιπά μου, δεν είναι έτσι. Δεν...»

«Ναι, δεν είναι τόσο ισχυρό, *νιρλίσα*,» συμφώνησε ο Κάλνεντουρ. «Ωστόσο, είναι εδώ. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Το νιώθω. Σαν μόλυνση. Ο Αρχικαλεστής έχει δίκιο: οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι πρέπει να ευθύνονται για τούτο το καταστροφικό χάος.»

«Και χρησιμοποιούν τα ονόματά μας για να το προκαλέσουν,» ένευσε ο Νέλδουρ. «Τη Λοτρίνθα αυτοί την είχαν αρπάξει και την παρέδωσαν στον Δούκα.»

«Τι ακριβώς συνέβη, Νέλδουρ;»

Ο Αρχικαλεστής τούς ζήτησε να καθίσουν, κι όταν κάθονταν επάνω σε κιβώτια σκεπασμένα με δέρματα και χοντρά υφάσματα, άρχισε να διηγείται στον Πρίγκιπα τι είχε διαδραματιστεί στη Βορσίραθ, με λίγη βοήθεια από τη Λοτρίνθα, τη Σιράλια, και τον Ραμάλθιν.

«Κατά πάσα πιθανότητα,» είπε ο Νέλδουρ όταν μιλούσε για τον Βάσελνουρ και τη Ναλτάμα, «οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι τούς υποκίνησαν κι αυτούς να επιτεθούν στη Βασίλισσα και μετά τους έσωσαν μέσα από τη Δημόσια Δίκη.»

Και τελειώνοντας με την εξιστόρησή του: «Σκεφτόμασταν τώρα αν μας συμφέρει να προσπαθήσουμε να φύγουμε από τη Βορσίραθ ή να μείνουμε εδώ. Γιατί, σίγουρα, με την είσοδο του στρατεύματος στην πόλη, δεν θα είναι εύκολο να βγει κανείς· πρέπει να γίνονται έλεγχοι στις πύλες.» Και εξήγησε τι είχαν στο μυαλό τους: ή με βάρκα ή μιλώντας στην Αγέραστη Γάτα.

«Μα αν Σκοτεινοί Ακόλουθοι βρίσκονται ανάμεσα στους ανθρώπους της Αγέραστης...» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Αυτό που έλεγα κι εγώ στον Νέλδουρ,» τόνισε ο Ραμάλθιν.

«Δεν έχουμε κανέναν άλλο τρόπο για να βγούμε από την πόλη,» είπε ο Νέλδουρ. «Ή, τουλάχιστον, δεν είχαμε. Τώρα εσύ είσαι εδώ, Πρίγκιπά μου, με τη χάρη του Πεπρωμένου.»

«Μπορείς να μας οδηγήσεις έξω από τη Βορσίραθ;» ρώτησε η Σιράλια.

Ο Κάλνεντουρ θυμόταν πως, όταν ήταν ένα με τον Ιουράσκει, είχε την αίσθηση ότι τίποτα δεν μπορούσε να τον φυλακίσει ή να τον περιορίσει. Αλλά τώρα, που δεν ήταν ένα με τον απατηλό θεό, είχε τις αμφιβολίες του. «Ίσως,» είπε. Τον εαυτό του σίγουρα θα μπορούσε να τον βγάλει απ'τη Βορσίραθ, με κάποιο μυστήριο κόλπο· αλλά κι όλους τους υπόλοιπους μαζί του; Φοβόταν γι'αυτούς. Και τον Ιουράσκει δεν ήταν να τον εμπιστεύεσαι απόλυτα.

«Θα το προσπαθήσουμε, δηλαδή;» Ο Ραμάλθιν έμοιαζε να έχει επίσης τις αμφιβολίες του καθώς κοίταζε τον παλιό του φίλο.

«Δεν ξέρω...» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δεν ξέρω αν έπρεπε... Αν έπρεπε να εγκαταλείψουμε τη Βορσίραθ στο έλεος του Πεινασμένου Σκοταδιού.»

«Τι εννοείς, Κάλνεντουρ; Δε μπορούμε να σταματήσουμε τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Έχουν ήδη υποκινήσει μεγάλο μέρος του πληθυσμού, και φαίνεται να είναι πολύ καλά δικτυωμένοι.»

«Αν δεν τους σταματήσουμε, η Βορσίραθ θα πνιγεί στο αίμα όταν οι στρατοί της Κόμισσας και του Θανατογέννητου έρθουν και ξεκινήσουν την πολιορκία. Μέσα στα τείχη της θα είναι σαν σφαγείο.»

Κεφάλαιο 4

Ο Γιος του Θανατογέννητου και η Κόρη της Κόμισσας

Καβάλα στα δίκυκλά τους δεν άργησαν να φτάσουν αντίκρυ στον καταυλισμό του Φουσάτου της Ελευθερίας ανάμεσα στους δασώδεις λόφους: σκηνές, οχήματα, άλογα, γιγαντόλυκοι, άνθρωποι με όπλα αλλά χωρίς ομοιόμορφη περιβολή. Σημαίες με διάφορα παράξενα εμβλήματα – εμβλήματα ληστών και παρανόμων – κυμάτιζαν αποδώ κι αποκεί.

Η Ζαφειρία αισθανόταν ενθουσιασμένη. Χαμογέλασε μέσα από την κουκούλα της. Μα τον Χάρλαεθ Βοκ – αυτός ήταν ο τρομερός στρατός που είχε συγκεντρώσει ο Θανατογέννητος! Βγαλμένος σαν από παραμύθι. Ένα φουσάτο από ελεύθερους μαχητές – για να τσακίσει τη Σφτερείστρια.

Ο Έλκερθιν την πλησίασε με το δίκυκλό του, καθώς ζύγωναν το στρατόπεδο. «Δε χρειάζεται όλοι να μάθουν ποια είσαι,» της είπε.

«Γιατί;»

«Γιατί δε θέλω η μάνα σου ν'αρχίσει να με κυνηγά άμα τίποτα απρόσμενο σου συμβεί.» Και προς τον Άρκαλβιρ, που καβαλούσε το δίκυκλό του δίπλα της: «Το άκουσες κι εσύ αυτό, έτσι;»

«Τ'άκουσα, Θανατογέννητε.»

«Να τόχετε υπόψη σας, λοιπόν – κι οι δυο.»

«Νομίζεις,» τον ρώτησε η Ζαφειρία, «ότι έχεις κατασκόπους της Σφτερείστριας μες στον στρατό σου;»

«Μάλλον όχι. Αλλά όλοι εδώ είναι ληστές, νιρλίσα, και μόνο ο Ιουράσκε ξέρει τι μπορεί νάχει ο καθένας στο μυαλό του. Με καταλαβαίνεις;»

Η Ζαφειρία σκέφτηκε ότι η σιωπή είναι σύνεση, και δεν μίλησε.

Έφτασαν στον μεγάλο καταυλισμό ανάμεσα στους δασωμένους λόφους, και ο Έλκερθιν ύψωσε τη γροθιά του, χαιρετίζοντας τους φρουρούς οι οποίοι τον αντιχαιρέτησαν με παρόμοιο τρόπο ή σηκώνοντας τα όπλα τους. Φωνές άρχισαν ν'αντηχούν – *Ο Θανατογέννητος επέστρεψε! Ο Θανατογέννητος είν' εδώ! Ο Θανατογέννητος! Ήρθ' απ' την Όσβελακ!* – καθώς τα δίκυκλα της ομάδας κυλούσαν ανάμεσα

στις σκηνές, περνώντας δίπλα από ανθρώπους με άγριες όψεις και όπλα επάνω τους. Γιγαντόλυκοι γρύλιζαν και αλυχτούσαν, πολεμικά σκυλιά γάβγιζαν.

Ο Έλκερθιν σταμάτησε το δίκυκλό του μπροστά σε μια μεγάλη σκηνή στο κέντρο του καταυλισμού η οποία έμοιαζε για αρχηγείο και η Ζαφειρία υπέθετε πως ήταν η δική του σκηνή.

Οι άλλοι σταμάτησαν τα δίκυκλά τους γύρω απ'τον Θανατογέννητο.

Η κουρτίνα της σκηνής παραμέρισε και η Ακνάριθ'λι φανερώθηκε. «Δεν άργησες να επιστρέψεις, Έλκερθιν,» παρατήρησε.

Ο Θανατογέννητος κατέβηκε απ'το δίκυκλό του. «Δεν υπήρχε λόγος ν'αργήσω.» Έκανε νόημα στη Ζαφειρία να έρθει κοντά του, κι εκείνη – έχοντας επίσης κατεβεί απ'το όχημά της όπως κι οι υπόλοιποι – τον πλησίασε. Δεν της άρεσε έτσι όπως της είχε γνώψει – τι νόμιζε ότι ήταν, δούλα του; – αλλά αισθανόταν πολύ ενθουσιασμένη για να παρεξηγηθεί τώρα. Πολύ ενθουσιασμένη που βρισκόταν μέσα σ'έναν στρατό παρανόμων και επαναστατών.

«Είναι έτοιμοι να κινηθούν;» ρώτησε η Ακνάριθ, καθώς από τα δεξιά – έχοντας βγει από κάποια άλλη σκηνή, ίσως – πλησίαζε μια γυναίκα πρασινόδερμη, γαλινομάλλα, με χοντροκομμένα χαρακτηριστικά· και από τ'αριστερά ερχόταν ένας άντρας λιγνός και νευρώδης, μαυρόδερμος και λευκομάλλης (*λευκομάλλης!*), που ποτέ δεν θα μπορούσες να μπερδέψεις για τίποτ' άλλο από επαναστάτη, σκέφτηκε η Ζαφειρία. Ποιοι ήταν αυτοί;

«Ποιοι είναι αυτοί;» ψιθύρισε στον Άρκαλβιρ, που είχε έρθει πλάι της.

Ενώ ο Έλκερθιν απαντούσε στην Ακνάριθ: «Έτοιμοι είναι. Αν και για λίγο φοβήθηκα ότι ίσως νάχαν αλλάξει γνώμη.»

(«Θα σου πω μετά,» ψιθύρισε ο Άρκαλβιρ στη Ζαφειρία.)

«Να είχαν αλλάξει γνώμη; Τι εννοείς, μα το Θηρίο;»

«Σκέφτονταν ν'αφήσουν τον στρατό της άτριχης λύκαινας νάρθει σ'αυτούς. Είχαν ήδη στήσει ενέδρες στα δάση ανατολικά της Όσβελακ.»

«Μα δεν είχαμε συμφωνήσει ότι...;»

«Φοβόνταν πως ο στρατός της ίσως να στρεφόταν εναντίον τους προτού προλάβουμε να συγκεντρώσουμε τους δικούς μας. Η Σφετερίστρια ζητά να της παραδώσουν τους αιχμαλώτους – τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν και τους άλλους – αλλιώς απειλεί ότι θα στείλει το φουσάτο της να τσακίσει την Όσβελακ. Και ίσως ήδη να το είχε κάνει αν

δεν έδωχνε σταδιακά από μέσα του τους Αγωνιστές του Βασιλείου, αντικαθιστώντας τους με μισθοφόρους.»

«Τι πράγμα; Γιατί;»

«Φοβάται τον Πρίγκιπα, υποθέτουμε. Φοβάται ότι μπορεί να τους στρέψει όλους εναντίον της για να τη φάνε ζωντανή, τη σκοτοφαγωμένη άτριχη λύκαινα!» Κι έδειχνε τα δόντια του σαν γιγαντόλυκος που ετοιμάζεται να χιμήσει. Σαν ο ίδιος να σκεφτόταν να δαγκώσει στο λαιμό τη Βασίλισσα πριν από οποιονδήποτε άλλο.

Της άρεσε της Ζαφειρίας αυτό στον Έλκερθιν. Ήταν αποφασιστικός και δυνατός, και δεν δίσταζε να εναντιωθεί στην καταραμένη Σφετερίστρια. Σ'αντίθεση με τη μητέρα της που όλο δισταγμούς και «προφυλάξεις» ήταν. Δεν ήθελε καν ν'αφήσει τη Ζαφειρία να έρθει εδώ, αλλά είχε τελικά συμφωνήσει όταν εκείνη την απείλησε ότι θα έφευγε με τη συγκατάθεσή της ή όχι. Η Χάνκαθιρ τής είχε πει: «Εντάξει. Ούτως ή άλλως θα συναντηθούμε σύντομα έξω από τη Βορσίραθ. Εν τω μεταξύ, μην αφήνεις τα πράγματα στα χέρια του Ιουράσκε, Ζαφειρία. Να έχεις το νου σου. Και να θυμάσαι, επίσης, ότι ο Λόντριβιρ σε αγαπά.»

Γιατί της το είχε τονίσει αυτό το τελευταίο; Είχε καταλάβει ότι έκανε παιχνίδια με τον Άρκαλβιρ; Την παρακολουθούσε, η σκοτοφαγωμένη; Και νόμιζε ότι μπορούσε να της λέει τι να κάνει, συνέχεια; Το τι έκανε η Ζαφειρία ήταν δική της δουλειά! Ο Λόντριβιρ ήταν ο Λόντριβιρ, αλλά και ο Άρκαλβιρ ήταν ο Άρκαλβιρ. Τόσο διαφορετικοί οι δυο τους. Και ο γιος του Πρίγκιπα θύμιζε πιο πολύ τον Θανατογέννητο παρά τον Πρίγκιπα. Ήταν κάποιος που δεν θα δίσταζε ποτέ να εναντιωθεί στη Σφετερίστρια. Αν και, ορισμένες φορές, ο τρόπος του ήταν τέτοιος που εξόργιζε τη Ζαφειρία. Την εξόργιζε και, συγχρόνως, τη διέγειρε. Φυσικά και θα τον ακολουθούσε σ'έναν στρατό παρανόμων και επαναστατών που είχε συγκεντρωθεί για να διαλύσει την άτριχη λύκαινα και τους υποτακτικούς της!

Η Χάνκαθιρ, όμως, είχε επιμείνει να στείλει μαζί της τον Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ και τον Σάριβιν ωλ Νάρεβεκ (έναν ξάδελφο του Στρατηγού Έρανκουρ, του Γίγαντα των Δασών), και η Ζαφειρία αναρωτιόταν γιατί είχε επιλέξει τον πρώτο. Επειδή ήταν αδελφός του Λόντριβιρ; Για να της τον θυμίζει; Για να την κάνει να διστάζει να πλησιάσει τον Άρκαλβιρ, μήπως τη δει ο Έντελθουρ και καταλάβει τι συνέβαινε αναμεταξύ τους; Ο Ιουράσκε τη γελούσε, την ανόητη λύκαινα!

Ο Έλκερθιν, καθώς τελείωνε τη σύντομη κουβέντα του με την Ακνάριθ'λι, στράφηκε στον άντρα που είχε έρθει από τ'αριστερά και στη γυναίκα που είχε έρθει από τα δεξιά, και τους είπε: «Θα μιλήσουμε αργότερα. Αν και δεν έχουμε πολλά να πούμε. Είναι ώρα να ξεκινήσουμε. Αρχίστε να ετοιμάζεστε. Όλοι.»

«Για να κινηθούμε προς Βορσίραθ;» ρώτησε η πρασινόδερμη γυναίκα.

«Ναι. Και θα συναντήσουμε καθοδόν τον στρατό της Κόμισσας.»

Καθώς αυτοί και μερικοί άλλοι που είχαν συγκεντρωθεί έξω απ'τη σκηνή του Θανατογέννητου αποχωρούσαν, εκείνος έκανε νόημα στη Ζαφειρία να τον ακολουθήσει, όπως επίσης και στον Έντελθουρ και τον Σάριβιν, και μπήκε στη σκηνή μαζί με την Ακνάριθ'λι.

Ο Άρκαλβιρ τούς ακολούθησε επίσης.

«Δεν είπα νάρθεις εσύ,» τόνισε ο Έλκερθιν.

«Γιατί να μην είμαι εδώ; Τι έχεις να πεις με τη Ζαφειρία;»

«Πρέπει να σου ζητήσω την άδεια, μικρέ;»

«Είναι φιλοξενούμενή μου.»

«Όχι· δική μου φιλοξενούμενη είναι.»

«Μαζί μου ήρθε!»

«Μέσα στον καταυλισμό των *Ανυπότακτων*, Άρκαλβιρ! Θαρρείς τώρα ότι εσύ κάνεις κουμάντο εδώ;»

Ο Άρκαλβιρ καταλάβαινε ότι υπήρχαν όρια που δεν μπορούσε να περάσει. «Όχι, Θανατογέννητε,» είπε. «Αλλά εγώ έφερα τη Ζαφειρία.»

Η Ζαφειρία ένωθε ενοχλημένη, και στα πρόθυρα να παρέμβει, να τους διακόψει, που μιλούσαν γι'αυτήν σχεδόν σαν να μην ήταν μπροστά. Αλλά δεν το έκανε. Γιατί, από μια άλλη άποψη, αισθανόταν να της αρέσει που ο Άρκαλβιρ αντιστεκόταν στον Θανατογέννητο για χάρη της. Επιπλέον, *η σιωπή είναι σύνεση*, έτσι;

«Θέλω να ξέρω τι γίνεται μαζί της,» συνέχισε ο Άρκαλβιρ.

Ο Έλκερθιν γέλασε, κοφτά, ξερά. «Τι νομίζεις ότι θα γίνει άμα φύγεις από δίπλα της; Θα τη δαγκώσουμε; Οι φρουροί της είναι εδώ!» Έδειξε τον Έντελθουρ και τον Σάριβιν.

Ο Άρκαλβιρ εξακολουθούσε, όμως, να τον κοιτάζει επίμονα.

«Εντάξει,» γρύλισε ο Έλκερθιν, «μείνει ν'ακούσεις τι θα πούμε! Αλλά μη νομίζεις ότι θα κάνω πάντα τέτοια εξαίρεση – ούτε καν για σένα.»

«Δεν καταλαβαίνω τι έχουμε να πούμε,» είπε η Ζαφειρία, προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή της σταθερή. Αλλά γιατί αισθανόταν νευρική; Ο Θανατογέννητος δεν ήταν δικός της αρχηγός!

«Θα έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Έλκερθιν. «Όπως σε προειδοποίησα, καλύτερα να μη μάθουν οι πάντες εδώ ότι είσαι μαζί μας—»

«Γιατί, όμως, να είναι μαζί μας, Έλκερθιν;» ρώτησε η Ακνάριθ'λι, κοιτάζοντας τη Ζαφειρία με δυσaráσκεια αν όχι καχυποψία: και το μαύρο βλέμμα της ήταν ίσως πιο άγριο απ'του Θανατογέννητου.

«Ήθελε να έρθει,» της είπε μόνο εκείνος. Και προς τη Ζαφειρία: «Δε θ'αργήσουμε να συναντήσουμε τον στρατό της μητέρας σου, φυσικά, αλλά μέχρι να τον συναντήσουμε μάλλον θα χρειαστεί να καταυλιστούμε τουλάχιστον μία φορά. Και το ερώτημα είναι πού θα μείνεις. Προτείνω να μείνεις εδώ, στη σκηνή μου. Κανείς δεν πρόκειται να τολμή—»

«Θα μείνει στη δική μου σκηνή,» είπε ο Άρκαλβιρ.

Η Ζαφειρία οργίστηκε ξανά μαζί του. Ήπαιρνε τώρα αποφάσεις για εκείνη; Από την άλλη, όμως, πάλι αισθανόταν να την κολακεύει αυτό και να τη διεγείρει. Επιπλέον, συμφωνούσε. Θα το έλεγε κι η ίδια αν δεν την είχε προλάβει.

«Ναι,» επιβεβαίωσε. «Θα είμαι με τον Άρκαλβιρ.»

Η Ακνάριθ'λι συνοφρυώθηκε κι έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Θανατογέννητο.

Εκείνος την αγνόησε. Είπε στη Ζαφειρία: «Θ'αρχίσουν όλοι να μιλάνε. Ν'αναρωτιούνται ποια είναι αυτή που... φιλοξενεί ο γιος μου στη σκηνή του.»

«Γιος σου; Δεν είναι γιος σου!»

Την ατένισε σαν να σκόπευε να τη δαγκώσει – κυριολεκτικά. «Οι πάντες “γιο” μου τον λένε, από καιρό. Και καλύτερα να μείνεις στη σκηνή μου. Πιο ασφαλές για σένα, και πιο ήσυχα για όλους. Κανείς δεν πρόκειται να ρωτήσει εμένα ποια φιλοξενώ.»

«Όχι,» είπε η Ζαφειρία. «Θα μείνω με τον Άρκαλβιρ.»

Το βλέμμα του Θανατογέννητου αγρίεψε ακόμα περισσότερο. «Η μάνα σου δεν έπρεπε να σε είχε αφήσει νάρθεις!» γρύλισε. «Ούτε εγώ έπρεπε να είχα συμφωνήσει να σε δεχτώ. Για χάρη του» – έδειξε τον Άρκαλβιρ – «σε δέχτηκα.»

«Τότε,» παρενέβη εκείνος, «άσε εμένα να φροντίσω για τη Ζαφειρία, Θανατογέννητε.»

«Μου φαίνεται ότι ξεχνάτε κι οι δυο σας ποιος κάνει κουμάντο στους Ανυπότακτους—»

«Χρειάζονται ένα μάθημα, ίσως,» πρόσθεσε η Ακνάριθ'λι.

«Δεν ανήκω στους Ανυπότακτους!» διαμαρτυρήθηκε η Ζαφειρία.

«Όταν είσαι ανάμεσα στους Ανυπότακτους, ανήκεις στους Ανυπότακτους,» την πληροφόρησε ο Έλκερθιν· «και εγώ είμαι ο αρχηγός τους.»

«Θανατογέννητε!» Ο Άρκαλβιρ στάθηκε ανάμεσα σ'αυτόν και τη Ζαφειρία σαν να ήταν έτοιμος ακόμα και να μονομαχήσει μαζί του για να λύσει το θέμα. «Θα τη φιλοξενήσω στη σκηνή μου. Είναι η κόρη της Κόμισσας της Όσβελακ, όχι η οποιαδήποτε. Εκείνη αποφασίζει.»

«Επειδή έμαθες πως είσαι γιος του Πρίγκιπα νομίζεις τώρα ότι—;»

«Ήξερα ποιος ήμουν· δεν άλλαξε τίποτα.»

«Δεν ήξερες, όμως, ότι ο πατέρας σου ζει.»

«Δεν άλλαξε τίποτα,» επανέλαβε ο Άρκαλβιρ.

Τα μάτια του Έλκερθιν στένεψαν. «Κι όμως, κάτι έχει αλλάξει. Και το περίμενα...»

«Όχι, Θανατογέννητε, τίποτα δεν έχει αλλάξει!» επέμεινε ο Άρκαλβιρ.

«Προσπαθείς όμως να κάνεις κουμάντο μέσα στους Ανυπότακτους...»

«Απλά θέλω να φιλοξενήσω τη Ζαφειρία στη σκηνή μου. Θα την αναγκάσεις να μείνει στη δική σου σκηνή άμα η ίδια δεν θέλει; Την κόρη της Κόμισσας;»

«Έχεις αρχίσει νάχεις τη γλώσσα του Ιουράσκε, μικρέ! Φταίει ίσως η συναναστροφή σου με τόσους ευγενείς εκεί, στο Παλάτι των Σκιών!»

«Δεν έχεις δίκιο.»

«Κανείς δεν μου λέει εδώ ότι δεν έχω δίκιο, Άρκαλβιρ.»

«Γιατί γίνεται καν θέμα;» παρενέβη η Ζαφειρία, ερχόμενη να σταθεί πλάι στον Άρκαλβιρ, επειδή δεν της άρεσε καθόλου που αυτός είχε μπει ανάμεσα σ'εκείνη και τον Θανατογέννητο· δεν χρειαζόταν προστασία, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! «Θα πάω στη σκηνή του Άρκαλβιρ και δεν θα πω σε κανέναν ποια είμαι. Τελείωσε.»

«Θ'αρχίσουν να μιλάνε, όμως, και ν'αναρωτιούνται. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Νομίζεις ότι μέχρι να εμφανιστείς εσύ ο γιος μου κοιμόταν πάντα μόνος στη σκηνή του;»

*Με ποια κοιμόταν; Αλλά δεν μίλησε· η σιωπή είναι σύνεση. Με ό-
ποια κι αν κοιμόταν, δεν μπορεί να ήταν σαν εμένα!*

Ο Άρκαλβιρ είπε: «Όποιος έχει πρόβλημα, ας έρθει να μου ζητήσει
τον λόγο.» Μοιάζοντας έτοιμος να τραβήξει όπλο.

«Και τι θα του απαντήσεις; Ότι φιλοξενείς την κόρη της Κόμισσας;»

«Ότι είναι δική μου δουλειά ποια φιλοξενώ.»

«Κι αυτό δεν θα τους φανεί περίεργο;»

«Δική τους δουλειά.»

«Πραγματικά, το Παλάτι των Σκιών σ'έχει αλλάξει· δεν μπορώ να
συνεννοηθώ μαζί σου! Να ξέρεις ότι δεν είσαι πια ένας από τους Ανυ-
πότακτους—»

«Τι!»

«—απλά βρίσκεσαι εδώ ως “φιλοξενούμενος” κι εσύ. Προσωρινά.»

«Θανατογέννητε—»

«Εσύ το αποφάσισες, όχι εγώ. Όποιος δεν δέχεται εμένα ως αρχηγό
του δεν είναι μέλος των Ανυπότακτων. Είναι ή νεκρός ή μακριά από
εμάς.

»Αρκετά τώρα με τούτη την κουβέντα! Πρέπει να ετοιμαστούμε για
να φύγουμε. Βγείτε απ'τη σκηνή μου!» Και η ξαφνική χειρονομία του
φανέρωνε έκδηλα ότι ήταν οργισμένος και με τους δυο τους.

Ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία βγήκαν, με τον Έντελθουρ και τον Σά-
ριβιν να τους ακολουθούν. Και η Ζαφειρία σκέφτηκε πως, αν ο Έντελ-
θουρ δεν είχε μέχρι στιγμής καταλάβει ότι εκείνη κοιμόταν με τον Άρ-
καλβιρ, τώρα πλέον σίγουρα θα το είχε καταλάβει. Αλλά, γαμώτο, δεν
ήταν υπόλογη σ'αυτόν! Ούτε καν στον Λόντριβιρ. *Η μητέρα μου, ό-
μως, δεν έπρεπε να τον είχε στείλει μαζί μου – η ανόητη! Ό,τι και να
γίνει, εκείνη ευθύνεται, όχι εγώ!*

«Δεν ήταν σωστό που σου μίλησε έτσι,» είπε στον Άρκαλβιρ. «Δεν
είσαι γιος του· είσαι γιος του Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ. Είσαι κι εσύ πρί-
γκιπας του Βασιλείου!»

Ο Άρκαλβιρ κάθισε πλαγιαστά στη σέλα του σταματημένου δίκυ-
κλου που του είχε δώσει η Κόμισσα της Όσβελακ. «Ο Θανατογέννη-
τος είναι ο Θανατογέννητος· μόνο αυτό έχει σημασία εδώ, όχι αν εσύ
είσαι πρίγκιπας ή όχι.»

«Είσαι, όμως, πιο σημαντικός απ'αυτόν.» Η Ζαφειρία κάθισε πλα-
γιαστά στη σέλα του δικού της σταματημένου δίκυκλου, ενώ ο Έντελ-
θουρ κι ο Σάριβιν έμεναν όρθιοι, παρατηρώντας τριγύρω, τον

καταυλισμό που βρισκόταν σε κίνηση, που σταδιακά διαλυόταν καθώς οι παράνομοι ετοιμάζονταν να αναχωρήσουν.

«Αμφιβάλλω ότι είμαι τόσο σημαντικός,» είπε ο Άρκαλβιρ, αλλά η Ζαφειρία είχε δει τα μάτια του να γυαλίζουν πιο πριν. «Έχει κάνει πολλά. Κανείς δεν έχει κάνει όσα εκείνος.»

«Ίσως. Αλλά δεν θα ξαναφτιάξει αυτός το Βασίλειο. Ο πατέρας σου θα το ξαναφτιάξει, κι εσύ μαζί του.»

Ο Άρκαλβιρ θυμήθηκε τότε όλα όσα τού είχε πει ο πατέρας του για τη Ζαφειρία, και ρώτησε: «Κι εσύ;»

Η Ζαφειρία συνοφρυώθηκε. «Τι “κι εγώ”;»

«Θα ξαναφτιαχνες το Βασίλειο μαζί μου;»

Η Ζαφειρία αισθάνθηκε τον λαιμό της ξερό ξαφνικά, αλλά και συγχρόνως έναν έντονο ενθουσιασμό μέσα της. Ο Άρκαλβιρ ήταν ένας επαναστάτης, ένας παράνομος, εχθρός της Σφετερίστριας, άγριος σαν τον Θανατογέννητο, και τολμηρός, αδίστακτος· αλλά συγχρόνως ήταν κι από τους σημαντικότερους ανθρώπους στο Βασίλειο τώρα: ο γιος του Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ. Και της ζητούσε να μείνει πλάι του... Η Ζαφειρία μέχρι στιγμής δεν είχε σκεφτεί τίποτα περισσότερο για τη σχέση τους πέρα από το ότι της άρεσε ο Άρκαλβιρ και τον ήθελε κοντά της.

Τώρα, όμως....

«Ναι,» είπε, «ναι.» Και χαμογέλασε μέσα από την κουκούλα της κάπας της.

Ο Άρκαλβιρ τής απάντησε μ'ένα δικό του, άγριο χαμόγελο που έκανε τη γυναικεία φύση της να φλογιστεί. «Τότε, τίποτα δε θα μπορεί να μας σταματήσει!»

Η Ζαφειρία αισθάνθηκε αμήχανα για κάποιο λόγο, σαν να ήθελε να ξεφύγει από τούτη την κουβέντα. Είπε κάτι διαφορετικό, το πρώτο διαφορετικό που της ήρθε στο μυαλό: «Αυτοί οι δυο που πλησίασαν τη σκηνή του Θανατογέννητου πιο πριν, ποιο ήταν;»

Ο Άρκαλβιρ βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. «Ποιοι;»

«Εκείνη η πρασινόδερμη γυναίκα κι ο λευκομάλλης άντρας.»

«Α, αυτοί... Η Λορκάνιθ αλ Σίλβιναβ και ο Νάλντιρ ωλ Κάσνατεκ.»

«Λήσταρχος δεν είναι η Λορκάνιθ αλ Σίλβιναβ;» Η Ζαφειρία νόμιζε ότι την είχε ξανακούσει.

«Ναι, αλλά η συμμορία της από καιρό είναι μέρος των Ανυπότακτων.»

«Και ο άλλος είπες ότι είναι ωλ Κάσνατεκ; Όπως ο Άρχοντας της Σόλβινταθ; Ο Υποκόμης Όλντιριν;»

«Παππούς τους είναι ο Υποκόμης. Παππούς του Νάλντιρ και του Μάλμεντιρ, που είναι δίδυμοι. “Το Δίδυμο της Νύχτας” τους λένε.»

«Το ξέρει ο παππούς τους ότι είναι με τον Θανατογέννητο, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;» γέλασε η Ζαφειρία.

«Τους έχει επικηρύξει, αν δεν κάνω λάθος. Από καιρό. Έτσι τους βρήκε ο Θανατογέννητος.»

Ο μαντατοφόρος από Σόλβινταθ πλησίαζε τη Διχαλωτή Πύλη, τη νότια πύλη της Βορσίραθ, τρέχοντας επάνω στο δίκυκλό του.

Οι φρουροί τον σταμάτησαν· τον ρώτησαν ποιος ήταν· τον ενημέρωσαν ότι δεν μπορούσε να φέρει όπλα μέσα στην πόλη, με σημερινή διαταγή του Δούκα· τον προειδοποίησαν ότι επιθέσεις από παρανόμους συνέβαιναν στους δρόμους—

Ο άντρας τούς διέκοψε. «Φέρνω επείγον μήνυμα για τον Δούκα ωλ Σέντριβεμ. Από τον Υποκόμη Όλντιριν ωλ Κάσνατεκ, Άρχοντα της Σόλβινταθ. Πρέπει να παραδώσω τα όπλα μου, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

Οι φρουροί τού ζήτησαν να τους ακολουθήσει, γιατί υπήρχε κίνδυνος λόγω των παρανόμων. Και τον οδήγησαν στο Παλάτι της Βορσίραθ, όπου σύντομα συνάντησε τον Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και του παρέδωσε την κυλινδρικά τυλιγμένη επιστολή του Άρχοντα της Σόλβινταθ μέσα στην Κεντρική Σάλα. Εκεί ήταν, επίσης, η Δούκισσα Ολρέκα και η αδελφή της, η Βασίλισσα Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, καθώς και μερικοί από τους στρατιωτικούς του βασιλικού στρατεύματος που, πριν από καμιά ώρα, είχε μπει στην πόλη και καταλάμβανε διάφορες θέσεις στους δρόμους της.

Ο Σέλιρ είπε στον μαντατοφόρο: «Σ’ευχαριστώ. Πήγαινε να ξεκουραστείς μέχρι ν’αποφασίσω αν θα στείλω απάντηση στον Άρχοντά σου.»

Ο άντρας υποκλίθηκε κι ακολούθησε τις δυο υπόδουλες που είχαν αναλάβει την περιποίησή του στο παλάτι. Βγήκε από μια πλευρική πόρτα της Μεγάλης Σάλας.

Ο Σέλιρ έσπασε τη σφραγίδα των Κάσνατεκ, ξετύλιξε το μήνυμα, και το διάβασε, ενώ οι συζητήσεις γύρω από το τραπέζι σχετικά με την είσοδο του βασιλικού στρατεύματος είχαν πάψει. Ανάμεσα στους παρευρισκόμενους ήταν απλωμένος ένας χάρτης της Βορσίραθ από ευαίσθητο χαρτί, και διάφορες θέσεις ήταν σημειωμένες επάνω του

σαν γαλανισμοί. Ο Μεράρχης Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ κρατούσε τώρα τον δείκτη πίεσης – ένα εργαλείο που έμοιαζε με στυλογράφο – ο οποίος εμφάνιζε κι εξαφάνιζε αυτούς τους «γαλανισμούς».

«Μάλιστα...» είπε ο Δούκας μετά από λίγο, αφήνοντας μπροστά του το χαρτί, για να ξανατυλιχτεί από μόνο του. «Ο Υποκόμης Όλντιριν της Σόλβινταθ μάς ενημερώνει πως μια “ληστρική ορδή” βρίσκεται στα νότιά μας, και αρχηγός της φαίνεται να είναι ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος.»

«Ληστρική ορδή;» έκανε η Ολρέκα. «Τόσο μεγάλη έγινε τώρα η συμμορία του Θανατογέννητου;»

Τα μάτια της Ζώθμαλιρ έμοιαζαν να έχουν πυρποληθεί από τις φωτιές της Θορμάνκου. Τον μισούσε τον Θανατογέννητο. Ήταν από τους ανθρώπους που της είχαν προκαλέσει τα περισσότερα προβλήματα – κι ακόμα της προκαλούσε πολλά προβλήματα – κι ακόμα δεν μπορούσε να τον φυλακίσει ή να τον εξολοθρεύσει.

«Ο Υποκόμης γράφει ότι» – ο Δούκας έπιασε την επιστολή ξανά και την κοίταξε – «κάποιοι κατάσκοποι του εντόπισαν “ύποπτες κινήσεις από ένα αρκετά μεγάλο πλήθος ληστών”. Έστειλε μαχητές του να τους επιτεθούν, αλλά δεν υπολόγισε καλά τον αριθμό τους ούτε την πονηριά τους. Παγίδεψαν τους μαχητές του – τους έριξαν σε ενέδρα – και τους αφάνισαν. Μόνο τρεις άφησαν να ζήσουν, μισερωμένους, με κομμένους τους τένοντες των ποδιών, κομμένα τ’αφτιά, κομμένες τις γλώσσες.»

«Καθάρματα του Βορέσας!» είπε η Ολρέκα – ένας έντονος ψίθυρος.

«Η “ληστρική ορδή” είναι μεγάλη, μας λέει ο Υποκόμης Όλντιριν. Μεγαλύτερη απ’ό,τι φανταζόταν. Χιλιάδες παράνομοι, σίγουρα – υπό τη διοίκηση του Θανατογέννητου. Και προσθέτει ότι πρόσφατα είχαν εξαφανιστεί δύο από τους κατασκόπους του επειδή μάλλον οι ληστές τούς εντόπισαν και τους σκότωσαν. Είναι πολύ επικίνδυνοι· ίσως ακόμα κι η Βορσίραθ να κινδυνεύει απ’αυτούς, προειδοποιεί. Και λέει πως φοβάται μην επιτεθούν πρώτα στη Σόλβινταθ. Ζητά ενίσχυση από μένα.»

«Τι ενίσχυση;» έκανε η Ολρέκα. «Εδώ έχουμε δικά μας προβλήματα! Δε μπορούμε να του προσφέρουμε “ενίσχυση”.»

«Προφανώς,» συμφώνησε ο Σέλιρ αφήνοντας ξανά την επιστολή στο τραπέζι.

«Δεν είναι δυνατόν αυτή η “ορδή” να είναι τόσο επικίνδυνη, ούτε τόσο μεγάλη, όσο λέει.»

«Δεν μας έχει πει ποτέ άλλοτε υπερβολές, Ολρέκα, και το ξέρεις.»

Η Ολρέκα δεν μίλησε, μοιάζοντας συλλογισμένη και δύσπιστη.

«Μια ληστρική ορδή στα νότιά μας...» είπε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, «και όλ' αυτά τα συνθήματα στους τοίχους και οι εξεγέρσεις μέσα στην πόλη μας... Δεν αμφιβάλλω ότι πολύ πιθανόν ο Θανατογέννητος να έρχεται προς τα εδώ.» Και δεν κοιτούσε τώρα μόνο την Ολρέκα καθώς το έλεγε αυτό· τους κοίταζε όλους, τον έναν μετά τον άλλο.

«Αν έρθει σ'εμάς,» είπε η Ζώθμαλιρ, «θα απαλλαγούμε από την παρουσία του μια και καλή, μα τη Θορμάνκου! Δε μπορεί με τους ληστές του να κυριεύσει τη Βορσίραθ, ακόμα και με τις αναταραχές που συμβαίνουν τώρα!»

Αλλά ο Σέλιρ ήταν προβληματισμένος.

Ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ είπε: «Ας στείλουμε ανιχνευτές στα νότια, Δούκα μου. Αν αυτό το ληστρικό στράτευμα είναι όντως μεγάλο και μας πλησιάζει, δεν μπορεί παρά να το εντοπίσουν. Αν πάλι είναι τόσο μικρό ώστε να τους κρυφτεί, τότε μάλλον δεν χρειάζεται ν'ανησυχούμε – ακόμα και με τις εξεγέρσεις μες στην πόλη.»

Ο Σέλιρ συμφώνησε με τον μεράρχη, που ήταν αναμφίβολα έμπειρος στρατιωτικός και φαινόταν πως ήξερε τι έλεγε.

Η Ζώθμαλιρ συμφώνησε επίσης. «Ναι,» είπε. «Ας μάθουμε τι σχεδιάζει ο Θανατογέννητος.»

«Κι αν κατευθύνεται προς τη Σόλβινταθ;» έθεσε το ερώτημα η Ολρέκα.

«Θα πρέπει ο Υποκόμης να υπερασπιστεί την πόλη μόνος του. Για την ώρα, τουλάχιστον,» είπε ο Σέλιρ.

Ός το βράδυ, έμαθαν δύο πράγματα:

Ότι η είσοδος του βασιλικού στρατεύματος στην πόλη δεν είχε κάνει τις εξεγέρσεις να σταματήσουν, αλλά είχε ίσως προκαλέσει *περισσότερες* εξεγέρσεις (όπως ήδη είχε προειδοποιήσει ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ πως μπορεί να συνέβαινε).

Και ότι ο στρατός του Θανατογέννητου ερχόταν προς τα βόρεια, έχοντας αφήσει τη Σόλβινταθ πίσω του, έχοντας μάλλον ως προορισμό τη Βορσίραθ. Και δεν ήταν μικρός: ο ανιχνευτής που κατάφερε, πιλοτάροντας αερώναχα, να επιστρέψει στην πόλη ανέφερε πως τον υπολόγιζε πάνω από τρεις χιλιάδες μαχητές, ίσως ακόμα και πέντε. Οι υπόλοιποι ανιχνευτές δεν κατάφεραν να επιστρέψουν· οι παράνομοι ή τους σκότωσαν ή τους έπιασαν.

Ο Θανατογέννητος είχε στείλει ανιχνευτές μπροστά από το Φουσάτο της Ελευθερίας για να ψάχνουν για τυχόν άλλους ανιχνευτές και κατασκόπους. Ανάμεσά τους ήταν και ο Άρκαλβιρ επάνω στο δίκυκλο του, και η Ζαφειρία επάνω στο δικό της δίκυκλο. Ο Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ και ο Σάριβιν ωλ Νάρεβεκ την ακολουθούσαν, φυσικά.

Και, όντως, συνάντησαν εχθρικούς ανιχνευτές: ανθρώπους που προσπαθούσαν να πλησιάσουν το στράτευμα για να το δουν από πιο κοντά. Ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία κυνήγησαν με τα δίκυκλά τους έναν από αυτούς καθώς κι εκείνος δίκυκλο καβαλούσε. Μια σφαίρα της Ζαφειρίας ήταν που τελικά έκανε ζημιά στον πίσω τροχό του και τον ανάγκασε να σταματήσει απότομα, παίρνοντας τούμπες πάνω στο χειμερινό χορτάρι του απογεύματος. Ύστερα κατέβηκαν από τα οχήματά τους και τον αποτελείωσαν. Ο Άρκαλβιρ τον κάρφωσε στον λαιμό με τη νότραθ του, εκτοξεύοντάς την με μια σβέλτη κίνηση.

«Τι όπλο είν' αυτό;» τον ρώτησε η Ζαφειρία καθώς εκείνος τραβούσε το κοντό ακόντιο από το πτώμα του ανιχνευτή.

Ο Άρκαλβιρ τής απάντησε, και πρόσθεσε: «Το χρησιμοποιούν πολλοί κυνηγοί στις νότιες περιοχές της Μοργκιάνης, λέει ο Θανατογέννητος.»

«Δεν το είχα ξαναδεί.»

Ο Άρκαλβιρ σκούπισε από τη λεπίδα το βαθυγάλαζο αίμα του ανιχνευτή. «Δεν είσαι από τις νότιες περιοχές, Ζαφειρία.»

«Δηλαδή, το χρησιμοποιούν και μες στο Βασίλειο;»

«Λίγο. Προς τα νοτιοανατολικά κυρίως.»

Μετά, καθώς η νύχτα άπλωσε τον σκοτεινό της μανδύα επάνω στη Μοργκιάνη, το Φουσάτο της Ελευθερίας καταυλίστηκε.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος συγκέντρωσε τους αρχηγούς του στρατεύματος μέσα στη σκηνή του για να μιλήσουν, να αποφασίσουν πώς θα κινούνταν στο τελευταίο σκέλος της πορείας τους ως τη Βορσίραθ. Εκεί ήταν η Ακνάριθ'λι, η Λορκάνιθ αλ Σίλβιναβ, ο Κέλβιντιν αλ Ντένερεμ, ο Λέδαρμιρ'χοκ, ο Ιερέας Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν, ο Νάλντιρ κι ο Μάλμεντιρ ωλ Κάσνατεκ, ο Ζώθμαλιρ ο Αντιβασιλικός, η Υράλνα η Θεοσεβούμενη (μαζί με το τα'ένεκίτ της, τον Κεφαλοκυνηγό), ο Ίλνεμουρ ο Αχανής, και άλλοι αρχηγοί μικρότερων συμμοριών.

Ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία δεν ήταν καλεσμένοι, και, όταν πλησίασαν, οι φρουροί έξω από τη σκηνή τούς είπαν να μείνουν μακριά.

Η Ζαφειρία ρώτησε τον Άρκαλβιρ: «Επίτηδες το κάνει; Επειδή διαφώνησες μαζί του το πρωί;»

«Ίσως· αλλά μάλλον όχι. Δεν είναι η πρώτη φορά που δεν με δέχεται σε τέτοιες κουβέντες» – καθώς βάδιζαν τώρα προς τη σκηνή του, με τον Έντελθουρ και τον Σάριβιν να τους ακολουθούν σιωπηλά.

«Γιατί, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Δεν υποτίθεται ότι σ'έχει σαν “γιο” του;»

Ο Άρκαλβιρ ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας.

«Η μητέρα μου, παρότι είναι παράξενη, δε θα με κρατούσε ποτέ μακριά από τέτοιες συζητήσεις. Μου έχει πει, μάλιστα, πως είναι καλό να παρευρίσκομαι σε τέτοιες συζητήσεις, για να μαθαίνω. Κι ο Θανατογέννητος το ίδιο θάπρεπε να κάνει μ'εσένα!»

«Δεν έχει σημασία έτσι κι αλλιώς· τώρα μ'έχει διώξει απ'τους Ανυπότακτους.» Οργή καθρεπτιζόταν στα μάτια του.

«Ε, Άρκαλβιρ!» φώναξε ένας από τους παρανόμους, ζυγώνοντας μαζί μ'άλλους τρεις – δυο άντρες και μια γυναίκα, γαλανόδερμη, μαυρομάλλα, μοιάζοντας εξωτική, για κάποιο λόγο, στη Ζαφειρία, σαν να μην ήταν από το Βασίλειο αλλά πέρα από τα σύνορά του. «Ποια είναι αυτή μαζί σου;»

«Για λίγο θα είναι εδώ· δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Άρκαλβιρ· και τον κοίταξαν με βλέμματα καχύποπτα, και εκείνον και τη Ζαφειρία, σαν λύκοι που κάποιος ξένος έχει βρεθεί ξαφνικά μες στην αγέλη τους.

Η Ζαφειρία, για να λύσει τις απορίες τους με όσο το δυνατόν πιο ομαλά τρόπο, είπε: «Είμαι εδώ εκ μέρους της Κόμισσας της Όσβελακ.»

«Αντιπρόσώπός της;» ρώτησε ο Ανυπότακτος, ένας άντρας που σίγουρα ήταν μεγαλύτερος από τον Άρκαλβιρ κι εκείνη.

«Ναι.»

Η γυναίκα που της έμοιαζε εξωτική είπε: «Γιατί, τότε, δεν είσαι στη σκηνή του Θανατογέννητου μαζί με τους άλλους αρχηγούς;»

«Αυτοί έχουν να συζητήσουν διαφορετικά θέματα,» απάντησε η Ζαφειρία μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας της.

Και τότε ο Κάνελμιρ ο Κακός πλησίασε (η Ζαφειρία τον αναγνώριζε γιατί ήταν από αυτούς που βρίσκονταν στην Όσβελακ μαζί με τον Θανατογέννητο όταν είχαν ανακτήσει την πόλη) λέγοντας στους Ανυπότακτους: «Τι τρέχει εδώ, τεμπελόλυκοι; Δεν έχειτ' άλλες δουλειές να κάνετε, αλλά πιάνετε κουβέντα;»

«Θέλαμε να μάθουμε ποια είν' αυτή η γυναίκα, Κακέ,» είπε ο Ανυπότακτος που είχε μιλήσει πρώτος στον Άρκαλβιρ.

«Για νάναι εδώ, δε μπορεί νάναι ρουφιάννα της Σφετερίστρια· δική μας είναι. Άντε τώρα, πηγαίντε, γιατί αύριο σηκώνόμαστε με το χάραμα για να κινηθούμε.»

Οι Ανυπότακτοι απομακρύνθηκαν, αλλά όχι προτού η εξωτική γυναίκα ρίξει ένα βλέμμα στον Άρκαλβιρ το οποίο έβαλε τη Ζαφειρία σε σκέψεις. Συνέβαινε κάτι μεταξύ τους; Ήταν ένα, μάλλον, *ερωτηματικό* βλέμμα. Αλλά ο Άρκαλβιρ δεν έδωσε απάντηση, ούτε με λόγια ούτε με νεύμα. Η γυναίκα αυτή, σκέφτηκε η Ζαφειρία, πρέπει να ήταν μεγαλύτερη του. Εκτός αν, όπως ο Άρκαλβιρ, φαινόταν κι εκείνη μεγαλύτερη απ'ό,τι ήταν.

Ο Κάνελμιρ ο Κακός στράφηκε στη Ζαφειρία. «Ο Θανατογέννητος μού παράγγειλε να σας προσέχω λιγάκι, Αρχόντισσά μου. Ελπίζω να μη σας πειράζει.»

«Επάνω στην ώρα ήρθες. Τους είχα πει ότι είμαι εδώ σταλμένη από την Κόμισσα της Όσβελακ.»

«Τι πράγμα! Ο Θανατογέννητος—»

«Δεν τους είπα ποια είμαι, φυσικά. Νόμιζαν ότι είμαι αντιπρόσωπος της Κόμισσας – κάτι τέτοιο.»

«Μάλιστα. Να το έχω υπόψη μου, δηλαδή. Και να προσέχετε.» Ένα έντονο βλέμμα και σ'εκείνη και στον Άρκαλβιρ.

«Μη φοβάσαι για εμάς, Κακέ· μόνο για το τομάρι σου,» απάντησε ο δεύτερος.

Ο Κάνελμιρ μειδίασε. «Σταμάτα να δαγκώνεις, μικρέ,» είπε, κι απομακρύνθηκε, χάθηκε μες στον νυχτερινό καταυλισμό.

Ο Άρκαλβιρ οδήγησε τη Ζαφειρία στη σκηνή του, δίπλα από την οποία είχαν ήδη αφήσει τα δίκυκλά τους κλειδωμένα. Ο Έντελθουρ και ο Σάριβιν είχαν τη δική τους σκηνή στημένη εκεί κοντά, και ο πρώτος ρώτησε τώρα:

«Μας χρειάζεστε άλλο, *νιρλίσα*;» μιλώντας επίσημα, χωρίς να δείχνει ότι μπορεί να είχε παρεξηγηθεί απ'ό,τι φαινόταν να συμβαίνει με τον γιο του Πρίγκιπα και τη Ζαφειρία.

«Όχι, Έντελθουρ. Μπορείτε να ξεκουραστείτε.»

Και οι δύο μαχητές της Όσβελακ μπήκαν στη σκηνή τους.

Η Ζαφειρία και ο Άρκαλβιρ μπήκαν στη δική του σκηνή, και η πρώτη κατέβασε την κουκούλα της κάπας της.

«Ποια ήταν εκείνη;» ρώτησε.

«Ποια;»

«Εκείνη η γαλανόδερμη που σε κοίταζε περίεργα. Που με ρώτησε γιατί δεν είμαι στη σκηνή του Θανατογέννητου μαζί με τους άλλους αρχηγούς.»

«Α, η Σαρκάλα. Ήταν υπόδουλη. Πρόσφατα την ελευθερώσαμε.»

«Είναι απ' το Βασίλειο;»

«Από τις Σκιερές Κοιλάδες είναι. Την είχαν αιχμαλωτίσει οι μαχητές της άτριχης λύκαινας σε μια συμπλοκή στους πρόποδες των Οδοντωτών Ορέων.»

«Κοιμάσαι μαζί της;» Η Ζαφειρία έλυσε την κάπα της, ρίχνοντάς την πάνω σε μια λυόμενη καρέκλα, δίπλα απ' την οποία ήταν ένας φωτόλιθος σε λιθοστάτη.

«Ναι,» απάντησε ο Άρκαλβιρ χωρίς να προσπαθήσει να το αποφύγει. Και της άρεσε αυτό: το προτιμούσε απ' το να επιχειρούσε να της το κρύψει. Το είχε ήδη υποπτευθεί, άλλωστε.

«Και τώρα;» τον ρώτησε, πλησιάζοντάς τον και βάζοντας τους αγκώνες της στους ώμους του.

«Μόνο *μία* μοιράζεται τη σκηνή μου τώρα,» είπε ο Άρκαλβιρ, και τα χείλη τους συναντήθηκαν σαν φλόγες.

Τραβώντας βιαστικά τα ρούχα και τα όπλα τους, ρίχνοντάς τα αποδώ κι αποκεί, και γελώντας συγχρόνως, ξάπλωσαν στο λυόμενο κρεβάτι που ήταν σκεπασμένο με γούνες και δέρματα, και μια κουβέρτα αγριανθών ήταν διπλωμένη στην κάτω μεριά του. Έκαναν έρωτα στα γρήγορα όπως είχαν γδυθεί, πρώτα με τη Ζαφειρία να καβαλά τον Άρκαλβιρ και ύστερα μ' εκείνον να τη γυρίζει ανάσκελα σαν εξαγριωμένος λύκος και να πέφτει πάνω της λες κι ήθελε να την κατασπαράξει.

Τελείωσε μ' ένα μακρόσυρτο μουγκρητό μες στ' αψί της· έμεινε για λίγο ακίνητος, βαριανασαίνοντας· και μετά σηκώθηκε από πάνω της, ξαπλώνοντας παραδίπλα, ανάσκελα.

Η Ζαφειρία τεντώθηκε, μειδιώντας, και γύρισε για να τον κοιτάξει, στηρίζοντας το κεφάλι της στο ένα χέρι. Δυο δάχτυλα του άλλου της χεριού διέτρεξαν μια βαθυγάλαζη ουλή στο στήθος του – μια ουλή από μικρή λεπίδα, μάλλον. Η Ζαφειρία δεν τον είχε ρωτήσει πώς την είχε αποκτήσει: *η σιωπή είναι σύνεση*.

Τώρα ο Άρκαλβιρ άρπαξε τα δυο δάχτυλά της και φέρνοντάς τα στο στόμα του τα δάγκωσε.

Η Ζαφειρία τα τράβηξε πίσω, γελώντας, και τον χτύπησε στην κοιλιά με την παλάμη της, συναντώντας σκληρούς μύες. «Μη δαγκώνεις,» είπε. «Είναι κακό.»

Μετά, τον ρώτησε: «Τι θα κάνεις τώρα που σε διώχνει ο Θανατογέννητος; Αν πραγματικά σε διώξει, δηλαδή.»

«Θα με διώξει. Ο Θανατογέννητος δεν τα λέει αυτά για πλάκα.»

«Δε μου φαίνεται να σε πειράζει και πολύ...»

Ο Άρκαλβιρ συνάντησε το βλέμμα της. «Αν μου τόχε πει πριν από μισό μήνα, θα με πείραζε. Θα με είχε καταστρέψει.»

«Τι άλλαξε; Ήρθε ο πατέρας σου;»

«Τι άλλο; Αυτός – κι εσύ.»

Η Ζαφειρία μειδίασε. Τον φίλησε. «Κι εγώ;»

Τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της. «Κι εσύ.»

«Θάρθεις στην Όσβελακ, λοιπόν, μαζί μου;»

«Θα πάω όπου έχει περισσότερους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας για να χύσω το αίμα τους!»

Και η Ζαφειρία νόμιζε ότι η απάντησή του ήταν πολύ ταιριαστή. Αισθάνθηκε το δικό της αίμα να φλογίζεται μέσα της.

Φιλήθηκαν ξανά.

«Θα πάμε μαζί,» του ψιθύρισε, έντονα, σέρνοντας τα χείλη της από το στόμα του στο αφτί του. «Μαζί.»

Και τον αισθανόταν πάλι να την κεντρίζει στα πλευρά με το φυσικό του ξίφος.

Κεφάλαιο 5

Πρόσκληση από το Σκοτάδι

Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ και ο Θανατογέννητος είχαν μόλις φύγει από την Όσβελακ μαζί με την κόρη της, αφού η ανόητη επέμενε «να πάει να εποπτεύσει» το Φουσάτο της Ελευθερία, όπως έλεγε. Ακόμα δεν είχε βάλει μυαλό στο κεφάλι της, παρότι η Χάνκαθιρ για λίγο το είχε πιστέψει μετά την ανάκτηση της Όσβελακ. Της φαινόταν πως η Ζαφειρία είχε αρχίσει να σοβαρεύεται, να έχει περισσότερη υπευθυνότητα, και να σκέφτεται να παντρευτεί τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ. Κάποια μέρα θα γινόταν Κόμισσα της Όσβελακ, άλλωστε.

Από την άλλη, βέβαια, ήταν ακόμα αρκετά μικρή· δεκαεφτά χρονών μόνο. Ίσως η Χάνκαθιρ να περίμενε πολλά από εκείνη για την ηλικία της. *Ήμουν εγώ έτοιμη να παντρευτώ στα δεκαεφτά μου; Σίγουρα όχι. Αλλά δεν έκανα κι αυτά που κάνει η Ζαφειρία, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Ούτε κόντραρα έτσι τη μητέρα μου. Αν το έκανα, θα με είχε εξορίσει.*

Η μικρή χρειαζόταν, αναμφίβολα, ένα μάθημα· όμως τώρα δεν ήταν καιρός γι' αυτό. Οπότε, ας πήγαινε στο φουσάτο του Θανατογέννητου μαζί με τον γιο του Πρίγκιπα. Ίσως έτσι να εκτόνωνε τις άγριες διαθέσεις της. Και η Χάνκαθιρ είχε φροντίσει να στείλει στο πλευρό της δύο έμπιστους μαχητές της – ο ένας, μάλιστα, αδελφός του Λόντριβιρ, πράγμα που η Ζαφειρία γνώριζε και θα έπρεπε να έχει υπόψη. Θα την κρατούσε λίγο υπό έλεγχο· γιατί, ό,τι κι αν έκανε με τον Άρκαλβιρ, δεν μπορεί να είχε ξεχάσει τον Λόντριβιρ. Η Χάνκαθιρ δεν ήθελε να πιστέψει ότι η κόρη της είχε ξεχάσει τον Λόντριβιρ. Ο Λόντριβιρ ήταν από τους πιο αξιόπιστους ανθρώπους της Κομητείας, μα τον Χάρλαεθ Βοκ – όπως και οι περισσότεροι Σάλντεμ, από παλιά. Ήταν καλό ταίρι για τη Ζαφειρία, και όμορφος και δυνατός νέος.

Βέβαια, αν η Ζαφειρία τελικά αποφάσιζε να παντρευτεί τον γιο του Πρίγκιπα.... Αλλά θα το αποφάσιζε αυτό; Και ο Άρκαλβιρ ήθελε όντως να την παντρευτεί, ή απλώς έπαιζε μαζί της; Η Χάνκαθιρ δεν ήταν σίγουρη ότι ήταν τόσο σοβαρός όσο ο Λόντριβιρ· είχε μεγαλώσει με ληστές και παρανόμους, άλλωστε: με τον Θανατογέννητο.

Πάντως, η Χάνκαθιρ είχε μιλήσει με τον Κάλνεντουρ για το θέμα, και φαινόταν κι εκείνος να έχει τις αμφιβολίες του. Δικαιολογημένα.

Όμως δεν θα ήταν κακό κιόλας να συγγενέψουν. Ο Οίκος των Νασόλντουν και ο Οίκος των Κάρννελεκ – ή ό,τι είχε απομείνει απ'αυτόν. *Οι Κάρννελεκ θα αναγεννηθούν μέσα από τους Νασόλντουν...* Εκτός από τη Ζαφειρία δεν θα είχαν άλλη γυναίκα... Εκτός από τη Ζαφειρία και όποια διάλεγε ο Κάλνεντουρ για τον εαυτό του. Αυτή την Υπερδάτια πειρατίνα, άραγε; Σκεφτόταν να την παντρευτεί, όταν θα ήταν Βασιλιάς; Δεν μπορεί! Ο Βασιλιάς της Χάρνωθ όφειλε να έχει μια Χαρνώθια αριστοκράτισσα για σύζυγο.

Τέλος πάντων. Όλ' αυτά ήταν προβλήματα για το μέλλον. Το μακρινό μέλλον. Πολύ πιο άμεσα θέματα απασχολούσαν τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν τώρα.

Είχε συμφωνήσει με τον Κάλνεντουρ να ζητήσουν την απελευθέρωση της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ από τη Βορσίραθ δίνοντας ή τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν ή την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ. Ήταν ώρα, λοιπόν, να πάει να τους συναντήσει. Ο στρατός της συναθροιζόταν πέρα από τα ανατολικά τείχη της Όσβελακ· σε λίγο θα ξεκινούσε για την πόλη του Δούκα Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ.

Ο Βέλερντιν και ο Έρανκουρ επέβλεπαν τη συγκέντρωση των μαχητών. Η Χάνκαθιρ πήρε μαζί της την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, τον Θάλβακιρ'λι αλ Κίριναβ, τον γιο της, Νάσαλθιρ, και δύο Υπέρμαχους του Θρόνου (ο Πρίγκιπας είχε αφήσει τους Υπέρμαχους σ'εκείνη, φυσικά, και ο Γενικός Διοικητής τους, Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, είχε, γι'ακόμα μια φορά, ορκιστεί ότι θα την υπηρετούσαν σαν να ήταν ο Πατέρας του Βασιλείου) και πήγε στην αίθουσα όπου κρατούνταν οι τρεις αιχμάλωτοι – ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ, και ο Κασλάριν ωλ Ένφερεκ.

Σταμάτησε απότομα λίγο προτού φτάσει εκεί, βλέποντας τους τέσσερις πεσμένους Υπέρμαχους που φρουρούσαν την πόρτα.

«Μα τον *Νούρκας!*» αναφώνησε.

«Αρχόντισσά μου;» έκανε ο ένας από τους δύο Υπέρμαχους που ήταν μαζί της – ένα γαλανόδερμο αγόρι με μαύρα μάτια.

«Ναι, δείτε αν είναι ζωντανοί!» είπε η Χάνκαθιρ, και οι δυο Υπέρμαχοι πλησίασαν τους πεσμένους συμπολεμιστές τους.

Η πόρτα ήταν κλειστή, και ούτε φαινόταν διαρρηγμένη.

Ο Νάσαλθιρ, ο Θάλβακιρ'λι, και η Κορβίκα είχαν τραβήξει τα πιστόλια τους.

«Εισβολείς, μητέρα,» είπε ο πρώτος. «Της Σφετερίστριας, σίγουρα.» Στο άλλο του χέρι κρατούσε το σπαθί του.

Η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε μια ελαφριά δόνηση μέσα στα κόκαλά της· κατάλαβε ότι ο Θάλβακιρ'λι είχε αμολήσει τον δαίμονά του, το Άγριο Χάδι των Οστών, από το δαχτυλίδι του. Και η ίδια τώρα άγγιξε το φυλαχτό κάτω από το φόρεμα γλυκού απογεύματος που φορούσε – το φυλαχτό που ήταν σπίτι και φυλακή του Άναρθρου Ψιθύρου των Σκοτεινών Δέντρων.

Ο γαλανόδερμος Υπέρμαχος ύψωσε το βλέμμα του προς τη μεριά της καθώς ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο πλάι στους πεσμένους συμπολεμιστές του, όπως κι ο άλλος Υπέρμαχος. «Είναι ζωντανοί, Αρχόντισσά μου. Λιπόθυμοι. Δεν έχουν επάνω τους τραύματα. Ούτε καν γαλανισμούς. Όχι στο πρόσωπο, τουλάχιστον.»

Ο Θάλβακιρ'λι είπε: «Το Άγριο Χάδι δεν βρίσκει άνθρωπο μέσα στην αίθουσα, *νιρλίσα*.» Ο δαίμονάς του είχε ήδη γλιστρήσει κάτω από την κλειστή πόρτα – η Χάνκαθιρ τον είχε δει σαν μια αραιά, πολύ αραιά, ομίχλη – και είχε επιστρέψει. «Αλλά αισθάνεται ότι κάποιες αύρες ήταν εδώ πριν από όχι και τόση πολλή ώρα· είναι ακόμα ισχυρές. Πάνω από τρεις αύρες. Πέντε ή έξι.»

«Ανοίξτε την πόρτα,» πρόσταξε η Χάνκαθιρ. «Αλλά με προσοχή.» Παρότι ο Θάλβακιρ έλεγε ότι η αίθουσα ήταν άδεια, πάντα ωφελούνε να είναι κανείς επιφυλακτικός.

Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου στάθηκαν δεξιά κι αριστερά της πόρτας, σημαδεύοντας προς τη μεριά της με τις οπλολόγχες τους. Η Κορβίκα την άνοιξε – ήταν ξεκλείδωτη – και τινάχτηκε στο πλάι, σημαδεύοντας κι αυτή προς τα μέσα με το πιστόλι της.

«Φαίνεται πράγματι άδειο, Αρχόντισσά μου,» είπε.

Και ο Υπέρμαχος που κοίταζε απ'την αντίθετη πλευρά – όχι ο γαλανόδερμος, ο άλλος, ο μαυρόδερμος – πρόσθεσε: «Ναι, Αρχόντισσά μου, άδειο.»

«Μπείτε.»

Η Κορβίκα κι οι δύο Υπέρμαχοι μπήκαν στην αίθουσα, και η Χάνκαθιρ, ο Νάσαλθιρ, κι ο Θάλβακιρ τούς ακολούθησαν. Κανείς δεν ήταν εδώ· το δωμάτιο ήταν, όντως, άδειο. Το πρωινό που είχαν φέρει οι υπηρέτες ήταν αφημένο στο τραπέζι, μισοφαγόμενο. Ο Βόνεμιρ, η Ήλναιθ, και ο Κασλάριν είχαν εξαφανιστεί.

«Άνθρωποι της Σφετερίστριας μες στο Παλάτι των Σκιών!» γρύλισε ο Νάσαλθιρ, και σπάθισε τον αέρα σαν για να τινάξει τις φλόγες της Θορμάνκου μακριά του.

Η Χάνκαθιρ παρατήρησε πως επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στο πρωινό, ήταν και κάτι άλλο: ένα χαρτάκι, διπλωμένο, όρθιο. Το οποίο έγγραφε:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Το πλησίασε. Το σήκωσε και το ξεδίπλωσε. Το διάβασε:

Αρχόντισσα—

Οι αιχμάλωτοί σου τώρα ανήκουν στο Σκοτάδι. Αλλά το Σκοτάδι επιδιώκει καλή συνεργασία μαζί σου όπως και με τους προγόνους σου. Η δύναμή του είναι μεγάλη. Ξέρουμε ότι κι εσύ την αισθάνεσαι και αναζητάς τις γνώσεις τις παλιές.

Έλα να μας συναντήσεις για να μιλήσουμε. Έλα μόνη στα αρχαία κελιά πίσω από τα μπουντρούμια. Ξέρεις για ποια λέμε. Θα σε περιμένουμε. Σήμερα.

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι! Που ο αδελφός της τώρα ήταν ανάμεσά τους. Ήξεραν ότι είχε πάει σ'εκείνα τα αρχαία κελιά. Ήξεραν ακόμα και ότι έψαχνε γι'αυτούς σε παλιά βιβλία. Πώς τα ήξεραν όλα τούτα; Την κατασκόπευαν κάπως; Ένα ακούσιο ρίγος διέτρεξε τη ράχη της.

«Τι είναι, μητέρα;» ρώτησε ο Νάσαλθιρ.

Η Χάνκαθιρ τού έδωσε το μήνυμα.

Εκείνος το διάβασε και συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω. Τι...;»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αυτοί τούς έκλεψαν, όχι οι άνθρωποι της Βασίλισσας. Οι άνθρωποι της Βασίλισσας δεν θα μπορούσαν να εισβάλουν στο Παλάτι των Σκιών. Οι σκοτολάτρες, όμως, ξέρουν το σπίτι μας καλύτερα από εμάς!» Χτύπησε το χέρι της οργισμένα πάνω στο τραπέζι.

Και, ξαφνικά, *θυμήθηκε*.

«Μα τον Νούρκας!» αναφώνησε. «Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ!

»Ελάτε μαζί μου! Ελάτε!» Βάδισε προς την έξοδο της αίθουσας, βγαίνοντας.

Οι άλλοι την ακολούθησαν.

«Φοβάσαι ότι την έχουν κλέψει κι αυτήν;» ρώτησε ο Νάσαλθιρ.

«Είμαι *σίγουρη* ότι την έχουν κλέψει.»

Πήγαν στο δωμάτιο της Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ, κι απέξω βρήκαν τους τέσσερις φρουρούς – δύο Υπέρμαχους, δύο μαχητές της Κομητείας – ξαπλωμένους όπως τους προηγούμενους.

Η Χάνκαθιρ καταράστηκε σιωπηλά. *Είχα διπλασιάσει τη φύλαξη εξαιτίας των Σκοτεινών Ακόλουθων, και τι κατάφερα; Τίποτα!*

Οι δύο Υπέρμαχοι του Θρόνου έλεγξαν πάλι τους πεσμένους και ο γαλανόδερμος ανέφερε ότι ήταν ζωντανοί και φαινομενικά ατραυμάτιστοι.

«Κάποιο αέριο, ίσως,» υπέθεσε ο Θάλβακιρ'λι. «Ένας Βιοσκόπος μάλλον θα μπορούσε να μας πει περισσότερα.»

Η πόρτα ήταν κλειστή ξανά. Η Χάνκαθιρ, αγγίζοντας το φυλαχτό της, έστειλε τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων μέσα, από τη χαραμάδα κοντά στο πάτωμα. Ο δαίμονας ήταν αόρατος· μόνο ένας ψίθυρος στο μυαλό ερχόταν, σαν από θρόισμα φυλλωμάτων, βαθιά στα δάση.

Η Χάνκαθιρ δεν εστίαστηκε αρκετά επάνω στον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων ώστε να αντιλαμβάνεται τον κόσμο από τις αισθήσεις του· δεν της χρειαζόταν. Ήθελε απλώς να ξέρει αν ο δαίμονας έβλεπε κανέναν άνθρωπο μες στο δωμάτιο: και, όχι, κανέναν δεν έβλεπε.

Η Χάνκαθιρ τον τράβηξε πάλι πίσω, στο λαξευτό, πρασινολίθινο φυλαχτό της. «Κανείς δεν είναι μέσα,» είπε, «αλλά ανοίξτε την πόρτα.»

Η Κορβίκα και οι δύο Υπέρμαχοι του Θρόνου την άνοιξαν όπως είχαν ανοίξει και την προηγούμενη – ούτε αυτή ήταν κλειδωμένη.

Το δωμάτιο ήταν άδειο, όπως είχε ήδη αντιληφτεί η Κόμισσα μέσω του δαίμονά της. Πέρασε όμως το κατώφλι του και κοίταξε τριγύρω. Είχαν αφήσει κάποιο μήνυμα ξανά;

Όχι, δεν φαινόταν μήνυμα πουθενά.

Αισθάνθηκε μια δόνηση μες στα κόκαλά της.

Στράφηκε στον Θάλβακιρ. «Τι είναι;»

«Το Άγριο Χάδι των Οστών “μυρίζεται” αύρες, Αρχόντισσά μου. Δύο άνθρωποι ήταν εδώ, πριν από όχι πολλή ώρα.»

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Νάσαλθιρ, «ένας ήρθε να την κλέψει; Μόνος τους; Και αναισθητοποίησε και τους τέσσερις φρουρούς;»

Ο Θάλβακιρ φάνηκε συλλογισμένος για λίγο – έχοντας το μυαλό του στον δαίμονά του, όπως καταλάβαινε η Χάνκαθιρ που, ως Δεσμοφύλακας κι εκείνη, γνώριζε τις τεχνικές των Δεσμοφυλάκων – προτού

απαντήσει: «Στον διάδρομο οι αύρες που έχουν περάσει πρόσφατα είναι πολλές. Το Άγριο Χάδι δεν μπορεί να τις ξεδιαλύνει.»

Ο Νάσαλθιορ συνοφρυώθηκε. «Σαν τι είναι; Σαν καπνός;»

«Κάτι τέτοιο, θα μπορούσες να πεις, Άρχοντά μου.»

«Δεν είναι βέβαιο, λοιπόν, αν στους φρουρούς επιτέθηκε ένας άνθρωπος ή περισσότεροι...»

«Εγώ, τουλάχιστον, δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Αλλά μάλλον με κάποιο αέριο πρέπει να τους αναισθητοποίησαν. Το οποίο τώρα φαίνεται να έχει διαλυθεί τελείως.»

Η Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ είχε ξαφνιαστεί όταν τον είδε στην πόρτα της. Φορούσε κουκούλα αλλά όχι έτσι που να κρύβει πλήρως το πρόσωπό του στη σκιά. Ήταν αυτός πάλι, ο μυστηριώδης άντρας με τα γκριζα μάτια – ο Άλνεντιρ, που ισχυριζόταν ότι ήταν μονήρης.

Η Έρνελιθ, που καθόταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι της, ντυμένη μόνο μ'ένα επίδερμα κι έχοντας στο χέρι της την κούπα με το τσάι που της είχε φέρει μια υπηρέτρια του παλατιού, τινάχτηκε όρθια, πατώντας ξυπόλυτη στο μαλακό χαλί, χύνοντας ένα μέρος του τσαγιού επάνω στο πόδι της. «*Εσύ!*» αναφώνησε.

Πίσω του έβλεπε μια σκιερή φιγούρα, κουκουλωμένη, μ'ένα κοντό ραβδί στο χέρι, επάνω στο οποίο γυάλιζαν... κρύσταλλοι; μικροσκοπικά κάτοπτρα; Μάγος του τάγματος των Διαλογιστών;

«Φόρεσε κάτι κι έλα μαζί μας. Γρήγορα,» της είπε ο Άλνεντιρ.

«Γιατί νάρθω;»

«Εκτός άμα προτιμάς τη φιλοξενία της Κόμισσας και του Πρίγκιπα του Αίματος...»

Πρίγκιπα του Αίματος; Πίστευε σ'αυτή την ανόητη προφητεία; Νόμιζε ότι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήταν ο Πρίγκιπας του Αίματος, μα το Ιερό Δέος;

«Δουλεύεις για τη Βασίλισσα, τελικά;» είπε η Έρνελιθ. «Τόσο καιρό δούλευες για τη Βασ—;»

Ο Άλνεντιρ γέλασε κοφτά. «Όχι. Τώρα, έλα – ή μείνε εδώ.»

Η Έρνελιθ έριξε κάτω την κούπα με το τσάι, έπιασε το φόρεμα βλάστησης που κρεμόταν παραδίπλα, και το φόρεσε. «Οι φρουροί έξω απ'το δωμάτιο;» Έβαλε τις μπότες της.

«Κοιμούνται.»

Ακολουθώντας τον Άλνεντιρ πέρα απ'το κατώφλι, τους είδε κι η ίδια.

Ο άλλος, ο κουκουλοφόρος με το ραβδί, ο μάγος, είχε ήδη απομακρυνθεί. Πήγαν προς τη μεριά του, βιαστικά. Βρέθηκαν σύντομα μπροστά σ'ένα άνοιγμα στους τοίχους του Παλατιού των Σκιών, και μπήκαν. Ο Άλνεντιρ έκλεισε πίσω τους.

Αντίκρυ, κάποιος κρατούσε φωτόλιθο. Η Έρνελιθ ξαφνιάστηκε γι'ακόμα μια φορά βλέποντας το πρόσωπό του. Ξαφνιάστηκε περισσότερο από πριν, που είχε δει τον Άλνεντιρ.

«Σόνταλιρ!» άρθρωσε, ξέπνοα.

Ο Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ μειδίασε, μοιάζοντας με στοιχειό του σκοταδιού, κάνοντας ένα ρίγος να τη διατρέξει. «Έρνελιθ...»

«Ο Άλνεντιρ είναι, λοιπόν, δικός μας άνθρωπος;»

«Εξαρτάται από το τι εννοείς λέγοντας “δικός μας άνθρωπος”.»

Η Έρνελιθ παραξενεύτηκε, αλλά δεν μίλησε. *Η σιωπή είναι σύνεση.*

Δυο σιγανά γέλια ήχησαν – του Σόνταλιρ και του Άλνεντιρ – και ήταν και τα δύο εφιαλτικά, κάνοντας πάλι ένα ρίγος να διατρέξει τη ράχη της σαν παγωμένο νερό.

«Ελάτε,» είπε ο κουκουλοφόρος μάγος, περνώντας μπροστά από την Έρνελιθ και δίπλα από τον Σόνταλιρ.

Οι τρεις τους τον ακολούθησαν.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Έρνελιθ. Και: «Προσπαθούμε πάλι να καταλάβουμε την πόλη; Έχει η Βασίλισσα στείλει κι άλλους εδώ;» Βάδιζαν μέσα σ'ένα πέρασμα.

Κατέβαιναν μια στριφτή σκάλα τώρα.

«Η Βασίλισσα μάς εγκατέλειψε, Έρνελιθ,» είπε ο Σόνταλιρ. «Και εσένα και εμένα και όλους μας. Μας άφησε στα χέρια των εχθρών μας. Αλλά έχουμε έναν σύμμαχο εδώ, που είναι ισχυρότερος από κάθε άλλο...»

Η Έρνελιθ τον περίμενε να συνεχίσει, να εξηγήσει. Αλλά εκείνος δεν συνέχισε.

«Δε μπορείς να πας εκεί μόνη σου, Χάνκαθιρ· είναι παγίδα,» είπε ο Βέλερντιν. «Πέρα από κάθε αμφιβολία, *είναι παγίδα.*»

Η Κόμισσα των Σκιών τούς είχε συγκεντρώσει στο καθιστικό των διαμερισμάτων της: τον Βέλερντιν, τον Νάσαλθιρ, την Αρκάλθα, τον Ριλάθιρ, τη Ζιρίνα, τον Έλβεντιρ ωλ Ζαλτάρεμ, και τον Κίλβονουρ αλ Φέντεπαβ. Τους είχε μόλις πει για την εξαφάνιση των αιχμαλώτων και για το μήνυμα των Σκοτεινών Ακόλουθων. (Ο Νάσαλθιρ, βέβαια, ήδη τα ήξερε, αλλά τα είχε ακούσει μαζί με τους άλλους.)

«Τι παγίδα μπορεί να είναι;» ρώτησε η Χάνκαθιρ τον σύζυγό της. «Αν με ήθελαν νεκρή, ή αν ήθελαν να με κλέψουν κι εμένα, έχω την αίσθηση ότι μπορούσαν να το κάνουν ούτως ή άλλως—»

«Το σκέφτεσαι σοβαρά, λοιπόν, να πας εκεί; Μα τον Νούρκας—!»

«Άκουσέ με, Βέλερντιν: Δεν μπορούμε να φύγουμε από την Όσβε-
λακ χωρίς τους αιχμαλώτους. Ο Βόνεμιρ και η Ήλναϊθ μάς χρειάζο-
νται για να σώσουμε τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ από—»

«Και είναι αυτός λόγος για να διακινδυνέψεις τη ζωή σου; Τι θα γί-
νει αν χάσουμε εσένα, Χάνκαθιρ;»

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ, επιπλέον, χρειάζεται την Έρνελιθ ωλ
Ζαλτάρεμ αν είναι να καταφέρει να κάνει τον οίκο της να μας—»

«Και σε ξαναρωτάω, αγάπη μου: *τι θα γίνει αν χάσουμε εσένα*, μα
τους θεούς;»

«Κι εγώ σου ξαναλέω, αγάπη μου: οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, αν ήθε-
λαν να με σκοτώσουν ή να με κλέψουν, μπορούσαν να το είχαν κάνει.
Το απέδειξαν αυτό, κλέβοντας τους αιχμαλώτους μας—»

«Ο μπαμπάς έχει δίκιο, μητέρα,» είπε ο Νάσαλθιρ. «Δε μπορείς να
πας. Όχι μόνη σου, τουλάχιστον.»

Η Αρκάλθα ρώτησε: «Δε γίνεται να τους εντοπίσουμε, κάπως, με
μαγεία; Και να στείλουμε ανθρώπους να πάνε να τους πάρουν;»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε. «Ο Βέρδαλιρ'χοκ γνωρίζει το Ξόρκι Ανι-
χνεύσεως· ίσως μπορούσε να προσπαθήσει. Αν και δε νομίζω να έχει
κανένα αποτέλεσμα αν τους κρατάνε εκεί κάτω. Η Σιράλια'χοκ είχε
προβλήματα εκεί. Υπάρχει μια... δύναμη. Η δύναμη του ίδιου του Πα-
ντοβόρου Σκότους, λέει ο Πρίγκιπας μας.»

«Ας το δοκιμάσουμε, τουλάχιστον,» πρότεινε ο Βέλερντιν.

«Ακόμα κι αν ο Βέρδαλιρ τούς εντοπίσει—»

«Ας το δοκιμάσουμε, Χάνκαθιρ,» επέμεινε ο σύζυγός της.

Έτσι, κάλεσαν τηλεπικοινωνιακά τον Βέρδαλιρ'χοκ στο καθιστικό
των διαμερισμάτων τους, και ο μάγος ήρθε χωρίς τα Μάτια του Δά-
σους, τον εκπαιδευμένο δασογέρακά του.

«Τι θα επιθυμούσατε από εμένα, Αρχόντισσά μου;»

«Μίλησες με τον Θάλβακιρ'λι;»

«Μόλις. Μου είπε για την εξαφάνιση των αιχμαλώτων...»

«Μπορείς να τους εντοπίσεις με Ξόρκι Ανιχνεύσεως;»

«Μπορώ να προσπαθήσω. Θυμάμαι αρκετά καλά τις όψεις τους. Ει-
δικά του Βόνεμιρ και της Έρνελιθ.»

«Κάνε το.»

Ο Βέρδαλιρ'χοκ άρθρωσε μυστηριακά λόγια ενώ εστίαζε το βλέμμα του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ραβδί του.

Η σιγή του Σιλίσβας βασιλέψε μες στο δωμάτιο, όπου άλλοι κάθονταν άλλοι στέκονταν. Η Χάνκαθιρ ήταν από τους καθισμένους, με μια κούπα κρασί Χαρνώθιων δασών στο χέρι. Ο Βέλερντιν ήταν από τους όρθιους, μ'ένα αναμμένο τσιγάρο στο δικό του χέρι.

Ύστερα από λίγο, ο Βέρδαλιρ'χοκ υποτονθόρυσε ξανά μυστηριακά λόγια, και οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του φωσφόρισαν έντονα—

Ο μάγος κραύγασε, παραπατώντας, κρατώντας το κεφάλι του με το ένα χέρι.

Η Χάνκαθιρ πετάχτηκε όρθια. «Τι είναι, Βέρδαλιρ;» Αν και φοβόταν πως γνώριζε τι ήταν. «Είσαι καλά;»

«Ναι... Δεν ξέρω τι ακριβώς συνέβη, *νιρλίσα*. Μια τρομερή *βοή*... μέσα στο μυαλό μου. Προσπαθούσα να βρω τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν...»

«Αυτό που ανέφερε κι η Σιράλια.» Και προς τους άλλους: «Σας το είπα: τέτοιες μαγείες δεν πίνουν εκεί κάτω. Είναι η δύναμη του Σκοταδιού. Από παλιά ήταν εκεί. Από πολύ παλιά.

»Αλλά, ακόμα κι αν ο Βέρδαλιρ μπορούσε να τους εντοπίσει, πώς θα φτάναμε σ'αυτούς μέσα από τα λαβυρινθώδη περάσματα; Και δεν θα υπήρχε κίνδυνος να τους σκοτώσουν προτού φτάσουμε;»

«Υπάρχει κίνδυνος να σκοτώσουν *εσένα*, Χάνκαθιρ, αν πας να τους συναντήσεις!» είπε ο Βέλερντιν.

«Δε νομίζω ότι αυτός είναι ο σκοπός τους, και σου εξήγησα γιατί—»

«Ποιος είναι ο σκοπός τους, τότε; Γιατί σου ζητάνε να πας μόνη;»

«Θέλουν να συζητήσουμε. Το γράφει και το μήνυμά τους.» Το έπιασε από το τραπέζι. «Γράφει» — το διάβασε — «“Ελα να μας συναντήσεις για να μιλήσουμε.” Και πιο πριν: “το Σκοτάδι επιδιώκει καλή συνεργασία μαζί σου όπως και με τους προγόνους σου.”»

«Τι καλή συνεργασία; Δε βγάζει κανένα νόημα αυτό, μα τον Νούρκας!»

Η Χάνκαθιρ τού είπε ξανά για όσα είχε διαβάσει στα βιβλία με τις παλιές ιστορίες. Του θύμιζε, επιπλέον, όσα τούς είχε πει η αδελφή του, η Κέσριμιθ αλ Λόσινταβ (η οποία τώρα ήταν πέρα από τα ανατολικά τείχη της πόλης, με τους μαχητές από τα Δυτικά Έλη), για ό,τι συνέβαινε κάποτε με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους και τους βαλτομερίτες.

«Πού θέλεις να καταλήξεις, αδελφή μου;» ρώτησε η Αρκάλα. «Ότι πρέπει τώρα κι εσύ να συνεργαστείς μαζί τους όπως συνεργαζόταν η Παλιά Κυρά, η Πρώτη Αρχόντισσα;»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε, καθίζοντας στην καρέκλα της ξανά. «Αυτό νομίζω ότι θέλουν.»

«Και θα τους κάνεις τη χάρη;» είπε ο Βέλερντιν.

«Δεν ξέρω... αλλά, μιλώντας μαζί τους, ίσως καταφέρω κάπως να πάρω πίσω τους αιχμαλώτους. Είναι σημαντικοί αιχμάλωτοι, Βέλερντιν. Δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε για Βορσίραθ χωρίς αυτούς.»

«Δεν μπορούμε να μην ξεκινήσουμε για Βορσίραθ ούτως ή άλλως, αγάπη μου,» διαφώνησε εκείνος. «Ο Πρίγκιπας είναι ήδη εκεί, διακινδυνεύοντας τη ζωή του παράλογα κι αυτός, κατά τη γνώμη μου. Και το φουσατό του Θανατογέννητου πλησιάζει την πόλη – και η κόρη μας είναι μαζί του, μην ξεχνάς!» Ο Βέλερντιν δεν ήθελε ν'αφήσει τη Ζαφειρία να πάει εκεί, και είχε θυμώσει και με εκείνη και με τη Χάνκαθιρ για την απόφασή τους.

«Και τι θα γίνει με τη Λοτρίνθα; Θα την εγκαταλείψουμε στα χέρια τους;»

«Θα βρούμε άλλο τρόπο να τη σώσουμε—»

«Δεν υπάρχει άλλος—»

«Ίσως ο Πρίγκιπας να κάνει κάτι· έχει δυνάμεις αδιανόητες, και το έχει αποδειξει.»

«Δεν είπε, όμως, ότι μπορεί να τη σώσει.»

«Όπως και νάχει, αγάπη μου, δεν είναι καλή ιδέα να πας να συναντήσεις μόνη σου τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Το ξέρεις ότι είναι απρόβλεπτοι και ότι κανείς δεν γνωρίζει τι σκέφτονται – είναι τρελοί. Δες ότι αν ήθελαν να σε σκοτώσουν θα το είχαν κάνει ήδη· αλλά εγώ σου θυμίζω το παλιό γνωμικό: *Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού.*»

Η Ζιρίνα άρχισε ξαφνικά να κλαίει, καθισμένη στη γωνία του καναπέ, κοντά στον Κίλβονουρ αλ Φέντεπαβ, ο οποίος τώρα άγγιξε τον ώμο της, λέγοντας: «*Νιρλίσα*, είσαι καλά;»

«Τι συμβαίνει, Ζιρίνα;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

Η Ζιρίνα σκούπισε τα μάτια της με τα δάχτυλά της. «Με συγχωρείς, Αρχόντισσά μου. Δε νομίζω ότι με χρειαζέστε άλλο.» Σηκώθηκε όρθια. «Θα φύγω.»

«Στάσου λίγο,» είπε η Χάνκαθιρ καθώς κι εκείνη ορθωνόταν. «*Τι συμβαίνει*, μα τον Νούρκας;»

«...Ο Άνφιρ. Απλώς... στο μυαλό μου είναι ο Άνφιρ, που κι αυτός τώρα είναι από τους “καταβροχθισμένους του Σκοταδιού”, και δε μπορώ να κάνω τίποτα για να τον σώσω. Κανονικά, εγώ θα έπρεπε να πάω να τους συναντήσω!»

«Όχι,» της είπε ο Βέλερντιν, σταθερά. «Ούτε εσύ ούτε κανένας, νιρλίσα. Είναι παγίδα. Εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι αυτό που είχαμε εξαρχής σχεδιάσει: να προελάσουμε προς Βορσίραθ. Ο στρατός μας είναι έτοιμος· μπορούμε να ξεκινήσουμε.»

«Όχι χωρίς τους αιχμαλώτους, Βέλερντιν,» επέμεινε η Χάνκαθιρ. «Εκτός των άλλων, και η ανιψιά του Άρχοντα Έλβεντιρ» – τον έδειξε με το βλέμμα της εκεί όπου καθόταν, μόνος του, σε μια πολυθρόνα – «είναι ανάμεσά τους.»

«Δε θα σε κατηγορούσα αν την άφηνες στους Σκοτεινούς Ακόλουθους, νιρλίσα,» είπε εκείνος, με βαριά φωνή και όψη που έδειχνε ότι, παρά τα οργισμένα λόγια που είχε πει πολλές φορές για την Έρνελιθ, τώρα φοβόταν γι’ αυτήν. Φοβόταν, γιατί το Σκοτάδι είναι κάτι το απάνθρωπο, και το ίδιο κι όσοι το υπηρετούν. Δεν μπορείς να τους λογαριάσεις για κανονικούς ανθρώπους αλλά, περισσότερο, για δαίμονες. Όλοι το ήξεραν.

«Ωστόσο, δεν θα την εγκαταλείψω,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

Ο Βέλερντιν χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. «Χάνκαθιρ–!»

«Αρκετά! Αν αποφασίσω ότι πρέπει να πάω, θα πάω.»

«Γιατί τότε μας μάζεψες εδώ αν δε σ’ ενδιαφέρει η γνώμη μας;» Οργισμένος. Πολύ.

Και η Χάνκαθιρ τον καταλάβαινε. *Φοβάται ότι θα μας χάσει και τις δυο: και εμένα και τη Ζαφειρία.* «Με ενδιαφέρει η γνώμη σας, και ήθελα να την ακούσω.»

«Η γνώμη μας είναι να μην πας.»

«Ναι,» είπε ο Νάσαλθιρ, «εκτός αν έρθουμε κι εμείς μαζί σου.»

«Συμφωνώ,» ένευσε η Αρκάλθα.

«Κι εγώ,» είπε ο Ριλάθιρ.

Ο Ζιρίνα, έχοντας πάλι καθίσει στην άκρη του καναπέ, έμεινε σιωπηλή. Το ίδιο κι ο Κίλβονουρ, ο Έλβεντιρ, και ο Βέρδαλιρ’χοκ.

«Σας καταλαβαίνω,» είπε η Χάνκαθιρ. «Σας καταλαβαίνω όλους. Αλλά εγώ είμαι η Αρχόντισσα της Όσβελακ, εγώ είμαι η Μητριάρχης των Νασόλντουν. Εγώ πρέπει να πάω να τους συναντήσω. Μόνη μου.»

«Αυτές οι καταραμένες ιστορίες για την Παλιά Κυρά σ'έχουν επηρεάσει!» γρύλισε ο Βέλερντιν, χτυπώντας πάλι τη γροθιά του στο τραπέζι. «Πώς είναι δυνατόν να περιμένεις ότι θα συμφωνήσεις κάτι λογικό με Σκοτεινούς Ακόλουθους, αγάπη μου; Πώς;»

Ο Νάσαλθιρ ψιθύρισε στ'αφτί της Αρκάλθα, που ήταν όρθια σαν κι αυτόν, και η Αρκάλθα κατένευσε.

Τράβηξε το πιστόλι της και σημάδεψε την αδελφή της. «Δε σ'αφήνουμε να πας, Χάνκαθιρ.»

Η Χάνκαθιρ την ατένισε με ξαφνιασμένα μάτια.

Ο Νάσαλθιρ τράβηξε επίσης το πιστόλι του και τη σημάδεψε κι εκείνος. «Το ξέρεις ότι δεν θα σε πυροβολήσουμε, μητέρα· αλλά θα σε χτυπήσουμε με ενέργεια αν χρειαστεί. Δε μπορείς να πας εκεί κάτω.»

«Προσωρινά,» είπε η Αρκάλθα, «παίρνω εγώ τη διοίκηση του Οίκου των Νασόλντ—»

«Τολμάς να το κάνεις αυτό!» φώναξε η Χάνκαθιρ, ακόμα όρθια. Έπιασε το φυλαχτό της κάτω από το φόρεμα γλυκού απογεύματος κι έστειλε τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων εναντίον της αδελφής της, γεμίζοντας το κεφάλι της με παράξενους, εφιαλτικούς ψιθύρους ικανούς να τρελάνουν.

Η Αρκάλθα παραπάτησε, αναφωνώντας, ζαλισμένη.

Ο Ριλάθιρ, έχοντας πεταχτεί όρθιος από την καρέκλα του, την πλησιάζει για να την πιάσει, σε περίπτωση που πήγαινε να πέσει.

Ο Νάσαλθιρ τράβηξε τη σκανδάλη του πιστολιού του και μια ενεργειακή ριπή έτριξε και φωτοβόλησε μες στο δωμάτιο, χτυπώντας τη μητέρα του στο δεξί πόδι.

Η Χάνκαθιρ κραύγασε, πέφτοντας στο χαλί, καθώς ένιωθε να τραντάζεται και να παραλύει από τη μια μεριά. Ο δαίμονάς της μαζεύτηκε πάλι μες στο πρασινολίθινο φυλακτό κάτω απ'το φόρεμα γλυκού απογεύματος.

«Νάσαλθιρ!» φώναξε ο Βέλερντιν, και με δυο μεγάλες δρασκελιές είχε φτάσει τον γιο του και του είχε αρπάξει το χέρι με το πιστόλι, κατεβάζοντάς το, σφίγγοντάς του τον πήχη. «Έχεις τρελαθεί; Τη μητέρα σου; Ούτε η αδελφή σου, παράτολμη καθώς είναι, δε θα τόκανε αυτό! Μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Η Αρκάλθα είχε ήδη συνέλθει από την επίθεση του δαίμονα της Χάνκαθιρ, και είπε ξανά: «Παίρνω προσωρινά τη διοίκηση του Οίκου των Νασόλντ—»

«Σφετερισμός;» γρύλισε ο Βέλερντιν. «Μια τέτοια ώρα;»

«Ακριβώς *επειδή* η ώρα είναι τέτοια, Βέλερντιν! Ξέρεις πόσο αγαπώ τη Χάνκαθιρ, μα τον Νούρκας· γι' αυτό δεν μπορώ να την αφήσω να πάει εκεί κάτω. Είναι πιο σημαντική από εμένα. Θα πάω εγώ να συναντήσω τους Σκοτεινούς Ακόλουθους, να δούμε τι θέλουν—»

Ο Ριλάθιρ έπιασε τον αγκώνα της. «Δε θα σε χάσω τώρα που σε ξαναβρήκα, Αρκάλθα! Σε παρακαλώ — *όχι*. Σκέψου εμένα. Σκέψου τους μικρούς.» Είχαν δυο παιδιά, ο Ριλάθιρ και η Αρκάλθα.

Η όψη της άλλαξε, έχασε για λίγο την αποφασιστικότητά της· ύστερα, την ανάκτησε πάλι. «Επειδή σας σκέφτομαι όλους είναι που πρέπει να πάω.»

«...*Όχι!*» έκρωξε η Χάνκαθιρ καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί από το χάλι.

Ο Βέρδαλιρ'χοκ αμέσως την έπιασε από την αριστερή μασχάλη για να τη βοηθήσει. Το δεξί της πόδι ακόμα δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει.

«Αρκάλθα...» είπε η Χάνκαθιρ καθώς στηριζόταν στον μάγο. «Νάσαλθιρ...»

«Με συγχωρείς, μητέρα—»

«Δεν καταλαβαίνεις...» Τα μάτια της είχαν δακρύσει. «Το ξέρω ότι φοβάσαι για εμένα. Δε σε κατηγορώ. Αλλά... είναι κάποιες σκληρές αποφάσεις που πρέπει να παίρνει η Μητριάρχης των Νασόλντον, Νάσαλθιρ.» Τα δάκρυα κυλούσαν στα μαυρόδερμα μάγουλά της.

«Χάνκαθιρ—» άρχισε η αδελφή της.

«Αρκάλθα, μην το κάνεις αυτό. Θες να διχάσεις τον οίκο μας; Ίσως αυτό να είναι που επιδιώκουν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι!»

Ο Βέλερντιν είπε: «Χάνκαθιρ, Αρκάλθα, ας ξεχάσουμε ότι συνέβη το περιστατικό. Μα τον Χάρλαεθ Βοκ — *ας το ξεχάσουμε.*»

«Συμφωνώ,» είπε ο Ριλάθιρ.

«Και,» συνέχισε ο Βέλερντιν, «ας ξεκινήσουμε για Βορσίραθ. Ας κρατήσουν οι Ακόλουθοι τους σκοτοφαγωμένους ανθρώπους της Σφετερίστριας!»

«*Όχι,*» είπε η Χάνκαθιρ. «Δε θ' αφήσω τους αιχμαλώτους σ' αυτούς.»

«Είσαι χτυπημένη τώρα, αγάπη μου. Έτσι κι αλλιώς, *δεν μπορείς να πας μόνη.*»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε, καταλαβαίνοντας ότι ο Βέλερντιν είχε δίκιο. Αυτή τη στιγμή δεν μπορούσε να αισθανθεί το δεξί της πόδι καθόλου· κι ακόμα κι αν αργότερα μπορούσε να το αισθανθεί, πάλι θα

κούτσαινε για ώρες. «Εξαιτίας σου, Αρκάλθα,» έκανε, οργισμένη ξαφνικά με την αδελφή της, «θα καθυστερήσουμε κι άλλο να ξεκινήσουμε για Βορσίραθ!»

«Θα πάω, τότε, εγώ να συναντήσω τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.»

«Δε θα γίνει τίποτα έτσι! Θέλουν να μιλήσουν *σ'εμένα*. Είναι προφανές. Δεν το καταλαβαίνεις; Δεν το καταλαβαίνετε όλοι σας; Θέλουν να μιλήσουν στην Αρχόντισσα της Όσβελακ. Δε θα δεχτούν κανέναν άλλο.»

«Τι μέρος είναι τούτο; Πού είμαστε;» ρώτησε η Έρνελιθ, αφού την είχαν περάσει μέσα από μια περιοχή αδιάλυτου σκοταδιού σαν αυτό που μπορούσε να δημιουργηθεί μόνο με μαγεία ή με σκοτοβομβίδες, που ήταν σπάνιες στη Μοργκιάνη.

Γύρω της ήταν τώρα μια αρκετά μεγάλη σπηλιά, και άνθρωποι με κουκούλες που έκρυβαν τα πρόσωπά τους. «Ποιοι είστε εσείς;»

«Θα είσαι φιλοξενούμενή μας για λίγο – ή για πολύ. Ανάλογα,» της είπε μια γυναίκα με ψιθυριστή φωνή, σαν ο λαιμός της να είχε κάποιο πρόβλημα ίσως.

«Φιλοξενούμενη; Τι σημαίνει αυτό; Δεν υπηρετείτε τη Βασίλισσα;»

«Η Βασίλισσα,» απάντησε ο Άλνεντιρ, «υπηρετεί εμάς. Χωρίς να το ξέρει.»

Κι ένας άλλος άντρας γέλασε, και κάτι φάνηκε να γυαλίζει μέσα από την κουκούλα του, κάτι σαν λίθος. Μελανόλιθος;

«Είμαι αιχμάλωτή σας;» φώναξε η Έρνελιθ. «*Ποιοι είστε*, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

«Κάθισε,» της είπε ο Σόνταλιρ δείχνοντας το τραπέζι. «Να πιεις κάτι, να ξεκουραστείς.»

«Προδότη! Με ποιους είσαι τώρα; Ή ήσουν μαζί τους εξαρχής; Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Καταλαβαίνουμε ότι, δικαιολογημένα, αισθάνεσαι μπερδεμένη.» Ένας άντρας κατέβασε την κουκούλα του – και η Έρνελιθ τον αναγνώρισε. *Ο αδελφός της Κόμισσας!*

«Εσύ! *Εδώ;*» Και προς τον Σόνταλιρ: «Τι...;»

«Έρνελιθ,» της είπε εκείνος, «δεν ξέρω πολλά για σένα, αλλά ξέρω ότι τόσα χρόνια παλεύεις να αποκαταστήσεις τη φήμη του οίκου σου των Ζαλτάρεμ–»

«Δεν ξέρεις *τίποτα* για εμένα! *Προδότη!*»

«—Και η Βασίλισσα τι έκανε; Σε εγκατέλειψε. Πρώτα, δίχασε τον οίκο σου και, τώρα, σε εγκατέλειψε όταν ηττήθηκες στην Όσβελακ. Της είσαι άχρηστη πλέον.»

Η Έρνελιθ αισθάνθηκε να τρέμει. Δεν ήταν αλήθεια αυτά που έλεγε ο προδότης! Δεν ήταν! Αλλά γιατί της δινόταν η εντύπωση ότι ήταν; Γιατί ένιωθε σαν ένα μαχαίρι να έχει μπηχτεί στο στήθος της;

«Η Βασίλισσα δεν θέλει ο οίκος σου να ανακτήσει ποτέ την παλιά του φήμη,» της είπε η γυναίκα με την ψιθυριστή φωνή, μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας της. «Το ξέρω καλά αυτό, Έρνελιθ· ήμουν εκεί, στην Άσελνταθ, παλιά. Η Βασίλισσα θέλει να σας κρατά σε αβεβαιότητα, για να την υπηρετείτε όπως εσύ, και να σας ανταμείβει χρησιμοποιώντας σας σαν πόνια. Να σας εγκαταλείπει, να σας καταστρέφει.»

«Όχι! Δεν—»

«Το ξέρεις ότι έτσι είναι, Έρνελιθ.»

«Κλείσε το στόμα σου!» Η Έρνελιθ έκανε να της χιμήσει, αλλά ο Σόνταλιρ την άρπαξε από πίσω, με τον πήχη του στον λαιμό της.

Η Έρνελιθ γύρισε το χέρι της και τον γράπωσε από τα χαμηλά, σφίγγοντας.

Ο Σόνταλιρ κραύγασε, παραπάτησε.

Ο Άλνεντιρ άρπαξε την Έρνελιθ απ'τα ξανθά της μαλλιά και την κλότσησε πίσω απ'το γόνατο. Έχασε την ισορροπία της και κατέρρευσε στο έδαφος του σπηλαίου, ουρλιάζοντας σαν εξαγριωμένη λύκαινα.

Κάποιος άλλος την κλότσησε στην κοιλιά, και η Έρνελιθ διπλώθηκε, ξέπνοη.

Η γυναίκα με την ψιθυριστή φωνή είπε: «Οι Ζαλτάρεμ είναι ένας κατεστραμμένος οίκος, και το ξέρεις. Κάνουν ακόμα κακό ο ένας στον άλλο: η “παραφροσύνη του Χάρλαεθ Βοκ” — που λένε αλλού στη Μοργκιάνη για εμάς — τους έχει καταλάβει περισσότερο από οποιουδήποτε αριστοκράτες του Βασιλείου. Οι Ζαλτάρεμ έχουν πραγματικά τρελαθεί! Ποιος από τον οίκο σου σε αγαπά, Έρνελιθ; Ποιος; Αφού όλοι ξέρουν ότι σκότωσες τη μητέρα σου! Τι έχει μείνει, Έρνελιθ; Πες μας — τι πραγματικά έχει μείνει για τους Ζαλτάρεμ πέρα από το δηλητήριο μέσα τους; Τι έχει μείνει για εσένα;»

Η Έρνελιθ έκλαιγε χωρίς ακόμα να μπορεί να αναπνεύσει από το άγριο χτύπημα. Έκλαιγε καθώς αισθανόταν τα ψιθυριστά λόγια της άγνωστης γυναίκας σαν σπαθιές επάνω της. Και πίσω απ'αυτά

άκουγε τα μουγκρητά του Σόνταλιρ και τις κατάρες του· και τώρα τον είδε να πλησιάζει. Αυτός δεν ήταν; Αυτά δεν ήταν τα πόδια του που έρχονταν τρεκλίζοντας ελαφρώς καθώς εκείνη ήταν ακόμα κάτω, στο έδαφος;

Την κλότσησε κατάμουτρα με τη μπότα του, και η Έρνελιθ αισθάνθηκε σαν η Ζαφειρία αλ Νασόλντουν να την είχε ξανασπαθίσει στο πρόσωπο, αισθάνθηκε σαν η ουλή της να άνοιξε, γεύτηκε αίμα, νόμιζε πως ένα δόντι έφυγε απ'το στόμα της...

Το Σκοτάδι την κατάπιε σαν ένα πελώριο πηγάδι να άνοιξε από κάτω της, όπου έπεφτε...

...και έπεφτε...

...και έπεφτε...

Κεφάλαιο 6

Η Σκοτεινή Καρδιά και η Φιλόσκοτη Αρχόντισσα

ε μισή ώρα η παράλυση πέρασε από το δεξί της πόδι, αλλά εξακολουθούσε να το αισθάνεται μουδιασμένο. Ήταν αδύνατον να βαδίζει χωρίς υποστήριξη. Θα έπρεπε, επομένως, να κρατά ραβδί· δεν είχε άλλη επιλογή. Δεν μπορούμε να μην πάει να τους συναντήσει. Δεν μπορούσε να μην προσπαθήσει να πάρει τους αιχμαλώτους από τα χέρια τους. Για χάρη της Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Και για χάρη του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, που πίστευε ότι η Έρνελιθ πιθανώς να αποτελούσε κλειδί για να φέρουν τον Οίκο των Ζαλτάρεμ με το μέρος τους. *Για χάρη της Λοτρίνθα και του Κάλνεντουρ, και για χάρη όλων μας.* Γιατί αυτή η επανάσταση γινόταν, εκτός των άλλων, και για την επιβίωση και την ελευθερία του Οίκου των Νασόλντουν και της Κομητείας της Όσβελακ.

Οι συγγενείς της εξακολουθούσαν να διαφωνούν με τη Χάνκαθιρ, εξακολουθούσαν να μη θέλουν να την αφήσουν να συναντήσει μόνη τους Σκοτεινούς Ακόλουθους· αλλά δεν είχαν επιχειρήσει ξανά να δράσουν βίαια εναντίον της. Και η Αρκάλθα κι ο Νάσαλθιρ έμοιαζαν πραγματικά μετανιωμένοι για ό,τι είχαν κάνει.

Η Χάνκαθιρ δεν ήταν θυμωμένη μαζί τους· κατανοούσε πως είχαν δράσει έτσι επειδή την αγαπούσαν. Αλλά είχαν καταφέρει μονάχα να επιφέρουν περισσότερη καθυστέρηση στην αναχώρηση του στρατεύματος για Βορσίραθ. Γιατί, αλλιώς, η Χάνκαθιρ θα είχε ήδη συναντήσει τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.

Τώρα ήταν στα διαμερίσματά της ακόμα, στο υπνοδωμάτιό της, και το μεσημέρι πλησίαζε καθώς ο Βέλερντιν τη βοηθούσε να ντυθεί μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη που ήταν πλαισιωμένος με αργυρά αγριολούλουδα γεμάτα αγκάθια.

Η Χάνκαθιρ νόμιζε ότι του άρεσε που τη βοηθούσε να βγάλει το φόρεμα γλυκού απογεύματος και να φορέσει γκριζο δερμάτινο παντελόνι εκστρατείας, μαύρη δερμάτινη τουνίκα, και ζώνη νομισμάτων. Επίσης, όμως, αισθανόταν τον θυμό του στα αγγίγματά του, καθώς εκείνη στηριζόταν στο ραβδί της για να στέκεται.

«Μην είσαι θυμωμένος μαζί μου, Βέλερντιν...»

«Δεν είμαι θυμωμένος,» της είπε, και η Χάνκαθιρ ήξερε ότι της έλεγε ψέματα. Την έκλεισε μες στην αγκαλιά του και φίλησε το πλάι του λαιμού της. «Το ξέρω πως κάνεις ό,τι πιστεύεις καλύτερο. Πήγαινε – με τον Νούρκας στο πλευρό σου.»

Η Χάνκαθιρ γύρισε κι άγγιξε τα χείλη του με τα δικά της. Φιλήθηκαν δυνατά, σφίγγοντας ο ένας τον άλλο, ενώ εκείνη άφηνε το ραβδί της να πέσει.

Ο Βέλερντιν τη σήκωσε στα χέρια και την πήγε προς το κρεβάτι, και η Χάνκαθιρ για μια στιγμή νόμιζε ότι τώρα – μια τόσο ακατάλληλη ώρα, μα τους θεούς! – σκόπευε να της κάνει τον έρωτα του Ιουράσκει. Δεν ήταν βέβαιη αν θα έφερνε αντίρρηση, όμως ο Βέλερντιν δεν είχε τελικά αυτό τον σκοπό. Την κάθισε στην άκρη κρεβατιού και τη βοήθησε να βάλει ένα ζευγάρι μπότες ερπετών. Ύστερα, έπιασε το ραβδί της από κάτω και της το έδωσε.

Η Χάνκαθιρ στηρίχτηκε σ' αυτό και ορθώθηκε.

Ο Βέλερντιν έδωσε ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο κι ένα πιστόλι στη ζώνη νομισμάτων της. Έριξε μια κάπα στους ώμους της, γιατί εκεί, στις ανήλιαγες σήραγγες των σκοτολατρών, θα έκανε κρύο. Της έδωσε ακόμα ένα πιστόλι, μικρότερο από το προηγούμενο – αυτό που έλεγαν, στη Μοργκιάνη, κρυφό φονιά – και η Χάνκαθιρ το έκρυψε μες στην τουνίκα της, πιασμένο στον στηθόδεσμό της.

Ο Βέλερντιν της έδωσε και δύο λιγνά στιλέτα που στα Δυτικά Έλη ονόμαζαν δόντια φιδιού.

«Δε νομίζω ότι όλ' αυτά θα χρειαστούν,» είπε η Χάνκαθιρ. «Αν όντως χρειαστούν, τότε... τα πράγματα θα είναι πολύ δύσκολα.»

«Καλύτερα, όμως, να τάχεις μαζί του.» Εξακολουθούσε να κρατά τις λαβές των στιλέτων στραμμένες στη μεριά της, βαστώντας και τις δύο λεπίδες με το ένα χέρι.

Η Χάνκαθιρ δεν ήθελε να τον δυσανεστήσει· πήρε τα δόντια φιδιού και τα έκρυψε μες στα μανίκια της τουνίκας της.

Ο Βέλερντιν της έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Και όπως είπαμε: ανοιχτός.»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. Πάτησε το κουμπί που τον ενεργοποιούσε και τον κρέμασε στο πλάι της ζώνης της, έτσι που το φωτάκι του να είναι καλυμμένο από την τουνίκα και την κάπα της.

Μαζί με τον Βέλερντιν βγήκε απ' τα διαμερίσματά της και συνάντησε τους άλλους που την περίμεναν απέξω: την Αρκάλθα, τον

Νάσαλθιρ, τον Ριλάθιρ, τη Ζιρίνα, και τους υπόλοιπους. Ακόμα και η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ ήταν εδώ. Η Χάνκαθιρ δεν τους μίλησε, δεν χρειαζόταν· είχαν ήδη πει όσα ήταν να πουν.

Κατέβηκαν στα μπουντρούμια του παλατιού ενώ εκείνη στηριζόταν στο ραβδί της για να βαδίζει, αρνούμενη τη βοήθεια του συζύγου της. *Όσο το χρησιμοποιώ τόσο πιο γρήγορα θα ξεμουδιάσει.*

Οι τέσσερις φρουροί που φυλούσαν την κρυφή πόρτα παραμέρισαν. Η Χάνκαθιρ γύρισε τη σωστή πέτρα και ο τοίχος έγειρε, ανοίγοντας.

Κοίταξε τον Βέλερντιν και τους άλλους πάνω απ'τον ώμο της.

Ο σύζυγός της της έγενεψε ενθαρρυντικά. «Ο Νούρκας βαδίζει πλάι σου, νιρλίσα.»

Ο Νάσαλθιρ είπε: «Θα είμαστε εδώ, μαμά. Αν μας χρειαστείς, μην ξεχνάς ότι μόνο ένα κουμπί πρέπει να πατήσεις.» Το κουμπί επάνω στον πομπό της, για να δώσει το σήμα.

«Σας αγαπώ όλους,» τους είπε η Χάνκαθιρ, και βλεφάρισε έντονα για να μη δακρύσει. Αισθάνθηκε τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων να αναδεύεται μες στο φυλαχτό της νιώθοντας την ταραχή της.

Γύρισε απ'την άλλη και πέρασε το κατώφλι της κρυφής πόρτας, στηριζόμενη στο ραβδί της, μπαίνοντας στο βασίλειο του Σκοταδιού που κρυβόταν κάτω από την πόλη της.

Έβγαλε τον φωτόλιθο από την τσέπη της τουνίκας της και τον κράτησε με το ελεύθερό της χέρι. Δεν ήταν η μόνη πηγή φωτός που είχε μαζί της. Στην άλλη τσέπη είχε κι έναν φακό, μήπως της χρειαζόταν.

Φώτισε προς το παρακλάδι της σήραγγας που οδηγούσε στο ανοδικό πέρασμα. Ήταν εδώ, φυσικά, όπως το θυμόταν. Βάδισε, με προσοχή. Αρχίζοντας ν'ανεβαίνει. Δεξιά κι αριστερά της υπήρχαν ανοίγματα που οδηγούσαν σε άλλα περάσματα και σε κελιά. Αρχαία κελιά με αρχαία σκέλεθρα μέσα. Η Χάνκαθιρ δεν φώτισε προς τα εκεί. Λογικά, οι Ακόλουθοι στο κεντρικό πέρασμα πρέπει να τη συναντούσαν.

«Εδώ είμαι!» ανακοίνωσε στο Σκοτάδι, αν και όχι πολύ δυνατά. «Ήρθα! Εδώ είμαι!» Και παραξενεύτηκε αμέσως που είχε σκεφτεί το σκοτάδι γύρω της ως Σκοτάδι με κεφαλαίο σίγμα, ως μια ζωντανή, δαιμονική οντότητα. Τυχαίο; Επειδή ήταν επηρεασμένη από... από όλα; Ή κάτι χειρότερο συνέβαινε; Προτίμησε να το διώξει αυτό απ'τη σκέψη της.

«Εδώ είμαι!» επανέλαβε. «Ήρθα, όπως μου ζητήσατε. Μόνη.»

«Το ξέρουμε, παλιά μου αδελφή.»

Η Χάνκαθιρ στράφηκε. Φώτισε μέσα σ'ένα από τα ανοίγματα. Είδε κάγκελα, ένα κελί, και μέσα του τον Άνφιρ, πλάι σ'ένα αρχαίο σκέλεθρο. Τα κάγκελα ήταν μισάνοιχτα.

«Άνφιρ...» Τον πλησίασε. Στάθηκε έξω απ'τα κάγκελα. «Γιατί; Η Ζιρίνα...» Αισθανόταν κάτι να την πνίγει. «Ο γιος σου. Σε περιμένουν. Γιατί δεν έρχεσαι πίσω σ'εμάς; Όλοι σε αγαπάμε ακόμα.»

Δεν είδε τίποτα να κινείται μέσα στα μάτια του, καμιά αντίδραση, σαν να ήταν σκοτεινοί καθρέφτες, και ρίγησε.

«Να πεις στη Ζιρίνα ότι ο άνθρωπος που ήξερε δεν υπάρχει πλέον.»

«Άνφιρ... γιατί; Είσαι ζωντ—»

«Αρχόντισσα της Όσβελακ» — μια βαριά φωνή από πίσω της — «καλωσόρισες. Χρόνια οι Άγγελοι σε περίμεναν. Πολλά, πολλά χρόνια...»

Οι Άγγελοι; Έτσι δεν τους έλεγαν και στα βιβλία που είχε διαβάσει; Επιπλέον, όπως μιλούσε αυτός — όποιος κι αν ήταν — ήταν σαν να μην αναφερόταν σ'εκείνη συγκεκριμένα αλλά στην Αρχόντισσα της Όσβελακ γενικά. Στην Αρχόντισσα της Όσβελακ ως ιδέα. Τέτοια εντύπωση, τουλάχιστον, της έδινε.

Η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε πάλι ένα ρίγος να τη διατρέχει, καθώς γύριζε να τον αντικρίσει. Ούτε αυτός κρατούσε φως, όπως κι ο αδελφός της· βάδιζε μες στο σκοτάδι· η ακτινοβολία του φωτόλιθου της ήταν που τον φανέρωσε. Ένας άντρας μαυρόδερμος, με γκριζα γένια και ραβδί των Διαλογιστών στο χέρι. Εκείνος που λεγόταν Νίλερβιν'χοκ: η Χάνκαθιρ τον θυμόταν από τότε που ο Κάλνεντουρ, επηρεασμένος από το Παντοβόρο Σκότος, είχε φέρει όλους τους Σκοτεινούς Ακόλουθους για να πολεμήσουν μαζί τους και να καταλάβουν το Παλάτι των Σκιών.

«Πού είναι οι αιχμάλωτοί μου;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Δεν είναι πια αιχμάλωτοί σου, Αρχόντισσα· είναι δικοί μας αιχμάλωτοι.» Πίσω του έβλεπε κι άλλες φιγούρες, ή έκανε λάθος; Κουκουλοφόροι... σαν φαντάσματα.

«Μου γράψατε ότι θα μου τους παραδώσετε αν έρθω να μιλήσουμε.»

«Δε θυμάμαι να το γράψαμε ποτέ αυτό.»

«Μην παίζεις με τις λέξεις, Νίλερβιν'χοκ! Έχεις ήδη κλέψει τον αδελφό μου· τώρα θα κρατήσεις και τους αιχμαλώτους που χρειάζομαι για να πολεμήσω τη Σφετερίστρια; Με ποιον είστ—;»

«Τον αδελφό σου; Ο Άρχοντας Άνφιρ οικειοθελώς είναι ανάμεσά μας, Αρχόντισσα.»

«Τα ψέματά σου—»

«Δε σου λέει ψέματα, Χάνκαθιρ.» Η φωνή του Άνφιρ, πίσω της.

Η Χάνκαθιρ πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να κρατήσει το μυαλό της υπό την κυριαρχία της· γιατί νόμιζε ότι κάτι προσπαθούσε να της το κλέψει κι αυτό. «Κάτι»; Το Σκοτάδι; Η παρουσία που έλεγε ο Πρίγκιπας; Η Χάνκαθιρ επικαλέστηκε τον Σιλίσβας και τον Νούρκας συγχρόνως, σιωπηλά.

«Εντάξει,» είπε, αντικρίζοντας τον Νίλερβιν, μην έχοντας γυρίσει ούτε στιγμή να κοιτάξει τον αδελφό της (*είναι πια αδελφός μου;*), «ας μιλήσουμε. Γιατί με φέρατε εδώ; Γιατί πήρατε τους αιχμαλώτους μου;»

«Η Αρχόντισσα της Όσβελακ, εδώ και χρόνους πολλούς, έχει ξεχάσει τις παλιές συμφωνίες με το Ιερό Σκότος,» αποκρίθηκε ο Νίλερβιν'χοκ. «Αλλά εμείς δεν τις έχουμε ξεχάσει.»

«Σε ποια Αρχόντισσα της Όσβελακ αναφέρεσαι;» γρύλισε η Χάνκαθιρ. «Στην προγιαγιά μου; Γιατί, σίγουρα, η μητέρα μου δεν είχε καμιά συμφωνία μαζί σας!»

«Έχεις δίκιο. Γι'αυτό θέλουμε να σου θυμίσουμε εκείνο που έχεις ήδη ανακαλύψει από μόνη σου: τις παλιές συμφωνίες.»

Ξέρουν ότι διαβάζω τα βιβλία. Πώς το ξέρουν; Με παρακολουθούν; Τόσες κρυφές διόδους μέσα στο παλάτι της για τις οποίες δεν γνώριζε...

«Ανέκαθεν,» συνέχισε ο Νίλερβιν'χοκ, «η Φιλόσκοτη Αρχόντισσα κυβερνούσε επάνω, στο παραπλανητικό φως του Νούρκας, αλλά η δύναμή της και οι σύμμαχοί της ήταν κάτω, στο παντοδύναμο Ιερό Σκότος, το απόλυτο, το αληθές.»

«Οι καιροί αλλάζουν...»

«Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Και, με κάθε μέρα που περνά, το Σκότος γίνεται ολοένα και πιο δυνατό, παντού στο Βασίλειο. Δεν το αισθάνεσαι, Αρχόντισσα;»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς. Μόνο εσύ και οι... *όμοιοί σου* το αισθάνεστε, προφανώς.»

«Θα το αισθανθούν *όλοι*, πολύ σύντομα. Η Σφετερίστρια μάς υπηρετεί, υπηρετεί το Σκότος το Ιερό, δίχως να το γνωρίζει – όπως συχνά συμβαίνει με τους τυφλωμένους από το σφαλερό φως του καταραμένου Νούρκας.»

«Είσαι βλάσφημος και τρελός,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, σταθερά, όχι απότομα, όχι φωνάζοντας. «Πες μου τι ζητάς για να μου επιστρέψεις τους αιχμαλώτους μου.»

«Μην αναφέρεσαι σ'έμένα σαν να είμαι αρχηγός εδώ, γιατί δεν είμαι,» είπε ο Νίλερβιν, χωρίς να δείχνει προσβεβλημένος από τα λόγια της, χωρίς να δείχνει να έχει δώσει την παραμικρή σημασία στις βρισιές της. «Το Ιερό Σκότος είναι που κυβερνά, και που περιμένει—»

«Αρκετά! Πες μου τι ζητάτε.»

«Σου είπα: καλή συνεργασία. Όπως παλιά. Η Φιλόσκοτη Αρχόντισσα κυβερνά στην επιφ—»

«Δεν είμαι “Φιλόσκοτη” Αρχόντισσα.»

«Θα πρέπει να γίνεις, για να έχουμε καλή συνεργασία. Για να είμαστε σύμμαχοι. Δεν έχεις τίποτα να χάσεις από εμάς, Αρχόντισσα. Όπως ποτέ δεν είχες.»

«Τι σημαίνει “συνεργασία”; Τι θα χρειάζεται να κάνω;»

«Προσφορές στο Σκοτάδι, κατά πρώτον.»

«Ανθρωποθυσίες;» Δε μπορούσε να εννοεί τίποτ' άλλο ο σκοτολάτρης, κρίνοντας από τα κείμενα που η Χάνκαθιρ είχε διαβάσει. «Μην περιμένεις ότι εγώ θα κάνω ανθρωποθυσίες!»

«Προσφορές στο Ιερό Σκότος,» επέμεινε ο Νίλερβιν'χοκ. «Μία φορά κάθε μήνα, και δύο φορές στο Τέλος του Φωτός. Όπως παλιά.»

«Μου ζητάς να σας δίνω έναν άνθρωπο κάθε μήνα, μα τον Νούρ-κας;»

«Θα τον οδηγείς εκεί όπου θα σου πούμε και θα τον αφήνεις ελεύθερο, να γνωρίσει το Ιερό Σκότος. Δεν έχει σημασία ποιος θα είναι. Μπορεί να είναι ακόμα και κάποιος κατάδικος, κάποιος κακοποιός. Ενώπιον του Ιερού Σκότους, του Επερχόμενου, του Άφευκτου, είμαστε όλοι ίδιοι, Φιλόσκοτη Αρχόντισσα.»

Η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε να τρέμει. Κατάδικοι; Κακοποιοί; Ακόμα και τέτοιους θα δίσταζε να «προσφέρει». Γιατί, τι θα έκαναν μαζί τους οι Ακόλουθοι; Θα τους σκότωναν, ή... θα τους έπαιρναν στους κόλπους τους;

«Η δύναμη του Σκοταδιού έχει φουντώσει πάλι, Αρχόντισσα. Ο καιρός έχει έρθει. Αν δεν συμφωνήσουμε μαζί σου – αν το ίδιο το Ιερό Σκότος δεν συμφωνήσει μαζί σου – ανομία θα επικρατήσει στους Σύσκιους Τόπους.»

«Μην αναφέρεσαι στην Κομητεία μου έτσι!»

«Ξέρεις, λοιπόν...» Σχεδόν σαν να μονολογούσε.

Γιατί, είχες καμιά αμφιβολία, σκοτοφαγωμένε; Κυριολεκτικά, σκοτοφαγωμένε. «Θέλω τους αιχμαλώτους μου. Τώρα.»

«Δε θα τους κρατήσουμε. Όχι όλους. Έναν μπορείς να τον πάρεις. Για να ξεκινήσει η καλή συνεργασία μας. Και ίσως να πάρεις κι άλλον έναν αργότερα.»

«Έναν; Τους θέλω όλους! Τους *χρειάζομαι* όλους!»

«Η Φιλόσκοτη Αρχόντισσα γνωρίζει ότι πρέπει στο Σκότος το Ιερό να προσφέρει, και το Σκότος το Ιερό σύμμαχός της θα είναι.»

«Θέλω πίσω όλους τους αιχμαλώτους μου,» επανέλαβε η Χάνκαθιρ, ατενίζοντάς τον οργισμένα, ενώ έσφιγγε την κορφή του ραβδιού της μες στη χούφτα της.

«Διάλεξε έναν. Οι άλλοι είναι προσφορές στο Σκοτάδι.»

«Μόλις τώρα δεν έλεγες ότι θα τους πάρω κι αυτούς αργότερα;»

«Είπα ότι *ίσως* να πάρεις *κάποιον* από αυτούς. Απάντησέ μου, Αρχόντισσα, για να ξεκινήσει η παλιά συμφωνία σου με το Ιερό Σκότος: *ποιον θέλεις πίσω*; Και θα τον *έχεις*.»

«Μπορώ να στείλω τους μαχητές μου εδώ μέσα, σ'αυτά τα περάσματα—»

«—και δε θα βρουν τίποτα, να είσαι βέβαιη. Αλλά το Σκοτάδι μάλλον θα βρει αρκετούς από αυτούς.»

Προσπαθούσε να την τρομοκρατήσει, ή υπήρχε κάποια αλήθεια στα λόγια του; Δεν είχε σημασία τώρα, μα τον Νούρκας· η Χάνκαθιρ βιαζόταν. Δεν είχε χρόνο, ούτως ή άλλως, να στείλει μαχητές εδώ για έρευνα.

«Διάλεξε έναν και θα σου τον δώσουμε, παλιά μου αδελφή,» άκουσε τον Άνφιρ να λέει πίσω της.

«Και η συμφωνία της Αρχόντισσας με το Σκοτάδι θα ισχύει ξανά,» πρόσθεσε ο Νίλερβιν'χοκ από μπροστά της.

Η Χάνκαθιρ ξεροκατάπιε. *Να διαλέξω έναν*; Ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρ-νουν ερχόταν αμέσως στο μυαλό της· ήταν ο σημαντικότερος αιχμάλωτος, σίγουρα. Μάλλον. Η Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ δεν μπορεί να ήταν σημαντικότερη από αυτόν. Αλλά ο Πρίγκιπας ήθελε, επίσης, την Έρ-νελιθ ωλ Ζαλτάρεμ...

«Δύο,» είπε η Χάνκαθιρ. «Δύο αιχμαλώτους θα μου δώσετε.»

«Όχι. Για τώρα, έναν.»

Τι να τους απαντούσε; Τι; Αισθανόταν μια *πίεση*, και δεν νόμιζε πως ήταν μόνο μέσα από το μυαλό της, αλλά και έξω από το μυαλό της. *Το Σκοτάδι; Αυτό που έλεγε ο Κάλνεντουρ; Ή είμαι πολύ επηρεασμένη από τα λόγια του Πρίγκιπα κι από τις ιστορίες που διάβαζα*; Ένιωθε ιδρώτας να κυλά μέσα από τα ρούχα της.

«Είσαι διστακτική, Αρχόντισσα. Δεν γνωρίζεις τη δύναμη του Ιερού Σκότους. Μπορεί να έχεις διαβάσει, μα δεν καταλαβαίνεις. Δεν έχεις γνώση όσων είχες γνώση πριν από χρόνους πολλούς—»

«Μη μου μιλάς σαν να είμαι η Πρώτη Αρχόντισσα! Δεν—»

«Είσαι η *συνέχειά της*! Είσαι το ίδιο μ' εκείνη.»

«Όχι· κάνεις λάθος. Εδώ και—»

«Έλα μαζί μας, Αρχόντισσα, και θα καταλάβεις.» Ο Νίλερβιν'χοκ τής έστρεψε την πλάτη και βάδισε. «Έλα...»

Η Χάνκαθιρ έμεινε ακίνητη.

«Ακολούθησέ τον, παλιά μου αδελφή,» είπε ο Άνφιρ πίσω της, σαν φάντασμα του σκοταδιού. (*Γιατί μ' αποκαλεί «παλιά μου αδελφή», μα τον Νούρκας; Γιατί;*) «Είσαι φιλοξενούμενη μας. Είσαι φίλη μας.»

Φιλοξενούμενη... Φίλη... Τι έχεις πάθει, αδελφέ μου; Τι σου έκαναν εδώ κάτω; «Κι αν δεν θέλω να σας ακολουθήσω;» ρώτησε, με δυνατή φωνή.

Ο Νίλερβιν'χοκ έπαψε να βαδίζει αλλά δεν γύρισε να την αντικρίσει. «Τότε, δεν θα ξαναδείς τους αιχμαλώτους σου. Θα γίνουν όλοι προσφορά στο Ιερό Σκότος.»

Η Χάνκαθιρ ξεροκατάπιε πάλι. Δεν μίλησε.

Τον ακολούθησε.

Κι ο κλεμμένος αδελφός της ακολούθησε εκείνη.

Την οδήγησαν μέσα σε σκοτεινά περάσματα και σήραγγες που δεν είχε ιδέα ότι υπήρχαν και δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι είχε περάσει από αυτά την προηγούμενη φορά που είχε περιπλανηθεί στο βασίλειο του Σκότους κάτω από την πόλη της.

Από το πλάι της ζώνης της, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός εξακολουθούσε να λειτουργεί, ανοιχτός, αν και ξεχασμένος από τη Χάνκαθιρ. Εξακολουθούσε να εκπέμπει σήμα...

...αλλά αυτό το σήμα, πολύ σύντομα, δεν έφτανε πλέον στον Βέλερ-ντιν, που κρατούσε τον δικό του πομπό μπροστά του και είχε ακούσει τα λόγια που αντάλλαξε η σύζυγός του με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Όπως επίσης τα είχε ακούσει κι ο Νάσαλθιρ και οι υπόλοιποι γύρω τους.

Τώρα, ο Νάσαλθιρ είπε: «Κάτι έκαναν! Της πήραν τον πομπό· τον έκλεισαν.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο πατέρας του, «δεν τον έκλεισαν. Κάτι θα είχαμε ακούσει – ομιλίες, κάποια πάλη. Το σήμα κάπως μπλοκάρεται. Από τα ίδια τα υπόγεια, μάλλον.»

Η Αρκάλθα είπε: «Βέρδαλιρ!» και στράφηκε στον μάγο. «Μπορείς να βρεις την αδελφή μου;»

Εκείνος το δοκίμασε, κάνοντας Ξόρκι Ανιχνεύσεως και κοιτάζοντας τα μικροσκοπικά κάτοπτρα πάνω στο ραβδί του. Χωρίς κανένα αποτέλεσμα, όμως. «Κάτι την κρύβει,» είπε, «όπως κάτι έκρυβε και τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνου. Το ίδιο πράγμα ακριβώς. Αν προσπαθήσω περισσότερο, θα με χτυπήσει όπως και την προηγούμενη φορά.»

«Πάμε μέσα!» τους προέτρεψε ο Νάσαλθιρ. «Τι καθόμαστε;»

Ο Βέλερντιν έπιασε τον γιο του από τον ώμο προτού εκείνος περάσει το κατώφλι της κρυφής πόρτας. «Περίμενε. Δεν είναι βέβαιο ότι θα τη βρούμε έτσι. Καθόλου βέβαιο. Ίσως, μάλιστα, να τη βάλουμε και σε κίνδυνο.»

«Μα, δεν άκουσες; *Κάπου την πηγαίνουν*, πατέρα. Σαν... σαν να την έχουν αιχμαλωτίσει.»

«Εμένα δεν μου φάνηκε με αιχμαλωσία. Η Χάνκαθιρ οικειοθελώς τούς ακολούθησε. Ας περιμένουμε. Αλλιώς, μπορεί να κάνουμε τα πράγματα χειρότερα.»

Η Αρκάλθα συμφώνησε. «Ναι, ας περιμένουμε.»

Και ο Ριλάθιρ κατένευσε, συμφωνώντας επίσης.

Η Ζιρίνα ήταν σιωπηλή κι ακίνητη σαν σκιά. Ο Βέλερντιν την κοίταξε με τις άκριες των ματιών του, κι αναρωτήθηκε τι να είχε αισθανθεί όταν άκουσε, από τον πομπό του, τον Άνφιρ να μιλά έτσι για εκείνη:

Να πεις στη Ζιρίνα ότι ο άνθρωπος που ήξερε δεν υπάρχει πλέον...

Μα τον Νούρκας, ο αδελφός της γυναίκας του Βέλερντιν πρέπει πραγματικά να είχε τρελαθεί μαζί μ'αυτούς τους σκοτολάτρες!

«Στους αιχμαλώτους με πηγαίνετε;» ρώτησε η Χάνκαθιρ στηριζόμενη στο ραβδί της καθώς βάδιζε ανάμεσα στους Σκοτεινούς Ακόλουθους – σκιερές φιγούρες, κουκουλωμένες, σαν φαντάσματα του υπόγειου κόσμου – ακόμα κι ο ίδιος ο αδελφός της.

«Πρώτα, Αρχόντισσα, πρέπει ν'αντικρίσεις κάτι,» αποκρίθηκε ο Νίλερβιν'χοκ, «για να πάψεις να έχεις αμφιβολίες για όσα σου λέγαμε. Για τη δύναμη του Ιερού Σκότους που φουντώνει σαν πυρκαγιά που σβήνει το ψευδές, παραπλανητικό φως του καταραμένου Νούρκας.

Όταν το έχεις συνειδητοποιήσει αυτό, θα καταλάβεις και γιατί η παλιά συμφωνία πρέπει να ανανεωθεί.»

«Αν νομίζεις ότι θα με *μεταμορφώσεις* κι εμένα σαν τον Άνφιρ, κάνεις λάθος! Δε θα γίνω μέλος της θρησκείας σας, Νίλερβιν'χοκ, όσο κι αν προσπαθήσετε.»

«Δε χρειάζεται να γίνεις “μέλος της θρησκείας μας”. Δεν είμαστε καν “θρησκεία”. Όχι με τη συνηθισμένη έννοια.»

«Είμαστε μια αλήθεια,» είπε κάποιος άλλος.

«Είμαστε,» πρόσθεσε μια γυναικεία, ψιθυριστή φωνή, «η *μόνη* αλήθεια.»

«Είμαστε,» είπε ο Άνφιρ πίσω από τη Χάνκαθιρ, «εκείνοι που έχουν δει τι μένει όταν πέσει η παραίσθηση του παραπλανητικού φωτός του Νούρκας.»

Μιλούσαν σαν τρελοί, όλοι τους! Ακόμα κι ο αδελφός της. Κι αυτό το τελευταίο ήταν σαν λεπίδα στην καρδιά της Χάνκαθιρ· γιατί της έκλεβε την ελπίδα ότι ίσως μπορούσε να τον σώσει από τα χέρια τους. Πώς μπορείς να σώσεις κάποιον που καταφανώς *δεν θέλει* να σωθεί;

Δεν τους μίλησε άλλο. Δεν είχε νόημα η συζήτηση μαζί τους. *Η σιωπή είναι σύνεση*. Προσευχόταν μόνο στον Νούρκας, και είχε τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στο μυαλό της συγχρόνως. Τι άλλο μπορούσε να την προστατέψει απ'το Σκοτάδι;

Φοβόταν. Ναι, δεν ήθελε να μην παραδεχτεί ότι φοβόταν. Ήξερε πως εκείνο που έχει σημασία είναι να *αγνοείς* τον φόβο σου, και τότε ο φόβος φεύγει φοβισμένος.

Καθώς βάδιζε ανάμεσα στους Σκοτεινούς Ακόλουθους μέσα στις σκοτεινές σήραγγες και τις σπηλιές, άρχισε να αισθάνεται κάτι το... βαρύ γύρω της. Ήταν ο αέρας; Όχι, δεν ήταν κάτι το φυσικό ακριβώς. Ήταν, περισσότερο, κάτι που αντιλαμβανόταν με το μυαλό της. Και ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων το καταλάβαινε επίσης· η Χάνκαθιρ τον ένιωθε πολύ ανήσυχο μες στο φυλαχτό της.

Είναι το Σκοτάδι. Είναι η παρουσία του Παντοβόρου Σκότους, που έλεγε ο Πρίγκιπας. Αλλά εμένα δεν μπορεί να με επηρεάσει όπως εκείνον... έτσι δεν είναι; Δεν μπορεί. Δεν μπορεί.

Προσευχόταν στον Νούρκας, και είχε τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στον νου της.

Νόμιζε ότι κατέβαιναν... και κατέβαιναν... και κατέβαιναν... Ότι όλες οι σήραγγες ήταν καθοδικές.

Ένα βουητό άρχισε σταδιακά να γεμίζει το κεφάλι της σαν τραγούδι που βγαίνει από διαβολικό όνειρο. Η Χάνκαθιρ είχε την εντύπωση πως αν τώρα κάποιος μιλούσε δεν θα τον άκουγε.

Αλλά το δοκίμασε. «Τι είναι αυτό;» ρώτησε, περισσότερο για να δει αν η ίδια της η φωνή θα ερχόταν στ'αφτιά της – και, όντως, ερχόταν, αν και η παράξενη βοή δεν είχε πάψει.

«Ποιο;» είπε ο Νίλερβιν'χοκ, και η Χάνκαθιρ τον άκουσε κι εκείνον. Το βουητό ήταν σαν να βρισκόταν *πίσω από οποιονδήποτε άλλο ήχο*, μια συνεχής βαβούρα, μια δαιμονική μουσική, στο υπόβαθρο της νόησης.

«Αυτό που ακούμε.»

«Το Ιερό Τραγούδι. Το Μουρμουρητό του Σκοταδιού. Δεν είμαστε μακριά τώρα, Φιλόσκοτη Αρχόντισσα. Και μη νομίζεις ότι οδηγούμε πολλούς εδώ. Δεν είναι καν *έτοιμοι* όλοι να έρθουν εδώ.»

«Τι *είναι* εδώ;»

«Θα δεις χωρίς να βλέπεις. Φτάνουμε...»

Ο Άναρθρος Ψίθυρος των Σκοτεινών Δέντρων ήταν τρομοκρατημένος μες στο φυλαχτό της· η Χάνκαθιρ το αισθανόταν.

Το βουητό γινόταν ολοένα και δυνατότερο, απειλώντας να κλέψει κάθε σκέψη της, να καταλάβει κάθε γωνιά του μυαλού της.

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι σύντομα παραμέρισαν από μπροστά της σαν παραπέτασμα που ανοίγει, και στο φως του φωτόλιθου της η Χάνκαθιρ αντίκρισε ένα άνοιγμα. Το άνοιγμα κάποιας φυσικής σπηλιάς, προφανώς· αλλά μέσα του δεν μπορεί να ήταν τίποτα το... φυσικό; κανονικό; συνηθισμένο; φιλικό προς τον άνθρωπο; Μέσα του ήταν ένα σκοτάδι που δεν άφηνε το φως να περάσει, όμως η Χάνκαθιρ ήταν βέβαιη πως δεν ήταν τεχνητά φτιαγμένο όπως με σκοτοβομβίδα ή Μαγγανεία Συσκοτίσεως (σπάνια και τα δύο στη Μοργκιάνη). Ήταν μια φυσική *ανυπαρξία φωτός*. Ήταν σαν η διάσταση της Μοργκιάνης εδώ να... να είχε κάπως *διαστραφεί*, ή... τρυπήσει, ίσως. Η Χάνκαθιρ αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να καταλάβει τίποτα περισσότερο αν ήταν του τάγματος των Ερευνητών. Αναρωτήθηκε, επίσης, τι ξόρκι να χρησιμοποιήσει τώρα για να κατανοήσει αυτό το... φαινόμενο; Ήταν φαινόμενο; Και συνειδητοποίησε ότι *δεν θα μπορούσε* να κάνει μαγεία ακόμα κι αν ήθελε. Αποκλείεται να κατάφερνε να αυτοσυγκεντρωθεί αρκετά, με τούτη τη βοή μες στο κεφάλι της. Μόνο αν ήταν του τάγματος των Διαλογιστών, ίσως. *Ίσως*.

Θυμήθηκε, όμως, τις ιστορίες που είχε διαβάσει στα κείμενα. Τις ιστορίες από τους Σύσκιους Τόπους, οι οποίες μιλούσαν για τις δοξασίες των κατοίκων, που νόμιζαν ότι το Πεινασμένο Σκοτάδι ήταν «κάτω από τα πόδια τους» και μπορεί να ανέβαινε για να τους κατασπαράξει...

Η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. *Αυτό; Αυτό είναι;*

«Πλησίασε την Ιερή Παρουσία, Αρχόντισσα,» είπε ο Νίλερβιν'χοκ, μια φωνή από κάπου στα δεξιά της, «και όλα θα σου φανερωθούν.»

Η Χάνκαθιρ αισθανόταν τον λαιμό της κολλημένο και το σώμα της κοκαλωμένο.

«Πλησίασε, Αρχόντισσα,» επέμεινε ο Νίλερβιν'χοκ.

Προς τα εδώ ώθησαν και τον Άνφιρ; αναρωτήθηκε η Χάνκαθιρ. *Έτσι διέστρεψαν το μυαλό του; Έτσι τον έκαναν σαν αυτούς;* «Δε θα με κάνετε σαν εσάς – σ'το είπα!» Στράφηκε για ν'αντικρίσει τον Νίλερβιν'χοκ—

—και δεν μπορούσε να τον ξεχωρίσει ανάμεσα στις κουκουλωμένες μορφές.

Κάποιος άλλος είπε: «Δεν διατρέχεις τέτοιο... κίνδυνο, Αρχόντισσα.» Και κάτι γυάλισε μέσα απ'την κουκούλα του, σαν μελανολίθινο μάτι. Ο Ακόλουθος που ονομαζόταν Μέμντουρ; Αυτός πρέπει να ήταν.

«Γιατί δεν με πάτε στους αιχμαλώτους, ώστε να ολοκληρωθεί η συνάντησή μας; Τι νόημα έχει αυτό;»

«Πλησίασε,» επέμεινε ο Νίλερβιν'χοκ, «και θα καταλάβεις.» Τώρα τον είχε εντοπίσει πάλι ανάμεσα στους υπόλοιπους. Κρατούσε ραβδί, εκτός των άλλων. Πώς τον είχε χάσει πριν;

Η Χάνκαθιρ πήρε μια βαθιά ανάσα καθώς στρεφόταν ξανά στο άνοιγμα. Έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του. Φτάνοντας κοντά του. Νιώθοντας ότι το *βουητό* ερχόταν από εκεί. Η ακτινοβολία του φωτόλιθου της δεν περνούσε μέσα. Και η Χάνκαθιρ, κάπως, αντιλαμβανόταν ότι *δεν υπήρχε τίποτα μέσα* για να φωτίσει.

Το σώμα της έτρεμε. Ίσως να χρειαζόταν το ραβδί της τώρα ακόμα κι αν το δεξί της πόδι λειτουργούσε κανονικά.

Η Χάνκαθιρ στάθηκε μπροστά στο κατώφλι του Σκοταδιού, και ήταν σαν η ανάσα του να χάιδεψε το πρόσωπό της, παγερή και απόκοσμη, απάνθρωπη, κάτι χειρότερο από τον θάνατο, κάτι αρχαιότερο

από το φως, κάτι σοφότερο από την παραφροσύνη, κάτι τόσο πεινασμένο που τίποτα δεν μπορεί να το χορτάσει...

Η Χάνκαθιρ κατάλαβε τι φοβόνταν κάποτε οι κάτοικοι των Σύσκιων Τόπων. Δεν ήξερε πώς ήξεραν για τούτη την παρουσία εδώ κάτω, αλλά αυτό ήταν σίγουρα που φοβόνταν. Αυτό ήταν που ήθελαν να εξευμενίζουν. Υπήρχε πράγματι κίνδυνος να ανεβεί στην επιφάνεια και να τους κατασπαράξει;

Οι λογικοί συλλογισμοί της παρασύρθηκαν από το τρομερό βουητό, διασκορπίστηκαν. Ήδη δυσκολευόταν πολύ να επιβάλλει μια τάξη στη σκέψη της, και τώρα πλέον αυτό είχε γίνει σχεδόν αδύνατον. Μόνο η *ΒΟΗ* υπήρχε. Το εκκωφαντικό Μουρμουρητό του Σκοταδιού.

Μια παλλόμενη παρουσία... ένα κέντρο;... σαν καρδιά;... Εδώ, κάτω από την Κομητεία της, κάτω από την πόλη της, ήταν η Καρδιά του Σκότους;

Η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε να χάνεται μέσα σ'ένα εφιαλτικό όνειρο όπου μιλούσε με ανθρώπους άγνωστους· όπου οι χώροι γύρω της ήταν ανέγνωροι αλλά νόμιζε ότι θα έπρεπε να τους γνωρίζει· όπου διέταζε να δοθούν άνθρωποι στο Σκοτάδι, ως προσφορές· όπου οι Άγγελοι του Επερχόμενου (*Άγγελοι του Επερχόμενου*;) τη βοηθούσαν σε διάφορες δουλειές της, αλλά πάντα οι σκέψεις τους ακατανόητες ήταν – σαν δαίμονες...

Η Χάνκαθιρ νόμιζε ότι δεν ήταν ο εαυτός της αλλά κάτι συνδεδεμένο με τον εαυτό της. Θυμήθηκε γιατί και πώς είχε γίνει η παλιά συμφωνία με τους Αγγέλους του Επερχόμενου (*Αγγέλους του Επερχόμενου*; – τι ονομασία ήταν αυτή; πώς της είχε έρθει στο μυαλό; – η *ΒΟΗ* κατέπνιξε τα ερωτηματικά), κατάλαβε την αναγκαιότητά της τότε... και μετά... και μετά... μέχρι που ξεχάστηκε καθώς ο χρόνος κυλούσε... Οι Άγγελοι δεν έρχονταν πλέον· δεν ήξερε καν για την ύπαρξή τους. Μόνο φήμες κυκλοφορούσαν γι'αυτούς, μα κανείς δεν τους γνώριζε με το σωστό όνομά τους...

Οι καιροί παρέρχονταν... και τώρα η Χάνκαθιρ αισθάνθηκε να φουρτώνει μια δύναμη που είχε εξασθενήσει. Από εδώ, από την Καρδιά του Σκότους, αισθάνθηκε τη δύναμή του να αυξάνεται προς κάθε κατεύθυνση. Ή, μάλλον, από κάθε κατεύθυνση. Ήταν σαν η Χάνκαθιρ να στεκόταν πλάι σ'ένα πληροφοριακό κέντρο το οποίο αντλούσε πληροφορίες από τον γύρω χώρο. Και ο γύρω χώρος ήταν ολάκερο το Βασίλειο της Χάρνωθ.

Το Παντοβόρο Σκότος είχε δυναμώσει παντού στο Βασίλειο – ο Νίλερβιν'χοκ έλεγε αλήθεια. Η Χάνκαθιρ δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει πλέον· το *αντιλαμβανόταν*, από μόνη της. Δεν υπήρχαν αμφιβολίες στο μυαλό της· είχαν πετάξει μαζί με τους λογικούς συλλογισμούς της.

Το Πεινασμένο Σκοτάδι *τρεφόταν* και δυνάμωνε. Τρεφόταν από γεγονότα που είχαν διαδραματιστεί στο παραπλανητικό (*παραπλανητικό*;) φως του καταραμένου Νούρκας (*καταραμένου*;;).

Μια ισορροπία είχε διαταραχτεί... Μια πλάστιγγα είχε γείρει...

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ τρυπώντας τη ΒΟΗ. *Οι ενέργειές της... Τόσο μίσος και πόνος και έχθρα και φόβος και απόγνωση στο Βασίλειο... Το Παντοβόρο Σκότος έχει δυναμώσει–*

Και εκείνη, η Φιλόσκοτη Αρχόντισσα της Όσβελακ, όφειλε να το εξευμενίσει, όπως παλιά–

Με μια κραυγή, η Χάνκαθιρ τινάχτηκε πίσω, παραπάτησε, κι έπεσε στο σκληρό, πετρώδες έδαφος.

Δύο σταθερά αντρικά χέρια τη βοήθησαν να σηκωθεί· αλλά όχι τα χέρια του Άνφιρ: ήταν σίγουρη.

«Είσαι καλά, Αρχόντισσα;» ρώτησε μια φωνή, και η Χάνκαθιρ είδε δυο γκρίζα μάτια να γυαλίζουν μέσα από την κουκούλα. Ο Ακόλουθος που ονομαζόταν Άλνεντιρ.

«Ναι.» Η Χάνκαθιρ έστρεψε πάλι το βλέμμα της προς το Στόμα του Σκότους (κάπως – δεν ήξερε πώς – γνώριζε ότι έτσι ονομαζόταν αυτό το άνοιγμα), σφίγγοντας στο χέρι της τον φωτόλιθό της που η ακτινοβολία του δεν μπορούσε να περάσει από εκεί. *Ούτε εγώ πέρασα. Ούτε εγώ μπήκα. Απλώς στο κατώφλι στάθηκα, και... και... Τι θα γινόταν, άραγε, αν είχε μπει εκεί μέσα, μα τον Νούρκας; Θα είχε επιβιώσει;*

Σαν να ήξερε τις σκέψεις της, ο Άλνεντιρ είπε: «Κανείς μας δεν έχει μπει μέσα στο Στόμα του Σκότους, Αρχόντισσα. Κάνεις δεν τολμά. Κάτι αποτρέπει τους πάντες. Εκτός από ελάχιστους, που δεν έχουν επιστρέψει από εκεί.»

Η Χάνκαθιρ ξεροκατάπιε.

«Τι νομίζεις τώρα, Φιλόσκοτη Αρχόντισσα;» τη ρώτησε ο Νίλερβιν'χοκ. «Δέχεσαι την επιστροφή ενός από τους αιχμαλώτους, ώστε η παλιά συμφωνία να ξεκινήσει πάλι να ισχύει;»

Η Χάνκαθιρ αισθανόταν ζαλισμένη, συγχυσμένη, από όλ' αυτά. Αλλά δεν είχε πια καμία αμφιβολία για τη δύναμη του Σκοταδιού. Και καταλάβαινε γιατί η Πρώτη Αρχόντισσα είχε κάνει τη συμφωνία που

είχε κάνει. Παρότι εκείνο το όνειρο έσβηγε τώρα πολύ γρήγορα από το μυαλό της, σαν καπνός που διαλύεται απ'τον άνεμο, η Χάνκαθιρ ήταν βέβαιη πως καταλάβαινε την Παλιά Κυρά. Δεν μπορούσε να πει γιατί ή πώς ακριβώς την καταλάβαινε, αλλά την καταλάβαινε. Ήταν σαν να είχε βιώσει τη ζωή της, χωρίς όμως να τη θυμάται με λεπτομέρειες. Ούτε καν γενικά. Το όνειρο έσβηγε... έσβηγε...

Η Χάνκαθιρ αισθανόταν τα ρούχα της να κολλάνε επάνω της, από τον ιδρώτα.

«Θα μου δώσετε τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν,» είπε.

«Όπως επιθυμείς, Φιλόσκοτη Αρχόντισσα,» αποκρίθηκε ο Νίλερβιν.

Δεν είμαι «Φιλόσκοτη Αρχόντισσα»· δεν είμαι η Παλιά Κυρά. «Και ο άλλος ένας που μου υποσχέθηκες πριν;»

«Θα δούμε γι'αυτόν.»

«Πού είναι τώρα οι αιχμάλωτοι;»

«Θα σε οδηγήσουμε πίσω στο παλάτι σου, Αρχόντισσα, και εκεί θα βρεις και τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, σύντομα.»

Κεφάλαιο 7

Παραπλανητική Διάσωση

Εἶχαν ἔρθει και τους είχαν πάρει από την αίθουσα όπου η Κόμισσα των Σκιών και ο Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ τούς κρατούσαν φυλακισμένους. Αρχικά, ο Βόνεμιρ είχε υποθέσει ότι ήταν άνθρωποι της Βασίλισσας· μετά, όμως, τους έβαλαν σ'ένα κρυφό πέρασμα για την ύπαρξη του οποίου δεν είχε ιδέα ως τώρα. Και παραξενεύτηκε πολύ. Αν ήταν άνθρωποι της Βασίλισσας, δεν μπορεί να ήξεραν τα μυστικά περάσματα του Παλατιού των Σκιών...

Και η Ήλναϊθ πλάι του έφτασε στο ίδιο συμπέρασμα την ίδια στιγμή· γιατί του ψιθύρισε: «Δεν είναι άνθρωποι της Βασίλισσας, Άρχοντά μου. Είναι απ'αυτούς που ήταν κι εκείνος ο Άλνεντιρ.»

Οι σωτήρες τους την άκουσαν· ή, τουλάχιστον, ένας. «Ποιος σας είπε ότι είμαστε άνθρωποι της Βασίλισσας;» Όλοι τους έμοιαζαν ίδιοι, ή παρόμοιοι· όλοι τους ήταν κουκουλωμένοι, τα πρόσωπά τους κρυμμένα σε σκιές.

«Ποιοι είστε, τότε;» ρώτησε απότομα ο Βόνεμιρ. «Όποιοι κι αν είστε, η Μεγαλειοτάτη θα σας ανταμείψει—»

Ένας άλλος γέλασε. «Δε ζητάμε τίποτα από τη “Μεγαλειοτάτη”.»

«Είστε εχθροί της Κόμισσας των Σκιών;»

«Όχι.»

Δεν συνέχισε την κουβέντα. Του έμοιαζε άσκοπη, και η σιωπή είναι σύνεση. Περίμενε και παρατηρούσε, καθώς οι κουκουλοφόροι οδηγούσαν εκείνον, την Ήλναϊθ, και τον Κασλάριν μέσα σε σήραγγες και σπήλαια που μέχρι πρότινος δεν γνώριζε ότι υπήρχαν. Έτσι εισέβαλαν, η Κόμισσα κι ο Πρίγκιπας; Αυτοί πρέπει νάναι άνθρωποί της, ή του Πρίγκιπα! Τι παιχνίδι παίζουν, μα τα κόλπα του Ιουράσκει; Προσπαθούν να μας τρομοκρατήσουν; Άσ' τους να νομίζουν ότι έχω φοβηθεί... Ίσως αυτό μπορούσε να το χρησιμοποιήσει προς όφελός του.

Αν και έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε όντως φοβηθεί λίγο. Γιατί, τι ακριβώς μπορεί να αποσκοπούσαν ο Πρίγκιπας και η Κόμισσα; Θέλουν να πάρουν κάποια πληροφορία από εμάς; Αν ναι, τότε σύντομα θ'αρχίσουν τις απειλές και τις ερωτήσεις...

Οι κουκουλοφόροι τούς οδήγησαν σε μια σπηλιά και τους πρόσταξαν να πάνε στο βάθος, στο σκοτάδι, εκεί όπου δεν έφτανε το φως των δαυλών που κρατούσαν.

«Γιατί;» ρώτησε ο Βόνεμιρ.

Δύο πιστόλια φάνηκαν να γυαλίζουν. «Πηγαίνετε.»

Η Ήλναϊθ κοίταξε τον Βόνεμιρ ερωτηματικά. Ήταν τρομοκρατημένη. Φαινόταν ολοκάθαρα στο συμπαθητικό μαυρόδερμο πρόσωπό της. Γύακόμα μια φορά έδειχνε πιο μικρή από τα είκοσι-τρία χρόνια της, όχι πιο μεγάλη.

Ο Βόνεμιρ έγενεπε καταφατικά· και η Ήλναϊθ κι ο Κασλάριν τον ακολουθήσαν στο σκοτάδι.

«Δε μ'άρεσει αυτό, Άρχοντά μου,» μούγκρισε ο τελευταίος.

Η σιωπή είναι σύνεση, Μεράρχη, σκέφτηκε ο Βόνεμιρ χωρίς να του μιλήσει. *Σύνεση.* Υπήρχε κάτι μες στο σκοτάδι; Κάποιο... υπόγειο θηρίο, ίσως; Αφουγκραζόταν, μα δεν μπορούσε ν'ακούσει τίποτα.

Οι δαυλοί πίσω τους ξαφνικά έσβησαν!

Έρεβος παντού, τώρα...

«Τι συμβαίνει;» αναφώνησε η Ήλναϊθ, τρομαγμένη. «Τι...;»

«Πού είστε;» ρώτησε ο Βόνεμιρ, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του. «Τι παιχνίδι είν' αυτό;»

Κανείς δεν μίλησε.

«Άρχοντά μου, είναι παγίδα,» γρύλισε ο Κασλάριν.

«Παγίδα; Ήμασταν ήδη αιχμάλωτοι.»

«Όχι αυτών.»

«Τι μπορεί να είναι, αν όχι άνθρωποι της Κόμισσας;»

«Δεν ξέρω.» Και ψιθυριστά: «Σκοτεινοί Ακόλουθοι... οτιδήποτε...»

Ανοησίες, σκέφτηκε ο Βόνεμιρ. Υπήρχαν φήμες, νόμιζε, για Σκοτεινούς Ακόλουθους στην Όσβελακ, αλλά μάλλον ήταν μόνο αυτό: φήμες. Ή, ακόμα κι αν όντως κάποιοι ήταν εδώ, δεν μπορεί να είχαν τέτοια πρόσβαση στο Παλάτι των Σκιών, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!

«Φανερωθείτε!» φώναξε στους αγνώστους, και βάδισε προς τα πίσω, προς τα εκεί όπου θυμόταν ότι στέκονταν. Άπλωσε τα χέρια του για να τους βρει, αλλά – όπως κατά βάθος το περίμενε – δεν τους άγγιξε. Πέτρες άγγιξε μονάχα.

Είχαν εξαφανιστεί σαν Ίσκιои, οι σκοτοφαγωμένοι!

«Βόνεμιρ;» Η Ήλναϊθ. «Πού είσαι, Βόνεμιρ;»

«Εδώ. Ακολούθησε τη φωνή μου. Εδώ είμαι.»

Την άγγιξε σύντομα – τον ώμο της – και η Ήλναϊθ γραπώθηκε επάνω του σαν να βρίσκονταν στη θάλασσα κι αυτός να ήταν η μοναδική σανίδα εκεί γύρω. Ο Βόνεμιρ μπορεί και να το θεωρούσε ερωτικό, αν η κατάσταση δεν ήταν τέτοια.

Μετά, έπιασε και το χέρι του Κασλάριν, αφού ζήτησε κι από αυτόν ν'ακολουθήσει τη φωνή του.

Τους είπε: «Πρέπει να είμαστε συνέχεια κοντά. Αλλιώς θα χαθούμε.»

«Μας... μας εγκατέλειψαν;» Η Ήλναϊθ, ακόμα κολλημένη επάνω του.

«Έτσι νομίζω.»

Και άρχισαν να περιπλανιούνται, να προσπαθούν να βρουν τρόπο να βγουν από τα σπήλαια και τις σήραγγες. Προχωρούσαν ψηλαφώντας, αγγίζοντας ολόγυρα. Αλλά έμοιαζε άσκοπο, και ο Βόνεμιρ μετά βίας συγκρατούσε τον τρόπο του, μετά βίας τον κρατούσε σε απόσταση για να μην πανικοβληθεί.

Άκουγε την Ήλναϊθ να κλαίει πλάι του, και της είπε: «Έχε τον Σιλίσβας στον νου σου, *νιρλίσα*. Τον Σιλίσβας! Και τον Νούρκας. Το σκοτάδι δε θα μας σταματήσει.»

«Άρχοντά μου,» είπε ο Κασλάριν, με φωνή ξερή, που φανέρωνε τον τρόπο του, «δε θα μας άφηναν έτσι αν νόμιζαν πως μπορούσαμε να φύγουμε.»

Ο Βόνεμιρ ήξερε ότι ο μεράρχης είχε δίκιο.

Άκουσε την Ήλναϊθ να κλαίει ξανά, και την αισθανόταν να τρέμει καθώς ήταν γαντζωμένη επάνω του.

«Έχετε τον Σιλίσβας στο μυαλό σας,» είπε ο Βόνεμιρ. «Τον Σιλίσβας και τον Νούρκας. Θα βγούμε από εδώ. Θα τα καταφέρουμε. Το Ιερό Δέος είναι στο πλευρό μας!» Τα έλεγε όπως θα τα έλεγε και στους μαχητές του στο πεδίο της μάχης· αλλά σε τέτοιο πεδίο μάχης δεν είχε ποτέ ξανά βρεθεί...

Μερικές φορές κινδύνεψαν να χτυπήσουν μες στο σκοτάδι, επάνω σε αιχμηρές πέτρες, και μια φορά ο Βόνεμιρ παραλίγο να πέσει σ'έναν λάκκο που δεν είχε ιδέα πόσο βαθύς μπορεί να ήταν. Ίσως μισό μέτρο μόνο, ή ίσως δέκα μέτρα.

Τελικά κουράστηκαν και κάθισαν να ξεκουραστούν. Πού βρίσκονταν, δεν ήξεραν ούτε κατά προσέγγιση. Μπορεί ακόμα και να έκαναν κύκλους...

Ο Βόνεμιρ δεν ήταν σίγουρος πόση ώρα πέρασε ενώ ξεκουράζονταν μέσα σ'εκείνο το σπήλαιο (αν ήταν σπήλαιο – αλλά τι άλλο να ήταν; Σήραγγα; Μάλλον όχι), προτού φως παρουσιαστεί ξανά, σαν άστρο επάνω στον κατασκότεινο ουρανό. Η ακτινοβολία κάποιου φακού.

Δυο κουκουλοφόροι φανερώθηκαν. Κι οι δυο με πιστόλι στο χέρι.

«Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν,» είπε αυτός που δεν κρατούσε τον φακό. «Σήκω.»

«Γιατί;»

«Γιατί το ζητάμε.»

«Θα με πάτε αλλού;»

«Ναι.»

«Θέλω να μάθω τι συμβαίνει.»

«Θα μάθεις. Σήκω τώρα.»

Η Ήλναϊθ γαντζώθηκε επάνω του, κρατώντας τον κοντά της. «Όχι!» είπε, πανικόβλητα. «Μην πας μαζί τους.»

Ο κουκουλοφόρος τη σημάδεψε και τράβηξε τη σκανδάλη του πιστολιού του: μια ενεργειακή ριπή τινάχτηκε, χτυπώντας την στα πλευρά. Η Ήλναϊθ ούρλιαξε και λιποθύμησε. Ο Βόνεμιρ αισθάνθηκε μέρος της ενέργειας που διέτρεξε το σώμα της να έρχεται και στο δικό του σώμα και να το τραντάζει δυσάρεστα.

Πεταχτηκε όρθιος. Και ο Κασλάριν επίσης.

Ο άλλος κουκουλοφόρος έριξε στον μεράρχη, βρίσκοντάς τον στο στήθος με την ενεργειακή ριπή και σωριάζοντάς τον, ακίνητο.

Ο Βόνεμιρ περίμενε τώρα να χτυπήσουν κι εκείνον· ήταν έτοιμος να πεταχτεί στο πλάι, ελπίζοντας ν'αποφύγει την επόμενη ριπή που θα ερχόταν.

Αλλά δεν του έριξαν.

Του είπε αυτός που είχε μιλήσει και πριν: «Έλα μαζί μας, αλλιώς θα πεθάνετε κι οι τρεις.»

Ο Βόνεμιρ βάδισε προς τη μεριά τους, κι εκείνοι παραμέρισαν, τον άφησαν να προχωρήσει πρώτος, και τον ακολούθησαν.

«Ποιοι είστε;» τους ρώτησε. «Έχετε καμιά σχέση μ'έναν άντρα που λέγεται Άλνεντιρ;»

Αυτός που του είχε μιλήσει γέλασε. «Τον έχεις συναντήσει τον Άλνεντιρ.»

«Εσύ είσαι;»

«Έχει καμιά σημασία, Άρχοντα Βόνεμιρ;»

«Ποιοι είστε, μα τα στόματα του Σκοταδιού; Γιατί βοηθήσατε την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ; Γιατί τώρα το κάνετε αυτό;»

«Λόγω μιας συμφωνίας.»

«Συμφωνίας; Τι συμφωνίας;»

«Μιας πολύ παλιάς συμφωνίας.»

«Με ποιον;»

«Προχώρα και θα τον γνωρίσεις.»

Τι στα κόλπα του Ιουράσκε συνέβαινε; Ποιοι κρύβονταν τόσο καιρό μέσα στην Όσβελακ; Αν δεν ήταν άνθρωποι της Κόμισσας, τι ήταν;

Είναι δυνατόν να είναι Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Τόσο οργανωμένοι; Όχι, αποκλείεται. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ήταν κάτι παράφρονες που λάτρευαν το Παντοβόρο Σκότος, σκόρπιοι αποδώ κι αποκεί στη Μοργκιάνη.

Όταν έφτασαν μπροστά σε αδιέξοδο στο τέλος ενός περάσματος, ο Βόνεμιρ έκανε να στραφεί για να κοιτάξει τους δύο πίσω του—

—είδε την ενεργειακή ριπή να έρχεται—

—τραντάχτηκε—

—έχασε τις αισθήσεις του...

«Άρχοντα Βόνεμιρ! Μ'ακούς, Άρχοντα Βόνεμιρ;»

Βλεφάρισε, νιώθοντας μουδιασμένος παντού.

Αντίκρισε τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν να στέκεται από πάνω του, ντυμένη μ'ένα φόρεμα βλάστησης.

Ανασηκώθηκε, ξαφνιασμένος. Βρισκόταν πάλι σ'εκείνη την αίθουσα απ'όπου τον είχαν πάρει οι κουκουλοφόροι. Ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ. Και δεν ήταν μόνο η Κόμισσα εδώ, αλλά κι άλλοι – δικοί της άνθρωποι όλοι.

«Εσύ;» γρύλισε, νιώθοντας τον λαιμό του ξερό, άγριο. Το στήθος του πονούσε: εκεί τον είχε χτυπήσει η ενεργειακή ριπή. «Εσύ τούς έβαλες να μας πάρουν αποδώ, δήθεν για να μας σώσουν; Είσαι τρελή! Αν ο σκοπός σου είναι να μας τρομάξεις, Χάνκαθιρ—»

«Δε σας πήρα εγώ από εδώ. Άλλοι ήταν.»

Τι ανοησίες τού έλεγε; Ο Βόνεμιρ κάθισε, βάζοντας τα πόδια του στο πάτωμα, νιώθοντας αδύναμος. «Άλλοι...» έκρωξε. Γέλασε, ξερά – κυριολεκτικά ξερά. «Άλλοι...»

«Δώστε του κάτι να πει,» πρόσταξε η Χάνκαθιρ, και μια υπηρέτρια τού έφερε μια κούπα με κρασί Χαρνώθιων δασών, την οποία εκείνος

κράτησε με τα δύο χέρια (που έτρεμαν) και την άδειασε με δυο μεγάλες γουλιές. Πραγματικά, πόσο διηρούσε, μα τους θεούς!...

«Πού είναι η Ήλναϊθ κι ο Κασλάριν;» ρώτησε την Κόμισσα· και δεν σηκώθηκε όρθιος, γιατί δεν ήταν βέβαιος ακόμα ότι μπορούσε.

«Δεν ξέρω.»

«Και περιμένεις να σε πιστέψω...»

«Δεν ξέρω, Βόνεμιρ. Δεν ξέρω πού είναι. Δεν τους έχω εγώ.»

Ο Βόνεμιρ συνοφρυώθηκε. Ήταν δυνατόν να του έλεγε αλήθεια; «Κι αυτοί που μπήκαν στο παλάτι σου; Από κάποιο κρυφό πέρασμα; Μη μου πεις ότι ονειρευόμουν, Κόμισσα· αυτό *σίγουρα* δε θα το πιστέψω!»

«Δεν ονειρευόσουν. Πες μου, όμως, τι έγινε.»

«Εγώ... Να σου πω εγώ τι έγινε...»

«Ναι.» Η Χάνκαθιρ βημάτιζε τώρα μες στην αίθουσα, παρατηρώντας τριγύρω. Δεν έβλεπε κανένα σημάδι που να της φανερώνει από πού μπορεί οι Ακόλουθοι να είχαν ξαναφέρει τον Βόνεμιρ εδώ. Υπήρχε κάποια κρυφή πόρτα μέσα στο δωμάτιο, ή απέξω; Λογικά πρέπει να ήταν απέξω, αλλιώς την προηγούμενη φορά δεν θα είχε χρειαστεί να χτυπήσουν τους φρουρούς. «Πες μου τι έγινε. Μ'ενδιαφέρει.»

Ο Βόνεμιρ τής είπε.

«Οδήγησέ με σ' αυτό το πέρασμα,» πρόσταξε η Χάνκαθιρ.

«Σταμάτα να με κοροϊδεύεις, Κόμισσα· δεν είμαι ανόητος.» Κουρασμένα, όχι απότομα, ούτε άγρια.

«Οδήγησέ με στο πέρασμα,» επέμεινε εκείνη, σταθερά.

Ο Βόνεμιρ την κοίταξε παραξενεμένος. *Είναι δυνατόν όντως να μην ξέρει;* αναρωτήθηκε.

Η Χάνκαθιρ παρατήρησε την απορημένη έκφρασή του, και σχεδόν γέλασε. «Οδήγησέ με,» είπε.

«Νομίζεις ότι μπορώ να σηκωθώ;»

«Στηρίξου σ' εμένα,» του είπε ένας νεαρός.

«Ποιος είσαι εσύ;»

«Ο γιος μου είναι, Άρχοντα Βόνεμιρ. Ο Νάσαλθιρ.»

Ο Βόνεμιρ στηρίχτηκε επάνω του και την οδήγησε εκεί όπου θυμόταν πως ήταν η κρυφή πόρτα, όχι και τόσο μακριά από την αίθουσα.

«Πώς την άνοιξαν;» ρώτησε η Χάνκαθιρ κοιτάζοντας τον τοίχο. Δεν κρατούσε ραβδί πλέον· δεν της χρειαζόταν. Το δεξί της πόδι την ενοχλούσε ακόμα, αλλά μπορούσε να βαδίζει χωρίς πρόβλημα.

«Νομίζω πως ήταν μισάνοιχτη...»

Η Χάνκαθιρ άγγιξε τον τοίχο· τον ψηλάφησε. Για κάμποσες στιγμές. Μετά, στράφηκε στον Βέλερντιν.

«Τα ίδια, ε;» είπε εκείνος.

Η Χάνκαθιρ ένευσε. Και σκέφτηκε: *Ίσως να ανοίγει μόνο από τη μέσα μεριά.*

Συνόδεψαν τον Βόνεμιρ ώς την αίθουσα ξανά, και του είπε ότι σύντομα θα έστελνε κάποιον να του φέρει φαγητό.

«Πού έχεις την Ήλναϊθ και τον Κασλάριν;» ρώτησε εκείνος πάλι.

Ακόμα δεν μπορεί να πιστέψει ότι του λέω αλήθεια. «Δεν τους έχω εγώ.»

Βγήκε από την αίθουσα μαζί με τους άλλους, και ο Νάσαλθιρ κλείδωσε την πόρτα, αφήνοντας τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν στη φυλακή του.

Η Αρκάλθα είπε στη Χάνκαθιρ: «Εξακολουθεί να μη μ'αρέσει αυτό που συμφώνησες, αδελφή μου. Οποιαδήποτε συμφωνία με Σκοτεινούς Ακόλουθους... Με Σκοτεινούς Ακόλουθους, μα τον Νούρκας!...»

«Καταλαβαίνω τι σκέφτεσαι,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Αλλά εσύ δεν είδες αυτό που είδα. Η δύναμη του Σκοταδιού έχει πραγματικά μεγαλώσει, Αρκάλθα. Παντού στο Βασίλειο. Και η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ευθύνεται γι'αυτό.»

«Το αποκλείεις να ήταν κάποιο κόλπο για να σε παραπλανήσουν, όπως τον Άνφιρ;» ρώτησε η Ζιρίνα, και δάκρυα γνάλιζαν στα μάτια της. «Τίποτα που λένε αυτοί δε μπορεί νάναι αλήθεια, Χάνκαθιρ! Τίποτα! Κι εσύ συμφώνησες μαζί τους να τους δίνεις ανθρώπους για θυσίες, μα τον Νούρκας! Πώς μπόρεσες;»

«Δεν ξέρω αν θα τηρήσω τη συμφωνία—»

«Την τήρησες ήδη!» φώναξε η Ζιρίνα. «Τους έδωσες τρεις! Τους άλλους τρεις.»

«Θα τους κρατούσαν ούτως ή άλλως.»

«Αν μπορούν να κλέψουν οποιονδήποτε, λοιπόν, γιατί χρειάζονται αυτή τη συμφωνία μαζί σου;»

Καλό ερώτημα... σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. Και ήταν σίγουρη ότι γνώριζε την απάντηση: τη γνώριζε επειδή τη γνώριζε κι η Παλιά Κυρά· αλλά τώρα δεν τη θυμόταν. Ήταν σαν ένα ξεχασμένο όνειρο...

Αναστέναξε. «Ζιρίνα,» είπε, ήπια, «τι άλλο να έκανα; Έπρεπε τουλάχιστον να πάρω πίσω τον Βόνεμιρ.»

Η Ζιρίνα στράφηκε απότομα και έφυγε.

«Είναι ταραγμένη,» είπε ο Βέλερντιν. «Πολύ. Και δικαιολογημένα. Επιπλέον, ίσως νάχει δίκιο, Χάνκαθιρ...»

«Νομίζεις κι εσύ ότι έπρεπε να είχα εγκαταλείψει και τον Βόνεμιρ μαζί με τους άλλους; Τα είπαμε ήδη αυτά, Βέλερντιν, μα τον Νούρκας! Τα είπαμε.»

Οι Ακόλουθοι δεν της είχαν επιστρέψει αμέσως τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν· η Χάνκαθιρ είχε χρόνο να μιλήσει με τον σύζυγό της και τους υπόλοιπους. Ο χτύπος του τηλεπικοινωνιακού πομπού της τους είχε διακόψει και η φωνή του Νίλερβιν'χοκ είχε ακουστεί, λέγοντας πως ο αιχμάλωτος την περίμενε, κοιμισμένος, στην αίθουσα όπου έπρεπε να βρίσκεται· «αλλά βιάσου, Αρχόντισσα, γιατί δεν θα κοιμάται για πάντα.»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε τώρα ο Βέλερντιν. «Δεν αλλάζει τίποτα. Έχουμε τον Βόνεμιρ, μπορούμε να ξεκινήσουμε για τη Βορσίραθ επιτέλους.»

Η Χάνκαθιρ ένευσε. «Με το ξημέρωμα.»

«Και με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους τι θα γίνει;» ρώτησε η Αρκάλθα καθώς άρχιζαν να βαδίζουν μες στους διαδρόμους του παλατιού. «Θα είσαι σύμμαχός τους τώρα; Είναι δυνατόν να σκέφτεσαι να επαναφέρεις την κατάσταση που λες ότι ίσχυε στους “Σύσκιους Τόπους” πριν από τόσους αιώνες;»

«Αυτό που είδα, Αρκάλθα... Η δύναμη του Σκοταδιού είναι *πάρα* πολύ μεγάλη. Ίσως οι άνθρωποί μας εδώ να κινδυνεύουν—»

«Δε μπορεί να μιλάς σοβαρά!»

«Δεν ξέρω... αλλά... αλλά νομίζεις πως η Πρώτη Αρχόντισσα ήταν *ανόητη* που έκανε μια τέτοια συμφωνία;»

«Ήταν άλλες εποχές εκείνες, Χάνκαθιρ! Και ήταν... ήταν... Ίσως να ήταν και λίγο πιο βάρβαροι απ'ό,τι εμείς. Ίσως... οτιδήποτε μπορεί να συνέβαινε...»

Η Χάνκαθιρ αναστέναξε. «Τι προτείνεις, λοιπόν; Να κάνουμε πόλεμο με τους Ακόλουθους; Έχουμε πόλεμο τώρα με τη Σφετερίστρια. Να έχουμε και πόλεμο μέσα στην ίδια μας την πόλη;»

«Δεν είναι ικανοί για πόλεμο! Πόσοι είναι; Πέντε άνθρωποι; Δέκα άνθρωποι; Πόσοι ήταν, όταν ο Πρίγκιπας τούς είχε φέρει μαζί του;»

«Εφτά. Με τον αδελφό μας.»

«Και φοβάσαι “πόλεμο” από εφτά ανθρώπους;»

«Ίσως να είναι κι άλλοι.»

«Γιατί δεν είχαν παρουσιαστεί, τότε; Τι περίμεναν;»

«Δεν ξέρω, Αρκάλθα! Αλλά η δύναμη του Σκοταδιού όντως μεγαλώνει – δεν έχω αμφιβολία γι' αυτό – και πρέπει να προστατέψω την Όσβελακ όσο καλύτερα μπορώ.»

Η Αρκάλθα έστρεψε το βλέμμα της στον Βέλερντιν καθώς άφηνε τη Χάνκαθιρ να την προσπεράσει. Εκείνος απέφυγε τη ματιά της, και ούτε μίλησε.

Κεφάλαιο 8

Ο Πρίγκιπας των Δρόμων, ο Πρίγκιπας του Φωτός

Ζαφειρία ξύπνησε από κάποιο θόρυβο. Άνοιξε τα μάτια και είδε τον Άρκαλβιρ να έχει μόλις μπει στη σκηνή. Πότε είχε βγει; Δεν τον είχε καταλάβει να φεύγει. Ανασηκώθηκε πάνω στο λυόμενο κρεβάτι, τυλιγμένη με την κουβέρτα αγριανθών.

Ο Άρκαλβιρ είπε: «Ίσως κάτι κακό να συμβαίνει,» και λύγισε τα γόνατα πλάι της, ακουμπώντας τους πήχεις του επάνω τους.

«Τι;»

«Είναι ξημερώματα. Οι ανιχνευτές του Θανατογέννητου είχαν πάει να κατοπτεύσουν, για να δουν πού βρίσκεται το στράτευμα της μητέρας σου...»

«Και;»

«Δεν το είδαν πουθενά.»

Η Ζαφειρία συνοφρυώθηκε. «Ίσως ν'άργησε να ξεκινήσει.»

«Γιατί;»

«Σίγουρα κοίταξαν προς τη σωστή μεριά οι ανιχνευτές σας;»

Ο Άρκαλβιρ ρουθούνισε. «Δες οι ανιχνευτές του Θανατογέννητου να μην ξέρουν τι κάνουν;» Ορθώθηκε ξανά.

Και η Ζαφειρία ορθώθηκε επίσης, ρίχνοντας την κουβέρτα αγριανθών από πάνω της και κατεβαίνοντας απ'το κρεβάτι, με το κατάμαυρο σώμα της γυμνό. «Και τι νομίζουν ότι έγινε, δηλαδή;»

«Δεν ξέρουν, Ζαφειρία. Από τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών μέχρι καμιά δεκαριά χιλιόμετρα πέρα από ετούτα τα μέρη, προς τα βορειοδυτικά, κανένα στράτευμα δεν φαίνεται.»

«Ίσως να μην έχουν βγει ακόμα από τα δάση. Αυτό είναι, Άρκαλβιρ. Σίγουρα.» Η Ζαφειρία έπιασε από κάτω την περισκελίδα μυστικών και τη φόρεσε, σκεπάζοντας τους γλουτούς της με γκριζο ύφασμα γεμάτο σκισίματα σαν μικρές κουρτίνες. Έπιασε το μεσοφόρι κλώνων και το φόρεσε κι αυτό, καλύπτοντας την επάνω μεριά του σώματός της με τη διχτυωτή πλέξη του.

«Οι ανιχνευτές λένε πως κανονικά θα έπρεπε τώρα να είχαν βγει από τα δάση,» αποκρίθηκε ο Άρκαλβιρ ενώ την κατασπάραζε με το βλέμμα του.

«Απλώς άργησαν. Δε μπορεί νάναι κάτι άλλο.»

«Ο Θανατογέννητος, πάντως, κάλεσε τους αρχηγούς του φουσάτου για να συζητήσουν τι θα κάνουμε. Υπολόγιζε πως θα συναντούσαμε τον στρατό της μητέρας σου καθώς θα πλησιάζαμε τη Βορσίραθ. Τώρα όμως, αν συνεχίσουμε την πορεία μας, θα φτάσουμε εκεί πριν από τον στρατό της μητέρας σου. Δεν ξέρουμε καν αν θα έρθει ο στρατ—»

«Έλα τώρα! Μη λες ανοησίες. Τι μπορεί να έγινε; Μια μέρα λείπουμε απ'την Όσβελακ!» Η Ζαφειρία εξακολουθούσε να ντύνεται βιαστικά και ήταν σχεδόν έτοιμη πλέον. Έπιασε τις μπότες της και τις φόρεσε, όρθια. «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, μα τους θεούς.»

«Πες το στον Θανατογέννητο...»

«Θα του το πω.» Βάδισε προς την έξοδο της σκηνής.

Ο Άρκαλβιρ την έπιασε απ'τον αγκώνα. «Όχι τώρα. Θα θυμώσει. Σου έχει πει να μείνεις κρυμμένη.»

Η Ζαφειρία σήκωσε την κουκούλα της κάπας της και βγήκε απ'τη σκηνή.

Ο Άρκαλβιρ την ακολούθησε.

Έξω από τη σκηνή των δύο σωματοφυλάκων της Ζαφειρίας στεκόταν ο Σάριβιν. Η Ζαφειρία τον αναγνώριζε από το ύψος του – ήταν λίγο πιο κοντός από τον Έντελθουρ – γιατί φορούσε κι αυτός κουκούλα και το πρόσωπό του δεν φαινόταν. Στο χέρι του βαστούσε οπλολόγχη, ακουμπώντας στο έδαφος την κάτω άκρη της.

Το αχνό φως της αυγής μόλις και μετά βίας θα μπορούσε να ονομαστεί φως. Ο καταυλισμός του Φουσάτου της Ελευθερίας έμοιαζε νάχει ξεμείνει εδώ από κάποιο νυχτερινό όνειρο. Στοιχειά της υπαίθρου που δεν είχαν προλάβει να εξαφανιστούν με τον ερχομό της ημέρας.

Ο άνεμος σφύριζε και βούιζε ανάμεσα στις σκηνές.

«Θα περιμένουμε να δούμε τι θ'αποφασίσει ο Θανατογέννητος,» είπε ο Άρκαλβιρ.

«Γιατί; Αφού δε σε θεωρεί πια μέλος των Ανυπότακτων.»

Τα μάτια του γυάλισαν, άγρια.

Και την ενθουσίασε αυτό.

«Τι θες να πεις;» ρώτησε ο Άρκαλβιρ.

«Πάμε ν'ανακαλύψουμε τι γίνεται. Οι δυο μας.»

«Πού;»

«Προς Όσβελακ.» Τον κοίταξε προκλητικά. *Τολμάς να κοντράρεις τον Θανατογέννητο;*

Ο Άρκαλβιρ μειδίασε σαν λύκος έτοιμος να δαγκώσει τον μπαμπά του. Αλλά ρώτησε: «Και οι... φύλακές σου;» Έριξε ένα βλέμμα στον Σάριβιν που στεκόταν έξω απ'τη σκηνή όπου μάλλον κοιμόταν τώρα ο Έντελθουρ.

«Θα τους κρυφτούμε.» Και του ψιθύρισε πώς.

Το σχέδιό της του άρεσε.

Τη φίλησε δυνατά, σφιγγοντάς την επάνω του· και μετά μπήκαν πάλι στη σκηνή του και ξαναβγήκαν, αλλά όχι από τη μπροστινή μεριά: από το πλάι, ξεκαρφώνοντας έναν πάσαλο και περνώντας κάτω απ'τον χοντρό καμβά. Βρέθηκαν έτσι εκεί όπου ήταν σταθμευμένα τα δίκυκλά τους, μες στις πυκνές σκιές του λυκαυγούς. Τα ξεκλείδωσαν και τα πήραν μαζί τους τσουλώντας τα πλάι τους, χωρίς να ανάψουν τις μηχανές, για να μην κάνουν θόρυβο. Όταν τα είχαν απομακρύνει κάμποσο από τη σκηνή του Άρκαλβιρ, τα καβάλησαν και τα ενεργοποίησαν. Κύλησαν γρήγορα, αλλά δίχως να τρέχουν, προς τη βορειοδυτική άκρη του μεγάλου καταυλισμού των παρανόμων, διασχίζοντας τη μεριά των Ανυπότακτων και των Θεόσταλτων, των ληστών της Υράλνα της Θεοσεβούμενης.

Ύστερα, με μονάχα πεδινή ύπαιθρο γύρω τους, επιτάχυναν. Και γελούσαν κι οι δυο τους σαν να είχαν κάνει κάποια αταξία που τους είχε φτιάξει τη διάθεση.

«Μα τα κόλπα του Ιουράσκε!» είπε ο Άρκαλβιρ, «είσαι ό,τι χρειάζεται κάποιος για να τον οδηγήσει στην καταστροφή του!»

«Κάθαρμα του Ιουράσκε! Αυτό ακριβώς θάλεγα τώρα για σένα!»

«Για εμένα; Εσύ πρότεινες τούτο το σχέδιο!»

«Δε θα τόχα προτείνει αν ήμουν μαζί με οποιονδήποτε άλλο!»

Αλλά δεν τσακώνονταν· συνέχιζαν να γελάνε, μοιάζοντας μεθυσμένοι σχεδόν. Και η Ζαφειρία αναρωτήθηκε αν ήταν πραγματικά ερωτευμένη με τον γιο του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, όπως σε κάτι ιστορίες που είχε διαβάσει, ανάμεσα στις οποίες κι ένα βιβλίο του Σάρμαλκιρ αλ Νόσσελαθ μ'έναν παράτολμο πρίγκιπα. Αλλά αυτή η ιστορία με τον Άρκαλβιρ ήταν καλύτερη απ'το βιβλίο! Το οποίο πώς λεγόταν, αλήθεια;

«Τι θα πρότεινες σε κάποιον άλλο;» τη ρώτησε ο Άρκαλβιρ.

«Δε θα ήμουν μαζί του!» γέλασε η Ζαφειρία.

Έφτασαν κοντά σ'έναν χωματόδρομο και σταμάτησαν τα δίκυκλά τους. Από εδώ κανονικά θα περνούσε το στράτευμα της Κόμισσας της Όσβελακ κατευθυνόμενο προς Βορσίραθ.

Η Ζαφειρία και ο Άρκαλβιρ έβγαλαν τα κιάλια τους και κοίταξαν την περιοχή, βρισκόμενοι επάνω σ'ένα ύψωμα. Οι τόποι ήταν ερημικοί. Κανείς δεν ταξίδευε εδώ ύστερα από όσα είχαν συμβεί τελευταία. Το εμπόριο είχε πάψει.

Η Ζαφειρία είπε: «Ναι, δεν τους βλέπω πουθενά...

»Πάμε. Συνεχίζουμε.» Κατεβάζοντας τα κιάλια της.

Ο Άρκαλβιρ κατέβασε τα δικά του. «Ναι.»

Έβαλαν πάλι τους τροχούς τους σε κίνηση. Κατηφόρισαν το ύψωμα, ανέβηκαν στον χωματόδρομο, και κατευθύνθηκαν δυτικά, τινάζοντας σκόνη γύρω τους.

«Δεν υπάρχουν σημάδια ότι στρατός πέρασε αποδώ,» παρατήρησε ο Άρκαλβιρ. «Κανένα σημάδι. Ας είμαστε προσεχτικοί.»

«Γιατί; Τι νομίζεις ότι μπορεί να συμβαίνει;»

«Ας είμαστε προσεχτικοί γενικά.»

Έφτασαν στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών και εκεί αντίκρισαν ένα παράξενο θέαμα:

Ταξιδιώτες.

Σ'αυτό τον ερημικό δρόμο που όλοι απέφευγαν.

Τρεις μεγάλες άμαξες που την καθεμιά έσερναν τέσσερα άλογα. Ή, μάλλον, δεν ήταν απλές άμαξες. Ήταν μηχανοκίνητα οχήματα, ουσιαστικά, τα οποία τώρα δεν χρησιμοποιούσαν τις μηχανές τους.

Επάνω τους κυμάτιζαν σημαίες μ'ένα ιερόγραμμα του Νούρκας: το Ιερόγραμμα της Ατέρμονης Περιπλάνησης: ένα σχήμα που έμοιαζε συνδυασμός του 8 με τον σταυρό.

«Β'έντικρος...» είπε ο Άρκαλβιρ.

Η Ζαφειρία τούς αναγνώριζε επίσης. Αρκετές φορές β'έντικρος περνούσαν από την Όσβελακ: πρασινόδερμοι όλοι τους, διαρκώς περιπλανώμενοι, χωρίς μόνιμη κατοικία, έχοντας πλανιερείς του Νούρκας μαζί τους· ορισμένοι τούς θεωρούσαν, μάλιστα, «παιδιά του Νούρκας», ιερούς για τον Σωτήρα.

«Ναι,» είπε η Ζαφειρία. «Σ'εκπλήσσει;» Μειδίασε. «Τίποτα δεν τους ενδιαφέρει αυτούς. Νόμιζες ότι θα φοβόνταν τους στρατούς της Σφετερίστριας;»

«Όχι. Δε δίνουν *καμιά σημασία* σε κανέναν νόμο. Και ούτε κι οι άνθρωποι της άτριχης λύκαινας του Θρόνου φαίνεται να τους δίνουν σημασία.»

«Ακόμα κι αυτοί, οι σκοτοφαγωμένοι, τους έχουν για ιερά παιδιά του Νούρκας!» Η Ζαφειρία οδήγησε το δίκυκλό της προς τη μεριά των *β'έντικρος*.

Ο Άρκαλβιρ την ακολούθησε, οδηγώντας πλάι της.

Η Ζαφειρία κοίταξε πάνω στις άμαξες, για να δει αν ήταν τίποτα *β'έντικρος* που είχαν ξανάρθει στην Όσβελακ, *β'έντικρος* που μπορεί να αναγνώριζε. Ορισμένοι κάθονταν στις οροφές των οχημάτων· άλλοι κοιτάζαν από ανοιχτά παράθυρα· άλλοι βρίσκονταν στη μπροστινή μεριά των αμαξών για να κρατάνε τα ηνία των αλόγων. Η μπροστινή μεριά άνοιγε και έκλεινε με γυάλινο σκέπαστρο, το οποίο τώρα ήταν σηκωμένο, αλλά όταν χρησιμοποιούσαν τα οχήματα ως μηχανοκίνητα το κατέβαζαν. Σπάνια, όμως, έβαζαν σε κίνηση τις μηχανές τους, όπως ήξερε η Ζαφειρία. Κι όταν είχε ρωτήσει τη μητέρα της γιατί, η Χάνκαθιρ τής είχε απαντήσει: *Αυτοί που διαρκώς περιπλανιούνται δεν βιάζονται να φτάσουν κάπου, Ζαφειρία*. Ναι, ώρες-ώρες η μητέρα της έλεγε και κάτι πολύ σοφά πράγματα. Όρες-ώρες. Τις άλλες φορές ήταν απλά υπερβολική και εκνευριστική.

Η Ζαφειρία νόμιζε, τελικά, ότι αναγνώριζε κάποιους από τους *β'έντικρος* που μπορούσε να δει. Πρέπει όντως να είχαν ξανάρθει στην Όσβελακ και να τους είχε αντικρίσει.

«Τους ξέρω,» είπε στον Άρκαλβιρ.

«Κι εγώ.»

«Τι;»

«Τους έχει συναντήσει ο Θανατογέννητος, παλιότερα.»

Η Ζαφειρία στράφηκε στους *β'έντικρος* που τους κοίταζαν από τις άμαξες. Τους έγνεψε και τους φώναξε: «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, *β'έντικρος*! Πάτε προς Όσβελακ; Δεν έχειτ' ακούσει ότι είν' επικίνδυνα τούτα τα μέρη;»

Ο άντρας που κρατούσε τα ηνία των αλόγων της πρώτης άμαξας αποκρίθηκε: «Πάμε όπου ο Νούρκας μάς οδηγεί, ταξιδιώτισσα.» Ήταν πρασινόδερμος (φυσικά) και η Ζαφειρία τον υπολόγιζε στην ηλικία του πατέρα της, ή ίσως και λίγο μεγαλύτερο. Είχε πυκνά μαύρα γένια, και σγουρά μακριά μαλλιά με τις δυο τούφες δεμένες πίσω απ' το κεφάλι. Στο μέτωπό του ήταν ζωγραφισμένο ένα ιερόγραμμα του Νούρκας.

Η Ζαφειρία νόμιζε ότι τον θυμόταν: ο αρχηγός τους δεν ήταν; «Στην Όσβελακ, όμως, πηγαίνετε, σωστά;»

«Γιατί ρωτάς, ταξιδιώτισσα;» θέλησε να μάθει η γυναίκα που καθόταν πλάι του: πρασινόδερμη κι αυτή, όπως όλοι τους, με μαλλιά σγουρά και τόσο σκούρα-μπλε που έμοιαζαν μαύρα μες στο πρωινό, καθώς έφεψαν ως τη μέση της, λυτά, σαν μανδύας. Στο μέτωπό της ήταν το ίδιο ιερόγραμμα του Νούρκας· στο δεξί της μάγουλο, ένα άλλο ιερόγραμμα.

Και εκείνη και ο άντρας φορούσαν πανωφόρι δρόμων.

«Απλά...» είπε η Ζαφειρία, «από περιέργεια.»

«Ταξιδεύετε κι εσείς προς τα εκεί;» ρώτησε ο άντρας.

«Ναι.»

«Τι σας τράβηξε κοντά μας;»

«Περιέργεια,» επανέλαβε η Ζαφειρία. «Κανείς δεν περνά από εδώ, τελευταία. Επειδή έγινε πόλεμος. Η Σφετερίστρια» – δεν δίστασε να την αποκαλέσει έτσι – «έστειλε στρατό κατά της Όσβελακ· την κατέκτησε· αλλά μετά η Κόμισσα ήρθε και την ξαναπήρε, και τώρα έχει και τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ μαζί της, λένε, και το τέλος της Σφετερίστριας είναι κοντά!»

«Γι' αυτό πηγαίνετε εσείς οι δυο στην Όσβελακ;» ρώτησε η γυναίκα.

«Έχουμε συγγενείς εκεί,» είπε η Ζαφειρία. «Είδατε, μήπως, τίποτα παράξενο εδώ γύρω;»

«Τι παράξενο να δούμε;» ρώτησε ο άντρας, ο αρχηγός των β'έντικρος.

«Οτιδήποτε... Απλώς λέω· επειδή κανείς δεν τριγυρίζει εδώ. Αν υπάρχει κάνας κίνδυνος... Οτιδήποτε.»

«Δε συναντήσαμε κανέναν. Κάτι χωρικοί που βρήκαμε πιο πριν μας προειδοποίησαν να μην ταξιδέψουμε προς Όσβελακ. Αλλά ο δρόμος μας εκεί φαίνεται να μας οδηγεί.»

«Ο δρόμος σας; Γιατί; Μπορείτε να πάτε νότια, ή βόρεια, δεν μπορείτε;»

«Αναζητούμε κάποιον, και... ίσως τελικά να είναι στην Όσβελακ. Με τόσα που συνέβησαν εκεί. Ίσως...»

«Ποιον αναζητάτε;»

«Έναν ταξιδιώτη.»

«Μα, σας είπα, δεν έρχονται πια ταξιδιώτες στην Όσβελακ.»

«Αυτός είναι... ένας ιδιαίτερος ταξιδιώτης.»

«Κι εσείς οι δυο ταξιδιώτες δεν είστε;» είπε η γυναίκα.

«Εμείς πάμε εκεί επειδή έχουμε συγγενείς,» απάντησε πάλι η Ζαφειρία.

«Και καλύτερα να μην καθυστερούμε άλλο,» πρόσθεσε ο Άρκαλβιρ. «Πρέπει να δούμε αν είναι καλά.»

Η Ζαφειρία κατάλαβε ότι ο Άρκαλβιρ ήθελε να αποφευχθεί καμιά παρεξήγηση, και ίσως να είχε δίκιο. Χαιρέτησε τους *βέντικρος* και επιτάχυνε, με τον γιο του Πρίγκιπα πλάι της.

«Λιγάκι περίεργα δεν τα έλεγαν;» τον ρώτησε.

Ο Άρκαλβιρ ένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι του, σιωπηλός.

«Ο Θανατογέννητος τι δουλειές είχε μαζί τους;»

«Θυμάμαι πως του πούλησαν όπιο του Μαύρου Δάσους. Τίποτα ι-διαίτερο.»

«Όπιο του Μαύρου Δάσους; Έχω ακούσει να λένε ότι είναι επικίνδυνο.»

«Απλά σε κοιμίζει.»

Είχαν περάσει τις παρυφές των Χαρνώθιων δασών τώρα· κυλούσαν επάνω σ'έναν χωματόδρομο που καμπύλωνε και κύρτωνε ανάμεσα στα πυκνά δέντρα. Ήταν κι οι δυο σε εγρήγορση, με το ένα χέρι στο τιμόνι του δίκυκλου και το άλλο στη λαβή κάποιου όπλου. Το πρωινό δεν έμοιαζε με πρωινό πλέον, καθώς οι φυλλωσιές σχημάτιζαν φνιτική οροφή από πάνω τους.

Το κρώξιμο ενός δασογέρακα αντήχησε απειλητικό. Και δεν ήταν να το παίρνεις αφήφιστα, όπως ήξερε η Ζαφειρία. Οι δασογέρακες μπορούσαν να επιτεθούν σε άνθρωπο και να τον σκοτώσουν αν πεινούσαν. Στα Χαρνώθια δάση, οι μόνοι κίνδυνοι δεν ήταν οι Ίσκιοι – αν και αυτοί ήταν από τους χειρότερους.

Ύστερα από κάποια απόσταση που είχαν διανύσει επάνω στα μονοπάτια των δασών, κάτι πετάχτηκε μέσα από τη βλάστηση στ'αριστερά τους. Οι προβολείς των οχημάτων τους ίσα που το φώτισαν: μια γρήγορη σκιά, χαμηλά στο έδαφος, δυο σπαθιά μπροστά της–

Όχι, όχι σπαθιά, συνειδητοποίησε η Ζαφειρία: χαυλιόδοντες. *Ισκιόχοιρος!*

Και ορμούσε καταπάνω στον Άρκαλβιρ.

Εκείνος έκανε να στρίψει το δίκυκλό του, να τον αποφύγει· μα δεν πρόλαβε: το θηρίο χτύπησε το πλάι του οχήματος, ρίχνοντας το κάτω μαζί με τον Άρκαλβιρ, ο οποίος κραύγαζε κουτρουβαλώντας – και η Ζαφειρία είδε αίμα να τινάζεται.

Αναφωνώντας, σταματώντας απότομα τους τροχούς της, τράβηξε το πιστόλι της, πυροβόλησε, πυροβόλησε, πυροβόλησε – καμιά ριπή δεν πέτυχε τον ισκιόχοιρο, ο οποίος, περνώντας πάνω απ'το πεσμένο δίκυκλο, ορμούσε στον πεσμένο Άρκαλβιρ.

Ένας λυκοκαβαλάρης ξεπήδησε από τη βλάστηση, κρατώντας οππολόγχη και καρφώνοντας τον ισκιόχοιρο στα πλευρά – πράγμα που δεν θα ήταν αρκετό από μόνο του για να σταματήσει το θηρίο, αλλά την ίδια στιγμή δύο ακόμα λυκοκαβαλάρηδες ξεπρόβαλαν, πυροβολώντας συγχρονισμένα με τις δικές τους οππολόγχες, τραντάζοντας το σώμα του ισκιόχοιρου από τις σφαίρες.

Και τους ακολουθούσαν ακόμα περισσότεροι λυκοκαβαλάρηδες.

Ο γιγαντόλυκος του πρώτου καβαλάρη που είχε παρουσιαστεί δάγκωσε τον ισκιόχοιρο ενώ ο ίδιος ο καβαλάρης τραβούσε έξω τη λεπίδα της οππολόγχης του και αμέσως μετά την έμπηγε ξανά στο σώμα του θηρίου.

Ο ισκιόχοιρος κατέρρευσε, ενώ ο Άρκαλβιρ ανασηκωνόταν, με τη *νότραθ* του υψωμένη, έτοιμος να την εκτοξεύσει.

«Τελείωσε, κυνηγέ,» του είπε ο λυκοκαβαλάρης, «και να ευχαριστείς τον Σερτίνγκε γι'αυτή την καλοτυχία.»

Η Ζαφειρία τον αναγνώρισε ξαφνικά. «Λόντριβιρ!»

Ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ στράφηκε, ξαφνιασμένος, κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας του. «*Ζαφειρία*;»

Και η Ζαφειρία κατέβασε την κουκούλα της.

«Πώς βρέθηκες εδώ; Η μητέρα σου μου είπε ότι είχες πάει στο φουσάτο του Θανατογέννητου για να εποπτεύσεις.»

«Εκεί ήμουν· αλλά σας περιμέναμε να έρθετε και δεν σας βλέπαμε, οπότε επέστρεψα προς Όσβελακ, να μάθω τι συμβαίνει. Τι είναι, Λόντριβιρ;»

«Κι αυτός μαζί σου;»

«Ο Άρκαλβιρ ωλ Κάρνελεκ είμαι,» απάντησε ο ίδιος, χωρίς να κατεβάσει την κουκούλα του· και η Ζαφειρία παρατήρησε τον τρόπο με τον οποίο άρθρωσε το ωλ *Κάρνελεκ*. Είχε αρχίσει να του αρέσει να είναι γιος του Πρίγκιπα.

«Και ταξιδέψατε μόνοι σας;» είπε ο Λόντριβιρ.

Η Ζαφειρία τον πλησίασε καβάλα στο δίκυκλό της (και ο γιγαντόλυκος του γρύλισε σαν να μην ήθελε να βρίσκεται κοντά στο μηχανήμα). «Γιατί ο στρατός της μητέρας μου δεν ήρθε ακόμα; Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα ιδιαίτερο, νομίζω. Κάτι έγινε μέσα στο παλάτι, γι' αυτό καθυστέρησαν να ξεκινήσουν.»

«Έχουν, δηλαδή, ξεκινήσει τώρα;»

«Ναι· σήμερα, με το ξημέρωμα. Εγώ κι οι λυκοκαβαλάρηδες μου πηγαίνουμε μπροστά, ανιχνεύοντας, ως συνήθως.»

«Τι έγινε μέσα στο παλάτι;»

«Δεν ξέρω, Αρχόντισσά μου» – πάντα της μιλούσε επίσημα όταν δεν ήταν μόνοι – «η Κόμισσα δεν μου έδωσε εξηγήσεις.»

«Πάω να τη συναντήσω,» είπε η Ζαφειρία, ενώ ο Άρκαλβιρ σηκωνόταν όρθιος πιάνοντας τον κορμό ενός δέντρου. Ήταν τραυματισμένος στο αριστερό πόδι από τους χαυλιόδοντες του ισκιόχοιρου: αίματα πάνω στο παντελόνι του.

Η Ζαφειρία τον είδε κι άλλαξε γνώμη· κατέβηκε απ' το όχημά της και τον ζύγωσε. «Άρκαλβιρ!»

«Δεν είναι τίποτα,» είπε εκείνος τρίζοντας τα δόντια. «Μπορώ να σταθώ.»

Κι ο Λόντριβιρ τον πλησίασε, καβάλα στον γιγαντόλυκό του. «Πρέπει να το περιποιηθούμε αυτό, Άρχοντά μου.» Οι λυκοκαβαλάρηδες του ήταν σταματημένοι ολόγυρα, σαν σκιές με γυαλιστερά μάτια – μάτια γιγαντόλυκων. «Και ήσασταν πραγματικά πολύ τυχερός που σας είδαμε τη στιγμή που σας είδαμε. Γιατί την ίδια στιγμή ακριβώς σας είχε δει κι ο ισκιόχοιρος. Αρχικά, νομίζαμε ότι ίσως να ήσασταν ακόμα και ανιχνευτές της Σφετερίστριας, αλλά δεν πηγαίνατε και πολύ προσεχτικά για τέτοιοι, και αποφασίσαμε να βοηθήσουμε ούτως ή άλλως.

»Καθίστε τώρα, παρακαλώ, να περιποιηθώ αυτό το τραύμα. Δε φαίνεται σοβαρό, όμως δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι.»

Ο Άρκαλβιρ δεν έφερε άλλη αντίρρηση· κάθισε σε μια πέτρα μαλακή από τα μούσκλια. Το παντελόνι του ήταν σκισμένο από τους χαυλιόδοντες του ισκιόχοιρου. Ο Λόντριβιρ ξεπέζεψε και το έσκισε ακόμα περισσότερο μ' ένα ξιφίδιο. Έριξε αντισηπτικό στην πληγή – πράγμα που έκανε τον Άρκαλβιρ να γρυλίσει σαν θηρίο – και μετά έβαλε επάνω μερικά βοτάνια, προτού τα δέσει εκεί με επίδεσμο. «Βασική στρατιωτική περιθαλψη, Άρχοντά μου,» είπε. «Ίσως να θέλατε να το δείξετε αργότερα και σε κάποιον καλύτερο θεραπευτή από εμένα.»

Ο Άρκαλβιρ δεν μίλησε. Στο μυαλό του ήταν όσα τού είχε πει ο πατέρας του για τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ. Νόμιζε ότι μπορούσε

ν'ακούσει πάλι τη φωνή του: *Μην έρθεις σε αντιπαράθεση με τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ. Και μην κρατήσεις τη Ζαφειρία μακριά του εκτός αν έχεις κατά νου κάτι σοβαρό. Γιατί, αν είναι αύριο να φύγεις, τότε απλά θα έχεις χαλάσει μια καλή προσχώρηση για τον Οίκο των Νασόλντουν.*

Σκέφτηκε: *Κι αν δεν είναι αύριο να φύγω, πατέρα;*

Επιπλέον, η Ζαφειρία δεν του φαινόταν να τον αγαπά και πολύ τον λύκαρχο. Δεν είχε τρέξει να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει. Ούτε εκείνος είχε κάνει κάτι τέτοιο. Τι έρωτας ήταν αυτός που είχαν οι δυο τους, μα τα ψεύδη του Ιουράσκε; Μάλλον, η μητέρα της – και μόνο η μητέρα της – τον ήθελε, για να τον φέρει στον Οίκο των Νασόλντουν.

Όχι πως δεν έμοιαζε ικανός μαχητής, και ικανός θεραπευτής επίσης... αλλά... άλλο το ένα, άλλο το άλλο. Έτσι;

«Δοκιμάστε τώρα να σταθείτε, Άρχοντά μου,» τον προέτρεψε ο Λόντριβιρ.

Ο Άρκαλβιρ σηκώθηκε όρθιος, νιώθοντας κάποιο πόνο από το αριστερό πόδι αλλά όχι αρκετό για να τον ρίξει. «Σας το είπα: δεν έχω πρόβλημα.» Και μειδίασε προς τη μεριά της Ζαφειρίας...

...η οποία του επέστρεψε το μειδίαμα: ένα γυάλισμα δοντιών μες στα σκοτεινά δάση, επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της.

«Πάμε να βρούμε τη μητέρα σου,» της είπε.

«Όχι μόνοι σας,» επέμεινε ο Λόντριβιρ, και πιάνοντας το πεσμένο δίκυκλο του Άρκαλβιρ το σήκωσε όρθιο. «Θα σας συνοδεύουμε.»

Ο Άρκαλβιρ καβάλησε το όχημα. «Δε χρειαζόμαστε συνοδούς· συνεχίστε τη δουλειά σας.»

«Αυτή είναι η δουλειά μας, Άρχοντά μου.»

«Είπα: *δεν χρειαζόμαστε συνοδούς.*» Κι έκανε να ενεργοποιήσει τη μηχανή, γιατί είχε σβήσει· αλλά δεν έπαιρνε μπροστά. «Τι στα κόλπα του Ιουράσκε...;» Προσπάθησε ξανά, και ξανά. Χωρίς αποτέλεσμα.

«Ο ισκίοχοιρος προκάλεσε κάποια βλάβη,» είπε ο Λόντριβιρ.

«Έλα μαζί μου,» πρότεινε η Ζαφειρία στον Άρκαλβιρ, κι αυτός, παίρνοντας τον σάκο του από το δίκυκλό του, την ακολούθησε προς το δικό της δίκυκλο, το οποίο και καβάλησαν, εκείνη μπροστά, εκείνος πίσω της.

Ο Λόντριβιρ ανέβηκε στον γιγαντόλυκό του. «Θα σας συνοδεύουμε,» είπε πάλι. Και προτού ο Άρκαλβιρ διαφωνήσει: «Δεν ρισκινδυνεύω ο γιος του Πρίγκιπα και η κόρη της Κόμισσας να βρεθούν σε άσκοπο κίνδυνο ξανά.»

«Εντάξει,» είπε η Ζαφειρία. «Πάμε, επιτέλους, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Συνάντησαν τον στρατό της μητέρας της λίγο παρακάτω: μεταγωγικά οχήματα γεμάτα πολεμιστές κι εξοπλισμούς· ιππείς και λυκοκαβαλάρηδες· μαχητές επάνω σε πολεμικά δίκυκλα. (Όταν είχαν εγκαταλείψει την Όσβελακ, είχαν αφήσει εκεί τα οχήματα που δεν μπορούσαν να ταξιδέψουν μέσα στα πυκνά Χαρνώθια δάση· και, αργότερα, οι άνθρωποι της Βασίλισσας δεν τα είχαν πάρει μαζί τους υποχωρώντας από την πόλη. Έτσι, τώρα ο στρατός της Κόμισσας είχε όσα τροχοφόρα χρειαζόταν για να μετακινηθεί.) Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ήταν μέσα στο θωρακισμένο τετράκυκλο που προηγείτο, και άνοιξε τη συρόμενη οροφή του και κοίταξε έξω, την κόρη της και τον γιο του Πρίγκιπα, που είχαν βγάλει τις κουκούλες τους καθώς ήταν καθισμένοι στο δίκυκλο.

«Μα το Ιερό Δέος!» αναφώνησε. «Τι δουλειά έχετε εσείς εδώ;»

«Τους βρήκαμε να μας πλησιάζουν, Αρχόντισσά μου,» ανέφερε ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ. «Ένας ισκιόχοιρος τούς είχε επιτεθεί – είχε μόλις χτυπήσει τον Άρχοντα Άρκαλβιρ. Ευτυχώς ήμασταν κοντά.»

Η Ζαφειρία είπε στη μητέρα της: «Ανησυχήσαμε. Οι ανιχνευτές του Θανατογέννητου δεν σας έβλεπαν να έρχεστε.»

«Πού είναι ο Έντελθουρ και ο Σάριβιν;» ρώτησε η Χάνκαθιρ, φοβούμενη πως κάτι κακό είχε συμβεί.

«Τους αφήσαμε στο στρατόπεδο.»

«Αλλά όχι με τη συγκατάθεσή τους, έτσι;» Κάτι κακό είχε όντως συμβεί, συμπέρανε η Χάνκαθιρ.

Η Ζαφειρία ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν τους ρώτησα. Σκεφτήκαμε να έρθουμε οι δυο μας να μάθουμε τι γίνεται.»

«Ούτε ο Θανατογέννητος ξέρει ότι είστε εδώ, να υποθέσω;»

Η Ζαφειρία κατένευσε.

Η Χάνκαθιρ σκέφτηκε: *Δεν έπρεπε ποτέ να την είχα αφήσει να πάει!* «Θα εξαγριωθεί μαζί σας – και θα έχει δίκιο!»

«Γιατί δεν ήρθατε στην ώρα σας, μαμά;»

«Θα με μαλώσεις τώρα κιόλας;» Ούτε κι η ίδια η Χάνκαθιρ δεν ήταν σίγουρη αν αστειευόταν ή όχι. «Μετά απ'ό,τι έκανες πάλι;»

«Τι έκανα; Εσύ τι θα είχες κάνει στη θέση μου; Δε θα ερχόσουν να μάθεις τι συνέβαινε;» Η Ζαφειρία την αγριοκοίταζε.

«Ελάτε μέσα,» είπε η Χάνκαθιρ. «Το δίκυκλο θα το πάρουν οι μαχητές μου.» Και έγενεψε σε κάποιους που ήταν σ'ένα από τα μεταγωγικά.

Η Ζαφειρία και ο Άρκαλβιρ κατέβηκαν απ'το δίκυκλο και μπήκαν στο θωρακισμένο τετράκυκλο της Χάνκαθιρ που μια πλευρική πόρτα του είχε ανοίξει και η συρόμενη οροφή του είχε κλείσει. Μέσα, εκτός από την Κόμισσα, βρίσκονταν μερικοί μαχητές της Κομητείας – μία εκ των οποίων ήταν η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ και ένας που οδηγούσε το όχημα – και ο Νάσαλθιρ, ο αδελφός της Ζαφειρίας.

«Πού είναι το μυαλό σου, μα τους θεούς, κι έρχεσαι έτσι;» είπε η Χάνκαθιρ καθώς το όχημα, κι ολάκερο το στράτευμα, άρχιζε πάλι να κινείται.

«Μαμά, ας μη λέμε πάλι–»

«Νόμιζα ότι δεν θα ξανάκανες τέτοιες ανοησίες–»

«Αρκετά!» Η Ζαφειρία αισθανόταν εξοργισμένη που η μητέρα της της μιλούσε έτσι – ειδικά μπροστά στον Άρκαλβιρ! «Δε θέλω ν'ακούσω άλλ–»

«Θ'ακούσεις ό,τι *πρέπει* ν'ακούσεις, μα το Ιερό Δέος! Δεν έβαλες μόνο τον εαυτό σου σε κίνδυνο τούτη τη φορά, αλλά και τον γιο του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ–»

«Αρχόντισσά μου,» παρενέβη ο Άρκαλβιρ. «Κανείς δεν με βάζει σε κίνδυνο· μπαίνω μόνος μου όποτε θέλω.»

Η Ζαφειρία δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει μέσα από την οργή της.

Η Χάνκαθιρ τούς αγριοκοίταξε και τους δύο. «Ίσως τελικά να ταιριάζετε περισσότερο απ'ό,τι νόμιζα. Ειδικά αν είναι να κάνετε κάτι το αυτοκαταστροφικό μαζί!»

«Εσύ τι έκανες στο παλάτι και άργησες να ξεκινήσεις;» τη ρώτησε η Ζαφειρία.

«Ζητά η απερίσκεπτη κόρη μου εξηγήσεις από εμένα τώρα;» Ούτε πολύ σοβαρά αλλά ούτε και αστεία. Οριακό Χαρνώθιο χιούμορ.

«Δε θα μου πεις;»

«Χάνκαθιρ!» ακούστηκε, τότε, μια φωνή έξω από το όχημα – η φωνή του πατέρα της Ζαφειρίας. Ο Βέλερντιν είχε πλησιάσει καβάλα σε άλογο. «Είναι η Ζαφειρία εδώ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

Η Χάνκαθιρ τού απάντησε από ένα πλευρικό παράθυρο του οχήματος. «Εδώ είναι.»

«Γιατί;»

Η Χάνκαθιρ τού άνοιξε την πόρτα. «Έλα μέσα κι εσύ.»

Ο Βέλερντιν, με άνεση, πιάστηκε από τη χειρολαβή και, φεύγοντας από τη σέλα του ίππου του, μπήκε στο θωρακισμένο όχημα.

«Ζαφειρία...» είπε κοιτάζοντάς την. «Κι εσύ, Άρκαλβιρ...»

«Άρχοντα Βέλερντιν,» απάντησε ο γιος του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ εν είδει χαιρετισμού.

«Συνέβη κάτι κακό στο φουσάτο του Θανατογέννητου;»

«Ναι,» είπε η Χάνκαθιρ, «συνέβη: η κόρη μας το επισκέφτηκε.» Και σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της, αγριοκοιτάζοντας ξανά τη Ζαφειρία και τον Άρκαλβιρ.

Ο Νάσαλθιρ γέλασε. «Έχετε όλοι θυμώσει τόσο που είστε αστείοι, μα τον Νούρκας! Εμένα δε μου φαίνεται και πολύ σοβαρό όλο αυτό.»

«Θα έπρεπε,» του είπε η Χάνκαθιρ.

«Τι έγινε, τελικά;» ρώτησε ο Βέλερντιν.

Η Χάνκαθιρ τού απάντησε.

Ο Βέλερντιν στράφηκε στην κόρη τους. «Έπρεπε να σε είχαμε κρατήσει δεμένη στην Όσβελακ, μου φαίνεται...»

«Για όνομα του Χάρλαεθ Βοκ, μπαμπά! Μόνο ο Νάσαλθιρ είναι λογικός εδώ πέρα;

»Επιπλέον, εσείς φταίτε που ήρθαμε! Γιατί καθυστερήσατε να ξεκινήσετε;»

«Είχαμε αρκετά καλό λόγο,» της είπε η Χάνκαθιρ, και πρότεινε να καθίσουν στα πίσω καθίσματα για να τους μιλήσει.

Προτού ξεκινήσει όμως ρώτησε: «Μπορείτε να μου πείτε πού είναι στρατοπεδευμένος ο Θανατογέννητος, για να στείλω έναν αερώнуχα να τον ειδοποιήσει για εσάς;»

Η Ζαφειρία και ο Άρκαλβιρ προσπάθησαν να της δείξουν τη θέση του καταυλισμού επάνω στον χάρτη του Βασιλείου, όμως δεν ήταν και πολύ σίγουροι. Άλλο ο χάρτης, άλλο η πραγματικότητα. Και το Φουσάτο της Ελευθερίας είχε φροντίσει να σταματήσει, ως συνήθως, σε καλυμμένο, δασώδες μέρος, παρότι οι τόποι γύρω του ήταν γενικά πεδινόι. Δεν ήθελαν να μπορούν να τους δουν εύκολα από τον αέρα.

Η Χάνκαθιρ είπε τελικά: «Εντάξει, αφήστε το. Θα ειδοποιήσουμε τον Θανατογέννητο αργότερα.» Και τους μίλησε για όσα είχαν συμβεί στο Παλάτι των Σκιών, αλλά εν συντομία, χωρίς λεπτομέρειες: ότι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι έκλεψαν τους αιχμαλώτους, και ότι εκείνη έπρεπε να κάνει μια συμφωνία μαζί τους για να πάρει πίσω τον

Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, τον οποίο θα χρειάζονταν για να σώσουν τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.

«Τι συμφωνία;» ρώτησε η Ζαφειρία.

«Δεν έχει σημασία αυτό τώρα,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, ενώ σκεπτόταν: *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

Η Ζαφειρία παρατήρησε ότι η έκφραση του πατέρα της και του αδελφού της φανέρωναν προβληματισμό. Τι συμφωνία είχε κάνει η μητέρα της μ'αυτούς τους σκοτολάτρες; Τίποτα το επικίνδυνο; *Και μετά λέει για εμένα!* Αλλά δεν την ξαναρώτησε. *Η σιωπή είναι σύνεση.* Θα το μάθαινε αργότερα, σίγουρα.

Τους *β'έντικρος* τούς συνάντησαν κατά το μεσημέρι, λίγο προτού το στράτευμα σταματήσει. Η Ζαφειρία ενημέρωσε τη μητέρα της ότι τους είχε δει κι εκείνη καθώς ερχόταν μαζί με τον Άρκαλβιρ, και οι *β'έντικρος* τής είχαν πει πως αναζητούσαν κάποιον «ιδιαιτερο ταξιδιώτη».

Η Χάνκαθιρ άνοιξε πάλι τη συρόμενη οροφή του οχήματός της και τους χαιρέτησε «με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ». Τον γνώριζε τον Αρχιταξιδευτή τους· τον αποκάλεσε με το όνομά του, Σέρεντιν ιλ Μόβινακ. Οι *β'έντικρος* δεν είχαν ούτε μητριάρχικούς ούτε πατριάρχικούς οίκους· ήταν οίκοι των *β'έντικρος*, και ακολουθούσαν άλλα ήθη και έθιμα. Γι'αυτό χρησιμοποιούσαν τον σύνδεσμο *ιλ*.

Ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ, όπως γνώριζε η Χάνκαθιρ, εκτός από Αρχιταξιδευτής ήταν και πλανιερέας του Νούρκας, και η σύζυγός του, η Βεντάγια, πλανιέρεια. Ιερό ζεύγος, που έλεγαν στη Θρησκεία του Σωτήρα.

«Αρχιταξιδευτή Σέρεντιν ιλ Μόβινακ,» είπε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλνουν. «Πορεύεσαι προς την πόλη μου γνωρίζοντας το μένος που έχει η Σφετερίστρια εναντίον μας;»

«Τα μένεα των αρχόντων δεν σταματούν το Ατέρμονο Ταξίδι των *β'έντικρος*, Κόμισσα,» αποκρίθηκε ο πρασινόδερμος άντρας με τα μαύρα γένια και τα σγουρά μακριά μαλλιά. «Σε χαιρετώ γι'ακόμα μια φορά! Είχα ακούσει πολλά ερχόμενος προς τα εδώ, μα όχι ότι θα συναντούσα τον στρατό σου να προελαύνει.»

«Προορισμός μας είναι η Βορσίραθ, Αρχιταξιδευτή. Κι εσύ αναζητάς κάποιον αν δεν κάνω λάθος...»

«Αναρωτιέμαι τώρα, *νιρλίσα*, αν μίλησες με μια κοπέλα κι έναν νεαρό που έτυχε να συναντήσουμε καθοδόν. Καβαλούσαν δίκυκλα και

μας προσπέρασαν ύστερα από μερικές κουβέντες που ήθελε ο Περιπλανώμενος ν' ανταλλάξουμε μαζί τους.»

Η Χάνκαθιρ χαμογέλασε. «Στην κόρη μου μιλήσατε.»

«Μα τον Νούρκας! Το υποπτεύομαι ότι η κοπέλα έλεγε ψέματα, αλλά δεν ήμουν σίγουρος γιατί.»

«Τι σου είπε;»

«Ότι πήγαιναν στην Όσβελακ για να συναντήσουν συγγενείς.»

«Όχι ψέματα ακριβώς, Αρχιταξιδευτή.»

Ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ γέλασε. «Πράγματι, *νιρλίσα...*»

«Ποιον αναζητάτε; Αν θα μπορούσα κάπως να βοηθήσω.... Για να έρχεστε προς τα εδώ, παρά τους κινδύνους, πρέπει νάναι σημαντικός.»

«Είναι. Ο Κύριός μας της Περιπλάνησης επιμένει. Μας ζητά να βρούμε τον Πρίγκιπα των Δρόμων.»

«Τον Πρίγκιπα των Δρόμων...»

«Σου λέει κάτι αυτό, Κόμισσα;» Κι έμοιαζε να περιμένει θετική απάντηση.

Η Χάνκαθιρ αναρωτήθηκε αν ο Αρχιταξιδευτής σκεφτόταν τον ίδιο άνθρωπο μ' εκείνη: τον Κάλνεντουρ. Αυτό που συνέβαινε της θύμιζε ό,τι είχε συμβεί με τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.

Ο Σέρεντιν, βλέποντας πως δεν του απαντούσε αμέσως, συνέχισε: «Τον είδαμε, επίσης, ως Πρίγκιπα του Φωτός.»

«Τι εννοείς “τον είδατε”, Αρχιταξιδευτή;»

«Μέσα από σημάδια, οiwονούς, όνειρα...»

Όπως ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ... σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. «Ο Πρίγκιπας του Αίματος;»

«Τέτοιο όνομα εμείς δεν γνωρίζουμε, αλλά το έχουμε ακούσει. Δεν μπορεί να σχετίζεται με τον Κύριο της Ατέρμονης Περιπλάνησης.»

Μην είσαι και τόσο σίγουρος, Αρχιταξιδευτή. «Ας μιλήσουμε από κοντά, καλύτερα,» πρότεινε η Χάνκαθιρ, και πρόσταξε το στράτευμά της να καταυλιστεί εδώ προσωρινά. Ήταν, άλλωστε, ώρα για τη μεσημεριανή ανάπαυση σε λίγο.

Οι *β'έντικρος* σταμάτησαν επίσης και άρχισαν να καταυλίζονται γύρω από τις τρεις μεγάλες άμαξές τους.

Η Χάνκαθιρ συνάντησε τον Σέρεντιν ιλ Μόβινακ και τη Βεντάγια στην άκρη του καταυλισμού τους. Μαζί της ήταν η Ζαφειρία, ο Νάσαλθιρ, και ο Άρκαλβιρ.

«Μάλλον θα έχεις ακούσει ότι έχω για σύμμαχό μου τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ,» είπε.

Ο Σέρεντιν ένευσε. «Ναι, κυκλοφορεί αυτή η φήμη, *νιρλίσα*. Βρίσκεται εδώ;»

«Όχι, τώρα δεν είναι εδώ. Αλλά είναι πραγματικά σύμμαχός μου και πραγματικά επέστρεψε στο Βασίλειο ύστερα από χρόνια που έλειπε.»

«Γι' αυτό σάς επιτέθηκε η Βασίλισσα;»

«Όχι, δεν μας επιτέθηκε γι' αυτό. Ο Πρίγκιπας εμφανίστηκε μετά. Χάρη σ' εκείνον ανακτήσαμε την Όσβελακ. Και πιστεύω πως τώρα σκέφτεσαι ό,τι σκέφτομαι, Αρχιταξιδευτή...»

«Ότι αυτός είναι ο Πρίγκιπας των Δρόμων; Ο Πρίγκιπας του Φωτός; Θα πρέπει να τον αντικρίσουμε για να βεβαιωθούμε, *νιρλίσα*. Είμαστε *β'έντικρος*· δεν ήρθαμε στο Βασίλειο της Χάρνωθ για να υποστηρίξουμε άρχοντες ή πολιτικές παρατάξεις. Η Ατέρμονη Περιπλάνηση μάς έφερε, και η γνώση ότι υπάρχει *ανάγκη* για τον Πρίγκιπα του Φωτός. Ανάγκη εδώ, στο Βασίλειό σας.»

«Κι αμφιβάλλεις ακόμα ότι είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ;»

«Σε εκτιμώ, Κόμισσα, αλλά μην προσπαθείς να με μπλέξεις στα πολιτικά παιχνίδια των Χαρνώθιων αριστοκρατών.»

«Δεν είναι η “παραφροσύνη του Χάρλαεθ Βοκ” αυτή· σε διαβεβαιώνω, Αρχιταξιδευτή. Και δεν είσαι ο μόνος που αναζητήσε τον Πρίγκιπα βάσει σημαδιών και οiwωνών μέχρι στιγμής. Γνωρίζεις τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ;»

«Τον Αρχικαλεστή του Ιουράσκε; Αυτό τον διπρόσωπο απατεώνα;» Και δεν το έλεγε σαν να αστειεύταν, αν και ούτε και με μίσος στην έκφρασή του.

Η Χάνκαθιρ μειδίασε. «Κι αυτός αναζητούσε τον Πρίγκιπα του Αίματος—»

«Σου εξήγησα. Εμείς δεν—»

«Το ίδιο πράγμα είναι.»

«Κάνεις λάθος, *νιρλίσα*.»

«Δεν το νομίζω, Σεβασμιότατε. Όλοι οι θεοί θέλουν τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ για δικό τους. Ακόμα και το ίδιο το Σκοτάδι.»

Ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ και η Βεντάγια έκαναν αμέσως, με τα δάχτυλά τους, ιερά σημάδια του Νούρκας τα οποία ήταν για να κρατάνε μακριά το Παντοβόρο Σκότος.

«Ελπίζω, *νιρλίσα*, να έχεις σοβαρό λόγο για τέτοιους ισχυρισμούς,» είπε ο πλανιερέας και Αρχιταξιδευτής των *β'έντικρος*.

«Πάμε να καθίσουμε, και θα σας εξηγήσω. Είμαι πεπεισμένη ότι για τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ έρχεστε, και όχι για άλλον.»

«Μα, μόλις είπες ότι δεν είναι εδώ! Ο Κύριός μας δεν θα μας οδηγήσει σφαλερά, ποτέ.»

«Δε σας οδήγησε σφαλερά. Σας οδήγησε σ'εμένα. Κι εγώ ξέρω πού είναι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Κεφάλαιο 9

«Μπορεί να χρειαστεί να τον σκοτώσω προτού εκείνος σκοτώσει εμένα;»

ναβρασμός στον καταυλισμό των Ανυπότακτων μόλις διαπίστωσαν ότι ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία εξαφανίστηκαν.

Οι πρώτοι που το κατάλαβαν ήταν ο Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ και ο Σάριβιν ωλ Νάρεβεκ, κι αμέσως έτρεξαν να ειδοποιήσουν τον Θανατογέννητο διακόποντάς τον από τη συζήτησή του με τους άλλους αρχηγούς του Φουσάτου της Ελευθερίας. Οι φρουροί έξω απ'τη σκηνή του, αρχικά, δεν δέχονταν ν'αφήσουν τους δύο μαχητές της Κόμισσας να περάσουν γιατί αρνούνταν να τους πουν τι ακριβώς ήθελαν, οπότε εκείνοι έκαναν φασαρία, παραλίγο να παστούν στα χέρια με τους παρανόμους, και ο Έλκερθιν τελικά βγήκε και απαίτησε να μάθει τι στα κωλομέρια της Θορμάνκου γινόταν εδώ.

Ακούγοντας από τον Έντελθουρ και τον Σάριβιν για την εξαφάνιση, οργίστηκε. Τι είχε στο μυαλό του τώρα ο μικρός; αναρωτήθηκε. Είχε αλλάξει, ο σκοτοφαγωμένος, από τότε που συνάντησε τον πατέρα του και πήγε μαζί του στην Όσβελακ. Είχε αλλάξει! Ίσως εκείνη η ξένη, η Λουκία, να είχε δίκιο που είχε ζητήσει από τον Έλκερθιν να τον κρατήσει κοντά του. Αλλά τι να έκανε, να τον έδενε, τον τρισκατάρato δαίμονα της Θορμάνκου, τον ανιψιό του Βορέσας;

«Βρείτε τον Άρκαλβιρ!» πρόσταξε τους δικούς του. «Ψάξτε! Κουνηθείτε! Τον θέλω μπροστά μου! *Κουνηθείτε!*» Κι άρχισαν να τρέχουν αποδώ κι αποκεί, σφυρίζοντας και σ'άλλους, λέγοντάς τους ότι ο γιος του Θανατογέννητου είχε χαθεί κι έπρεπε να τον βρουν. Γιατί, ναι, πολλοί Ανυπότακτοι αναμεταξύ τους έτσι τον αποκαλούσαν, *γιο του Θανατογέννητου*, παρότι ήξεραν ότι φυσικός γιος του δεν ήταν. Και ούτε ήθελε παιδιά· όποτε γυναίκα έμενε έγκυος από εκείνον, της έδινε δύο επιλογές: ή να το σκοτώσει με κάποιο βοτάνι ενώ ήταν ακόμα μέσα της, ή να το σκοτώσει ο ίδιος όταν έβγαινε από μέσα της. Κανείς δεν γνώριζε γιατί ο Έλκερθιν το έκανε αυτό. Ήταν, όμως, Νόμος Θανάτου. Η Ακνάριθ'λι, η υπαρχηγός του, έλεγαν πως ποτέ δεν είχε μείνει έγκυος από εκείνον, πως έκανε κάποιο ξόρκι γι'αυτό, πως έπαιρνε

παράξενα βοτάνια που γνώριζε ως ιέρεια του Μεγάλου Θηρίου, ή πως απλά πρόσεχε.

Τώρα, ο Θανατογέννητος στράφηκε να την αντικρίσει. «Μπορείς να τον ανιχνεύσεις με τη μαγεία σου;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Ακνάριθ'λι, και τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη της. Εστίασε το βλοσυρό βλέμμα της πάνω στην καλογυαλισμένη λεπίδα κι άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, το οποίο δεν γνώριζε καλά και συχνά τη ζάλιζε.

Ο Λέδαρμιρ'χοκ, που ήταν επίσης εκεί κοντά, είπε: «Μπορώ να προσπαθήσω κι εγώ, Θανατογέννητε.»

«Μη με κοιτάς, τότε, μάγε· κάν' το!»

Ο Λέδαρμιρ'χοκ έστρεψε τη ματιά του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο κοντό ραβδί του με τη λεπίδα στην κορυφή, και οι κρύσταλλοι που επίσης βρίσκονταν επάνω στο ραβδί γυάλισαν καθώς άρθρωνε μυστηριακά λόγια, χρησιμοποιώντας κι εκείνος Ξόρκι Ανιχνεύσεως.

Μετά από λίγο, όμως, ούτε ο Λέδαρμιρ'χοκ ούτε η Ακνάριθ'λι είχαν βρει τον Άρκαλβιρ.

«Πρέπει νάχει ήδη απομακρυνθεί αρκετά,» είπε ο πρώτος. «Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν είναι καλό για μεγάλες αποστάσεις, ούτε καν ενισχυμένο από κρυστάλλους.»

Ο Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ είπε: «Έχουν πάρει και τα δίκυκλά τους· δε θα τα έπαιρναν αν ήταν να πάνε κάπου κοντά.» Εκείνος κι ο Σάριβιν δεν είχαν αναφέρει το όνομα της Ζαφειρίας, γιατί εδώ άκουγαν κι άλλοι εκτός απ'τον Θανατογέννητο, αλλά είχαν μιλήσει έτσι που εννοούσαν ότι είχε πάει μαζί με τον Άρκαλβιρ.

Ο Έλκερθιν καταράστηκε. «Ναι, μου το είπατε ήδη· μου το είπατε...» *Κι οι δυο τους χρειάζονται ένα μάθημα!* σκέφτηκε. *Του είχα ζητήσει να την προσέχει, ο δαίμονας του Ιουράσκε!* Δεν ήθελε να πάθει τίποτα η καταραμένη κόρη της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ενώ ήταν στον καταυλισμό του· ο Έλκερθιν το είχε υποσχεθεί στην Κόμισσα.

Ένας από τους ανιχνευτές του φουστάτου, ένας άντρας της Υράλνα της Θεοσεβούμενης, δεν άργησε να έρθει κοντά στη σκηνή του Θανατογέννητου μαζί με τον Ζώθμαλιρ τον Αντιβασιλικό, και είπε ότι είχε δει, πριν από κάνα δίωρο, δυο δικυκλιστές να βγαίνουν απ'τον καταυλισμό και να κατευθύνονται βορειοδυτικά. Εκείνος και μια ανιχνεύτρια τούς ακολούθησαν γιατί τους φάνηκαν οριακά ύποπτοι, και

ειδοποίησαν κι άλλους για να τους έχουν υπόψη, αν και αυτοί δεν μπορούσαν να έρθουν μαζί τους καθώς δεν ήταν επάνω σε δίκυκλα αλλά σε γιγαντόλυκους.

Οι δύο Θεόσταλτοι ανιχνευτές παρακολούθησαν τους δικυκλιστές που είχαν φύγει απ'τον καταυλισμό και τους είδαν να φτάνουν στον δρόμο που πηγαίνει είτε στα Χαρνώθια δάση είτε στη Βορσίραθ, και να στρίβουν προς τα δάση, δυτικά.

«Δεν τους ακολουθήσαμε άλλο, γιατί σκεφτήκαμε ότι δεν μπορεί να ήταν κατάσκοποι του Δούκα της Βορσίραθ. Υποθέσαμε ότι ήταν κάποιιοι που ίσως εσύ νάχες στείλει στην Κόμισσα των Σκιών, Θανατογέννητε.»

«Δεν έστειλα κανέναν στην Κόμισσα των Σκιών...» μούγκρισε ο Έλκερθιν, βέβαιος ότι αυτοί οι δυο δικυκλιστές δεν μπορεί παρά να ήταν η Ζαφειρία κι ο Άρκαλβιρ. *Πηγαίνουν στην Όσβελακ, να μάθουν τι συμβαίνει, να μάθουν γιατί άργησε ο στρατός της Κόμισσας.* Ήταν η μόνη λογική εξήγηση. Αλλά ο τρόπος δράσης τους ήταν τελείως παράλογος, μα την οργή της Θορμάνκου! *Έπρεπε να είχαν έρθει σ'εμένα, πρώτα. Και η τρελή κόρη της Χάνκαθιρ δεν είπε τίποτα ούτε καν στους—*

«Αυτοί ήταν, Θανατογέννητε,» είπε ο Έντελθουρ. «Πάνε στην Όσβελακ.»

Ο Έλκερθιν ένευσε. «Ακριβώς ό,τι σκεφτόμουν κι εγώ. Και μάλλον θα έχουν φτάσει πια. Εκτός αν κάτι τούς έτυχε στο δρόμο.»

Είδε την ανησυχία στα πρόσωπα των δύο μαχητών της Κόμισσας.

«Μπορείτε να πάτε να την αναζητήσετε άμα θέλετε,» τους είπε ο Έλκερθιν. «Εγώ δεν έχω κανένα δικαίωμα να σας κρατάω εδώ.»

«Φεύγουμε, τότε. Αμέσως,» είπε ο Έντελθουρ, κι απομακρύνθηκαν απ'τη σκηνή του Θανατογέννητου.

«Για ποια μιλάτε;» ρώτησε ο Ίλνεμουρ ο Αχανής. «Ποια είναι μαζί με τον γιο του Κάλνεντουρ, Θανατογέννητε;»

Ο Κάνελμιρ ο Κακός, που βρισκόταν εκεί κοντά, αμέσως πετάχτηκε λέγοντας: «Μια αντιπρόσωπος της Κόμισσας. Είχ' έρθει για να εποπτεύσει το φουσατό.»

Ο Αχανής τού έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα, και μετά έστρεψε πάλι τη ματιά του στον Θανατογέννητο.

«Αυτό που σου είπε,» απάντησε ο Έλκερθιν. «Μια αντιπρόσωπος της Κόμισσας.» Ο Κακός, μάλλον, είχε λόγο που το έλεγε· πρέπει να είχε διαρρεύσει κάποια φήμη μες στον καταυλισμό.

«Και η αντιπρόσωπος της Κόμισσας έφυγε έτσι, στα ξαφνικά, μαζί με τον Άρκαλβιρ; Σαν να κλέφτηκαν;»

«Θα κάτσουμε τώρα να πιάσουμε κουβέντα, Ίλνεμουρ;» γρύλισε ο Έλκερθιν. Και προς όλους είπε: «Κατευθυνόμαστε βόρεια, για την ώρα, μέχρι κι εμείς να φτάσουμε στον δρόμο που πάει προς Βορσίραθ ή προς τα δάση. Κι άμα ως τότε δεν έχουμε δει το φουσατό της Κόμισσας, μπορεί να πάω εγώ στην Όσβελακ να μάθω τι γίνεται.»

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση στον Θανατογέννητο – δεν είχαν, ούτε ως ή άλλως, κάτι διαφορετικό να προτείνουν – όμως πολλοί άρχισαν να ιθυρίζουν παράξενα πράγματα για την εξαφάνιση του γιου του κι αυτής της... αντιπροσώπου της Κόμισσας – αν όντως ήταν τέτοια.

Το Φουσατό της Ελευθερίας διέλυσε τον καταυλισμό του και προέλασε βόρεια επάνω σε οχήματα, άλογα, και γιγαντόλγκους.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν βρισκόταν ακόμα στα άκρα του καταυλισμού των *β'έντικρος*, μες στο μεσημέρι, μιλώντας με τον Σέρεντιν ιλ Μόβινακ, όταν άκουσε μια γνώριμη φωνή από δίπλα:

«Αρχόντισσά μου! Ζητάμε συγγνώμη.»

Στράφηκε κι αντίκρισε τον Έντελθουρ ωλ Σάλντεμ να πλησιάζει, με τον Σάριβιν ωλ Νάρεβεκ πλάι του.

«Δεν ξέρουμε πώς συνέβη αυτό, Αρχόντισσά μου,» συνέχισε ο Έντελθουρ. «Η κόρη σας...»

«Όπως βλέπεις, είναι καλά, Έντελθουρ,» είπε η Χάνκαθιρ, δείχνοντας τη Ζαφειρία με μια μικρή κίνηση του κεφαλιού. «Καθώς επίσης κι ο γιος του Πρίγκιπα. Μου είπαν τι έκαναν. Το φταίξιμο δεν είναι δικό σου, ούτε του Σάριβιν· σας διαβεβαιώνω και τους δύο.»

«Αρχόντισσά μου... δεν έπρεπε να το είχαμε αφήσει αυτό να—»

«Ό,τι έγινε έγινε, Έντελθουρ. Τα περιττά λόγια είναι σπατάλη. Το θεωρώ, μάλιστα, πολύ έξυπνο από μέρους σας που ήρθατε προς τα εδώ.»

«Οι ανιχνευτές του Θανατογέννητου τούς είδαν να φεύγουν, Αρχόντισσά μου—»

«*Ποιοι;*» έκανε η Ζαφειρία. «*Κανείς* δεν μας είδε!» Ακουγόταν σχεδόν προσβεβλημένη. Όρες-ώρες, η Χάνκαθιρ νόμιζε ότι η κόρη της ήταν πραγματικά ανόητη, μα τον Νούρκας! *Αλλά είναι μικρή ακόμα· είναι μικρή...*

«Σας είδαν, Αρχόντισσά μου,» επέμεινε ο Έντελθουρ, και τους εξήγησε τι είχε συμβεί.

«Αναμενόμενο ήταν,» σχολίασε ο Άρκαλβιρ. «Οι ανιχνευτές του φουσαάτου προσέχουν τα πάντα.»

Ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ καθάρισε τον λαιμό του. «Συγγνώμη, νιρλίσα, αλλά είπες “ο γιος του Πρίγκιπα”; Αναφέρεσαι σε άλλο Πρίγκιπα;»

Η Χάνκαθιρ μειδίασε. «Όχι, Αρχιταξιδευτή· στον ίδιο Πρίγκιπα αναφέρομαι.»

Ο Σέρεντιν κοίταξε τον Άρκαλβιρ σαν να μπορούσε να διαβάσει κάποια γραφή επάνω του, αόρατη για τους υπόλοιπους.

«Τι;» έκανε εκείνος, μορφάζοντας. «Δεν του μοιάζω;»

«Δεν τον γνωρίζω τόσο καλά.»

«Μην αρχίσεις να με ρωτάς κι εμένα για τον Πρίγκιπα του Αίματος και τέτοια. Εγώ δεν ξέρω από αυτά.»

Η Χάνκαθιρ τού είπε: «Να μιλάς πιο ευγενικά στον Σέρεντιν ιλ Μόβινακ, Άρχοντα Άρκαλβιρ, αν έχεις την καλοσύνη. Εκτός από Αρχιταξιδευτής των β'έντικρος, είναι και πλανιερέας του Νούρκας.»

«Εντάξει, συγγνώμη,» αποκρίθηκε ο Άρκαλβιρ, μάλλον αδιάφορα.

Και η Ζαφειρία, γι'ακόμα μια φορά, αισθάνθηκε τη γυναικεία της φύση να ερεθίζεται από τον τρόπο του. Ήταν σαν τον Θανατογέννητο, αλλά καλύτερος! Δεν έδινε σημασία σε τίποτα!

Η Χάνκαθιρ στράφηκε στον Σέρεντιν. «Μεγάλωσε με τον Θανατογέννητο, Σεβασμιότατε. Πρόσφατα συνάντησε τον πατέρα του.»

«Γι'αυτό τον θυμάμαι, λοιπόν...»

«Έχεις συναναστροφές με τον Θανατογέννητο;»

«Τον έχω συναντήσει. Και νομίζω πως είχα δει κι αυτό το αγόρι μαζί του.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Χάνκαθιρ. «Ας ξεκουραστούμε τώρα, και το απόγευμα... Προς τα πού σκέφτεσαι να κατευθυνθείτε το απόγευμα;»

«Θα έρθουμε μαζί σας, Κόμισσα.»

«Πηγαίνουμε στη Βορσίραθ, για να την πολιορκήσουμε,» του θύμιζε.

«Και να συναντήσετε τον Πρίγκιπα...»

«Φυσικά.»

«Άρα, σας ακολουθούμε.»

Το απόγευμα, καθώς το στράτευμα διέλυε τον καταυλισμό, η Ζαφειρία βγήκε απ'τη σκηνή της μαζί με τον Άρκαλβιρ...

...και είδε αντίκρυ της τον Λόντριβιρ να την κοιτάζει ανάμεσα από τους μαχητές που κινούνταν πέρα-δώθε μαζεύοντας πράγματα και εξοπλισμούς.

Έμεινε ακίνητη, όπως κι ο Λόντριβιρ ήταν ακίνητος. Έχει καταλάβει... σκέφτηκε, ενώ αισθανόταν μουδιασμένη. Γιατί αισθανόταν μουδιασμένη, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Θύμωσε με τον εαυτό της.

Ο Άρκαλβιρ στράφηκε στη σκηνή τους κι άρχισε να τη διαλύει, αλλά η Ζαφειρία μόλις που αντιλαμβανόταν την παρουσία του. Εξακολουθούσε να κοιτάζει τον Λόντριβιρ... μουδιασμένη.

Και ούτε ο Λόντριβιρ κουνιόταν. Τι στην ουρά του Ιουράσκε ήθελε;

Η Ζαφειρία είπε στον εαυτό της: *Μη στέκεσαι άλλο σαν άγαλμα του Ιερού Δέους!*

Βάδισε προς τον Λόντριβιρ, γρήγορα, αλλά νιώθοντας την κάθε δρασκελιά κοσμοϊστορικής σημασίας— *Μην είσαι χαζή!*

Εκείνος την περίμενε, ακόμα ακίνητος. Πλησιάζοντάς τον, είδε πως το βλέμμα του της μαρτυρούσε ότι είχε καταλάβει τα πάντα.

Και λοιπόν; Πώς μπορούσα να του το κρύψω, άλλωστε;

«Ζαφειρία...» Η φωνή του ήταν βαριά. Μέσα στα μάτια του, εκτός από δυσάρεστη γνώση, υπήρχαν και θυμός και απορία ανάμεικτα· η Ζαφειρία τα διέκρινε.

Καθάρισε τον λαιμό της. «Άκουσέ με, Λόντριβιρ...»

«Τι έχουμε να πούμε;» Η φωνή του σαν ψίθυρος τώρα.

«Ακόμα σ'αγαπώ, αλλά—»

«Δεν το νομίζω, Ζαφειρία.»

«Ακόμα σ'αγαπώ,» επέμεινε εκείνη, «αλλά με τον Άρκαλβιρ είναι... κάτι άλλο. Ήθελα να σ'το πω. Σου λέω αλήθεια: ήθελα να σ'το πω. Ο Έντελθουρ σ'το είπε πριν από εμένα;»

Ο Λόντριβιρ αναστέναξε. «Μου είπε απλώς ότι... ήσουν στην ίδια σκηνή με τον γιο του Πρίγκιπα, και ότι μετά έφυγες μαζί του, στα ξαφνικά. Τι να υποθέσω; Κάνω λάθος σ'αυτό που υποθέτω;»

«Όχι.»

Ο Λόντριβιρ απέφυγε το βλέμμα της.

«...Κοίτα· απλά με τον Άρκαλβιρ είναι αλλιώς. Έτσι αισθάνομαι, Λόντριβιρ· δεν...» Δεν ήξερε πώς ακριβώς να συνεχίσει.

«Φταίει, μήπως, το ότι εγώ δεν είμαι γιος του Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ;» Το βλέμμα του ήταν σκληρό, αμείλικτο.

«Όχι, σε καμία περίπτωση. Σ'το—»

«Τι φταίει, τότε, Ζαφειρία; Γιατί;»

Προς στιγμή, δεν ήξερε πάλι τι να του πει. Ύστερα όμως: «Είναι σαν να βγήκε από τα όνειρά μου.» Γιατί, ναι, πράγματι, ο Άρκαλβιρ ήταν σαν νάχε βγει από τα όνειρά της.

«Καλύτερα, λοιπόν, να μην παρεμβαίνω στα όνειρά σου, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Λόντριβιρ, και στράφηκε για να φύγει.

«Λόντριβιρ... Μη... μη θεωρείς ότι...»

«Δεν θεωρώ τίποτα,» αποκρίθηκε πάνω απ'τον ώμο του. «Η πίστη μου είναι δική σου, Αρχόντισσά μου, όπως πάντα η πίστη των Σάλντεμ ανήκει στους Νασόλντουν... κι ακόμα περισσότερο.»

Η Ζαφειρία τώρα *πραγματικά* δεν ήξερε τι να πει. Να του έλεγε πως δεν έπρεπε να είναι «ακόμα περισσότερο»; Θα ήταν ανόητο, δεν θα ήταν;

Ο Λόντριβιρ απομακρύνθηκε μες στον καταυλισμό που διαλυόταν, και η Ζαφειρία, βλέποντας την πλάτη του, για κάποιο λόγο, ακούσια, θυμήθηκε τον θείο της, τον Θόρεντιν. Νόμιζε, προς στιγμή, πως ο Λόντριβιρ ήταν ο Θόρεντιν.

Η θεία της, η Αρκάλθα, της είχε πει για την παλιά ιστορία ανάμεσα στη μητέρα της και σ'αυτόν, κι ανάμεσα σ'αυτόν και τον πατέρα της. Η Ζαφειρία θεωρούσε πως η Χάνκαθιρ είχε φερθεί πολύ άσχημα στον ξάδελφο που την αγαπούσε. Πολύ άσχημα.

Φέρθηκα το ίδιο στον Λόντριβιρ;

Όχι. Είναι άλλο πράγμα – τελείως άλλο πράγμα!

Τι διαφορά είχε, όμως; Τον είχε διώξει κι εκείνη για χάρη κάποιου άλλου.

Αλλά, όχι, όχι, ήταν τελείως άλλο πράγμα. Άλλη υπόθεση. Δεν υπήρχε καμιά ομοιότητα με τη μητέρα της και τον Θόρεντιν.

Η Ζαφειρία, σκουπίζοντας – παραξενεμένη – δάκρυα από τις ακριες των ματιών της, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό της, στράφηκε προς τη σκηνή που ο Άρκαλβιρ διέλυε–

Δεν τη διέλυε πια. Την είχε ήδη διαλύσει. Και στεκόταν και κοίταζε τη Ζαφειρία. Σαν τον Λόντριβιρ πριν από λίγο. *Γαμώτο! Όχι!*

Η Ζαφειρία τον ζύγωσε, οργισμένη σχεδόν. Ξεροκατάπιε. Αλλά, προτού μιλήσει (μην ξέροντας, γι'ακόμα μια φορά, τι ακριβώς θα έλεγε), της μίλησε ο Άρκαλβιρ:

«Τι ήθελε αυτός;»

«Τίποτα.»

«Τίποτα...» Δεν την πίστευε.

Η Ζαφειρία προσπάθησε να χαμογελάσει. «Ανοησίες. Κάτι για... Ήθελε να μου ζητήσει να προσέχουμε. Να μην ξαναγίνει τίποτα σαν αυτό με τον ισκιοχόιρο όταν ερχόμασταν.»

Ο Άρκαλβιρ θυμήθηκε πάλι όσα τού είχε πει ο πατέρας του για τον Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ. Και σκέφτηκε: *Έχω ήδη μπλεχτεί, πατέρα. Δεν τόκανα επίτηδες, αλλά έχω ήδη μπλεχτεί.* «Ζαφειρία...»

«Τι;»

«Ξέρω για τον Λόντριβιρ.»

«Α... Ποιος...; Πώς...;» Θυμός ξαφνικά στο πρόσωπό της. Και η Ζαφειρία αναρωτήθηκε αν η μητέρα της είχε ξανά – ξανά! – αναμειχθεί εκεί που δεν έπρεπε.

«Ο πατέρας μου... αυτός μου το ανέφερε. Πειράζει;»

Σχεδόν προκλητικός, έκρινε η Ζαφειρία. Και μειδίασε. «Θα το μάθαινες έτσι κι αλλιώς.»

«Για μένα σου έλεγε τώρα;»

«Όχι. Για... για εμένα μού έλεγε, ουσιαστικά.»

«Σ'έβριζε;» Λύκος έτοιμος να δαγκώσει – όπως ο Θανατογέννητος, σκέφτηκε η Ζαφειρία.

Και μειδίασε ξανά. «Όχι, ανόητε! Ο Λόντριβιρ ποτέ δεν θα με έβριζε. Είναι ωλ Σάλντεμ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Α...» Και μετά από μια στιγμή: «Μπορεί να χρειαστεί να τον σκοτώσω προτού εκείνος σκοτώσει εμένα;»

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Μην το ξαναπείς αυτό, μα τον Νούρκας! Δεν υπάρχει περίπτωση να συμβεί τέτοιο πράγμα! Δε θα στρέψει ο Λόντριβιρ όπλο εναντίον σου. Είσαι ο γιος του *Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ*, Άρκαλβιρ. Αλλά ακόμα και να μην ήσουν... δε θα το έκανε ο Λόντριβιρ αυτό.»

Ο Άρκαλβιρ δεν αισθανόταν και τόσο σίγουρος. Και σκέφτηκε ότι καλύτερα να είχε τον νου του όταν αυτός ο λύκαρχος ήταν κοντά. Η Ζαφειρία τού φαινόταν γυναίκα για την οποία μπορεί κάποιος να σκότωνε – και όχι μόνο επειδή ήταν κόρη της Κόμισσας.

Κεφάλαιο 10

Το Φουσάτο της Κόμισσας και του Θανατογέννητου, και το Σχέδιο του Πρίγκιπα

Ο στρατός της Κόμισσας των Σκιών ξεκίνησε μέσα στο απόγευμα, μέσα στο τελευταίο φως της ημέρας. Προέλασε για λίγο κάτω από τα ψηλά δέντρα των Χαρνώθιων δασών και μετά βγήκε στις παρυφές του δασότοπου και συνέχισε ανατολικά, ακολουθώντας τον χωματόδρομο που τώρα ήταν έρημος από ταξιδιώτες.

Οι βέντικρος πήγαιναν μαζί με το στράτευμα, επάνω στις τρεις άμαξές τους που την καθεμία έσερναν τέσσερα άλογα. Προπορεύονταν πλάι στο θωρακισμένο όχημα της Κόμισσας, μέσα στο οποίο βρίσκονταν η ίδια η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, ο γιος της, Νάσαλθιρ, η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, και μερικοί μαχητές της Κομητείας.

Ο σύζυγος της Κόμισσας, ο Βέλερντιν, ίππευε ένα ψηλό μαύρο άλογο. Πίσω του, επίσης έφιππη, ήταν η αδελφή του, Κέσριμιθ αλ Λόσινταβ, ως επικεφαλής των βαλτομεριτών, που είχε αποφασιστεί ότι θα έρχονταν στην πολιορκία της Βορσίραθ.

Ο Ήντλεμιρ, ο θεός της Κόμισσας, ο ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ, ήταν μέσα σ'ένα τετράκυκλο όχημα, δίπλα από το οποίο ερχόταν, καβάλα σε μεγάλο, κατάμαυρο γιγαντόλυκο με αργυρά σκουλαρίκια και ιερογραμμένο κολάρο, η Λοντνίκα αλ Θόρεσαβ, η ιέρεια της Θορμάνκου στο Πάνθεο της Όσβελακ, η οποία ήταν θεία του Λύκαρχου Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ. Ούτε ο Ήντλεμιρ ούτε η Λοντνίκα θεωρούσαν ότι μπορούσαν να λείπουν από την πολιορκία της Βορσίραθ, ο μὲν αντιπροσωπεύοντας το Ιερό Δέος – ειδικά αφού ο Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ ήταν σύμμαχός τους – και η δε αντιπροσωπεύοντας την Κυρά του Πολέμου, ώστε να φέρει την εὐνοιά της στη μεριά του στρατεύματος της Κόμισσας.

Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου ήταν όλοι μέσα σε μεταγωγικά οχήματα, και ο Γενικός Διοικητής τους, Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, καθόταν στην οροφή ενός από αυτά κρατώντας μια σημαία με το οικόσημο των

Κάρνελεκ, τιμώντας τον Πατέρα του Βασιλείου που τους περίμενε στη Βορσίραθ.

Ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία καβαλούσαν γιγαντόλυκους, προτιμώντας τους από τα δίκυκλα. Η Ζαφειρία, μάλιστα, ίππευε τον Γρυλιστή, τον μαυρότριχο λύκο της μητέρας της.

Ο Άρκαλβιρ γέλασε. «Μα τ'ατσάλινα δόντια της Θορμάνκου! Με τέτοιο φουσάτο, και με τη βοήθεια του Θανατογέννητου, το αίμα των άτριχων λύκων της Σφετερίστριας θα τρέξει ποτάμι ως την Πρωτεύουσα!» Τα μάτια του γυάλιζαν σαν αγριμιού μες στο λυκόφως.

Η Ζαφειρία μειδίασε. Ποιον άλλο να θες νάχεις στο πλευρό σου όταν είχες τον Άρκαλβιρ; σκέφτηκε. Και γέλασε κι εκείνη. Είχε έρθει η ώρα της Σφετερίστριας, στα σίγουρα! Η ώρα αυτή και οι δικοί της να περάσουν την πύλη του Κήπου της Λωράθλου!

Όταν το λιγοστό φως του ήλιου είχε εξαφανιστεί και η πεδινή ύπαιθρος φωτιζόταν μόνο από τα δύο φεγγάρια της Μοργκιάνης – αργυρή και πράσινη ακτινοβολία, ανάμεικτες – ο Λύκαρχος Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ ζύγωσε, μαζί με τους λυκοκαβαλάρηδες του, το στράτευμα και μίλησε τηλεπικοινωνιακά, μέσω του πομπού του, στην Κόμισσα της Όσβελακ.

Της είπε: «Συναντήσαμε τους ανιχνευτές του Θανατογέννητου, Αρχόντισσά μου. Μας περιμένει παρακάτω όλο το φουσάτο του.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ κρατώντας τον δικό της πομπό μπροστά της, μέσα στο τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα. «Συνεχίστε να είστε σε επιφυλακή, Λόντριβιρ.»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και οι λυκοκαβαλάρηδες του Λόντριβιρ απομακρύνθηκαν ξανά, χάθηκαν μες στα σκοτάδια.

Το στράτευμα συνέχισε να προελαύνει μέχρι που πλησίαζε η ώρα να καταυλιστεί για να διανυκτερεύσει. Τότε, είδαν όλοι ένα άλλο στράτευμα να έρχεται από τα νότια, να τους πλησιάζει· και η σημαία επάνω στο πρώτο του όχημα, η οποία φωτιζόταν από μια σφαιρική ενεργειακή λάμπα στην κορυφή της, έδειχνε το έμβλημα του Θανατογέννητου: έναν θανατόπτερο εν πτήση.

Τα δύο φουσάτα σταμάτησαν το ένα πλάι στο άλλο, βόρεια και νότια του χωματόδρομου, κι άρχισαν να καταυλίζονται.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και οι δικοί της συνάντησαν τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητου, τους δικούς του, και τους υπόλοιπους

αρχηγούς του Φουσάτου της Ελευθερίας. Ο Αρχιταξιδευτής Σέρεντιν ιλ Μόβινακ και η γυναίκα του, η Πλανιέρεια Βεντάγια, ήταν επίσης εκεί.

Ο Θανατογέννητος είπε στην Κόμισσα: «Η κόρη σου είναι τρελή, *νιρλίσα*. Άμα σκοτωνόταν εξαιτίας του κεφαλιού της, εγώ δεν θα έφταιγα σε τίποτα· να το ξέρεις!»

«Ίσως ο γιος του Πρίγκιπα, που εσύ μεγάλωσες, να την ξεμύαλισε,» απάντησε η Χάνκαθιρ, αν και όχι εχθρικά.

«Εγώ θα έλεγα ότι μπορεί και νάγινε τ'ανάποδο!» γρύλισε ο Έλκερθιν.

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε η Κόμισσα των Σκιών, και χαμογέλασε, τείνοντας το χέρι της με την παλάμη ανοιχτή, ξεκινώντας τον επίσημο Χαρνώθιο χαιρετισμό ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα.

Τον οποίο ο Έλκερθιν ολοκλήρωσε χαϊδεύοντας στιγμιαία την παλάμη της με τη δική του. «Καλώς σε βρίσκω και πάλι, *νιρλίσα*. Τι σε καθυστέρησε;»

«Είχαμε κάποια... τοπικά προβλήματα στην Όσβελακ. Όχι κάτι που θα έπρεπε να μας ανησυχήσει τώρα.»

Ο Έλκερθιν δεν έκανε ερωτήσεις. «Πάμε, τότε, να πάρουμε τη Βορσίραθ όπως σχεδιάσαμε! Κι ας ελπίσουμε να βρούμε τον Πρίγκιπα ζωντανό. Πίσω απ'αυτά τα τείχη είναι τώρα η ίδια η άτριχη λύκαινα του Θρόνου. Αν υποψιαστεί – αν *υποψιαστεί* – πως ο Πρίγκιπας βρίσκεται εκεί, θα στρέψει όλες τις δυνάμεις της πόλης εναντίον του. Θα βάλει τους μαχητές της να σπάσουν κάθε πόρτα και κάθε παράθυρο για να τον πιάσει. Να γκρεμίσουν ακόμα και τα σπίτια!»

«Ο Πρίγκιπας μας ήξερε τι έκανε όταν έφυγε για να βοηθήσει τον Νέλδουρ και τους άλλους, Έλκερθιν.»

«Το εύχομαι... Αν το είχε κάνει οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος, θα έλεγα ότι είναι πιο τρελός από την κόρη σου. Αλλά ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ... αυτός δεν είναι άνθρωπος σαν τους υπόλοιπους. Είναι άνθρωπος που προστάζει τους θεούς!»

Η Χάνκαθιρ έστρεψε το βλέμμα της στον Σέρεντιν ιλ Μόβινακ.

«Ναι, ακούω, *νιρλίσα*,» είπε εκείνος. «Ακούω.»

«Δεν περίμενα να δω εσένα εδώ, Αρχιταξιδευτή,» είπε ο Έλκερθιν. «Σ'ενδιαφέρει ο Πρίγκιπας;»

«Ίσως γι'αυτόν να είμαστε κοντά σας, Θανατογέννητε.»

«Ίσως;»

«Αναζητάμε τον Πρίγκιπα των Δρόμων, τον Πρίγκιπα του Φωτός. Ο Κύριός μας της Περιπλάνησης μάς τον δείχνει ξανά και ξανά. Ότι τούτο το Βασίλειο τον έχει ανάγκη.»

«Φυσικά και τον έχει ανάγκη. Ποιος θα ξεσηκωνόταν εναντίον της άτριχης λύκαινας του Θρόνου χωρίς έναν Κάρνελεκ;»

«Δε μιλάω για την πολιτική κατάσταση, Θανατογέννητε.»

«Για τι μιλάς, μα τους θεούς; Τι άλλο υπάρχει;»

«Υπάρχει κάτι σημαντικότερο, κάτι επικινδυνότερο. Και μόνο ο Πρίγκιπας του Φωτός μπορεί να το αντιμετωπίσει.»

Η Χάνκαθιρ, ακούγοντας τούτα τα λόγια, αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται, γιατί θυμήθηκε τι είχε δει στην Καρδιά του Σκότους. Σ' αυτό αναφερόταν ο Αρχιταξιδευτής; Στην εξαπλώσε της δύναμης του Παντοβόρου Σκότους στο Βασίλειο;

«Τότε,» είπε ο Έλκερθιν, «μάλλον κάποιο λάθος κάνεις. Ο Κάλνε-ντουρ δεν είναι αυτός που ζητάς. Είναι ο Πρίγκιπας του Αίματος· δεν υπάρχει αμφιβολία!»

«Το φως του Νούρκας θα μας δείξει την αλήθεια, σύντομα,» αποκρίθηκε ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ, στωικά.

«Αν δεν είστε εδώ για να σκοτώσετε άτριχους λύκους της Σφετερίστριας, Αρχιταξιδευτή, είστε εδώ για τον λάθος λόγο!»

«Οι β'έντικρος δεν μπλέκονται στις πολιτικές διενέξεις των αρχόντων της Μοργκιάνης, Θανατογέννητε.»

«Καλά θα κάνεις, λοιπόν, να μη βάλεις άδικα τους ανθρώπους σου σε κίνδυνο.»

«Δε θα τουςβάλω σε άσκοπο κίνδυνο. Όμως δεν θα φύγουμε προτού συναντήσουμε τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

Ο καταυλισμός δεν μπορούσε να κρυφτεί· ήταν μεγάλος, και ο τόπος πεδινός. Επιπλέον, δεν έγινε καμιά προσπάθεια για να κρυφτεί· είχαν φώτα αναμμένα κανονικά, και ούτε επιχειρούσαν να τα καλύψουν. Η ώρα για κρύψιμο στις σκιές είχε περάσει. Η ώρα της Θορμάνκου ήταν κοντά.

Οι παρατηρητές του Δούκα είδαν αμέσως το συγκεντρωμένο στράτευμα και έτρεξαν, καβάλα στα δίκυκλά τους, προς Βορσίραθ, φτάνοντας εκεί μέσα στη νύχτα. Οι φρουροί στην Πύλη της Δύσης τούς άφησαν να περάσουν μόλις αντίκρισαν την ειδική άδειά τους, και οι δίκυκλιστές διέσχισαν δρόμους έρημους, τελείως έρημους. Κανείς δεν φαινόταν ούτε καν στην Οδό των Θεών ή στην Οδό Επισκεπτών·

κανείς, εκτός από περιπολίες ένοπλων μαχητών του Δούκα και του στρατεύματος της Βασίλισσας. Η κυκλοφορία απαγορευόταν μετά τη δύση του ήλιου, κι αυτό θα συνεχιζόταν, όπως έλεγε ο Δούκας, μέχρι οι αναταραχές να πάψουν.

Οι δικυκλιστές πήγαν στο Παλάτι της Βορσίραθ και, ζητώντας πρόσβαση εκεί, σύντομα ανέφεραν στον ίδιο τον Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ τι είχαν δει: ένα μεγάλο φουσάτο γύρω στα σαράντα χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη, έχοντας τις σημαίες των Νασόλντουν και του Θανατογέννητου σε φανερές θέσεις, φωτισμένες. Δεν προσπαθούσαν να κρυφτούν. Έρχονταν.

Ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, παρά τη νυχτερινή ώρα, κάλεσε τους πάντες σε πολεμικό συμβούλιο: τη σύζυγό του, Ολρέκα, τον αδελφό του, Φόρναλιν, τους στρατιωτικούς του στρατεύματος της Βασίλισσας, την ίδια τη Βασίλισσα και τους δικούς της.

Η κατάσταση ήταν έκρυθμη μέσα στην πόλη, είπε ο Δούκας. Ο στρατός δεν μπορούσε να σταματήσει τις αναταραχές, και τώρα η Κόμισσα των Σκιών ερχόταν για να τους πολιορκήσει από έξω: τελικά, δεν ήταν μόνο λόγια που ταραχοποιοί έγραφαν στους τοίχους και στις αφίσες που μονάχα ο Ιουράσκε ήξερε πού τυπώνονταν. Και ο Θανατογέννητος είχε συγκεντρώσει ένα ολόκληρο φουσάτο παρανόμων – χιλιάδες ληστές και κακούργους – «όπως μας είπε κι ο προηγούμενος ανιχνευτής με τον αερώνυχα που κατάφερε να επιστρέψει ζωντανός,» είπε ο Σέλιρ. «Ο Υποκόμης Όλντιριν ωλ Κάσνατεκ είχε δίκιο, προφανώς, που ανησυχούσε. Κι αυτή τη φορά ο Θανατογέννητος δεν φαίνεται να έκανε καμιά προσπάθεια για να κρύψει τους μαχητές του. Αυτός και η Κόμισσα μοιάζουν αποφασισμένοι και πανέτοιμοι. Πλησιάζουν για να μας πολιορκήσουν.

»Τι έχετε να προτείνετε;»

«Έτσι όπως δείχνουν τα πράγματα,» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ, ο Μάγος της Βασίλισσας, σκίζοντας με φωνή σαν λεπίδα τη σιγή που είχε βασιλέψει, «εγώ ένα θα πρότεινα: η Μεγαλειοτάτη, κατά πρώτον, να πετάξει μακριά από εδώ.»

«Συμφωνώ μαζί σας, Άρχοντά μου,» είπε ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ. «Η Βασίλισσα–»

«–θα μείνει στη Βορσίραθ,» παρενέβη η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρουν, «και δεν χρειάζεται υποδείξεις από εσάς γι' αυτό.» Αγριοκοίταξε πρώτα τον Σάρθαλιν (Πώς τολμούσε να μιλά έτσι; Επειδή τον έπαιρνε στο κρεβάτι της, νόμιζε ότι είχε τέτοιο δικαίωμα;) και μετά τον

Μόλδεντιν (ο οποίος σίγουρα δεν είχε κανένα δικαίωμα να μιλά έτσι!). «Ούτε της αρέσει να αναφέρεστε σ' εκείνη σα να μην είναι παρούσα!»

«Μας συγχωρείτε αν σας προσβάλαμε, Μεγαλειοτάτη. Μόνο για την ασφάλειά σας ενδιαφερόμαστε,» απολογήθηκε ο Μόλδεντιν. «Αυτή η πολιορκία προβλέπεται να είναι δύσκολη.»

Ο Σάρθαλιν έμεινε σιωπηλός, και δεν έμοιαζε να έχει πάρει σοβαρά την επίπληξη της Ζώθμαλιρ. Απαράδεκτος! Ήταν από τους ελάχιστους άντρες που εκείνη εμπιστευόταν τόσο, από τους ελάχιστους άντρες που θεωρούσε τόσο ικανούς, αλλά ώρες-ώρες, ναι, ήταν *απαράδεκτος*. Έπαιρνε πολλά ως δεδομένα...

Τώρα, όμως, η Ζώθμαλιρ είχε σημαντικότερα προβλήματα μπροστά της. «Δε θ' αφήσουμε τη Βορσίραθ να πέσει στα χέρια ανταρτών και κακούργων, μα τον Χάρλαεθ Βοκ· θα πολεμήσουμε, και θα νικήσουμε!»

Ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ είπε: «Σε τούτη την πολιορκία, ο εχθρός δεν είναι μόνο έξω, *νιρλίσα*, αλλά και μέσα. Η Κόμισσα και ο Θανατογέννητος φρόντισαν γι' αυτό. Πολιτική αποσταθεροποίηση προτού έρθουν, και τώρα—»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη ότι εκείνοι κανόνισαν την πολιτική αποσταθεροποίηση,» τον διέκοψε η Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν, η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου που ο Μόλδεντιν δεν ήξερε ότι ήταν τίποτα περισσότερο από θεία της Βασίλισσας.

«Ποιος άλλος να το έκανε, Αρχόντισσά μου; Μοιάζει οργανωμένο, όχι τυχαίο.»

«Αντιθέτως, Μεράρχη: οι επιθέσεις *μοιάζουν* τυχαίες. Και κανένας από τους συλληφθέντες δεν μπορεί να μας κατευθύνει προς κάποιον σοβαρό πυρήνα αντιστασιακών.»

«Πράγματι· αλλά προφανώς κάτι τα καθοδηγεί όλα.»

«Κάποιοι διεγείρουν τον κόσμο της Βορσίραθ με διάφορους τρόπους—»

«Κι αυτοί οι “κάποιοι” νομίζετε πως δεν είναι άνθρωποι της Κόμισσας και του Θανατογέννητου;»

«Δεν έχουμε καμιά σοβαρή απόδειξη. Και, μέχρι στιγμής, η Κόμισσα των Σκιών δεν είχαμε μάθει να έχει τέτοια επιρροή μες στη Βορσίραθ· δεν ήταν καν αναμειγμένη στον Διχασμό. Το ίδιο και για τον Θανατογέννητο: είναι ένας ληστής – *επικίνδυνος* ληστής – που, όμως, δρα *έξω από τις πόλεις* κυρίως. Δεν έχει υποπέσει στην

αντίληψή μας να έχει οργανωμένο δίκτυο μέσα σε καμία μεγάλη πόλη του Βασιλείου.»

Ο Μόλδεντιν την άκουγε συνοφρυωμένος, κοιτάζοντας την σαν η θεία της Βασίλισσας να είχε γίνει ξαφνικά ένα αίνιγμα για εκείνον.

Τον έχεις εντυπωσιάσει, Σμαράγδα, τον γέρο-λύκο, σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ, οριακά διασκεδασμένη. Ίσως θα έπρεπε να τον πάρεις στο κρεβάτι σου, να του κάνεις τον έρωτα του Ιουράσκει! Ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ δεν ήταν, βέβαια, και τόσο γέρο-λύκος· στην ηλικία της Ζώθμαλιρ ήταν: πέντε χρόνια πιο μεγάλος. Αλλά ήταν, επίσης, ο μεγαλύτερος ηλικιακά στρατιωτικός στο στράτευμά της εδώ, στη Βορσίραθ, και είχε αρκετή εμπειρία. Ήταν καλός στη δουλειά του. Αν ήταν γυναίκα, ίσως να ήταν ακόμα καλύτερος.

«Τέλος πάντων,» τους διέκοψε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ. «Δεν έχει μεγάλη σημασία ποιος ακριβώς ξεσηκώνει τον κόσμο μες στην πόλη μου. Το πρόβλημα παραμένει το ίδιο. Έχουμε, όπως είπε ο μεράρχης, έναν εχθρό έξω από τα τείχη κι έναν εχθρό μέσα από τα τείχη.»

«Ο εχθρός έξω από τα τείχη ξέρουμε ποιος είναι,» τόνισε η Σμαράγδα. «Για τον εχθρό μέσα στα τείχη, δεν έχουμε ιδέα ακόμα· κι έχω την αίσθηση, Δούκα μου, πως αυτός είναι ο χειρότερος από τους δύο.»

«Θεωρείτε, Αρχόντισσά μου, ότι μερικοί κακοεξοπλισμένοι αντάρτες μάς απειλούν περισσότερο από ένα μεγάλο στράτευμα αποτελούμενο από μαχητές της Κόμισσας των Σκιών και παρανόμους κάθε είδους με αρχηγό τον Θανατογέννητο;» είπε ο Μεράρχης Αλθέβεριν αλ Νάβενταθ.

«Ναι,» απάντησε δίχως δισταγμό η Σμαράγδα, «γιατί το στράτευμα γνωρίζετε πώς να το αντιμετωπίσετε. Αλλά αυτές τις επιθέσεις μες στην πόλη, όχι.»

Ο Αλθέβεριν, όμως, κούνησε το κεφάλι, προφανώς διαφωνώντας.

«Το σίγουρο,» είπε ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ, «είναι πως οι αναταραχές στους δρόμους της Βορσίραθ θα χειροτερέψουν τώρα που ο στρατός της Κόμισσας πλησιάζει.»

Η Ζώθμαλιρ δεν μπήκε στον κόπο να τους υπενθυμίσει ότι η καταραμένη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν δεν ήταν Κόμισσα πλέον. Δε θα της έδιναν σημασία πάλι. Ας το παρέβλεπε για την ώρα.

«Πρώτα,» είπε, «θα σταματήσουμε τις αναταραχές.»

«Πώς, Βασίλισσά μου; Το γεγονός ότι γεμίσαμε την πόλη με τον στρατό δεν βοήθησε.»

«Αποδώ και στο εξής, όποιος αντάρτης συλλαμβάνεται στις συμπλοκές θα εκτελείται,» είπε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, «με τρόπο παραδειγματικό. Το ίδιο και όποιος φαίνεται να υποβοηθά αντάρτες. Θα απαγχονίζονται όλοι στους δρόμους της πόλης: στην Οδό των Θεών και στην Οδό Επισκεπτών. Και τα πτώματά τους θα μένουν εκεί, κρεμασμένα, για τους θανατόπτερους.

»Πόσο χρόνο έχουμε μέχρι να φτάσει το στράτευμα της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν έξω από τα τείχη μας;»

«Καμιά μέρα, υπολογίζω,» είπε ο Σέλιρ.

Και ο Μόλδεντιν συμφώνησε νεύοντας.

«Θα κρεμάσουμε, λοιπόν, όλους όσους έχουμε ήδη συλλάβει,» πρόσταξε η Ζώθμαλιρ, «και θα συνεχίσουμε μ'εκείνους που θα συλλαμβάνονται αποδώ και στο εξής. Οι αναταραχές θα *πάψουν* ώσπου ο στρατός των παρανόμων να έχει φτάσει στη Βορσίραθ.»

Την ίδια ημέρα, αλλά πριν από πολλές ώρες, πρωί ακόμα, ο Κάλνεντουρ ήταν συλλογισμένος μέσα στην εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης υφαντών στα Υφαντουργεία της Βορσίραθ. Χτες βράδυ, είχε πει στον Νέλδουρ και τους άλλους ότι έπρεπε οπωσδήποτε να σταματήσουν το σχέδιο των Σκοτεινών Ακόλουθων, αλλιώς λουτρό αίματος θα γινόταν στην πόλη – ειδικά καθώς ο στρατός της Κόμισσας και του Θανατογέννητου σύντομα θα έρχονταν. Υπήρχε, όμως, ένα πολύ βασικό πρόβλημα:

Δεν είχε καμιά συγκεκριμένη ιδέα πώς να σταματήσουν το σχέδιο των Σκοτεινών Ακόλουθων.

Ο αναβρασμός που είχαν προκαλέσει στη Βορσίραθ ήταν γενικευμένος· οπουδήποτε μπορεί να ξεσπούσαν επιθέσεις από οργισμένους πολίτες που δεν ήθελαν να άρχονται από τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν και τον υποτακτικό της, Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, και νόμιζαν ότι η σωτηρία τους ήταν κοντά – ότι, όχι μόνο έρχονταν η Κόμισσα των Σκιών και ο Πρίγκιπας του Αίματος για να τους σώσουν, αλλά υπήρχε και οργανωμένη αντίσταση μέσα στην πόλη.

Ο Νέλδουρ έλεγε στον Κάλνεντουρ πως δεν είχε υπόψη του κανένα μέρος που να μπορούσε να θεωρήσει αρχηγείο ή καταφύγιο των Σκοτεινών Ακόλουθων· δεν ήξερε καν ότι υπήρχαν Σκοτεινοί Ακόλουθοι στη Βορσίραθ μέχρι στιγμής. Μονάχα κάτι φήμες είχε ακούσει που δεν ήξερε αν έπρεπε να τις πιστέψει.

«Και η Αγέραστη Γάτα;» τον είχε ρωτήσει ο Κάλνεντουρ.

«Ούτε η Αγέραστη ξέρει τίποτα, αλλά έχει ανησυχήσει που φαίνεται Ακόλουθοι να είναι κρυμμένοι ανάμεσα στους ανθρώπους της.»

«Δεν έχει προσπαθήσει να τους βρει;»

«Δεν τάχει καταφέρει ακόμα, Πρίγκιπα, κι αμφίβολο είναι αν θα τα καταφέρει ποτέ. Έτσι όπως μοιάζει να κρύβονται.... Μα τα τεχνάσματα του Πεπρωμένου, σαν Ίσκιои, οι δαίμονες!»

Αργότερα, καθώς όλοι προσπαθούσαν να κοιμηθούν μες στην αποθήκη υφαντών (και με δυσκολία το κατάφερναν), η Λουκία είχε πει στον Κάλνεντουρ: «Είναι σα να βρισκόμαστε πεσμένοι σε παγίδα σε τούτη την πόλη. Το πιο λογικό θα ήταν να βρεις έναν τρόπο να φύγουμε αποδώ.»

«Δε μπορώ να τους αφήσω να σκοτωθούν έτσι, Λουκία. Είναι... είναι υπήκοοί μου, ουσιαστικά, και οι Ακόλουθοι θέλουν να τους θυσιάσουν στο Παντοβόρο Σκότος. Θέλουν να κάνουν ολάκερη τη Βορσίραθ μια μαζική θυσία. Και φαίνεται να το πετυχαίνουν... Πρέπει να τους σταματήσω.»

«Δεν είναι, όμως, *πραγματικά* υπήκοοί σου οι άνθρωποι της Βορσίραθ, Γεώργιε,» του είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Μην κάνουμε πάλι την ίδια κουβέντα· δεν είναι ώρα, μα την οργή της Έχιδνας!» της απάντησε, στην Κοινή Υπερυδάτια.

Και η Λουκία δεν συνέχισε.

Σήμερα, τον έβλεπε να βηματίζει μες στην αποθήκη προβληματισμένος, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, κάνοντας πέρα-δώθε, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω του.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ ήταν καθισμένος οκλαδόν επάνω σ'ένα χαλάκι (το οποίο είχε βρει σε μια παλιά κούτα της αποθήκης) και τραβούσε τραπουλόχαρτα από την Τράπουλα του Δόλου, διαμορφώνοντας μπροστά του ένα σχήμα μ'αυτά. Τρεις ακόλουθοί του ήταν κοντά, παρατηρώντας: η Κέσριμιθ, ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος, και ο Ρόνελβουρ ο Πλαστογράφος.

Ο Ραμάλθιν και η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ μιλούσαν για τα παλιά και για τα νέα, πίνοντας τσάι *λίρεμπολ*· είχαν χρόνια να δουν ο ένας τον άλλο.

Η Ζέρκιλιθ περιποιείτο τους γιγαντόλυκους της ομάδας μαζί με τον Ασλάνουρ τον Λυκολάτρη.

Η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ χαίδευε τον Ακατάλυτο, καθισμένη επάνω σε κιβώτια που έμοιαζε να σχηματίζουν θρόνο. Ο Υπερυδάτιος γάτος έδειχνε να την έχει συμπαθήσει.

Η Σιράλια'χοκ και ο Νάθλεδιν αλ Μακμάρνουν είχαν πάει σε μια απόμακρη γωνία της αποθήκης, πίσω από παλιά πράγματα και κασόνια, και κανείς δεν τους έβλεπε αλλά οι περισσότεροι που είχαν αντιληφτεί την απουσία τους καταλάβαιναν ότι μάλλον ερωτοτροπούσαν. Και δεν μπορούσαν να τους κατηγορήσουν: τέτοια που ήταν η κατάσταση, ίσως αυτή να ήταν η τελευταία τους φορά μαζί.

Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν από εκείνους που είχαν προσέξει την απουσία της Σιράλια και του Νάθλεδιν. Καθώς σκεφτόταν πώς να βρει του Σκοτεινούς Ακόλουθους, πώς να χαλάσει το σχέδιό τους, έβλεπε μες στην αποθήκη τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε.

Ο πρώτος, με την ίδια του την παρουσία, τον προκαλούσε να πάρει τον έλεγχο εδώ, στη Βορσίραθ – σαν άρχοντας! Σαν βασιλιάς! Να αποδείξει την αξία του, και να κυβερνήσει, να βάλει σε τάξη το Βασίλειο της Χάρνωθ. Γνώριζε τον Δρόμο της Εξουσίας... τον γνώριζε.

Και ο Ιουράσκε, επίσης με την ίδια του την παρουσία, καλούσε δελεαστικά τον Κάλνεντουρ να γίνει ο Πρίγκιπας των Κλεφτών· έβαζε σκέψεις στο μυαλό του για το πώς μπορούσε, υπόγεια, να οργανώσει την αντίσταση εδώ, για το πώς μπορούσε να μετατρέψει τη Βορσίραθ σε πόλη ανομίας και παρανόμων.

Ο Κάλνεντουρ διαπίστωσε ότι οι δυο θεοί βρίσκονταν σε έντονη διαμάχη... για το μυαλό του... για την ψυχή του.

Αλλά υπήρχε και μια σιωπηλή παρουσία εκεί κοντά. Μια *πραγματικά* σιωπηλή παρουσία. Ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων, καθισμένος οκλαδόν πάνω σ'ένα κιβώτιο, τυλιγμένος στη γκριζα κάπα του, με την όψη του κρυμμένη στο σκοτάδι της κουκούλας του. Μοιάζοντας να χλευάζει και τον Χάρλαεθ Βοκ και τον Ιουράσκε απλά και μόνο επειδή υπήρχε και δεν έπαιζε το παιχνίδι ούτε του ενός ούτε του άλλου. Αλλά, επίσης, ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως ήταν και κάτι ακόμα ο Σιλίσβας... Τι;

Τι σημασία έχει; Κανείς τους δεν φαίνεται να μπορεί να με οδηγήσει στους Σκοτεινούς Ακόλουθους – ούτε καν ο Ιουράσκε!

Τότε ο απατηλός θεός τού θύμιζε πως αν γινόταν Πρίγκιπας των Κλεφτών, αν έκανε την πόλη δική του μέσα από τις σκιές, το ίδιο το χάος θα αδρανοποιούσε τους ακόλουθους του Παντοβόρου Σκότους. Δε θα υπήρχε πλέον αντιπαλότητα για να εκμεταλλευτούν...

Και, συγχρόνως, ο Χάρλαεθ Βοκ ισχυριζόταν πως αν ο Κάλνεντουρ έπαιρνε τον έλεγχο – τον *πλήρη* έλεγχο – της πόλης, ως *άρχοντας*,

αυτό θα αδρανοποιούσε τους ακόλουθους του Παντοβόρου Σκότους. Δε θα υπήρχε πλέον αντιπαλότητα για να εκμεταλλευτούν...

Κι οι δυο θεοί προθυμοποιούνταν να τον οδηγήσουν στο ίδιο αποτέλεσμα, αλλά από διαφορετικό δρόμο. Κανείς τους, όμως, δεν μπορούσε να τον οδηγήσει στους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Κανείς τους δεν έδειχνε πρόθυμος να εναντιωθεί στο Σκοτάδι ευθέως. Φοβόνταν; Ναι, το φοβόνταν...

Και ο Σιλίσβας γελούσε με τον Άηχο Γέλωτά του...

Ο Κάλνεντουρ τον ατένισε. Έχεις εσύ να προτείνεις κάτι;

Ο Σιγηλός Δαίμων έμεινε σιγηλός.

Το φαντάστηκα.

...Δεν έχεις φανταστεί ακόμα τίποτα, Πρίγκιπα... είπε εκείνη η μη-φωνή μέσα από τη γκριζα κουκούλα... Τίποτα...

Τι μπορεί να σήμαινε τώρα αυτό;

Δεν είχε σημασία. Και ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως είχε μια ιδέα τελικά.

Στράφηκε στον Αρχικαλεστή του Πεπρωμένου. «Πρέπει να πάω να μιλήσω στην Αγέραστη Γάτα.»

Ο Νέλδουρ πήρε το βλέμμα του από τα τραπουλόχαρτα του Δόλου. «Γιατί;»

«Για να μάθουν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ότι είμαι εδώ.»

Τώρα δεν τον κοίταζε μόνο ο Νέλδουρ· οι πάντες τον κοίταζαν, γιατί είχαν ακούσει τι είπε.

«Απ'το κακό στο χειρότερο...» μουρμούρισε η Λουκία, στην Καθολιουμένη.

«Γιατί να μάθουν ότι είσαι εδώ, Κάλνεντουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Σε τι θα μας βοηθήσει αυτό, μα τον Νούρκας; Το πολύ-πολύ να μας δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα!»

«Δε θα καταφέρουμε ποτέ να βρούμε τους Ακόλουθους, Ραμάλθιν,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ή, τουλάχιστον, όχι προτού αυτή η πόλη έχει γίνει μαζική θυσία στο Σκοτάδι. Αλλά ίσως μπορούσαμε να κάνουμε τους Ακόλουθους να έρθουν σ'εμάς.»

Τώρα, πολλών τα μάτια τον κοίταζαν με περισσότερο ενδιαφέρον.

«Όλοι οι θεοί της Μοργκιάνης με θέλουν,» είπε ο Κάλνεντουρ, «συμπεριλαμβανομένου του Παντοβόρου Σκότους. Δε θυμάστε τι έγινε κάτω από την Όσβελακ;»

«Αυτό που έγινε εκεί ήταν επικίνδυνο,» τόνισε η Λουκία. «Αν σκέφτεσαι να το επαναλάβεις—»

«Δε νομίζω ότι θα χρειαστεί—»

«Είτε χρειαστεί είτε όχι—»

«Άκουσέ με, πρώτα, Λουκία. Κάτω από την Όσβελακ, η δύναμη του Παντοβόρου Σκότους είναι *τεράστια*, σαν... σαν να υπάρχει κάποιου είδους *επίκεντρο* εκεί—»

«Πού το ξέρεις ότι κι εδώ δεν υπάρχει τέτοιο επίκεντρο;»

«Το υποθέτω. Δε μπορεί να υπάρχουν τέτοια πράγματα παντού, μα τον Νούρκας! Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν σκοπεύω να κατεβώ σε υπόγεια—»

«Δεν έχω ακούσει για εκτεταμένα υπόγεια στη Βορσίραθ, πέρα από τους υπονόμους της,» παρενέβη ο Νέλδουρ.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Κάλνεντουρ, «δε θα γίνει το ίδιο που έγινε στην Όσβελακ. Αλλά κι εδώ οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είμαι σίγουρος ότι θα θέλουν να με προσελκύσουν στην αγκαλιά του θεού τους. Αυτό δεν ήθελε κι ο Νέλδουρ, άλλωστε;» είπε προς όλους, κοιτάζοντας γύρω-γύρω. «Είχε στήσει παγίδα για εμένα, οδηγημένος από τον Ιουράσκει—»

«Και το Πεπρωμένο σωστά με οδήγησε...» μουρμούρισε ο Αρχικαλεστής, ακλόνητος στην πίστη του όπως πάντα.

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι της Βορσίραθ αναμφίβολα με θέλουν, όπως με ήθελαν κι αυτοί της Όσβελακ—»

«Γεώργιε,» είπε η Λουκία, στην Κοινή Υπερυδάτια, «θα σε κάνουν πάλι ν'αλλάξεις.»

«Όχι,» της απάντησε, στην Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης, «δεν πρόκειται να συμβεί. Θα ήθελαν, όμως, να συμβεί. Αυτό ή κάτι παρόμοιο. Χρησιμοποιούν συνέχεια το όνομά μου και το όνομα του Πρίγκιπα του Αίματος για να παρακινούν τον κόσμο σε αιματοχυσίες—»

«Όχι μόνο αυτά τα ονόματα,» τόνισε ο Ραμάλθιν: «και της Λοτρίνθα, και της Κόμισσας.»

«Γιατί έτσι τους βολεύει. Εμένα, όμως, σίγουρα με θέλουν. Προσωπικά. Τι λέτε να κάνουν αν μάθουν ότι είμαι πραγματικά εδώ, στη Βορσίραθ; Δε θάρθουν να με συναντήσουν;»

«Και τι θα γίνει τότε; Θα τους επιτεθούμε;»

«Αν υποπτευθούν ότι είναι παγίδα, Πρίγκιπά μου;» Η Σιράλια'χοκ είχε βγει από την απομακρυσμένη γωνία της αποθήκης, και πίσω της ήταν ο Νάθλεδιν, στρώνοντας τα ρούχα του με το μοναδικό του χέρι.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να την αντικρίσει. «Ακόμα κι αν υποπτευθούν ότι είναι παγίδα, θα έρθουν.»

«Πράγμα που τους κάνει εξαιρετικά επικίνδυνους,» προειδοποίησε η Ζέρκιλιθ.

«Δεν έχουμε άλλο τρόπο να τους συναντήσουμε, Ζέρκιλιθ. Αυτή είναι η μοναδική μας ελπίδα.»

«Κι αν δεν πιάσει;» έθεσε το ερώτημα ο Νέλδουρ. «Αν σκεφτούν *αντίστροφα* το όλο θέμα και καταλήξουν στο δικό σου σκεπτικό – ότι κάνεις επίτηδες ό,τι κάνεις, για να τους συναντήσεις και να τους χαλάσεις τα σχέδια;»

«Δε θα το σκεφτούν αυτό.» Ο Δεξής και η Αριστερή, φτεροκοπώντας, κάθισαν στους ώμους του Κάλνεντουρ.

«Γιατί να μην το σκεφτούν;»

«Επειδή εκείνοι δεν είναι πιστοί του Ιουράσκει, Αρχικαλεστή.»

Ο Νέλδουρ μειδίασε. «Αυτό,» είπε, «δεν με καθησυχάζει.» Κι άφησε ένα τραπουλόχαρτο του Δόλου επάνω στον σχηματισμό μπροστά του: η Μεγάλη Απάτη.

«Ούτε εμένα,» παραδέχτηκε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά είπαμε: είναι η μόνη μας ελπίδα.

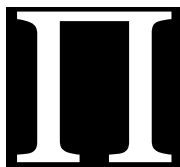
»Θα με οδηγήσεις, λοιπόν, στην Αγέραστη Γάτα;»

«Με τόσους μαχητές του στρατεύματος της Βασίλισσας στους δρόμους της Βορσίραθ, κι αν θέλουμε να πάμε εκεί στοιχειωδώς οπλισμένοι, μάλλον εσύ θα πρέπει να μας οδηγήσεις, Πρίγκιπα των Κλεφτών.»

Και ο Κάλνεντουρ νόμιζε πως ο Ιουράσκει είχε μιλήσει μέσα από το στόμα του Αρχικαλεστή του. Και νόμιζε επίσης πως – δυστυχώς – είχε δίκιο.

Κεφάλαιο 11

Ο Πρίγκιπας του Αίματος και οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι

ερίμεναν να έρθει το απόγευμα, ώστε οι σκιές να πυκνώσουν. Ακόμα κι ο θεός της απάτης χρειαζόταν κάποια βοήθεια.

Εν τω μεταξύ, άκουγαν το ραδιόφωνο για να μαθαίνουν τι γινόταν μες στη Βορσίραθ με τις αναταραχές, κι αν κανείς μιλούσε για τον στρατό της Κόμισσας που ερχόταν.

Για το πρώτο έλεγαν πολλά· για το δεύτερο, κανείς δεν έλεγε τίποτα. Αυτό σήμαινε ότι η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και ο Θανατογέννητος δεν ήταν ακόμα κοντά στην πόλη. Αλλά σίγουρα δεν μπορεί να ήταν και μακριά... «Καλύτερα που δεν έχουν έρθει,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Μας δίνουν χρόνο. Μόλις έρθουν, νομίζω πως το μακελειό στους δρόμους της Βορσίραθ θα δεκαπλασιαστεί.»

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ, Πρίγκιπα,» συμφώνησε ο Νέλδουρ, νεύοντας, με όψη σκοτεινή.

Καθώς το απόγευμα πλησίαζε, ο Ιουράσκε κοίταζε τον Κάλνεντουρ ευχαριστημένος· αλλά ο Χάρλαεθ Βοκ τον κοίταζε με κατάκριση. Ο Κάλνεντουρ δεν ήξερε πώς μπορούσε να το καταλάβει αυτό – δεδομένου ότι η όψη του Ιερού Δέους ήταν κρυμμένη μες στο σκοτάδι της κουκούλας του, κάτω από το στέμμα του με τις αιχμηρές προεξοχές – αλλά *κάπως* μπορούσε να το καταλάβει. Ο Χάρλαεθ Βοκ ήταν θυμωμένος μαζί του επειδή ο Πρίγκιπας προτιμούσε τον δρόμο του εχθρού του, του Ιουράσκε, συμβάλλοντας στην ενδυνάμωση της ανομίας στο Βασίλειο αντί στην ενδυνάμωση της τάξης. Η Βασίλισσα ίσως, τελικά, να ήταν πιο άξια από εκείνον!

Ο Κάλνεντουρ δεν είχε αμφιβολία σε ποια Βασίλισσα αναφερόταν ο Χάρλαεθ Βοκ εκπέμποντας παγερές σκέψεις προς τη νόησή του. Δεν αισθάνθηκε ενοχλημένος, όμως. Δεν είχε έρθει στη Μοργκιάνη για να παραβγεί με τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Δεν ήταν αγώνας μεταξύ αρχόντων αυτός. Ο Κάλνεντουρ απλά ήθελε να βοηθήσει, όσο μπορούσε, τους κατοίκους του Βασιλείου.

Και ο Χάρλαεθ Βοκ έστελνε ψυχρή δυσαρέσκεια καταπάνω του. Ο θεός του Βασιλείου δεν ενδιαφερόταν για τους απλούς ανθρώπους του Βασιλείου· ενδιαφερόταν για τους άρχοντές του και τις διαμάχες τους. Μα τον Νούρκας! Ο Κάλνεντουρ ποτέ πριν δεν είχε σκεφτεί τον Χάρλαεθ Βοκ έτσι. Δεν τολμούσε. Τώρα, όμως... τώρα δεν χρειαζόταν να τον σκεφτεί. Τον έβλεπε. Και το Ιερό Δέος τον τρόμαζε... αλλά για άλλους λόγους απ'ό,τι τρόμαζε τους περισσότερους ανθρώπους.

Η «παραφροσύνη του Χάρλαεθ Βοκ», που έλεγαν αλλού στη Μοργκιάνη, κατηγορώντας τους αριστοκράτες του Βασιλείου ότι συνεχώς δολοπλοκούσαν ο ένας εναντίον του άλλου, προδοτικοί όλοι τους. *Κάτι ξέρουν, λοιπόν, όσοι το λένε. Κάτι ξέρουν ενστικτωδώς για το Ιερό Δέος.* Γιατί δεν μπορεί να είχαν άμεση, ενσυνείδητη γνώση του πράγματος.

Το βλέμμα του Κάλνεντουρ πήγε στην ακλόνητη, σιγηλή παρουσία του Σιλίσβας, ο οποίος είπε με τη μη-φωνή του:

...Καταλαβαίνεις, Πρίγκιπα, καταλαβαίνεις...

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς καταλάβαινε.

Όταν οι σκιές είχαν πυκνώσει, πήρε τον Ιουράσκε μέσα του, τον φιλοξένησε στην ψυχή του, έγινε ένα μ'αυτόν· και είπε στους άλλους να τον ακολουθήσουν.

Η Λουκία μπορούσε πάλι να δει το πρόσωπό του σαν μάσκα και τα μάτια του σαν μαύρους λίθους, κι αισθάνθηκε τις τρίχες της ορθωμένες κάτω από την οργανική στολή ενδυνάμωσης που είχε φορέσει για παν ενδεχόμενο, κρυμμένη από τα ρούχα της.

Ο Κάλνεντουρ/Ιουράσκε βγήκε πρώτος από την εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης υφαντών, και οι υπόλοιποι ήρθαν πίσω του: ο Νέλδουρ, η Ζέρκιλιθ, η Λουκία, ο Ραμάλθιν, η Σιράλια'χοκ, και από τους ακόλουθους του Αρχικαλεστή ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ και η Κέσριμιθ. Οι άλλοι έμειναν στην κρυψώνα τους: η Λοτρίνθα χωρίς διαφωνίες (φοβόταν να ξαναπάει στο Κάτω Κέντρο)· ο Νάθλεδιρ και η Βαλνάμνιρ αφού ο Κάλνεντουρ είχε χρειαστεί να τους πείσει (γιατί ο πρώτος ήθελε ν'ακολουθήσει τη Σιράλια και η δεύτερη τον Ραμάλθιν)· οι υπόλοιποι πιστοί του Πεπρωμένου απλά υπακούγοντας τον Αρχικαλεστή τους.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τώρα πάλι τον Ιουράσκε – τον εαυτό του – τον αντικατοπτρισμό του εαυτού του – τον μη-εαυτό του – να του γνέφει μες στους δρόμους της πόλης, και καθοδηγείτο από αυτόν. Ο

απατηλός θεός ψιθύριζε στο μυαλό του – που ήταν ένα με το δικό του μυαλό, φυσικά – ότι δεν είχαν καμιά διαφορά οι δυο τους, ο ένας ήταν προέκταση του άλλου, και ο Κάλνεντουρ ήταν ο Πρίγκιπας των Κλεφτών.

Αλλά εκείνος δεν άφηνε τη νόησή του να παραπλανηθεί από τις υποουλές σκέψεις· είχε στον νου του σταθερά τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου από την Υπερυδάτια, αλλά και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας. Δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να τα καταφέρει χωρίς αυτόν. Του είχε γίνει απαραίτητος σε ορισμένες περιπτώσεις. Όπως τώρα, που η δύναμη του Ιουράσκε ήταν μεγάλη, απλωμένη παντού στη Βορσίραθ, εξαιτίας των τελευταίων γεγονότων εδώ.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε κάπου-κάπου τον Σιλίσβας να τον παρατηρεί, πάντοτε σιωπηλός. Τι παιχνίδι έπαιζε; Τι ήταν εκείνο που ακόμα ο Κάλνεντουρ δεν είχε κατανοήσει γι' αυτόν; Τι του διέφευγε;

Ό,τι κι αν ήταν, δεν θα το ανακάλυπτε τώρα. Τώρα, έπρεπε να προσέχει τι έκανε με τον Ιουράσκε· έπρεπε να προσέχει τις απάτες του απατηλού θεού ενώ συγχρόνως βασιζόταν σ' αυτές.

Περνούσε πίσω από τους μαχητές της Βασίλισσας και τους φρουρούς του Δούκα, πήγαινε από δρόμους όπου αυτοί είχαν φύγει ή όπου δεν πλησίαζαν, διέσχιζε σκιές πυκνές. Και οι επτά σύντροφοί του τον ακολουθούσαν πιστά, βάδιζαν εκεί όπου βάδιζε σαν κάθε άλλο σημείο να ήταν παγίδα που θα τους δάγκωνε τα πόδια.

Ο Κάλνεντουρ γνώριζε πού ήταν το Κάτω Κέντρο· του το είχε εξηγήσει ο Νέλδουρ, και δεν χρειαζόταν τίποτα περισσότερο. Περαιτέρω βοήθεια από τον Αρχικαλεστή ήταν ανούσια.

Από τον έναν δρόμο στον άλλο οδηγούσε ο Κάλνεντουρ την ομάδα του, διασχίζοντας τα Υφαντουργεία, διασχίζοντας την Κοιλιά και τα Αγοραία, περνώντας στην αντικρινή μεριά της Οδού των Θεών, φτάνοντας στα Βάθη... Εν τω μεταξύ, είχε ακούσει μια συμπλοκή να διεξάγεται κάπου στα δυτικά, όταν βρίσκονταν στην Κοιλιά – κρότοι, κραυγές, ποδοβολητά, οι έλικες αερωνύχων. Αντάρτες – εξεγερμένοι πολίτες – εναντίον βασιλικών. Τίποτα το μη-αναμενόμενο...

Και σ' όλη αυτή τη διαδρομή ο Κάλνεντουρ δεν αισθανόταν μόνο την παρουσία του Ιουράσκε, αλλά και μια άλλη παρουσία την οποία είχε αισθανθεί και χτες, που είχε έρθει στη Βορσίραθ: το Παντοβόρο Σκότος. Όπως και στην Όσβελακ, αλλά ούτε κατά διάνοια τόσο δυνατό. Ωστόσο, ήταν αναμφίβολα πιο *εξαπλωμένο*. Σαν μόλυνση, σαν δηλητηριώδης αέρας, παντού στην πόλη... Τα αποτελέσματα των πράξεων

των Σκοτεινών Ακόλουθων; Αυτό διαισθανόταν, ουσιαστικά, ο Κάλνεντουρ;

Ίσως. Δεν ήταν σίγουρος. Αλλά τι διαφορά είχε η δύναμη του Σκοταδιού από τη δράση των πιστών του; Δεν ταυτίζονταν;

Ο Κάλνεντουρ σταμάτησε όταν βρέθηκαν αντίκρυ στο ξενοδοχείο «Ο Περιπατητής».

Στράφηκε στον Νέλδουρ. «Αυτό δεν είναι;»

«Ναι.»

Ο Κάλνεντουρ έκλεισε τα μάτια του και, χρησιμοποιώντας τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, έδιωξε τον Ιουράσκη από την ψυχή του. Και άκουσε το σύριγμα του απατηλού θεού σαν οργισμένης γάτας.

Αισθάνθηκε τον Δεξή και την Αριστερή να ανασαλεύουν μέσα στις τσέπες της κάπας του. Το είχαν ακούσει κι αυτοί; Είχαν αισθανθεί κάτι;

Ο Κάλνεντουρ άνοιξε τα βλέφαρά του...

...και είδε τον Σιλίσβας να στέκεται κουκουλωμένος στη γωνία ενός δρόμου, γελώντας με τον Άηχο Γέλωτά του.

«Πάμε, τότε,» είπε ο Κάλνεντουρ στους συντρόφους του. Και η Λουκία δεν μπορούσε πλέον να δει τα μάτια του να γυαλίζουν σαν μαύρες πέτρες μέσα απ'την κουκούλα του. Τον έδιωξε, σκέφτηκε. Έδιωξε τον Ιουράσκη. Κι ελευθέρωσε μια ανάσα που ως τώρα δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι κρατούσε.

«Ελάτε.» Ο Νέλδουρ προπορεύτηκε τώρα.

Μπήκαν στον *Περιπατητή*, ο Αρχικαλεστής είπε το συνθηματικό στην κοπέλα της ρεσεψιόν, και, χωρίς εκείνη να τους μιλήσει καθόλου, κατέβηκαν ανεμπόδιστοι στο υπόγειο του ξενοδοχείου κι από εκεί πέρασαν στο Κάτω Κέντρο: το σύμπλεγμα από δωμάτια και διαδρόμους που αποτελούσε μέρος συνάντησης για τους πιστούς του Ιουράσκη.

Η Λουκία θυμήθηκε τους Κατωμήχανους – ένα παρόμοιο υπόγειο μέρος στη Ριλιάδα, μια πόλη της Υπερυδάτιας. *Παρόμοιο;* Όχι, όχι ακριβώς. Ετούτο το σύμπλεγμα δεν πρέπει να είχε ούτε το ένα δέκατο της έκτασης των Κατωμήχανων. Ένα λημέρι ήταν.

Ο Νέλδουρ, παραμερίζοντας κουρτίνες που είχαν θέση πόρτας, τους οδήγησε πέρα από έναν βωμό του Ιουράσκη και στον προσωπικό χώρο της Αγέραςτης Γάτας κατόπιν σύντομης συναναστροφής με δυο φρουρούς της. Βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο με τεχνητή λίμνη στο κέντρο,

φωτισμένα από ενεργειακά φώτα γύρω-γύρω, τα οποία αποκάλυπταν τα μικρά ψάρια που κολυμπούσαν στο νερό. Στην περιφέρεια του δωματίου στέκονταν άνθρωποι τυλιγμένοι στις σκιές και τα σκοτάδια. Στο βάθος, πίσω από τη λίμνη, ήταν μια ψηλή πολυθρόνα, άδεια.

Οι φύλακες είχαν πει στον Αρχικαλεστή ότι η Αγέραστη σύντομα θα ερχόταν να τον συναντήσει.

Η Λουκία αισθανόταν τσιτωμένη. Αυτό το μέρος της έμοιαζε ιδανικό για ενέδρα. Ευτυχώς είχε φορέσει την οργανική στολή της...

Η Αγέραστη Γάτα, πράγματι, δεν άργησε να έρθει. Βγαίνοντας απ'τα σκοτάδια κάθισε στην πολυθρόνα στο βάθος, μαυρόδερμη και πορφυρομάλλα, με μάτια πράσινα και γυαλιστερά, χαιρετώντας τον Νέλδουρ και λέγοντας: «Δεν περίμενα να σε δω τώρα, Νέλδουρ Αρχικαλεστή. Οι δρόμοι είν' επικίνδυνοι, ακόμα κι αν κυκλοφορείς άοπλος· και δε νομίζω ότι κανείς από εσάς είναι άοπλος...»

Από τις κινήσεις της και το όλο της παρουσιαστικό φαινόταν μικρή – στην ηλικία της Λουκίας, ίσως – αλλά δεν μπορεί να ήταν. Κάτι το αδιόρατο διαβεβαίωνε τη Λουκία γι'αυτό.

Ο Νέλδουρ αποκρίθηκε: «Όταν το ίδιο το Πεπρωμένο σε οδηγεί, οπουδήποτε μπορείς να φτάσεις.»

Η Αγέραστη μειδίασε. «Θα έπρεπε να περιμένω μια τέτοια απάντηση... Τις τεχνικές σου, όμως, τις θαυμάζω· ο ίδιος ο *Ιουράσκε* ίσως θα τις θαύμαζε. Οι δικοί μου άνθρωποι το σκέφτονται πολύ να κυκλοφορήσουν τώρα. Ακόμα και... παρεξηγήσεις έχουν συμβεί.»

«Μιλώ κυριολεκτικά,» τόνισε ο Νέλδουρ: «το Πεπρωμένο μάς οδηγεί. Ο Πρίγκιπας είναι μαζί μας!»

Το είχαν σχεδιάσει, φυσικά, οι δυο τους να τα πει έτσι ο Αρχικαλεστής. Ήθελαν να προκληθεί εντύπωση.

Η Αγέραστη Γάτα δεν μίλησε. Σιγή απλώθηκε.

Αλλά ο Κάλνεντουρ δεν μπορούσε να δει πουθενά τον Σιλίσβα.

Κατέβασε την κουκούλα του. «Σε χαιρετώ, Αγέραστη Γάτα. Ο Νέλδουρ μού έχει πει μόνο καλά λόγια για σένα.»

«...Κάλνεντουρ ωλ Κάρνλεκ,» άρθρωσε η Αγέραστη, ατενίζοντάς τον έντονα, με τα γαντοφορεμένα χέρια της γαντζωμένα στους βραχίονες της λαξευτής πολυθρόνας της που έμοιαζε με θρόνο του υπόκοσμου.

Ο Νέλδουρ είπε: «Έχοντας την εύνοια του Κυρίου μας, ο Πρίγκιπας μάς οδήγησε κάτω από τις σκιές των μαχητών της Βασίλισσας και των

φρουρών του Δούκα. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να σταθεί εμπόδιο στο Πεπρωμένο!»

«Αν αληθεύει αυτό—»

«Δε σου έχω εξηγήσει ήδη τι έχει κάνει ο Πρίγκιπας, Αγέραστη;»

«Ναι. Αλλά, αν αληθεύει αυτό που λες, τότε είναι πιο πιστός στον Απατηλό μας Κύριο από τον πιο πιστό και αφοσιωμένο ιερέα του!»

«Δεν είμαι ούτε πιστός ούτε αφοσιωμένος, Αγέραστη,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Θα μπορούσες, ίσως, να μας χαρακτηρίσεις *συνεργάτες*, εμένα και τον Ιουράσκε.»

«Συνεργάτες...» Γέλασε. «Με τον Ιουράσκε...»

«Εξ ανάγκης. Πρώτα, με οδήγησε στον Αρχικαλεστή· και τώρα οδηγησα εγώ τον Αρχικαλεστή σ'εσένα. Επειδή επέμενε να με συνοδεύει.»

«Εσύ, δηλαδή, ήθελες να με επισκεφτείς, Πρίγκιπα;» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της με μια κίνηση που έφερε στο μυαλό γάτα πραγματικά. «Είσαι, όπως λένε, ο Πρίγκιπας του Αίματος;»

«Αυτό ούτε εγώ δεν το ξέρω. Και κάποιοι, θα τολμούσα να πω, χρησιμοποιούν το όνομά μου χωρίς τη συμφωνία μου...» Έριξε μια ματιά ολόγυρα, στους ανθρώπους στην περιφέρεια του δωματίου, στους ανθρώπους στις σκιές και στα σκοτάδια.

«Τι θες να εννοήσεις, Πρίγκιπα Κάλνεντουρ;»

«Ο Νέλδουρ μού ανέφερε ότι πιθανώς Σκοτεινοί Ακόλουθοι να κρύβονται ανάμεσα στους δικούς σου, Αγέραστη—»

«Μια εικασία μόνο!»

«Ας πούμε ότι αληθεύει.»

Η Αγέραστη τον ατένιζε αμίλητα για μερικές στιγμές. Ύστερα κάθισε πάλι στην θρονοειδή πολυθρόνα της, σταυρώνοντας ευέλικτα τα πόδια της στο γόνατο κάτω απ'το φόρεμα ψιθύρων που την έντυνε. «Συνέχισε, Πρίγκιπα.»

«Θέλω να τους μιλήσω,» είπε απλά ο Κάλνεντουρ. «Το ξέρω ότι με περιμένουν. Θέλω να τους μιλήσω.»

Σιγή ξανά μέσα στο δωμάτιο, αλλά ο Πρίγκιπας εξακολουθούσε να μη βλέπει πουθενά τον Σιγηλό Δαίμονα. Μόνο τον Ιουράσκε έβλεπε να παραμονεύει σαν δόλιος κλέφτης πίσω απ'τον θρόνο της Αγέραστης Γάτας· και παντού αισθανόταν διάχυτη αυτή την *παρουσία* που συνέχιζε να μην είναι ούτε κατά διάνοια τόσο ισχυρή όσο στα υπόγεια της Όσβελακ.

Η Αγέραστη είπε, τελικά: «Αν νομίζεις ότι μπορώ να σε φέρω σε επαφή μαζί τους, λαθεύεις. Κι εγώ προσπαθώ να τους βρω... αν όντως υπάρχουν... χωρίς καμία επιτυχία μέχρι στιγμής.»

«Ξέρω πολύ καλά τι συνέβη με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Κάποιοι από εδώ την πρόδωσε ώστε να την απαγάγουν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι και να την παραδώσουν στο παλάτι του Δούκα.»

«Δε μπορώ να σε βοηθήσω, Πρίγκιπα. Κι εγώ την ερευνώ ακόμα αυτή την υπόθεση, σου επαναλαμβάνω.»

«Το φαντάζομαι.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Τι ακριβώς ζητάς από τους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

«Τι να ζητάω; Να συνεργαστώ μαζί τους, φυσικά.»

«Να συνεργαστείς;»

«Είναι εχθροί της Σφτερείστριας, όπως φαίνεται. Το ίδιο κι εγώ—»

«Μάλλον λείπεις πολύ καιρό από τη Μοργκιάνη, Πρίγκιπα, και δεν θυμάσαι ότι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι εχθροί των πάντων.»

«Αυτό,» απάντησε ο Κάλνεντουρ χωρίς να λέει ψέματα, «είναι από τα πράγματα που θυμάμαι. Και, ναι, θέλω να τους συναντήσω. Είναι σύμμαχοί μου εδώ. Το ξέρω πως με περιμένουν.»

Το βλέμμα της Αγέραστης ήταν καχύποπτο. Και πήγε τώρα στον Νέλδουρ. «Ο Πρίγκιπας σου με τρομάζει, Νέλδουρ Αρχικαλεστή. Εσύ πώς είναι δυνατόν να βρίσκεσαι σε συμφωνία μαζί του; Άλλα μού έλεγες τις προάλλες – και σίγουρα όχι ότι θες να συμμαχήσεις με τους Σκοτεινούς Ακόλουθους!»

«Το Πεπρωμένο σε απρόσμενα και κακοτράχαλα μονοπάτια μάς οδηγεί, Αγέραστη...»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Το ξέρω πως με περιμένουν. Και το ξέρω πως τώρα με ακούνε. Έχω έρθει – κι αυτή η πόλη θα γνωρίσει το Επερχόμενο.»

Οι σκιερές μορφές στην περιφέρεια του δωματίου παρέμειναν σκιερές κι ακίνητες, αινιγματικές.

Ο Κάλνεντουρ σήκωσε ξανά την κουκούλα του. «Νομίζω πως τώρα μπορούμε να πηγαίνουμε, Νέλδουρ.»

«Αγέραστη,» είπε ο Αρχικαλεστής κλίνοντας το κεφάλι προς τη μεριά της, «σ'ευχαριστούμε που μας δέχτηκες.»

«Τα παιχνίδια σου θα τρόμαζαν τον Κύριό μας, Νέλδουρ Αρχικαλεστή,» αποκρίθηκε εκείνη. Και προς τον Πρίγκιπα: «Χάρηκα για τη συνάντηση, Υψηλότητα.»

«Ίσως να ξανασυναντηθούμε στο άμεσο μέλλον.

»Όσο για τους Αγγέλους του Επερχόμενου» – και το ήξερε πως αυτή η ονομασία ήταν γνωστή σε ελάχιστους – «θα τους συναντήσω στην Κοιλιά.» Κι ανέφερε μια εγκαταλειμμένη βιομηχανία εκεί, για την οποία του είχε πει ο Νέλδουρ.

Ύστερα έφυγαν από το λημέρι της Αγέραστης Γάτας, από το Κάτω Κέντρο, κι από τον *Περιπατητή*.

«Δε φάνηκε καμιά αντίδραση από τους ανθρώπους της,» παρατήρησε ο Ραμάλθιν.

«Δεν το περίμενες;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Ακόμα κι αν ήταν τώρα Ακόλουθοι ανάμεσά τους, δεν θα αντιδρούσαν.»

«Κι αν δεν ήταν Ακόλουθοι ανάμεσά τους;»

«Θα τα μάθουν τα νέα. Δεν πρόκειται να μείνουν κρυφά.»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε στη Σιράλια, επειδή την είχε ακούσει να ψιθυρίζει κάτι κάτω απ'την κουκούλα της όσο βρίσκονταν στον χώρο της Αγέραστης Γάτας και νόμιζε πως ήταν κάποιο ξόρκι.

Η Σιράλιάρχοκ κατάλαβε γιατί της έριξε ο Ραμάλθιν αυτό το ερωτηματικό βλέμμα, και είπε: «Προσπάθησα να δω μήπως κάποιος εκεί μέσα είχε... παράξενη νοητική αντίδραση. Δηλαδή, διαφορετική από τους άλλους σε σημείο που να με βάζει σε υποψίες.»

«Και;»

«Δε μπόρεσα να ξεχωρίσω κάτι. Δυστυχώς.»

«Πώς θα φύγουμε τώρα;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ.

«Με τον ίδιο τρόπο που ήρθαμε, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Και της Λουκίας δεν της άρεσε αυτό: κάθε φορά που ο Γεώργιος ερχόταν σε επαφή με τους Μοργκιανούς θεούς ήταν επικίνδυνο.

Η Σιράλιάρχοκ είπε: «Θα προσέχω, με τη μαγεία μου, μήπως κάποιος μάς ακολουθεί.»

«Δεν υπάρχει λόγος,» τη διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ, κι έστρεψε το βλέμμα του προς τα εκεί όπου μπορούσε να δει τον Ιουράσκε. Τον κάλεσε μέσα του, κι εκείνος πρόθυμα ήρθε.

Ο Κέλβιντιν τούς ειδοποίησε ότι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνλεκ ήταν εδώ και τους αναζητούσε.

Δεν άργησαν καθόλου να συγκεντρωθούν, και οι Δεκατρείς του Άφευκτου, σ'εκείνο το διαμέρισμα της πολυκατοικίας στις Πρώτες Κατοικίες. Είχαν κι αυτοί τους τρόπους τους να αποφεύγουν τους

μαχητές της Βασίλισσας και τους φρουρούς του Δούκα στους δρόμους. Το Ιερό Σκότος σκέπαζε τους πιστούς του.

Οι Άγγελοι άκουσαν προσεχτικά όσα είχε να τους πει ο Κέλβιντιν, που εκτός από ένας από τους Δεκατρείς ήταν και ένας από τους ανθρώπους της Αγέραστης Γάτας· ήταν αυτός που είχε απαγάγει τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ· αυτός που είχε δώσει στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και τη Σιράλια'χοκ ωλ Κίριβεμ τις οργανικές στολές σκίασης· αυτός που η γυναίκα του ήταν φρουρός της πόλης (αλλά όχι Άγγελος, και ούτε γνώριζε ότι ήταν Άγγελος ο σύζυγός της).

Ο Νάλεντιν, που κάποτε ήταν ωλ Νάλδεκερ αλλά τώρα, όπως όλοι τους, δεν ανήκε παρά στον Οίκο του Σκότους, είπε: «Είναι παγίδα. Θέλει να μας προσελκύσει.» Και κάτω από το μαύρο δέρμα του προσώπου του σκιές τρεμόπαιζαν – η ενεργειακή οντότητα.

«Να μας προσελκύσει;» είπε η Νάθλεδιρ, που ήταν φρουρός μέσα στο Παλάτι της Βορσίραθ. «Φυσικά και θέλει να μας προσελκύσει. *Μας αναζητά.* Το Ιερό Σκότος τον έστειλε σ'εμάς.»

«Ο Αρχικαλεστής, όμως, είπε ότι ο Πρίγκιπας έχει την εύνοια του Ιουράσκει. Με τη δική του βοήθεια έφτασαν στην Αγέραστη Γάτα.»

«Τόσο καιρό περιμένουμε τον Πρίγκιπα του Αίματος, Νάλεντιν...» είπε ο Ύρελκουρ, που κάποτε ήταν αλ Σίλλατραβ – ένας οίκος ξεκληρισμένος τώρα, ύστερα από τον Διχασμό, εκτός από δύο που είχαν επιβιώσει και κρύβονταν, και ελάχιστοι ήξεραν γι'αυτούς. Ο Ύρελκουρ ήταν φίλος του Νάλεντιν, και σύμμαχός του, από παλιά, από τον Διχασμό – εξαιτίας του οποίου είχε καταλήξει μ'αυτό το μηχανικό δεξί πόδι που ο ίδιος είχε φτιάξει: άριστος μηχανικός, όπως πολλοί του διαλυμένου οίκου του. «Τόσο καιρό περιμένουμε τον Πρίγκιπα του Αίματος,» επανέλαβε, «και τώρα που ήρθε τον *υποπτεύεται*;» Έμοιαζε σχεδόν έτοιμος να γελάσει καθώς στο χέρι του κρατούσε μια κούπα με σκότιο οίνο.

«Ποιος “Πρίγκιπας του Αίματος”, Ύρελκουρ; Δεν υπάρχει Πρίγκιπας του Αίματος. Εμείς τον *δημιουργήσαμε* τον Πρίγκιπα του Αίματος.»

«Κοντεύουμε, όμως, να το ξεχάσουμε πια,» είπε ο Φάλερβιν, ένας πρασινόδερμος άντρας με γένι-λόγχη ο οποίος είχε στενή σχέση με τον Οίκο των Νάλδεκερ, αν και δεν ήταν ένας από αυτούς. Έμπαινε κι έβγαινε από την οικία τους, ανενόχλητος· και ήδη τους είχε εξωθήσει κατά της Σφετερίστριας. «Ναι, εμείς φτιάξαμε τον μύθο του Πρίγκιπα του Αίματος, Νάλεντιν· αλλά ο μύθος τώρα έχει γίνει

πραγματικότητα! Έχει ζωντανέψει. Το Ιερό Σκότος τον ζωντάνεψε, και τον έφερε αντίκρυ μας. Αμφιβάλλεις εκείνο που είναι μπροστά σου;»

«Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ έρχεται σε επαφή με πολλούς θεούς· ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ τα είπε ήδη αυτά στην Αγέραστη, δεν τα είπε; Και απόψε ο Πρίγκιπας πήγε εκεί “με την εύνοια του Ιουράσκε”.»

«Κανένas από τους θεούς δεν είναι ισχυρότερος από το Ιερό Σκότος,» είπε η Αρχιέρεια, που ήταν τυφλή αλλά έβλεπε καλύτερα από πολλούς που είχαν μάτια. «Στο τέλος όλοι υποκύπτουν σ’ αυτό.»

«Ο Πρίγκιπας, όμως, ίσως να μην είναι πραγματικά με το μέρος μας, Αρχισκότια,» προειδοποίησε ο Νάλεντιν. «Αυτή η κίνησή του μου μοιάζει ύποπτη.»

«Αναφέρθηκε σε Αγγέλους του Επερχόμενου, Νάλεντιν,» τόνισε ο Κέλβιντιν. «Μόνο οι μυημένοι γνωρίζουν τέτοιες ονομασίες.»

«Δε θυμάσαι τι είπε ο Νέλδουρ στην Αγέραστη Γάτα; Εσύ ο ίδιος μάς το μετέφερες, μα το Ιερό Σκότος! Της είπε ότι ο Πρίγκιπας βοήθησε την Κόμισσα να ανακτήσει την Όσβελακ χρησιμοποιώντας ακόμα και τη δύναμη του Παντοβόρου Σκότους για λίγο.»

Ο Κέλβιντιν ένευσε. «Πράγματι, το είπε αυτό· τον άκουσα, τότε που μιλούσαν.»

«Άρα, ο Πρίγκιπας έχει γνώση του Σκότους. Συγχρόνως, όμως, δεν είναι ένας από εμάς. Είναι επικίνδυνος. Ο Νέλδουρ τον θεωρεί “Έκλεκτό του Ιουράσκε”. Αλλά ο Κάλνεντουρ νίκησε τους μαχητές της Σφετερίστριας στην Όσβελακ παίρνοντας “την όψη του Χάρλαεθ Βοκ”, και οδηγούσε τους συντρόφους του μες στα δάση “σαν το Θηρίο της Πλάσης”.»

Ο Κέλβιντιν ένευσε πάλι. «Ναι, τα είπε όντως αυτά ο Νέλδουρ. Όμως κι εσύ μάς έλεγες ότι, αν έρθει εδώ, θα είναι ως Πρίγκιπας του Αίματος: θα υπηρετήσει το Σκοτάδι, που θα καταβροχθίσει τούτη την καταραμένη πόλη!»

«Ναι, αν καθοδηγείται από εμάς. Αλλά αυτό που συμβαίνει τώρα... μοιάζει με παγίδα, με κόλπο.»

«Το σίγουρο είναι,» είπε η τυφλή Αρχιέρεια, «ότι θέλει να μας συναντήσει. Να αρνηθούμε μια συνάντηση με τον Πρίγκιπα του Αίματος, που εμείς δημιουργήσαμε;» Και πρόσθεσε: «Ίσως να νομίζει ότι θα καταφέρει να μας παίξει κάποιο παιχνίδι· αλλά μπορούμε να αντιστρέψουμε τα πράγματα: να τον κάνουμε να παίξει το δικό μας παιχνίδι.»

«Ή,» είπε ο Νάλεντιν, «ίσως απλά να θέλει να μας σκοτώσει όλους.»

Ο Κάλνεντουρ, ο Νέλδουρ, και οι άλλοι, φεύγοντας από τον *Περιπατητή* δεν επέστρεψαν στην αποθήκη στα Υφαντουργεία. Έστειλαν μόνο ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα στη Λοτρίνθα (όπως είχαν συμφωνήσει) για να την ειδοποιήσουν ότι ήταν καλά· δεν μίλησαν καθόλου μαζί της, γιατί ο Δούκας και η Σφετερίστρια σίγουρα είχαν ανθρώπους τους (ανάμεσα στους οποίους και Τεχνομαθείς μάγους, πιθανώς) που παρακολουθούσαν τις τηλεπικοινωνίες στην πόλη.

Αφού έστειλαν το σήμα, πήγαν στην εγκαταλειμμένη βιομηχανία στην Κοιλιά για την οποία ο Αρχικαλεστής είχε πει στον Πρίγκιπα. Ο Κάλνεντουρ τούς οδήγησε εκεί με τη βοήθεια του Ιουράσκε, και παρατήρησε ότι του ήταν ολοένα και πιο δύσκολο να κρατά σε απόσταση τις ύπουλες σκέψεις του απατηλού θεού, παρά τη χρήση των νοητικών τεχνικών του Γέρου του Ανέμου και την επίκληση του Πολλαπλού Βρόχου του Σιλίσβας. Ο Ιουράσκε ήταν σαν δηλητήριο· κάθε φορά άφηνε και κάποιο υπόλειμμα μέσα στη νόηση του Κάλνεντουρ το οποίο υποβοηθούσε τις επόμενες παραπλανητικές προσπάθειες του απατηλού θεού.

Ωστόσο, ο Κάλνεντουρ δεν είχε ιδιαίτερο πρόβλημα να τον αποτινάξει όταν έφτασαν στην εγκαταλειμμένη βιομηχανία – ένα μέρος όπου κάποτε φτιάχνονταν εργαλεία για μηχανουργούς.

Ο Νέλδουρ τούς οδήγησε σε μια σκάλα, που ανέβηκαν και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο που έβλεπε μια αίθουσα από ψηλά, η οποία ήταν γεμάτη παλιά τραπέζια, μερικά σκουριασμένα μηχανήματα, καρέκλες (αναποδογυρισμένες και μη), θραύσματα κάθε είδους. Τη φώτισαν με τους φακούς τους για λίγο, αλλά μετά τους έσβησαν, και δεν είχαν τώρα καμιά πηγή φωτός πέρα από ό,τι μπορούσε να περάσει από τα διαλυμένα παράθυρα και τις τρύπες στους τοίχους: ανταύγειες της πόλης και πράσινη κι αργυρή ακτινοβολία των φεγγαριών.

Μια σκιά περιφερόταν μες στην εγκαταλειμμένη βιομηχανία, κυνηγώντας άλλες σκιές: ο Ακατάλυτος, και ποντίκια. Είχε ακολουθήσει τη Λουκία όταν έφυγαν από την αποθήκη στα Υφαντουργεία, είχε κατεβεί στο Κάτω Κέντρο μαζί της, αλλά τώρα είχε βρει τόπο για κυνήγι. Και δεν ήταν η μοναδική γάτα εδώ: σύντομα παρατήρησαν κι άλλες δύο.

Η Λουκία αισθανόταν κουρασμένη από την οργανική στολή που πιανόταν επάνω της σαν βδέλλα, αλλά δεν την έβγαλε. Πολύ πιθανόν να της χρειαζόταν όταν έρχονταν εδώ αυτοί που ο Γεώργιος περίμενε.

«Κι αν κανείς δεν έρθει;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Θα βάλουμε έναν τηλεοπτικό πομπό και θα φύγουμε,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και ρώτησε τη Σιράλια (γιατί αυτή ήταν που είχε τον πομπό): «Πόσο θα κρατήσει η μπαταρία του;»

«Λίγο παραπάνω από μια μέρα, υπολογίζω. Εκτός αν καταφέρουμε να τον συνδέσουμε με καμιά πιο μεγάλη πηγή ενέργειας.»

Ο Νέλδουρ πρότεινε: «Με μια από τις στήλες δημόσιου φωτισμού;»

«Καλή ιδέα,» συμφώνησε η Σιράλια. «Αν ξέρεις πώς να το κάνεις.»

«Το Πεπρωμένο πολλές και σπάνιες γνώσεις μου έχει χαρίσει, μάγισσα.»

Η Σιράλια μειδίασε μες στις πυκνές σκιές.

«Ας ελπίσουμε, όμως, ότι θα έρθουν,» είπε ο Κάλνεντουρ, και από τα σκοτάδια της εγκαταλειμμένης βιομηχανίας νόμιζε ότι μπορούσε ξαφνικά ν'ακούσει ένα γέλιο σαν βοή. Το γέλιο του Παντοβόρου Σκότους – κάτι που ήθελε να τον καταβροχθίσει και που, συγχρόνως, τον καλούσε.

Όμως, και πάλι, τίποτα όπως αυτό στην Όσβελακ.

Οι Μάρτυρες του Άφευκτου ήρθαν, αθέατοι από τους ανθρώπους του Δούκα και της Βασίλισσας, ακολουθώντας διόδους και μονοπάτια της πόλης τα οποία ήξεραν καλά.

Αλλά δεν μπήκαν στην εγκαταλειμμένη βιομηχανία. Στάθηκαν αντίκρυ της, μες στα σκοτάδια ενός στενού δρόμου ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες της Κοιλιάς. Δεν ήταν μόνο οι Δεκατρείς εδώ, και ούτε όλοι οι Δεκατρείς. Η Αρχιέρεια ήταν μία από αυτούς που έλειπαν· οι άλλοι είχαν επιμείνει να μην έρθει, κι εκείνη είχε τελικά συμφωνήσει. Ο Βάσελντουρ και η Ναλτάμα, αντιθέτως, ήταν μαζί με τους υπόλοιπους, ως δόκιμοι του Επερχόμενου – μια ορολογία που σχεδόν ποτέ δεν χρησιμοποιούσαν οι Άγγελοι, γιατί πολύ σπάνια ήταν τόσοι ώστε να έχουν και «δόκιμους» ανάμεσά τους. Ναι, στη Βορσίραθ τώρα ήταν η μεγαλύτερη συνάθροιση Αγγέλων· η μεγαλύτερη σ'ολάκερη τη Μοργκιάνη πιθανώς! Πίστευαν οι περισσότεροι από αυτούς, θεωρώντας τους εαυτούς τους ξεχωριστούς.

Ο Νάλεντιν'χοκ κρατούσε το κοντό ραβδί του των Διαλογιστών και μουρμούρισε ένα Ξόρκι Πνευματικής Αποσπάσεως μέσα από την

κουκούλα του. Το πνεύμα του άφησε το σώμα του και ταξίδευε προς την εγκαταλειμμένη βιομηχανία· μπήκε εκεί περνώντας μέσα από τον τοίχο, βλέποντας δυο πνευματικές οντότητες να περιφέρονται (η μία από τις οποίες θύμιζε γάτα, η άλλη αντίστροφη φλόγα)· έφαξε για ανθρώπους, με το σκοτάδι να μην αποτελεί εμπόδιο: και οι άνθρωποι είχαν πνεύμα, και το πνεύμα αντιλαμβάνεται το πνεύμα.

Ο Νάλεντιν τούς βρήκε πάνω από την κεντρική αίθουσα της βιομηχανίας, σαν παρατηρητές. Δέσμες φεγγαρόφωτος τούς χάιδευαν. Περίμεναν σαν Ίσκιοι των δασών. Δεν μπορεί να ήταν άλλοι...

Ο Νάλεντιν άφησε το πνεύμα του να επιστρέψει στο σώμα του σαν να είχε μαγνήτη.

Είπε: «Είναι μέσα.»

«Οπλισμένοι;» ρώτησε η Ελρίβα, που το μαυρόδερμο πρόσωπο της ήταν καμένο – ακόμα ένα σημάδι του Διχασμού, ο οποίος όλοι έλεγαν, στη Βορσίραθ, ότι είχε ξεχαστεί μα κανείς δεν τον είχε ξεχάσει: κι ορισμένοι τον θυμόνταν περισσότερο από άλλους.

«Μάλλον,» απάντησε ο Νάλεντιν· και τους εξήγησε πού ακριβώς βρίσκονταν οι παρατηρητές.

«Θα μπορούσαν να μας πυροβολήσουν από εκεί,» είπε η Ναλτάμα, η παλιά ανιψιά του.

«Και θα συγκεντρωθούν αμέσως όλοι οι μαχητές της Βασίλισσας,» είπε ο Κέλβιντιν.

«Νομίζεις ότι τους νοιάζει;»

«Δε θα μπουέμε στην κεντρική αίθουσα,» είπε ο Νάλεντιν.

«Γίνεται;» ρώτησε ο Βάσελνour.

«Γίνεται.»

Πλησίασαν τη βιομηχανία, πέρασαν από τη μεγάλη είσοδό της. Στάθηκαν στο πρώτο δωμάτιο, και ο Νάλεντιν φώναξε:

«Εσείς που είστε εκεί πάνω – κατεβείτε! Αν ο Πρίγκιπας θέλει να μας δει, θα μας δει από κοντά.»

«Άργησαν να έρθουν,» ψιθύρισε ο Ραμάλθιν – ήταν μεσάνυχτα πλέον – «αλλά δεν ήρθαν απροετοίμαστοι, Κάλνεντουρ.»

«Σας είχα προειδοποιήσει...» μουρμούρισε ο Νέλδour.

«*Ηρθαν όμως,*» τόνισε ο Κάλνεντουρ.

«Πρέπει να χρησιμοποιήσαν κάποια μαγεία για να καταλάβουν ότι είμαστε εδώ πάνω,» ψιθύρισε η Σιράλια. «Δε νομίζω ότι φαινόμαστε αλλιώς.»

«Δεν φαινόμαστε αλλιώς,» τους διαβεβαίωσε ο Νέλδουρ. «Όχι από έξω από τη βιομηχανία.»

Η Σιράλια'χοκ μουρμούρισε ένα ξόρκι.

Η αντρική φωνή ακούστηκε πάλι από κάτω: «Αν ο Πρίγκιπας δεν κατεβεί, θα φύγουμε.»

Η Σιράλια είπε: «Σίγουρα είναι περισσότεροι από μια ντουζίνα, Πρίγκιπά μου.» Το είχε καταλάβει με τη μαγεία της, προφανώς – και γρήγορα.

Ο Κάλνεντουρ βάδισε προς τη σκάλα.

Η Λουκία τον έπιασε απ'τον αγκώνα. «Είσαι σίγουρος γι'αυτό;»

«Τους καλέσαμε, δεν τους καλέσαμε;»

«Δε μπορούμε, όμως, να τους παγιδέψουμε τώρα.»

«Τουλάχιστον θα μιλήσουμε μαζί τους. Ίσως αυτό να μας βοηθήσει.»

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε τη σκάλα ενώ οι άλλοι τον ακολουθούσαν. Βρέθηκαν στην κεντρική αίθουσα της εγκαταλειμμένης βιομηχανίας, κοιτάζοντας προς το πρώτο δωμάτιο, ενώ είχαν στα χέρια τους φακούς, φωτόλιθους, και πιστόλια.

Ο Κάλνεντουρ κρατούσε μόνο έναν φωτόλιθο, κι ένιωθε τον Δεξή και την Αριστερή να σαλεύουν ανήσυχα μες στις τσέπες της κάπας του.

Από το πρώτο δωμάτιο σκιές φαίνονταν, οι οποίες τώρα μπήκαν στην κεντρική αίθουσα. Άνθρωποι με κάπες και κουκούλες, που έφεραν στο μυαλό φαντάσματα. Και ο Κάλνεντουρ έβλεπε γύρω τους ένα ερεβώδες νέφος, ένα σύννεφο σαν άνοιγμα που δεν έχει τέλος, σαν *τρύπα*. Του ζητούσε να καταβροχθιστεί από αυτό και, συγχρόνως, να το καταβροχθίσει. Να γίνει – ξανά! – ο Σκοτοδότης. Ο εχθρός του Νούρκας. Εκείνος που θα απέμενε και θα κυριαρχούσε όταν το παραπλανητικό φως είχε σβήσει στην καταδικασμένη Μοργκιάνη.

«Ο Πρίγκιπας του Αίματος μάς κάλεσε,» είπε ο Σκοτεινός Ακόλουθος που είχε φωνάξει πιο πριν, «και ήρθαμε.»

«Δεν είμαι ο Πρίγκιπας του Αίματος,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ κατεβάζοντας την κουκούλα του, «ούτε ισχυρίστηκα πως είμαι. Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Ποιος είσαι εσύ;»

«Εγώ δεν είμαι παρά ένας Άγγελος του Επερχόμενου, Πρίγκιπα. Ακούσαμε ότι ζητάς συμμαχία μαζί μας...»

Ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να τους καταλάβει. *Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού,*

όπως έλεγε το παλιό Μοργκιανό γνωμικό. Ήταν σαν δαίμονες. Ακατανόητοι. Παράλογοι στις πράξεις. Εξωφρενικά δύσκολο να τους προβλέψεις, να τους χειραγωγήσεις, ή να τους κοροϊδέψεις.

Για να καταφέρει τέτοιο πράγμα, ο Κάλνεντουρ θα έπρεπε πάλι να πάρει το Σκοτάδι μέσα του, όπως στην Όσβελακ: μόνο τότε θα τους καταλάβαινε. Τότε, μάλλον θα τον ακολουθούσαν πρόθυμα. Αλλά τότε, επίσης, και η δική του σκέψη θα είχε αλλάξει: θα ήταν σαν τη δική τους. Το ίδιο και οι επιθυμίες του. Θα είχε κι εκείνος γίνει όπως αυτούς – δαίμονας. *Χειρότερος* από αυτούς, ίσως.

Και εδώ δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι θα μπορούσε να αποτινάξει το Σκοτάδι από μέσα του. Στην Όσβελακ το είχε καταφέρει χάρη στη Θορμάνκου που η επιρροή της ήταν μεγάλη λόγω της αιματοχυσίας στο Παλάτι των Σκιών. Η Θορμάνκου και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου και ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας είχαν πετύχει να διώξουν το Σκοτάδι από την ψυχή του Κάλνεντουρ. Μόνο οι διδαχές του Γέρου και ο Πολλαπλός Βρόχος θα αδυνατούσαν να το κατορθώσουν. Το Σκοτάδι όταν ρίζωνε μέσα σου δεν ήταν σαν τους άλλους θεούς της Μοργκιάνης· ήταν σαν μια μόλυνση πολύ, πολύ ισχυρή.

Ο Κάλνεντουρ αμφέβαλλε αν το Παντοβόρο Σκότος ήταν καν θεός ακριβώς. Μάλλον δεν ήταν. Ήταν μια *δύναμη* πέρα από τους θεούς, την οποία και οι θεοί φοβόνταν. Ναι, ακόμα κι ο Σιλίσβας, σίγουρα.

Έτσι, τώρα ο Κάλνεντουρ έπρεπε να βασιστεί μόνο σε ό,τι ήξερε και... στην τύχη. Δεν τολμούσε ν'ανοίξει την πόρτα στο Παντοβόρο Σκότος.

Είπε: «Έχουμε τον ίδιο εχθρό, φαίνεται: τη Σφετερίστρια Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.»

«Αν σε είχε στείλει το Ιερό Σκότος σ'εμάς, δεν θα μου το έλεγες αυτό, Πρίγκιπα. Θα ήξερες.»

Ο Κάλνεντουρ συνειδητοποίησε ότι είχε δώσει λάθος απάντηση στον Σκοτεινό Ακόλουθο. Ίσως, καλύτερα, έπρεπε να ξεκαθαρίσει τα πράγματα με απλό τρόπο. «Εκείνο που ξέρω είναι ότι κλέψατε τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ και την παραδώσατε στους εχθρούς της, ώστε μετά να χρησιμοποιήσετε το όνομά της για να υποκινήσετε ξεσηκωμό μες στην πόλη. Και όχι μόνο το όνομά της, αλλά και της Κόμισσας της Όσβελακ, και το δικό μου επίσης.»

«Θέλεις να μας πεις ότι... δεν εγκρίνεις τις μεθόδους μας; Δεν ήρθες εδώ επειδή το Ιερό Σκότος σ'έστειλε, Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ· ήρθες

με σκοπό να μας παγιδέψεις!» Τράβηξε πιστόλι, σημαδεύοντας τον Πρίγκιπα.

Οι σύντροφοι του Κάλνεντουρ αμέσως ύψωσαν τα δικά τους όπλα. Και οι υπόλοιποι Σκοτεινοί Ακόλουθοι επίσης.

«Ο πρώτος που θα τραβήξει σκανδάλη είναι ανόητος,» είπε ο Κάλνεντουρ, που ακόμα μόνο τον φωτόλιθο κρατούσε. «Οι μαχητές της Σφετερίστριας και του Δούκα θα έρθουν τρέχοντας· και δεν είναι τόσο μακριά από εδώ.»

«Το ξέρουμε. Αλλά μας περίμενες εκεί πάνω για να μας παγιδέψεις. Παρότι έχεις γνώση του Σκοταδιού, δεν είσαι ένας από εμάς.»

«Ίσως επειδή έχω *μεγαλύτερη* γνώση του Σκοταδιού από εσάς.»

«*Καμία* γνώση ουσιαστικά δεν έχεις!»

«Δε σας περίμενα για να σας παγιδέψω. Απλά για να μιλήσουμε.»

«Να προτείνεις συμμαχία; Δεν έχουμε “συμμάχους”, Πρίγκιπα. Ή είσαι δικός μας ή όχι. Και δεν είσαι δικός μας.»

«Πιστεύατε ότι θα σας συναντήσει εδώ ο Πρίγκιπας του Αίματος; Δεν υπάρχει Πρίγκιπας του Αίματος, και κανείς δεν ξέρει ποιος και γιατί εξάπλωσε αυτό τον μύθο.»

Ο Σκοτεινός Ακόλουθος γέλασε μέσα από την κουκούλα του, και ο Κάλνεντουρ νομίζε ότι τώρα διέκρινε κάποιες... *ανταύγειες* από εκεί; Ανταύγειες σκοτεινού φωτός; Από το πρόσωπό του; Τι ήταν αυτό, μα τους θεούς; Ήταν ο άνθρωπος φάντασμα πραγματικά;

«Όχι,» είπε ο Σκοτεινός Ακόλουθος, «κάποιοι ξέρουν...»

«Τι εννοείς; Γνωρίζεις ποιοι ξεκίνησαν να μιλούν για την προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος;»

«Γνωρίζω.»

Ο Κάλνεντουρ τον περίμενε να συνεχίσει.

«Εμείς.»

Ο Κάλνεντουρ δεν ήξερε αν έπρεπε να τον πιστέψει.

«Εμείς είχαμε προετοιμάσει τον ερχομό σου, Πρίγκιπα,» είπε ο Ακόλουθος. «Είχαμε απλώσει τον *τρόμο* μέσα στο Βασίλειο. Και περιμέναμε. Και ορίστε – ήρθες! Σε έχουμε ήδη εξυπηρετήσει. Οι εχθροί σου ήδη τρέμουν τον Πρίγκιπα του Αίματος. Θα έπρεπε να μας ευχαριστείς.»

Αν αλήθευε αυτό που ισχυριζόταν ο Σκοτεινός Ακόλουθος.... Μα τον Νούρκας! σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Αν αλήθευε.... Οι πιστοί του Παντοβόρου Σκότους ήταν που είχαν ξεκινήσει την προφητεία;

«Όταν όλα σε τούτο το Βασίλειο έχουν καταστραφεί – όπως και τους πρέπει – ο Πρίγκιπας του Αίματος θα έχει κυριαρχήσει!» συνέχισε ο Ακόλουθος.

«Δεν έχω τέτοιο σκοπό. Άκουσέ με, όποιος κι αν είσαι: Η Σφετερίστρια είναι και δική σας εχθρά και δική μου. Μπορούμε να χτυπήσουμε *οργανωμένα* τους ανθρώπους της και να κατακτήσουμε την πόλη. Δεν υπάρχει λόγος να πεθάνει τόσοσ κόσμος!»

Ο Ακόλουθος γέλασε. «Λόγος; Η Βορσίραθ καταβροχθίζει τον εαυτό της, Πρίγκιπα! Δεν το βλέπεις; Όλα αυτά που συμβαίνουν είναι πράγματα που *περίμεναν να συμβούν*. Εμείς δεν κάναμε τίποτα περισσότερο απ'το να τα απελευθερώσουμε.»

«Ωθείτε τον κόσμο με ψεύτικες υποσχέσεις!»

«Ψεύτικες; Ο στρατός της Κόμισσας έρχεται, δεν έρχεται; Και με βοήθεια από τον Θανατογέννητο!»

«Τους κάνατε να πιστέψουν ότι υπάρχει εσωτερική αντίσταση μέσα στην πόλη – πράγμα που δεν υπάρχει. Όχι τόσο οργανωμένη, τουλάχιστον.»

«Πίστεψαν στην αντίσταση, Πρίγκιπα, και η αντίσταση γεννήθηκε. Τώρα, αυτοί οι *ίδιοι* είναι η αντίσταση!»

«Είναι *άμαχοι* οι περισσότεροι, ουσιαστικά! Καθημερινοί άνθρωποι. Αυτό το κακό *πρέπει να σταματήσει*, αλλιώς θα καταλάβουμε μια πόλη χωρίς πολίτες!»

«Δεν μας απασχολεί τι πόλη “θα καταλάβετε”, Πρίγκιπα. Σου φαίνεται ότι παίζουμε κάποιο πολιτικό παιχνίδι εμείς, οι Άγγελοι του Επερχόμενου; Το δικό μας παιχνίδι είναι πολύ μεγαλύτερο. Και, στο τέλος, θα το καταλάβεις. Θα δεις τους θεούς να λυγίζουν μπροστά στο Σκοτάδι όπως τα δέντρα μπροστά στην καταιγίδα.»

«Δε θα σας αφήσω να το κάνετε αυτό. Δε θα σας αφήσω να καταστρέψετε τους ανθρώπους της Βορσίραθ.» Αντιλαμβανόταν, όμως, ότι δεν τον συνέφερε να ζητήσει από τους συντρόφους του να επιτεθούν. Ήταν οκτώ μόνο, ενώ οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι φαίνονταν για δεκαπέντε *τουλάχιστον*. Υπερδιπλάσιοι. *Δεν έχουμε πολλές πιθανότητες νίκης εναντίον τους, ειδικά έτσι, αντικριστά.*

«Δε μπορείς να σταματήσεις εκείνο που έχει ήδη ξεκινήσει, Πρίγκιπα. Ακόμα κι αν μας σκοτώσεις όλους, η δουλειά μας θα συνεχιστεί – από μόνη της! Το Ιερό Σκότος είναι δυνατό! Η Βορσίραθ θα είναι η πρώτη πόλη του Βασιλείου που θα γνωρίσει το άγγιγμά του, και τον ερχομό του Πρίγκιπα του Αίματος.

»Σε δημιουργήσαμε, Πρίγκιπα, και θα μας ευχαριστήσεις γι' αυτό. Θα μας ευχαριστήσεις...» είπε ο Σκοτεινός Ακόλουθος, καθώς εκείνος κι οι δικοί του οπισθοχωρούσαν, με τα όπλα τους ακόμα υψωμένα, χωρίς να στρέψουν την πλάτη στον Κάλνεντουρ και τους συντρόφους του.

Ένα γατίσιο σύριγμα ακούστηκε από κάπου – ο Ακατάλυτος;

Ύστερα, οι Ακόλουθοι είχαν εξαφανιστεί· είχαν βγει από την εγκαταλειμμένη βιομηχανία.

«Να τους κυνηγήσουμε, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ, και ο Κάλνεντουρ άκουγε την οργή στη φωνή της. Τα λόγια του Ακόλουθου είχαν ξυπνήσει τις φωτιές της Θορμάνκου μέσα της.

«Είσαι τρελή;» σύριξε η Λουκία.

«Όχι,» απάντησε ο Κάλνεντουρ στη Ζέρκιλιθ. «Θα ήταν ανόητο. Εκτός του ότι θα έρθουν οι φρουροί μόλις γίνει φασαρία, ο Σκοτεινός Ακόλουθος μάλλον έχει δίκιο: Ακόμα κι αν τους σκοτώσουμε, το κακό έχει ήδη ξεκινήσει...»

«Μα τα στριφτά μονοπάτια του Πεπρωμένου!» είπε ο Νέλδουρ. «Αυτοί ξεκίνησαν την προφητεία του Πρίγκιπα του Αίματος. Αυτοί. Κορόιδεψαν μέχρι και τον Ιουράσκη!»

«Και τι θα γίνει τώρα, Κάλνεντουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν, που ακουγόταν ανακουφισμένος που οι Ακόλουθοι είχαν φύγει. «Τι...;»

«Ο σκοπός μας εξακολουθεί να είναι ο ίδιος: πρέπει να τους σταματήσουμε.»

«Πώς; Αν δεν μπορούμε να το κάνουμε σκοτώνοντάς τους...;»

Δε θα είναι εύκολο, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Δε θα είναι καθόλου εύκολο, αλλά... «Θα οργανώσουμε την κατάσταση μέσα στην πόλη.»

Τον κοίταζαν όλοι παραξενεμένοι.

«Θα δημιουργήσουμε μια πραγματική αντίσταση,» εξήγησε ο Κάλνεντουρ. «Δε θ' αφήσω τον κόσμο της Βορσίραθ να σκοτώνετε έτσι.»

Ο Νέλδουρ είπε: «Οι Ακόλουθοι θα προσπαθήσουν να μας εμποδίσουν.»

«Ας' τους να προσπαθήσουν.»

Κεφάλαιο 12

Οι Αγχόνες της Βασίλισσας και τα Καλέσματα των Θεών

Με το ξημέρωμα κιόλας, οι συλληφθέντες από τις πρόσφατες συμπλοκές στη Βορσίραθ οδηγήθηκαν στην Οδό των Θεών και στην Οδό Επισκεπτών και κρεμάστηκαν χωρίς ούτε καν Δημόσια Δίκη (που, όπως οι περισσότεροι ήξεραν, ήταν όλες παρωδίες). Αλλά οι δικές τους κρεμάλες δεν ήταν οι μοναδικές εκεί: και οι δύο μεγάλες λεωφόροι είχαν ξαφνικά γεμίσει κρεμάλες έτοιμες να απαγχονίσουν ανθρώπους. Από την Πύλη των Ανέμων μέχρι τη Διχαλωτή Πύλη – έκταση περίπου δέκα χιλιόμετρα – αγχόνες ήταν στημένες. Το ίδιο κι από την Πύλη της Δύσης μέχρι το Μεγάλο Λιμάνι – έκταση περίπου οκτώ χιλιόμετρα.

Αυτοί που απαγχονίστηκαν με το ξημέρωμα αφέθηκαν εκεί, μέχρι θανατόπτεροι να μαζευτούν και να τους φάνε· ενώ οι υπόλοιπες κρεμάλες περίμεναν για τους επόμενους...

Ο κόσμος είχε ήδη τρομοκρατηθεί προτού καν ο Δούκας Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ βγει στις οθόνες, μέσω του *Αέρα της Βορσίραθ*, και ανακοινώσει ότι, αποδώ και στο εξής, σύμφωνα με διαταγή της Μητέρας του Βασιλείου, την οποία είχαν την τιμή να φιλοξενούν στην πόλη, όσοι στασιαστές συλλαμβάνονταν θα απαγχονίζονταν άνευ δίκης. Το ίδιο και όσοι συνεργάζονταν με στασιαστές ή τους υποβοηθούσαν. Οι φρουροί της πόλης, δε, καθώς και οι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος, είχαν κάθε δικαίωμα να σκοτώνουν εν όψει όποιον εμφανιζόταν ως αντιστασιακός και παράνομος. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!

Τα λόγια του Δούκα αναμεταδόθηκαν και από τους έξι ραδιοφωνικούς σταθμούς της Βορσίραθ, φυσικά. Και τα έγραψαν κι όλες οι εφημερίδες της πόλης, έχοντας λάβει έκτακτη εντολή αποβραδής.

Ο Κάλνεντουρ, ο Νέλδουρ, και οι υπόλοιποι τα άκουσαν από το ραδιόφωνό τους, και ο Πρίγκιπας είπε: «Ξεκίνησε, λοιπόν, το χειρότερο παιχνίδι. Αυτό που οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι περίμεναν...»

«Θα γίνει όπως στην Υλκάρμωκ,» άρθρωσε η Ζέρκιλιθ, και τα μάτια της φανέρωναν φρίκη. «Θα γίνει όπως στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Χειρότερα, ίσως!»

«Όχι,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δε θα τους αφήσουμε.» Αλλά έβλεπε την αμφιβολία της Ζέρκιλιθ έκδηλη στο πρόσωπό της. «Δεν έχεις πίστη πια στον Πρίγκιπά σου, Ζέρκιλιθ;»

«Φυσικά, Πρίγκιπά μου· αλλά...» Κόμπιασε, δεν ήξερε τι να πει.

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε το ραδιόφωνο, το οποίο ήταν ακόμα ανοιχτό αλλά δεν ακουγόταν από εκεί η φωνή του δημοσιογράφου. Ή, τουλάχιστον, εκείνος δεν άκουγε τη φωνή του δημοσιογράφου. Άκουγε μια άλλη φωνή, γυναικεία – ή, μήπως, αντρική; – που έμοιαζε να διαμορφώνεται μέσα από παράσιτα κι ανέμους:

...Πρίγκιπα... έλα στην αγκαλιά μου, και το μήνυμά σου παντού θα το μεταφέρεις και τίποτα δε θα το σταματά... Πρίγκιπα των Επικοινωνιών... γνώρισε τον κόσμο της μακρινής φωνής που είναι ατέρμονος· κάνε τον δικό σου!

Ο Κάλνεντουρ σάστισε προς στιγμή, αλλά μετά κατάλαβε. *Η Φορβόκμε, ή ο Φορβόκμε.* Η θεότητα που άλλοτε ήταν αρσενική, άλλοτε θηλυκή, αλλά όχι ερμαφρόδιτη σαν τον Ιουράσκε. Η θεότητα των ματατοφόρων και των τηλεπικοινωνιών. Η Κυρά των Μακρινών Ψιθύρων.

Φυσικά, κι αυτή ήθελε να κυριαρχήσει την ψυχή του. Όπως όλοι τους.

Αλλά ίσως τώρα ο Κάλνεντουρ να είχε την ανάγκη της. Έμενε μόνο να σκεφτεί πώς μπορούσε να τον εξυπηρετήσει.

...Υπηρετούμε τον Πρίγκιπα του Βασιλείου, είπε ο/η Φορβόκμε μέσα από το ραδιόφωνο, πίσω και πάνω απ'τη φωνή του δημοσιογράφου. Τον Πρίγκιπα των Επικοινωνιών... αν αυτός μάς δέχεται... αν μας δέχεται...

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε μέσα στο γραφείο του Δούκα Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, κι εκείνος πάτησε το πλήκτρο που τον άνοιγε.

«Γαληνότατε;» Η φωνή του Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ.

«Σ'ακούω, Μεράρχη.»

«Οι ανιχνευτές μας αναφέρουν ότι το στράτευμα της Κόμισσας και του Θανατογέννητου πλησιάζει. Ός το βράδυ πρέπει να βρίσκεται έξω από τα τείχη μας.»

«Προετοιμαστείτε για πολιορκία. Οι πύλες να κλείσουν, αμέσως.»

«*Ασφαλώς, Δούκα μου.*»

«Έχεις τίποτ' άλλο να προτείνεις, Μεράρχη;» Ο Σέλιρ αντιλαμβανόταν τη στρατηγική εμπειρία του Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ.

«*Μεγάλη προσοχή και στους μέσα εχθρούς, όχι μόνο στους έξω, Γαληνότατε.*»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

«*Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.*»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Σέλιρ σηκώθηκε απ' το γραφείο του ενώ αναρωτιόταν αν ο Χάρλαεθ Βοκ όντως συνέχιζε να τους ευνοεί.

Το στήσιμο των κρεμάτων σ' όλη την Οδό των Θεών και την Οδό Επισκεπτών καθώς και το διάγγεγμα του Δούκα είχαν τρομοκρατήσει αρκετά τους κατοίκους της Βορσίραθ ώστε προσωρινά, εκείνο το πρωινό, να μη γίνουν άλλες αναταραχές. Ύστερα, όμως, όλοι πρόσεξαν ότι οι μαχητές του βασιλικού στρατού και οι φρουροί της πόλης φαινόταν να περιμένουν πολιορκία, σύντομα: οι πύλες είχαν κλείσει και πολεμιστές συγκεντρώνονταν στις επάλξεις· μεγάλα όπλα ετοιμάζονταν.

Καινούργια συνθήματα άρχισαν να εμφανίζονται στους τοίχους των δρόμων, καθώς και αφίσες, διακηρύττοντας ότι απελευθερωτικό στράτευμα ερχόταν – η Κόμισσα των Σκιών και ο Θανατογέννητος – και ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ο Πρίγκιπας του Αίματος.

Οι άνθρωποι του Δούκα και της Βασίλισσας έσκιζαν αφίσες και μαύριζαν λέξεις στους τοίχους χρησιμοποιώντας σπρέι· αλλά δεν μπορούσαν να πιάσουν αυτούς που κολλούσαν τις αφίσες ή έγραφαν τις λέξεις: ήταν σαν Ίσκιοι των δασών!

Καθώς το απόγευμα ερχόταν και, μέσα στο Τέλος του Φωτός, τον τελευταίο μήνα του χειμώνα, οι σκιές πύκνωναν νωρίς, αναταραχές ξέσπασαν πάλι στους δρόμους. Άνθρωποι, οπλισμένοι με ό,τι έβρισκαν, έβγαιναν ομαδικά και ορμούσαν στους μαχητές της Βασίλισσας και στους φρουρούς του Δούκα, αγνοώντας τις απειλές για θανάτωση όσων ξεσηκώνονταν. Μακελειό ξεκίνησε.

Και σύντομα η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν το έμαθε.

«Έχουμε να κάνουμε με παράφρονες που δεν ενδιαφέρονται για τη ζωή τους!» γρύλισε σαν λύκαινα, μέσα στην Κεντρική Σάλα του Παλατιού της Βορσίραθ.

«Τους έχουν τρελάνει οι εχθροί μας,» είπε η Ολρέκα.

«Καταλαβαίνουν ότι ο στρατός της Κόμισσας έρχεται,» είπε η Σμαράγδα, «αλλιώς δεν θα συνέβαινε αυτό τώρα. Όχι τόσο γρήγορα.»

«Και τι να κάναμε;» ρώτησε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ. «Να προσποιούμασταν ότι δεν έρχεται ο στρατός της; Σε καμιά, δυο ώρες, άλλωστε, θα είναι εδώ, μας λένε οι ανιχνευτές μας. Τι να κρύψουμε;»

«Δε διαφωνώ, Δούκα μου. Αλλά αυτό είναι που τους έχει ξεσηκώσει τώρα. Αυτό και οι... προπαγανδιστές που κρύβονται μες στην πόλη σου. Όποιοι κι αν είναι.»

Μετά από λίγο, ένας διοικητής της Φρουράς της Βορσίραθ κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον Σέλιρ και ανέφερε ότι οι στασιαστές είχαν επιτεθεί στη Διχαλωτή Πύλη, με φανερό σκοπό να σκοτώσουν τους φύλακες και να την ανοίξουν. Δεν τα είχαν καταφέρει, φυσικά, και οι περισσότεροι ήταν νεκροί· σε κανέναν δεν είχε δειχτεί έλεος. Αρκετοί, όμως, είχαν συλληφθεί. Τι να τους έκαναν;

«Ακολουθήστε τις διαταγές της Μεγαλειοτάτης, Διοικητή,» απάντησε ο Σέλιρ. «Να κρεμαστούν μαζί με τους υπόλοιπους. Και έχετε το νου σας σ'όλες τις πύλες.»

Καθώς ο Δούκας πατούσε το κουμπί που τερμάτιζε την τηλεπικοινωνία, η Ολρέκα είπε:

«Νομίζουν ότι θ'ανοίξουν στην Κόμισσα για να εισβάλει στην πόλη μας. Οι προδότες! Ο θάνατος με απαγχονισμό είναι πολύ επεικής γ'αυτούς! Σκοτοφαγωμένα απομεινάρια του Διχασμού!

»Κάποιοι το έχουν οργανώσει, Σέλιρ. Κάποιοι οίκοι με επιρροή. Κι ένας απ'αυτούς πρέπει να είναι οι Νάλδεκερ· είμαι σίγουρη! Μην πιστεύετε όσα έλεγε η Λοτρίνθα, ότι απλά περνούσε απ'την πόλη μας. Ήταν όλα ψέματα!»

«Αν ναι,» είπε η Σμαράγδα, «τότε ποιος την έκλεψε και την παρέδωσε σ'εμάς; Οι συγγενείς της;»

Απάντηση, φυσικά, κανείς δεν είχε να δώσει.

Η Ζώθμαλιρ, νιώθοντας μπερδεμένη – πράγμα που καθόλου δεν της άρεσε – σηκώθηκε από την καρέκλα της και πρόσταξε τη Χορντίλα ωλ Έντερκεμ: «Φέρτε εδώ τη Χαρούμενη Ριλάθιρ. Θέλω να χορέψει για εμένα.»

«Αμέσως, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Βασιλική Φρουρός.

Η Χαρούμενη Ριλάθιρ μπήκε στην Κεντρική Σάλα, ψηλή, λιγνή, και κατάμαυρη – μαύρο δέρμα, μαύρα μακριά μαλλιά που χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη και χάνονταν πάνω στο μαύρο φόρεμα

ψιθύρων μοιάζοντας να γίνονται ένα μ'αυτό. Σαν ζωντανή σκιά ήταν η νοοχορευτριά.

Έκανε τη βασιλική υπόκληση αντίκρυ στη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρουν. «Με καλέσατε, Βασίλισσά μου...»

«Θέλω να χορέψεις για εμένα, Ριλάθιρ,» είπε η Ζώθμαλιρ, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τις άκριες των δαχτύλων των χεριών της να αγγίζονται κάτω απ'το σαγόνι της, σχηματίζοντας τρίγωνο. «Τώρα.»

«Ας χαμηλώσουν τα φώτα, Βασίλισσά μου.»

Η Ζώθμαλιρ έκανε νόημα στους υπηρέτες να υπακούσουν, κι εκείνοι χαμήλωσαν τα ενεργειακά φώτα της αίθουσας, δημιουργώντας ένα ημίφως γεμάτο σκιές. Μετά, έκαναν χώρο για τον χορό της Ριλάθιρ παραμερίζοντας έπιπλα. Και η νοοχορευτριά άρχισε να λικνίζεται και να στροβιλίζεται, τινάζοντας τα μακριά μαλλιά της γύρω της και, πολύ σύντομα, αφήνοντας το φόρεμα ψιθύρων να πέσει. Ήταν τελείως γυμνή από μέσα, αλλά ήταν σαν να έβλεπες σκιά, όχι άνθρωπο, και οι κινήσεις της γίνονταν ολοένα και πιο περίπλοκες, ολοένα και πιο ονειρικές. Συγχρόνως, γελούσε, γελούσε, γελούσε... Το γέλιο της γέμιζε την Κεντρική Σάλα και ξεχείλιζε στους διαδρόμους και στα δωμάτια τριγύρω.

Σε κάποιες στιγμές του χορού της νόησης, η Ζώθμαλιρ και οι άλλοι που παρακολουθούσαν τη Ριλάθιρ την έχαναν, κυριολεκτικά, ανάμεσα στις σκιές του χώρου, τη μπέρδευαν μ'αυτές. Το σώμα της λύγιζε και περιστρεφόταν έτσι που έμοιαζε να αφηφά την πραγματικότητα.

Καθώς ο χορός της έφτανε στο τέλος, το γέλιο της έπαψε, χάθηκε σαν απόμακρη ηχώ, και η Χαρούμενη Ριλάθιρ άρπαξε από κάτω το φόρεμα ψιθύρων, φαρδύ κι αέρινο, και το φόρεσε με μια γοργή κίνηση – μια σκιά πάνω σε μια άλλη σκιά.

Στάθηκε αντίκρυ στη Βασίλισσα και ξεστόμισε σαν χείμαρρο τη ματαιότητα της: «Το μισός το παλιό, ένα σχίσμα που πριν από χρόνους έγινε έφερε σκοτάδι στις ψυχές, ο εσωτερικός πόλεμος κοιμόταν και τώρα πάλι ξυπνά υποδαυλισμένος από το σκοτάδι που γνωρίζει μόνο εχθρούς και τους ανθρώπους του που μόνο αίμα θέλουν να δουν, ενώ η κυρά που κάθεται στον θρόνο υποψίες γ'αυτούς δεν έχει – της κρύβονται! – και είναι παντού, ενώ μια αρχόντισσα επαναστατημένη κι ένας λύκος φονικός έρχονται, σύμμαχοι οι δυο τους, μα όχι μόνοι: τους περιμένουν μες στην πόλη, τους περιμένουν· κι ο πρίγκιπας είν'

εδώ και οι θεοί τον ακούν και τους ακούει, κι ακόμα και με το σκοτάδι μιλά!»

Η Χαρούμενη Ριλάθιρ σιώπησε, και γενική σιγή απλώθηκε στην Κεντρική Σάλα.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ, ακόμα έχοντας τα δάχτυλά της ενωμένα κάτω απ'το σαγόνι της.

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου.»

«Σ'ευχαριστούμε, Ριλάθιρ. Μπορείς να πηγαίνεις. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Η Χαρούμενη Ριλάθιρ έκανε πάλι τη βασιλική υπόκλιση και αποχώρησε, ενώ ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, καθισμένος στη θέση του στο τραπέζι, πάτησε το κουμπί διακοπής επάνω στη συσκευή ηχητικής καταγραφής που ήταν ακουμπισμένη μπροστά του.

«Να την ξανακούσουμε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε.

Η Ζώθμαλιρ χτύπησε τα δάχτυλά της προς τους υπηρέτες κι αυτοί αμέσως άναψαν πάλι τα ενεργειακά φώτα στο μέγιστο. «Φυσικά.»

Ο Σέλιρ πάτησε ένα άλλο κουμπί επάνω στη συσκευή και η φωνή της Ριλάθιρ ακούστηκε ξανά, αλλά τώρα μέσα από τα δύο ηχεία που ήταν συνδεδεμένα καλωδιακά με τη συσκευή.

«Είναι σαν να λέει πως ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ βρίσκεται εδώ,» παρατήρησε η Ζώθμαλιρ, «και δολοπλοκεί εναντίον μας. Σαν να λέει πως εκείνος τα έχει κανονίσει όλα!» Το είχε ήδη σκεφτεί από όταν πρωτοάκουσε τα λόγια της νοοχορεύτριας· τώρα απλά σιγουρεύτηκε γ'αυτό.

«Ίσως,» είπε η Σμαράγδα. «Αλλά, επίσης, φαίνεται να επιβεβαιώνει ό,τι έλεγα εξαρχής: πως εκείνοι που υποκινούν τον κόσμο σε εξεγέρσεις είναι κάποιοι που δεν υποπτευόμαστε. Κι όλες αυτές οι αναφορές στο “σκοτάδι”, μα τους θεούς...» Τα δυο δάχτυλα του δεξιού της χεριού έπαιζαν νευρικά με τη χρυσή αλυσίδα που ένωνε τα σκουλαρίκια της περνώντας κάτω απ'το σαγόνι της.

«Ποιο “σκοτάδι”, θεία; Η Ριλάθιρ είπε *ξεκάθαρα* ότι η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν κι ο Θανατογέννητος έχουν ανθρώπους τους μες στη Βορσίραθ. Είπε ότι *τους περιμένουν*. Θες να το ξανακούσουμε;»

«Μάλλον εσύ δεν άκουσες τι είπε *στην αρχή* η νοοχορεύτρια, Ζώθμαλιρ.»

Η Ζώθμαλιρ οργίστηκε, αλλά δεν τη διέκοψε γιατί ήταν η Σμαράγδα. Μόνο από εκείνη θα ανεχόταν να της μιλά έτσι.

«Θυμήσου τι είπε στην αρχή,» επέμεινε η θεία της. «Είπε ότι η κυρά που κάθεται στον θρόνο – εσύ, προφανώς – δεν έχει υποψίες γι' αυτούς της κρύβονται· αλλά είναι παντού.»

«Μου κρύβονται, δεν μου κρύβονται;»

«Είναι, όμως, κάποιοι που δεν υποψιάζεσαι, Ζώθμαλιρ. Τους ανθρώπους της Κόμισσας και του Θανατογέννητου τούς υποψιάζεσαι.»

«Πάλι τα ίδια λέμε!» αναστέναξε η Ολρέκα, χτυπώντας το χέρι της στο τραπέζι, νευρικά, καθώς ήταν καθισμένη πλάι στον Σέλιρ. «Πάλι! Κάνουμε κύκλους, θεία. Τι νόημα έχ-;»

«Μου φαίνεται πως καμιά σας δεν καταλαβαίνει τι μπορεί να υπονοεί η Χαρούμενη Ριλάθιρ, μα τον Νούρκας! Τουλάχιστον εσύ, Δούκα μου, καταλαβαίνεις;» Ένα βλέμμα προς τον Σέλιρ. «Εσύ, Μεράρχη;» Ένα βλέμμα προς τον Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ. «Εσύ, Σάρθαλιν;» Ένα βλέμμα προς τον Μάγο της Βασίλισσας.

«Όχι,» είπε ο Δούκας, «δεν είμαι βέβαιος ότι καταλαβαίνω κάτι συγκεκριμένο, νιρλίσα.»

«Ούτε εγώ,» συμφώνησε ο Μόλδεντιν. «Αν και...» Δε συνέχισε τη σκέψη του, συνοφρυωμένος.

Ο Σάρθαλιν'χοκ είπε: «Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

Η Σμαράγδα ένευσε. «Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

Η Ζώθμαλιρ γέλασε. «Για όνομα της Χάρλαεθ Βοκ! Τι είναι αυτά που λέτε; Ακόμα κι αν υπάρχουν τρεις, τέσσερις τέτοιοι παράφρονες μες στη Βορσίραθ, αποκλείεται να έχουν τη δυνατότητα να προκαλέσουν όλο αυτό! Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι περισσότερο μύθος παρά πραγματικά πρόσωπα.»

«Δεν είναι μύθος,» της είπε η Σμαράγδα, καρφώνοντάς την μ'ένα επικριτικό βλέμμα που η Ζώθμαλιρ θεώρησε αναιδές, ακόμα κι από αυτήν.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ βρήκε τότε τη στιγμή να κουδουνίσει. Ο μεράρχης έριξε μια ματιά στη μικρή οθόνη του και πάτησε ένα κουμπί.

«Κύριε Μεράρχη;» ακούστηκε μια φωνή από τη συσκευή. «Η Διοικήτρια Γέλντεφιρ αλ Σόβιλναθ είμαι.»

«Σ'ακούω, Διοικήτρια.»

«Το στράτευμα της Κόμισσας είναι εδώ, κύριε Μεράρχη. Πλησιάζουν τα τείχη μας.»

Είχε νυχτώσει πια όταν είδαν τη Βορσίραθ αντίκρυ τους, με φώτα, σημαίες, και μεγάλα όπλα επάνω στις επάλξεις.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, από το εσωτερικό του θωρακισμένου τετράκυκλου οχήματος της, πρόσταξε τηλεπικοινωνιακά: «*Απλωθείτε. Κυκλώστε την πόλη. Αλλά μην επιτεθείτε ακόμα, με κανέναν τρόπο. Και να βρίσκεστε πάντα πέρα από το δραστικό βεληνεκές των όπλων τους. Όχι βιαστικές κινήσεις. Μ'ακούτε όλοι; Έλκερθιν; Βέλερντιν; Έρανκουρ;*»

«*Σ'ακούω, νιρλίσσα,*» αποκρίθηκε ο σύζυγός της με τον πομπό του, καθώς ήταν καθισμένος στο ψηλό μαύρο άλογό του, ντυμένος με αλεξίσφαιρη πανοπλία και κράνος.

«*Σ'ακούμε, Αρχόντισσά μου,*» επιβεβαίωσε τηλεπικοινωνιακά ο Στρατηγός Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, ο Γίγαντας των Δασών, επάνω στον γιγαντόλυκό του, τον Πολιορκητή.

«*Σ'ακούμε, Κόμισσα,*» απάντησε ο Θανατογέννητος με τον πομπό του, ενώ καβαλούσε τον γιγαντόλυκό του, τον Καταστροφέα.

Η Ζαφειρία, καβάλα στον Γρυλιστή, τον μαυρότριχο γιγαντόλυκο της μητέρας της, τους άκουγε από τον δικό της πομπό, αλλά δεν είπε τίποτα. Ο Άρκαλβιρ ήταν πλάι της και τους άκουγε κι εκείνος από τον πομπό της, καθισμένος στον λύκο του. Στο πρόσωπό του υπήρχε ένα άγριο χαμόγελο μες στη νύχτα, καθώς τα μάτια του ήταν καρφωμένα στη Βορσίραθ.

«Κανένας τους δε θα μείνει ζωντανός!» είπε, και η φωνή του ήχησε σαν γρύλισμα αγριμιού στ'αφτιά της Ζαφειρίας, η οποία μειδίασε λοξοκοιτάζοντάς τον κι ύστερα γέλασε λες και την είχε καταλάβει η Θορμάνκου.

«Πόσο μισείς τους ακόλουθους της Σφετερίστριας, Άρκαλβιρ, μα την Κυρά του Πολέμου;» τον ρώτησε.

«Το μίσος μου γι'αυτούς είναι τόσο δυνατό όσο η αγάπη μου για σένα, Πριγκίπισσα.»

«Πριγκίπισσα;»

«Θα μπορούσες να είσαι.»

Η Ζαφειρία γέλασε ξανά, και τεντώθηκε πάνω στον λύκο της για να φιλήσει τον Άρκαλβιρ στα χείλη. «Αυτό λες σε όλες, *Πρίγκιπα;*» του είπε, προκλητικά. «Και δεν εννοώ το “Πριγκίπισσα”· εννοώ το ότι το μίσος σου είναι τόσο δυνατό όσο η αγάπη σου.»

«Σε καμιά δεν το έχω ξαναπει,» αποκρίθηκε ο Άρκαλβιρ, σοβαρά. «Το μίσος μου για τους ακόλουθους της Σφετερίστριας δεν μπορούσε ποτέ να συγκριθεί με τίποτα.»

«Και τώρα μπορεί;»

«Έτσι νομίζω.»

Η Ζαφειρία αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά έντονα κάτω από την οργανική στολή ενδυνάμωσης που έκρυβε η πανοπλία της. Ούτε εκείνη είχε νιώσει ποτέ ξανά έτσι όπως με τον Άρκαλβιρ. Ναι, ο γιος του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ήταν σαν να είχε βγει από τα όνειρά της. Δεν ήταν ψέμα αυτό που είχε πει στον Λόντριβιρ· αλλά, καθώς τώρα το θυμήθηκε, η ευθυμία της διαλύθηκε ξαφνικά. Γαμώτο... δεν έπρεπε!

Ο στρατός της Κόμισσας απλώθηκε γύρω από τα τείχη της Βορσίραθ, νότια, δυτικά, και βόρεια. Ανατολικά, φυσικά, δεν μπορούσε να πάει γιατί από εκεί ήταν η θάλασσα.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν κατέβηκε από το θωρακισμένο όχημά της αντίκρυ στην Πύλη της Δύσης, μαζί με τον Νάσαλθιρ, την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, και μερικούς άλλους μαχητές της. Η Ζαφειρία κι ο Άρκαλβιρ είχαν σταματήσει τους γιγαντόλυκούς τους εκεί κοντά. Το ίδιο κι ο Γίγαντας των Δασών, ο οποίος τώρα ξεπέζεψε από τον Πολιορκητή, πάνοπλος, με μια μεγάλη οπλολόγχη να κρέμεται από την πλάτη του.

Οι β'έντικρος είχαν επίσης σταματήσει από τούτη τη μεριά, αλλά ακόμα πιο πίσω, καταυλιζόμενοι πέρα από το στράτευμα της Κόμισσας.

Η Χάνκαθιρ είπε στον Έρανκουρ: «Τα τρένα θέλω να τα σταματάτε. Κανένα δεν θα έρχεται στη Βορσίραθ. Όχι καταστροφές στους συρμούς, ούτε στις σιδηροτροχιές. Δε θέλω θανάτους. Θα τους κάνετε σήμα προτού φτάσουν στην πόλη ώστε να κόβουν ταχύτητα αμέσως.»

Ο Έρανκουρ ένευσε. «Θα γίνει, Αρχόντισσά μου.»

«Το ίδιο κι αν κάποια αμαξοστοιχία προσπαθήσει να απομακρυνθεί από τη Βορσίραθ.»

«Ασφαλώς.»

«Θα τη σταματήσετε και θα την ερευνήσετε προτού της επιτρέψετε να συνεχίσει.»

«Για τα αεροσκάφη τι έχεις υπόψη σου, μητέρα;» ρώτησε ο Νάσαλθιρ. «Η Βορσίραθ έχει μεγάλο αερολιμένα.»

«Δυστυχώς, εμείς δεν έχουμε αεροσκάφη μεγαλύτερα από αερόνυχες, όπως ξέρεις, Νάσαλθιρ· αλλά έχουμε αρκετά αντιαεροπορικά

όπλα.» Και προς τον Έρανκουρ: «Τα αεροσκάφη που πλησιάζουν τη Βορσίραθ θέλω να προειδοποιούνται· κι αν τότε δεν απομακρύνονται, να καταρρίπτονται.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Αλλά είναι και τα καράβια, αν σκέφτεστε να αποκλείσετε την πόλη ώστε να μη μπορεί να δεχτεί ενισχύσεις.»

«Ο Νέλδουρ μάς είχε υποσχεθεί πως θα ειδοποιούσε τον θείο του, τον Ξανθό Κουρσάρο. Ελπίζω ακόμα να μπορεί.»

«Γιατί δεν τον καλείς τηλεπικοινωνιακά;» τη ρώτησε η Ζαφειρία, που τώρα κι αυτή και ο Άρκαλβιρ είχαν κατεβεί απ'τους γιγαντόλυκούς τους. «Γιατί δεν καλείς και τον Πρίγκιπα;»

«Είναι επικίνδυνο,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Οι άνθρωποι του Δούκα και της Βασίλισσας σίγουρα παρακολουθούν τις τηλεπικοινωνίες, και ίσως να έχουν και Τεχνομαθείς μάγους γι'αυτή τη δουλειά.»

«Ναι, αλλά αν είναι απαραίτητο;»

«Ο Αρχικαλεστής ξέρει τι πρέπει να κάνει, Ζαφειρία.»

«Ο Νέλδουρ γνωρίζει τόσους ανθρώπους μες στην πόλη,» είπε ο Ραμάλθιν. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε απ'αυτούς να οργανώνουμε την αντίσταση που έχεις υπόψη σου, Κάλνεντουρ.»

«Κι αυτοί, τώρα, μπλεγμένοι στην παραφροσύνη του Σκοταδιού είναι,» είπε ο Νέλδουρ. «Ή, τουλάχιστον, αρκετοί απ'αυτούς. Ορισμένοι, μάλιστα, έχουν ήδη σκοτωθεί. Άλλοι πάλι – οι πιο συνετοί – κρύβονται μέχρι η καταιγίδα του Πεπρωμένου να περάσει.»

«Και τι θα γίνει, λοιπόν; Θα καθόμαστε, τελικά, και δε θα κάνουμε τίποτα;» Ο Ραμάλθιν κοίταζε κυρίως τον Κάλνεντουρ, καθώς ήταν όλοι τους καθισμένοι μέσα στην εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης υφαντών και είχαν ανάμεσά τους ένα ραδιόφωνο κι έναν τηλεοπτικό δέκτη. Τον τελευταίο τον είχαν βρει μέσω των διασυνδέσεων του Αρχικαλεστή. Και τώρα κι οι δύο συσκευές ήταν ανοιχτές, ώστε να παρακολουθούν τι συνέβαινε στους δρόμους της Βορσίραθ – ό,τι έλεγαν, ή έδειχναν στην οθόνη, οι δημοσιογράφοι τουλάχιστον. Αν και, μάλλον, δεν έκρυβαν πολλά. Ο Δούκας προφανώς ήθελε ο κόσμος να είναι φοβισμένος και κλεισμένος στα σπίτια του, και οι δημοσιογράφοι, με τα λόγια τους και με τις αιματηρές εικόνες που πρόβαλλαν, φρόντιζαν γι'αυτό. Όσο μπορούσαν. Γιατί οι εξεγέρσεις στη Βορσίραθ δεν είχαν πάψει. Δεν είχαν καν ελαττωθεί. Είχαν αυξηθεί, απ'ό,τι φαινόταν, εξαιτίας του ερχομού του στρατού της «παράνομης

αρχόντισσας» Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, όπως την αποκαλούσαν οι δημοσιογράφοι. Κανείς δεν την ονόμαζε *Κόμισσα*. Και έλεγαν ότι οι επιθέσεις που γίνονταν τώρα μες στην πόλη ήταν, καταφανώς, από πράκτορες της, οι οποίοι αναμφίβολα είχαν υποκινήσει και πολύ α-θώο κόσμο. Κανένas, όμως, δεν μπορούσε να θεωρηθεί πραγματικά αθώος όταν, εν γνώσει του, στρεφόταν εναντίον της Βασιλίσσας του, της Μητέρας του Βασιλείου, που είχε το Στέμμα της Εξουσίας με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ! Όποιος δεχόταν να παρακινηθεί, ή να χρηματιστεί, από τους πράκτορες της παράνομης αρχόντισσας όφειλε να ξέρει ότι διέπραττε έγκλημα διπλό – ενώπιον του Νόμου του Βασιλείου και ενώπιον του ίδιου του Ιερού Δέους! προειδοποιούσαν οι δημοσιογράφοι. Και έλεγαν: *Μην αφήνετε τους εαυτούς σας, καλοί και πιστοί πολίτες της Βορσίραθ, να παρασύρονται από παρανόμους και κακούργους. Μόνο με τη γλώσσα του Ιουράσκε μιλούν αυτοί, και με τα χέρια του Βορέσας δρουν. Είναι θάνατος και καταστροφή! Αντισταθείτε! Ειδοποιήστε αμέσως τους φρουρούς της πόλης ή τους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος αν σας πλησιάσουν· ακόμα κι αν έχετε την υποψία ότι κάποιος είναι ένας απ'αυτούς. Το Βασίλειο σάς χρειάζεται! Ο Χάρλαεθ Βοκ είναι στο πλευρό σας!*

«Καλοί είναι στην προπαγάνδα αυτοί οι Μοργκιανοί δημοσιογράφοι σας,» είχε παρατηρήσει η Λουκία πριν από λίγο, καθώς μπορούσε να καταλάβει τα περισσότερα απ'όσα άκουγε στην Καθομιλουμένη. «Πρέπει να παίρνουν και καλά λεφτά απ'το καθεστώς σας, έτσι;»

Ο Κάλνεντουρ αποκρίθηκε τώρα στον Ραμάλθιν: «Για την ώρα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, φίλε μου. Δυστυχώς.»

«Μα, έλεγες ότι...»

«Έχω υπόψη μου κάποια πράγματα...» Το βλέμμα του πήγε στην οθόνη, στο πρόσωπο του δημοσιογράφου που αντικαταστήθηκε από το πρόσωπο του Φορβόκμε, που έγινε το πρόσωπο της Φορβόκμε, και ξανά του Φορβόκμε – ένα πρόσωπο, μια οντότητα, σχηματισμένη από κυκλώματα, καλώδια, κεραίες. Μετά, το βλέμμα του Κάλνεντουρ πήγε στον Χάρλαεθ Βοκ, που περίμενε παρατηρώντας τον, κρίνοντάς τον, παγερά, μ'αυτό το αιχμηρό στέμμα στο κουκουλωμένο κεφάλι του, καλώντας τον να αποδείξει την αξία του, να κυβερνήσει – να γίνει ο *ίδιος* το Ιερό Δέος που όλοι θα προσκυνούσαν!

«Έχω υπόψη μου κάποια πράγματα,» επανέλαβε ο Κάλνεντουρ, «αλλά δεν γίνονται αμέσως.»

«Γιατί;»

«Πρέπει το μακελειό στους δρόμους να μεγαλώσει.»

«Κι άλλο; Ήδη—»

«Κι άλλο.»

«Κάλνεντουρ... αν μεγαλώσει κι άλλο το μακελειό στους δρόμους, τότε... τότε τι νόημα θα έχει να δράσεις με τον οποιονδήποτε τρόπο; Τόσος κόσμος ήδη πεθαίνει.»

«Το αντιλαμβάνομαι, Ραμάλθιν, και με στεναχωρεί. Το ξέρεις αυτό. Αλλά δεν μπορώ να κάνω κάτι για να σταματήσω ό,τι συμβαίνει. Όχι ακόμα.»

«Γιατί;» επέμεινε ο Ραμάλθιν. Και η Λοτρίνθα, αν και δεν μιλούσε, έμοιαζε να έχει τα ίδια ερωτηματικά, τις ίδιες αγωνίες. Φαινόταν από το βλέμμα της. Η Βορσίραθ ήταν η γενέτειρά της, παρότι την είχε εγκαταλείψει εδώ και πολύ καιρό. Φοβόταν για τους δικούς της.

«Γιατί,» απάντησε ο Κάλνεντουρ, «πρέπει να υπάρχει ένα κάποιο πλήθος εξεγερμένων στους δρόμους για να το συγκεντρώσω γύρω μου και να το οργανώσω. Έτσι όπως γίνονται τώρα οι εξεγέρσεις, αποδώ κι αποκεί, είναι σκόρπιες. Τι να κάνω; Ν'αρχίσω να τρέχω απ'τη μια άκρη της πόλης στην άλλη; Θα είναι και επικίνδυνο για εμένα και δεν θα επιτύχω τίποτα.»

«Κι αν υπάρχει μεγάλο πλήθος εξεγερμένων στους δρόμους, πώς θα τους οργανώσεις;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ξέρεις πώς.»

Σιωπηλοί όλοι για λίγο.

Μετά, η Λοτρίνθα είπε: «Όπως έφερες και τους Αγωνιστές του Βασιλείου με το μέρος σου, Πρίγκιπά μου; Με τον *Χάρλαεθ Βοκ*;»

«Εκτός αν έχετε κανένα καλύτερο σχέδιο.»

Ύστερα, στράφηκε στον Νέλδουρ και είπε: «Μπορείς να καλέσεις τον θείο σου, τον Ξανθό Κουρσάρο;»

«Η Ζάμαρνιθ υποτίθεται πως θα τον καλούσε.»

«Τότε, θα πάμε να βρούμε τη Ζάμαρνιθ πάλι. Ο Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ πρέπει να έρθει για να βοηθήσει την Κόμισσα στην πολιορκία.»

Χρειαζόταν να καλέσει ξανά τον Ιουράσκε μέσα του, κι αυτό δεν του άρεσε· γιατί ο απατηλός θεός ήταν σαν νοητικό δηλητήριο – ειδικά εδώ, που είχε αρκετή δύναμη. Κάθε φορά που ο Κάλνεντουρ τον καλούσε υπήρχε μεγαλύτερος κίνδυνος να παραπλανηθεί από αυτόν.

Όμως, πώς αλλιώς να πήγαιναν να βρουν τη Ζάμαρνιθ; Δε θα ήταν ασφαλείς. Απαγορευόταν η κυκλοφορία τις νύχτες· και οι περιπολίες

στους δρόμους της Βορσίραθ ήταν πολλές. Κάποια θα τους συναντούσε... εκτός αν είχαν υπερφυσική αντίληψη. Την αντίληψη ενός θεού της απάτης.

Έτσι, ο Κάλνεντουρ κάλεσε πάλι τον Ιουράσκε και έφυγε από την εγκαταλειμμένη μεριά της αποθήκης υφαντών μαζί με τον Νέλδουρ, τη Ζέρκιλιθ, και τη Σιράλια'χοκ. Η Λουκία ήταν έτοιμη να κάνει φασαρία για να έρθει κι εκείνη, αλλά ο Κάλνεντουρ τής είπε ότι δεν υπήρχε λόγος να βάλει τον εαυτό της σε κίνδυνο, και ότι όσο περισσότερους είχε μαζί του τόσο πιο δύσκολο θα ήταν να κρύβονται από τις περιπολίες.

«Και τις προηγούμενες φορές, που ήμασταν ένα σωρό άτομα μαζί σου;»

«Δεν είναι ανάγκη αυτό να συμβαίνει συνέχεια. Δεν είναι ανάγκη να διακινδυνεύουμε πάντα.»

Και στο τέλος κατάφερε να την πείσει να μείνει πίσω, αν και ήταν καταφανές ότι δεν της άρεσε καθόλου. Ο μοναδικός λόγος που η Λουκία βρισκόταν στη Μοργκιάνη ήταν ο Κάλνεντουρ: κι εκείνος το καταλάβαινε αυτό, φυσικά, και αισθανόταν και άσχημα μάλιστα. Γιατί, αν η Λουκία πάθαινε κάτι εδώ, σε τούτη τη διάσταση που της ήταν τελείως ξένη, τότε ο Κάλνεντουρ θα έφταιγε.

Τώρα, όμως, έχοντας φέρει πάλι τον Ιουράσκε μέσα του, δεν είχε τη Λουκία στο μυαλό του: θεωρούσε ότι ήταν ασφαλής μαζί με τους άλλους στην αποθήκη υφαντών. Έτσι, οδηγούσε τον Νέλδουρ, τη Ζέρκιλιθ, και τη Σιράλια'χοκ στους νυχτερινούς δρόμους της Βορσίραθ, αποφεύγοντας περιπολίες και φρουρές. Χρησιμοποιούσε τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας για να μην παρασυρθεί και κάνει τίποτα ανόητο, αλλά και πάλι φοβόταν το πόσο οι απατηλές σκέψεις του Ιουράσκε είχαν ποτίσει τη νόησή του.

Πέρασε τους συντρόφους του από τα Υφαντουργεία κι από τα Σταυροδρόμια και τους έβαλε στις Στρεβλές Γειτονιές, όπου δεν άργησε να βρει εκείνη την πόρτα που τον είχε αρχικά οδηγήσει ο Ιουράσκε: την πόρτα στην πίσω μεριά μιας γερτής πολυκατοικίας, την πόρτα που επάνω της ήταν τα γράμματα ΟΣ, απομεινάρια κάποιας λέξης που παλιά ξεκινούσε από τον τοίχο.

Ο Κάλνεντουρ χτύπησε και είπε: «Ζάμαρνιθ! Εγώ είμαι, και φέρνω φίλους.»

Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν.

Ο Νέλδουρ αγκαλιάστηκε σφιχτά με την αδελφή του και φιλήθηκαν στα μάγουλα και, μετά, στο στόμα. Πολύ παράξενο αυτό το τελευταίο φιλή για αδελφικό, όφειλε να παρατηρήσει ο Κάλνεντουρ, έχοντας μόλις διώξει τον Ιουράσκε από την ψυχή του (γιατί δεν τολμούσε να τον κρατά εκεί ούτε λεπτό περισσότερο απ'ό,τι χρειαζόταν).

Ο Νέλδουρ, έπειτα, αγκάλιασε την Πέρλα, την κόρη της Ζάμαρνιθ, και η κοπέλα φάνηκε να παραξενεύεται απ'αυτό.

«Χαίρομαι κι εγώ που είστε καλά, Ιερότατε...» είπε, κοιτάζοντάς τον σαστισμένη καθώς εκείνος την άφηνε από την αγκαλιά του χαμογελώντας.

Ο Νέλδουρ γέλασε. «Το Πεπρωμένο σάς φύλαξε και τις δυο, και μου έστειλε τον Εκλεκτό του για να με οδηγήσει σ'εσάς.» (Ο Κάλνεντουρ δεν είχε αμφιβολία ότι ο Αρχικαλεστής εξακολουθούσε να τον θεωρεί «Εκλεκτό του Πεπρωμένου» παρότι εκείνος είχε αποδείξει ότι ο Ιουράσκε δεν ήταν ούτε κατά διάνοια ο μοναδικός θεός με τον οποίο ερχόταν σε επαφή.) «Αλλά δεν είμαι εδώ μόνο για να σας δω.» Και κοιτάζοντας τη Ζάμαρνιθ συγκεκριμένα: «Ήρθε η ώρα: πρέπει να καλέσεις τον θείο μας. Μπορείς;»

Εκείνη κατένευσε. «Μπορώ.»

«Σίγουρα; Δε θα κινδυνέψεις;»

«Αν βγω το πρωί; Άοπλη, όπως μας θέλει ο Δούκας; Όχι, δεν το πιστεύω, Νέλδουρ.»

«Εντάξει. Ειδοποίησέ τον, τότε. Πες του να φέρει όλες του τις δυνάμεις εδώ, να χτυπήσει το λιμάνι, ενόσω η Κόμισσα κι ο Θανατογένητος χτυπάνε τα τείχη. Όσο πιο γρήγορα πέσει η Βορσίραθ τόσο το καλύτερο. Τόσο λιγότερο αίμα θα χυθεί στους δρόμους της.»

Η Ζάμαρνιθ συνοφρυώθηκε. «Μιλάς για τις εξεγέρσεις;»

«Ναι.»

«Δεν τις ξεκίνησες εσύ... ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος. Το ξέρεις ότι ποτέ δεν θα επιδίωκα κάτι τέτοιο.»

Η Ζάμαρνιθ ένευσε. «Το ξέρω. Αλλά ετοιμάζεις αντίσταση...»

«Αντίσταση, ναι. Αυτό είναι *μακελειό*: δεν είναι αντίσταση. Είναι σφαγή αθώων. Ο κόσμος έχει εξαγριωθεί. Κι εξαιτίας τούτης της κατάστασης, η οργανωμένη αντίσταση που σχεδιάζαμε με τον Πρίγκιπα έχει χαλάσει.»

«Και ποιος ευθύνεται, μα τον Ιουράσκε;»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι.»

«Τι; Όχι...»

«Κι όμως. Αυτοί το έκαναν· και συνεχίζουν. Έχουν πολύ μεγάλη δύναμη εδώ.»

«Δεν είχα ποτέ... Δεν είχα ακούσει... Δεν...»

«Ούτε εσύ ούτε κανείς άλλος που γνωρίζω, μα το Πεπρωμένο. Είναι πολύ καλά κρυμμένοι, πολύ ισχυροί, και πολλοί σε αριθμό.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Πολλοί σε αριθμό;»

«Σίγουρα. Εμείς συναντήσαμε τουλάχιστον καμιά δεκαπενταριά.»

«Πού τους συναντήσατε;»

«Στην Κοιλιά. Για λίγο μόνο. Και δεν έχει σημασία τώρα. Πρέπει να πηγαίνουμε, Ζάμαρνιθ. Ειδοποίησε τον θείο μας, όσο πιο γρήγορα μπορείς.»

Μετά, ο Νέλδουρ, ο Κάλνεντουρ, η Ζέρκιλιθ, και η Σιράλια'χοκ έφυγαν από την κρυψώνα της Ζάμαρνιθ, και ο Πρίγκιπας κάλεσε πάλι τον Ιουράσκε για να οδηγήσει τον εαυτό του και τους άλλους. Διέσχισαν νυχτερινούς δρόμους αποφεύγοντας μαχητές της Σφετερίστριας και φρουρούς του Δούκα, και πέρασαν κοντά κι από μια συμπλοκή στα όρια των Σταυροδρομιών με τις Στρεβλές Γειτονιές. Ο Κάλνεντουρ είδε τη Θορμάνκου να χαμογελά καθώς παρακολουθούσε το μακελειό, με τα μαλλιά της να χορεύουν ως φλόγες – κυριολεκτικά – πάνω απ'το κεφάλι της.

Ο Χάρλαεθ Βοκ ήταν επίσης εκεί, αλλά όχι για την αιματοχυσία. Ήταν εκεί για τον Κάλνεντουρ. Τον προκαλούσε να παρέμβει. Να διώξει τον εχθρό του, τον Ιουράσκε, να γίνει το Ιερό Δέος, και να εξουσιάζει – ως Βασιλιάς!

Ο Ιουράσκε αντέδρασε αμέσως, γεμίζοντας το μυαλό του Κάλνεντουρ με χίλιες-δύο παραπλανητικές σκέψεις – ότι ο Χάρλαεθ Βοκ προσπαθούσε να τον οδηγήσει στην καταστροφή του, ότι ήταν με το μέρος της Σφετερίστριας, ότι δεν ήταν αξιόπιστος, ότι η δύναμη που πρόσφερε ήταν φυλακή...

Ο Κάλνεντουρ τούς αγνόησε και τους δύο και συνέχισε τον δρόμο του, ακολουθώντας τον μη-εαυτό του από σκοτάδι σε σκοτάδι. Και εκεί, στα σκοτάδια, μπορούσε να νιώσει μια δαιμονική *παρουσία* να ελλοχεύει, βγάζοντας ένα γέλιο σαν *βοή* και καλώντας τον να καταβροχθιστεί απ'αυτήν και να την καταβροχθίσει συγχρόνως. Άλλωστε, ήξερε την αλήθεια για τούτη την καταδικασμένη διάσταση. *Ήξερε την αλήθεια*. Ήταν ο Σκοτοδότης!

Ο Κάλνεντουρ προσποιήθηκε ότι το Παντοβόρο Σκότος δεν ήταν εκεί· δεν ήθελε καμιά επαφή μαζί του. Η παραμικρή επαφή μπορούσε να είναι επικίνδυνη.

Όταν επέστρεψε στην αποθήκη υφαντών ήταν εξαντλημένος, κι ύστερα από μερικές σύντομες κουβέντες με τους άλλους ξάπλωσε για να κοιμηθεί.

«Δεν είσαι καλά, Γεώργιε...» παρατήρησε η Λουκία, μιλώντας στην Κοινή Υπερυδάτια, καθισμένη οκλαδόν πλάι του, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή ήδη κοιμόνταν επάνω σ'ένα παλιό κιβώτιο παραδίπλα και ο Ακατάλυτος ήταν εξαφανισμένος.

«Κουρασμένος απλώς,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Συνέβη κάτι στον δρόμο;»

«Τίποτα το μη αναμενόμενο. Αλλά...»

«Τι;»

«Τίποτα.» Έκλεισε τα μάτια του. «Απλά θέλω να ξεκουραστώ.»

Η Λουκία δεν μίλησε, και φοβήθηκε γι'ακόμα μια φορά ότι ο εαυτός της είχε επηρεαστεί πολύ από τους Μοργκιανούς – *η σιωπή είναι σύννεση...*

Δεν είναι σύννεση, όμως. Κάτι τού συμβαίνει. Όλ' αυτά τον έχουν... επιβαρύνει.

Η Λουκία έμεινε ξύπνια πλάι του, παρατηρώντας τον καθώς κοιμόταν.

Και ο Κάλνεντουρ ονειρεύτηκε...

...είδε μια γυναίκα να βγαίνει από τη θάλασσα, γαλανόδερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά, μοιάζοντας μικρή σε ηλικία αλλά συγχρόνως – παραδόξως – μεγάλη... αγέραστη... αέναη σαν την ίδια τη θάλασσα... και δίπλα της είχε μια στριγκιά, την οποία κρατούσε από αλυσίδα περασμένη στον λαιμό – εξημερωμένη!

Η γυναίκα άφησε το νερό πίσω της, αλλά όπου πήγαινε νερό την ακολουθούσε. Βάδισε προς ένα ναό μ'ένα ιερό σύμβολο που ο ονειρευτής γνώριζε. Μπήκε στον ναό και οι άνθρωποι του γονάτιζαν και την προσκυνούσαν...

...αλλά μετά πόλεμος ξαφνικά γινόταν – κάποιοι είχαν εισβάλει στον ιερό χώρο! Ένα εξαγριωμένο πλήθος, κουβαλώντας όπλα διαφόρων ειδών. Χτυπούσαν τους ανθρώπους του ναού, κι έναν που έμοιαζε αρκετά μεγάλης ηλικίας τον σκότωσαν, αν και ο ονειρευτής δεν κατάλαβε πώς ακριβώς: τον είδε απλά να πέφτει, αιμόφυρτος.

Η γυναίκα – που δεν μπορεί να ήταν άλλη από τη Μαρμόκου, την Κυρά των Θαλασσών – στράφηκε στον ονειρευτή και είπε:

Βοήθησέ μας, Πρίγκιπα του Βασιλείου! Βοήθησέ μας! Και πάντα ευνοϊκά κύματα θα έχεις από κάτω σου.

Κεφάλαιο 13

Το Ιερό Δέος στον Ναό της Κυράς των Θαλασσών

Η Ζαφειρία καθόταν μες στη νύχτα και κοίταζε, με τα κιάλια της, τα τείχη της περικυκλωμένης Βορσίραθ. Η μητέρα της είχε προστάξει να μην επιτεθούν απόψε, γιατί ο στρατός ήταν κουρασμένος από τη μετακίνηση και γιατί έπρεπε πρώτα να γίνει η ανταλλαγή των αιχμαλώτων – να δώσουν τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν και να πάρουν τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Αλλά η Ζαφειρία δεν το θεωρούσε και τόσο σωστό αυτό. Μες στη νύχτα μπορούσαν να προκαλέσουν πανικό στους μαχητές της Σφετερίστριας, δεν μπορούσαν;

Σκεφτόταν να πει στον Άρκαλβιρ να φύγουν από εδώ, από τη δυτική μεριά, και να κάνουν μαζί έναν γύρο όλης της πόλης, για να την κοιτάξουν κι από αλλού· ίσως έτσι να διέκριναν κάτι σημαντικό. Αλλά, προτού προλάβει να το προτείνει αυτό, η Ζαφειρία είδε αεροσκάφη να υψώνονται από τη Βορσίραθ, να χωρίζονται, και να έρχονται προς το στρατοπεδευμένο φουσάτο της μητέρας της και του Θανατογέννητου – βόρεια, νότια, δυτικά. Βασιλικοί πολεμογέρακες – ελικόπτερα γεμάτα όπλα.

Η Ζαφειρία κατέβασε τα κιάλια της. «Άρκαλβιρ!»

«Ναι, έρχονται,» είπε εκείνος, στεκόμενος πλάι στη σκηνή τους, κοντά στους δυο γιγαντόλυκούς τους που κοιμόνταν. Κοίταζε κι αυτός τον ουρανό.

Οι έλικες ακούγονταν δυνατά μες στον νυχτερινό άνεμο. Περισσότερο μπορούσες, χωρίς κιάλια, ν'ακούσεις τα πολεμικά ελικόπτερα παρά να τα δεις.

Αναβρασμός αμέσως στο στρατόπεδο. Πολεμιστές έπιαναν τα όπλα τους, έβγαιναν απ' τις σκηνές τους· φωνές αντηχούσαν.

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν βγήκε απ' τη δική της σκηνή ξυπόλυτη, μ' ένα πανωφόρι μαχητών ριγμένο επάνω της, όλο θήκες, θηλιές, και τσέπες, όπως ήταν αυτά τα πανωφόρια.

Φωτιές άρχισαν ν' ανάβουν στον σκοτεινό ουρανό: κάννες στραφτάλιζαν, κροταλίζοντας· ρουκέτες εκτοξεύονταν.

«Καλυφτείτε!» φώναξε η Χάνκαθιρ στη Ζαφειρία και τον Άρκαλβιρ, ενώ τα αντιαεροπορικά όπλα του στρατού της έμπαιναν αμέσως σε λειτουργία, ήδη προετοιμασμένα: κανόνια μεγάλης εμβέλειας, ειδικά για να χτυπάνε αεροσκάφη· ρουκετοβόλα, φορητά και μη.

Ο ουρανός γέμισε λάμψεις και κρότους.

Η Ζαφειρία κι ο Άρκαλβιρ καλύφτηκαν πλάι στη σκηνή τους, μαζί με τους γιγαντόλυκους τους που είχαν ξυπνήσει. Μαχητές έτρεχαν παντού γύρω τους, και πυροβολούσαν προς τα πάνω. Ο Στρατηγός Έρρανκουρ φώναξε: «Μη σπαταλάτε άδικα τις σφαίρες σας! Μόνο τα αντιαεροπορικά να ρίχνουν· τ'άλλα όπλα τα χρησιμοποιείτε μονάχα αν δείτε τα ελικόπτερα να χάνουν ύψος!» Και ο ίδιος κρατούσε ένα φορητό ρουκετοβόλο στον ώμο του. Το ύψωσε, σημάδευε μέσα από το στόχαστρό του, και τράβηξε τη σκανδάλη–

Φωτιά στον αέρα, και μια μαύρη μορφή – ένας απ'τους βασιλικούς πολεμογέρακες – φάνηκε να τραντάζεται, να χάνει την πορεία του.

Ουρλιαχτά, ξαφνικά, από τις σκηνές στ'αριστερά της Ζαφειρίας και του Άρκαλβιρ, οι οποίοι είδαν μαχητές της Κομητείας να μάχονται αναμεταξύ τους και παράξενες σκιές να κυρτώνουν και να χορεύουν γύρω τους.

«Ίσκιοι!» αναφώνησε η Ζαφειρία, ανατριχιάζοντας, γιατί ήξερε πώς είναι να δέχεται επίθεση από τέτοιους δαίμονες – παραλίγο να τη σκοτώσουν τις προάλλες μες στα δάση.

«Βόμβες σκιάς!» είπε η Χάνκαθιρ, μιλώντας στον πομπό της. «Μας ρίχνουν βόμβες σκιάς!» Κι έτρεξε προς τα εκεί όπου οι Ίσκιοι έπαιζαν με τους μαχητές της ενώ άρθρωνε παράξενα λόγια – κάνοντας κάποιο ξόρκι για να διώξει τους δαίμονες, υπέθεσε η Ζαφειρία. Και, πράγματι, είδε τις σκοτεινές οντότητες να απομακρύνονται σαν κάτι να τις είχε χτυπήσει – άνεμος που σπρώχνει σκιές – και μετά τις είδε να υποχωρούν, να εξαφανίζονται μες στη νύχτα, ενώ οι μαχητές που είχαν παραφρονήσει από τις ψυχικές επιθέσεις τους συνέρχονταν και η Χάνκαθιρ τούς μιλούσε.

Η Ζαφειρία, παρότι πολλές φορές διαφωνούσε και διαπληκτιζόταν με τη μητέρα της, δεν μπορούσε τώρα παρά να τη θαυμάσει. Ήταν καλή αρχηγός για τους πολεμιστές της, και πολύ δυνατή μάγισσα. Δεν ήταν βέβαιη ότι εκείνη θα μπορούσε να κάνει το ίδιο – σίγουρα όχι μαγεία, τουλάχιστον. Δεν είχε το Χάρισμα· δεν ήταν κληρονομικό, της είχε πει η Χάνκαθιρ: εμφανιζόταν τυχαία στους ανθρώπους, καταπώς όριζαν οι θεοί.

Αλλά εγώ, σκέφτηκε η Ζαφειρία, *θα είχα προστάξει αμέσως επίθεση στα τείχη της Βορσίραθ, και η Σφετερίστρια δεν θάχε την ευκαιρία να στείλει τα καταραμένα ελικόπτερά της εναντίον μας!*

Μετά από λίγο, η αεροπορική επίθεση έπαψε, και η Χάνκαθιρ συνάντησε έξω απ'τη σκηνή της τον Έρανκουρ, τον Νάσαλθιρ, τον Βέλερντιν (που είχε έρθει εδώ από τα βόρεια), και τον Θανατογέννητο (που είχε έρθει εδώ από τα νότια). Η Ζαφειρία κι ο Άρκαλβιρ πλησίασαν επίσης.

Η μητέρα της έλεγε: «...Ωραία, Έλκερθιν· γιατί ανησυχούσα για εσάς.»

«Είχες δίκιο, νιρλίσα, ότι θα χρειαζόμασταν τα επιπλέον αντιαεροπορικά όπλα σας. Εμείς δεν έχουμε παρά ελάχιστα.»

«Ο Δούκας σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει εναντίον μας εκείνο που είναι καταφανές πως δεν διαθέτουμε,» είπε η Χάνκαθιρ: «αεροπορικές δυνάμεις. Νόμιζε ότι θα ήταν εύκολο έτσι να μας χτυπήσει και, ίσως, να διαλύσει τον κλοιό μας γύρω από την πόλη του.»

«Έκανε λάθος,» είπε ο Νάσαλθιρ.

«Φυσικά και έκανε λάθος.»

«Τι απώλεις είχαν;» ρώτησε η Ζαφειρία. «Πόσα από τα ελικόπτερά τους καταρρίψαμε;»

«Δύο,» απάντησε ο Έρανκουρ, «σίγουρα έπεσαν, Αρχόντισσά μου. Ο Λόντριβιρ ωλ Σάλντεμ και οι λυκοκαβαλάρηδες του έχουν πάει να βρουν το ένα, κι ο Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ και οι δικοί του λυκοκαβαλάρηδες έχουν πάει να βρουν το άλλο, ψάχνοντας για επιζώντες κι απομεινάρια που μπορούμε ίσως να χρησιμοποιήσουμε.»

«Πόσα ήταν, συνολικά; Εγώ είδα πέντε, νομίζω, να απογειώνονται απ'την πόλη.»

«Ή πέντε ή έξι ήταν,» επιβεβαίωσε ο Γίγαντας των Δασών.

Η Χάνκαθιρ ρώτησε τον Θανατογέννητο: «Δεχτήκατε κι εσείς βόμβες σκιάς;»

«Ναι· μας έριξαν δύο, οι άτριχοι λύκοι. Έχω, όμως, μάγους που τρώνε Ίσκιους για βραδινό.» Μειδίασε σαν γιγαντόλυκος που μυρίζειται αίμα. «Αν και νομίζω πως η Ακνάριθ'λι θα μπορούσε ίσως να τάχε καταφέρει κι από μόνη της!»

Το πρωινό βρήκε τη Βορσίραθ σε γενική αναστάτωση παρά τα περιοριστικά μέτρα του Δούκα και της Βασίλισσα. Από τα ξημερώματα κιόλας εξεγέρσεις γίνονταν αποδώ κι αποκεί. Εξεγέρσεις γίνονταν από

τη νύχτα. Ποτέ δεν είχαν σταματήσει. Οι ντόπιοι ήταν σε αναβρασμό από την παρουσία του στρατεύματος της Κόμισσας των Σκιών πέρα από τα τείχη.

Ο Κάλνεντουρ, ο Νέλδουρ, και οι άλλοι άκουγαν για τα γεγονότα από το ραδιόφωνό τους κι από τον τηλεοπτικό δέκτη τους.

«Εξακολουθείς να νομίζεις ότι πρέπει να περιμένουμε;» ρώτησε ο Ραμάλθιν τον Πρίγκιπα. «Κάλνεντουρ, ή πρέπει να δράσουμε κάπως ή πρέπει να φύγουμε από την πόλη – αν αυτό είναι ακόμα εφικτό. Έτσι όπως προχωρά η κατάσταση, σε λίγο θα είναι τρομερά επικίνδυνα εδώ.»

Ο Κάλνεντουρ είπε, με τον Δεξή καθισμένο στον αριστερό του ώμο: «Πρέπει να πάμε στον Ναό της Μαρμόκου, στον Άνω Γιαλό,» ενώ η Αριστερή τριγύριζε στην αποθήκη αναζητώντας τροφή – ποντίκια – μαζί με τον Ακατάλυτο.

Οι άλλοι κοίταξαν τον Πρίγκιπα απορημένοι. «Στον Ναό της *Μαρμόκου*;» έκανε ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν. «Τι...;»

«Κάτι θα γίνει εκεί. Κάτι κακό. Και ίσως να είναι σημαντικό για εμάς.»

«Τι εννοείς “ίσως”, Κάλνεντουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Πώς το ξέρεις;»

«Χτες βράδυ... ένα όνειρο.» Ήταν συλλογισμένος.

«Όπως αυτό που σε οδήγησε σ'εμάς;» είπε η Σιράλια'χοκ. «Όπως αυτό με τον Ιουράσκει;»

«Όχι. Ή... περίπου. Αλλά ήταν τελείως διαφορετικό. Είδα την ίδια τη Μαρμόκου, νομίζω, να μου ζητά βοήθεια. Ένα πλήθος είχε εισβάλει στον Ναό της. Την αντίκρισα σαν μια κοπέλα, γαλανόδερμη, μαυρομάλλα, η οποία είχε μαζί της μια στριγκιά δεμένη με αλυσίδα. Πολύ παράξενο...»

Ο Νέλδουρ συνοφρυώθηκε. «Γαλανόδερμη κοπέλα, είπες; Μαυρομάλλα;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε.

«Και είχε μαζί της μια εξημερωμένη στριγκιά... Μα τα τεχνάσματα του Πεπρωμένου!» Ο Αρχικαλεστής κοίταξε τον Ραμάλθιν, τη Λοτρίνθα, και τη Σιράλια. «Θυμάστε; Θυμάστε την Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ, που συναντήσαμε προτού φτάσουμε στη Βορσίραθ; Την ιέρεια της Μαρμόκου;»

«Δε μπορεί νάναι η ίδια...» είπε ο Ραμάλθιν.

«Εγώ είμαι σχεδόν σίγουρος. Είχε πάει να κυνηγήσει στριγκιές.» Και προς τον Κάλνεντουρ: «Το ξέρεις ότι μερικοί τις κυνηγάνε, έτσι; Μπορείς να τις πιάσεις; γίνεται, αν και είναι επικίνδυνο.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Τόχω ακούσει. Ποια είναι αυτή η Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ;»

Η Λοτρίνθα είπε: «Η κόρη του Αρχιερέα της Μαρμόκου, Ζάρκαθιν αλ Νέριονταβ, που είναι φανατικός υποστηρικτής του Δούκα και της Βασίλισσας, και εξαιτίας του πολύς κόσμος υπέφερε στον Διχασμό, και μετά τον Διχασμό. Είναι παλιάνθρωπος. Και δε θα το έλεγα αυτό για έναν ιερωμένο, Πρίγκιπά μου, αλλά έτσι είναι.»

Ο Κάλνεντουρ προσπάθησε να θυμηθεί το όνειρό του, προσπάθησε να θυμηθεί εκείνο τον άντρα που το πλήθος σκότωσε – έναν ιερωμένο. Τον περιέγραψε στη Λοτρίνθα. «Αυτός είναι ο Ζάρκαθιν αλ Νέριονταβ;»

«Ναι. Τον έχεις ξαναδεί;»

«Στο όνειρό μου μόνο,» και της εξήγησε τι του είχε συμβεί εκεί. «Νομίζω πως κάποιοι θα επιτεθούν στον Ναό της Μαρμόκου, ίσως εξαιτίας του Ζάρκαθιν – ίσως για να τον εκδικηθούν. Και η κόρη του χρειάζεται τη βοήθειά μας.»

«Για στάσου λίγο, Πρίγκιπά μου!» είπε η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ. «Είμαστε με το μέρος των ανθρώπων της Βασίλισσας τώρα;»

«Ο Ναός της Μαρμόκου δεν είναι “της Βασίλισσας”, Βαλνάμνιρ. Και ούτε νομίζω πως η κόρη του Ζάρκαθιν είναι τόσο φανατική υποστηρίκτρια της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν όσο ο πατέρας της.

»Κάνω λάθος, Λοτρίνθα;» Στρεφόμενος να την κοιτάξει.

Η Λοτρίνθα μόρφασε. «Δεν είμαι σίγουρη, Πρίγκιπά μου, αλλά μάλλον έχεις δίκιο. Δεν είχα ποτέ ακούσει τίποτα συγκεκριμένο γι’ αυτήν. Και πριν από επτά χρόνια, που έγινε ο Διχασμός, θα ήταν αρκετά μικρή. Τώρα, έτσι όπως την είδαμε, δεν μπορεί να ήταν πάνω από είκοσι-πέντε χρονών.»

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Πάμε στον Ναό της Μαρμόκου, λοιπόν. Ή, τουλάχιστον, εγώ θα πάω. Όποιος θέλει με ακολου-»

«Θα έρθουμε, και το ξέρεις,» τον διέκοψε η Λουκία, κι εκείνος μειδίασε λοξοκοιτάζοντάς την. «Επιπλέον,» πρόσθεσε η Λουκία, «αυτό το μέρος είναι κοντά στη θάλασσα, έτσι; Μου έχει λείψει η θάλασσα. Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσες μέρες μακριά της, μα την ουρά της Έχιδνας!»

Η Χάνκαθιρ πλησίασε ένα θωρακισμένο όχημα μαζί με τον γιο της, τον Νάσαλθιρ, και πρόσταξε τους φρουρούς που στέκονταν απέξω:

«Ανοίξτε.»

Τράβηξαν τον σύρτη που κρατούσε τη διπλή πίσω πόρτα κλειστή και την άνοιξαν. Μέσα, στο φως ενός φωτόλιθου, ήταν ο Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν, καθισμένος στο πάτωμα, χωρίς να είναι αλυσοδεμένος. Στα χέρια του είχε ένα μυθιστόρημα που του είχε δώσει η Χάνκαθιρ προτού ξεκινήσουν από την Όσβελακ.

Το κατέβασε τώρα. «Θα με βγάλετε,» είπε, «για να έχω καλύτερη θέα της πολιορκίας; Να δω πώς η Βασίλισσα θα τσακίσει αυτό το άτακτο φουσάτο σας;»

«Να είσαι ευχαριστημένος αν μείνεις ζωντανός, Άρχοντά μου,» απάντησε η Χάνκαθιρ, και του έκανε νόημα να βγει.

Ο Βόνεμιρ άφησε το βιβλίο και κατέβηκε απ'το όχημα, κοιτάζοντας τριγύρω, το στρατόπεδο, στο πρωινό φως του αδύναμου ήλιου της Μοργκιάνης.

Μας παρατηρεί, σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. Μας κρίνει. Ελπίζει, άραγε, ότι θα βρει κάτι που ίσως μπορέσει να χρησιμοποιήσει, κάπως, εναντίον μας;

«Δε θα σε κρατήσουμε για πολύ ακόμα μαζί μας,» του είπε, «αν η Σφετερίστρια εκτιμά το κεφάλι σου.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου, Κόμισσα;»

«Αυτό θα πρέπει να περιμένεις για να το μάθεις.» Κι έκανε νόημα στους φρουρούς, οι οποίοι πέρασαν αλυσίδες στα χέρια του.

Υστερα στράφηκε, γνέφοντάς τους τώρα να την ακολουθήσουν. Βάδισε προς τη σκηνή της, με τον Νάσαλθιρ πλάι της και τους δύο φρουρούς πίσω της, έχοντας τον Βόνεμιρ ανάμεσά τους.

Έξω απ'τη σκηνή της στέκονταν η Ζαφειρία και ο Άρκαλβιρ, και η πρώτη είπε αμέσως: «Πού ήσουν, μαμά; Γιατί δεν επιτιθόμαστε; Γιατί ακόμα περι-;» Τότε, πρόσεξε τον Βόνεμιρ. «Τι θέλει αυτός εδώ;»

«Σου έχω πει γιατί είναι εδώ, δεν σου έχω πει;» αποκρίθηκε μόνο η Χάνκαθιρ, και, γνέφοντας στους πάντες να περιμένουν έξω, μπήκε στη σκηνή της.

Μόνο η Ζαφειρία την παράκουσε.

Η Χάνκαθιρ στράφηκε να την αντικρίσει με κάποιο θυμό. «Τι δεν κατάλ-;»

«Γιατί περιμένουμε, μαμά; Γιατί δεν τους χτυπάμε;»

«Δε σου είπα ότι θέλω ν'ανταλλάξω τη Λοτρίνθα με τον Βόνεμιρ;» Χαμηλόφωνα, για να μην την ακούσει ο αλ Μακμάρνουν που ήταν απέξω – δεν χρειαζόταν από τώρα να ξέρει. «Ο Δούκας την κρατά αιχμάλωτη στο παλάτι του· μας το είπε ο Θανατογέννητος.»

Η Ζαφειρία δεν μίλησε.

Η Χάνκαθιρ στράφηκε στο τραπεζάκι επάνω στο οποίο ήταν στημένο ένα τηλεπικοινωνιακό σύστημα. Πάτησε μερικά πλήκτρα και έστειλε σήμα σε μια συχνότητα που πίστευε ότι λογικά πρέπει να παρακολουθούσαν οι άνθρωποι του Δούκα. Είπε: «Σας μιλά η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Έχω έναν αιχμάλωτο που η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν θέλει να της επιστρέψω. Ζητώ να μιλήσω μαζί της.»

Το επανέλαβε.

Και ξανά.

Ενώ η Ζαφειρία εξακολουθούσε να είναι σιωπηλή, παρατηρώντας την με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της. Ήθελε να δει πώς η μητέρα της θα το χειριζόταν τούτο το θέμα. Ήθελε να μαθαίνει από αυτήν. Παρότι διαφωνούσε συχνά μαζί της, αναγνώριζε ότι η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ήξερε πολλά – ειδικά ως πολιτική αρχηγός.

Μια φωνή ήρθε από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, μέσα από παράσιτα – μια αντρική φωνή: «Σας ακούμε, Αρχόντισσα Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Σε ποιον αιχμάλωτο αναφέρεστε;»

«Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν ονομάζεται. Θέλω να μιλήσω στη Βασίλισσά σας. Το ξέρω πως είναι εκεί.»

«Αναμείνατε, παρακαλώ.»

«Θα περιμένω όσο χρειαστεί. Αλλά όχι για πολύ.»

Ήσυχία από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα για αρκετές στιγμές.

Η Ζαφειρία είπε: «Νομίζεις ότι θα σου μιλήσει;»

«Σίγουρα θα μου μιλήσει.» Η Χάνκαθιρ τράβηξε μια λυόμενη καρτέκλα κοντά στο τραπεζάκι και κάθισε.

Η Ζαφειρία έμεινε όρθια. Δεν ήταν ντυμένη με την πανοπλία της σήμερα· δε νόμιζε ότι είχε νόημα, αφού δεν είχαν ακόμα ξεκινήσει τις επιθέσεις. Φορούσε μόνο ένα πανωφόρι μαχητών κι εκείνη, όπως η μητέρα της. Και, φυσικά, από κάτω του δεν έκρυβε οργανική στολή ενδυνάμωσης. Χτες είχε αισθανθεί τη στολή να την εξαντλεί – άσκοπα τελείως, όπως είχε αποδειχτεί.

Ένα ξαφνικό *μπιπ!* ακούστηκε τελικά από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα και μετά μια γυναικεία φωνή το ακολούθησε: «Χάνκαθιρ αλ

Νασόλντουν. Προδότρια του Βασιλείου και του Χάρλαεθ Βοκ. Τι ζητάς από εμάς;»

«Δεν έχω προδώσει ούτε το Βασίλειο ούτε το Ιερό Δέος· και ούτε έχω σφετεριστεί κανέναν θρόνο. Αλλά αυτό μάλλον δεν είναι ένα θέμα που θα ήθελες να συζητήσουμε. Έχω εδώ τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν—»

«Θα προσέχεις πώς μιλάς στη Μητέρα του Βασιλείου, προδότρια! Δε σου επιτρέπω να μου απευθύνεσαι μ'αυτό τον τρόπο!»

«Αν μ'απασχολούσε τι “μου επιτρέπεις” δεν θα ήμουν τώρα εδώ πολιορκώντας τη Βορσίραθ—»

«Η πολιορκία σου δεν θα κρατήσει για πολύ! Και μη νομίζεις ότι οι πράκτορές σου μες στην πόλη θα καταφέρουν ν'ανοίξουν τις πύλες της ή να πλήξουν το ηθικό των υπέρμαχών της. Θα εντοπιστούν όλοι — και θα κρεμαστούν. Έχω γεμίσει τους δρόμους κρεμάλες που τους περιμένουν!»

«Για τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν σ'ενδιαφέρει να μιλήσουμε, Ζώθμαλιρ;»

«Σου ζήτησα ήδη να τον παραδώσεις μαζί με—»

«Η κατάσταση έχει αλλάξει από τότε που έστειλες εκείνο το... απειλητικό σημείωμα—»

«Τίποτα δεν έχει αλλάξει!»

«Αν τίποτα δεν είχε αλλάξει, δεν θα ήμουν εγώ έξω από τη Βορσίραθ—»

«Δε νομίζω ότι έχουμε κάτι άλλο να πούμε, προδότρια.»

«Δε σε νοιάζει, δηλαδή, αν κρεμάσω τον Βόνεμιρ εκεί που θα μπορεί ο καθένας να τον δει από τις επάλξεις της Βορσίραθ;»

«Τι ζητάς ακριβώς, Χάνκαθιρ;»

«Μια απλή ανταλλαγή αιχμαλώτων. Θα μου δώσεις τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, που ξέρω ότι κρατάτε στο Παλάτι της Βορσίραθ, και θα σας δώσω τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν. Στα πεντακόσια μέτρα απόσταση από την Πύλη της Δύσης.»

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν σιωπηλή για λίγο, και εν τω μεταξύ η Ζαφειρία δεν μπορούσε παρά να θαυμάσει, και να εγκρίνει, τον τρόπο με τον οποίο η μητέρα της είχε μιλήσει στη Σφετερίστρια. Καλύτερα απ'ό,τι θα τα έλεγα εγώ! σκέφτηκε. Την έφερε με την πλάτη στη γωνία, τη σκοτοφαγωμένη άτριχη λύκαινα!

Ύστερα, η Βασίλισσα της Χάρνωθ είπε: «Δεν έχουμε τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, και το ξέρεις πολύ καλά, προδότρια.»

«Μην παίζεις παιχνίδια μαζί μου, Ζώθμαλιρ. Γνωρίζω ότι την κρατάτε στο Παλάτι της Βορσίραθ. Ζητώ να μου την παραδώσεις, και θα λάβεις πίσω τον Βόνεμιρ. Σίγουρα, σου είναι πιο σημαντικός από τη Λοτρίνθα. Μόνο για εκδίκηση μπορεί να τη θέλουν ο Δούκας και η αδελφή σου· καμιά αξία για σένα δεν έχει.»

Σιγή πάλι από τη μεριά της Βασίλισσας, και η Χάνκαθιρ αναρωτήθηκε τι μπορεί να σκεφτόταν η Ζώθμαλιρ. Είχε, τελικά, η Λοτρίνθα κάποια αξία για εκείνη; Τι αξία;

«Θα σου απαντήσω σε λίγο, προδότρια.»

«Σε πόσο λίγο; Δε θα περιμένω για πάντα.»

«Γιατί, τι θα κάνεις; Θα τον σκοτώσεις; Νεκρός σου είναι άχρηστος, και το ξέρεις.»

«Μπορεί ν'αρχίσω από τους άλλους. Την Ήλναϊθ ωλ Νόβιεκ, ή τον Σόνταλιρ αλ Κάνταρβαθ.» Άσ' τη να νομίζει ότι τους έχω κι αυτούς. Γιατί όχι;

«Θα ξαναμιλήσουμε,» υποσχέθηκε η Σφετερίστρια. «Σύντομα.» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία απ'τη μεριά της.

Ένα εξαγριωμένο πλήθος μαζεύτηκε έξω απ'τον Ναό της Μαρμόκου σαν καταιγίδα. Κρατούσαν από όπλα αυτοσχέδια μέχρι κανονικά, και είχαν μαζί τους και τρεις γιγαντόλукους. Αρχηγός τους φαινόταν να είναι ένας μαυρόδερμος, γαλιανομάλλης άντρας με σπαθί και πιστόλι, ο οποίος φώναζε: «Θάνατος στον καταδότη της Μαρμόκου! Θάνατος στον κωλοϊερέα της Σφετερίστριας! Για τα παιδιά μας και για όσους σκότωσε, ο σκοτοφαγωμένος! Θάνατος! Να πάει να γνωρίσει τη Λωράθλου!»

Οι φύλακες του Ναού δεν ήταν προετοιμασμένοι για την αγριότητα της επίθεσης· ούτε οι φρουροί του Δούκα που βρίσκονταν εκεί κοντά. Πρόλαβαν μόνο να ρίξουν μερικές ριπές από τις σπλολόγχες τους, ενώ δέχονταν κι αυτοί ριπές – και πέτρες και ξύλα και άλλα αντικείμενα – από το πλήθος, προτού οι ξεσηκωμένοι πέσουν επάνω τους με μένος, χτυπώντας τους βάνανυσα, σκοτώνοντας ακόμα και γιγαντόλукους που καβαλούσαν ορισμένοι από αυτούς – καρφώνοντάς τους με μακριά καμάκια και δόρατα, κοπανώντας τους με μεγάλους μπαλτάδες που ήταν για να κόβουν σκληρά ψάρια. Ενώ πίσω τους, πέρα από τις προβλήτες, ο άνεμος λυσομανούσε πάνω από τη Μικρή Θάλασσα, σηκώνοντας κύματα ψηλά.

Το πλήθος ποδοπάτησε τα πτώματα των φρουρών, έσπασε την πύλη του Ναού που οι άνθρωποι του είχαν βιαστικά κλείσει, και εισέβαλε, αρχίζοντας να σκοτώνει ξανά. Ο αρχηγός τους πυροβόλησε έναν ναοφύλακα κατάμουτρα, τινάζοντας μυαλά και αίματα τριγύρω, κι ανέμιση το ξίφος του κραυγάζοντας: «Θάνατος στον καταδότη της Μαρμόκου! Τον σύμμαχο της Σφετερίστριας και του υποταγμένου Δούκα! ΘΑΝΑΤΟΣ! Να γνωρίσει τη Λωράθλου, ο σκοτοφαγώμενος!» ενώ το πλήθος βεβήλωνε τον Ναό ολόγυρά του, σπάζοντας αντικείμενο, χτυπώντας άντρες και γυναίκες που έτρεχαν να φύγουν. Μόνο το μεγάλο άγαλμα της Κυράς των Θαλασσών, που στεκόταν στο κέντρο του σηκού, άφησαν ανέγγιχτο – αλλά αίματα τινάχτηκαν επάνω και σ’ αυτό, λερώνοντας τα γαλανολίθινα πόδια της Μαρμόκου.

Τον Αρχιερέα Ζάρκαθιν αλ Νέρισνταβ τον άρπαξαν και τον τράβηξαν εκεί, κάτω απ’ το ψηλό άγαλμα, σκίζοντας τα άμφιά του, κλοτσώντας τον στα πλευρά, στο πρόσωπο, στην πλάτη, στην κοιλιά, στα πόδια, σέρνοντάς τον μες στα αίματα που είχαν γεμίσει το πάτωμα, γαλανά και κόκκινα ανάμεικτα, ενώ εκείνος ούρλιαζε και τους προειδοποιούσε για κατάρες τρομερές από την Κυρά των Θαλασσών, ότι ποτέ σε πλοίο δεν θα μπορούσαν ν’ ανεβούν, ούτε καν να ζυγώσουν τις ακτές, ότι θα πνίγονταν όλοι τους ό,τι κι αν έκαναν. Αλλά οι φοβερές του δεν φαινόταν να τους πτοούν. ΘΑΝΑΤΟΣ! φώναζαν. ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΔΟΤΗ ΤΗΣ ΜΑΡΜΟΚΟΥ! ΘΑΝΑΤΟΣ! Είχαν όλοι τους υποφέρει στον Διχασμό· κάποιοι, μάλιστα, είχαν χάσει και δικούς τους ανθρώπους εξαιτίας του Ζάρκαθιν αλ Νέρισνταβ, ή του αδελφού του, Γέλντεφιρ, ο οποίος ήταν επίσης φανατικός υποστηρικτής του Δούκα και της Βασιλίσσας – και πολύ τυχερός που δεν ήταν ιερέας και δεν βρισκόταν εδώ.

«Τώρα!» φώναξε ο μαυρόδερμος, γαλανομάλλης αρχηγός του πλήθους. «*Τώρα! ΤΩΡΑ!* σκοτοφαγώμενε καταδότη της Μαρμόκου, δε σε κρίνει η Κυρά σου της Θάλασσας – ούτε εμείς, γαμημένη καταδότη! – τώρα, *ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΟΣ ΣΕ ΚΡΙΝΕΙ!*» Και ύψωσε το ματωμένο σπαθί του στον αέρα καθώς ένας άλλος κρατούσε τον Ζάρκαθιν από τα γκρίζα μαλλιά του, κατεβάζοντάς του το κεφάλι.

Το πλήθος ούρλιαξε: *Το Ιερό Δέος σε κρίνει! Το Ιερό Δέος! Το Ιερό Δέος!*

«Αφήστε τον πατέρα μου! *Αφήστε τον!*» μια γυναικεία φωνή έσκισε τη φασαρία τους. «Σας παρακαλώ – αφήστε τον!»

Στράφηκαν και είδαν μια νεαρή ιέρεια της Μαρμόκου, γαλανό-
δερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά που έπεφταν λυτά στους ώμους της.
Πλάι της ήταν ένα πλάσμα που έμοιαζε με αποτέλεσμα ανάμειξης αν-
θρώπου, ψαριού, και ερπετού, και ήταν εφιαλτικό στην όψη. Η ιέρεια
το κρατούσε από μια αλυσίδα που ήταν πιασμένη στο σφιχτό κολάρο
που τυλιγόταν στον λαιμό του.

Το κολάρο απέτρεπε τη στριγκιά απ'το να βγάζει την τρομερή φωνή
της· αλλά το πλήθος δεν το ήξερε αυτό. Αναγνώριζαν, όμως, ότι το
τέρας ήταν στριγκιά. Και πολλοί ανάμεσά τους είχαν ξαναδεί την
Ασνιβάνα, τη θυγατέρα του Αρχιερέα Ζάρκαθιν. Αρκετοί, επίσης, εί-
χαν ακούσει ότι, τελευταία, είχε καταφέρει να εξημερώσει μια στρι-
γκιά – με τη χάρη της Μαρμόκου, όπως έλεγαν. Και τώρα το έβλεπαν
μπροστά τους.

Φώναξαν: *Η κόρη του καταδότη! Η κόρη του καταδότη πρέπει νά-
χει την ίδια μοίρα μ'αυτόν! ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΕΟΣ ΤΗΝ ΚΡΙΝΕΙ!*

«Αφήστε τον πατέρα μου! Αφήστε τον και θα φύγουμε αποδώ! Α-
φήστε τον!» τους ζήτησε η Ασνιβάνα, με δάκρυα να κυλάνε στα μά-
γουλά της, ενώ έπιανε το κολάρο της στριγκιάς και προετοιμαζόταν
να το λύσει, προκειμένου το θηρίο των θαλασσών να ουρλιάξει και,
ίσως, να πανικοβάλει το πλήθος, να το εξαναγκάσει να ελευθερώσει
τον πατέρα της.

«Ο καταδότης σήμερα πεθαίνει!» κραύγασε ο αρχηγός των ξεσηκω-
μένων, και κατέβασε το σπαθί του – μία, δύο φορές – με ορμή, με
μένος, με ακράτητο μίσος – επάνω στο βίαια χαμηλωμένο σβέρκο του
Αρχιερέα της Μαρμόκου.

Το γαλανόδερμο κεφάλι του Ζάρκαθιν έπεσε απ'τους ώμους του κα-
θώς κόκκινο αίματα τινάζóταν από τον λαιμό του.

«OXI!» ούρλιαξε η Ασνιβάνα. «Όχι!...» Και τα δάχτυλά της μπερ-
δεύτηκαν πάνω στην αγκράφα του σφιχτοδεμένου κολάρου της στρι-
γκιάς.

«Πιάστε και την κόρη του καταδότη, πιάστε την!» πρόσταξε ο αρ-
χηγός του πλήθους, δείχνοντας τη νεαρή ιέρεια με το ματωμένο ξίφος
του. «Το Ιερό Δέος–»

«–έχει ικανοποιηθεί!»

Η φωνή τούς έκανε να στραφούν ξαφνιασμένοι, γιατί νόμιζαν ότι
αντήχησε μες στα κεφάλια τους σαν... σαν τη φωνή, πραγματικά, του
Ιερού Δέους! Κι αυτό που αντίκρισαν τους ξάφνιασε ακόμα περισσό-
τερο – ναι, και την Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ. Ένας άντρας στεκόταν

εκεί, μαυρόδερμος, πρασινομάλλης – ένας βασιληάς. Κανείς τους, για κάποιο λόγο, δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν ένας βασιληάς, ένας εξουσιαστής. Η μορφή του γυάλιζε – ή νόμιζαν ότι γυάλιζε; Επάνω στο κεφάλι του είχαν την εντύπωση ότι ήταν ένα στέμμα που φώτιζε· το καταλάβαιναν ότι ήταν μια εντύπωση μόνο, αλλά δεν αμφέβαλλαν ότι είχε σημασία.

Ποιος ήταν αυτός ο άντρας;

Κι εκείνος τούς απάντησε σαν να είχε ακούσει την ερώτηση που πέ-
ρασε απ'τα μυαλά τους:

«Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Είμαι ο δικαιωματικός κάτοχος του Στέμματος της Εξουσίας! Επέστρεψα για να διώξω τη Σφετερίστρια!» Κανείς δεν μπορούσε να τον αμφισβητήσει· το έβλεπαν ξεκάθαρα: ναι, ήταν αυτός. Σίγουρα ήταν αυτός. Ακόμα και η Ασνιβάνα το καταλάβαινε. Βρίσκονταν αντίκρυ σε κάτι το ιερό. Ήταν, όντως, το Ιερό Δέος – μέσα στον Ναό της Μαρμόκου!

«Και σας λέω,» συνέχισε ο Κάλνεντουρ, «ο Χάρλαεθ Βοκ δεν επιθυμεί άλλη αιματοχυσία. Την εκδίκησή σας την πήρατε. Γνωρίζουμε τι είχε κάνει ο Ζάρκαθιν αλ Νέρισνταβ κατά τον Διχασμό, και μετά τον Διχασμό· και είναι λυπηρές οι πράξεις του, για όλους μας. Γιατί οι πολίτες και οι ιερωμένοι του Βασιλείου δεν θα έπρεπε ποτέ να έχουν φτάσει εδώ.

»Τώρα, όμως, όλα μπορούν να διορθωθούν! Φτάνει να αντισταθείτε οργανωμένα, όχι σπασμωδικά. Η βεβήλωση του Ναού της Μαρμόκου δεν ωφελεί κανέναν σας! Ούτε η επίθεση εναντίον της κόρης του Ζάρκαθιν αλ Νέρισνταβ, η οποία υπηρετεί την Κυρά των Θαλασσών.»

«Βασιληά μου!» φώναξε ο αρχηγός του πλήθους. «Τα όπλα μας είναι δικά σου!» Και γονάτισε και στα δύο γόνατα αντίκρυ στον Κάλνεντουρ, με το πιστόλι και το ξίφος του υψωμένα. «Ονομάζομαι Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ, και τέσσερις από τον οίκο μου είχαν σκοτωθεί εξαιτίας του καταδότη της Μαρμόκου: η μητέρα μου, ο γιος μου, ο αδελφός μου, μια ξαδέλφη μου. Το είχα μάθει ότι ήρθες, ότι ήρθε ο Πρίγκιπας του Αίματος, ότι είναι εδώ· το λένε παντού–»

«Η οργή σας,» είπε ο Κάλνεντουρ, νιώθοντας την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ πανίσχυρη μέσα του, «είναι δικαιολογημένη, Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ. Αλλά τώρα πρέπει να με ακολουθήσετε αν θέλετε να σωθείτε. Πλησιάζουν τον Ναό μαχητές του βασιλικού στρατεύματος και φρουροί της πόλης· και δε θ'αφήσουν κανένα σας ζωντανό αν σας βρουν εδώ.»

«Σώσε μας, Βασιληά μας! Σώσε μας – αλλιώς θα πάμε τουλάχιστον στον Μεταθανάτιο Κήπο σκοτώνοντας αυτά τα καθάρματα της Σφετερίστριας!» είπε ο Θόλλενβουρ, και οι άλλοι έλεγαν επίσης: *Σώσε μας! Σώσε μας!*

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στην Ασνιβάνα. «Τώρα, Ασνιβάνα αλ Νέριονταβ, είσαι η νέα Αρχιέρεια της Μαρμόκου. Έτσι το θέλει η Κυρά των Θαλασσών.»

«Ο πατέρας μου είναι νεκρός, Μεγαλειότατε!» είπε εκείνη, με δάκρυα ακόμα στα μάτια της και κρατώντας σφιχτά την αλυσίδα της στριγκιάς της. «Δεν πρέπει οι φονιάδες του να τιμωρηθούν;»

«Εξαιτίας του Ζάρκαθιν αλ Νέριονταβ πέθαναν και βασανίστηκαν πολλοί, Ασνιβάνα,» της είπε ο Κάλνεντουρ πλησιάζοντάς την χωρίς να φοβάται τη στριγκιά της, που γρύλιζε προς το μέρος του. Ο Δεξής και η Αριστερή, που ήταν πιασμένοι στους ώμους του, σύριξαν προς τη στριγκιά, χτυπώντας αγριεμένα τις φτερούγες τους. Και η Λουκία τον ακολουθούσε, με το πιστόλι της στο χέρι, έτοιμη να πυροβολήσει αυτό το παράξενο τέρας αν ορμούσε.

Ακόμα πιο πίσω στέκονταν ο Νέλδουρ, ο Ραμάλθιν, η Λοτρίνθα, η Σιράλια'χοκ, η Βαλνάμνιρ, ο Νάθλεδιρ, η Ζέρκιλιθ, και οι πιστοί του Ιουράσκε· κανείς δεν είχε μείνει στην αποθήκη στα Υφαντουργεία· όλοι είχαν έρθει μαζί με τον Κάλνεντουρ. Και τώρα τον έβλεπαν κι αυτοί σαν το Ιερό Δέος, όπως κι οι υπόλοιποι, καθώς εκείνος είχε καλέσει μέσα του την παγερή, εξουσιαστική παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ.

Είπε στην Ασνιβάνα: «Αυτή είναι η αλήθεια. Ο πατέρας σου σκότωσε πολλούς, και έκανε ακόμα περισσότερους να υποφέρουν. Μακάρι να μπορούσα να σου πω κάτι διαφορετικό, Σεβασμιότατη· αλλά έτσι είναι.»

Η Ασνιβάνα αναστέναξε, κατεβάζοντας το βλέμμα της, σκουπίζοντας τα δάκρυά της με το μανίκι των άμφιων του ενός της χεριού. Ξεροκατάπιε. «Το ξέρω,» αποκρίθηκε, με φωνή χαμηλή. «Είχα καταλάβει... Δε συμφωνούσα... αλλά είχα καταλάβει. Του είχα ζητήσει ν'αφήσει άλλους να κάνουν αυτές τις δουλειές για τον Δούκα – ν'αφήσει τον θείο μου, τον Γέλντεφιρ, να τις κάνει – αλλά δεν ήθελε να μ'ακούσει. Μου είπε να μαθαίνω από εκείνον: ότι αυτός ήταν ο τρόπος για να κρατάς το Ιερατείο της Μαρμόκου ισχυρό–»

«Πρίγκιπά μου!» Η Ζέρκιλιθ, που κοίταζε έξω από την είσοδο του Ναού. «Έρχονται! Οι μαχητές της Βασίλισσας!»

«Βοήθησέ με να κρύψω αυτούς τους ανθρώπους, Ασνιβάνα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δεν ήταν ο πραγματικός σκοπός τους να βεβηλώσουν τον Ναό· η οργή της Θορμάνκου τούς έσπρωξε: παρακινήθηκαν από τα κακά που έχουν γίνει εναντίον τους. Θα τους οδηγήσω σε διαφορετικό δρόμο – για να κυβερνηθεί το Βασίλειο δίκαια και συνετά, χωρίς άλλες αιματοχυσίες στο μέλλον. Αλλά χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

Η Ασνιβάνα τον κοίταζε χωρίς να μιλά, θαμπωμένη από την ακτινοβολία της παρουσίας του. Ο Χάρλαεθ Βοκ πραγματικά ήταν μαζί μ'αυτό τον άνθρωπο· τον υποστήριζε. Η Ασνιβάνα η ίδια είχε δει τη Μαρμόκου όταν είχε ξεκινήσει για να πιάσει τη στριγκιά της, και καταλάβαινε ότι κι αυτό που έβλεπε τώρα ήταν κάτι παρόμοιο: κάτι το ιερό, μια Εμφάνιση. Αλλά ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήταν, συγχρόνως, ένας αληθινός άνθρωπος μπροστά της· δεν ήταν θεϊκό φάσμα.

Αυτό, όμως, που της ζητούσε... να βοηθήσει τους φονιάδες του πατέρα της... τους φονιάδες τόσων άλλων ανθρώπων του Ναού...

«Ασνιβάνα,» είπε ο Κάλνεντουρ, «καταλαβαίνω τη θλίψη σου, την οργή σου. Αλλά, αν δεν με βοηθήσεις, θα αναγκαστούμε να έρθουμε σε σύγκρουση με τους μαχητές της Σφετερίστριας οι οποίοι πλησιάζουν – και τότε περισσότερο αίμα θα χυθεί. Πράγμα που μόνο η Θορμάνκου μπορεί να θέλει.» *Και το Παντοβόρο Σκότος*, πρόσθεσε νοερά, μα δεν το είπε.

Η Ασνιβάνα ξεροκατάπιε. «Με συγχωρείς, Βασιληά μου, αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Δεν μπορώ! Τρέξτε, βγείτε απ'την πίσω μεριά του Ναού. Από εκεί» – έδειξε προς το βάθος του σηκού – «υπάρχει έξοδος αν ανοίξετε όλες τις πόρτες. Φύγετε γρήγορα! Αλλά μη μου ζητάς να κρύψω τους φονιάδες του πατέρα μου και τόσων άλλων ανθρώπων του Ναού – δεν μπορώ! Είμαι στο πλευρό σου – τ'ορκίζομαι – αλλά δεν μπορώ να τους κρύψω. Φύγετε, γρήγορα!»

Ο Κάλνεντουρ την καταλάβαινε. «Σ'ευχαριστούμε,» είπε, και το εννοούσε. «Σε χαιρετώ, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, *νιρλίσα*.» Και προς τον Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ και τους δικούς του: «Ακολουθήστε με! Και βιαστείτε!»

Πήγε προς το βάθος του σηκού, με τους συντρόφους του και τους ξεσηκωμένους πολίτες της Βορσίραθ να έρχονται πίσω του. Άνοιξε τις πόρτες, τη μια μετά την άλλη, όπως του είχε πει η Ασνιβάνα, και σύντομα βγήκε από την πισινή μεριά του Ναού της Μαρμόκου, μέσα σεδρομάκια στα όρια Άνω Γιαλού και Μεγάλου Λιμανιού.

«Και τώρα πού πάμε;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Είμαστε πολλοί, Πρίγκιπά μου» (ούτε αυτός, ο παλιός φίλος του, δεν μπορούσε να τον αποκαλέσει απλά *Κάλνεντουρ* έτσι όπως η παρουσία του προκαλούσε το δέος του Χάρλαεθ Βοκ)· «πώς θα κρυφτούμε; Ακόμα και με... με τη... τη...» Για κάποιο λόγο ο Ραμάλθιν δυσκολευόταν να πει *τη δύναμη του Ιουράσκε*· αισθανόταν τη γλώσσα του να μπλέκεται μπροστά στο Ιερό Δέος, σαν να σχεδίαζε να ξεστομίσει κάτι κακό, κάτι ανόσιο. «Ακόμα και όπως πριν... δεν... δεν...»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στον Νέλδουρ. «Κρυψώνες εδώ κοντά;»

Ο Αρχικαλεστής ένευσε (νιώθοντας τρομαγμένος στα τρίαβαθα της ψυχής του από την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ). «Υπάρχουν, Πρίγκιπα.»

«Ωραία. Θα μας οδηγήσεις,» είπε ο Κάλνεντουρ, και επιστρατεύοντας όλη του τη θέληση – καθώς και τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου – καθώς και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας, γιατί δεν είχε χρόνο για χάσιμο ή λάθη – έδιωξε τον Χάρλαεθ Βοκ από μέσα του, κι αυτός τού έστειλε την παγερή δυσαρέσκειά του.

Ο Κάλνεντουρ κάλεσε τώρα τον Ιουράσκε, τον απατηλό θεό, ο οποίος πρόθυμα ήρθε γεμίζοντας το μυαλό του με ύπουλες σκέψεις – ότι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών ήταν ο μόνος που μπορούσε να κυριαρχήσει, ο μόνος που μπορούσε να φέρει την πραγματική νίκη.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε τη νόησή του να παραδέρνει σαν καράβι μέσα σε καταιγίδα, καθώς από την επιρροή του ενός θεού είχε βρεθεί ξαφνικά στην επιρροή του αλλού, του τελείως αντίθετού του. Αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου και ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας τον βοήθησαν να κρατήσει τα λογικά του.

Νόμιζε ότι τα πάντα γύρω του είχαν αλλάξει, αλλά καταλάβαινε ότι *τίποτα* δεν είχε πραγματικά αλλάξει· απλώς εκείνος είχε αλλάξει μάτια. Αντίκριζε τώρα τον κόσμο με τα μάτια του Ιουράσκε: και δεν ήταν ένα περιβάλλον που έπρεπε να εξουσιαστεί, να κυβερνηθεί, όπως το έβλεπε ο Χάρλαεθ Βοκ, αλλά ένα περιβάλλον γεμάτο σκιές, κρυφές διόδους, μυστηριώδη νοήματα, ευκαιρίες για απάτες ατέρμονες.

Ωστόσο, ο Κάλνεντουρ αμφέβαλλε ότι θα κατάφερνε να κρύψει αποτελεσματικά ένα τόσο μεγάλο πλήθος, ακόμα και με τον Ιουράσκε μέσα του. Όχι για πολύ, τουλάχιστον.

«Ακολουθήστε με!» φώναξε. Και προς τον Νέλδουρ: «Οδηγήσέ με, Αρχικαλεστή.»

«Είμαι υπηρέτης σου, Κύριέ μου,» αποκρίθηκε εκείνος, κάνοντας τις τρίχες του Κάλνεντουρ να ορθωθούν, γιατί δεν είχε χάσει τον εαυτό του μέσα στην παρουσία του Ιουράσκε· ο Σιλίσβας κι ο Γέρος του Ανέμου ήταν βοηθοί του.

Τον Σιλίσβας, μάλιστα, τον είδε να κάθεται στο κατώτερο σκαλοπάτι της πέτρινης σκάλας μιας πολυκατοικίας, σιωπηλός, γαλήνιος. Ατράνταχτος. Ο Σιγηλός Δαίμων.

Κεφάλαιο 14

Οι Διαπραγματεύσεις της Κόμισσας και η Εξαφάνιση του Πρίγκιπα

«εν μπορούμε να της δώσουμε κάποια που δεν έχουμε, Ζώθμαλιρ,» είπε η Σμαράγδα.

«Έπρεπε να την είχαμε βρει ήδη.» Η Ζώθμαλιρ κοίταξε τον Σάρθαλιν'χοκ, που ήταν καθισμένος στα δεξιά της.

«Τελευταία, δεν έχω προσπαθήσει να την εντοπίσω,» παραδέχτηκε ο μάγος, «λόγω των γεγονότων στην πόλη. Όταν όμως προσπάθησα να ανιχνεύσω το νοητικό αποτύπωμά της, δεν μπορούσα να το βρω, σαν να είχε φύγει από τη Βορσίραθ ή σαν κάποιος να την κάλυπτε με μαγεία. Υπέθεσα ότι ήταν το δεύτερο, και προσπάθησα περισσότερο να την ανιχνεύσω, οπότε και επιβεβαίωσα την υποψία μου. Κάποιος μάγος την έκρυβε με Μαγγανεία Προκαλύψεως, κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά δεν ξέρω πού ακριβώς μες στην πόλη, φυσικά, και ούτε μπορούσα να διαλύσω τη μαγγανεία από απόσταση. Πρέπει να βρεθώ κοντά της.

»Το μόνο που θα μπορούσα τώρα να κάνω είναι άλλη μια προσπάθεια εντοπισμού, μήπως και η προφύλαξη του μάγου έχει εξασθενήσει.»

«Κάνε το,» τον προέτρεψε η Ζώθμαλιρ.

Δεν ήταν κανείς άλλος μες στο καθιστικό των δωματίων της Βασίλισσας στο Παλάτι της Βορσίραθ· μόνο τη θεία της και τον Σάρθαλιν είχε καλέσει αφότου μίλησε με τη σκοτοφαγώμενη προδότρια, τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν. Δε νόμιζε ότι ο Σέλιρ ή η Ολρέκα θα είχαν κάτι χρήσιμο να προτείνουν, ούτε κανένας άλλος – αν και ίσως να τους μιλούσε αργότερα.

Ο μάγος τώρα μισόκλεισε τα μάτια του και υποτονθόρυνε λέξεις στη γλώσσα της μαγείας. Οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του, το οποίο κρατούσε παρότι καθισμένος, φώτισαν για λίγο.

Μετά, άνοιξε τα μάτια του κανονικά. «Ακόμα την καλύπτουν. Είναι εδώ, αλλά την καλύπτουν. Δεν το ρισκοκινδυνεύουν.»

«Στα στόματα του Σκότους, οι καταραμένοι!» σύριξε η Ζώθμαλιρ. Κι έστρεψε το βλέμμα της στη Σμαράγδα.

«Τι περιμένεις από εμένα, Ζώθμαλιρ;» ρώτησε εκείνη. «Να σου πω πώς να πάρεις πίσω τον Βόνεμιρ;»

«Ναι. Η Σώρναλκιθ, εκτός των άλλων, θα το εκτιμούσε.»

«Δεν έχουμε κάτι άλλο που η Κόμισσα να ζητά, ή να νομίζουμε πως ίσως να θέλει, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι φαίνεται...»

«Τι λύση, επομένως, περιμένεις να σου δώσω; Δεν έχουμε τρόπο να πάρουμε πίσω τον Βόνεμιρ. Όχι με διπλωματική μέθοδο, τουλάχιστον.»

«Η προδότρια περιμένει τώρα απάντηση από εμένα. Τι να της πω;»

«Την αλήθεια.»

«Ότι δεν έχω τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ; Δε θα με πιστέψει, όπως και πριν δεν με πίστεψε. Και ίσως να σκοτώσει τον Βόνεμιρ.»

«Δε θα τον σκοτώσει,» είπε η Σμαράγδα. «είναι πολύ σημαντικός αιχμάλωτος.»

«Προτείνεις να ριψοκινδυνέψω τη ζωή του;»

«Δε μπορείς να κάνεις τίποτ' άλλο, Ζώθμαλιρ. Κι όταν λέω να της πεις την αλήθεια, εννοώ το μεγαλύτερο μέρος της αλήθειας, όχι ότι απλά δεν έχεις τη Λοτρίνθα.»

Η Ζώθμαλιρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Πες της ότι η Λοτρίνθα δραπέτευσε, χωρίς να αναφερθείς σε λεπτομέρειες. Επομένως, δεν μπορείς να της δώσεις κάτι που δεν έχεις.»

Η Ζώθμαλιρ το σκέφτηκε. «Ναι,» είπε, «αυτό ίσως να την αποτρέψει απ'το να τον σκοτώσει.»

«Δε μπορείς να κάνεις τώρα κάτι περισσότερο, έτσι κι αλλιώς.»

«Κι αν σκοτώσει κάποιον από τους άλλους αιχμαλώτους;»

«Το ίδιο ισχύει, Ζώθμαλιρ. Αργότερα, ίσως καταφέρουμε κάπως να τους σώσουμε. Αυτή τη στιγμή, όμως, δεν νομίζω πως γίνεται.»

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν ήταν ακόμα καθισμένη μπροστά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα, περιμένοντας.

Η Ζαφειρία, έχοντας καθίσει παραδίπλα, ρώτησε: «Θα την περιμένουμε μέχρι ν'απαντήσει;»

«Για την ώρα.»

«Κι αν δεν απαντήσει;»

«Θα δούμε.»

«Πρέπει να επιτεθούμε, μαμά! Αλλιώς θα δεχτούμε κι άλλη επίθεση από τ'αεροσκάφη τους. Τι θα κάνουμε; Θα καθόμαστε και θα τους αφήσουμε να μας χτυπάνε, μα τη Θορμάνκου;»

«Υπομονή, Ζαφειρία. Οι περισσότερες πολιορκίες δεν λύνονται αυθημερόν.»

«Υπομονή για πόσο;»

«Καμιά ώρα. Αν δεν έχει απαντήσει ως τότε....»

«Τι θα κάνουμε;»

«Θα δούμε.»

«Τίποτα δεν μου λες!» Είχε αρχίσει να θυμώνει πάλι με τη μητέρα της.

«Η σιωπή είναι σύννεση, κόρη μου.»

Η Ζαφειρία σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, κι έμεινε σιωπηλή. Μετά από κάποια ώρα, η φωνή του Άρκαλβιρ ακούστηκε έξω απ'τη σκηνή της Κόμισσας:

«Ζαφειρία;»

«Ναι· εδώ είμαι.»

«Να μπω;»

Η Ζαφειρία κοίταξε τη μητέρα της ερωτηματικά.

Η Χάνκαθιρ κατένευσε.

Η Ζαφειρία φώναξε: «Μπες.»

Ο γιος του Πρίγκιπα μπήκε. «Συμβαίνει κάτι;»

«Περιμένουμε τη Βασ–»

«Μη φωνάζετε,» τους διέκοψε η Χάνκαθιρ. «Δε θέλω να μας ακούνε απέξω.»

Ο Άρκαλβιρ τις πλησίασε. «Γιατί, Αρχόντισσά μου;»

«Γιατί, προς το παρόν, το προτιμώ έτσι. Κάθισε.»

Ο Άρκαλβιρ κάθισε πάνω σ'ένα κλειστό μπαούλο πλάι στη λυόμενη καρέκλα που χρησιμοποιούσε η Ζαφειρία.

Η Χάνκαθιρ τού είπε: «Περιμένουμε απάντηση απ'τη Σφετερίστρια, σχετικά με την ανταλλαγή του Βόνεμιρ.»

Μια φωνή ακούστηκε από την είσοδο της σκηνής: «Αρχόντισσά μου! Ο Στρατηγός Έραγκουρ είναι εδώ και θέλει να σας μιλήσει.»

«Να περάσει.»

Η κουρτίνα παραμερίστηκε και ο Γίγαντας των Δασών μπήκε. «Σχετικά με τα δύο ελικόπτερα που καταρρίψαμε, Αρχόντισσά μου...»

«Πες μου, Έραγκουρ. Τα βρήκαν οι λυκοκαβαλάρηδες;»

«Ναι. Από το βράδυ. Επιζώντες δεν υπήρχαν μέσα· μάλλον, όσοι επέζησαν έφυγαν. Εξοπλισμοί βρέθηκαν ελάχιστοι στο εσωτερικό των αεροσκαφών, αλλά τα ίδια τα αεροσκάφη δεν είναι τελείως καταστραμμένα. Ίσως μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν αν τα επισκευάζαμε. Ρώτησα τους μηχανικούς μας και την Άλνεντρι'μορ, και συμφωνούν. Προτείνουν να τα σύρουμε ως το στρατόπεδο. Να γίνει;»

«Να γίνει,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Αν μπορούν όντως να επισκευαστούν, τα θέλω. Δεν έχουμε καμιά δύναμη στον αέρα πέρα από αερώνυχες.»

Ο Έρανκουρ ένευσε, δείχνοντας να θεωρεί σωστή την απόφασή της. «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, Αρχόντισσά μου,» είπε, κι έφυγε από τη σκηνή.

«Πιλότους έχουμε;» ρώτησε η Ζαφειρία.

«Θα βρεθούν πιλότοι αν χρειαστεί,» απάντησε η Χάνκαθιρ.

«Εγώ, πάντως, ξέρω να πιλοτάρω αερώνυχια.»

«Δεν είναι το ίδιο με το να πιλοτάρεις μεγάλο ελικόπτερο,» την προειδοποίησε η μητέρα της.

Όταν η φωνή της Σφετερίστριας ακούστηκε από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, κανείς τους δεν μιλούσε· όλοι τιμούσαν τον Σιλίσβας. Τα λόγια της έσκισαν την ησυχία του Σιγηλού Δαίμονα μέσα από παράσιτα:

«Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν; Η Μητέρα του Βασιλείου ζητά τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν!»

«Εδώ είμαι, Ζώθμαλιρ,» είπε η Κόμισσα των Σκιών πατώντας ένα κουμπί επάνω στο σύστημα, «και περιμένω να μου παραδώσεις τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ.»

«Δεν μπορώ να σου την παραδώσω γιατί δεν την έχω.»

«Το ξέρω ότι την έχεις. Και νομίζω πως ήδη κάναμε αυτή τη συζήτηση.»

«Δεν έχω τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ,» επέμεινε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. «Ήταν αιχμάλωτη στο Παλάτι της Βορσίραθ για λίγο, αλλά δραπέτευσε.»

«Δραπέτευσε...»

«Με εκπλήσσει που δεν το γνωρίζεις, προδότρια! Δική σου κατάσκοπος είναι, και τώρα κρύβεται μες στην πόλη του Δούκα ωλ Σέντριβεμ. Αλλά δεν πρόκειται αυτή και οι συνεργάτες της να καταφέρουν τίποτα το ουσιώδες: σου το υπόσχομαι.»

Είναι δυνατόν να λέει αλήθεια; σκέφτηκε η Χάνκαθιρ. Πώς μπορούσε να το διασταυρώσει; Με μαγεία, ίσως. Η ίδια δεν ήξερε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, αλλά το ήξερε ο Βέρδαλιρ'χοκ.

«*Ακόμα δεν με πιστεύεις;*» ρώτησε η φωνή της Σφετερίστριας.

«Κι αν πούμε ότι σε πιστεύω;»

«*Τι έχεις να προτείνεις για να μου παραδώσεις τον Βόνεμιρ και τους άλλους αιχμαλώτους;*»

«Δεν έχεις τίποτα να προσφέρεις, Ζώθμαλιρ. Ή κάνω λάθος;»

Παράσιτα, μόνο, από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. Ύστερα: «*Λύτρα;*»

«Δε μ'ενδιαφέρουν τα χρήματα.»

«*Τι σ'ενδιαφέρει; Μηχανήματα; Ενεργειακές φιάλες;*»

«Τίποτα απ'αυτά. Αν σου πρότεινα να μου παραδώσεις τη Βορσίραθ, υποθέτω δεν θα το έκανες...»

Η Ζώθμαλιρ γέλασε. «*Σ'έχει αγγίξει το Σκοτάδι, προδότρια!... Σε λίγο η πολιορκία σου θα έχει διαλυθεί – να είσαι σίγουρη γι'αυτό – και θα το έχεις μετανιώσει που ήδη δεν μου παρέδωσες τους αιχμαλώτους όπως εξαρχής σου ζήτησα.*»

«Καλά θα κάνω, λοιπόν, να τους κρατήσω για να διαπραγματευτώ μαζί σου αργότερα...»

«*Τότε ίσως να είναι πολύ αργά για εσένα.*»

«Ή για εμένα.»

«*Τολμάς να απειλείς την ίδια τη Μητέρα του Βασιλείου; Τίποτα απ'αυτά δεν θα ξεχαστεί, Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν· να είσαι σίγουρη.*»

«Ήμουν ήδη σίγουρη.»

«*Προσευχήσου το Ιερό Δέος να σε λυπηθεί, προδότρια!*» είπε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Ζαφειρία χαμογελούσε· της άρεσε όπως είχε μιλήσει η μητέρα της στη Σφετερίστρια. Τώρα ήταν *πραγματική* επαναστάτρια.

Η Χάνκαθιρ δεν χαμογελούσε· ήταν συλλογισμένη, καθώς ακουμπούσε ξανά την πλάτη της στη λυόμενη καρέκλα.

Ο Άρκαλβιρ ρώτησε: «Πότε θα μπούμε στην καταραμένη πόλη τους να τους σκοτώσουμε όλους, Αρχόντισσά μου;»

Και η Κόμισσα των Σκιών τρόμαξε προς στιγμή από την έκφραση που αντίκρισε στο πρόσωπο του νεαρού γιου του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ, καθώς και από τις φωτιές της Θορμάνκου στα μάτια του. *Ένα*

παιδί δεν θα έπρεπε να είναι έτσι, σκέφτηκε ακούσια. Κανένα παιδί δεν θα έπρεπε να είναι έτσι, μα τον Νούρκας!

Και η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν φταίει για όλα. Αισθανόταν τις τριχες της ορθωμένες. Έχει καταστρέψει τόσα παιδιά... Και στο μυαλό της ήταν οι Αγωνιστές του Βασιλείου, αλλά όχι μόνο. Πόσα παιδιά είχαν – όπως ο Άρκαλβιρ – χάσει τους γονείς τους; Πόσα είχαν χάσει τα αδέρφια τους; Πόσα είχαν τραυματιστεί ανεπανόρθωτα από τυχαία χτυπήματα ή ριπές; Η Χάνκαθιρ δεν ήθελε καν να το σκέφτεται, μα δεν μπορούσε να το αποφύγει. Έχουμε κάνει το Βασίλειο ένα φριχτό μέρος για να ζει κανείς. Είναι μετά ν'απορείς γιατί το ίδιο το Παντοβόρο Σκότος έχει θεριέψει εδώ;

Ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου τούς οδήγησε μέσα στους υπονόμους του Άνω Γιαλού και, από εκεί, σ'ένα παλιό κελάρι γεμάτο σπασμένα πράγματα και ποντίκια – ο Ακατάλυτος (που ακολουθούσε τη Λουκία) άρχισε αμέσως να τα κυνηγά, κι αυτά σκορπίστηκαν έντρομα. Ο Δεξής και η Αριστερή έμειναν στους ώμους του Κάλνεντουρ, σαν ερπετοειδείς σωματοφύλακές του.

«Εδώ,» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, «έρχονταν παλιά πειρατές και έκρυβαν διάφορα πράγματα. Μετά, η Φρουρά τούς βρήκε και το μέρος εγκαταλείφθηκε. Τώρα κανείς δεν πλησιάζει πια. Θα είμαστε αρκετά ασφαλής.»

Ο Κάλνεντουρ έκλεισε τα μάτια και, επικαλούμενος τις διδασχές του Γέρου του Ανέμου και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας, προσπάθησε να–

Τι ήθελε να κάνει;

Ήταν ο Πρίγκιπας των Κλεφτών. Γιατί βρισκόταν ακόμα εδώ, όταν υπήρχαν τόσες δουλειές που είχε μέσα σε τούτη την πόλη;

«Για πόσο,» ρώτησε ο Ραμάλθιν τον Νέλδουρ, «θα μένουν σε τούτο το μέρος; Συνέχεια;» Προφανώς, αναφερόταν στους εξεγερμένους που είχαν πάρει από τον Ναό της Μαρμόκου: τον Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ και τους άλλους.

«Ο Κύριός μας θα το αποφασίσει αυτό,» είπε ο Νέλδουρ, στρεφόμενος στον Κάλνεντουρ, που ακόμα το πρόσωπό του θύμιζε μάσκα και τα μάτια του γυάλιζαν σαν μελανόλιθοι.

Η Λουκία πάντα τρόμαζε από τούτη την όψη, κι αναρωτιόταν τώρα γιατί ο Γεώργιος δεν είχε ακόμα αποτινάξει τον Ιουράσκει. Τον χρειαζόταν κι άλλο; Γιατί;

Ο Κάλνεντουρ ρώτησε τον Θόλλενβουρ και τους δικούς του: «Είστε πρόθυμοι να αγωνιστείτε για να ελευθερωθεί η πόλη σας;»

«Το είδατε πως είμαστε, Βασιληά μου,» απάντησε ο Θόλλενβουρ. Και οι άλλοι είπαν: *Θα τους πολεμήσουμε! Θ'αγωνιστούμε!*

«Τότε, χρειάζεστε καλύτερα όπλα και εξοπλισμούς. Θα περιμένετε για την ώρα εδώ, και αργότερα θα επιστρέψω.» Κανείς τους δεν διαφώνησε, και ο Κάλνεντουρ στράφηκε στους συντρόφους του: «Θα σας οδηγήσω στη δική σας κρυψώνα.»

Η Λουκία νόμιζε ότι υπήρχε κάτι το παράξενο στον τρόπο του, κάτι πέρα από το γεγονός ότι είχε πάρει μέσα του τον Ιουράσκη, αλλά δεν τολμούσε τώρα να μιλήσει. Τι να έλεγε;

«Σε ακολουθούμε, Κύριέ μας,» είπε ο Νέλδουρ.

Και, αφήνοντας τον Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ και τους δικούς του στο παλιό κελάρι των πειρατών, έφυγαν με τον Κάλνεντουρ να προπορεύεται μες στους υπονόμους. Δεν τους πήγε εκεί απ'όπου τους είχε βάλει ο Νέλδουρ· τους πήγε αλλού, αλλά βγήκαν σ'έναν δρόμο όπου δεν φαίνονταν φρουροί του Δούκα ή μαχητές του βασιλικού στρατεύματος. Λίγο παρακάτω, όμως, χρειάστηκε ν'αποφύγουν μερικούς από αυτούς καθώς είχαν περάσει τα όρια του Άνω Γιαλού και μπει στο Μεγάλο Λιμάνι.

Ακόμα πιο μετά, στα Αγοραία, βρέθηκαν κοντά σε μια από τις συμπλοκές ανάμεσα σε εξεγερμένους και μαχητές του καθεστώτος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν.

Ο Κάλνεντουρ είπε, τότε, στους συντρόφους του: «Περιμένετε εδώ.»

«Πού πας;» τον ρώτησε η Λουκία.

«Περιμένετε εδώ,» επέμεινε εκείνος, μ'αυτό το πρόσωπο σαν μάσκα, και εξαφανίστηκε μέσα στις σκιές του πρωινού που στη Λουκία θύμιζε Υπερυδάτιο απόγευμα, όχι πρωινό.

Μετά από λίγο, η πλάστιγγα της συμπλοκής φάνηκε να γέρνει προς διαφορετική μεριά. Αν και αρχικά οι εξεγερμένοι βρίσκονταν σε πολύ δύσκολη θέση, τώρα είχαν, ξαφνικά, το πάνω χέρι. Κρατούσαν περισσότερα κανονικά όπλα, και είχαν πάρει και τον έλεγχο ενός τετράκυκλου θωρακισμένου οχήματος και δύο δίκυκλων της Φρουράς. Ορισμένοι, μάλιστα, φορούσαν και κράνη, ή είχαν προλάβει να βάλουν ακόμα και αλεξίσφαιρους θώρακες – παρμένα όλα από μαχητές του Δούκα και της Βασίλισσας.

Ο Κάλνεντουρ εμφανίστηκε απρόσμενα δίπλα στους συντρόφους του, ξαφνιάζοντάς τους, γελώντας σαν δαίμονας που είχε μόλις κάνει κάποια αταξία.

«Εσύ, Κύριέ μου;» ρώτησε ο Νέλδουρ. «Εσύ τούς βοήθησες;»

«Το Πεπρωμένο τον οποιονδήποτε μπορεί απροσδόκητα να ευνοήσει, Αρχικαλεστή,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ/Ιουράσκε, εξακολουθώντας να γελά καθώς τα κατάμαυρα μάτια του στραφτάλιζαν. Παρά το γέλιο όμως το πρόσωπό του εξακολουθούσε να θυμίζει μάσκα, παρατηρούσε η Λουκία νιώθοντας τρομοκρατημένη.

«Τι έκανες;» ρώτησε, πιάνοντάς τον απ'το μπράτσο. «Γεώργιε» – στην Κοινή Υπερυδάτια τώρα – «τι έκανες;»

Ο Κάλνεντουρ την κοίταξε σαν ξαφνικά να μην καταλάβαινε αυτή τη γλώσσα. Τα πρώτα της λόγια όμως ήταν στην Καθομιλουμένη, κι έτσι της απάντησε: «Τους έδωσα μερικές ευκαιρίες που τους χρειαζόταν. Ορισμένοι ίσως και να με θυμούνται.

»Αλλά ελάτε τώρα· αρκετά καθυστερήσαμε εδώ. Έχουμε πολλές δουλειές.»

Πολλές δουλειές; Τι πολλές δουλειές; Όμως η Λουκία δεν είχε χρόνο να τον ρωτήσει, καθώς εκείνος άρχισε να τους οδηγεί πάλι μέσα στη σκοτεινή Μοργκιανή πόλη (όπως όλες οι Μοργκιανές πόλεις ήταν σκοτεινές για τη Λουκία) σαν στοιχειό των σκιών και των δρόμων, περνώντας τους πίσω από φρουρούς του Δούκα και μαχητές του βασιλικού στρατεύματος, πηγαίνοντάς τους τελικά στην αποθήκη στα Υφαντουργεία.

Τότε, η Λουκία τον περίμενε πια να αποτινάξει τον Ιουράσκε, να γίνει ξανά ο εαυτός του· αλλά ο Κάλνεντουρ δεν το έκανε αυτό. Καθώς οι υπόλοιποι έμπαιναν στην αποθήκη, εκείνος έμεινε έξω.

Και η Λουκία επίσης. «Τι κάνεις;» τον ρώτησε. Και, στην Κοινή Υπερυδάτια ξανά: «Είσαι καλά, Γεώργιε; Με καταλαβαίνεις;»

«Κάνω ό,τι πρέπει να γίνει. Έχω πολλές δουλειές, Υπερυδάτια πειρατίνα.» Η μάσκα του λύγισε καθώς ένα παράξενο χαμόγελο σχηματιζόταν στην όψη του, και με το δάχτυλό του παραμέρισε μια τούφα πορφυρών μαλλιών από το πλάι του προσώπου της Λουκίας, κάνοντάς την να ανατριχιάσει, γιατί αυτός δεν ήταν ο Γεώργιος, δεν ήταν!

Ακόμα και ο Δεξής κι η Αριστερή έμοιαζαν αναστατωμένοι, φοβισμένοι ίσως, καθώς ήταν γαντζωμένοι στους ώμους του. Γιατί η Λουκία δεν το είχε ήδη παρατηρήσει;

«Γεώργιε, άκουσέ με—» άρχισε να του λέει, στην Καθομιλουμένη, αλλά εκείνος γύρισε κι έφυγε – σαν στοιχειό των σκιών και των δρόμων ξανά.

Η Λουκία τον ακολούθησε, τρέχοντας πίσω του.

«Λουκία!» άκουσε τη Λοτρίνθα να της φωνάζει από την αποθήκη. «Λουκία!»

Ο μόνος, όμως, που την ακολούθησε ήταν ο Ακατάλυτος· άκουγε τα αγριεμένα συρίγματα του από δίπλα της.

Τον Κάλνεντουρ τον έχασε λες κι είχε γίνει ένα με τα σκοτάδια της Μοργκιανής πόλης. Τον έχασε και είδε ξαφνικά αντίκρυ της μια περιπολία φρουρών του Δούκα να έρχεται. Ένας πάνοπλος μαχητής επάνω σε δίκυκλο κι άλλοι τέσσερις καβάλα σε γιγαντόλυκους.

Η Λουκία, αμέσως, κρύφτηκε κολλώντας την πλάτη της σ'έναν τοίχο, μες στις σκιές. Ακόμα και τέτοια πρωινή ώρα δεν ήταν απίθανο – καθόλου απίθανο – οι φρουροί του Δούκα να σταματήσουν έναν μοναχικό διαβάτη· κι αν της έκαναν έλεγχο θα έβρισκαν τα όπλα επάνω της χωρίς καμιά δυσκολία και θα τη συλλάμβαναν.

Προς στιγμή, το βλέμμα του αρχηγού τους – αυτού με το δίκυκλο – στράφηκε στη μεριά της Λουκίας, αλλά ο Ακατάλυτος βγήκε από τις σκιές, έτρεξε σε μια στήλη δημόσιου φωτισμού (σβηστή τώρα), τη σκαρφάλωσε γρήγορα, και πήδησε σ'ένα χαμηλό μπαλκόνι.

Ο φρουρός έστρεψε πάλι το βλέμμα του μπροστά, και αυτός κι η ομάδα του πέρασαν κι έφυγαν.

Η Λουκία ελευθέρωσε την ανάσα που κρατούσε.

Πού είχε, όμως, πάει ο Γεώργιος; Δεν ήταν ο εαυτός του ξανά! Ο Ιουράσκε τον είχε καταλάβει. Μα τα δόντια της Έχιδνας, είχε συμβεί ό,τι και στα Χαρνώθια δάση με τον Σερτίνγκε!

Η Χάνκαθιρ, βγαίνοντας απ'τη σκηνή της μαζί με την κόρη της και τον γιο του Πρίγκιπα, πρόσταξε να οδηγήσουν πάλι τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν στο όχημα όπου πριν ήταν κλεισμένος.

Ο Βόνεμιρ παρατηρούσε την Κόμισσα αλλά δεν μίλησε καθώς οι δύο φρουροί τον έπαιρναν μαζί τους αλυσσοδεμένο.

Ο Νάσαλθιρ, που στεκόταν εκεί κοντά με την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, ρώτησε: «Τι έγινε, μητέρα; Θα κάνουμε την ανταλλαγή;»

«Όχι. Δυστυχώς.»

Και η Ζαφειρία πρόσθεσε: «Η Σφετερίστρια λέει πως δεν έχει τη Λοτρίνθα. Εγώ δεν την πιστεύω!»

«Αν την είχε, νομίζω πως θα την έδινε,» είπε η Χάνκαθιρ, «για έναν άνθρωπο σαν τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουιν.»

«Την πιστεύεις, δηλαδή;» μόρφασε η Ζαφειρία.

«Ας προσπαθήσουμε να μάθουμε αν είπε αλήθεια.» Η Χάνκαθιρ τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από μια από τις θηλιές επάνω στο πανωφόρι μαχητών της και κάλεσε τον Βέρδαλιρ'χοκ. Του ζήτησε να έρθει.

«Αμέσως, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο μάγος. Και σε λίγο ήταν εκεί, με τον δασογέρακά του, τα Μάτια του Δάσους, πιασμένο στον ώμο της κάπας του ο οποίος ήταν ενισχυμένος με σκληρό δέρμα, για τα νύχια του πτηνού.

Η Χάνκαθιρ είπε: «Θέλω να ανιχνεύσεις τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Τη θυμάσαι, έτσι;» Ήξερε πως έπρεπε ή να θυμάσαι κάποιον καλά ή να βλέπεις τη φωτογραφία του για να κάνεις το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.

«Φυσικά, Αρχόντισσά μου· αλλά αυτό που μου ζητάτε δεν είναι εύκολο αν νομίζετε ότι βρίσκεται μέσα στη Βορσίραθ. Εκεί δεν νομίζετε ότι βρίσκεται;»

«Ναι», και του εξήγησε ποια ήταν η κατάσταση με τη Σφτετερίστρια.

Ο Βέρδαλιρ είπε: «Δεν γνωρίζετε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, Αρχόντισσά μου, αλλά αναμφίβολα γνωρίζετε ότι η εμβέλειά του είναι μικρή...»

«Το ξέρω αυτό. Όμως σκέφτηκα ότι ίσως... με τους κρυστάλλους σου... ως Διαλογιστής...»

«Ναι, με τους κρυστάλλους στο ραβδί μου θα μπορούσα να επεκτείνω λίγο την εμβέλεια του ξορκιού – και θα προσπαθώ, να δούμε – αλλά σας προϊδεάζω ότι μάλλον δεν θα τα καταφέρω να εντοπίσω τη Λοτρίνθα. Απέχουμε ένα χιλιόμετρο από την πόλη για λόγους ασφαλείας, και η Βορσίραθ είναι από μόνη της καμιά δεκαριά χιλιόμετρα απ'άκρη σ'άκρη. Οι πιθανότητες να εντοπίσω τη Λοτρίνθα, λυπάμαι που το λέω, είναι ελάχιστες.»

Η Χάνκαθιρ ήταν σκεπτική προς στιγμή. «Καταλαβαίνω,» είπε τελικά. «Προσπάθησε όμως – αν και, ναι, έχεις δίκιο, μάλλον δεν έχει νόημα έτσι κι αλλιώς.»

Ο Βέρδαλιρ'χοκ κατένευσε. Εστίασε το βλέμμα του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού του, μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, και οι κρύσταλλοι που ήταν επίσης επάνω στο ραβδί γυάλισαν καθώς αντλούσε ενέργεια από αυτούς για να ενισχύσει τη μαγεία του.

Ύστερα από μερικά λεπτά νοητικής προσπάθειας, ο Βέρδαλιρ'χοκ είπε: «Δε γίνεται, Αρχόντισσά μου.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ.

«Και τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Ζαφειρία.

«Είναι ώρα πια να μπούμε στην πόλη και να χύσουμε το αίμα των άτριχων λύκων της Σφετερίστριας, Αρχόντισσά μου!» είπε ο Άρκαλ-βιρ, και η Χάνκαθιρ είδε πάλι εκείνη την έκφραση στο πρόσωπό του που δεν έπρεπε να υπάρχει στην όψη κανενός αγοριού της ηλικίας του.

Είχε, όμως, δίκιο ο γιος του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ: ήταν ώρα να ξεκινήσουν να επιτίθενται στη Βορσίραθ.

Και η Χάνκαθιρ έδωσε τις ανάλογες διαταγές χρησιμοποιώντας τον πομπό της.

Κεφάλαιο 15

Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών

Εσύ φταις γι' αυτό!» είπε η Λουκία στον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, μες στην αποθήκη στα Υφαντουργεία. «*Εξαιτίας σου εξαφανίστηκε!*» Έμοιαζε σχεδόν έτοιμη να του χιμήσει. «Το Πεπρωμένο αλάθητα θα τον οδηγήσει,» αποκρίθηκε εκείνος, «και θα τον φέρει πάλι κοντά μας.»

«Μη μου—»

Ο Ραμάλθιν έβαλε το χέρι του στον ώμο της. «*Νιρλίσα—*»

«Δεν είμαι “*νιρλίσα*”! Δεν είμαι απ’τη διάστασή σας!» γρύλισε η Λουκία, σπρώχνοντάς τον. «Εξαφανίστηκε όπως και την προηγούμενη φορά στα δάση! Είχαμε πει να μην ξανασυμβεί αυτό, γαμώ την ουρά της Έχιδνας!»

«Ο Νέλδουρ, πάντως, δεν φταίει, Λουκία,» τόνισε η Σιράλια΄χοκ. «Δεν ήθελε ο Κάλνεντουρ να φύγει. Αλλά κι εγώ ελπίζω πως θα επιστρέψει. Δε μπορεί να μην επιστρέψει.»

«Τον κάλεσα ήδη *τρεις φορές* στον πομπό του και δεν απαντούσε,» είπε η Λουκία. «Δεν είναι ο εαυτός του! Και μπορεί να σκοτωθεί εκεί έξω! Είναι μόνος του, και οι μαχητές αυτής της γαμημένης Σφετερίστριάς σας—»

«Δεν είναι μόνος του,» τη διέκοψε ο Νέλδουρ· «το Πεπρωμένο είναι στο πλευρό του.»

Η Λουκία τον ατένισε δολοφονικά· ο Ακατάλυτος σύριξε αγριεμένα πλάι στις μπότες της.

Η Σιράλια είπε: «Αν μπορούσα να προσπαθήσω να τον εντοπίσω, θα το έκανα, για να τον ακολουθήσουμε· αλλά, δυστυχώς, δεν γνωρίζω το Εόρκι Ανιχνεύσεως.»

«Θα ήταν ανόητο να τον ακολουθήσουμε τώρα, Σιράλια,» διαφώνησε ο Ραμάλθιν. «Ο Κάλνεντουρ σίγουρα μπορεί να αποφεύγει εύκολα τους φρουρούς του Δούκα, αλλά εμείς όχι. Ίσως να μας σταματούσαν, και....» Άφησε τα υπόλοιπα να εννοηθούν.

«Ο Ραμάλθιν έχει δίκιο,» είπε η Λοτρίνθα. «Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Ο Πρίγκιπας θα επιστρέψει, Λουκία. *Πρέπει* να επιστρέψει. Ίσως να είχε να κάνει κάποια δουλειά τώρα...»

«Τι δουλειά, γαμώτο;» μούγκρισε η Λουκία. «Τον είδα πώς με κοίταζε, πώς... Εσείς δεν τον είδατε πώς ήταν; Δεν ήταν το πρόσωπό του αυτό! Ήταν – ήταν σαν μάσκα. Και ούτε τα μάτια του–»

«Ο ίδιος ήταν,» είπε ο Νέλδουρ, «αλλά έφερε την όψη του Πεπρωμένου – το οποίο, ως τώρα, σωστά τον έχει οδηγήσει.»

«Το αμφιβάλλω...» Κι έριξε ένα βλέμμα προς τη Ζέρκιλιθ, που ήταν σιωπηλή, προβληματισμένη. Δεν είχε μιλήσει καθόλου από τότε που η Λουκία είχε γυρίσει στην αποθήκη, παρότι ήταν η πρώτη που την είχε συναντήσει εκεί: την περίμενε, μαζί με τη Λοτρίνθα, στο κατώφλι και είχε ρωτήσει *Πού είναι ο Πρίγκιπας*; Μετά δεν είχε αρθρώσει κουβέντα, κι αραχνοϊστοί έμοιαζε νάχουν πλεχτεί μπροστά απ'το μαυρό-δερμο πρόσωπό της.

Τώρα κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορούμε να κάνουμε κάτι, Λουκία,» είπε βαριά. «Αυτή είναι η αλήθεια. Δυστυχώς. Πρέπει να περιμένουμε.»

Η πολιορκία της Βορσίραθ ξεκίνησε. Τα μεγάλα όπλα του στρατού της Κόμισσας των Σκιών και του Θανατογέννητου πλησίαζαν αρκετά τα τείχη ώστε να μπορούν να εξαπολύσουν αποτελεσματικές ριπές εναντίον τους. Κανόνια βροντούσαν, ρουκέτες σφύριζαν. Τα τείχη τραντάζονταν. Και οι μαχητές στις επάλξεις τους προσπαθούσαν με τα δικά τους μεγάλα όπλα να χτυπήσουν τα όπλα του εχθρικού στρατού, για να τα αδρανοποιήσουν. Ήταν, όμως, πιο εύκολο για τους πολιορκητές να πετύχουν έναν γιγάντιο στόχο όπως τα τείχη παρά για τους πολιορκούμενους να πετύχουν πολύ μικρότερους στόχους όπως τα αντίπαλα όπλα, τα οποία ήταν, επιπλέον, καλυμμένα. Οι άνθρωποι της Κόμισσας και του Θανατογέννητου είχαν τοποθετήσει βλάστηση (που είχαν μαζέψει, πιο πριν, από τα Χαρνώθια δάση κι από αλλού) μπροστά από τα όπλα καθώς και σε διάφορα άλλα σημεία, παραπλανητικά, για να μπερδεύουν τους πολιορκούμενους: και μετακινούσαν τα όπλα από το ένα σημείο στο άλλο, ώστε η θέση τους να μην είναι σταθερή.

Ένα τρένο που ερχόταν προς Βορσίραθ, από τα βόρεια, ο Άρχοντας Βέλερντιν, ο σύζυγος της Κόμισσας, το σταμάτησε υπό την απειλή να το ανατινάξει. Η αμαξοστοιχία έκοψε ταχύτητα και τελικά έμεινε ακίνητη στα δύο χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη, οπότε και οι άνθρωποι της Κόμισσας εισέβαλαν, έβγαλαν έξω όλους τους επιβάτες, τους φύλακες, και τους υπάλληλους του συρμού, και τον ερεύνησαν. Δεν βρήκαν στρατιωτικούς εξοπλισμούς: το τρένο δεν ερχόταν για να

ενισχύσει το στράτευμα της Σφετερίστριας. Βρήκαν μόνο εμπορεύματα, διάφορα υλικά, και οχήματα.

Ο Βέλερντιν είπε στους αιχμαλώτους ότι δεν ήταν αιχμάλωτοι· μπορούσαν να φύγουν. Μπορούσαν ακόμα και να πάρουν μαζί τους τα πράγματα που είχαν στον συρμό, αν είχαν τη δυνατότητα να τα μεταφέρουν. Αν δεν είχαν τη δυνατότητα να τα μεταφέρουν, εκείνος και οι μαχητές του θα τα φυλούσαν, δεν θα τους τα έκλεβαν, και θα τους τα έδιναν όταν επέστρεφαν με κάποιο μέσο μεταφοράς.

Κανείς δεν έμοιαζε και πολύ ευχαριστημένος από αυτό που είχε συμβεί, όμως ήταν ευγνώμονες που, τουλάχιστον, δεν τους είχαν σκοτώσει, δεν τους είχαν κρατήσει ως αιχμαλώτους, και δεν είχαν ληστέψει τα πράγματά τους.

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!» τους είπε ο Βέλερντιν, καβάλα στο ψηλό μαύρο άλογό του, πάνοπλος.

Τον συρμό, φυσικά, τον άφησαν εκεί όπου ήταν σταματημένος για την ώρα. Δεν υπήρχε, άλλωστε, η δυνατότητα να κάνει αντιστροφή και να τρέξει προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τα βόρεια. Για να γίνει αυτό, έπρεπε πρώτα να φτάσει στη Βορσίραθ, εκτός αν έβγαζαν το βαγόνι οδήγησης από τη θέση του στη μπροστινή μεριά της αμαξοστοιχίας και το έβαζαν στην πίσω μεριά, που τότε θα γινόταν μπροστινή. Αλλά αυτό ο Βέλερντιν δεν ήταν πρόθυμος να προστάξει τους μαχητές του να το κάνουν· ήταν ολόκληρη διαδικασία. Προς το παρόν, το τρένο θα έμενε εκεί όπου βρισκόταν, αποτελώντας, μάλιστα, εμπόδιο για άλλα τρένα που ίσως να έρχονταν στη Βορσίραθ.

Κι ενώ αυτά συνέβαιναν στα βόρεια, στα δυτικά οι μηχανικοί της Κόμισσας και η Τεχνομαθής μάγισσα Άλνεντιρ'μορ προσπαθούσαν να επισκευάσουν τους δύο πεσμένους βασιλικούς πολεμογέρακες που οι λυκοκαβαλάρηδες είχαν σύρει μες στο στρατόπεδο με τη βοήθεια οχημάτων.

Ο Νάσαλθιρ, ο γιος της Κόμισσας, τους πλησίασε για να ρωτήσει πώς πήγαινε η δουλειά τους, και η Άλνεντιρ'μορ απάντησε ότι σύντομα τα ελικόπτερα θα ήταν έτοιμα. Ίσως και αύριο το πρωί.

«Θα έχουμε τώρα και κάποια δύναμη στον αέρα, λοιπόν,» είπε η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ στον Νάσαλθιρ, καθώς απομακρύνονταν οι δυο τους από εκεί όπου επισκευάζονταν τα ελικόπτερα.

«Έτσι φαίνεται. Αλλά δύο μόνο μεγάλα αεροσκάφη δεν είναι αρκετά. Αυτοί έχουν περισσότερα.»

«Καλύτερα δύο παρά κανένα, Άρχοντά μου. Έχουμε και τα αντιαεροπορικά όπλα μας, θα έχουμε τώρα και τους πολεμογέρακες· οι στρατιωτικοί στη Βορσίραθ θ'αρχίσουν να διστάζουν να κάνουν αεροπορικές επιθέσεις εναντίον μας μες στη νύχτα.»

«Έχουν πολλά ελικόπτερα στον στρατό τους, Κορβίκα;» Ήταν πολέμιστρια της Βασίλισσας προτού έρθει με το μέρος τους, ως υπόδουλη για δύο μήνες, ύστερα από συμφωνία της μητέρας του και του Πρίγκιπα.

«Δεν το γνωρίζω αυτό, Άρχοντά μου. Όταν πλησιάσαμε την Όσβελακ για να την πολιορκήσουμε, είχαμε δύο πολεμογέρακες μαζί μας. Χτες βράδυ, όμως, μας επιτέθηκαν εδώ τουλάχιστον έξι, υπολογίζω. Πρέπει να έχουν κι άλλους στη Βορσίραθ – διαθέτει αερολιμένα, άλλωστε. Πόσους ακριβώς, δεν ξέρω.»

«Δε φαίνεται να σ'έχει πειράξει που άλλαξες στρατόπεδο, Κορβίκα...» παρατήρησε ο Νάσαλθιρ, γυρίζοντας να την κοιτάξει καθώς πλησίαζαν τη σκηνή του μες στο μεσημέρι. Τα μεγάλα όπλα του στρατεύματος εξακολουθούσαν να σφυροκοπούν τα τείχη της πόλης· κρότοι αντηχούσαν.

Η Κορβίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Η μητέρα σου ήταν γενναίωδωρη, κι ο Πρίγκιπας επίσης. Θα μπορούσαν να με είχαν εκτελέσει, ή υποδουλώσει μόνιμα. Αμφιβάλλω ότι η Βασίλισσα θα έδινε λύτρα για εμένα.»

«Κι όταν περάσουν οι δύο μήνες της δουλικής υπηρεσίας σου;» τη ρώτησε ο Νάσαλθιρ. «Τι σκέφτεσαι να κάνεις τότε; Θα μείνεις, ή θα φύγεις, από τη δούλεψη της μητέρας μου;»

«Γιατί να φύγω; Δεν έχω λόγο να φύγω αν η πληρωμή είναι καλή – όπως και πιστεύω ότι θα είναι. Κι αν η παρέα εξακολουθήσει να είναι επίσης καλή...» Τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας, καθώς πλέον στέκονταν έξω απ'τη σκηνή του. «Να πηγαίνω τώρα, Άρχοντά μου, ή θα ήθελες κι άλλο την παρέα μου;»

Ο Νάσαλθιρ παραμέρισε την κουρτίνα με το ένα χέρι. «Η σκηνή μου είναι δική σου.»

Η Κορβίκα χαμογέλασε και μπήκε. Είχε δει πώς οι παλατιανές των Σκιών (όπως έλεγαν στο Παλάτι των Σκιών όσες εργάζονταν και έμεναν εκεί) κοίταζαν τον Νάσαλθιρ, και δεν είχαν άδικο για τα βλέμματά τους, νόμιζε· ήταν πειρασμός του Ιουράσκει. Οποιαδήποτε γυναίκα τον ήθελε απλά και μόνο επειδή ήταν γιος της Κόμισσας πρέπει να ήταν ανόητη. Και ορισμένες η Κορβίκα είχε την εντύπωση πως

πρέπει να είχαν μοιραστεί το κρεβάτι του. Αναρωτιόταν αν κι εκείνη μπορούσε να το καταφέρει αυτό.

Και ίσως ήδη να το είχε καταφέρει, σκέφτηκε τώρα καθώς έμπαινε στη σκηνή του Νάσαλθιρ κι εκείνος την ακολουθούσε αφήνοντας την κουρτίνα να κλείσει πίσω του. «Βολέψου,» της είπε. «Έχουν φέρει και φαγητό, βλέπω» – ήταν επάνω στο λυόμενο τραπέζι, σκεπασμένο – «αλλά μάλλον είναι μόνο για έναν–»

«Δεν υπάρχει πρό–»

«Θα ζητήσω να φέρουν ακόμα μια μερίδα.» Έβγαλε την κάπα του, την κρέμασε, και τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του.

Αφού το είχε κανονίσει το θέμα του φαγητού, είπε στην Κορβίκα πάλι: «Βολέψου. Κάθισε. Μη στέκεσαι.»

Η Κορβίκα έλυσε την κάπα της και την κρέμασε πλάι στην κάπα του Νάσαλθιρ. «Να βγάλω και την πανοπλία μου;»

«Εκτός αν πάντα ξεκουράζεσαι ντυμένη με πανοπλία...» Ο Νάσαλθιρ είχε ήδη αρχίσει να λύνει και να ξεκουμπώνει τη δική του.

Η Κορβίκα τον πλησίασε. «Άσε με να βοηθήσω.» Έπιασε επιδέξια τις αγκράφες και τα λουριά, ανοίγοντας και λύνοντάς τα το ένα μετά το άλλο. Και τα χέρια της δεν ήταν και τόσο φρόνιμα όσο το έκανε αυτό: σέρνονταν επάνω στο πουκάμισο του Νούρκας που φορούσε ο Νάσαλθιρ κάτω απ'τον θώρακά του ο οποίος ήταν αλεξίσφαιρος και φολιδωτός.

Ο Νάσαλθιρ έπιασε τον δεξή καρπό της, καθώς ο θώρακας έπεφτε στο πάτωμα, και αγκαλιάζοντας τη μέση της την τράβηξε ακόμα πιο κοντά του. Η Κορβίκα δεν μίλησε· κοίταζε μόνο τα μάτια του, κάνοντας το κεφάλι της πίσω, ψηλός καθώς ήταν, πολύ ψηλότερος από εκείνη, παρότι σίγουρα μικρότερος σε ηλικία για τουλάχιστον πέντε χρόνια. Η αναπνοή της είχε, ξαφνικά, γίνει γρήγορη· αισθανόταν τη γυναικεία της φύση να φλέγεται· η πανοπλία της ενοχλούσε τα στήθη της.

Ο Νάσαλθιρ τη φίλησε, δοκιμάζοντας τα χείλη και το στόμα της σαν να ήταν κάποιο καινούργιο γλυκό. Η Κορβίκα γαντζώθηκε επάνω του, τραβώντας το πουκάμισο του Νούρκας.

Είχε πλάκα όταν ήταν μαζί με την Έρνελιθ ωλ Ζαλτάρεμ (και, εκτός των άλλων, θεωρούσε ότι αυτό θα τη βοηθούσε να ανελιχθεί μες στο βασιλικό στράτευμα) αλλά νόμιζε πως θα είχε περισσότερη πλάκα να είναι μαζί με τον Νάσαλθιρ αλ Νασόλντουν (και ίσως αυτό να τη

βοηθούσε, επιπλέον, να ανελιχθεί μες στο στράτευμα της Κόμισσας, που δεν φαινόταν ότι θα διαλυόταν σύντομα, με την υποστήριξη του Χαμένου Πρίγκιπα που είχε επιστρέψει).

«Άρχοντά μου!» ακούστηκε μια φωνή έξω απ'τη σκηνή – η φωνή του φρουρού – διακόπτοντας το φιλί τους. «Έφεραν μια μερίδα φαγητό. Λένε πως τη ζητήσατε.»

Ο Νάσαλθιρ άφησε την Κορβίκα από τα χέρια του, κι εκείνη ξεγάντζωσε τα δάχτυλά της απ'το πουκάμισό του. «Ναι!» αποκρίθηκε ο γιος της Κόμισσας προς την είσοδο της σκηνής. «Το ζήτησα. Να περάσει.»

Αλλά, αφού η υπηρέτρια είχε φέρει το γεύμα και το είχε αφήσει στο τραπέζι, ο Νάσαλθιρ και η Κορβίκα το τελευταίο πράγμα που έκαναν ήταν να καθίσουν να φάνε...

Σηκώθηκαν, τελικά, από το λυόμενο κρεβάτι της σκηνής γυμνοί κι οι δυο και πεινασμένοι ύστερα από τον έρωτά τους. Ο Νάσαλθιρ έπιασε την περισκελίδα όφρων από την άκρη του κρεβατιού – όπου η Κορβίκα, πιο πριν, την είχε κρεμάσει καθώς του την έβγαζε – τη φόρεσε, και κάθισε σε μια καρέκλα μπροστά στα φαγητά. Η Κορβίκα, χωρίς να φορέσει τίποτα, κάθισε στα γόνατά του, με το χέρι της στους ώμους του. Ο Νάσαλθιρ ξεσκέπασε το γεύμα· εκείνη γέμισε τις κούπες τους με κρασί Χαρνώθιων δασών από την πήλινη καράφα. Άρχισαν να τρώνε με όρεξη, ο ένας από τα χέρια του άλλου.

Και ο Νάσαλθιρ τη ρώτησε: «Από πού είσαι; Δεν έχω ακούσει για τον Οίκο των Νέφεμπρεμ ποτέ στην Όσβελακ· ούτε εδώ γύρω, στις νότιες περιοχές του Βασιλείου.»

«Από την Πρωτεύουσα είμαστε,» αποκρίθηκε η Κορβίκα γλείφοντας το δάχτυλό του. «Εκεί ήμασταν από πολύ παλιά. Σπάνια ένας Νέφεμπρεμ φεύγει απ'την Πρωτεύουσα.»

«Και είστε μισθοφόροι γενικά;»

«Ξυλουργοί, βασικά.»

Ο Νάσαλθιρ γέλασε. Έκοψε άλλο ένα κομμάτι ψητό ισκίοχοιρο με το χέρι του και το πρόσφερε στο στόμα της που χαμογελούσε.

Μέσα στη Βορσίραθ, εξεγέρσεις ξεσπούσαν απ'τη μια άκρη της πόλης ως την άλλη, καθώς τα όπλα των πολιορκητών σφυροκοπούσαν τα τείχη της. Οι πολίτες ξεσηκώνονταν εναντίον του Δούκα παρά τις απειλές για άμεσο απαγχονισμό όσων πιάνονταν: και οι κρεμάλες είχαν, όντως, αρχίσει να φιλοξενούν ολοένα και περισσότερους στην

Οδό των Θεών και την Οδό Επισκεπτών· τα πτώματα κρέμονταν πέρα-δώθε στον χειμερινό άνεμο, και θανατόπτεροι μαζεύονταν, φτεροκοπώντας, για να τα καταβροχθίσουν σαν ιπτάμενοι αρουραίοι. Η οσμή του αίματος τούς προσέλκυε, τους έφερνε εδώ από την ύπαιθρο γύρω από την πόλη κι από τα ίδια τα Χαρνώθια δάση, παρότι οι παρυφές τους δεν ήταν και τόσο κοντά στη Βορσίραθ.

Ο *Αέρας της Βορσίραθ* – ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της – και οι έξι ραδιοφωνικοί σταθμοί της προειδοποιούσαν τους πολίτες να μη βγαίνουν παρά μόνο για τα απαραίτητα, να αποφεύγουν τις συμπλοκές, και να μη δίνουν σημασία στους κακούργους της Κόμισσας των Σκιών και του Θανατογέννητου που προσπαθούσαν να τους ξεσηκώσουν εναντίον της νόμιμης Βασίλισσας και του Δούκα· όποιος παρασυρόταν από τέτοια λόγια δεν ήταν εχθρός μόνο της έννομης τάξης του Βασιλείου αλλά και του ίδιου του Χάρλαεθ Βοκ!

Ωστόσο, ενόσω η ημέρα προχωρούσε, οι εξεγέρσεις δεν ελαττώνονταν· πλήθαιναν. Και ο κόσμος άρχιζε να ψιθυρίζει για «Σφαγές της Βορσίραθ», καθώς κάποιοι παρομοίαζαν την κατάσταση με τη Σφαγή της Υλκάρμωκ πριν από χρόνια. Όλοι έτρεμαν.

Εκτός από τους αντάρτες – που ξεσηκώνονταν και χτυπούσαν τους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος, τους φρουρούς του Δούκα, και διάφορους ανθρώπους που ήξεραν ότι ήταν φανατικοί υποστηρικτές του καθεστώτος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν και το είχαν αποδείξει κατά τον Διχασμό και έπειτα.

Το βασικό πρόβλημα, όμως, των περισσότερων που εξεγείρονταν ήταν, πρώτον, ότι δεν ήταν σωστά εκπαιδευμένοι μαχητές (αν ήταν καν εκπαιδευμένοι) και, δεύτερον, ότι δεν ήταν επαρκώς εξοπλισμένοι (αν μπορούσαν καν να θεωρηθούν «εξοπλισμός» αυτά που κουβαλούσαν ορισμένες φορές – όπως μπαλτάδες και ρόπαλα). Δεν ήταν εύκολο να βρει κανείς διαθέσιμα όπλα στη Βορσίραθ, καθώς ο Δούκας, εδώ και χρόνια, είχε προσπαθήσει να περιορίσει την κυκλοφορία τους, ώστε να είναι σωστά οπλισμένοι μόνο όσοι «έπρεπε» να είναι – δηλαδή, οι μαχητές του κυρίως.

Σήμερα, ωστόσο, ολοένα και πιο πολλοί αντάρτες άρχιζαν να έχουν όπλα στη διάθεσή τους, τα οποία φαίνονταν κλεμμένα από τους φρουρούς του Δούκα ή από το στράτευμα της Βασίλισσας – και, όντως, ήταν κλεμμένα από εκεί. Μια αινιγματική μορφή τούς εφοδίαζε με αυτά ή τους καθοδηγούσε έτσι ώστε να τα αποκτήσουν· ακόμα και σε ένα επιταγμένο σπίτι οδήγησε μια ομάδα ανταρτών το οποίο ήταν

γεμάτο εξοπλισμούς από τον βασιλικό στρατό, και όλοι αυτοί οι εξοπλισμοί έγιναν δικοί τους. Τους μοίρασαν και σ' άλλους αντάρτες· ο μυστηριώδης άντρας τους έδειξε πώς, μοιάζοντας να ξέρει εξωφρενικά καλά τους δρόμους, τα δρομάκια, και την κάθε δίοδο και πέρασμα της πόλης. Η όψη του ήταν σκιασμένη μέσα στην κουκούλα της κάπας του, αλλά πάντα πετούσαν κοντά του δύο παράξενα πλάσματα που κανείς δεν είχε ξαναδεί: δύο φτερωτά ερπετά.

Οι εξεγερμένοι άρχισαν να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους ότι αυτός ο άντρας δεν ήταν καν άνθρωπος, δεν *μπορεί* να ήταν. Τους φαινόταν υπερφυσικός στις εμφανίσεις του και στις εξαφανίσεις του. Κι ορισμένοι ανάμεσά τους, που ήταν ή πολύ πιστοί στον Ιουράσκει ή ιερωμένοι του, έλεγαν πως ήταν ο ίδιος ο απατηλός θεός, ο κύριος των κλεφτών και των τυχοδιωκτών, ο οδηγός των παρανόμων, ο μάστορας των σκοτεινών παιχνιδιών. Ξεκίνησαν να τον αποκαλούν «ο Πρίγκιπας των Κλεφτών», και αρκετοί πανηγύριζαν ότι η παρουσία του υποδήλωνε το τέλος της εξουσίας του Δούκα στη Βορσίραθ· η νίκη ήταν κοντά!

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου άκουσαν επίσης γι' αυτό τον αινιγματικό Πρίγκιπα των Κλεφτών, φυσικά, και παραξενεύτηκαν πολύ. Προσπάθησαν να μάθουν περισσότερα, μα το βρήκαν αδύνατο. Σα να προσπαθείς να μάθεις περισσότερα για τις σκιές και τους ψιθύρους. Υποπτεύονταν, όμως, ότι ήταν *εκείνος* – ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ – ο Χαμένος Πρίγκιπας που είχε επιστρέψει – *ο Πρίγκιπας του Αίματος*, τον οποίο αυτοί είχαν δημιουργήσει με τα λόγια τους και με τη θέλησή τους.

«Αν είναι ο δικός μας Πρίγκιπας του Αίματος,» είπε ο Νάλεντιν στους Σκότιους Αδελφούς του, «περίεργο τρόπο έχει το Ιερό Σκότος να μας το φανερώνει. Γιατί τα πάντα δείχνουν ότι είναι υπηρέτης του *Ιουράσκει*.»

Η τυφλή Αρχιέρεια, όμως, η Νυχτερίδα, όπως την αποκαλούσαν οι άλλοι, αποκρίθηκε: «Το Σκότος είναι ισχυρότερο και πιο πονηρό από τον απατηλό θεό. Ο Ιουράσκει είναι πόνι του, όπως κι οι υπόλοιποι θεοί· ακόμα κι ο καταραμένος Νούρκας, που νομίζει ότι μας κοροϊδεύει με το ψεύτικο φως του! Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ *είναι* ο Πρίγκιπας του Αίματος, Νάλεντιν. Το ξέραμε ότι έρχεται σε επαφή με όλους τους θεούς, δεν το ξέραμε; Αυτό, όμως, δεν αλλάζει τίποτα. Διότι, σου ξαναλέω, Σκότιε Αδελφέ μου: *όλοι οι θεοί παίζουν το παιχνίδι του Ιερού Σκότους*. Ο Ιουράσκει μάς προσφέρει τη Βορσίραθ. Την πνίγει

στο αίμα της, μέχρι που, στο τέλος, το Σκότος θα έχει κυριαρχήσει εδώ.»

Και, καθώς ήταν καθισμένοι γύρω από το τραπέζι τους, οι Δεκατρείς του Άφευκτου ύψωσαν τις κούπες τους με τον σκότιο οίνο, φώναξαν σαν να είχαν μία φωνή *Το Σκότος θα κυριαρχήσει!* και ήπιαν.

Στους δρόμους της Βορσίραθ, το μακελειό φούντωνε καθώς οι ώρες περνούσαν και το πρωινό γινόταν μεσημέρι, το μεσημέρι γινόταν απόγευμα, το απόγευμα νύχτα, και η νύχτα βαθιά νύχτα. Ούτε στιγμή δεν σταματούσαν να ξεσπάνε εξεγέρσεις, και παντού σχεδόν οι αντάρτες είχαν όπλα τώρα – όπλα παρμένα από τους φρουρούς του Δούκα και το βασιλικό στράτευμα. Σκότωναν όσους θεωρούσαν εχθρούς τους, έκαναν ζημιές όπου νόμιζαν πως έπρεπε. Γκρέμιζαν ακόμα και τις κρεμάλες στην Οδό των Θεών και στην Οδό Επισκεπτών κι έριχναν αναμμένους δαυλούς επάνω στα πτώματα, πυρπολώντας τα, κάνοντας τους θανατόπτερους να σκορπίζονται φτεροκοπώντας, κρώζοντας.

Ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ και οι δικοί του δεν βρίσκονταν πια σ' εκείνο το παλιό κελάρι των πειρατών (αν και εξακολουθούσαν να το έχουν υπόψη τους ως κρυψώνα, ως βάση)· ο Πρίγκιπας είχε έρθει το μεσημέρι και τους είχε οδηγήσει έξω, δίνοντάς τους και όπλα, μάστιγα. Και αγωνίζονταν τώρα μες στη νύχτα, πλάι σε άλλους αντάρτες, που δεν ήταν πλέον και τόσο αδύναμοι απέναντι στους εχθρούς τους.

Κρότοι και κραυγές αντηχούσαν παντού στη Βορσίραθ· φωτιές άναβαν σε κάθε συνοικία· αίμα κυλούσε στις άκριες των δρόμων σαν ποτάμι· κουφάρια ανθρώπων και ζώων – αλόγων, γιγαντόλυκων – μπορούσες να συναντήσεις οπουδήποτε, χτυπημένα από σφαίρες, λεπίδες, πέτρες, ρόπαλα...

Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών έκανε τη μια απάτη μετά την άλλη, ενισχύοντας την επανάσταση μέσα στην πόλη και δημιουργώντας έναν μύθο γύρω από τον εαυτό του. Κάποτε νόμιζε ότι ήταν κάποιος άλλος, ότι είχε ένα άλλο όνομα· μα δεν ήταν σίγουρος ποιο μπορεί να ήταν το όνομα αυτό. Θυμόταν έναν γέρο επάνω σε μια βουνοκορφή – έναν γέρο που έμοιαζε εξωδιαστασιακός, και το τοπίο έμοιαζε από άλλη διάσταση – αλλά ποιος ήταν; Γιατί γλιστρούσε κάθε τόσο στο μυαλό του; Τι θέση είχε εδώ;

Κάπου-κάπου έβλεπε και μια κουκουλωμένη, γκριζοντυμένη φιγούρα να τον κοιτάζει από τις γωνίες των δρόμων, από σκάλες, από μπαλκόνια· και γύρω της μια αφύσικη σιγαλιά απλωνόταν, ό,τι

φασαρία κι αν επικρατούσε αλλού. Ήταν ο Σιλίσβας, ο Σιγηλός Δαίμων. Κι έδειχνε να τον περιμένει. Αλλά τι μπορεί να ήθελε από εκείνον; Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών ήταν ένα με τον Ιουράσκει. Έτσι τον απέφευγε τον Σιλίσβας, αγνοώντας τον. Κάτι μέσα του τον φοβόταν. Ήταν πολύ παράξενος θεός: ακατανόητος ακόμα και για τους άλλους θεούς.

Όπως επίσης κι αυτή η *παρουσία* που αισθανόταν ο Πρίγκιπας ολόένα και πιο δυνατή μες στην πόλη: μια παρουσία διάχυτη σαν μόλυνση. Η παρουσία του Παντοβόρου Σκότους. Ναι, την αναγνώριζε. Δε θυμόταν πού ακριβώς την είχε ξανασυναντήσει, αλλά κάπου την είχε ξανασυναντήσει. Το μυαλό του Πρίγκιπα βρισκόταν τόσο προσηλωμένο στο παρόν – στις απάτες και στα κόλπα που τον συνέπαιρναν, που έκαναν την ύπαρξή του συναρπαστική – που αδυνατούσε να κοιτάξει προς το παρελθόν. Μόνο το *τώρα* υπήρχε!

Το Παντοβόρο Σκότος, όμως, ήταν θανάσιμο κι ολέθριο – το αντιλαμβανόταν καλά αυτό – και το ένιωθε να φουντώνει καθώς οι ώρες περνούσαν. Αλλά κάτι μέσα του του έλεγε πως το Σκοτάδι θα διαλυόταν όταν η έννομη τάξη της Βορσίραθ είχε καταρρεύσει· δεν χρειαζόταν να ανησυχεί γι' αυτό.

Εκτός από τον Σιλίσβας και το Παντοβόρο Σκότος, αντιλαμβανόταν κι άλλους θεούς στους δρόμους της πόλης σήμερα. Έβλεπε τη Θορμάνκου να παρουσιάζεται μέσα στις συμπλοκές, ειδικά εκεί όπου ο αγώνας ήταν πιο άγριος, πιο επίμονος· και η δύναμή της μεγάλωνε επίσης. Και κάπου-κάπου τον καλούσε, αλλά κάτι μέσα του τον έκανε να την αγνοεί αμέσως. Ήταν επικίνδυνη· μόνο η αιματοχυσία την ενδιέφερε – ενώ το πραγματικό ενδιαφέρον δεν ήταν στην αιματοχυσία: ήταν στην *απάτη*, στα μυριάδες σκιερά παιχνίδια που παίζονταν τώρα στη Βορσίραθ, στα κόλπα που γίνονταν. Αυτός ο πόλεμος ήταν περισσότερο του Ιουράσκει παρά της Θορμάνκου. Και ο Πρίγκιπας των Κλεφτών έλεγχε, ουσιαστικά, τη διεξαγωγή του. Εκείνος ήταν ο κεντρικός παίκτης του παιχνιδιού.

Ο Χάρλαεθ Βοκ παρουσιαζόταν πίσω κι ανάμεσα από τους μαχητές της Βασίλισσας και τους φρουρούς του Δούκα, σκεπάζοντάς τους με τον μανδύα του, απειλώντας με την παγερή παρουσία του τον Πρίγκιπα, αποκαλώντας τον προδότη. *Αποκαλώντας τον προδότη*. Πώς τολμούσε; Ο δυνάστης! Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών τον χλεύαζε, παίζοντας μαζί του, στήνοντας παγίδες στους μαχητές του, ρίχνοντάς

τους στα δίχτυα ανταρτών, οδηγώντας τους σε άδεια οικήματα, δήθεν ότι εκεί κρύβονταν στασιαστές.

Το χειρότερο, όμως, που του έκανε ήταν όταν μετέτρεψε τους νυκτοσύλλεκτους σε αντάρτες. *Νυκτοσύλλεκτους* ονόμαζαν μέσα στο βασιλικό στράτευμα όσους είχαν επιστρατεύσει βίαια τις νύχτες στους δρόμους της Βορσίραθ. Τους αρπάζαν και τους οδηγούσαν στο στρατόπεδο έξω από τα τείχη, όπου γινόταν μια στοιχειώδη εκπαίδευση γι' αυτούς. Τους ήθελαν ως «τροφή για τα όπλα» όταν θα προέλαυναν εναντίον της Κόμισσας των Σκιών. Αλλά δεν είχαν προλάβει να προελάσουν εναντίον της· η Κόμισσα των Σκιών είχε έρθει να τους βρει – μαζί με τον Θανατογέννητο και όλους τους ληστές που λυμαίνονταν τα νότια του Βασιλείου. Τώρα, οι νυκτοσύλλεκτοι ήταν εξαναγκαστικά μπλεγμένοι στις συμπλοκές μέσα στην πόλη, εναντίον των ανταρτών. Και ήταν όλοι τους τρομοκρατημένοι· ήθελαν να ξεφύγουν – κάπως – αλλά δεν ήξεραν πώς. Φοβόνταν ότι, αν έκαναν να απομακρυνθούν, οι μαχητές της Βασίλισσας θα τους εκτελούσαν (όπως και, όντως, είχαν εκτελέσει κάποιους που το είχαν επιχειρήσει)· αλλά φοβόνταν, επίσης, και ότι οι αντάρτες θα τους σκοτώναν (όπως και, όντως, είχαν σκοτώσει κάποιους μες στις συμπλοκές).

Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών ήρθε να τους σώσει. Οδηγώντας με πρόθεση τον Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ και τους δικούς του, μαζί με μερικούς ακόμα καλά οπλισμένους στασιαστές, και παίζοντας απατηλό παιχνίδι στους μαχητές της Βασίλισσας, ελευθέρωσε κάμποσους νυκτοσύλλεκτους – τους έφερε με το μέρος των ανταρτών, αυτούς και τα όπλα τους – και έκλειψε και περισσότερα όπλα από τους φρουρούς της Βορσίραθ και τους πολεμιστές του βασιλικού στρατεύματος.

Μετά, ελευθέρωσε κι άλλους νυκτοσύλλεκτους: κι άλλους: κι άλλους. Και όλοι τους ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν μαζί με τους εξεγερμένους, εξαγριωμένοι με τη Σφετερίστρια που είχε βάλει τους μαχητές της να τους αρπάξουν βίαια και να τους επιστρατεύσουν καταναγκαστικά. Τώρα θα γίνονταν *εκείνοι* στρατός – εναντίον του στρατού της.

Ο σωτήρας τους γελούσε καθώς τα δύο παράξενα φτερωτά ερπετά πτεροκοπούσαν γύρω του.

«Ποιος είσαι, φίλε;» τον ρώτησε μία από τους νυκτοσύλλεκτους, προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπό του μέσα απ' την κουκούλα του και καταφέροντας να δει μόνο δύο μάτια που στραφτάλιζαν σαν μελανόλιθοι στο σκοτάδι.

«Είμαι αυτός που λένε πως είμαι – ο Πρίγκιπας των Κλεφτών. *Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών!*» Και, συνεχίζοντας να γελά, εξαφανίστηκε σαν να έλιωσε μες στις σκιές μαζί με τα φτερωτά ερπετά που ήρθαν να κρυφτούν στο εσωτερικό της κάπας του. *Το Πεπρωμένο είναι τώρα ο οδηγός σας...* έφτασε στ'αφτιά των ανταρτών η φωνή του μέσα απ'τον παγερό νυχτερινό άνεμο.

Και ψιθύριζαν πάλι αναμεταξύ τους: *Ο Ιουράσκε, μα τους θεούς! Είν' ο ίδιος ο Ιουράσκε! Ο ίδιος!*

Αλλά ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ, όταν τα άκουγε αυτά, τους έλεγε: «Ανόητοι! Είναι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Ήρθε να μας σώσει, και ο Χάρλαεθ Βοκ τον οδηγεί. Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, ανόητοι!» Όμως κανείς δεν τον πίστευε...

Σιγά μην είναι άνθρωπος, έλεγαν. *Δεν είναι άνθρωπος· είναι θεός! Δεν είναι άνθρωπος· είναι δαίμονας του Ιουράσκε!* Και αρκετοί επέμεναν ότι κάποιοι τον είχαν δει να εμφανίζεται σε δύο, ή και σε τρία, μέρη ταυτόχρονα!

Καθώς τώρα η νύχτα είχε πέσει στη Βορσίραθ, η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου είπε: «Ένας άνθρωπος φαίνεται να είναι ο αρχηγός τους.» Το είχαν ακούσει οι κατάσκοποί της και της το είχαν αναφέρει. «Οι αντάρτες τον αποκαλούν “ο Πρίγκιπας των Κλεφτών”, και λένε πως είναι ο ίδιος ο Ιουράσκε.»

Μπροστά της, μέσα στο γραφείο του Δούκα, ήταν συγκεντρωμένοι ο ίδιος ο Δούκας της Βορσίραθ, η Δούκισσα σύζυγός του, η Βασίλισσα της Χάρνωθ, και ο Μάγος της Βασίλισσας.

«Ανοησίες!» σύριξε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, εξοργισμένη απ'αυτό που συνέβαινε. Της είχαν πει, πιο πριν, ότι κάποιοι γκρέμιζαν τις κρεμάλες στην Οδό των Θεών και στην Οδό Επισκεπτών και έγραφαν εκεί κοντά, στους τοίχους, *ΝΑ ΚΡΕΜΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΟΥΤΑΝΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΚΕ ΤΗΣ ΤΟΝ ΔΟΥΚΑ*· της το είχαν δείξει σε φωτογραφίες που είχαν τραβήξει. «Η προπαγάνδα της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν! Η τρισκατάρατη, σκοτοφαγωμένη άτριχη λύκαινα – στέκεται έξω από τα τείχη μας και βάζει τους γλοιώδεις κατασκόπους της να διαλύσουν την πόλη εκ των έσω!»

«Δε νομίζω ότι είναι μόνο προπαγάνδα, Ζώθμαλιρ.»

Η ηρεμία με την οποία μιλούσε η Σμαράγδα εξόργιζε ακόμα περισσότερο τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. «Τι νομίζεις, θεία; Ότι έχουμε

να κάνουμε με “τον ίδιο τον Ιουράσκε”; Θα τον κρεμάσω απ’την ουρά του, αν είναι ο ίδιος ο Ιουράσκε!»

«Σίγουρα είναι κάποιος άνθρωπος, όχι θεός,» είπε η Σμαράγδα. «Αλλά ακούστε κι αυτό τώρα: Λένε πως έχει μαζί του δύο φτερωτά ερπετά. *Δύο φτερωτά ερπετά*. Σας θυμίζει κάτι;»

Ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ μόρφασε. «Τι θα έπρεπε να μας θυμίζει, *νιρ-λίσα*;»

Η Σμαράγδα κοίταζε, όμως, κυρίως τη Ζώθμαλιρ.

Κι εκείνη είπε, καθώς τα γαλανά μάτια της στένευαν επάνω στο κα-τάμαυρο πρόσωπό της: «Εκείνος στην Κέλμενκωθ...»

«Ακριβώς. Πρέπει να είναι το ίδιο άτομο.»

«Τι είχε γίνει στην Κέλμενκωθ;» ρώτησε ο Σέλιρ.

Η Σμαράγδα τού εξήγησε, καθώς στεκόταν αντίκρυ τους, ντυμένη με φόρεμα μακρινής νύχτας και γάντια αλεπούς· όλοι οι άλλοι ήταν καθιστοί: ο Δούκας πίσω απ’το γραφείο του, η Ζώθμαλιρ και η Ολρέκα σε πολυθρόνες μπροστά του. «Και ποτέ δεν βρέθηκαν αυτοί που άρπαξαν τους κρεμασμένους,» τελείωσε η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου. «Ποτέ. Ός τώρα – που ούτε τώρα, βέβαια, έχουν “βρεθεί” ακριβώς.»

«Είναι εδώ, δηλαδή;»

«Αυτός ο άντρας δεν μπορεί να είναι άλλος, Δούκα μου. Τα φτερωτά ερπετά του είναι σπάνια. Εξωδιαστασιακά, οπωσδήποτε· δεν υπάρχουν στη Μοργκιάνη.

»Και ακούστε τώρα κάτι ακόμα που έμαθα πρόσφατα, το οποίο δεν είχε αναφερθεί από τους στρατιωτικούς μας μέχρι στιγμής γιατί δεν το είχαν θεωρήσει αξιοσημείωτο μέσα σε τόσα άλλα που είχαν συμβεί.»

«Τι δεν είχαν αναφέρει;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ, ανυπόμονα.

«Τελευταία,» αποκρίθηκε η Σμαράγδα, «καθώς μιλούσαμε αναμεταξύ μας, ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ» (και η Ζώθμαλιρ σκέφτηκε αυθόρμητα: *Μιλάτε και «αναμεταξύ σας» με τον μεράρχη τώρα, θεία;*) «μου είπε ότι κάποιοι είδαν δύο φτερωτά ερπετά να είναι πιασμένα στους ώμους του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ όταν εκείνος εισέβαλε στο Παλάτι των Σκιών μαζί με την Κόμισσα και τους παρανόμους της—»

«*Τι*;» έκανε η Ζώθμαλιρ σφίγγοντας τους βραχίονες της πολυθρόνας της, μπήγοντας τα νύχια της μέσα τους. «Θες να πεις ότι *αυτός* ήταν που άρπαξε τους κρεμασμένους στην Κέλμενκωθ; Κι *αυτός* τώρα είναι στη Βορσίραθ και υποκινεί το χάος;»

«Δεν το θεωρείς πολύ πιθανό;»

Ο Σάρθαλιν'χοκ, που ήταν μέχρι στιγμής σιωπηλός, μίλησε. «Ο Κάλ-νεντουρ ωλ Κάρνελεκ συνεχώς επιδεικνύει... παράξενες δυνάμεις. Στην Κέλμενκωθ – αν υποθέσουμε ότι ήταν αυτός – άρπαξε με αξιοσημείωτη ευκολία τους κρεμασμένους και κανείς δεν μπορούσε να τον βρει. Στην Όσβελακ έφερε τους Αγωνιστές του Βασιλείου με το μέρος του. Εδώ – αν πάλι είναι αυτός – παριστάνει τον “Πρίγκιπα των Κλεφτών” και τον νομίζουν για τον Ιουράσκε.»

«Θες να καταλήξεις κάπου;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ.

«Σίγουρα έχει αλλάξει από τα ταξίδια του σε άλλες διαστάσεις. Έχει φέρει μαζί του πράγματα που δεν τα γνωρίζουμε. Ή, ίσως, γνώσεις.»

«Τι πράγματα; Τι γνώσεις;»

«Αυτό είναι το πρόβλημα, *νιρλίσα*: δεν ξέρουμε.»

«Ούτε εσύ;» Σχεδόν σαν να τον κατηγορούσε για ανικανότητα.

«Δεν είμαι παντογνώστης, Ζώθμαλιρ.»

Μεταξύ τους ήταν, φυσικά – δεν βρισκόταν εδώ κανένας που η Βασίλισσα να θεωρεί «τρίτο» – όμως και πάλι την πείραξε που της απευθύνθηκε απλώς ως *Ζώθμαλιρ*. Ακόμα και στο κρεβάτι την αποκαλούσε *Βασίλισσά μου*.

«Μπορείς, τουλάχιστον, να τον εντοπίσεις;» τον ρώτησε, απότομα.

«Θα προσπαθήσω, αν και η εμβέλεια του Ξορκιού Ανιχνεύσεως δεν είναι μεγάλη.

»Υπάρχει μια φωτογραφία του;»

«Πού να τη βρούμε;» είπε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, γιατί βλέμματα είχαν στραφεί προς τη μεριά του. «Ίσως, όμως, οι δημοσιογράφοι του *Αέρα της Βορσίραθ*–»

«Έχω εγώ φωτογραφία του,» τον διέκοψε η Σμαράγδα, ξαφνιάζοντάς τους. «Δεν είχε ποτέ βρεθεί νεκρός, έτσι πάντα τον είχα υπόψη. Περιμένετε λίγο, μόνο.»

Έφυγε απ'τα διαμερίσματα του Δούκα και σύντομα επέστρεψε έχοντας στο γαντοφορεμένο χέρι της μια μικρή συσκευή αποθήκευσης δεδομένων. Την έδωσε στον Σέλιρ κι εκείνος τη συνδεδεσε με το μηχανικό σύστημα στο γραφείο του, πάτησε ένα πλήκτρο, και κοίταξε τον πίνακα δεδομένων που είχε εμφανιστεί στην οθόνη.

Η Σμαράγδα τού έδειξε με το δάχτυλό της ένα σημείο στον πίνακα, και ο Σέλιρ πάτησε ακόμα ένα κουμπί, παρουσιάζοντας έναν δεύτερο πίνακα δεδομένων. Η Σμαράγδα τού έδειξε ξανά, ο Σέλιρ πάτησε ένα

πλήκτρο, και τώρα στην οθόνη εμφανίστηκε μια φωτογραφία με την όψη του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.

«Είναι, βέβαια, παλιά,» είπε η Σμαράγδα, «προ δεκαετίας. Αλλά δεν έχω καμιά πιο πρόσφατη.»

Ο Σάρθαλιν'χοκ σηκώθηκε απ'τη θέση του στη γωνία του δωματίου και κοίταξε τη φωτογραφία. «Ακόμα κι αν έχει αλλάξει λίγο,» είπε, «πάλι θα τον εντοπίσω – αν είναι εντός εμβέλειας κι αν δεν έχει κανέναν τρόπο για να κρύβεται. Που τίποτα από τα δύο δεν είναι σίγουρο.»

«Τι τρόπο να έχει για να κρύβεται;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ. «Δεν ήταν μάγος ποτέ.»

«Τώρα όμως κάνει πράγματα που μας ξαφνιάζουν όλους. Δε θα με εξέπληττε αν μπορούσε να το κάνει κι αυτό.» Και, εστιάζοντας το βλέμμα του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ραβδί του, μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Οι κρύσταλλοι του ραβδιού φωτοβόλησαν σαν μικρά άστρα.

Ο Σάρθαλιν έμεινε ακίνητος και προσηλωμένος για δυο, τρία λεπτά. Ύστερα, βλεφάρισε και είπε: «Δε μπορώ να τον εντοπίσω. Ή είναι εκτός εμβέλειας, όπως έλεγα, ή....»

«Τελευταία,» παρατήρησε η Ζώθμαλιρ, έκδηλα δυσαρεστημένη, «τίποτα δεν φαίνεται να μπορείς να καταφέρεις.»

«Με συγχωρείς αν σ'έχω στεναχωρήσει, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Σάρθαλιν'χοκ· αλλά η Ζώθμαλιρ δεν νόμιζε ότι μιλούσε με ειλικρίνεια. «Οι καταστάσεις είναι... ιδιαίτερες,» συνέχισε ο μάγος, ως εξήγηση.

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε στη θεία της. «Αν ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ είναι εδώ, πρέπει να τον βρούμε. Και να τον πιάσουμε. Δε θέλω να πεθάνει σιωπηλά, σε κανένα σκοτεινό σοκάκι. Θέλω όλο το Βασίλειο να δει ότι κανείς – ούτε ένας Κάρνελεκ που επέστρεψε από τους νεκρούς – δεν μπορεί να απειλήσει την εξουσία των Μακμάρνουν!»

«Υποπτεύομαι ότι αυτό θα είναι δύσκολο,» αποκρίθηκε η Σμαράγδα, παίζοντας συλλογισμένα με τη λεπτή, χρυσαφιά αλυσίδα που περνούσε κάτω απ'το σαγόνι της ενώνοντας τα σκουλαρίκια της.

«Ποιο;»

«Να τον βρούμε.»

Κι ακούγοντας τη Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν να το λέει αυτό, η Ζώθμαλιρ αισθάνθηκε μεγάλη ανησυχία. Γιατί δεν υπήρχε άνθρωπος

που να εμπιστεύεται περισσότερο ως κατάσκοπο από τη θεία της. Την είχε για πιο πονηρή από τον Ιουράσκη.

Ο Δούκας της Βορσίραθ ρώτησε την Αρχικατάσκοπο του Βασιλείου: «Να κάνω ένα αντίγραφο της φωτογραφίας, *νιρλίσα*;»

«Φυσικά, Δούκα μου.»

Ο Σέλιρ πάτησε μερικά πλήκτρα και αποθήκευσε την όψη του Κάλ-νεντουρ ωλ Κάρνελεκ μέσα στο σύστημά του. Ύστερα, αποσύνδεσε τη συσκευή δεδομένων της Σμαράγδας και της την επέστρεψε.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, και οι άλλοι άκουγαν τι έλεγαν οι στρατευμένοι δημοσιογράφοι της Βορσίραθ, έχοντας ανοιχτό και τον τηλεοπτικό δέκτη τους και το ραδιόφωνό τους, και αλλάζοντας τακτικά συχνότητες στο δεύτερο για να πιάνουν εναλλάξ και τους έξι σταθμούς της πόλης.

Οι περισσότεροι κάθονταν επάνω σε παλιά κασόνια της εγκαταλειμμένης μεριάς της αποθήκης υφαντών, ή επάνω σε κουβέρτες ή χαλάκια που είχαν στρώσει στο πάτωμα.

Ο Ακατάλυτος κοιμόταν ύστερα από το δείπνο του – ένα ποντίκι.

Η Λουκία έκανε πέρα-δώθε συνέχεια, μη μπορώντας να ησυχάσει. Καθόλου δεν κάθιζε.

Είχε νυχτώσει πλέον, κι εκείνη ακόμα ήταν όρθια και αεικίνητη.

Ο Ραμάλθιν είπε: «Νομίζετε ότι είναι τυχαίο που οι επαναστάτες έχουν πάρει τόσα πολλά όπλα; Αν αληθεύουν όσα λένε οι δημοσιογράφοι, δηλαδή.»

«Αληθεύουν,» επιβεβαίωσε ο Νέλδουρ.

«Σ'το είπε ο θεός σου;» – μεταξύ ειρωνείας και σοβαρότητας.

Ο Αρχικαλεστής δεν έδωσε σημασία στην ειρωνεία. «Αληθεύουν,» επανέλαβε. «Ο Πρίγκιπας το κάνει. Εκείνος τούς εφοδιάζει με όπλα. Εκείνος μεγαλώνει την επανάσταση μες στην πόλη.»

«Επανάσταση; Εξακολουθούν να μοιάζουν με τυχαίες εξεγέρσεις αποδώ κι αποκεί. Το σχέδιό μας ήταν άλλο...»

«Ίσως έτσι να φαίνεται αλλά το Πεπρωμένο αλλού τα πράγματα να οδηγεί–»

«Το Πεπρωμένο σου τον έχει τρελάνει!» είπε ξαφνικά η Λουκία, παύοντας να βαδίζει και γυρίζοντας για να τον αντικρίσει. «Δεν ξέρει τι κάνει! Έχει χάσει τον εαυτό του.»

«Οι ξεσηκωμένοι δεν είναι πια ευάλωτοι μπροστά στους μαχητές του Δούκα και της Βασίλισσας,» τόνισε ο Νέλδουρ. «Είναι οπλισμένοι.»

«Παρ'όλ' αυτά,» επέμεινε ο Ραμάλθιν, «το σχέδιό μας ήταν διαφορετικό.»

«Ο Πρίγκιπας είμαι βέβαιος ότι ξέρει τι κάνει.»

«Εγώ,» είπε η Λουκία, «δεν είμαι καθόλου βέβαιη.»

Ο Αρχικαλεστής την αγνόησε.

Η Λοτρίνθα ρώτησε: «Κι αν... αν όλ' αυτά, τελικά, δίνουν περισσότερη δύναμη στους Σκοτεινούς Ακόλουθους;»

«Αποκλείεται,» είπε ο Νέλδουρ.

«Πώς το ξέρεις;»

«Είναι αποτελέσματα των πράξεων του Πρίγκιπά μας. Δεν έχετε πια πίστη σ' αυτόν;»

«Μα, δεν είναι ο εαυτός του,» επανέλαβε η Λουκία.

Η Ζέρκιλιθ είπε: «Έχουν δικιο, Νέλδουρ. Τι γίνεται αν κάνεις λάθος;»

«Ακόμα και λάθος να κάνω εγώ, το Πεπρωμένο λάθος δεν κάνει.»

«Δε μπορεί να γίνει κουβέντα με φανατικούς!» γρύλισε η Λουκία, μιλώντας στη Ζέρκιλιθ, και περιμένοντας ίσως κάποια λύση από εκείνη.

Η Ζέρκιλιθ, όμως, δεν είχε λύση να προτείνει· κι έμοιαζε πολύ προβληματισμένη καθώς ήταν καθισμένη επάνω σ' ένα από τα κιβώτια της αποθήκης, οκλαδόν, με τις μπότες της ριγμένες παραδίπλα.

Ο Νέλδουρ είπε: «Μην έχετε πίστη στο Πεπρωμένο, αφού δεν θέλετε να έχετε. Το Πεπρωμένο εξακολουθεί να έχει πίστη σ' εσάς—»

«Μαλακίες!» μούγκρισε η Λουκία.

«Και ούτως ή άλλως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα για να συναντήσουμε τον Πρίγκιπα,» πρόσθεσε ο Νέλδουρ. «Εκείνος θα έρθει σ' εμάς όταν είναι η ώρα.»

Η Ζέρκιλιθ τού είπε: «Αφού έχει γίνει ένα με τον Ιουράσκει, δεν μπορείς να τον... επικαλεστείς, κάπως; Όπως είχες κάνει τότε στους σταυρωτούς βράχους, στις Σπαθωτές Ακτές;»

«Δεν τον είχα “επικαλεστεί” εγώ, Ζέρκιλιθ. Το Πεπρωμένο είχε καλέσει εμένα για να τον φέρω κοντά του.»

Η Λουκία άρχισε πάλι να βαδίζει πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε...

Κεφάλαιο 16

Ο Πρίγκιπας των Επικοινωνιών

Με το ξημέρωμα, περισσότεροι πολίτες της Βορσίραθ ξεσηκώθηκαν, αλλά όχι εναντίον του Δούκα της πόλης και του καθεστώτος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν· εναντίον των πολιτών που είχαν ξεσηκωθεί εναντίον του Δούκα της πόλης και του καθεστώτος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Σχημάτισαν πολιτοφυλακές αποδώ κι αποκειί, σε σχεδόν όλες τις συνοικίες, χωρίς να ρωτήσουν κανέναν· πήραν ό,τι όπλα μπορούσαν να βρουν. Γιατί έλεγαν πως φοβόνταν τους «διεστραμμένους αντάρτες» και τους «δόλιους κατασκόπους της Κόμισσας των Σκιών».

Ήταν όλοι τους άνθρωποι που παλιότερα, κατά τον Διχασμό, είχαν υποστηρίξει τη Βασίλισσα, και τώρα είχαν σοβαρό λόγο να ανησυχούν.

Οι εξεγερμένοι του Πρίγκιπα των Κλεφτών δεν άργησαν να έρθουν σε σύγκρουση μαζί τους, και ακόμα περισσότερο αίμα χύθηκε μέσα στη Βορσίραθ, ακόμα περισσότερες βιαιοπραγίες έγιναν. Αν και ήδη είχαν συμβεί εισβολές σε οικήματα, τώρα συνέβησαν κι άλλες: σπίτια πυρπολήθηκαν, πολύτιμα αντικείμενα κλάπηκαν, λιγότερο πολύτιμα αντικείμενα αρπάχτηκαν, άνθρωποι βιάστηκαν.

Οι φρουροί του Δούκα και οι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος δεν μπορούσαν να σταματήσουν το κακό. Το χάος ήταν πολύ εξαπλωμένο πλέον. Ανά πάσα στιγμή γίνονταν πάνω από δέκα εξεγέρσεις σε διάφορα τυχαία σημεία της Βορσίραθ.

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου παρακολουθούσαν τα γεγονότα με ευχαρίστηση. Το Ιερό Σκότος κατάπινε επιτέλους αυτή την καταραμένη πόλη! Ή, μάλλον, την άφηνε να καταβροχθίσει τον εαυτό της, όπως της άξιζε. Σύντομα, θα ήταν η πρώτη πόλη στη Μοργκιάνη που θα *ανήκε απόλυτα* στο Άφευκτο! Και οι Μάρτυρές του θα ήταν κυρίαρχοι και άρχοντές της.

Το μόνο που έκαναν τώρα ήταν να υποβοηθούν στην εξάπλωση του γενικευμένου χάους, βάζοντας λόγια στ'αφτιά που έπρεπε, υποκινώντας κόσμο, γράφοντας συνθήματα στους σωστούς τοίχους, πετώντας

φυλλάδια στις σωστές γειτονιές. *Η Κόμισσα των Σκιών είναι εδώ! Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ είναι μαζί σας! Ο Πρίγκιπας του Αίματος έχει έρθει! Ξεσηκωθείτε! Ξεσηκωθείτε! ΞΕΣΗΚΩΘΕΙΤΕ! Ή μείνετε για πάντα δούλοι της Σφετερίστριας και του λακέ της, του Δούκα ωλ Σέντριβεμ!*

Και το αίμα κυλούσε στους δρόμους της Βορσίραθ, βαθυγάλαζο και βαθυκόκκινο, ανάμεικτο...

Ο Πρίγκιπας είχε συναντήσει Αγωνιστές του Βασιλείου παραπάνω από μια φορά χτες. Η Βασίλισσα δεν είχε προλάβει να τους απομακρύνει όλους προτού οι εξεγέρσεις αρχίσουν να ξεσπάνε μέσα στη Βορσίραθ. Και κάθε φορά που ο Πρίγκιπας τους αντίκριζε έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ να τους σκεπάζει με τον μανδύα του και να τον ατενίζει με παγερή κατηγορία, σαν να ήθελε να του θυμίσει ότι ξεχνούσε τα παιδιά του Βασιλείου. Αλλά ο Πρίγκιπας δεν τα είχε ξεχάσει. Όχι τελείως. Θυμόταν κάτι γι' αυτά. Ναι, κάτι... Και πάντα οδηγούσε τους εξεγερμένους έτσι ώστε να αποφεύγουν τους Αγωνιστές του Βασιλείου, όχι να έρχονται σε σύγκρουση μαζί τους.

Τι του θύμιζαν ακριβώς;

Τι του θύμιζαν;

Κι εκείνος ο εξωδιαστασιακός γέρος επάνω στη βουνοκορφή κάποιας άλλης διάστασης;...

Τι του θύμιζαν;

Ο Σιλίσβας έκανε, μερικές φορές, να σχηματίσει ένα σύμβολο στον αέρα μπροστά του, από εκεί όπου κοίταζε τον Πρίγκιπα, αλλά ο Πρίγκιπας – νιώθοντας κίνδυνο μέσα του και ξέροντας, *ξέροντας*, πόσο επικίνδυνος ήταν ο Σιγηλός Δαίμων – έστρεφε πάντα το βλέμμα του αλλού, αμέσως.

Τώρα, καθώς οδηγούσε τους αντάρτες του Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ προς έναν από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς για να τον καταλάβουν, βρέθηκε πάλι αντίκρυ σε Αγωνιστές του Βασιλείου ανάμεσα σε άλλους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος. Και η κατάσταση ήταν πολύ τεταμένη. Ακόμα και με την πονηριά του Ιουράσκε δεν ήταν εύκολο να κάνει τους εξεγερμένους να προσπεράσουν αναιμακτα τα παιδιά του Βασιλείου – και ο Χάρλαεθ Βοκ, που, φυσικά, βρισκόταν εκεί, ήταν εξοργισμένος μαζί του.

Ο Πρίγκιπας αισθανόταν μια τρομερή εξωτερική *πίεση* στην ψυχή του, καθώς και μια αντίσταση από κάτι που κατοικούσε τώρα μέσα

της. Το βάρος ήταν πολύ μεγάλο... πολύ μεγάλο... Ένωσε ζαλισμένος, κατάκοπος ξαφνικά, και – ενώ μακελειό γινόταν γύρω του – στάθηκε στη γωνία ενός σοκακιού ανάμεσα σε δυο πολυκατοικίες, ακουμπώντας το γαντοφορεμένο χέρι του στον τοίχο, καθώς ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν ανήσυχα επάνω στους ώμους του.

–Μια αναπάντεχη σιγή απλώθηκε. Μια σιγή που κατάπινε κάθε ήχο, και ήταν εκκωφαντική.

Ο Πρίγκιπας των Κλεφτών στράφηκε κι αντίκρισε τη γκριζοντιμένη, κουκουλοφόρο μορφή του Σιλίσβας.

Κάτι μέσα του – αυτό που κατοικούσε σαν βασιλιάς στην ψυχή του – τρομοκρατήθηκε. Τον ώθησε να φύγει – τώρα! τώρα! Αλλά ήταν πολύ εξουθενωμένος, και πολύ συγχυσμένος... από την παρουσία των Αγωνιστών του Βασιλείου, από την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ...

Και ο Σιγηλός Δαίμων γελούσε με τον Άηχο Γέλωτά του, και σχημάτιζε ένα σύμβολο μπροστά του το οποίο φάνηκε να αποτυπώνεται στον αέρα, λες κι ο αέρας ήταν εύπλαστη ύλη.

Ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας.

Το μυαλό του Κάλνεντουρ – ναι, αυτό ήταν το όνομα του: *Κάλνεντουρ* – τον ακολούθησε, ακολούθησε το μυστηριώδες σχήμα... κι άρχισε να ξυπνά από το απατηλό όνειρο μέσα στο οποίο βρισκόταν.

Ήταν ο *Κάλνεντουρ* ωλ *Κάρνελεκ*, μα τους θεούς!

Κι εκείνος ο γέροντας που θυμόταν ήταν ο Γέρος του Ανέμου, από την Υπερυδάτια.

Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, που κάποτε ήμουν ο Οφιομαχητής.

Αλλά τώρα είσαι ο Πρίγκιπας των Κλεφτών, κάτι επέμενε μέσα του – αυτός ο απατηλός κυρίαρχος της ψυχής του. Τώρα είσαι ο Πρίγκιπας των Κλ–

Όχι. ΟΧΙ! Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, που κάποτε ήμουν ο Οφιομαχητής της Υπερυδάτιας. Κι έφερε στο μυαλό του, σταθερά, τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας.

Άκουσε, μέσα του, το αγριεμένο σύριγμα του Ιουράσκε, σαν σύριγμα δαιμονισμένης γάτας...

...ενώ ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν και σύριζαν επίσης – και, κάπως, κάπως, ακούγονταν παρά την τρομερή σιγαλιά του Σιλίσβας.

Ή, μήπως, η σιγαλιά είχε πάψει πια; Ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι άκουγε και κρότους, κραυγές, ιαχές – αν και απόμακρα...

Έσπρωξε τον Ιουράσκε με τη θέλησή του, για να τον πετάξει έξω· κι εκείνος αντιστάθηκε, γεμίζοντας τον νου του με απατηλές σκέψεις κι ακόμα πιο πονηρές υποσχέσεις. Αλλά ο Κάλνεντουρ είχε για ασπίδα του τον Γέρο του Ανέμου και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας. Τίναξε τον Ιουράσκε πέρα απ'το κατώφλι της ψυχής του, και τον είδε πλάι του – μια καμπουριαστή μορφή με λεπτή ουρά και μάτια που στραφτάλιζαν σαν μελανόλιθοι – να τον καταριέται οργισμένος...

...ενώ από την άλλη μεριά μια δεύτερη μορφή ορθωνόταν: μια ψηλή μορφή τυλιγμένη σε μανδύα, κουκουλωμένη, με αστραφτερό στέμμα στο κεφάλι, αποτελούμενο από επικίνδυνες αιχμές. Ο Χάρλαεθ Βοκ, το Ιερό Δέος. Που τον καλούσε να τον δεχτεί μέσα του και να *κυριαρχήσει!* Να διοικήσει σαν τους πρώτους βασιλείς. Ήξερε τον Δρόμο της Εξουσίας, ο Κάλνεντουρ. Ήταν ο γόνος των Κάρνελεκ. Ήταν ο δικαιοματικός μονάρχης του Βασιλείου. Ήταν αυτός ο οποίος έπρεπε να είναι ένα με το Ιερό Δέος *που ήταν το Βασίλειο*.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε τρομοκρατημένος ξαφνικά κι από τους δυο τους: από τον Ιουράσκε από τη μια μεριά του, κι από τον Χάρλαεθ Βοκ από την άλλη. Αισθάνθηκε σαν να βρισκόταν ακριβώς ανάμεσα σε δυο εξωφρενικά ισχυρές δυνάμεις που απειλούσαν να τον συνθλίψουν. Αντιλήφτηκε την προαιώνια κόντρα τους σαν να την είχε βιώσει από παλιά.

Τον ήθελαν και οι δύο για δικό τους.

Ήταν παγιδευμένος.

Έπρεπε να επιλέξει ή τον έναν ή τον άλλο.

Ή, μήπως, όχι;

Γιατί εκεί, ανάμεσα στο Ιερό Δέος και τον απατηλό θεό, δεν ήταν μόνος. Ήταν και *κάτι άλλο*. Ήταν ένας άλλος τύπος, ένας άλλος δρόμος, συνειδητοποίησε ο Κάλνεντουρ.

Και ο Σιλίσβας παρουσιάστηκε αντίκρυ του. Ή δεν είχε ποτέ εξαφανιστεί;

Ο Σιγηλός Δαίμων δεν τον καλούσε, δεν ζητούσε τίποτα απ'αυτόν, αλλά ο Κάλνεντουρ νόμιζε ότι καταλάβαινε τώρα ποιο ήταν το παιχνίδι του: Ο Σιλίσβας ήταν ο μόνος δρόμος αν ήθελε να μην είναι ούτε πiónι του Χάρλαεθ Βοκ ούτε πiónι του Ιουράσκε όταν αυτές οι δύο δυνάμεις βρίσκονταν φουντωμένες σαν πυρκαγιά ολόγυρά του.

Ο Σιλίσβας ήταν ο τρίτος δρόμος. Ούτε ο δρόμος της έννομης τάξης που αντιπροσώπευε το Ιερό Δέος, ούτε ο δρόμος της απάτης και της ανομίας που αντιπροσώπευε ο απατηλός θεός. Ο Σιγηλός Δαίμων

ήταν μια σιωπή. Αταραξία. Ήταν, ίσως, κάτι το πιο απάνθρωπο από τους άλλους δύο. Κάτι που μπορούσε, όμως, να τους ακυρώσει σαν να μην υπήρχαν.

Ο Κάλνεντουρ δεν είχε παρά να αγγίξει τον Σιλίσβας και να γίνει ο Σιλίσβας. Το ήξερε. Το *καταλάβαινε*.

Αλλά δεν το έκανε. Ο Σιγηλός Δαίμονς τον τρώμαζε περισσότερο από τον Ιουράσκε και τον Χάρλαεθ Βοκ.

Και θυμήθηκε ότι τα παιδιά του Βασιλείου είχαν ανάγκη τη βοήθειά του. Σκοτώνονταν καθώς εκείνος – πόση ώρα τώρα; – έδινε ψυχική μάχη, αναποφάσιστος.

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στην ακτινοβολία του αιχμηρού στέμματος του Ιερού Δέους.

Πήρε μέσα του τον Χάρλαεθ Βοκ.

Έγινε ο Χάρλαεθ Βοκ.

Κι ακολούθησε τον Δρόμο της Εξουσίας.

Προχώρησε ανάμεσα στους μαχόμενους με πιστόλι στο ένα χέρι και το Φιλί της Έχιδνας στο άλλο. Πυροβόλησε έναν πολεμιστή του βασιλικού στρατεύματος στο κεφάλι καθώς εκείνος στράφηκε να τον αντικρίσει σαστισμένος. Μια άλλη μαχήτρια επιχείρησε να τον καρφώσει με τη λεπίδα της οπλολόγχης της· ο Κάλνεντουρ τη σταμάτησε με τη λεπίδα του Φιλιού της Έχιδνας κι έστρεψε την κάννη της οπλολόγχης προς τα πάνω. Πυροβόλησε τη γυναίκα στο στήθος, σωριάζοντάς την.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν κοντά του, συρίζοντας αγριεμένα, και χίμησαν στο πρόσωπο ενός πολεμιστή της Βασίλισσας που, αν και έμοιαζε κι αυτός σαστισμένος από την παρουσία του Κάλνεντουρ – από την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ – έκανε να τον σημάδεψει με την οπλολόγχη του. Κραύγασε τώρα καθώς τα νύχια των φτερωτών ερπετών ξέσκιζαν το μαύρο δέρμα του. Και ο Κάλνεντουρ τον πυροβόλησε, στέλνοντάς τον στο γεμάτο αίματα πλακόστρωτο του δρόμου.

«Βοηθήστε τον Πρίγκιπα!» άκουσε τον Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ να φωνάζει. «Είναι ο καινούργιος σας Βασιλιάς! *Ο καινούργιος σας Βασιλιάς!*»

Και αντάρτες συγκεντρώθηκαν γύρω από τον Κάλνεντουρ, σχηματίζοντας έναν κλοιό από ανθρώπινα σώματα και πυροβόλα όπλα που άστραφταν και βροντούσαν.

Ο Κάλνεντουρ έκανε μερικά βήματα ακόμα ανάμεσα στις συμπλοκές, και πρόσταξε τους επαναστάτες που τον ακολουθούσαν: «Σταματήστε να ρίχνετε! Σταματήστε να ρίχνετε!»

Έστρεψε το βλέμμα του στους Αγωνιστές του Βασιλείου αντίκρου του. Τους φώναξε: «Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Ο δικαιοματικός κάτοχος του Στέμματος της Εξουσίας! Παιδιά του Βασιλείου, σας έχουν παραπλανήσει! *ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ!* Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει! *Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει!*»

Και τα βλέμματά τους δεν ήταν σαστισμένα πια· οι Αγωνιστές του Βασιλείου δεν ήταν συγχυσμένοι σχετικά μ' αυτό που αντίκριζαν. *Είχαν καταλάβει.*

«Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Ο δικαιοματικός κάτοχος του Στέμματος της Εξουσίας και του Θρόνου της Χάρνωθ! Είμαι ο Βασιλιάς σας! *Είμαι το Βασίλειο!* Το Ιερό Δέος σάς κοιτάζει!

»Πολεμήστε τους εχθρούς του Βασιλείου!» Έδειξε, με το Φιλί της Έχιδνας, τους άλλους μαχητές της Βασίλισσας, τους μισθοφόρους. «Πολεμήστε τους εκτός αν παραδοθούν!» Μέσα του αισθανόταν πανίσχυρη την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ, σαν ένα παγερό ένδυμα που τον έντυνε εσωτερικά και εξωτερικά.

Οι Αγωνιστές του Βασιλείου στράφηκαν εναντίον των μισθοφόρων, με τις οπλολόγχες τους υψωμένες. Οι αντάρτες στράφηκαν εναντίον των μισθοφόρων, κρατώντας ό,τι όπλο μπορούσε κανείς να φανταστεί.

Οι μισθοφόροι οπισθοχώρησαν, αλλά δεν παραδόθηκαν· πυροβόλησαν.

Ο Κάλνεντουρ χτυπήθηκε από μια ριπή· αισθάνθηκε τη σφαίρα να σκίζει τον ώμο του σαν αιχμηρή σφύρα. Έχασε την ισορροπία του, έπεσε, ενώ βαθυγάλαζο αίμα τινάζοταν.

Ένα σκοτάδι τον τύλιξε...

Ίσα που πρόλαβε ν' ακούσει τις κραυγές που ακολούθησαν.

«*ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ!*» Η φωνή ήρθε από τους Αγωνιστές του Βασιλείου, οι οποίοι επιτέθηκαν μαζικά στους μισθοφόρους, εξαπολύοντας μια καταιγίδα από σφαίρες καταπάνω τους.

«*Σκοτώστε τους όλους!*» κραύγασε ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ. «*Σκοτώστε τους όλους!*» Και πυροβολούσαν και οι αντάρτες, ενώ εκείνος και μια γυναίκα ήρθαν να γονατίσουν πλάι στον Πρίγκιπα, και τον βρήκαν λιπόθυμο αλλά ζωντανό.

Ο Κάλνεντουρ, πέφτοντας, ένιωσε την παρουσία του Χάρλαεθ Βοκ να γλιστρά και να φεύγει από μέσα κι από γύρω του.

Έλεφετε, και συνέχιζε να πέφτει...

...και μόνο το Σκοτάδι τον περιέβαλλε. Το Σκοτάδι που πεινούσε, και γελούσε με μια τρομερή *ΒΟΗ*.

Τον συναντούσε ξανά, και χαιρόταν, γιατί ήξερε ότι ο Πρίγκιπας – ο Πρίγκιπας του Σκότους – ο Σκοτοδότης – *καταλάβαινε*. Γνώριζε ήδη πόσο καταδικασμένος ήταν αυτός ο κόσμος. Το είχε δει, δεν το είχε δει; Δεν ήταν σαν τους παραπλανημένους του Νούρκας. Το Άφευκτο ερχόταν. Το Επερχόμενο. Οι Άγγελοί του, οι Μάρτυρές του, προετοιμαζαν το έδαφος για την άφιξή του. Κι εκείνος, ο Σκοτοδότης, θα έφερνε το τέλος του φωτός.

ΟΧΙ. Δεν είμαι αυτός που ζητάς.

Δεν υπήρχε λόγος να το αρνείται! *Ήταν ο Σκοτοδότης*. Είχε ήδη τη γνώση του Σκοταδιού. Κατά λάθος το είχε απαρνηθεί, επάνω στην έξαψη της μάχης, εξαπατημένος από τη μάνητα της Θορμάνκου. Τώρα ήταν η ώρα να ξαναδεχτεί το Σκοτάδι μέσα του, να το καταβροχθίσει όπως κι εκείνο θα τον καταβρόχθιζε. Ένας τέλειος κύκλος. Μαζί δεν χρειάζονταν κανέναν άλλο. Το Σκότος ήταν πιο ισχυρό από οποιονδήποτε θεό της Μοργκιάνης.

ΟΧΙ. Φύγε! Χάνεις τον χρόνο σου.

Ο χρόνος δεν είχε σημασία για το Επερχόμενο, όπως πολύ καλά ήξερε ο Πρίγκιπας. Μέσα στο Σκοτάδι ο χρόνος πνίγεται, εκμηδενίζεται – και γίνεται άπειρος! Όλος ο χρόνος ανήκε στο Σκοτάδι.

Όπως και ο Πρίγκιπας ανήκε στο Σκοτάδι, και το Σκοτάδι τού ανήκε. Ήταν το όπλο του κι ο οδηγός του. Και όλοι οι Άγγελοι και οι Μάρτυρές του ήταν δικοί του.

Είχε κάθε λόγο να είναι σύμμαχος του Σκοταδιού, να είναι ένα με το Σκοτάδι – να είναι ο Σκοτοδότης. Ο οίκος του ήταν ξεκληρισμένος· η γυναίκα του, νεκρή· ο μοναδικός γιος που του είχε απομείνει ήταν αλλοιωμένος από έναν αδίστακτο ληστή – δεν ήταν καν γιος του πια! – οι σύντροφοί του τον είχαν εγκαταλείψει, πολεμούσε μόνος· οι αντάρτες του διαλύονταν από τον ανώτερο οπλισμό των υπηρετών της Σφετερίστριας· η Βορσίραθ ήταν καταδικασμένη. Επυπλέον, είχε χάσει τη μνήμη του και ποτέ δεν θα την ξανάβρισκε. Ποιος ήταν; Επειδή του έλεγαν πως ήταν ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ τούς πίστευε; Ήταν ένας άνθρωπος *χαμένος*, ένας αιώνιος ναυαγός. Το Σκοτάδι, όμως, ήταν σύμμαχός του. Το φως του Νούρκας σύντομα θα έσβηνε· αλλά με το

Σκοτάδι στο πλευρό του ο Πρίγκιπας θα κυριαρχούσε! Και η Βορσί-
ραθ θα γινόταν η πρώτη πόλη υπό την εξουσία του.

(Ο Κάλνεντουρ έπεφτε... ακόμα έπεφτε... Η πτώση φαινόταν να μην
έχει τέλος. Όπως και το Σκοτάδι που στροβιλιζόταν σαν βοερή καται-
γίδα ολόγυρά του.)

ΟΧΙ!

Το έλεγε αλλά δεν το εννοούσε· γιατί ήξερε το Σκοτάδι. Είχε γνώση
του Σκοταδιού. *Καταλάβαινε*. Μονάχα το Σκοτάδι τού είχε απομείνει.
Ήταν ετοιμοθάνατος, και μόνο το Σκοτάδι μπορούσε να τον σώσει.
Ήταν ο Σκοτοδότης. Ο Πρίγκιπας του Αίματος.

(Και συνέχιζε να πέφτει...)

Οι αντάρτες, με τους Αγωνιστές του Βασιλείου στο πλευρό τους, ανά-
γκασαν τους μισθοφόρους της Βασίλισσας να τραπούν σε φυγή – ό-
σους από αυτούς έμειναν ζωντανοί. Οι δρόμοι είχαν γεμίσει πτώματα,
αίματα, και σπασμένα όπλα. Γιγαντόλυκοι γρύλιζαν και αλυχτούσαν·
άλογα χρεμέτιζαν αγριεμένα· μηχανές οχημάτων μούγκριζαν σαν με-
ταλλικά θηρία· άνθρωποι φώναζαν, κάποιοι επειδή πονούσαν από τις
πληγές που είχαν δεχτεί, κάποιοι επειδή πανηγύριζαν τη νίκη τους·
θανατόπτεροι μαζεύονταν επάνω στα δώματα και στα μπαλκόνια,
πτεροκοπώντας, έτοιμοι να κατεβούν για να γευματίσουν.

Οι αντάρτες εισέβαλαν στον ραδιοφωνικό σταθμό χωρίς πρόβλημα:
είχε εγκαταλειφθεί. Αμέσως τον έκαναν δικό τους. Και τοποθέτησαν
εκεί, σ' ένα τραπέζι, τον τραυματισμένο Πρίγκιπα. Η γυναίκα που είχε
γονατίσει πλάι του, η οποία ονομαζόταν Εράνκαμιρ αλ Κέρριμαθ, είχε
ήδη βγάλει τη σφαίρα από τον ώμο του και δέσει το τραύμα· είχε πει
ότι δεν ήταν σοβαρό.

«Γιατί δεν ξυπνά, τότε;» τη ρώτησε ο Θόλλενβουρ, ανήσυχος. «Εί-
ναι από αριστερά· μήπως χτυπήθηκε η καρδιά του;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι η Εράνκαμιρ, μαυρόδερμη και ξανθο-
μάλλα, ένα από τα χρυσά άνθη του Βασιλείου, «δεν έχει χτυπηθεί η
καρδιά του.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Θα είχε πολύ πιο σοβαρά συμπτώματα—»

«Μα δεν ξυπνά!»

«Θόλλενβουρ. Θεραπεύτρια είμαι, μα τον Νούρκας. *Ξέρω*.»

Εκείνος αναστέναξε. «Τον χρειαζόμαστε. Τον χρειαζόμαστε *όρθιο*.»

Κάποιοι άλλοι αντάρτες είχαν βάλει σε λειτουργία τους εξοπλισμούς του ραδιοφωνικού σταθμού, και μια γυναίκα μιλούσε στο μικρόφωνο, καλώντας τους πάντες να πολεμήσουν εναντίον της Σφετερίστριας και του Δούκα που ήταν λακές της και την υπηρετούσε τυφλά και είχε καταστρέψει την πόλη τους – την είχε υποδουλώσει, εδώ και χρόνια, και είχε σκοτώσει και εξαθλιώσει τόσο κόσμο κατά τον Διχασμό...

Ένας άντρας, περνώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους, πλησίασε τον Θόλλενβουρ, την Εράνκαμιν, και τον ξαπλωμένο Πρίγκιπα. Ήταν γαλανόδερμος και επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι του υπήρχαν περίπλοκες δερματοστιξίες.

«Το Πεπρωμένο, ως συνήθως, σωστά με οδήγησε, ξαδέλφη...» είπε.

Η Εράνκαμιν στράφηκε να τον κοιτάξει. «Άσραδλιν!»

Εκείνος χαμογέλασε και την αγκάλιασε με το ένα χέρι.

Τα δύο φτερωτά ερπετά, που ήταν επάνω στο στέρνο και στην κοιλιά του ξαπλωμένου Πρίγκιπα (αρνούμενα να τον αφήσουν μόνο έστω και για λίγο), έστρεψαν τα κεφάλια τους για να κοιτάξουν τον νεόφερτο με καχυποψία ίσως.

«Αυτός είναι, λοιπόν...» είπε ο Άσραδλιν. «Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Ο δικαιοματικός Βασιλιάς της Χάρνωθ!» τόνισε ο Θόλλενβουρ.

«Ο Αδελφός Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ μού μίλησε γι' αυτόν, πριν από μέρες. Αναρωτιέμαι τώρα πού να βρίσκεται. Αναρωτιέμαι γιατί δεν είναι εδώ.» Κοίταζε τον τραυματία. «Είναι χτυπημένος σοβαρά;»

«Όχι,» είπε η Εράνκαμιν. «Στον ώμο μόνο. Και έβγαλα τη σφαίρα.»

«Αλλά δεν ξυπνά,» πρόσθεσε ο Θόλλενβουρ, μην κρύβοντας πάλι την ανησυχία του. «Και τον χρειαζόμαστε. Καλύτερα εκείνος να μιλούσε.» Έδειξε τη γυναίκα που χρησιμοποιούσε το μικρόφωνο, εκπέμποντας τη φωνή της στη συχνότητα του ραδιοφωνικού σταθμού. «Ο κόσμος θα τον ακούσει. Το ξέρω πως θα τον ακούσει.»

«Εγώ είχα μάθει κάτι για έναν Πρίγκιπα των Κλεφτών, που πολλοί παρομοίαζαν με τον Ιουράσκει, και είχα την αίσθηση – την *πεποιθήση* σχεδόν – ότι είχαν δίκιο.» Ακόμα κοίταζε τον Πρίγκιπα ο Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου.

«Η αλήθεια είναι ότι ο Κάλνεντουρ κάνει κάποια πράγματα που... αν δεν έχει την εύνοια των θεών, δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να είναι,» αποκρίθηκε ο Θόλλενβουρ. «Αλλά τώρα *πρέπει να ξυπνήσει.*»

Ο Άσραδλιν έψαξε μέσα στον σάκο που ήταν κρεμασμένος λοξά πλάι του. «Άς δούμε αν αυτό μπορεί να βοηθήσει,» είπε βγάζοντας ένα φιαλίδιο που περιείχε κάποιου είδους σκόνη.

«Τι είναι;» ρώτησε η Εράνκαμιν.

«Τρίμματα αποξηραμένου ανθού *σίλεντομ*.»

«Δεν χρησιμοποιείται σε θεραπευτικά σκευάσματα.»

«Ναι, αλλά η οσμή του είναι πολύ δυνατή, και ενοχλητική.» Ξεσκέπασε το βαζάκι και έβαλε το στόμιό του μπροστά στη μύτη του ξαπλωμένου Πρίγκιπα.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του σαν να προσπαθούσε να αποφύγει τη μυρωδιά. Τα δύο φτερωτά ερπετά σύριξαν αγριεμένα· το ένα φτεροκόπησε, φεύγοντας πάνω από τον Πρίγκιπα, μοιάζοντας έτοιμο να επιτεθεί στον Αρχικαλεστή. Ο Άσραδλιν επέμεινε να κρατά το φιαλίδιο κοντά στα ρουθούνια του Κάλνεντουρ—

—και ο Κάλνεντουρ τινάχτηκε. Τόσο ξαφνικά που παραλίγο να πετάξει το φιαλίδιο από το χέρι του Αρχικαλεστή· τρίμματα αποξηραμένου ανθού *σίλεντομ* σκορπίστηκαν τριγύρω.

«Βασιλιά μου!» αναφώνησε ο Θόλλενβουρ.

Και μερικοί Αγωνιστές του Βασιλείου που στέκονταν εκεί κοντά αμέσως πλησίασαν — αγόρια που κανένα τους δεν φαινόταν για πάνω από δεκάξι χρονών.

Ο Άσραδλιν χαμογέλασε κοιτάζοντας τον ανασηκωμένο τραυματία. «Επιτέλους σε γνωρίζω και ξύπνιο, Πρίγκιπα! Ο Αδελφός Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ μού έχει πει πολλά για σένα.»

Ο Κάλνεντουρ βλεφάρισε, έβηξε δυνατά. Σκούπισε τη μύτη του με την ανάστροφη του χεριού του. «Τι...;» έκρωξε, καθώς ο Δεξής και η Αριστερή, φτεροκοπώντας, έρχονταν να γαντζωθούν στους ώμους του.

«Συγγνώμη γι' αυτό,» είπε ο Άσραδλιν, «αλλά δεν μπορούσαμε να σε ξυπνήσουμε αλλιώς.»

«Είχε μήπως χτυπήσει και το κεφάλι του;» ρώτησε ο Θόλλενβουρ.

«Το έλεγξα,» είπε η Εράνκαμιν. «Δεν έχει κανένα χτύπημα στο κεφάλι. Δεν ξέρω· ήταν σαν κάτι να τον κρατούσε *εσκεμμένα* σε ύπνο.»

«Έχεις δίκιο,» της είπε ο Κάλνεντουρ, ξαφνιαζοντάς την· «δεν ήταν τυχαίο. Κι εσύ» — στράφηκε στον Άσραδλιν — «ίσως να μου έσωσες τη ζωή, όποιος κι αν είσαι. Είπες ότι γνωρίζεις τον Νέλδουρ; Ότι είναι αδελφός σου;»

«Όχι βιολογικός αδελφός, Πρίγκιπά μου. Αλλά είναι κι αυτός Αρχικαλεστής του Πεπρωμένου – άρα, Αδελφός. Σε χαιρετίζω. Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ. Η Εράνκαμιν είναι ξαδέλφη μου. Βιολογική.»

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε ανάμεσα και πίσω από τον Άσραδλιν, την Εράνκαμιν, και τον Θόλλενβουρ· κοίταξε τους Αγωνιστές του Βασιλείου, και σκέφτηκε: *Ναι, είναι ακόμα μαζί μου...*

«Μεγαλειότατε...» είπε ένας απ'αυτούς.

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε απ'το τραπέζι όπου τον είχαν ξαπλώσει, νιώθοντας τον τραυματισμένο ώμο του να πονά.

«Πρίγκιπά μου,» τον ρώτησε η Εράνκαμιν, «τι εννοείς ότι έχω δικιο, ότι κάτι σε κρατούσε σε ύπνο;»

«Δεν έχει σημασία πια,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έστρεψε το βλέμμα του στον εξοπλισμό του ραδιοφωνικού σταθμού και στη γυναίκα που μιλούσε στο μικρόφωνο. Δεν άκουγε τη φωνή της· άκουγε μια άλλη φωνή, μεταλλική, παράξενη. Τη φωνή της Φορβόκμε – να τον καλεί.

Προτού όμως κάνει οτιδήποτε, ρώτησε τον Θόλλενβουρ: «Πού είναι το σπαθί μου; Όταν έπεσα—»

«Εδώ το έχω, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε αμέσως εκείνος, και τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας από την πίσω μεριά της ζώνης του. «Φαίνεται ιδιαίτερη λεπίδα, αν και δεν ξέρω τι είν' αυτά τα χαράγματα επάνω της.»

Ήταν στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας, από την Υπερυδάτια. Ευλογίες των ιερέων της Φαρμακερής Κυράς. Κάποιος Μοργκιανός, φυσικά, ήταν *εξωφρενικά* σπάνιο να το γνωρίζει.

«Σ'ευχαριστώ, Θόλλενβουρ.» Ο Κάλνεντουρ πήρε το ξίφος και το θηκάρωσε στη μέση του.

«Είμαι υπηρέτης σου, Βασιληά μου. Έχω και το πιστόλι που σου έπεσε.» Του το έδωσε κι αυτό. «Τα κράτησα και τα δύο.»

Ο Κάλνεντουρ πήρε και το πιστόλι. «Σ'ευχαριστώ ξανά. Γι'αυτά και που σώσατε τη ζωή μου.»

Ο Θόλλενβουρ τού έκανε τη βασιλική υπόκλιση.

Ο Κάλνεντουρ – που δεν του άρεσε όταν οι άλλοι έκαναν τέτοια πράγματα μπροστά του, αλλά (*δυστυχώς*, σκεφτόταν, *δυστυχώς*) είχε αρχίσει να τα συνηθίζει – στράφηκε πάλι στον ραδιοφωνικό εξοπλισμό. Τον πλησίασε και ζήτησε το μικρόφωνο από την αντάρτισσα εκεί.

Εκείνη τού το έδωσε, και ο Κάλνεντουρ μπορούσε να δει γύρω από το μικρόφωνο να στροβιλίζεται η παρουσία της Φορβόκμε, σαν

μεγάλο φτερωτό έντομο από κυματισμούς και δονήσεις. Δεν ήταν πολύ ισχυρή θεότητα – σίγουρα όχι όπως ο Χάρλαεθ Βοκ, και εδώ, ετούτες τις ημέρες, ούτε καν όπως ο Ιουράσκε – όμως δεν ήταν και αμελητέα. Θα έπρεπε να είναι προσεχτικός μαζί της, όπως με όλους τους θεούς της Μοργκιάνης.

Την κάλεσε μέσα του, τραβώντας την στην ψυχή του από εκείνο το άνοιγμα. Άκουσε/αισθάνθηκε ένα ζουζούνισμα να τον γεμίζει, και τριγμούς, σαν όλο του το σώμα, όλη του η ύπαρξη, να είχε πλημμυρίσει από τηλεπικοινωνιακά παράσιτα. Μετά, αυτό ελαττώθηκε, και ο Κάλνεντουρ συνειδητοποίησε ότι μπορούσε να αντιληφτεί κάθε τηλεπικοινωνιακή συχνότητα, περίπου σαν χορδές στον αέρα. Και έβλεπε/αντιλαμβανόταν, επίσης, τα σήματα που έτρεχαν επάνω τους σαν μυριάδες έντομα, ή σαν χάντρες που έκαναν πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πολύ, πολύ γρήγορα.

Ο Κάλνεντουρ κατάλαβε πράγματα για τις τηλεπικοινωνίες που ήταν βέβαιος ότι ούτε οι Τεχνομαθείς μάγοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν με τα ξόρκια και τις μαγανείες τους. Και ήταν επίσης σίγουρος πως όλ' αυτά θα τα ξεχνούσε όταν έδιωχνε την/τον Φορβόκμε από μέσα του.

Αλλά γιατί να την/τον έδιωχνε; *Γιατί*, όταν μπορούσε να ζει διαρκώς σ' αυτό το υπέροχο σύμπαν της τηλεπικοινωνίας; Θα ήταν ο Πρίγκιπας των Επικοινωνιών!

Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου και ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας επανέφεραν το μυαλό του σ' εκείνο που ήθελε πραγματικά να κάνει: να μιλήσει στον κόσμο της Βορσίραθ. Απομάκρυνε τις σκέψεις του δαίμονα των τηλεπικοινωνιών και των μαντατοφόρων και, κρατώντας το μικρόφωνο μπροστά του, στέλνοντας τη φωνή του σε κάθε υπαρκτή συχνότητα – *σε κάθε υπαρκτή συχνότητα* – κλέβοντας τις συχνότητες από τους άλλους ραδιοφωνικούς σταθμούς – κλέβοντας μέχρι και τη συχνότητα του *Αέρα της Βορσίραθ*, του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της πόλης – στέλνοντας τη φωνή του ακόμα και μέσα από κάθε ανοιχτό τηλεπικοινωνιακό πομπό – είπε:

«Σας μιλά ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Αντίθετα με τα ψέματα που σας λέει η Σφετερίστρια Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, οι Κάρνελεκ *δεν έχουν ξεκληριστεί*. Και οι μέρες της είναι μετρημένες. Το Βασίλειο ξεσηκώνεται εναντίον της. Αλλά, πολίτες της Βορσίραθ, θέλω να ζητήσω από εσάς να πάψετε τις επιθέσεις κατά των μαχητών της Σφετερίστριας, των φρουρών του Δούκα, και των άλλων που τους

υπηρετούν. Επαναλαμβάνω: Πολίτες της Βορσίραθ, είμαι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, και σας ζητώ να σταματήσετε τις επιθέσεις σας εναντίον των υποτακτικών της Σφετερίστριας. Δεν χρειάζεται άλλο αίμα αθώων να χυθεί στους δρόμους της πόλης σας. Υπάρχει αντίσταση οργανωμένη και μέσα και έξω από τα τείχη· σύντομα η Βορσίραθ θα έχει ελευθερωθεί. Σας παρακαλώ – ακούστε με! Η συμβολή σας ως τώρα ήταν καθοριστική – το Βασίλειο σάς χρωστά πολλά· ο Χάρλαεθ Βοκ είναι στο πλευρό σας: είστε παιδιά του! – αλλά δεν πρέπει άλλο αίμα αμάχων και αθώων να χυθεί!

»Θα νικήσουμε. Η πόλη θα ελευθερωθεί. Οι μέρες της Σφετερίστριας είναι μετρημένες! Οι μέρες του Δούκα ωλ Σέντριβεμ έχουν ήδη τελειώσει!»

Και απενεργοποίησε το μικρόφωνο.

«Βασιληά μου!» αναφώνησε ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ. «Τι...; Γιατί, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε προς στιγμή· εστίασε το μυαλό του στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου και στον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας, και έσπρωξε τον Φορβόκμε έξω απ'την ψυχή του, προτού αυτός τον δελεάσει να μείνει προσηλωμένος στις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες που απλώνονταν παντού.

Η Κυρά των Μακρινών Ψιθύρων τινάχτηκε πέρα, προσβεβλημένη, και οι τηλεπικοινωνιακές συχνότητες εξαφανίστηκαν γύρω από τον Κάλνεντουρ.

Ο οποίος είπε στον Θόλλενβουρ και τους άλλους αντάρτες που τον κοίταζαν ξαφνιασμένοι: «Είμαστε αρκετοί πλέον. Δεν χρειάζεται άλλο αίμα αθώων να χυθεί.»

«Μα, μπορείς να τους εξοπλίσεις, Βασιληά μου!» διαμαρτυρήθηκε ο Θόλλενβουρ.

«Αυτό ήταν απαραίτητο στην αρχή. Τώρα *είμαστε αρκετοί*,» επανέλαβε ο Κάλνεντουρ. «Και η αιματοχυσία αθώων πρέπει να τελειώσει – πάση θυσία – αλλιώς η Βορσίραθ θα καταστραφεί μέχρι να εισβάλει ο στρατός της Κόμισσας.»

«Αν όμως δεν τον βοηθήσουμε να εισβάλει...» είπε η αντάρτισσα που πριν κρατούσε το μικρόφωνο – μια γυναίκα που ονομαζόταν Αζουρίτα, μαυρόδερμη και πρασινομάλλα, με τα μαλλιά της φτιαγμένα φλόγες της οργής.

«Θα τον βοηθήσουμε,» υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ. «Ελάτε τώρα· πρέπει να φύγουμε απ'τον ραδιοφωνικό σταθμό προτού έρθουν εδώ περισσότεροι μαχητές της Σφετερίστριας.»

Και έφυγαν, ρίχνοντας πίσω τους μια χειροβομβίδα και καταστρέφοντας όλους τους εξοπλισμούς, επειδή ήταν πολύ μεγάλοι και δεν μπορούσαν να τους κουβαλήσουν μαζί τους.

Όλη η Βορσίραθ άκουσε το μήνυμα του Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ που είχε επιστρέψει. Ακόμα και οι τηλεοπτικοί δέκτες έπαψαν εκείνη τη στιγμή να δείχνουν οτιδήποτε άλλο – οι οθόνες γέμισαν παράσιτα – και η φωνή του αντήχησε. Το μήνυμά του έφτασε μέχρι και έξω από τη Βορσίραθ, πέρα από τα τείχη της, αλλά όχι πέρα από την εμβέλεια του ραδιοφωνικού σταθμού που χρησιμοποίησε ο Πρίγκιπας: έτσι, στα στρατόπεδα της Κόμισσας των Σκιών και του Θανατογέννητου δεν τον άκουσαν, καθώς βρίσκονταν ένα χιλιόμετρο απόσταση από την πόλη για να είναι ασφαλείς από τα εχθρικά όπλα στις επάλξεις της. Τον άκουσαν, όμως, κάποιοι από τους μαχητές που είχαν πλησιάσει τη Βορσίραθ με τα μεγάλα όπλα του φουστάτου για να μπορούν να χτυπήσουν τα τείχη της. Τον άκουσαν μέσα από τους ανοιχτούς τηλεπικοινωνιακούς πομπούς τους, όχι και πολύ καθαρά, αλλά κατάλαβαν τα λόγια του. Και σύντομα η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος έμαθαν τι είχε πει ο Πρίγκιπας, και κάποιες από τις ανησυχίες τους καταλάγιασαν που ήταν ζωντανός και όχι αιχμάλωτος.

Εκτός από εκεί, όμως, το μήνυμα του Πρίγκιπα έφτασε και στους Αγγέλους του Επερχόμενου, φυσικά: στους Δεκατρείς του Άφευκτου. Συγκεντρώθηκαν όλοι στο σαλόνι του διαμερίσματος εκείνης της πολυκατοικίας στις Πρώτες Κατοικίες, και ο Νάλεντιν είπε στους υπόλοιπους:

«Εξακολουθείτε να πιστεύετε ότι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ βοηθά στην εκπλήρωση του μεγάλου σχεδίου του Ιερού Σκότους;»

Ακόμα και η τυφλή Αρχιέρεια ήταν τώρα προβληματισμένη.

Ο Ύρελκουρ, ο παλιός φίλος του Νάλεντιν, είπε: «Αν δεν είναι σύμμαχός μας, είναι εχθρός μας. Και πρέπει να αφανιστεί.»

Οι περισσότεροι από τους Δεκατρείς συμφώνησαν αμέσως μαζί του.

Στο Παλάτι της Βορσίραθ, ο Δούκας και η Βασίλισσα απαιτούσαν να μάθουν πώς είχε καταφέρει ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ να κλέψει όλες τις συχνότητες στην πόλη· αλλά κανείς δεν μπορούσε να τους δώσει απάντηση, ούτε μηχανικός ούτε Τεχνομαθής μάγος. Φαινόταν εξωφρενικό στους πάντες· κανονικά, έλεγαν, δεν θα έπρεπε να μπορεί να συμβεί.

«Σας το είπα,» τόνισε ο Σάρθαλιν'χοκ, καθώς ήταν πάλι συγκεντρωμένοι στο γραφείο του Δούκα – εκείνος, η Ζώθμαλιρ, η Σμαράγδα, ο Σέλιρ, και η Ολρέκα. «Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ ήρθε από άλλες διαστάσεις φέρνοντας μαζί του δυνάμεις μυστηριώδεις για εμάς.»

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε, οργισμένη, στη θεία της. «*Βρείτε τον,*» πρόσταξε. «Γυρίστε τη σκοτοφαγώμενη πόλη ανάποδα αν χρειαστεί· αλλά *βρείτε τον*. Και συλλάβετέ τον. Δεν τον θέλω νεκρό. Όχι αμέσως.»

Κεφάλαιο 17

Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης

Λουκία και οι άλλοι στην αποθήκη υφαντών άκουσαν το μήνυμα του Πρίγκιπα, και ο Νέλδουρ χαμογέλασε σαν δαίμονας του Ιουράσκει. «Σας το έλεγα ότι όλα βαδίζουν στον δρόμο του Πεπρωμένου.»

«Τουλάχιστον,» είπε η Λουκία, ανακουφισμένη, «τώρα ξέρουμε ότι είναι ζωντανός.»

Η Σιράλια'χοκ ρώτησε: «Πώς, όμως, το έκανε αυτό, μα τη Φορβόκμε; Πώς έκλεψε όλες τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες;» Είχαν ακούσει τα λόγια του και από το ραδιόφωνό τους και από τον τηλεοπτικό δέκτη τους που η οθόνη του είχε γεμίσει παράσιτα ξαφνικά, παύοντας να δείχνει την εκπομπή του *Αέρα της Βορσίραθ* (μια προπαγανδιστική νουθεσία από μια ιέρεια του Χάρλαεθ Βοκ περί πίστης στο Ιερό Δέος και στη Μητέρα του Βασιλείου).

Κανείς δεν μπορούσε να δώσει απάντηση στη Σιράλια, φυσικά.

Ο Ραμάλθιν στράφηκε στον Νέλδουρ. «Ο Ιουράσκει;»

Ο Αρχικαλεστής κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι.»

«Αλλά;» Ο Ραμάλθιν ήταν σίγουρος πως υπήρχε κι ένα αλλά κάπου στο μυαλό του Νέλδουρ.

«Ίσως να ήταν μια άλλη θεότητα.»

«Η Φορβόκμε...» είπε η Λοτρίνθα.

Ο Νέλδουρ κατένευσε. «Αυτό υποπτεύομαι κι εγώ, *νιρλίσα*.»

Το μεσημέρι πλησίαζε πλέον και, ύστερα από κάποια ώρα, ενώ πλησίαζε ακόμα περισσότερο, ένας χτύπος ακούστηκε από την εξώπορτά τους, την πίσω πόρτα της αποθήκης υφαντών.

Αμέσως, έπιασαν όπλα.

«Εγώ είμαι,» ήχησε η φωνή του Κάλνεντουρ.

Η Λουκία έτρεξε στην πόρτα και τράβηξε την αμπάρα, την άνοιξε. Χαμογέλασε αντικρίζοντάς τον. «Γεώργιε!» Στους ώμους του ήταν γαντζωμένοι ο Δεξής κι η Αριστερή, ως συνήθως, και το πρόσωπό του δεν ήταν μάσκα με γυαλιστερά πέτρινα μάτια.

Η Λουκία τον αγκάλιασε καθώς εκείνος περνούσε το κατώφλι, κι ένας άντρας τον ακολούθησε μαζί μ' άλλους οκτώ.

«Αδελφέ Νέλδουρ,» είπε, «σε χαιρετίζω ξανά.»

«Αδελφέ Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ...» είπε ο Νέλδουρ, μειδιώντας και τον πλησίασε και ένωσαν τους αντίχειρές τους σαν να ήταν γάντζοι. Μια χειραψία που παραξένεψε όσους δεν είχαν ξαναδεί τους δύο Αρχικαλεστές να χαιρετιούνται.

«Το Πεπρωμένο με οδήγησε κοντά στον Πρίγκιπα όταν εκείνος με χρειαζόταν,» είπε ο Άσραδλιν.

«Το Πεπρωμένο πάντοτε σωστά μάς οδηγεί.»

«Τι συνέβη, Κάλνεντουρ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Γιατί εξαφανίστηκες, μα τους θεούς; Και πώς μίλησες μέσα από κάθε συχνότητα; Τι γίνεται στην πόλη; Ακούμε αυτά που λένε οι δημοσιογράφοι αλλά σίγουρα εσύ τα ξέρεις καλύτερα και δεν θα μας πεις ψέματα.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Όλο ερωτήσεις είσαι, Ραμάλθιν, και ο χρόνος μας δεν είναι πολύς.»

«Γιατί; Τι...;»

«Πρέπει ν'ανοίξουμε τις πύλες της Βορσίραθ και να τις κρατήσουμε ανοιχτές αρκετά ώστε να εισβάλει ο στρατός της Κόμισσας.»

«Εμείς; Μόνοι μας;»

«Όχι μόνοι· θα έχουμε βοήθεια, φυσικά. Έχουν συγκεντρωθεί πολλοί πρόθυμοι να πολεμήσουν. Η εσωτερική αντίσταση, την ύπαρξη της οποίας υπονοούσαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, έχει δημιουργηθεί.»

«Και μάλλον,» είπε ο Νέλδουρ, «αυτοί δεν θα είναι και τόσο χαρούμενοι τώρα. Ειδικά ύστερα απ'όσα είπες μέσω των ραδιοφώνων.»

«Ακούστηκες από όλους τους σταθμούς, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Λοτρίνθα.

«Και από πολλούς τηλεπικοινωνιακούς πομπούς, επίσης, που ήταν ανοιχτοί εκείνη την ώρα.» Το ήξερε, ήξερε ακριβώς τι είχε κάνει· αλλά δεν μπορούσε πια να πει πώς το είχε κάνει.

«Πώς το έκανες, Πρίγκιπά μου;» τον ρώτησε η Σιράλια εκείνο που αδυνατούσε ν'απαντήσει.

«Με τη βοήθεια της Φορβόκμε,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Το είχαμε υποψιαστεί,» ένευσε ο Νέλδουρ.

«Αλλά όχι μόνο,» πρόσθεσε ο Κάλνεντουρ. «Είχαμε καταλάβει έναν από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς – το *Σήμα των Αγοραίων*. Έφερα με το μέρος μας και μερικούς από τους Αγωνιστές του Βασιλείου που συναντήσαμε εκεί κοντά. Θα πολεμήσουν κι αυτοί μαζί μας τώρα.»

«Και είσαι σίγουρος ότι θα καταφέρουμε ν'ανοίξουμε τις πύλες;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Και τις τρεις; Δε θάναι εύκολο, Κάλνεντουρ. Αναμφίβολα, τις φυλάνε πολύ καλά.»

«Ούτε εγώ αμφιβάλλω γι'αυτό.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο, λοιπόν;»

«Τίποτα το πολύ συγκεκριμένο. Αλλά θα χωριστούμε και θα τους επιτεθούμε.»

«Δε θα πετύχει. Ακόμα και μ'εσένα που έχεις την εύνοια των θεών μαζί σου όποτε τη ζητάς. Δε μπορείς να είσαι συγχρόνως σε τρία μέρη, Κάλνεντουρ.»

«Ίσως και να μπορώ.»

«Τι στα κόλπα του Ιουράσκε εννοείς;»

«Ακριβώς αυτό που λέω—»

«Δεν είναι δυνατόν να σοβαρολογείς...»

«Μπορεί να γίνει. Μπορώ, τουλάχιστον, να σας *οδηγήσω* όλους ώς τις πύλες με ασφάλεια.»

«Και μετά; Πώς θα βεβαιωθείς ότι όντως θα τα καταφέρουμε να τις ανοίξουμε;»

«Πρέπει να προσπαθήσουμε, Ραμάλθιν. Γιατί, όσο κυλά ο χρόνος, εδώ μέσα θα χύνεται ολοένα και περισσότερο αίμα, και το Σκοτάδι θα γίνεται ολοένα και πιο ισχυρό. Η πόλη θα έχει διαλυθεί όταν τελικά καταφέρει να εισβάλει η Κόμισσα.»

«Μα, μόλις ζήτησες από τους πολίτες της Βορσίραθ να πάψουν τις βιαιοπραγίες, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Φοβάσαι ότι δεν θα σε ακούσουν;»

Ο Κάλνεντουρ τούς εξήγησε για τις πολιτοφυλακές που είχαν δημιουργηθεί – τους ξεσηκωμένους πολίτες εναντίον των άλλων ξεσηκωμένων πολιτών. «Αυτούς δεν νομίζω ότι τους επηρέασα. Κι επίσης, μην ξεχνάτε τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Δε θα το αφήσουν έτσι, είμαι σίγουρος. Θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν εντάσεις ξανά. Όσο το καθεστώς του Δούκα ωλ Σέντριβεμ εξακολουθεί να υφίσταται στη Βορσίραθ και η πόλη να είναι υπό πολιορκία, συγκρούσεις θα συμβαίνουν, και αίμα θα χύνεται. Γι'αυτό πρέπει να βάλουμε εδώ μέσα τον στρατό της Κόμισσας—»

«Κι έτσι δεν θα χυθεί αίμα; Μην ξεχνάς ότι η Κόμισσα έχει μαζί της και τους ληστές του Θανατογέννητου. Αυτοί έρχονται, αναμφίβολα, για να λεηλατήσουν.»

«Θα δοθεί, όμως, ένα τέλος, Ραμάλθιν, πολύ πιο σύντομα. Η πολιορκία δεν πρέπει να τραβήξει.»

Ο Ραμάλθιν κούνησε το κεφάλι, μορφάζοντας, δύσπιστος. «Φοβάμαι ότι κάτι θα πάει στραβά αν προσπαθήσουμε ν'ανοίξουμε και τις τρεις πύλες, φίλε μου. Τουλάχιστον, ας προσπαθήσουμε ν'ανοίξουμε μόνο τη μία.»

«Μόνο τη μία;» παρενέβη η θεία του, η Βαλνάμνιρ, που ήταν μικρότερη από εκείνον. «Τότε δεν θα καταφέρουμε τίποτα. Θα μαζευτούν εκεί όλοι οι μαχητές της Σφετερίστριας για να εμποδίσουν τους εισβολείς. Θα γίνει μακελειό, και ίσως η Κόμισσα κι ο Θανατογέννητος να μην κατορθώσουν να μπου.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ, νιρλίσα.»

«Δεν ξέρω...» είπε ο Ραμάλθιν. «Εγώ, πάντως, εξακολουθώ να το φοβάμαι αυτό που προτείνετε.»

Ο Δεξής σύριξε από τον ώμο του Κάλνεντουρ. Ο Κάλνεντουρ, κοιτάζοντας τριγύρω, ρώτησε: «Ποιοι συμφωνούν, ποιοι διαφωνούν; Θέλω ν'ακούσω όλων τις απόψεις.»

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ είπε: «Ακολουθούμε το Πεπρωμένο όπου κι αν μας οδηγήσει. Και δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία, Πρίγκιπα, ότι τώρα είσαι το Πεπρωμένο.»

Κανένας απ'τους ακόλουθους του δεν διαφώνησε, και κάποιοι ανάμεσά τους, μάλιστα, κατένευσαν ή μουρμούρισαν συγκαταθετικά.

Ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ είπε: «Μου έσωσες τη ζωή, Πρίγκιπά μου, και με οδήγησες σ'έναν καινούργιο δρόμο. Θα σε ακολουθούσα οπουδήποτε.»

Ο Κάλνεντουρ ακόμα θυμόταν, όμως, ότι δεν είχε καταφέρει να σώσει και τη ζωή της γυναίκας του Θέλεντιρ, της Νάλντιρ – και λυπόταν γι'αυτό, αν και, ήταν βέβαιος, όχι όσο ο ίδιος ο Θέλεντιρ. Στράφηκε τώρα και του απάντησε: «Εκτιμώ τη βοήθειά σου, Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ. Να το ξέρεις αυτό. Καμία υποχρέωση δεν έχεις σ'εμένα.»

Ο Θέλεντιρ τού έκανε τη βασιλική υπόκλιση.

Η Σιράλια'χοκ είπε: «Αν και έχω κι εγώ κάποιες επιφυλάξεις, όπως ο Ραμάλθιν, Πρίγκιπά μου, πιστεύω πως ουσιαστικά έχεις δίκιο: πρέπει να κάνουμε κάτι για να λήξει γρήγορα τούτη η πολιορκία.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, «αλλά με προσοχή. Με μεγάλη προσοχή. Πόσες δυνάμεις ακριβώς έχουμε στη διάθεσή μας; Πόσοι είναι οι αντάρτες σου, Πρίγκιπά μου;»

«Χίλιοι άνθρωποι περίπου, οπλισμένοι κανονικά και αποφασισμένοι να πολεμήσουν.»

«Και νομίζεις ότι θα είναι αρκετοί για να κρατήσουμε ανοιχτές και τις τρεις πύλες;» Δυσπιστία στην όψη του.

«Για λίγο – μέχρι να είναι κοντά οι μαχητές της Κόμισσας και του Θανατογέννητου – ναι, το πιστεύω.»

«Ας το επιχειρήσουμε, τότε. Δε μπορώ να φανταστώ κανέναν καλύτερο τρόπο για ν'αυτοκτονήσουμε.» Και μειδίασε, δείχνοντας ότι αστειευόταν. Χαρνώθιο χιούμορ, αν και όχι τόσο λεπτό όσο συνήθως.

Η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ είπε: «Το ξέρεις ότι εγώ θα είμαι πλάι σου όπου κι αν πας, Πρίγκιπά μου.»

«Ποια είναι η γνώμη σου, όμως, για το σχέδιο, Ζέρκιλιθ;»

«Ριποκίνδυνο, αλλά πιστεύω ότι *μπορεί* να γίνει. Για λίγο, όπως είπες. Αρκετά ώστε να πλησιάσει γρήγορα ο στρατός της Κόμισσας και να εισβάλει. Και καλό θα ήταν να τους έχουμε ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά προτού χτυπήσουμε τις πύλες, για να είναι έτοιμοι. Αλλά όχι πολύ πιο πριν – τη στιγμή ακριβώς προτού επιτεθούμε – γιατί μπορεί να πιάσουν την τηλεπικοινωνία οι άνθρωποι της Σφετερίστριας και να είναι κι αυτοί έτοιμοι.»

«Συμφωνούμε απόλυτα, Ζέρκιλιθ,» ένευσε ο Κάλνεντουρ. Και στράφηκε στη Λοτρίνθα.

«Ας το κάνουμε,» είπε εκείνη, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Δεν είμαι στρατιωτικός, Πρίγκιπά μου· δεν ξέρω πολλά από θέματα στρατηγικής.»

«Ξέρεις, όμως, την πόλη σου, *νιρλίσα*.»

«Γι'αυτό κιόλας φοβάμαι όσα τώρα συμβαίνουν στους δρόμους της, και συμφωνώ ότι πρέπει να δοθεί σύντομα ένα τέλος.»

Ο Κάλνεντουρ κοίταξε τη Λουκία. Εκείνη δεν μίλησε, αλλά από το βλέμμα και την όψη της ο Πρίγκιπας μπορούσε να καταλάβει τις σκέψεις της, οι οποίες πρέπει να ήταν κάτι όπως: *Ας τη γκρεμίσουμε επιτέλους αυτή τη γαμημένη πόλη, να φύγουμε αποδώ – και κουρσεύοντάς την συγχρόνως επί τη ευκαιρία!*

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε, και η Λουκία τού επέστρεψε το μειδίαμα.

Ύστερα, εκείνος έστρεψε το βλέμμα του αλλού. «Δεν είναι υποχρεωμένος κανείς που διαφωνεί με το σχέδιο να συμμετάσχει σ'αυτό,» τόνισε, και κοίταξε τον Ραμάλθιν.

«Το ξέρεις ότι θα σας βοηθήσω, θέλετε δε θέλετε,» είπε ο παλιός του φίλος. «Χωρίς εμένα θα καταστραφείτε. Και δεν είναι ότι διαφωνώ

ακριβώς με το σχέδιο, Κάλνεντουρ· απλώς φοβάμαι πως κάτι μπορεί να πάει στραβά.»

«Κι εγώ το φοβάμαι αυτό. Οπότε θα πρέπει να προσέχουμε.»

«Δεν έχεις αλλάξει και πολύ, πάντως, από τότε που σε θυμάμαι, παρότι ταξιδεψες στην Υπερυδάτια, παρότι έχασες τη μνήμη σου...»

«Τι εννοείς;»

«Και τότε έτσι παράτολμος ήσουν.»

Οι εξεγέρσεις ελαττώθηκαν καθώς η ημέρα προχωρούσε δίνοντας τη θέση της στο απόγευμα και στη νύχτα. Σχεδόν έπαψαν τελείως.

«Τον άκουσαν,» παρατήρησε η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, μιλώντας με την αδελφή της, τον Δούκα της Βορσίραθ, τη Σμαράγδα αλ Μακμάρνουν, και τον Σάρθαλιν'χοκ μέσα στο παλάτι, στο Παρατηρητήριο, την αίθουσα που έβλεπε τη Μικρή Θάλασσα από ένα μεγάλο οβάλ παράθυρο σαν πλαίσιο πίνακα. «Άκουσαν αυτό τον *απατεώνα* λες και είναι ο Βασιλιάς τους!»

«Και έκαναν εκείνο που θέλαμε...» είπε ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, σκεπτικά.

Και ξαφνικά έμοιαζε να πλανιέται στον αέρα μια δυσάρεστη σκέψη: *Εκείνο που εμείς αποτύχαμε να τους βάλουμε να κάνουν, ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ το πέτυχε με μερικές κουβέντες. Ο κόσμος τον εμπιστεύεται.*

Τη Ζώθμαλιρ την ενοχλούσε αυτή η σκέψη. Την εξόργιζε.

Η Σμαράγδα είπε: «Για να σταματήσει τις εξεγέρσεις, ο Πρίγκιπας έχει κάποιο άλλο σχέδιο κατά νου.»

«Δεν είναι “Πρίγκιπας”!» σύριξε η Ζώθμαλιρ. «Ένας *παράνομος* είναι.»

«Ό,τι κι αν είναι, σίγουρα έχει κάποιο σχέδιο κατά νου, Ζώθμαλιρ.»

«Και μπορείς να υποθέσεις τι σχέδιο είναι, θεία,» τη ρώτησε προκλητικά η Βασίλισσα, «ή όχι;»

«Δεν μπορώ να κάνω κάποια συγκεκριμένη υπόθεση. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι για το οτιδήποτε.»

«Οι κατάσκοποί σου τι σου λένε;»

«Αν τον είχαν εντοπίσει, θα το είχα μάθει· και θα το είχες μάθει κι εσύ.»

Η νύχτα απλώθηκε στη Βορσίραθ.

Οι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος και οι φρουροί του Δούκα είχαν εντολές να είναι σε πλήρη επιφυλακή επειδή κάτι ύποπτο πιθανώς να συνέβαινε. Και πολλοί από αυτούς συμφωνούσαν απόλυτα με τις εντολές τους· η ησυχία που είχε ξαφνικά, ύστερα από τόσες εξεγέρσεις, επικρατήσει στην πόλη ήταν σχεδόν τρομαχτική. Σαν τη νηνεμία πριν από την καταιγίδα. Αν και μόνο νηνεμία δεν είχε απόψε: ο άνεμος λυσσομανούσε ερχόμενος από τη Μικρή Θάλασσα λες κι όλα τα στοιχεία της Μαρμόκου και του Σολκάρκας να βρίσκονταν σε αναταραχή και διαμάχη.

Ήταν η εικοστή-τρίτη ημέρα του Τέλους του Φωτός, του δεύτερου και τελευταίου μήνα του χειμώνα, ο οποίος ήταν συνδεδεμένος με το Παντοβόρο Σκότος στα μυαλά των ανθρώπων της Μοργκιάνης και είχε, όπως όλοι οι Μοργκιανοί μήνες, τριάντα-έξι ημέρες συνολικά.

Οι Άγγελοι του Επερχόμενου θεωρούσαν σημαντικό και σημαδιακό αυτό τον μήνα. Πίστευαν ότι τώρα, επιτέλους, το Ιερό Σκότος θα καταβρόχθιζε την καταραμένη πόλη της Βορσίραθ. Αλλά εκείνος που περίμεναν, ο Πρίγκιπας του Αίματος, είχε αποδειχτεί εχθρός τους τελικά. Είχε προκαλέσει πρόβλημα. Οι Άγγελοι, όμως, δεν είχαν τελειώσει μαζί του, ούτε με τη Βορσίραθ. Βρίσκονταν κι αυτοί σε επιφυλακή, όπως οι άνθρωποι του καθεστώτος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Είχαν άτομα σε κάθε συνοικία της πόλης. Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ κάτι σχεδίαζε· όλοι οι Δεκατρείς του Άφευκτου, έχοντας τη γνώση και τη σοφία του Σκοταδιού, το διαισθάνονταν. Και σκέφτονταν πως η εφαρμογή του σχεδίου του ίσως να αποτελούσε ευκαιρία γι'αυτούς να τον παγιδέψουν, ή να τον εξοντώσουν. Ο θάνατός του θα ανατροφοδοτούσε το χάος μέσα στην πόλη, θα ξεκινούσε πάλι τον αιματηρό κύκλο. Και ο Πρίγκιπας του Αίματος – που εκείνοι είχαν δημιουργήσει – θα είχε εξυπηρετήσει το Ιερό Σκότος όπως όφειλε.

Καθώς νύχτωσε, τα μεγάλα όπλα της Κόμισσας των Σκιών και του Θανατογέννητου έπαψαν να σφυροκοπούν τα τείχη της Βορσίραθ, και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν μάζεψε όλους τους αρχηγούς του φουσάτου στη σκηνή της για να συζητήσουν, να κρίνουν τι είχαν καταφέρει ως τώρα και πώς μπορούσαν να προχωρήσουν. Εκεί ήταν η Ζαφειρία μαζί με τον Άρκαλθιρ, ο Νάσαλθιρ, ο Βέλερντιν, ο Έρανκουρ ο Γίγαντας των Δασών, η Κέσριμιθ αλ Λόσινταβ, ο Ιερέας Ήντλεμιρ αλ Νασόλντουν, η Ιέρεια Λοντνίκα αλ Θόρεσαβ, ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, η Ακνάριθ'λι, η Υράλνα η Θεοσεβούμενη, ο Ίλνεμουρ ο Αχανής,

και άλλοι. Η σκηνή ήταν γεμάτη κόσμο, κι ένα τραπέζι βρισκόταν ανάμεσά τους, με τον χάρτη της Βορσίραθ απλωμένο επάνω του. Τρεις φωτόλιθοι φώτιζαν τον χώρο, τοποθετημένοι σε μεταλλικούς, λαξευτούς λιθοστάτες.

Η Χάνκαθιρ χρησιμοποιούσε έναν κόκκινο στυλογράφο για να σημειώνει τις ζημιές στα τείχη τις οποίες της ανέφεραν οι υπόλοιποι, καθώς κι αυτές που η ίδια είχε δει με τα κιάλια της. Τα μεγάλα όπλα των εχθρών τους – όσα, τουλάχιστον, μπορούσαν να διακρίνουν στις επάλξεις – ήταν επίσης σημειωμένα.

«Μάλιστα,» είπε η Χάνκαθιρ, τελικά, κλείνοντας τον στυλογράφο. «Αυτά;»

Κανείς δεν είχε να προσθέσει κάτι άλλο.

«Δε φαίνεται, λοιπόν, να υπάρχει πουθενά καμιά πολύ σοβαρή ζημιά – κάτι που θα μπορούσαμε ίσως να χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας.»

«Ακόμα κι αν υπήρχε,» είπε ο Έρανκουρ, «θα ήταν ριψοκίνδυνο να κάνουμε, για παράδειγμα, μόνο μια τρύπα σ'ένα σημείο των τειχών και να προσπαθήσουμε να εισβάλουμε από εκεί. Έχουν πολλούς μαχητές μέσα.»

«Και τώρα δεν είναι καν απασχολημένοι με τις εξεγέρσεις,» πρόσθεσε ο Θανατογέννητος. «Γιατί το έκανε αυτό ο Πρίγκιπας, γαμώ τα δόντια της Θορμάνκου; Δεν έπρεπε να τους ζητήσει να ησυχάσουν· έπρεπε να τους ζητήσει να συνεχίσουν να μάχονται. Να μάχονται *ακόμα περισσότερο* τώρα! Σαν λύκοι που η επιβίωσή τους εξαρτάται απ'αυτό!»

«Φοβάται για τις ζωές τους, Έλκερθιν,» είπε η Χάνκαθιρ. «Είναι αθώοι πολίτες, όπως φαίνεται. Άμαχοι οι περισσότεροι.»

«Ζωές θα χαθούν *ούτως ή άλλως*, νιρλίσα. Το θέμα μας είναι πώς θα πάρουμε την καταραμένη πόλη από τα χέρια του Δούκα.»

«Είσαι σίγουρος ότι οι επαναστάτες υπάκουσαν τον πατέρα μου, Θανατογέννητε;» τον ρώτησε ο Άρκαλβιρ, που κι αυτός διαφωνούσε με τη διαταγή που είχε δώσει ο Πρίγκιπας· το είχε πει στη Ζαφειρία. Και η Ζαφειρία συμφωνούσε μαζί του. Τι ανοησία ήταν αυτή που είχε κάνει ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Πώς θα νικούσαν χωρίς αγώνα; Με τα λόγια;

«Τον υπάκουσαν, μικρέ,» γρύλισε ο Έλκερθιν. «Έχω βάλει ανθρώπους μου να προσεγγίσουν στην πόλη – όσο πιο καλυμμένοι μπορούν, για να μην τους ρίξει κανας άτριχος λύκος απ'τα τείχη – ώστε να είναι

σε θέση να πάνουν τα σήματα από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς της κι από τον *Αέρα της Βορείραθ*. Όλοι οι καθεστωτικοί ψευδοδημοσιογράφοι λένε πως οι εξεγέρσεις έχουν πάψει τελείως σχεδόν· και δε νομίζω ότι αυτή τη φορά οι ρουφιάνοι λένε ψέματα. Ο κόσμος τον ακούει τον Πρίγκιπα. Τον περίμενε. Κάποιοι είχαν φροντίσει γι' αυτό.»

«Ο Κάλνεντουρ ίσως να έχει κάποιο σχέδιο,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Το εύχομαι... αλλιώς έκανε την πιο τεράστια μαλακία που μπορούσε να κάνει.» Τα μάτια του γυάλιζαν σαν αγριμιού, σαν να είχε κατά νου να δαγκώσει κάποιον, οποιονδήποτε, γύρω απ' το τραπέζι.

Ο Έρανκουρ έπιασε τη συζήτηση από εκεί όπου την είχε αφήσει: «Μια τρύπα στα τείχη δεν μπορεί να μας εξυπηρετήσει, Αρχόντισσά μου. Χρειαζόμαστε περισσότερες. Τουλάχιστον τρεις. Μία δυτικά, μία βόρεια, μία νότια.»

«Κι ακόμα περιμένουμε και τα πλοία του Ξανθού Κουρσάρου...» είπε η Υράλνα η Θεοσεβούμενη, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, συλλογισμένη.

Ο Έρανκουρ συνέχισε: «Πρέπει να επιτεθούμε από κάθε μεριά.»

«Ναι,» είπε ο Έλκερθιν, «τρύπες στα τείχη – ή να γκρεμίσουμε τις πύλες.»

«Οι οποίες, όμως, είναι τα πιο καλά προφυλαγμένα σημεία αυτή τη στιγμή.»

«Η Πύλη του Σιδηρόδρομου;» ρώτησε ο Έλκερθιν. «Την έχουν κλειστή ή ανοιχτή τώρα;»

«Κλειστή την έχουν,» επιβεβαίωσε ο Βέλερντιν, που είχε αναλάβει την πολιρκία από τη βόρεια μεριά της πόλης και ήξερε· ο Θανατογένητος ήταν στα νότια, δεν έβλεπε τον σιδηρόδρομο.

«Ίσως μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τις ράγες,» είπε τώρα, «για να τη χτυπήσουμε με—»

Τότε ήταν που ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Χάνκαθιρ αλ Να-σόλντουν κουδούνισε, κι εκείνη τραβώντας τον από τη ζώνη της και κοιτάζοντας τη μικρή του οθόνη είπε, ξαφνιασμένη: «Ο Πρίγκιπας...»

Ο Κάλνεντουρ είχε πάρει μέσα του τον Ιουράσκε ξανά. Ήταν ριψοκίνδυνο, φυσικά, αλλά δεν γινόταν αλλιώς να οδηγήσει τους συντρόφους του στις πύλες της πόλης με βεβαιότητα ότι κανείς δεν θα τους σταματούσε καθοδόν.

Βγήκαν από την αποθήκη στα Υφαντουργεία και, με την καθοδήγηση του Κάλνεντουρ/Ιουράσκε, διέσχισαν τους δρόμους της

Βορσίραθ ώστε να πάρουν μαζί τους αντάρτες που περίμεναν σε διάφορα σημεία. Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν και ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ, ο πυροτεχνουργός που ήταν παλιός γνωστός του Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ και πρόσμενε από καιρό την άφιξη του Πρίγκιπα του Αίματος. Επίσης, συνάντησαν κι άλλους ανθρώπους που ήταν γνωστοί του Νέλδουρ· και συνάντησαν και τη Χορντίλα αλ Σίλλατραβ και τον σύζυγό της, Έμβενουρ, για τους οποίους η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ είχε μόνο ακούσει μέχρι στιγμής, από τον Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ, τότε που ο Νέλδουρ είχε μιλήσει αρχικά μαζί του. Η Λοτρίνθα την ήξερε τη Χορντίλα και χάρηκε τώρα που την ξαναείδε.

«Δεν ήμουν σίγουρη ότι ήσουν ζωντανή, νιρλίσα,» της είπε, αφού είχαν ανταλλάξει τον επίσημο χαιρετισμό ανάμεσα σε γυναίκες της Χάρνωθ.

«Ούτε εγώ ήμουν σίγουρη για σένα – μέχρι που άρχισαν να λένε, πρώτα, ότι σε είχε πιάσει ο Δούκας και, έπειτα, ότι δραπέτευσες.»

Σε κάποια στιγμή χώρισαν. Προς τη βόρεια πύλη κατευθύνθηκαν ο Νέλδουρ και οι ακόλουθοί του, η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ, και κάμποσοι οπλισμένοι αντάρτες. Προς τη δυτική πύλη κατευθύνθηκαν η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, ο Έμβενουρ αλ Σίλλατραβ, ο Άσραδλιν αλ Κέρριμαθ και οι οκτώ Καλεστές του, ο Θόλλενβουρ και οι αντάρτες του, και μερικοί άλλοι οπλισμένοι στασιαστές. Προς τη νότια πύλη κατευθύνθηκαν η Λουκία, η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ, η Σιράλια΄χοκ ωλ Κίριβεμ, ο Νάθλεδιρ αλ Μακμάρνουν, η Χορντίλα αλ Σίλλατραβ, μερικοί οπλισμένοι αντάρτες, και οι Αγωνιστές του Βασιλείου που είχαν ακολουθήσει τον Πρίγκιπα.

Ο Κάλνεντουρ/Ιουράσκε τούς οδηγούσε όλους. Και οι τρεις ομάδες τον έβλεπαν μαζί τους, να προηγείται και να τους περνά πίσω από τις πλάτες των φρουρών του Δούκα και των μαχητών της Βασίλισσας, ή από δρόμους που ήταν αφύλαχτοι από αυτούς.

Αλλά τα δύο φτερωτά ερπετά του Κάλνεντουρ πετούσαν μαζί με την ομάδα που πήγαινε προς τη νότια πύλη.

Ο άνεμος λυσομανούσε μες στη νύχτα, ουρλιάζοντας, καθώς διέσχιζε τους δρόμους της Βορσίραθ, φέρνοντας την αλμύρα της Μικρής Θάλασσας.

Οι τρεις ομάδες, χωρίς να το ξέρουν τα μέλη τους, έφτασαν σχεδόν συγχρόνως στις τρεις πύλες – την Πύλη των Ανέμων, στα βόρεια· την Πύλη της Δύσης, στα δυτικά· τη Διχαλωτή Πύλη, στα νότια – και τότε

ο Κάλνεντουρ/Ιουράσκε εξαφανίστηκε, έλιωσε μες στις σκιές· αλλά όχι για όλους. Έμεινε μαζί με την τρίτη ομάδα, κοντά στη Διχαλωτή Πύλη, και η Λουκία διέκρινε, στο σκοτάδι, ότι τα μάτια του δεν γυάλιζαν πια σαν παράξενες μαύρες πέτρες. Δεν είχε πλέον τον Ιουράσκε εντός του.

«Ήρθε η ώρα,» είπε ο Κάλνεντουρ, κι έβγαλε τον πομπό του. Πάτησε το πλήκτρο που ανέσυρε τον αποθηκευμένο τηλεπικοινωνιακό κώδικα της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν: την κάλεσε.

Άκουσε τον πομπό της να χτυπά και, μετά, τη φωνή της να λέει: «*Πρίγκιπά μου...*» σχεδόν δύσπιστη για το αν ήταν αυτός.

«Εγώ είμαι, *νιρλίσα*. Και άκουσέ με καλά, γιατί αυτό πρέπει να γίνει τώρα. *Τώρα*. Είμαστε έτοιμοι ν'ανοίξουμε τις πύλες της Βοροσίραθ – και τις τρεις: βόρεια, νότια, δυτική. Πρέπει να ορμήσετε *αμέσως* για να εισβάλετε· δε θα υπάρξει άλλη ευκαιρία. Με καταλαβαίνεις;»

«*Σε καταλαβαίνω, Πρίγκιπά μου.*»

«Δε σε ειδοποίησα νωρίτερα γιατί μπορεί η τηλεπικοινωνία να παρακολουθείται–»

«*Το καταλαβαίνω κι αυτό. Ερχόμαστε.*»

«Ωραία.»

Ο Κάλνεντουρ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία. Και έστειλε σήμα – σήμα απλώς – στους πομπούς του Νέλδουρ και της Λοτρίνθα. Ήξεραν αυτοί τι σήμαινε: ότι ήταν ώρα για επίθεση. Και απάντησαν παρομοίως, μ'ένα σήμα μόνο.

«Εντάξει,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, τη Σιράλια, και τον Νάθλεδιν. «Τώρα–»

Θόρυβος από πάνω τους, από τον ουρανό. Ύψωσαν τα βλέμματά τους και είδαν ελικόπτερα να φεύγουν από την πόλη, να κατευθύνονται προς τα νότια – προς το στράτευμα της Κόμισσας. Βασιλικοί πολεμογέρακες. Και σίγουρα πετούσαν κι άλλοι, κατευθυνόμενοι δυτικά και βόρεια.

«Έπιασαν την τηλεπικοινωνία σου και...;» άρχισε η Λουκία.

«Δε νομίζω. Έγινε πολύ γρήγορα,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Πρέπει να ήταν προσχεδιασμένο. Αλλά το δικό μας σχέδιο δεν αλλάζει. Απόψε η Κόμισσα κι ο Θανατογέννητος θα εισβάλουν!»

Κεφάλαιο 18

Οι Παγίδες των Πυλών

συναίνεση ήταν ομόφωνη μέσα στη σκηνή της Κόμισσας των Σκιών καθώς όλοι άκουσαν τα λόγια του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ από τον πομπό της.

«Το τέλος του Δούκα ήρθε!» γρύλισε ο Θανατογέννητος, και το πολεμικό συμβούλιό τους διαλύθηκε καθώς έβγαιναν για να ειδοποιήσουν τους μαχητές τους ότι ήταν ώρα να κινηθούν. Είχαν τραβήξει πομπούς και μιλούσαν σε διάφορους ανθρώπους τους, για να μη χάνεται χρόνος. Ο χρόνος ήταν πολύτιμος, όπως είχαν καταλάβει απ'αυτά που είχε πει ο Πρίγκιπας· μόλις οι πύλες άνοιγαν έπρεπε να ορμήσουν αμέσως για να εισβάλουν.

Η Ζαφειρία αισθανόταν ενθουσιασμένη, κι έβλεπε τα μάτια του Άρκαλβιρ να γυαλίζουν σαν αγριμιού. Πήγαν στη σκηνή τους για να εξοπλιστούν. Τώρα η Ζαφειρία σκόπευε, φυσικά, να φορέσει την οργανική στολή ενδυνάμωσης· τώρα θα—

Τι ήταν αυτό;

Έξω απ'τη σκηνή φωνές είχαν σηκωθεί: *...απ'τον αέρα! ...πολεμογό-ρακες! ...επιτίθενται!*

«Αεροπορική επίθεση!» αναφώνησε η Ζαφειρία.

«Ετοιμάσου!» είπε ο Άρκαλβιρ. «Δε θα μας σταματήσουν – τα αντιαεροπορικά όπλα της μάνας σου θα τους διαλύσουν ξανά!»

Η Ζαφειρία έβγαζε ήδη τις μπότες και τα ρούχα της. «Κρυφάκουσαν την τηλεπικοινωνία μας, οι σκοτοφαγωμένοι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας!»

«Ίσως. Δεν έχει σημασία. Ο πατέρας μου θ'ανοίξει τις πύλες έτσι κι αλλιώς – πρέπει να εισβάλουμε, Ζαφειρία!»

«Εννοείται.» Έχοντας γδυθεί πολύ γρήγορα – τραβώντας τόσο απότομα τα ρούχα της που σκίστηκαν λιγάκι αποδώ κι αποκεί – έπιασε την οργανική στολή ενδυνάμωσης και τη φόρεσε κατάσαρκα όπως χρειαζόταν. Ύστερα έβαλε από πάνω την πανοπλία της, και ο Άρκαλβιρ, έχοντας τελειώσει με τη δική του πανοπλία, τη βοήθησε να τη δέσει.

«Πάμε!» είπε.

Απέξω ακούγονταν εκρήξεις, πυροβολισμοί και κανονιοβολισμοί, φωνές, κραυγές, αλυχτήματα γιγαντόλκων, χρεμετίσματα αλόγων, ποδοβολητά, σαματάς...

Ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία βγήκαν απ'τη σκηνή, βλέποντας το χάος που βασίλευε ολόγυρα – σκιές να τρέχουν αποδώ κι αποκεί, ξαφνικές λάμψεις να φωτίζουν τη νύχτα, καπνοί να την καθιστούν πιο σκοτεινή αλλά γρήγορα να παρασέρνονται απ'τον δυνατό, παγερό άνεμο.

Οι γιγαντόλκοι του Άρκαλβιρ και της Ζαφειρίας δεν είχαν απομακρυνθεί· τους περίμεναν πιστά έξω απ'τη σκηνή, κι εκείνοι τούς σέλωσαν και τους καβάλησαν, καθώς αντιαεροπορικά όπλα έβαλλαν προς τον ουρανό με φονικές οβίδες και ρουκέτες.

Ένα μεγάλο θωρακισμένο όχημα σταμάτησε δίπλα από τη Ζαφειρία και τον Άρκαλβιρ: το όχημα της Κόμισσας των Σκιών, με δύο πυροβόλα κι ένα ρουκετοβόλο στην οροφή το οποίο έριχνε σε κάποιον βασιλικό πολεμογέρακα.

Μια πλευρική πόρτα άνοιξε και η Χάνκαθιρ είπε στην κόρη της: «Ελάτε μέσα! Τώρα!»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άρκαλβιρ· «θα μείνω στον λύκο μου, Αρχόντισσά μου.»

«Κι εγώ!» είπε η Ζαφειρία.

Η Χάνκαθιρ παρατήρησε ότι δεν πρόκειται εύκολα να έβαζε μυαλό σ'αυτούς τους δυο – ο γιος του Πρίγκιπα ήταν σαν οργισμένος γιγαντόλκος· η κόρη της χαμογελούσε μέσα από το κράνος της σαν να την είχε καταλάβει η ίδια η Θορμάνκου – και δεν είχε χρόνο τώρα για να επιμείνει.

«Να προσέχετε, τουλάχιστον,» τους είπε. «Μην αφήνετε τα πράγματα στα χέρια του Ιουράσκει.»

«Σήμερα θα χύσουμε πολύ αίμα άτριχων λύκων, Αρχόντισσά μου!» γρύλισε ο Άρκαλβιρ. «Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ – και την οργή της Θορμάνκου!»

Η Χάνκαθιρ έκλεισε την πόρτα του οχήματος, ανησυχώντας πολύ για τους δυο τους.

«Δεν έπρεπε να τους αφήσεις έξω, μητέρα,» της είπε ο Νάσαλθιρ, που ήταν εκεί μαζί με τη Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ και άλλους μαχητές της Κομητείας.

«Δε θα έρχονταν μέσα, και δεν υπάρχει χρόνος.» Η Χάνκαθιρ πάτησε μερικά πλήκτρα στον πομπό της και κάλεσε τον Λύκαρχο Ίλνεμουρ αλ Θόρεσαβ· του ζήτησε εκείνος και οι λυκοκαβαλάρηδές του να

προσέχουν την κόρη της και τον γιο του Πρίγκιπα, που ήταν κι αυτοί καβάλα σε γιγαντόλυκους.

«*Δε θα τους αφήσουμε απ'τα μάτια μας, Αρχόντισσά μου,*» υποσχέθηκε ο Ίλνεμουνρ.

Η Χάνκαθιρ κάλεσε και τη μάγισσα Δαλνίραθ'λι, και της ζήτησε το ίδιο. Της είπε, επίσης, ότι ο Ίλνεμουνρ και οι δικοί του θα ήταν κοντά.

«*Θα τους προσέχω, Αρχόντισσά μου,*» υποσχέθηκε η Δαλνίραθ—

Το θωρακισμένο όχημα τραντάχτηκε γύρω από τη Χάνκαθιρ, τον Νάσαλθιρ, και την Κορβίκα, ενώ ένας εκκωφαντικός κρότος αντηχούσε, και παραπάτησαν κι οι τρεις τους καθώς στέκονταν όρθιοι.

Κάποια από τις ρουκέτες των βασιλικών πολεμογεράκων τούς είχε χτυπήσει, αλλά ένας από τους μαχητές του οχήματος είπε στην Κόμισσα: «*Ξώφαλτσο ήταν, Αρχόντισσά μου.*»

Και ο οδηγός πρόσθεσε: «*Κινούμαστε κανονικά. Δεν υπάρχει πρόβλημα.*»

«*Επίθεση!*» φώναξε ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, καβάλα στον γιγαντόλυκό του, και οι αντάρτες όρμησαν στην Πύλη της Δύσης. Εκείνος, η Λοτρίνθα, ο Αρχικαλεστής Άσραδλιν και οι δικοί του, και ο Έμβενουρ αλ Σίλλατραβ τούς ακολούθησαν.

Οι μαχητές του Δούκα και της Βασίλισσας που φρουρούσαν την πύλη ξαφνιάστηκαν, μην περιμένοντας τόσο απρόσμενη επίθεση. Οι εχθροί τους ήταν σαν να είχαν εμφανιστεί μέσα απ'τα σκοτάδια της πόλης.

Οπλολόγχες, τουφέκια, πιστόλια άρχισαν να βάλλουν εκατέρωθεν, γεμίζοντας την Οδό των Θεών και τους τριγυρινούς δρόμους, μέσα στις Πρώτες Κατοικίες και στους Κυνηγούς, με κρότους και λάμψεις.

Οι αντάρτες είχαν ξαφνιάσει τους φρουρούς της πύλης, έτσι είχαν — προσωρινά — το πάνω χέρι: και ήξεραν ότι αυτό ήταν που έπρεπε να εκμεταλλευτούν. Δεν είχαν χρόνο για χάσιμο. Αν οι αντίπαλοί τους τους καθυστερούσαν, θα συγκεντρώνονταν εδώ κι άλλοι μαχητές του Δούκα και της Βασίλισσας.

Η Λοτρίνθα και ο Ραμάλθιν, καβάλα στους γιγαντόλυκούς τους, βρέθηκαν μπλεγμένοι μέσα στη μεγάλη συμπλοκή, η πρώτη χρησιμοποιώντας πιστόλι, ο δεύτερος οπλολόγχη. Πυροβολούσαν και κάρφω-ναν τους υπερασπιστές της πύλης προσπαθώντας να φτάσουν στο φυλάκιο όπου ήταν οι μηχανισμοί ελέγχου της. Ο Έμβενουρ αλ Σίλλατραβ, επίσης καβάλα σε γιγαντόλυκο, τους ακολουθούσε (μήπως

χρειάζονταν τη βοήθειά του· γιατί ήταν μηχανικός) και πυροβολούσε κι αυτός με το δικό του πιστόλι, το οποίο ήταν μεγάλο και γεμάτο μηχανισμούς. «Τι στα κόλπα του Ιουράσκε είν' αυτό;» τον είχε ρωτήσει ο Ραμάλθιν, κι εκείνος είχε απαντήσει: «Εγώ το έφτιαξα,» μειδώντας. «Πολλαπλών λειτουργιών. Κάνει πράγματα που δεν είναι και τόσο γνωστά στη Μοργκιάνη, και άλλα που είναι πειραματικά.»

Τώρα, τρεις βασιλικοί λυκοκαβαλάρηδες έρχονταν από το πλάι, υψώνοντας τις οπλολόγχες τους για να πυροβολήσουν τη Λοτρίνθα και τον Ραμάλθιν. Ο Έμβενουρ σήκωσε το πιστόλι του ενώ γύριζε έναν διακόπτη με τον αντίχειρά του, και σηματοδεύοντας τους βασιλικούς τράβηξε τη σκανδάλη. Ένα υπόκωφο σύριγμα ήχησε, και οι γιγαντόλυκοι των λυκοκαβαλάρηδων ξαφνικά αγρίεψαν: ούρλιαζαν και τινάζονταν κάτω από τους καβαλάρηδες τους, σωριάζοντάς τους και δαγκώνοντάς τους, προτού φύγουν εξακολουθώντας να μοιάζουν ξέφρενοι.

Η Λοτρίνθα και ο Ραμάλθιν πυροβόλησαν τους πεσμένους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος πριν αυτοί προλάβουν να σηκωθούν· και μετά ο Ραμάλθιν στράφηκε στον Έμβενουρ. «Εσύ το έκανες αυτό;» Τον είχε δει, με τις άκριες των ματιών του, να υψώνει το πιστόλι του, αλλά δεν είχε προσέξει τίποτα να εκτοξεύεται από την κάννη.

«Σου εξήγησα,» αποκρίθηκε ο Έμβενουρ: «έχει και πειραματικές λειτουργίες.»

«Θες να πεις ότι επηρεάζει τους γιγαντόλυκους κάπως;»

«Ναι.»

«Πάμε!» είπε η Λοτρίνθα. «Δεν είναι μακριά!» δείχνοντας την πόρτα του φυλακίου με το πιστόλι της, ενώ ολόγυρά τους η συμπλοκή μαινόταν σαν δαιμονικό γέννημα της Θορμάνκου.

Ξεπέρασαν και ανέβηκαν τη μικρή πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στην πόρτα του φυλακίου καθώς τώρα έρχονταν και δύο από τους αντάρτες μαζί τους, πεζοί, με οπλολόγχες στα χέρια. Φτάνοντας επάνω, ο ένας έκανε ν'ανοίξει την πόρτα αλλά, αναμενόμενα, τη βρήκε κλειδωμένη, ή αμπαρωμένη από μέσα.

«Θα την αναλάβω εγώ,» είπε ο Ραμάλθιν. «Να είστε έτοιμοι να χτυπήσετε αυτούς μέσα.» Φορούσε οργανική στολή ενδυνάμωσης: ένα από τα πράγματα που ο Κάλνεντουρ είχε κλέψει από τους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος. Την αισθανόταν να γαντζώνεται πάνω στο σώμα του σαν ερωμένη, κουράζοντάς τον απειροελάχιστα με κάθε στιγμή που περνούσε ενώ συγχρόνως τον έκανε πιο δυνατό.

Ο Ραμάλθιν δεν νόμιζε ότι αυτή η πόρτα θα μπορούσε ν'αντέξει τη δύναμή του. Καθώς οι άλλοι έπαιρναν θέσεις γύρω του, με τα όπλα τους υψωμένα, εκείνος κλότσησε την πόρτα κι αυτή τραντάχτηκε άγρια, τρίζοντας. Την κλότσησε ξανά, και ξανά, και ξανά: και κουνιόταν άσχημα πλέον.

«Πρόσεχε, Άρχοντά μου,» είπε η Λοτρίνθα πίσω του, φοβούμενη ότι θα τον χτυπούσαν από μέσα μόλις σώριαζε την πόρτα.

Αλλά, όπως αποδείχτηκε, δεν περίμεναν να τη σωριάσει. Κάποιος την άνοιξε, απότομα – οπλισμένοι φρουροί του Δούκα φάνηκαν–

Ο Ραμάλθιν έπεσε στο πλάι, αφήνοντας τα γόνατά του να λυθούν, καθώς κάννες άστραφταν· οι σφαίρες πέρασαν από πάνω του, σφυρίζοντας.

Η Λοτρίνθα, γονατισμένη όπως κι ο Έμβενουρ και οι δύο αντάρτες, πυροβόλησε τους βασιλικούς μαζί με τους συντρόφους της, ρίχνοντάς τους κάτω.

Δε φαινόταν άλλη αντίσταση μες στο δωμάτιο, μόνο μηχανισμοί.

Η Λοτρίνθα ορθώθηκε και ζύγωσε το κατώφλι, με προσοχή, κρατώντας το πιστόλι της υψωμένο με δύο γαντοφορεμένα χέρια, ντυμένη μ'έναν από τους αλεξίσφαιρους και συγχρόνως φολιδωτούς θώρακες που είχε κλέψει ο Κάλνεντουρ από το βασιλικό στράτευμα.

Πέρασε το κατώφλι...

Μόνο πεσμένους, ακίνητους, αιμόφυρτους μαχητές έβλεπε· ριγμένα όπλα–

Μια κίνηση απ'την άκρη του ματιού της–

Στράφηκε αμέσως· αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορη. Ο εχθρός που κρυβόταν στο πλάι της πόρτας χτύπησε με το χέρι του το πιστόλι της, πετώντας το πέρα.

Η Λοτρίνθα είδε το πρόσωπό του και τα μάτια της γούρλωσαν: ήταν αυτός – ο διοικητής τον οποίο είχε πυροβολήσει μες στην Οδό Επισκεπτών, στα Σταυροδρόμια, όταν προσπαθούσε να ξεφύγει και είχε μόλις συναντήσει τον Ραμάλθιν και τους άλλους· ο διοικητής που είχε ρίξει κάτω τον Ραμάλθιν και θα τον σκότωνε αν η Λοτρίνθα δεν είχε δράσει αμέσως.

Πώς και ήταν ακόμα ζωντανός, ο σκοτοφαγωμένος;

Τώρα η Λοτρίνθα δεν πρόλαβε να δράσει αμέσως: ο διοικητής την άρπαξε και την τράβηξε κοντά του, με την πλάτη της γυρισμένη προς αυτόν κι ένα ξιφίδιο στον λαιμό της.

«Απομακρυνθείτε!» απείλησε τον Ραμάλθιν, που ήταν στο κατώφλι της πόρτας, και τους άλλους που ήταν πίσω του. «Απομακρυνθείτε, αλλιώς είναι νεκρή!»

Ο Ραμάλθιν τον αναγνώρισε επίσης, τον καταραμένο: εκείνος ο διοικητής που είχαν αντιμετωπίσει στην Οδό Επισκεπτών. «Σκότωσέ την,» του είπε, σημαδεύοντάς τον με την οπλολόγχη του, «και τίποτα δε θα σε σώσει αυτή τη φορά!»

«Μη νομίζεις ότι αστειεύομαι, ταραχοποιέ του Ιουράσκει!» Ο διοικητής τράβηξε πιστόλι και τον σημάδεψε κι αυτός πάνω απ'τον ώμο της Λοτρίνθα, ενώ με το άλλο χέρι εξακολουθούσε να έχει λεπίδι στον λαιμό της.

Γαμώτο, σκέφτηκε η Λοτρίνθα, εγώ έπρεπε να φοράω οργανική στολή ενδυνάμωσης· θα με είχε σώσει τώρα. «Ρίξ' του, Αρχοντά μου!» προέτρεψε τον Ραμάλθιν. «Το ξέρεις ότι μπορείς να πετύχεις και πιο δύσκολους στόχους!» – για να τρομάξει τον διοικητή, να τον βάλει να κάνει κάποια ανοησία. Γιατί ο Ραμάλθιν δεν ήταν τόσο καλός σκοπευτής.

«Μην παίζετε με την τύχη της!» είπε ο διοικητής. «Φύγετε αποδώ, αλλιώς θα πεθάνει! Ξέρω ποια είναι. Σας θυμάμαι και τους δύο.»

Ο Ραμάλθιν έκανε δυο βήματα, μπαίνοντας στο φυλάκιο, με την οπλολόγχη του ακόμα υψωμένη, φυσικά–

«Άλλο ένα βήμα και είναι νεκρή!» απείλησε ο διοικητής.

«Και σε ξαναρωτάω: ποιος θα σώσει εσένα μετά;»

«Θα έχω κάνει το θέλημα του Ιερού Δέους – αυτό είναι αρκετό. Κάνε πίσω τώρα! Δεν αστειεύομαι!» Η λεπίδα δάγκωσε τον γαλανό-δερμο λαιμό της Λοτρίνθα, κόκκινο αίμα έτρεξε.

Ένας παράξενος φωτισμός γέμισε ξαφνικά το δωμάτιο: τα πάντα φάνηκαν στη Λοτρίνθα και τον Ραμάλθιν να στραφταλίζουν. Και μάλλον και στον διοικητή, γιατί γρύλισε: «Τι...;» Και η Λοτρίνθα αισθάνθηκε τη λαβή του να χαλαρώνει. Τον χτύπησε με τον αγκώνα της κι έσκυψε. Το ξιφίδιό του την έγδαρε ξανά, απ'τον λαιμό ως το μάγουλο, αλλά η Λοτρίνθα του ξέφυγε, ελευθερώθηκε. Έκανε να πιάσει ένα πιστόλι που είδε κάτω – το δικό της; – ζαλίστηκε, έμπλεξε τα πόδια της, έπεσε–

Πυροβολισμοί ήχησαν.

Ο Ραμάλθιν; Ήταν ζωντανός, γονατισμένος στο ένα γόνατο, ζαλισμένος κι αυτός μάλλον. Ο Έμβενουρ και οι δυο αντάρτες είχαν μπει στο δωμάτιο με τα όπλα τους υψωμένα. Ο διοικητής ήταν πεσμένος.

Ένας απ'τους αντάρτες τράβηξε κοντόσπαθο και τον κάρφωσε, για να βεβαιωθεί ότι ήταν νεκρός.

Ο Έμβενουρ είπε: «Μην ανησυχείτε· σε λίγο η φωτοβολική επίδραση θα περάσει.»

«Εσύ πάλι;» μούγκρισε ο Ραμάλθιν, στηριζόμενος στην οπλολόγχη του σαν να ήταν πλαστούνη καθώς προσπαθούσε να ορθωθεί. «Εσύ το έκανες πάλι;»

«Ναι. Σας χτύπησα και τους τρεις, γιατί ήξερα ότι η ριπή δε θα σας έκανε μεγάλο κακό, αλλά αυτό που θα έκανε θα ήταν αρκετό για να ελευθερωθεί η Λοτρίνθα.»

«Σου χρωστάμε πολλές χάρες σήμερα, Έμβενουρ,» είπε η Λοτρίνθα καθώς καθόταν στο πάτωμα, με την πλάτη στον τοίχο.

«Τώρα που θ'ανοίξω την πύλη θα μου χρωστάτε άλλη μία.» Έστρεψε το βλέμμα του στους μηχανισμούς που έλεγχαν την Πύλη της Δύσης. Έβαλε τα χέρια του επάνω τους. «Αν και δε φαίνεται ότι θάναι τίποτα το δύσκολο...»

Οι δύο αντάρτες τον κοίταζαν· ο Ραμάλθιν επίσης. Η Λοτρίνθα βλεφάριζε, προσπαθώντας να διώξει τον παράξενο φωτισμό από τα μάτια της. Ήταν σαν να είχε φορέσει ασημόχρωμα γυαλιά, αλλά δέκα φορές πιο έντονο. Πολύ ενοχλητικό. Αυτή η λειτουργία του πιστολιού του Έμβενουρ πρέπει να ερέθιζε τα οπτικά νεύρα, ή κάτι τέτοιο. Πειραματική όπως κι η άλλη με τους γιγαντόλυκους, μάλλον—

Μια σκιά απ'την είσοδο του φυλακίου—

«Ραμάλθιν!» φώναξε η Λοτρίνθα.

Ένας πυροβολισμός.

Ο Έμβενουρ χτυπήθηκε κι έπεσε, αιμόφυρτος.

Ο άντρας πέρασε το κατώφλι έχοντας το πιστόλι του υψωμένο, λέγοντας: «Η πύλη μένει κλειστή· κι εσύ, Λοτρίνθα, θα έρθεις μαζί μας.» Φορούσε κουκούλα που σκίαζε το πρόσωπό του, αλλά μέσα της φαινονταν κάτι παράξενες αναλαμπές που η Λοτρίνθα δεν νόμιζε ότι σχετίζονταν με την επίδραση του πιστολιού του Έμβενουρ. Και η φωνή του — η φωνή του κάτι τής θύμιζε. Κάποιον που είχε για νεκρό...

Τέσσερις άλλοι κουκουλοφόροι τον ακολούθησαν μες στο δωμάτιο, με υψωμένα πιστόλια κι αυτοί.

«Εσύ!» γρύλισε ο Ραμάλθιν. «Δεν είμαστε μόνοι μας εδώ, σκοτοφαγωμένε σκοτολάτρη — δε θα μας σταματήσεις!» Είχε ήδη υψώσει την οπλολόγχη του μόλις ο πυροβολισμός είχε ηχήσει. Το ίδιο κι οι δύο αντάρτες. Ο Ραμάλθιν τον θυμόταν αυτόν που είχε μπει στο φυλάκιο:

ήταν ο Σκοτεινός Ακόλουθος με τον οποίο είχε μιλήσει ο Κάλνεντουρ σ'εκείνη την εγκαταλειμμένη βιομηχανία στην Κοιλιά.

Ένας από τους κουκουλοφόρους έκλεισε την πόρτα του φυλακίου και τράβηξε την αμπάρα.

«Τώρα είστε μόνοι,» είπε ο αρχηγός τους.

«Αυτή η πόρτα είναι πολύ χτυπημένη· δε θα τους εμποδίσει,» είπε ο Ραμάλθιν. «Θα μπουν και—»

«Θείε;» έκανε η Λοτρίνθα. «Είναι δυνατόν να είσαι εσύ;»

«Μείνε κάτω, Λοτρίνθα.» Τη σημάδεψε με το πιστόλι του, καθώς εκείνη έκανε να σηκωθεί βλέποντας πως η φωτοβολική επίδραση (όπως την είχε αποκαλέσει ο Έμβενουρ) περνούσε. «Κάτω!»

Η Λοτρίνθα υπάκουσε. «Είσαι εσύ; Είσαι ο θείος μου ο Νάλεντιν;»

«Εγώ είμαι, και θα έρθεις μαζί μας.»

«Αυτός ο άνθρωπος είναι Σκοτεινός Ακόλουθος,» είπε ο Ραμάλθιν. «Ο Κάλνεντουρ μίλησε μαζί του τις προάλλες.»

«“Σκοτεινούς Ακόλουθους” μάς λένε οι ανίδεοι,» γέλασε ο Νάλεντιν. «Παραμερίστε, τώρα, μπροστά από τους μηχανισμούς της πύλης. Δε χρειάζεται κανείς άλλος να σκοτωθεί.»

«Τι νομίζεις ότι θα πετύχεις;» τον ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Δεν είναι η μόνη πύλη που θ'ανοίξουμε. Θ'ανοίξουμε και τις άλλες δύο!»

«Το ξέρω. Μ'έχουν ενημερώσει για τις φασαρίες εκεί. Ούτε αυτές θα καταφέρετε να τις ανοίξετε, όμως. Έχουμε ανθρώπους μας παντού.»

«Γιατί το κάνεις αυτό, θείε, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;» φώναξε η Λοτρίνθα. «Εσύ ήσουν *φανατικά* εναντίον της Σφετερίστριας! Και – και νόμιζα ότι σε είχαν σκοτώσει...»

«Δε θα το νόμιζες αυτό αν ο οίκος μας είχε δράσει όπως *όφειλε* να είχε δράσει. Έμειναν αμέτοχοι, όμως· όπως και τόσοι άλλοι. *Εσείς* ευθύνεστε για όσα συνέβησαν, όσα συμβαίνουν, και όσα θα συμβούν! Μέσα από το αίμα σας η πόλη θα αναγεννηθεί ως κάτι το ανώτερο και το πρωτοφανές!» Και προς τον Ραμάλθιν: «Μακριά απ'τους μηχανισμούς της πύλης, εσύ κι οι άλλοι δύο!»

«Κι αν αρνηθούμε;»

«Θα πεθάνετε.»

«Ή *εσείς* θα πεθάνετε.»

«Είμαστε πέντε· είστε τρεις. Τουλάχιστον δύο από εμάς θα μείνουν όρθιοι· από εσάς, κανένας.»

«Δεν υπολογίζεις την ανιψιά σου.»

«Δεν κρατά όπλο.»

«Τώρα.»

«Θα πεθάνετε και δεν θα έχετε καταφέρει τίποτα. Ρίξτε κάτω τα όπλα σας και παραμερίστε.»

«Η πύλη είναι κλειστή,» είπε ο Ραμάλθιν. «Τι άλλο θες να κάνεις; Να την κλείσεις *περισσότερο*;»

«Ρίξτε κάτω τα όπλα και παραμερίστε.» Και ξαφνικά: «Πιάσε τη Λοτρίνθα, Βάσελνour· φέρ' τη κοντά μας.»

Η Λοτρίνθα σάσπισε. *Βάσελνour*; Ήταν δυνατόν να...; Ο αδελφός μου;

Ένας από τους κουκουλοφόρους στράφηκε στη μεριά της, σημαδεύοντάς την με το πιστόλι του, πλησιάζοντας. Παραμέρισε την κουκούλα του—

—και η ανάσα της κόπηκε. Ήταν όντως αυτός! Και τα μάτια του την κοίταζαν σαν δύο μαύρες τρύπες.

«Βάσελνour...» έκανε.

Ο αδελφός της την έπιασε απ'το μπράτσο και τη σήκωσε, όχι και τόσο ευγενικά. Η Λοτρίνθα ακόμα ζαλιζόταν, αλλά όχι πολύ· η φωτοβολική επίδραση είχε περάσει.

«Είσαι μαζί τους;» Το ήξερε ότι ήταν ανόητη η ερώτησή της.

«Με ποιον να είμαι; Με τους δυνάστες, ή με τους προδότες;» αποκρίθηκε εκείνος, με φωνή ξερή.

«Θα είσαι τώρα φιλοξενούμενή μας, Λοτρίνθα,» της είπε μια άλλη κουκουλοφόρος· και εκείνη την αναγνώρισε κι αυτήν: η Ναλτάμα, η ξαδέλφη της.

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είχαν σώσει τον Βάσελνour και τη Ναλτάμα από τη Δημόσια Δίκη της Σφετερίστριας και τους είχαν κάνει σαν τους παράφρονες εαυτούς τους. Τόσο γρήγορα... Εκτός αν ήταν *ήδη* Σκοτεινοί Ακόλουθοι, από τότε που είχαν υποδουλωθεί...

Ο Βάσελνour τράβηξε τη Λοτρίνθα ανάμεσα στους υπόλοιπους κουκουλοφόρους.

«Παραμερίστε,» επέμεινε ο Νάλεντιν, μιλώντας στον Ραμάλθιν. «Κανείς δεν χρειάζεται να πεθάνει.»

Ο Ραμάλθιν, φοβούμενος για τη ζωή της Λοτρίνθα κυρίως, κατέβασε την οπλολόγη του, και οι δύο αντάρτες τον μιμήθηκαν.

«Ρίξτε τα όπλα κάτω,» είπε ο Νάλεντιν.

Τα έριξαν, και παραμέρισαν.

Ο Νάλεντιν πλησίασε τους μηχανισμούς της πύλης.

«Σου είπα,» είπε ο Ραμάλθιν, «είναι ήδη κλειστή. Δεν καταλαβαίνω τι θες να κάνεις,» ενώ σκεφτόταν πυρετωδώς πώς να δράσει για να εξουδετερώσει τους Σκοτεινούς Ακόλουθους. Δεν είχαν χρόνο· ο στρατός της Κόμισσας ίσως να πλησίαζε.

Ο Νάλεντιν δεν του έδωσε απάντηση. Έβαλε τα χέρια του επάνω στους μηχανισμούς ελέγχου της πύλης, και μέσα στο μαύρο δέρμα τους ο Ραμάλθιν είδε παράξενες ανταύγειες, σαν σπαστές, σκοτεινές, μικροσκοπικές αστραπές. Τι στους δαίμονες του Σκοταδιού ήταν αυτό;

Ενέργεια φάνηκε, μετά, να βγαίνει από τις άκριες των χεριών του θείου της Λοτρίνθα. *Ενέργεια*, μα τους θεούς! Σαν ο άνθρωπος να ήταν μπαταρία. Ο Ραμάλθιν δεν είχε ξαναδεί μάγο να κάνει τέτοιο πράγμα. Ήταν καν μάγος ο Νάλεντιν; *Τι ήταν;*

Και τι ακριβώς επιδίωκε τώρα;

Μόνο μία απάντηση μπορεί να υπήρχε: *Θέλει να καταστρέψει τους μηχανισμούς που ανοίγουν την πύλη – να καταστρέψει τα κυκλώματά τους!*

Η Ζαφειρία κοίταξε πάλι προς τη Βορσίραθ με τα κιάλια της – προς την Πύλη της Δύσης, η οποία απείχε κανένα χιλιόμετρο από τη θέση τους. «Ακόμα κλειστή είναι!» είπε. «Τι κάνουν, γαμώτο;»

Δίπλα της, καβάλα στον γιγαντόλυκό του κι αυτός, ήταν ο Άρκαλβιρ. «Κάτι δεν πάει καλά...» γρύλισε.

Τα βασιλικά ελικόπτερα εξακολουθούσαν να τους βάλλουν από τον αέρα, και τα αντιαεροπορικά όπλα της Κόμισσας των Σκιών εξακολουθούσαν να τα χτυπάνε. Αλλά ο στρατός της, παρότι έτοιμος, δεν κινιόταν προς την Πύλη της Δύσης. Όχι όσο ήταν κλειστή. Γιατί, αν δεν άνοιγε, θα δέχονταν ριπές από τις επάλξεις σαν καταιγίδα. Θα ήταν πανωλεθρία.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, και όσοι ήταν μαζί τους όρμησαν, μέσα απ'τα σκοτάδια της πόλης, στους φρουρούς που φυλούσαν την Πύλη των Ανέμων, τη βόρεια πύλη της Βορσίραθ. Και αυτοί, αν και προειδοποιημένοι να βρίσκονται σε επιφυλακή όπως όλοι οι βασιλικοί μαχητές στην πόλη, ξαφνιαστήκαν που απρόσμενα τελείως βρέθηκαν τόσο εχθροί τόσο κοντά τους. Οι κρότοι και οι λάμπες των πυροβόλων γέμισαν τη νύχτα· άνθρωποι έπεσαν αιμόφυρτοι στο πλακόστρωτο, μαζί με γιγαντόλυκους και άλογα.

Ο Νέλδουρ, η Βαλνάμνιρ, ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος, ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, η Κέσριμιθ, και ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ έφτασαν αντίκρυ στην κλειστή πόρτα του φυλακίου της πύλης έχοντας μόλις ξεπαστρέψει τέσσερις φρουρούς του Δούκα που βρίσκονταν μπροστά της.

«Κάν' το,» είπε ο Νέλδουρ στον Ραμάλθιν. «Γρήγορα, και με την εύνοια του Πεπρωμένου!»

Τα μάτια του πυροτεχνουργού γυάλισαν τρελά επάνω στο μαυρό-δερμο, εν μέρει καμένο πρόσωπό του από την περίοδο του Διχασμού. Ζύγωσε την πόρτα με γοργά βήματα, έβγαλε απ'τον σάκο του εκρηκτικές ύλες, τις κόλλησε πάνω της, κι απομακρύνθηκε σβέλτα, κάνοντας νόημα και στους άλλους ν'απομακρυνθούν.

Ο Νέλδουρ κι οι υπόλοιποι τον υπάκουσαν· γλίστρησαν μες στα σκοτάδια, που τους σκέπασαν σαν μανδύας, και περίμεναν την έκρηξη...

...η οποία αργούσε.

Η Βαλνάμνιρ ήταν η πρώτη που παραξενεύτηκε. «Κάτι δεν πάει καλά... Πυροτεχνουργέ;»

Καμιά απάντηση.

«Ραμάλθιν!» σύριξε ο Νέλδουρ.

Καμιά απάντηση.

Ο Νέλδουρ έβγαλε έναν φωτόλιθο απ'την τσέπη του, ξετυλίγοντάς τον απ'το πανί που κρατούσε την ακτινοβολία του περιορισμένη.

Στο φως του λίθου αποκαλύφθηκαν τα πρόσωπα όλων – εκτός από του Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ.

«Πού στο Ακατονόμαστο πήγε;» γρύλισε η Βαλνάμνιρ.

«Προδότης!» έκανε η Κέσριμιθ. «Κατάσκοπος της Σφετερίστριας!»

«Αποκλείεται,» είπε ο Νέλδουρ, «ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ να ήταν ποτέ κατάσκοπος της Σφετερίστριας.»

«Μα, Ιερότατε—»

Ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος τη διέκοψε: «Σκοτεινός Ακόλουθος.» Κάνοντας τις τρίχες όλων να ορθωθούν, αν και ο Νέλδουρ το είχε ήδη σκεφτεί.

Και κατένευσε. «Ναι.»

«Είναι δυνατόν;» σύριξε οργισμένα η Βαλνάμνιρ. «Είναι...;»

«Δε μπορεί να συμβαίνει τίποτ' άλλο, νιρλίσα. Ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ είναι Σκοτεινός Ακόλουθος. Εκείνος ήταν που μας πρότεινε να ανατινάξει την πόρτα ώστε να μας εμποδίσει απ'το να την ανοίξουμε.»

«Δε μπορούμε να τον αφήσουμε να μας σταματήσει!»

«Και πώς θα τη γκρεμίσουμε τώρα, χωρίς εκρηκτικές ύλες; Η πόρτα φαίνεται ενισχυμένη· δεν είναι καμιά τυχαία. Και δεν έχουμε οργανική στολή μαζί μας.»

«Υπάρχουν εκρηκτικές ύλες,» είπε ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος, κι όλοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν. «Αρκεί να τις μαζέψουμε.»

Στα νότια της πόλης, στη Διχαλωτή Πύλη, οι φρουροί δέχτηκαν αναπάντεχη επίθεση από τον Κάλνεντουρ και τους δικούς του, ανάμεσα στους οποίους ήταν και οι Αγωνιστές του Βασιλείου που είχε τραβήξει με το μέρος του. Η συμπλοκή ήταν άγρια και αιματηρή, αλλά ο Πρίγκιπας, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, η Σιράλια, ο Νάθλεδιρ, και η Χορντίλα δεν άργησαν να φτάσουν κοντά στην πόρτα του φυλακίου με τους μηχανισμούς της πύλης και να σκοτώσουν τους τρεις φρουρούς που βρίσκονταν εκεί, ενώ ολόγυρά τους μακελειό επικρατούσε ανάμεσα σε ανθρώπους και θηρία: κραυγές, χρεμετίσματα, αλυχήματα, πυροβολισμοί, μηχανικά μουγκρητά οχημάτων· σκιές χτυπιόνταν με σκιές μες στη νύχτα· ξαφνικές λάμπες φωτός αποδώ κι αποκεί· λάμπες έσπαγαν καθώς σφαίρες τις χτυπούσαν, τυχαία ή μη.

Ο Κάλνεντουρ, ρίχνοντας μια ματιά στη μάχη, διέκρινε τη Θορμάνκου· την είδε να τον καλεί να την αγκαλιάσει, να γίνουν ένα, σαν εραστές· ν'αφήσει τη φωτιά της να τον γεμίσει – και να θριαμβεύσει!

Ο Κάλνεντουρ την αγνόησε· είπε στη Λουκία: «Δική σου η πόρτα.»

Εκείνη μειδίασε. «Πρώτη φορά ο Οφιομαχητής ζητά από εμένα να γκρεμίσω πόρτα για εκείνον,» είπε, στην Κοινή Υπερυδάτια.

«Οι καιροί φέρνουν αλλαγές,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, στην Καθομιλουμένη της Μοργκιάνης, επίσης μειδιώντας.

Η Λουκία ανέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια με τους άλλους στο κατόπι της, κι άρχισε να κλοτσά την πόρτα, κάνοντάς την να τραντάζεται και να τρίζει, τους μεντεσέδες της να απειλούν να φύγουν από τις θέσεις τους. Η οργανική στολή που φορούσε κατάσαρκα κάτω από την κάπα και την ελαφριά πανοπλία της της πρόσφερε υπερφυσική δύναμη.

«Ο Οφιομαχητής θα την είχε ήδη γκρεμίσει...» είπε, λαχανιασμένη, «και πιο ακούραστα.»

«Μάλλον,» συμφώνησε ο Κάλνεντουρ. «Αλλά πρόσεχε. Θα σε περιμένουν με όπλα από πίσω.» Εκείνος κι οι άλλοι είχαν υψώσει τα πυροβόλα τους γύρω απ'τη Λουκία.

«Τόχω υπόψη,» αποκρίθηκε η Υπερυδάτια πειρατίνα. Κλότσησε ξανά την πόρτα, όσο πιο δυνατά μπορούσε, βγάζοντας την από τη θέση της—

—και πήδησε στο πλάι.

Ο Κάλνεντουρ, η Ζέρκιλιθ, η Σιράλια'χοκ, ο Νάθλεδιρ, και η Χορντίλα αμέσως άρχισαν να πυροβολούν, καθώς πυροβολισμοί έρχονταν κι από μέσα. Κραυγές αντήχησαν, σκιερές μορφές φάνηκαν να πέφτουν. Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν τριγύρω, συρίζοντας· ο Ακατάλυτος νιαούρισε από κάπου, σαν φάντασμα. Ο Νάθλεδιρ κραύγασε, χτυπημένος από σφαίρα, και κουτρουβάλησε στα σκαλοπάτια, καταλήγοντας κάτω. Ο Πρίγκιπας κι οι άλλοι καλύφτηκαν καλύτερα δεξιά κι αριστερά της πόρτας, στα όρια της πέτρινης σκάλας, ενώ η Σιράλια φώναζε: «Νάθλεδιρ!»

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε εκείνος καθώς ανασηκωνόταν. «Καλά είμαι!» Φορούσε αλεξίσφαιρο θώρακα αλλά αιμορραγούσε φανερά· η σφαίρα τον είχε διαπεράσει.

«Μείνε στη θέση σου!» είπε η Ζέρκιλιθ στη Σιράλια, που ήταν απέναντί της μαζί με τη Λουκία και έμοιαζε έτοιμη να κατεβεί τη σκάλα, να πάει κοντά στον Νάθλεδιρ.

Κανείς δεν τους πυροβολούσε τώρα απ'το φυλάκιο, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ήταν ακόμα ασφαλείς.

«Σιράλια,» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, «είναι κανείς μέσα;»

Η μάγισσα υποτονθόρυσε λόγια στη γλώσσα της μαγείας, και σύντομα είπε: «Δύο.»

«Εντάξει. Όρα να χρησιμοποιήσουμε αυτό.» Ο Κάλνεντουρ έβγαλε μια βόμβα σκιάς που είχε καταφέρει να μαζέψει ως Πρίγκιπας των Κλεφτών. Την πέταξε μέσα στην πόρτα του φυλακίου και την άκουσε να σπάει.

Μετά από λίγο, άκουσε επίσης τις κραυγές των δύο μαχητών του Δούκα, και τους είδε να έχουν πιαστεί στα χέρια ενώ σκιές στροβιλίζονταν, λικνίζονταν, και κύρτωναν γύρω τους σαν βγαλμένες από δαιμονικό εφιάλητη.

Η Ζέρκιλιθ και η Λουκία τούς πυροβόλησαν, σκοτώνοντάς τους.

«Σιράλια, διώξε τους Ίσκιους,» ζήτησε ο Κάλνεντουρ.

Η μάγισσα βάδισε προς την πόρτα του φυλακίου υποτονθορύζοντας πάλι λόγια στη γλώσσα της μαγείας, ενώ οι άλλοι την ακολουθούσαν. Οι Ίσκιοι τράπηκαν σε φυγή, ζάρωσαν σε μια γωνία του δωματίου, τρομοκρατημένοι από το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Καθώς η

Σιράλια'χοκ και οι υπόλοιποι έμπαιναν στο φυλάκιο είδαν ότι ο χώρος ήταν γεμάτος νεκρούς και πεσμένα όπλα. Οι μηχανισμοί ελέγχου της πύλης βρίσκονταν στο βάθος.

Η Χορντίλα αλ Σίλλατραβ τούς πλησίασε. «Δεν είναι τίποτα,» είπε. «Εύκολα θα την ανοίξω—»

«Σταματήστε!» ήχησε μια γυναικεία φωνή. «Αλλιώς είναι νεκρός!»

Ο Νάθλεδιρ στεκόταν στο κατώφλι του φυλακίου, με τον αριστερό ώμο του όλο αίματα, και πίσω του ήταν κάποια που είχε την κάννη του πιστολιού της στο κεφάλι του. Τον ώθησε να προχωρήσει, κι εκείνος προχώρησε, κάνοντας μερικά βήματα. Η γυναίκα, που φορούσε κουκούλα και η όψη της ήταν σκιασμένη, τον ακολούθησε, εξακολουθώντας να τον σημαδεύει· κι άλλοι πέντε κουκουλοφόροι ακολούθησαν εκείνη, βαστώντας πιστόλια επίσης.

Ο Κάλνεντουρ και οι δικοί του είχαν ήδη υψώσει τα δικά τους όπλα, φυσικά. Ο Δεξής κι η Αριστερή, γαντζωμένοι στους ώμους του Πρίγκιπα, σύριζαν και χτυπούσαν τις φτερούγες τους.

«Παραμερίστε,» απείλησε η Σκοτεινή Ακόλουθος – γιατί δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο, καταλάβαινε ο Κάλνεντουρ, νιώθοντας την ίδια την παρουσία του Σκοταδιού στον χώρο σαν *μόλυνση* – «αλλιώς θα τον σκοτώσω.»

«Ποια είσαι;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ, σημαδεύοντάς την με το πιστόλι της. «Τι θέλεις;»

«*Κατεβάστε τα όπλα σας, και παραμερίστε απ'τους μηχανισμούς της πύλης – τώρα!*»

Ο Κάλνεντουρ λοξοκοίταξε τη Σιράλια'χοκ, που ακόμα κρατούσε τους Ίσκιους τρομαγμένους με τη μαγεία της.

Η μάγισσα κατένευσε ανεπαίσθητα, καταλαβαίνοντας τι ήθελε ο Πρίγκιπας.

«Εντάξει,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Σκοτεινή Ακόλουθο, «θα παραμερίσουμε.» Και προς τους δικούς του: «Μακριά απ'τους μηχανισμούς. Και κάτω τα όπλα.»

Τον υπάκουσαν, αν και διστακτικά.

Ένας από τους Σκοτεινούς Ακόλουθους βάδισε προς τα μηχανήματα ελέγχου της πύλης, και καθώς περπατούσε έκανε έναν παράξενο, μηχανικό ήχο σαν κι ο ίδιος να ήταν μηχανήμα. Έστρεψε το βλέμμα του προς στιγμή και ατένισε τη Χορντίλα—

—και τα μάτια της γούρλωσαν, κι αναφώνησε: «Υρελκουρ! Μα τον *Νούρκας!* είσαι ζωντανός;»

«Ο καταραμένος Νούρκας δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτό,» της απάντησε εκείνος, και, φτάνοντας μπροστά στους μηχανισμούς, έβγαλε ένα εργαλείο πολλαπλών χρήσεων μέσα από την κάπα του.

«Τι – τι πας να κάνεις; Με ποιους είσαι; Είσαι με τη *Σφετερίστρια*;» Η Χορντίλα, προφανώς, δεν είχε αντιληφτεί ότι είχαν αντίκρυ τους Σκοτεινούς Ακόλουθους.

Η Σιράλια'χοκ τότε έπαψε να χρησιμοποιεί το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, και οι Ίσκιοι εφόρμησαν από τη γωνία τους σαν εξοργισμένοι εφιάλτες...

Κεφάλαιο 19

Εισβολείς

Οι μηχανισμοί της Πύλης της Δύσης έτριξαν, ένα μακρόσυρτο *φφζζζζζζζζ-τ!* ήχησε, και μετά κάθε φωτάκι τους έσβησε.

Ο Νάλεντιν πήρε τα χέρια του από πάνω τους.

«Τους κατέστρεψες!» γρύλισε ο Ραμάλθιν αλ' Ένερκαβ.

«Τι έχεις να κερδίσεις—;»

«Προχώρα.» Τον σημάδεψε με το πιστόλι του. «Βγες απ' το φυλάκιο. Κι εσείς οι δυο επίσης,» ρίχνοντας ένα βλέμμα στους αντάρτες πλάι του.

Η Λοτρίνθα ήταν ανάμεσα στους άλλους τέσσερις Σκοτεινούς Ακόλουθους, παγιδευμένη· και ο αδελφός της ήταν δίπλα της, και με τους εχθρούς της. *Ο αδελφός της!* – ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει...

«Τι συμβαίνει εδώ;» ήρθε μια φωνή απ' την πόρτα του φυλακίου.

«Άσραδλιν!» φώναξε η Λοτρίνθα. «Βοήθησέ μας!»

Ο αδελφός της την τράβηξε πίσω, και η ξαδέλφη της της έκλεισε το στόμα με το ένα χέρι.

Ένας πυροβολισμός ήχησε, κι ένας απ' τους Σκοτεινούς Ακόλουθους έπεσε κραυγάζοντας.

«Συνεχίστε και θα τους σκοτώσουμε!» απείλησε ο Νάλεντιν, και πυροβόλησε κι αυτός, χτυπώντας τον έναν από τους δυο αντάρτες στο στήθος, ως ανταπόδοση. «Θα τους σκοτώσουμε όλους!»

Ο Ραμάλθιν έδρασε όσο πιο γρήγορα μπορούσε· έσκυψε και, τραβώντας το πιστόλι του, πυροβόλησε τον Νάλεντιν, στέλνοντάς τον με μια κραυγή επάνω στους μηχανισμούς της πύλης. Και φώναξε: «*Βοηθήστε μας, Άσραδλιν!*»

Ένας Σκοτεινός Ακόλουθος πυροβόλησε τον Ραμάλθιν, αλλά τον έβλεπε από τα πλάγια και δεν μπορούσε να τον σημαδέψει καλά· η σφαίρα τον πήρε ξυστά στο κεφάλι. Ο Ραμάλθιν φορούσε κράνος· παρ' όλ' αυτά αισθάνθηκε σαν σφυρί να τον χτύπησε· παραπάτησε, κοπάνησε στον τοίχο.

Η Λοτρίνθα δάγκωσε το χέρι της Ναλτάμα, κι εκείνη ούρλιαξε ελευθερώνοντάς την. Η Λοτρίνθα ξεθηκάρωσε το ξιφίδιο από τη ζώνη της,

κι ο Βάσελνour τής άρπαξε τον καρπό, τραβώντας την, παλεύοντας μαζί της. «Δε σε θέλουμε νεκρή,» της είπε· κι εκείνη τού είπε: «Ούτ' εγώ θέλω να σε σκοτώσω, Βάσελνour – άφησέ με!» Αλλά ο αδελφός της δεν την άφησε, και τρέκλισαν μαζί προς το πλάι...

...ενώ ο Άσραδλιν και οι Καλεστές του έρχονταν από την είσοδο του φυλακίου, πυροβολώντας.

Ένας Σκοτεινός Ακόλουθος που ακόμα στεκόταν έπεσε, και μετά έπεσε και η Ναλτάμα. Μόνο ο Βάσελνour έμεινε όρθιος, εξακολουθώντας να παλεύει με τη Λοτρίνθα. Τη χτύπησε με το γόνατό του στην κοιλιά και, καθώς εκείνη διπλωνόταν, της έριξε το ξιφίδιο από το χέρι, την άρπαξε απ' τα κοντά της μαλλιά, κι έβαλε το πιστόλι του στο πλάι του κεφαλιού της. «Θα τη σκοτώσω!» φώναξε με μάτια σαν σκοτεινούς λάκκους. «Θα τη σκοτώσω – παραμερίστε!» καθώς ο Αρχικαλεστής Άσραδλιν και οι δικοί του είχαν τώρα εισβάλει στο φυλάκιο.

«Κάτω τα όπλα!» πρόσταξε ο Ραμάλθιν. «Κάτω τα όπλα σας!» Αυτός ο παράφρονas ήταν ο αδελφός της Λοτρίνθα, απ' ό,τι είχε καταλάβει, και σίγουρα δεν θα δίσταζε να τη σκοτώσει· ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος: δεν μπορούσες να τον υπολογίζεις για άνθρωπο.

Ο αντάρτης που στεκόταν ακόμα και οι Καλεστές κατέβασαν τα όπλα τους. Το ίδιο κι ο Άσραδλιν, ο οποίος, επιπλέον, έμοιαζε τραυματισμένος – και, μάλλον, πρόσφατα· τώρα. Υπήρχαν αίματα επάνω του.

Ο Νάλεντιν κινήθηκε, ξαφνιάζοντάς τους όλους. Η σφαίρα του Ραμάλθιν, παρότι είχε έρθει από κοντά, δεν πρέπει να είχε διαπεράσει τον αλεξίσφαιρο θώρακα που κρυβόταν κάτω από την κάπα του. Ο θείος της Λοτρίνθα στάθηκε όρθιος.

«Τελείωσε!» έκρωξε. «Δεν μπορείτε ν'ανοίξετε την πύλη πια, δεν μπορείτε!»

«Αφήστε τη Λοτρίνθα, τότε!» είπε ο Ραμάλθιν.

Ένας από τους πεσμένους Σκοτεινούς Ακόλουθους σηκώθηκε, αν και με δυσκολία· ήταν καταφανώς τραυματισμένος. Οι άλλοι δύο έμειναν κάτω, ακίνητοι.

«Παραμερίστε από την πόρτα,» πρόσταξε ο Νάλεντιν, «και η Λοτρίνθα θα ζήσει.»

«Ελευθερώστε την!» επέμεινε ο Ραμάλθιν.

«Είπα: *φύγετε από την πόρτα.*» Η κουκούλα του είχε πέσει, κι επάνω στο μαυρόδερμο πρόσωπό του οι παράξενες σκοτεινές ανταύγειες φαίνονταν τώρα πολύ καθαρά.

Τι άνθρωπος είν' αυτός; αναρωτήθηκε ο Ραμάλθιν φευγαλέα. Τι δαίμονα έχει μέσα του;

Ο Άσραδλιν και οι οκτώ Καλεστές του απομακρύνθηκαν από την πόρτα, πηγαίνοντας στην περιφέρεια του δωματίου· κι ο πρώτος είπε: «Το Πεπρωμένο δε θα σ'αφήσει να πας μακριά, όποιος κι αν είσαι.»

«Το Πεπρωμένο σου δε μ'απασχολεί, Αρχικαλεστή,» αποκρίθηκε ο Νάλεντιν, σαν να τον ήξερε, ή να ήξερε, ή να καταλάβαινε, τι ήταν. «Το δικό μου πεπρωμένο είναι πέρα απ'το δικό σου.»

Ο Βάσελνour ώθησε τη Λοτρίνθα προς την είσοδο του φυλακίου, και την έβγαλε από εκεί. Ο τραυματισμένος Σκοτεινός Ακόλουθος τον ακολούθησε. Ο Νάλεντιν μουρμούρισε παράξενα λόγια κι έστρεψε το βλέμμα του προς τους άλλους δύο Ακόλουθους που ήταν πεσμένοι.

Μάγος τελικά, σκέφτηκε ο Ραμάλθιν. Και τι κάνει τώρα;

Τίποτα το σπουδαίο, μάλλον· γιατί δίχως καθυστέρηση βγήκε κι αυτός από το φυλάκιο. *Ίσως προσπαθούσε να δει αν είναι ακόμα ζωντανός.*

«Ελευθερώστε την, μα τον Νούρκας!» φώναξε ο Ραμάλθιν. «Τι να την κάνετε; Ελευθερώστε την – δε θα σας ακολουθήσουμε!» Βάδισε ως το κατώφλι, βλέποντάς τους να κατεβαίνουν την πέτρινη σκάλα μαζί με τη Λοτρίνθα, ενώ γύρω από το φυλάκιο της πύλης οι συγκρούσεις είχαν φουντώσει καθώς έρχονταν ολοένα και περισσότεροι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος και φρουροί της Βοροίραθ...

...και δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα για ν'ανοίξουμε την πύλη.

Αλλά η Λοτρίνθα! Η Λοτρίνθα!

«Αφήστε την να φύγει, που να σας φάει το Σκοτάδι!» φώναξε πίσω τους ο Ραμάλθιν ενώ εκείνοι γλιστρούσαν μες στις πυκνές σκιές.

Κανείς δεν του απάντησε, και σκέφτηκε πικρά ότι το Σκοτάδι τούς είχε ήδη φάει.

Όλους μας, ίσως...

«Πρέπει ν'ανοίξουμε την πύλη,» άκουσε τον Άσραδλιν να λέει, με βαριά φωνή απ'τον τραυματισμό του. «Τώρα, Ραμάλθιν! Αρκετά έχουμε καθυστερήσει.»

Ο Ραμάλθιν κοίταζε ακόμα προς τα εκεί όπου είχαν εξαφανιστεί οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι και η Λοτρίνθα, και, απρόσμενα, είδε λάμπει από πυροβόλα, και σκιερές μορφές να κινούνται και να τινάζονται. Τους πυροβολούσαν! Οι μαχητές του Δούκα ή του βασιλικού στρατεύματος.

Ο Ραμάλθιν, με το πιστόλι του στο χέρι, έτρεξε, ελπίζοντας να σώσει τη Λοτρίνθα προτού ήταν αργά. Ο Νούρκας τού είχε δώσει μια ευκαιρία – δε θα την έχανε!

«Ραμάλθιν!» έκρωξε πίσω του ο Άσραδλιν· αλλά εκείνος δεν στράφηκε ούτε να τον κοιτάξει καθώς πηδούσε τα πέτρινα σκαλοπάτια και συνέχιζε να τρέχει.

Ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, η Βαλνάμνιρ αλ Ένερκαβ, ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ, ο Φέτανιρ ο Σκεπτόμενος, και η Κέσριμιθ πλησίασαν γρήγορα ένα πεσμένο δίκυκλο της Φρουράς της Βορσίραθ, πυροβολώντας όσους εχθρούς βρίσκονταν εκεί κοντά. Η Κέσριμιθ έσκυψε, σήκωσε τη σέλα του δίκυκλου, αποσύνδεσε την ενεργειακή φιάλη που ήταν κρυμμένη από κάτω, και την πήρε μαζί της.

«Πάμε!» είπε η Βαλνάμνιρ. «Στο άλλο!» Κι έφυγαν από εκεί ενώ συνέχιζαν να πυροβολούν προς κάθε κατεύθυνση και η συμπλοκή των ανταρτών εναντίον των μαχητών της Σφετερίστριας εξακολουθούσε να μαίνεται γύρω τους, μπροστά στην Πύλη των Ανέμων.

Πλησίασαν πάλι ένα πεσμένο δίκυκλο της Φρουράς· ο Φέτανιρ έσκυψε, άνοιξε τη σέλα του, και πήρε από μέσα την ενεργειακή φιάλη, ενώ οι υπόλοιποι τον προστάτευαν πυροβολώντας εχθρούς.

Ύστερα, έτρεξαν όλοι στο φυλάκιο της πύλης. Τοποθέτησαν τις δύο φιάλες μπροστά στην πόρτα κι απομακρύνθηκαν. Στήθηκαν αντίκρυ τους και τις πυροβόλησαν. Η έκρηξη ήταν εκκωφαντική και εκτυφλωτική. Καπνός σηκώθηκε.

«Τώρα!» φώναξε η Βαλνάμνιρ, και όρμησε μέσα του, ανεβαίνοντας τη μικρή πέτρινη σκάλα και πυροβολώντας συγχρόνως με το γρήγορο τουφέκι της. Ο Νέλδουρ και οι άλλοι την ακολούθησαν.

Οι ζαλισμένοι φρουροί στο εσωτερικό του φυλακίου δεν μπορούσαν να τους αντιμετωπίσουν· σκοτώθηκαν από τις ριπές τους. Και ο Νέλδουρ, θηκαρώνοντας το πιστόλι του, ζύγωσε τους μηχανισμούς που έλεγχαν την πύλη. Τους κοίταξε. Δεν ήταν δύσκολο να την ανοίξει, αν καταλάβαινε καλά.

Η Βαλνάμνιρ στεκόταν πιο πίσω, με το τουφέκι της ακόμα στα χέρια φυσικά, και είδε με τις άκριες των ματιών της μια σκιά στο κατώφλι της διαλυμένης πόρτας, μες στους καπνούς. Στράφηκε—

Η σκιά κάτι κρατούσε—

Η Βαλνάμνιρ την πυροβόλησε επαναλαμβανόμενα με το τουφέκι και η σκιά τραντάχτηκε, κρώζοντας, παραπατώντας, πέφτοντας όπισθεν και κουτρουβαλώντας στη σκάλα–

Εκτυφλωτική λάμψη, δυνατός κρότος: έκρηξη.

«Τι...;» έκανε ο Νέλδουρ.

«Κρατούσε χειροβομβίδα,» είπε η Βαλνάμνιρ. «Έτοιμος να την πετάξει εδώ μέσα.»

«Αυτός ήταν, Ιερότατε,» είπε ο Θέλεντιρ αλ Βόρινταθ. «Τον είδα! Ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ – ο προδότης. Πήγε να μας σκοτώσει όλους!»

Ο Νέλδουρ στράφηκε πάλι στους μηχανισμούς – δεν είχαν χρόνο για χάσιμο. Πίεσε ένα πλήκτρο, κατέβασε ένα μοχλό.

Άκουσε την Πύλη των Ανέμων να σηκώνεται.

Χαμογέλασε.

«Παρά τους σκότιους εχθρούς, το Πεπρωμένο θριαμβεύει!» είπε.

Ο Βέλερντιν αλ Νασόλντουν, όχι τώρα καβάλα στο μαύρο άλογό του αλλά επάνω σ'ένα τετράκυκλο πολεμικό όχημα με ανοιχτή οροφή και διπλό κανόνι, είδε με τα κιάλια του την Πύλη των Ανέμων να ανοίγει, ενώ οι δυνάμεις του είχαν μόλις καταφέρει ν'απομακρύνουν τους βασιλικούς πολεμογέρακες με τα αντιαεροπορικά τους όπλα.

Ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, πρόσταξε τους αρχηγούς του βόρειου τμήματος του στρατεύματος της συζύγου του: «Όλοι προς την πύλη! Ανοίγει! Όλοι προς την πύλη!»

Και, χωρίς καμία καθυστέρηση, κινήθηκαν – μεγάλα και μικρά πολεμικά οχήματα, ιππείς, λυκοκαβαλάρηδες – σηκώνοντας ένα πελώριο σύννεφο σκόνης γύρω τους μέσα στη νύχτα κι αρχίζοντας να πυροβολούν τους εχθρούς στις επάλξεις της Βορσίραθ μόλις ήταν εντός εμβέλειας.

Ο Στρατηγός Έρανκουρ, ο Γίγαντας των Δασών, ήταν μαζί τους, καβάλα στον Πολιορκητή, τον γιγαντόλυκό του. Κι εδώ επίσης ήταν η Κέσριμιθ αλ Λόσινταβ, η αδελφή του Βέλερντιν αλ Νασόλντουν, επάνω σε πολεμικό δίκυκλο, οδηγώντας τους βαλτομερίτες· και ο Θάλβακιρ'λι αλ Κίριναβ με τον δαίμονά του, το Άγριο Χάδι των Οστών, ιππεύοντας γκριζο άτι· και η Λοντνίκα αλ Θόρεσαβ, η ιέρεια της Θορμάνκου από το Πάνθεο της Όσβελακ, καβαλώντας τον κατάμαυρο γιγαντόλυκό της με τα αργυρά σκουλαρίκια και το ιερογραμμένο κολλάρο, και φωνάζοντας επικλήσεις για να είναι η Κυρά του Πολέμου στο πλευρό τους.

Οι Ίσκιοι όρμησαν μες στο φυλάκιο ξαφνιάζοντας τους Σκοτεινούς Ακόλουθους που μάλλον δεν τους είχαν υπολογίσει.

Η γυναίκα που απειλούσε τον Νάθλεδιρ με το πιστόλι της κοίταξε προς τα δεξιά καθώς μια σκιώδη μορφή κύρτωνε σαν παράξενο γράμμα στον αέρα.

Ο Κάλνεντουρ δεν δίστασε: προτού οι Ίσκιοι αποπροσανατολίσουν και εκείνον, ύψωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε την Ακόλουθο στο κουκουλωμένο της κεφάλι. Ένας μεταλλικός ήχος ακούστηκε – φορούσε κράνος – αλλά η γυναίκα έπεσε πίσω ενώ αίματα τινάζονταν· χτύπησε στον τοίχο και κατέρρευσε. «Φύγε Νάθλεδιρ!» φώναξε ο Κάλνεντουρ, πυροβολώντας άλλον έναν Σκοτεινό Ακόλουθο· κι ο Νάθλεδιρ έτρεξε σκύβοντας.

Πυροβολισμοί αντηχούσαν· η Ζέρκιλιθ έπεσε κραυγάζοντας. Η Λουκία όρμησε σ'έναν Σκοτεινό Ακόλουθο, αρπάζοντάς τον απ'το χέρι και τη ζώνη, σηκώνοντάς τον πάνω απ'το κεφάλι της με τη δύναμη της οργανικής στολής της, και πετώντας τον προς ένα φριχτό, τριχωτό, μαύρο τέρας που είχε ξεπροβάλει μόλις τώρα. Τους είδε και τους δύο να σωριάζονται, κουτρουβαλώντας.

Αλλά δεν υπήρχε κανέναν φριχτό, τριχωτό, μαύρο τέρας στην πραγματικότητα. Ήταν η Χορντίλα. Οι Ίσκιοι είχαν ήδη πειράξει το μυαλό της Λουκίας.

Ο Κάλνεντουρ αμέσως το κατάλαβε καθώς προσπαθούσε να έχει τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας στον νου του για να μην επηρεαστεί: η Λουκία σίγουρα έβλεπε κάτι άλλο, όχι τη Χορντίλα. «Σιράλια! Διώξε τους Ίσκιους – διώξ' τους!» φώναξε ο Πρίγκιπας ενώ, σκύβοντας, πυροβολούσε έναν Σκοτεινό Ακόλουθο.

Η μάγισσα άρπαξε τον Νάθλεδιρ από τον ώμο, τον τράβηξε κοντά της, κι άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως ξανά· οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί της στραφάλισαν.

Ο Δεξής κι η Αριστερή έπεσαν, φτεροκοπώντας, πάνω στο κεφάλι ενός Ακόλουθου που έκανε να στρέψει το πιστόλι του προς τον Κάλνεντουρ. Ο Κάλνεντουρ γύρισε και τον πυροβόλησε, σωριάζοντάς τον. Ήταν ο συγγενής της Χορντίλα, συνειδητοποίησε. Και πού βρισκόταν η Χορντίλα τώρα; Δεν μπορούσε να τη διακρίνει μες στη σκοτεινή καταιγίδα των Ίσκιων. Πού είχε πάει;

Οι Ίσκιοι υποχώρησαν· τράπηκαν σε φυγή προς την πόρτα του φυλακίου, βγήκαν από εκεί. Τρομοκρατημένοι από το ξόρκι της Σιράλια'χοκ.

Μόνο ένας Σκοτεινός Ακόλουθος στεκόταν ακόμα όρθιος, και η Λουκία τον πυροβόλησε στο στήθος με το πιστόλι της – δύο, τρεις, τέσσερις φορές – ενώ κι εκείνος προσπαθούσε να πυροβολήσει με το δικό του πιστόλι αλλά οι σφαίρες του κατέληξαν στο ταβάνι, κι ο ίδιος κατέληξε στο πάτωμα, γεμάτος αίματα.

Ο Κάλνεντουρ βρήκε τελικά τη Χορντίλα: κι αυτή στο πάτωμα ήταν, χτυπημένη από κάποια ριπή, όμως όχι νεκρή· προσπαθούσε να σηκωθεί. «Μην κινείσαι,» της είπε. «Θ'ανοίξω εγώ την πύλη.

»Λουκία, βοήθησέ την.»

Η Λουκία έριξε μια ματιά έξω απ'το φυλάκιο, να δει μήπως ερχόταν κάνας άλλος εχθρός· ύστερα ζύγωσε τη Χορντίλα, γονατίζοντας πλάι της, στο ένα γόνατο.

Η Ζέρκιλιθ ήταν επίσης πεσμένη, αλλά φαινόταν να έχει χτυπηθεί στον αριστερό μηρό μόνο: όχι και τόσο σοβαρό τραύμα. Η Σιράλια κι ο Νάθλεδιν (παρότι κι αυτός τραυματισμένος στον ώμο) τη βοηθούσαν να σηκωθεί.

Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούσαν ολόγυρα. Ο Ακατάλυτος είχε πηδήσει πάνω στο τραπέζι, με την ουρά του ορθωμένη και τα γκρίζα μάτια του να γυαλίζουν.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στους μηχανισμούς ελέγχου της πύλης. Η Χορντίλα είχε δίκιο, διαπίστωσε: δεν ήταν δύσκολο να τους χειριστείς. Πίεσε ένα πλήκτρο που ξεκλείδωνε το σύστημα. Κατέβασε έναν μοχλό.

Η Διχαλωτή Πύλη ακούστηκε ν'ανοίγει πίσω από τις ιαχές και τους κρότους της μάχης γύρω της.

Καβάλα στο δίκυκλό του, κοιτάζοντας με τα κιάλια του, ο Θανατογέννητος είδε τη νότια πύλη της Βορσίραθ να κινείται, και έβγαλε δυνατή φωνή:

«Η ΠΥΛΗ ΑΝΟΙΓΕΙ! ΤΩΡΑ! ΤΩΡΑ – ΞΕKINAME! ΞΕKINAME!»

Έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, και όλο το Φουσάτο της Ελευθερίας – όλοι οι ληστές και οι παράνομοι που είχε συγκεντρώσει για να πολεμήσουν – τον ακολούθησαν, με οχήματα, με γιγαντόλυκους, με άλογα. Οι Ανυπότακτοί του, οι Θεόσταλτοι της Υράλνα της Θεοσεβούμενης, οι Αχανείς του Ίλνεμουρ του Αχανή, και άλλοι. Αρχίζοντας

να πυροβολούν και να εκτοξεύουν ρουκέτες εναντίον των υπερασπιστών της πόλης στις επάλξεις.

Οι βασιλικοί πολεμογέρακες δεν τους χτυπούσαν πλέον· είχαν ήδη υποχωρήσει, ύστερα από όσες ζημιές είχαν προκαλέσει, δεχόμενοι μαζικά αντιαεροπορικά πυρά.

Κοιτάζοντας με τα κιάλια της η Ζαφειρία είδε ότι οι δυνάμεις στα βόρεια και οι δυνάμεις στα νότια κινούνταν προς τη Βορσίραθ, ολοταχώς. Οι πύλες από αυτές τις μεριές πρέπει, προφανώς, να είχαν ανοίξει. Αλλά η Πύλη της Δύσης παρέμενε κλειστή.

«Έχεις δίκιο,» είπε η Ζαφειρία στον Άρκαλβιρ: «κάτι δεν πάει καλά. Πάμε να μιλήσουμε στη μητέρα μου – *τώρα*.»

Ο Άρκαλβιρ κατένευσε σιωπηλά, κι έβαλε τον γιγαντόλυκό του ν'ακολουθήσει τον δικό της καθώς η Ζαφειρία κατευθυνόταν γρήγορα προς το πολεμικό όχημα της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Οι βασιλικοί πολεμογέρακες δεν τους απειλούσαν πλέον με τα εναέρια χτυπήματά τους· τα αντιαεροπορικά όπλα του στρατεύματος της Όσβελακ είχαν καταφέρει, γι'άκόμα μια φορά, να τους απομακρύνουν.

«Μητέρα!» φώναξε η Ζαφειρία. «Μητέρα! Άκουσέ με! Μητέρα!»

Η πλευρική πόρτα του πολεμικού οχήματος άνοιξε. «Τι είναι, Ζαφειρία;» ρώτησε η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν.

Ο Άρκαλβιρ, εν τω μεταξύ, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, είχε παρατηρήσει ότι κάτι λυκοκαβαλάρηδες τούς ακολουθούσαν, αν και από απόσταση. Τους είχε δει και πριν, μα δεν ήταν σίγουρος ότι έρχονταν γι'αυτόν και τη Ζαφειρία. Τώρα, όμως, δεν είχε αμφιβολίες πια. Τι ήθελαν; Ήταν προδότες; Για την ώρα δεν είπε τίποτα, καθώς η Ζαφειρία έλεγε στη μητέρα της:

«Οι άλλες πύλες έχουν ανοίξει· το βόρειο και το νότιο τμήμα κινούνται—»

«Τους είδα κι εγώ, Ζαφειρία—»

«Πρέπει να κάνουμε κάτι! Η Πύλη της Δύσης δεν ανοίγει.»

«Τι να κάνουμε; Το μόνο που—»

«Έχω μια ιδέα, μαμά.»

Η Χάνκαθιρ την κοίταξε με τρόπο που μαρτυρούσε ότι αυτό, μάλλον, δεν θα της άρεσε.

«Άκουσέ με, πρώτα!» επέμεινε η Ζαφειρία: και της είπε τι είχε στο μυαλό της.

Ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ έτρεξε μες στα σκοτάδια βλέποντας τις αναλαμπές από τις κάννες των πυροβόλων. Οι τρεις Σκοτεινοί Ακόλουθοι δέχονταν ριπές από τους μαχητές της Βασίλισσας καθώς προσπαθούσαν να φύγουν, κι ανταπέδιδαν. Ο ένας απ'αυτούς ακόμα φαινόταν να κρατά τη Λοτρίνθα κοντά του – ο αδελφός της. Αλλά τώρα, καθώς ο Ραμάλθιν πλησίαζε (χωρίς εκείνη να τον έχει δει, μάλλον), η Λοτρίνθα κατάφερε να ξεφύγει από τον Βάσελνour και να τρέξει, παραπατώντας σαν να αισθανόταν ξανά καταπονημένα από τα βασανιστήρια που είχε υποστεί πριν από μέρες μέσα στο Παλάτι της Βοροίραθ.

«Μείνε εδώ!» της φώναξε ο αδελφός της.

Ένας μαχητής της Βασίλισσας την πυροβόλησε, αλλά η Λοτρίνθα ευτυχώς τον είχε ήδη προσέξει να στρέφει την οπλολόγχη του προς τη μεριά της και είχε πέσει κάτω, κατακυλώντας. Δεν χτυπήθηκε.

Ο Ραμάλθιν πυροβόλησε τον μαχητή, και η οπλολόγχη έφυγε απ'τα χέρια του καθώς αυτός κραύγαζε τρεκλίζοντας. Ήταν γυναίκα τελικά, διαπίστωσε ο Ραμάλθιν απ'την κραυγή της· τίποτα δεν φαινόταν καθαρά μες στις νυχτερινές σκιές.

Ο Βάσελνour έστρεψε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον Ραμάλθιν, ενώ οι άλλοι δυο Σκοτεινοί Ακόλουθοι πυροβολούσαν βασιλικούς.

Ο Ραμάλθιν τινάχτηκε, κολλώντας σ'έναν τοίχο, και η σφαίρα χτύπησε τις πέτρες. Πυροβόλησε τον Βάσελνour αλλά εκείνος έσκυψε.

«Λοτρίνθα!» φώναξε ο Ραμάλθιν. «Εδώ, Λοτρίνθα – εγώ είμαι!»

Η Λοτρίνθα σηκώθηκε κι έτρεξε προς τη μεριά του–

«Πέσε κάτω!»

Η Λοτρίνθα τον υπάκουσε αμέσως, και η σφαίρα του αδελφού της πέρασε από πάνω της.

Ο Ραμάλθιν τον πυροβόλησε ξανά, αστοχώντας· και ξανά, αστοχώντας· και– κλικ κλικ κλικ. Ο γεμιστήρας είχε τελειώσει. Ο Ραμάλθιν έκανε να τον αλλάξει, αλλά είδε τον Βάσελνour να τρέχει προς τη Λοτρίνθα η οποία ανασηκώνόταν – και είχε το πιστόλι του στο χέρι. Δεν υπάρχει χρόνος! Έτρεξε κι ο Ραμάλθιν, έφτασε τον Βάσελνour καθώς εκείνος έφτανε την αδελφή του· τον γρονθοκόπησε στα πλευρά, και η γροθιά του συνάντησε πανοπλία, φολίδες. Ωστόσο, ο αδελφός της Λοτρίνθα παραπάτησε από τη δύναμη της οργανικής στολής του Ραμάλθιν, έχασε προς στιγμή την ισορροπία του, αλλά δεν έπεσε. Έστρεψε το πιστόλι του για να πυροβολήσει τον Ραμάλθιν καταπρόσωπο, εξ επαφής. Εκείνος παραμέρισε το όπλο με μια απότομη

κίνηση του χεριού του, και η ριπή βλήθηκε μες στο σκοτάδι με ξαφνικό κρότο κι αναλαμπή.

Η Λοτρίνθα, ακόμα πεσμένη στο πλακόστρωτο, κλότσησε τον αδελφό της στα πόδια, κι εκείνος έχασε τελειώς την ισορροπία του τώρα: σωριάστηκε κραυγάζοντας, ενώ το πιστόλι έφευγε απ'το χέρι του.

Ο Ραμάλθιν έπιασε τον πήχη της Λοτρίνθα καθώς κι εκείνη έπιανε τον δικό του, και σηκώθηκε όρθια. «Νιρλίσα – πάμε.»

«Πρόσεχε!» Τον έσπρωξε, κι έπεσαν κι οι δυο τους πάνω σ'έναν τοίχο.

Η ριπή του μαχητή της Βασίλισσας που είχε έρθει από δίπλα χτύπησε μόνο τον αέρα.

Ο Ραμάλθιν και η Λοτρίνθα μπήκαν σ'ένα σκοτεινό δρομάκι, τρέχοντας, και οι άλλες δυο ριπές που ακολούθησαν την πρώτη ήταν τελειώς άστοχες.

Ιαχές και κρότοι ηχούσαν πανταχόθεν.

«Πανωλεθρία...» είπε ο Ραμάλθιν λαχανιασμένα καθώς σταματούσαν να τρέχουν. «Η πύλη δεν ανοίγει... Ο θεός σου...»

Θόρυβος από ψηλά, από τον ουρανό. Έλικες μεγάλων ελικοπτέρων.

Οι βασιλικοί πολεμογέρακες είχαν υποχωρήσει, κάποιοι από αυτούς χτυπημένοι από τις ριπές αντιαεροπορικών όπλων της Κόμισσας των Σκιών. Οι μαχητές στις δυτικές επάλξεις της Βορσίραθ δεν περίμεναν κι άλλους να έρθουν, αλλά τώρα είδαν δύο να πλησιάζουν σπαθίζοντας τον αέρα με τους δυνατούς έλικές τους. Πρέπει να είχαν ξεμείνει, υπέθεσαν, και να επέστρεφαν. Πρέπει να είχαν απομακρυνθεί, ίσως, για ν'αποφύγουν τα πυρά των εχθρών, έτσι είχαν καθυστερήσει λίγο.

Επιπλέον, οι μαχητές των επάλξεων δεν είχαν χρόνο ν'ασχοληθούν μ'αυτό· τους απασχολούσαν πολύ περισσότερο οι αντάρτες που είχαν επιτεθεί στην Πύλη της Δύσης και προσπαθούσαν ν'ανεβούν και στις επάλξεις. Μερικοί απ'αυτούς, μάλιστα, τα είχαν καταφέρει, αν και σύντομα είχαν ηττηθεί.

Οι δύο βασιλικοί πολεμογέρακες έφτασαν ανενόχλητοι πάνω από τους μαχητές των επάλξεων—

—κι άρχισαν να τους βάλλουν με τα πολυβόλα κάτω απ'τις φτερούγες τους και να εξαπολύουν ρουκέτες εναντίον τους, ενώ οι πόρτες των ελικοπτέρων άνοιγαν δεξιά κι αριστερά και μαχητές πυροβολούσαν με τουφέκια ή πετούσαν χειροβομβίδες.

Οι υπερασπιστές των επάλξεων σκοτώνονταν μέσα σε εκρήξεις και σε καταιγισμούς οβιδων.

Τα ελικόπτερα έχασαν ύψος, και οι μαχητές της Κόμισσας των Σκιών πήδησαν από μέσα τους, πάνοπλοι, πυροβολώντας προς όποια κατεύθυνση έβλεπαν πολεμιστές του βασιλικού στρατεύματος ή φρουρούς του Δούκα. Μαζί τους ήταν η ίδια η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντον, ο Νάσαλθιρ, η Ζαφειρία, ο Άρκαλβιρ, η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, η Δαλνίραθ'λι, και η Άλνεντιρ'μορ – η Τεχνομαθής μάγισσα που είχε βοηθήσει στην επισκευή των ελικοπτέρων και είχε έρθει εδώ μήπως παρουσίαζαν κάποιο αναπάντεχο πρόβλημα (αν και είχε πει πως δεν νόμιζε ότι αυτό θα συνέβαινε – και, όντως, δεν είχε συμβεί).

Η Ζαφειρία πυροβολούσε με δύο πιστόλια τους βασιλικούς μαχητές που έβλεπε κάτω από τις επάλξεις. Και, γελώντας, είπε: «Ήταν καλό το σχέδιό μου ή δεν ήταν, λοιπόν, μαμά;»

«Μην αρχίσεις από τώρα να νομίζεις πως είσαι στρατηγός, μικρή,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ, υπομειδιώντας μέσα από το κράνος της.

Και η κόρη της τη λοξοκοίταξε, θυμωμένη. Δεν της άρεσε κανένας να την αποκαλεί «μικρή». Ούτε καν η μητέρα της.

Καθώς πλησίαζαν μια σκάλα των επάλξεων, ο Άρκαλβιρ είπε: «Ο πατέρας μου κι ο Θανατογέννητος μάς περιμένουν· πάμε να τους βρούμε σκοτώνοντας κάθε γαμημένο άτριχο λύκο της Σφτετερίστριας στον δρόμο μας!» Κι άρχισε να κατεβαίνει πρώτος, ενώ εκτόξευε τη *νότραθ* του καρφώνοντας στο στήθος έναν μαχητή της Βασίλισσας που ανέβαινε τη σκάλα με υψωμένη οπλολόγχη. Ο άντρας ούρλιαξε, έπεσε προς τα πίσω, προς αυτούς που τον ακολουθούσαν· κι ο Άρκαλβιρ άρχισε να τους πυροβολεί με τη δική του οπλολόγχη, κραυγάζοντας, καθώς κατέβαινε σαν μανιασμένος γιγαντόλυκος που έχει μυρίσει αίμα.

Η Ζαφειρία, ακόμα γελώντας, τον μιμήθηκε, πυροβολώντας με τα πιστόλια της.

Και οι μαχητές της Βασίλισσας σωριάζονταν ο ένας κατόπιν του άλλου μπροστά στην παράτολμη επίθεσή τους, κουτρουβαλώντας πάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια, γεμίζοντάς τα αίματα και πεσμένα όπλα.

Αυτά τα παιδιά τόχουν βάλει σκοπό να παίζουν συνεχώς με την ουρά του Ιουράσκε! σκέφτηκε η Χάνκαθιρ, παρατηρώντας τον γιο του Πρίγκιπα και την κόρη της, ενώ τους ακολουθούσε με το πιστόλι της στο χέρι και φώναζε στους άλλους: «Στο φυλάκιο της πύλης! Στο φυλάκιο της πύλης! Να την ανοίξουμε!»

Και οι μαχητές της ήρθαν πίσω της, κραυγάζοντας: *Όσβελακ! Όσβελακ! ΟΣΒΕΛΑΚ!* και: *Νασόλντουν! Νασόλντουν! ΝΑΣΟΛΝΤΟΥΝ!* πάνω από τους κρότους και τις ιαχές της μάχης που διαδραματιζόταν κάτω από τις επάλξεις, μπροστά στην Πύλη της Δύσης, στην Οδό των Θεών και τους τριγυρινούς, μικρότερους δρόμους.

«Κάλνεντουρ – εχθροί!» προειδοποίησε η Λουκία, βλέποντάς τους να έρχονται, κι αμέσως κρύφτηκε στο πλάι της πόρτας που η ίδια είχε σπάσει με τη δύναμη της οργανικής στολής της.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε κι έτρεξε κι εκείνος να καλυφτεί στην άλλη μεριά της πόρτας, κάνοντας νόημα στη Σιράλια'χοκ, τον Νάθλεδιν, τη Ζέρκιλιθ, και τη Χορντίλα να πάνε όσο πιο δίπλα μπορούσαν για να μη δίνουν στόχο.

Οι μαχητές της Βασίλισσας ανέβαιναν την πέτρινη σκάλα, έχοντας σκοπό προφανώς να πάρουν τον έλεγχο του φυλακίου ξανά για να κλείσουν την πύλη. Βαστούσαν τις οπλολόγχες τους προτεταμένες, έτοιμες να πυροβολήσουν σαν τουφέκια ή να καρφώσουν σαν δόρατα.

Ο Κάλνεντουρ και η Λουκία τούς επιτέθηκαν με τα πιστόλια τους, καλυμμένοι.

Ένας έπεσε, κι άλλος ένας μετά απ'αυτόν, κι ακόμα μία. Κραυγές και φωνές απ'τους υπόλοιπους, ενώ πυροβολούσαν αλλά χτυπούσαν μόνο αέρα και πέτρες. Ένας επιχείρησε να ρίξει χειροβομβίδα, αλλά μια πολεμίστρια – υποδιοικήτρια, απ'ό,τι φαινόταν – τον σταμάτησε. «Τι κάνεις, ρε! Είναι οι μηχανισμοί της πύλης εκεί μέσα!» του φώναξε.

Ο Κάλνεντουρ και η Λουκία άλλαξαν γεμιστήρες και τους πυροβόλησαν ξανά, μόλις ο πρώτος καταιγισμός από τις οπλολόγχες πέρασε.

«Φέρτε ασπίδες!» πρόσταξε η υποδιοικήτρια κάτι άλλους πιο πίσω. «Ασπίδες! Δε μπορούμε αλλιώς να πάρουμε την πύλη!»

Η Ζέρκιλιθ ήρθε ξαφνικά και γονάτισε πλάι στον Κάλνεντουρ, στα πόδια του, βαστώντας οπλολόγχη, σημαδεύοντας έξω και πυροβολώντας.

«Είσαι τραυματισμένη,» της είπε εκείνος.

«Μια σφαίρα μες στο πόδι μου δε θα με σταματήσει τόσο εύκολα, Πρίγκιπά μου.»

Κι απ'την άλλη μεριά της πόρτας, απ'τη μεριά όπου ήταν καλυμμένη η Λουκία, η Σιράλια'χοκ ήρθε και γονάτισε κρατώντας πιστόλι και πυροβολώντας τους βασιλικούς απέξω.

Ο Κάλνεντουρ έριξε μια ματιά πίσω του: ο Νάθλεδιν – τραυματισμένος στον αριστερό ώμο και μη μπορώντας να χειριστεί καλά όπλο, αφού δεξί χέρι δεν είχε – είχε μείνει μαζί με τη Χορντίλα που κι αυτή στον ώμο πρέπει νάχε τελικά τραυματιστεί, απ'ό,τι φαινόταν. Στον δεξή ώμο.

Ο Κάλνεντουρ έστρεψε πάλι το βλέμμα του έξω, και πυροβόλησε τους μαχητές της Βασίλισσας που συγκεντρώνονταν ολοένα και περισσότεροι. Τώρα, μάλιστα, έφερναν και μεγάλες μεταλλικές ασπίδες κι άρχιζαν να πλησιάζουν έχοντάς τες σηκωμένες και βάλλοντας με τις οπλολόγχες από ανάμεσά τους.

Η Ζέρκιλιθ τράβηξε μια χειροβομβίδα και τους την έριξε.

Κρότος, λάμψη, κραυγές... πτώματα και σπασμένες πέτρες από τη σκάλα.

«Πάρτε το φυλάκιο!» φώναξε κάποιος από τους βασιλικούς. «Έρχονται από έξω! *Πάρτε το φυλάκιο, ΤΩΡΑ*, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Και τότε ήταν που οι Αγωνιστές του Βασιλείου – αυτοί που ο Κάλνεντουρ είχε φέρει με το μέρος του – τους επιτέθηκαν, κραυγάζοντας: *Για το Βασίλειο! Για το Βασίλειο και τον Πατέρα του Βασιλείου! Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει! Το Ιερό Δέος κοιτάζει!* Και μακελειό ξέσπασε ανάμεσα σ'αυτούς και τους μαχητές της Βασίλισσας, οι οποίοι τους πυροβολούσαν και τους χτυπούσαν ανελέητα.

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε οργή να φουντώνει μέσα του, βλέποντας τα αγόρια να δέχονται τέτοιες επιθέσεις – και, μάλιστα, *για εκείνον... για εκείνον...*

Διέκρινε τη Θορμάνκου μες στη συμπλοκή, να γελά, με το δέρμα της κατάμαυρο και τα μαλλιά της φωτιές, σώμα καλλίγραμμα και μυώδες, ντυμένο με μεταλλικά κομμάτια πανοπλίας. *Πολέμαρχε!* του φώναξε. *Έλα στην αγκαλιά μου, και θα σε οδηγήσω στη νίκη!*

Ο Κάλνεντουρ την κάλεσε να έρθει, και η Κυρά του Πολέμου ήταν ξαφνικά πλάι του, τον αγκάλιασε σαν ερωμένη, και έγιναν ένα. Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε την οργή της να τον γεμίζει – μια δύναμη ατίθαση και ασυγκράτητη.

Γέλασε και τινάχτηκε έξω από την πόρτα του φυλακίου–

«Γεώργιε!» ούρλιαξε η Λουκία, τρομοκρατημένη.

Αλλά, καθώς ο Κάλνεντουρ εφορμούσε, καμιά από τις σφαίρες των εχθρών του, ως εκ θαύματος, δεν τον χτύπησε, και ο ίδιος πυροβόλησε τέσσερις φορές και με κάθε πυροβολισμό έπεσε κι ένας μαχητής της Βασίλισσας. Μετά βρέθηκε ανάμεσά τους πιο γρήγορα απ'ό,τι

μπορούσαν να αντιδράσουν, και το Φιλί της Έχιδνας βγήκε απ'το θηκάρι του αρχίζοντας να τους λιανίζει, τινάζοντας αίματα και κομμένα μέλη αποδώ κι αποκεί, σπάζοντας όπλα, σκίζοντας πανοπλίες σαν χαρτί.

Η Λουκία, κοιτάζοντάς τον απ'το πλάι της πόρτας του φυλακίου, θυμήθηκε τον Οφιομαχητή.

Και η Ζέρκιλιθ επίσης.

Και καμιά τους δεν είχε αμφιβολία τι συνέβαινε. Είχε πάρει τη Θορμάνκου μέσα του.

Το Φουσάτο της Ελευθερίας έφτασε στη Διχαλωτή Πύλη, πυροβολώντας τους βασιλικούς μαχητές στις επάλξεις και αυτούς που προσπαθούσαν με την παρουσία τους να φράξουν την πύλη.

Ο Θανατογέννητος έγειρε το δίκυκλό του στο πλάι για να μη χτυπηθεί από τις εχθρικές ριπές, ενώ ο ίδιος πυροβολούσε με την οπλολόγη του κραυγάζοντας σαν παράφρονas. Και πολλοί άλλοι παράνομοι ήταν μαζί του, επίσης επάνω σε δίκυκλα, ενώ λυκοκαβαλάρηδες, ιππείς, και διάφορα οχήματα ακολουθούσαν.

Ο Έλκερθιν έπεσε πάνω σε δύο μαχητές της Βασίλισσας, πατώντας τον έναν κάτω από τους μεταλλικούς τροχούς του, χτυπώντας τον άλλο στο κεφάλι με την οπλολόγη του και σωριάζοντάς τον. «Θάνατος!» κραύγαζε. «ΘΑΝΑΤΟΣ στους άτριχους λύκους της πουτάνας του Θρόνου!» Και πήδησε απ'το δίκυκλό του, αρπάχτηκε πάνω σ'ένα θωρακισμένο εξάτροχο όχημα που είχε μόλις κλείσει την πύλη κι έστρεφε το μεγάλο κανόνι του προς το Φουσάτο της Ελευθερίας.

Το κανόνι έβαλε και ο Έλκερθιν αισθάνθηκε τα μέταλλα του οχήματος να τραντάζονται καθώς ήταν πιασμένος εκεί, έχοντας κρεμάσει την οπλολόγη του στον ώμο. Σκαρφάλωσε ως την κορυφή του οχήματος, ενώ άκουγε κάποιους να φωνάζουν από κάπου: *Ρίξτε του! Σκοτώστε τον!* Έμεινε σκυμμένος, όσο πιο καλά καλυμμένος μπορούσε, ενώ σφαίρες σφύριζαν γύρω του. Στράφηκε και τους είδε, τους γαμημένους άτριχους λύκους, από την άλλη μεριά του θωρακισμένου οχήματος, από την εσωτερική μεριά της Διχαλωτής Πύλης.

«Η Λωράθλου σάς περιμένει – κι ο πατέρας μου ο Βορέσας σάς παραδίδει!» τους φώναξε, τραβώντας ένα από τα πιστόλια που κρέμονταν επάνω του και πυροβολώντας τους – σωριάζοντας έναν, κι άλλον έναν. Μετά έπιασε μια χειροβομβίδα, τράβηξε την περόνη της με τα δόντια του, πέταξε τη βόμβα ανάμεσά τους.

Το κανόνι πλάι του έβαλλε ξανά, τραντάζοντάς τον, κάνοντας τ'αφτιά του να κουδουνίζουν. «Προσέχετε, ρε!» άκουσε την Ακνάριθ'λι να φωνάζει. «Ο Θανατογέννητος είν' εκεί πάνω – ο Θανατογέννητος είν' εκεί πάνω στ'όχημα, ρε!» Κάποιοι πρέπει να το πυροβολούσαν.

Ο Έλκερθιν έβγαλε ακόμα μια χειροβομβίδα, τράβηξε την περόνη, περίμενε το κανόνι να βάλει ξανά...

Το κανόνι έβαλε.

Ο Θανατογέννητος γραπώθηκε επάνω του σαν αγριόγατος – έριξε μες στην κάννη του τη χειροβομβίδα – πήδησε πέρα, όσο πιο μακριά μπορούσε, κοπάνησε στο σκληρό έδαφος νιώθοντας δυνατό πόνο στον ώμο – τον αγνόησε – κύλησε, κύλησε, κύλησε, ενώ πίσω του η έκρηξη ήταν εκκωφαντική.

Οι μαχητές του Φουσάτου της Ελευθερίας ζητωκραύγαζαν. Και δύο από τα δικά τους πολεμικά οχήματα χτύπησαν επανειλημμένα το θωρακισμένο όχημα των εχθρών τους, με οβίδες και ρουκέτες, κάνοντάς το σμαράλια.

Η Ακνάριθ'λι ζύγωσε τον Θανατογέννητο καβάλα στον γιγαντόλυκο της. «Ανέβα!»

Ο Έλκερθιν ορθώθηκε και πιάστηκε πίσω της, γελώντας. «Επίθεση!» κραύγασε βγάζοντας την οπλολόγχη απ'τον ώμο του και δείχνοντας μπροστά. «ΕΠΙΘΕΣΗ! Σκοτώστε κάθε γαμημένο άτριχο λύκο της ποντάνας του Θρόνου! ΘΕΛΩ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥΣ!»

Και οι παράνομοι του Φουσάτου της Ελευθερίας, σπρώχνοντας με το ερπυστριοφόρο των Ανυπότακτων το σμαραλασμένο βασιλικό όχημα, πέρασαν τη Διχαλωτή Πύλη και μπήκαν στη Βορσίραθ, στην Οδό Επισκεπτών και στους τριγυρινούς δρόμους, σκοτώνοντας μαχητές της Βασίλισσας και φρουρούς του Δούκα και λεηλατώντας τους εξοπλισμούς και τα οχήματά τους, όπως ήταν το συνήθειό τους εδώ και χρόνια.

«Ιερότατε!» φώναξε ο Ασλάνουρ ο Λυκολάτρης καθώς έμπαινε στο φυλάκιο μαζί με την Κρυστάλλω την Παιχτρία κι άλλους πιστούς του Πεπρωμένου. «Πλησιάζουν μαζικά! Οι λύκοι της Σφετεριστρίας!»

«Πρέπει να κρατήσουμε το φυλάκιο!» είπε η Βαλνάμνιρ. «Ο στρατός της Κόμισσας έρχεται.» Δεν τον έβλεπε από εδώ – δεν είχε παράθυρα το φυλάκιο – όμως ήταν σίγουρη ότι ερχόταν· αλλιώς όλοι τους πήγαιναν χαμένοι...

Οι πιστοί του Ιουράσκει μαζεύτηκαν μέσα στο φυλάκιο, πολλοί από αυτούς τραυματισμένοι, γεμίζοντάς το με την παρουσία τους. Στρέφοντας τις κάννες τους προς την κατεστραμμένη είσοδό του.

Οι μαχητές της Βασίλισσας ζύγωσαν και δέχτηκαν τις σφαίρες τους. Ανταπέδωσαν μα δεν μπορούσαν να εισβάλουν. Φωνές αντηχούσαν από έξω: *Πάρτε το φυλάκιο! Κλείστε την πύλη!* Οι πιστοί του Ιουράσκει συνέχιζαν να τους πυροβολούν.

Η Βαλνάμνιρ έβγαλε μια χειροβομβίδα (απ'αυτές που τους είχε προμηθεύσει ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ) και την πέταξε έξω από τη διαλυμένη πόρτα. Έκρηξη και κραυγές.

Κι άλλοι πυροβολισμοί ακολούθησαν. Περισσότεροι μαχητές της Βασίλισσας φάνηκε να συγκεντρώνονται στην είσοδο. Ο Νέλδουρ δεν ήξερε ως πότε θα μπορούσαν να τους κρατάνε μακριά. Άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του και συνέχισε να πυροβολεί. Το Πεπρωμένο θα τους βοηθούσε...

Και τους βοήθησε. Μεγάλος σαματάς ακούστηκε από έξω: κρότοι, κραυγές, ποδοβολητά, αλυχτήματα και χρεμετίσματα, μέταλλα που χτυπιόνταν και κουδούνιζαν.

Το βόρειο τμήμα του στρατού της Κόμισσας είχε εισβάλει.

Οι μαχητές της Βασίλισσας διαλύθηκαν έξω απ'το φυλάκιο, σκόρπισαν, υποχώρησαν.

Η Βαλνάμνιρ, ο Νέλδουρ, και οι ακόλουθοί του βγήκαν, κατεβαίνοντας την πέτρινη σκάλα.

Ένα τετράκυκλο πολεμικό όχημα με ανοιχτή οροφή και διπλό καρόνο σταμάτησε κοντά τους, και ο Βέλερντιν αλ Νασόλντουν ορθώθηκε από μέσα του. «Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ;» ρώτησε.

«Δεν είν' εδώ, Άρχοντα Βέλερντιν,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ. «Είναι στη Διχαλωτή Πύλη, η οποία μάλλον θα έχει επίσης ανοίξει ως τώρα και, με την εύνοια του Πεπρωμένου, το νότιο τμήμα του φουσάτου σας θα έχει εισβάλει.»

Οι μαχητές της Κόμισσας απλώνονταν γύρω από την Πύλη των Ανέμων και την Οδό Επισκεπτών, χτυπώντας τους μαχητές του βασιλικού στρατεύματος και τους φρουρούς του Δούκα, τρέποντάς τους σε φυγή.

Ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, πλησιάζοντας το όχημα του Βέλερντιν καβάλα στον γιγαντόλυκό του, είπε: «Πρέπει να πάρουμε τις επάλξεις. Μας ρίχνουν από εκεί.» Κι έδειξε ψηλά με την οπλολόγη του.

Μαχητές της Κόμισσας ήδη προσπαθούσαν να ανεβούν, αλλά οι εχθροί τους είχαν το πλεονέκτημα να τους βάλουν από πάνω, κι έτσι δυσκολεύονταν. Κάποιοι έφερναν μεγάλες μεταλλικές ασπίδες για να προστατευτούν από τον καταιγισμό.

Κατεβαίνοντας τις σκάλες των επάλξεων, η Κόμισσα των Σκιών και οι μαχητές της συνάντησαν τους βασιλικούς που συγκρούονταν με τους αντάρτες, και βοήθησαν τους δεύτερους. Αλλά ο αριθμός τους δεν ήταν τόσο μεγάλος ώστε να κάνει καμιά σπουδαία διαφορά στη μάχη. Και η Χάνκαθιρ συγκράτησε τη Ζαφειρία και τον Άρκαλβιρ απ'το να προχωρήσουν παράτολμα προς τα εκεί όπου ήταν περισσότεροι εχθροί. Τους είπε να μείνουν πίσω αν δεν ήθελαν να γνωρίσουν τον Μεταθανάτιο Κήπο· κι ευτυχώς την άκουσαν, κατάλαβαν τον κίνδυνο. *Τα μυαλά τους δεν τάχει κλέψει τελείως η Θορμάνκου, λοιπόν*, σκέφτηκε ανακουφισμένη η Κόμισσα. *Όχι ακόμα.*

Και μετά, συνάντησε έναν ανάμεσα στους αντάρτες που φαινόταν για αρχηγός.

«Ποια είστε, Αρχόντισσά μου;» τη ρώτησε.

«Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είμαι. Εσύ ποιος είσαι; Γιατί η πύλη δεν έχει ανοίξει ακόμα; Πού είναι ο Πρίγκιπας;»

«Ο Πρίγκιπας είναι στα νότια, *νιρλίσα*, στη Διχαλωτή Πύλη. Εγώ είμαι ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ – πιστός σ'αυτόν με τη ζωή μου! Δεν ξέρω γιατί η πύλη δεν έχει ανοίξει ακόμα· κάποιο πρόβλημα– Δε μπορούσα να πάω στο φυλάκιο να κοιτάξω, αλλά τώρα–»

Η Χάνκαθιρ βάδισε προς το φυλάκιο της Πύλης της Δύσης, πυροβολώντας συγχρόνως με το πιστόλι της προς τη μεριά των βασιλικών και στέλνοντας, με μια βουλευτική ενέργεια, τον Άναρθρο Ψίθυρο των Σκοτεινών Δέντρων εναντίον τους για να προκαλέσει όση αναταραχή μπορούσε ανάμεσά τους.

Ο Θόλλενβουρ και μερικοί άλλοι αντάρτες, η Ζαφειρία, ο Άρκαλβιρ, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν, πυροβολώντας κι αυτοί, ενώ ο γιος του Πρίγκιπα ξεστόμιζε όλο κατάρες και βρισιές που η Χάνκαθιρ σκέφτηκε, φευγαλέα, ότι θα σόκαραν τον οποιονδήποτε αριστοκράτη του Βασιλείου αν ήξερε ότι ήταν γόνος των Κάρνλεκ.

Το φυλάκιο της πύλης δεν ήταν μακριά· γρήγορα έφτασαν εκεί, και είδαν μια φιγούρα να ξεπροβάλλει από την πόρτα του: έναν άντρα γαλανόδερμο, ντυμένο με κράνος και πανοπλία, έχοντας αίματα επάνω του που δεν έμοιαζε να είναι των εχθρών του· ήταν

τραυματισμένος. Η Χάνκαθιρ δεν τον γνώριζε, αλλά δεν νόμιζε ότι ήταν άνθρωπος της Σφετερίστριας.

Προτού προλάβει να του μιλήσει, κάποιος φώναξε το όνομά της από δίπλα: «Χάνκαθιρ! *Νιρλίσα!*»

Στράφηκε και είδε τον Ραμάλθιν αλ'Ένερκαβ να πλησιάζει μαζί με τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Φαίνονταν κι οι δυο τους πολύ ταλαιπωρημένοι.

«Λοτρίνθα!» είπε η Χάνκαθιρ, χαμογελώντας. «Είναι πραγματικά αλήθεια, λοιπόν, ότι δραπέτευσες...»

Η Λοτρίνθα την κοίταξε σαν να μην καταλάβαινε.

«Από το Παλάτι της Βορσίραθ,» εξήγησε η Χάνκαθιρ.

«Α, ναι...» είπε εκείνη. «Γιατί...;»

«Πώς ήρθατε;» ρώτησε ο Ραμάλθιν. «Με τα ελικόπτερα;»

«Προφανώς,» απάντησε η Χάνκαθιρ. «Είχαμε καταρρίψει δύο απ'τους πολεμογέρακές τους και τους είχαμε επισκευάσει. Αλλά γιατί η πύλη δεν είναι ακόμα ανοιχτή, μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, *νιρλίσα*. Μας σαμπόταραν. Έχουν μπλοκάρει τον μηχανισμό.»

«Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Τι...;» Και στο μυαλό της ήρθαν αυτά που είχε δει, αυτά που είχε αντιληφτεί εγκεφαλικά, όταν βρισκόταν σε επαφή με την Καρδιά του Σκότους: το Πεινασμένο Σκοτάδι να έχει εξαπλωθεί και δυναμώσει παντού στο Βασίλειο...

«Μεγάλη ιστορία, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Ραμάλθιν, «αλλά ο μηχανισμός έχει μπλοκάρει. Ο θεός της Λοτρίνθα... δεν ξέρω πώς... Τέλος πάντων. Δεν ξέρω αν λειτουργεί τώρα το μηχανήμα.»

Ο άντρας που είχε βγει από το φυλάκιο τούς πλησίασε κατεβαίνοντας την πέτρινη σκάλα και είπε: «Ο μηχανισμός δεν λειτουργεί, Ραμάλθιν. Το προσπαθήσαμε. Είναι τελείως απενεργοποιημένος. Και ο Έμβενουρ – ο μόνος που ίσως μπορούσε να μας βοηθήσει να τον ξεμπλοκάρουμε – είναι νεκρός.»

«Υπάρχει κι άλλος που μπορεί να μας βοηθήσει,» είπε η Χάνκαθιρ. Και προς τους μαχητές της: «Πού είναι η Άλνεντιρ'μορ;»

«Εδώ είμαι, Αρχόντισσά μου,» απάντησε η μάγισσα, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους.

«Άκουσες τι λένε για τον μηχανισμό της πύλης;»

«Πάμε να τον ελέγξω από κοντά.»

Κεφάλαιο 20

Η Μάνητα της Θορμάνκου

μάνητα της μάχης – η μάνητα της Θορμάνκου – είχε παρασύρει τον Κάλνεντουρ να σκοτώνει τον έναν μαχητή της Βασίλισσας μετά τον άλλο, ενώ οι Αγωνιστές του Βασιλείου τον ακολουθούσαν πιστά μαζί με διάφορους αντάρτες της Βορσίραθ.

Κανένas φρουρός του Δούκα ή πολεμιστής του βασιλικού στρατεύματος δεν μπορούσε τώρα να πλησιάσει το φυλάκιο της Διχαλωτής Πύλης. Και από την ίδια την πύλη σύντομα εισέβαλε το νότιο τμήμα του στρατεύματος της Κόμισσας. Ένα τμήμα που ο Κάλνεντουρ είδε ότι αρχηγός του ήταν, καταφανώς, ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος καθώς καθόταν πίσω από την Ακνάριθ'λι, επάνω στον γιγαντόλυκό της, και πυροβολούσε δεξιά κι αριστερά με μια οπλολόγη, ενώ όταν βρισκόταν κοντά σε εχθρούς τούς κάρφωνε με τη μακριά λεπίδα της.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν παρακινημένος να συνεχίσει να σκοτώνει και να σκοτώνει και να σκοτώνει. Να καταδιώξει τους βασιλικούς που υποχωρούσαν και να οδηγήσει και τους υπόλοιπους – αντάρτες της Βορσίραθ, Αγωνιστές του Βασιλείου, παρανόμους του Θανατογέννητου – εναντίον τους. Όμως δεν το έκανε. Παρά την παραφροσύνη της μάχης, δεν είχε ξεχάσει τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, ούτε τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας. Δεν είχε παραδώσει τον εαυτό του στην Κυρά του Πολέμου. Και τώρα ήξερε ότι έπρεπε να σταματήσει αν δεν ήθελε να χάσει τον έλεγχο.

Ώθησε – νοητικά, ψυχικά – τη Θορμάνκου μακριά του, όπως θα έδιωχνε μια υπερενθουσιώδη ερωμένη, και είδε τα μαλλιά της που ήταν φλόγες να βρυχούνται οργισμένα. *Μόνο εγώ μπορώ να σε οδηγήσω στη νίκη, Πρίγκιπα*, του είπε. *Γίνε ο Πολέμαρχός μου, ο Άρχοντας του Πολέμου – και τίποτα δεν θα μπορεί να σταθεί στο διάβα σου! Αλλιώς, θα ηττηθείς και θα βρεθείς ανάμεσα στους νεκρούς!*

Ο Κάλνεντουρ, έχοντας σταθερά στον νου του τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου και τον Πολλαπλό Βρόχο του Σιλίσβας, την αγνόησε, κι έστρεψε το βλέμμα του πάλι στον Θανατογέννητο, ο οποίος τώρα τον πλησίαζε έχοντας κατεβεί απ'τον γιγαντόλυκο της υπαρχηγού των

Ανυπότακτων. Η Ακνάριθ'λι τον ακολουθούσε, έφιππη ακόμα. Τριγύρω, ληστές και παράνομοι σκότωναν μαχητές του Δούκα και της Βασίλισσας, έκαναν ζημιές, και λεηλατούσαν. Ο Κάλνεντουρ πολύ φοβόταν ότι θα έμπαιναν και σε σπίτια... αλλά αυτό ήταν ένα τίμημα που έπρεπε να πληρωθεί για να κατακτήσουν τη Βορσίραθ.

Ο Έλκερθιν γελούσε σαν δαίμονας. «Πρίγκιπα! Η νίκη είναι δική μας – χάρη σ'εσένα ξανά!»

«Ζήτησε απ'τους ανθρώπους σου να μη λεηλατήσουν σπίτια, Θανατογέννητε,» του είπε ο Κάλνεντουρ. «Οι πολίτες της Βορσίραθ δεν είναι εχθροί τους.»

«Αν τους ζητήσω τέτοιο πράγμα, θα γυρίσουν και θα με φάνε όπως η αγέλη γυρίζει και καταβροχθίζει τον λύκο που δεν την αφήνει να τραφεί από τα κουφάρια των εχθρών της!»

«Σου ξαναλέω: οι πολίτες της Βορσίραθ δεν είναι εχθροί σας! Η πόλη έχει ήδη υποφέρει πολύ από τις συγκρούσεις στους δρόμους της προτού έρθετε.»

«Αυτό που έχει ξεκινήσει δεν μπορεί να τελειώσει χωρίς λαφυραγωγία, Πρίγκιπα. Ευχήσου μόνο να είναι σύντομη. Κι εμείς – εμείς θα πάμε για το παλάτι!»

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε να οργίζεται από τις απαντήσεις του Θανατογέννητου· ήταν σαν η Θορμάνκου να είχε καταλάβει εκείνον τώρα! Σκέφτηκε να καλέσει τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα του και να προστάξει τους παρανόμους του Φουσάτου της Ελευθερίας να μη λεηλατήσουν σπίτια· όμως ένιωθε ήδη ζαλισμένος από την παρουσία της Κυράς του Πολέμου. Κι επιπλέον, αμφέβαλλε ότι οι ληστές θα τον υπάκουγαν – ναι, ακόμα κι αν τον έβλεπαν ως έκφανση του ίδιου του Ιερού Δέους. Ήταν ληστές. Δεν ήταν άνθρωποι του Χάρλαεθ Βοκ, που συντηρούσε την τάξη στο Βασίλειο· ήταν άνθρωποι του Ιουράσκε και του Βορέσας. Απαραίτητοι όμως για τώρα, με τέτοια κατάσταση που επικρατούσε.

Ο Κάλνεντουρ αισθανόταν την παγερή οργή και την εξουσιαστική δυσαρέσκεια του Χάρλαεθ Βοκ για την παρουσία τους εδώ, όπως επίσης αισθανόταν την ευθυμία και την ευχαρίστηση του Ιουράσκε για την αναταραχή που γινόταν. Και νόμιζε πάλι πως εκείνος ήταν στη μέση–

«Κάλνεντουρ...»

Είδε τον Ίλνεμουρ'σαρ ωλ Κέριβεκ, τον Ίλνεμουρ τον Αχανή, να τον πλησιάζει καβάλα σ'ένα δίκυκλο, οπλισμένος αλλά κρεμώντας τώρα το τουφέκι του στον ώμο.

«Χαίρομαι που είσαι καλά,» του είπε ο Κάλνεντουρ.

«Τη βλέπεις κι εσύ; Εδώ, μαζί μας;»

«Τη Θορμάνκου;»

«Ναι.»

«Και όχι μόνο,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

Ύστερα, τον πλησίασαν η Λουκία και η Ζέρκιλιθ – η δεύτερη κουτσαίνοντας από τ'αριστερά, τραυματισμένη στον μηρό – ακολουθούντες από τη Σιράλια'χοκ, τον Νάθλεδιρ, και τη Χορντίλα. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν κοντά τους, σαν πριν να μην τολμούσαν να ζυγώσουν τον Κάλνεντουρ όσο εκείνος είχε τη Θορμάνκου μέσα του.

Ο Πρίγκιπας είπε στη Ζέρκιλιθ: «Πρέπει να περιποιηθούμε αυτό το πόδι τώρα που υπάρχει χρόνος. Να βγάλουμε τη σφαίρα.»

Ύστερα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ.

«Νέλδουρ, μ'ακούς;»

«Σ'ακούω, Πρίγκιπα. Ο Άρχοντας Βέλερντιν και το βόρειο τμήμα του στρατεύματος της Κόμισσας μόλις πέρασαν την Πύλη των Ανέμων. Τους έχουμε κοντά μας. Προσπαθούν τώρα να διώξουν τους μαχητές της Σφετερίστριας από τις επάλξεις των τειχών.»

«Η κατάσταση είναι παρόμοια κι εδώ. Χαίρομαι που όλα πήγαν καλά.»

«Και στην Πύλη της Δύσης;»

«Δεν ξέρω ακόμα τι γίνεται εκεί. Τώρα θα καλέσω τον Ραμάλθιν. Αλλά πες μου, Νέλδουρ: προσπάθησαν κι εσάς να σας σταματήσουν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι;»

«Ναι. Ο Ραμάλθιν ωλ Κάνβερεκ ήταν προδότης.»

«Τι;» Ο Κάλνεντουρ πραγματικά ξαφνιάστηκε γιατί νόμιζε πως κανένας προδότης δεν μπορούσε να του κρυφτεί όσο είχε τον Ιουράσκει μέσα του: και τον είχε μέσα του όταν είχαν συναντήσει τον πυροτεχνουργό και τον είχαν πάρει μαζί τους. *Το Σκοτάδι τον κάλυψε...* Το Σκοτάδι ήταν πολύ ισχυρό εδώ, στη Βορσίραθ.

Ο Νέλδουρ εξήγησε στον Κάλνεντουρ τι είχε συμβεί στην Πύλη των Ανέμων, και τον ρώτησε τι συνέβη στη Διχαλωτή Πύλη. «Εσείς δεν

μπορεί να είχατε προδότες ανάμεσά σας, Πρίγκιπα... εκτός αν η Χορντίλα—»

«Όχι, η Χορντίλα δεν μας πρόδωσε και, μάλιστα, τραυματίστηκε στη συμπλοκή. Ήταν εδώ, όμως, κάποιος που γνώριζε, κάποιος συγγενής της—»

«Ο ξάδελφός μου, ο Ύρελκουρ,» είπε η ίδια. «Μα το Ιερό Δέος, δεν ήξερα ότι ήταν ζωντανός! Νόμιζα ότι είχε σκοτωθεί κατά τον Διχασμό. Ήταν φίλος του Νάλεντιν ωλ Νάλδεκερ· είχε αγωνιστεί μαζί του εναντίον του Δούκα και του καθεστώτος της Σφετερίστριας.»

«Νάλεντιν ωλ Νάλδεκερ,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Η Χορντίλα ένευσε. «Θεός της Λοτρίνθα, Πρίγκιπά μου.»

«Είναι νεκρός τώρα ο Ύρελκουρ αλ Σίλλατραβ;» ρώτησε ο Νέλδουρ, από τον πομπό του Κάλνεντουρ.

«Ναι,» απάντησε η Χορντίλα, «μάλλον. Προσπάθησα να βρω σφυγμό επάνω του, προτού βγούμε απ' το φυλάκιο, και δε νομίζω ότι είναι ζωντανός. Αλλά είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος;»

«Σκοτεινός Ακόλουθος ήταν, Χορντίλα,» της είπε ο Κάλνεντουρ· «δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο.»

Ο Νέλδουρ ρώτησε: «Από πού ήρθαν, Πρίγκιπα;»

«Απλά εμφανίστηκαν πίσω μας...»

Η Άλνεντιρ'μορ άγγιξε τους μηχανισμούς ελέγχου της Πύλης της Δύσης και μουρμούρισε τα λόγια για ένα ξόρκι, μισοκλείνοντας τα μάτια.

Σύντομα στράφηκε στην Κόμισσα των Σκιών, που περίμενε πίσω της. «Η ροή της ενέργειας είναι μπλοκαρισμένη μέσα στον μηχανισμό, Αρχόντισσά μου. Ίσως να έγινε με Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής—»

«Ο Νάλεντιν έβγαζε κάποιου είδους ενέργεια από τα χέρια του όταν άγγιζε το μηχάνημα,» παρενέβη ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ.

«Τι πράγμα;» Έκδηλα απορημένη η μάγισσα.

«Αυτό που είδα λέω. Δεν το έχω ξαναδεί από μάγο, για να είμαι ειλικρινής.»

«Δεν ήταν Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, τότε. Το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, επιπλέον, έχει περιορισμένη διάρκεια—»

«Μπορείς ν'ανοίξεις την πύλη, Άλνεντιρ;» ρώτησε η Χάνκαθιρ. «Αυτό μάς ενδιαφέρει τώρα.»

«Θα προσπαθήσω. Αλλά, δεδομένου ότι δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε για να μπλοκαριστεί ο μηχανισμός....» Στράφηκε πάλι και μουρμούρισε λόγια στη γλώσσα της μαγείας, διαγράφοντας μυστηριακά σύμβολα με τα δάχτυλά της.

Ο Ραμάλθιν, παρατηρώντας την, σκέφτηκε: *Ο Νάλεντιν δεν έκανε ξόρκι. Δεν μπορεί να ήταν ξόρκι εκείνο το πράγμα. Τι ήταν;* «Τι μπορεί να έκανε ο θεός σου, Λοτρίνθα; Είναι μάγος;»

«Ναι· αλλά πού να ξέρω εγώ τι έκανε; Μέχρι στιγμής νόμιζα ότι ήταν νεκρός – ότι είχε σκοτωθεί κατά τον Διχασμό. Όλοι έτσι νόμ–»

«Τι μάγος; Ποιου τάγματος;»

«Των Διαλογιστών.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Τίποτα απ'αυτά δεν εξηγεί εκείνο που ανέφερες, Ραμάλθιν – το ότι έβγαλε ενέργεια από τα χέρια του. Δεν μπορεί να συμβεί τέτοιο πράγμα.»

«Εκτός απ'αυτό, *νιρλίσα*, γίνονταν και κάτι παράξενες σκοτεινές αναλαμπές κάτω απ'το δέρμα του...»

«Τι εννοείς;»

Προσπάθησε να της το περιγράψει όσο καλύτερα μπορούσε.

«Πολύ παράξενο,» παρατήρησε η Χάνκαθιρ, κι αναρωτήθηκε αν μπορεί να είχε καμιά σχέση με το ότι ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι στην Όσβελακ, όμως, δεν είχαν τέτοιες όψεις...

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ραμάλθιν δονήθηκε, τότε, κι εκείνος τον έβγαλε και πάτησε ένα πλήκτρο, λέγοντας: «Κάλνεντουρ...»

«Όλα καλά στην Πύλη της Δύσης, Ραμάλθιν; Μπήκε η Κόμισσα;»

«Καθόλου καλά δεν είναι. Αλλά, ναι, η Κόμισσα μπήκε – μόνη της, όμως. Η πύλη έχει μπλοκάρει. Μας επιτέθηκαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι, Κάλνεντουρ. Ήταν εδώ εκείνος με τον οποίο μίλησες στην εγκαταλειμμένη βιομηχανία – ο ίδιος, είμαι σίγουρος. Και δεν είναι άγνωστος· είναι ένας θεός της Λοτρίνθα–»

«Ο Νάλεντιν;»

«Ναι· πώς το ξέρεις;»

«*Ας' το αυτό τώρα. Τι έχει γίνει εκεί; Έτσι όπως τα λες δεν μπορώ να καταλάβω.*»

Ο Ραμάλθιν τού είπε πιο αναλυτικά τι είχε συμβεί, και μια θρηνητική φωνή ακούστηκε μέσα απ'τον πομπό. *Η Χορντίλα*, συνειδητοποίησε. *Άκουσε ότι ο Έμβενουρ, ο άντρας της, σκοτώθηκε.* Ο Ραμάλθιν δεν είχε σκεφτεί να το κρύψει προσωρινά, και το μετάνιωσε. *Η σιωπή είναι σύνεση!*

«Και τι κάνει τώρα η μάγισσα της Κόμισσας;»

«Ακόμα προσπαθεί, απ'ό,τι βλέπω.» Λοξοκοίταξε την Άλνεντιρ'μορ η οποία έμοιαζε πλήρως επικεντρωμένη στους μηχανισμούς της πύλης, αγγίζοντάς τους με τα χέρια της, έχοντας τα μάτια κλειστά· αλλά τα φωτάκια τους δεν φαινόταν ν'ανάβουν ξανά.

«Θα έρθουμε εκεί,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Θα έρθουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Κρατήστε το φυλάκιο!»

«Δεν έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε και τίποτ' άλλο τώρα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Χάνκαθιρ. «Εχθροί είναι παντού γύρω μας. Μόνο αν καλούσα τα ελικόπτερα ίσως να ξεφεύγαμε· αλλά αμφίβολο είναι αν θα μπορούσαν πάλι να πλησιάσουν τόσο εύκολα. Πρέπει οπωσδήποτε ν'ανοίξουμε την πύλη, αλλιώς είμαστε καταδικασμένοι.»

«Ερχόμαστε,» επανέλαβε ο Κάλνεντουρ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Στο Παλάτι της Βορσίραθ αναστάτωση επικρατούσε.

Είχε μόλις μαθευτεί ότι η Πύλη των Ανέμων και η Διχαλωτή Πύλη είχαν ανοίξει και ο στρατός της Κόμισσας των Σκιών είχε εισβάλει, ενώ στο φυλάκιο της Πύλης της Δύσης εξακολουθούσαν να γίνονται συμπλοκές. Οι εχθροί το είχαν καταλάβει αλλά, για κάποιο λόγο, δεν είχαν ακόμα ανοίξει την πύλη.

Ο Δούκας Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και η Δούκισσα Ολρέκα είχαν σοβαρά ανησυχήσει· είχαν φοβηθεί. Για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια αισθάνονταν πως υπήρχε κίνδυνος. Μόνο κατά τον Διχασμό τα πράγματα ήταν έτσι. Και πιθανώς τώρα να ήταν χειρότερα· πολύ χειρότερα.

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν εξοργισμένη, καθώς όλοι τους βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στην Κεντρική Σάλα του παλατιού. Κατηγορούσε τους στρατιωτικούς της, ενώ μέσα στο μυαλό της αναρωτιόταν πάλι αν κάποιοι απ'αυτούς μπορεί να ήταν προδότες. Πώς αλλιώς οι εχθροί θα είχαν καταφέρει να ανοίξουν τις πύλες; Στις προηγούμενες προσπάθειές τους είχαν αποτύχει. Γιατί τώρα είχαν επιτύχει; Τι είχε αλλάξει;

Αυτό το τελευταίο δεν το σκέφτηκε μόνο· το είπε.

Και η Σμαράγδα τής απάντησε: «Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Αυτό άλλαξε. Αυτός ευθύνεται. Ο “Πρίγκιπας των Κλεφτών”.»

«Από χτες βράδυ, έχουμε πει πως πρέπει να βρεθεί, θεία!»

«Κανέννας, όμως, δεν τον έχει βρει,» αποκρίθηκε η Σμαράγδα, ουδέτερα, σαν η Βασίλισσα να μην της αναφερόταν προσωπικά· γιατί δεν ήθελε να φανερώσει την ιδιότητά της ως Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου· δεν βρίσκονταν μόνοι τους εδώ.

Η Ζώθμαλιρ στράφηκε στον Μεράρχη Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ. «Να ανακαταλάβετε τις πύλες, Μεράρχη. Τώρα.»

«Αυτός είναι ο σκοπός μας, Μεγαλειοτάτη.»

Δεν της άρεσε και τόσο ο τρόπος του· ήταν σαν να υπονοούσε: *Ξέρω τη δουλειά μου*. «Δε θέλω να μου λες ποιος είναι “ο σκοπός” σας. Θέλω να δω αποτελέσματα.»

«Το πρόβλημα είναι πως ο εχθρός τώρα βρίσκεται ήδη μέσα στα τείχη, στους δρόμους της πόλης,» αποκρίθηκε ο Μόλδεντιν ψυχραιμα. «Θα πρέπει να ηττηθεί για να έχει νόημα η ανακατάληψη των πυλών.»

«Πού θέλεις να καταλήξεις, Μεράρχη;»

«Εκείνο που οφείλετε να έχετε υπόψη σας είναι ότι ίσως χρειαστεί να φύγετε από την πόλη, Βασίλισσά μου. Και όχι μόνο εσείς, αλλά και ο Δούκας—»

«Δεν υπάρχει περίπτωση,» είπε η Ζώθμαλιρ, «να εγκαταλείψουμε τη Βορσίραθ! Θα την κρατήσουμε. Δε θα κλέψουν την εξουσία εδώ μερικοί παράνομοι και ληστές! Αν νομίζεις, Μεράρχη, ότι δεν είσαι σε θέση να κρατήσεις την πόλη, τότε ίσως κάποιος άλλος θα έπρεπε να λάβει τη γενική διοίκηση του στρατεύματός μου.»

«Αμφιβάλλω πως οποιοσδήποτε σώφρων στρατιωτικός θα σας πει ότι είναι βέβαιο πως αυτή τη στιγμή μπορούμε να κρατήσουμε την πόλη. Υπάρχει πιθανότητα να τη χάσουμε· είναι γεγονός. Οι δυνάμεις μας έχουν ταλαιπωρηθεί πολύ από τις εξεγέρσεις αυτές τις ημέρες, και τώρα ο εχθρός είναι μέσα στους δρόμους. Πρέπει να είστε σε ετοιμότητα να αποχωρήσετε μέσω αέρα ή θάλασσας αν τα πράγματα πάνε προς το χειρότερο. Αυτή είναι η γνώμη μου, Μεγαλειοτάτη, με όλο τον σεβασμό.»

«Φρόντισε να μην πάνε τα πράγματα προς το χειρότερο, Μεράρχη—»

«Ο Μεράρχης ωλ Έσανρεκ μιλά συνετά, Βασίλισσά μου,» είπε ο Σάρθαλιν'χοκ. «Πρέπει να είμαστε έτοιμοι—»

«Δεν θέλω να ξανακούσω ότι—!»

«Μεγαλειοτάτη! Γαληνότατε! Με συγχωρείτε, αλλά αυτό είναι επείγον.» Μια γυναίκα πλησίαζε η οποία ήταν από τους ανθρώπους που κατασκόπευαν τις τηλεπικοινωνίες στην πόλη.

«Σ'ακούμε, Διοικήτρια αλ Σάρενταβ,» της είπε ο Σέλιρ ωλ Σέντρι-βεμ.

«Μόλις πιάσαμε μια τηλεπικοινωνία ανάμεσα στην Κόμισσα των Σκιών και στον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ. Μιλάνε για το πώς να ανοίξουν την Πύλη της Δύσης, και αναφέρουν και ότι – κάποιος Ραμάλθιν το αναφέρει – ότι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι προσπάθησαν να τους εμποδίσουν–»

«Ποιοι Σκοτεινοί Ακόλουθοι;» μόρφασε η Ολρέκα.

«–και τώρα, Δούκα μου, ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ λέει ότι θα πάει να τους βοηθήσει να κρατήσουν το φυλάκιο της πύλης μέχρι η μάγισσα της Κόμισσας να καταφέρει ν'ανοίξει την πύλη, επειδή οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι μπλόκαραν τον μηχανισμό–»

«Δεν καταλαβαίνουμε τίποτα, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, έτσι όπως τα λες!» είπε θυμωμένα η Ολρέκα, σαν η Διοικήτρια αλ Σάρενταβ να έφταιγε για όλα.

«Το σημαντικό είναι, Δούκισσά μου, ότι τώρα – *τώρα* – ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ κατευθύνεται προς την Πύλη της Δύσης–»

«Από πού;» ρώτησε η Ζώθμαλιρ. «Πού βρίσκεται, ο σκοτοφαγωμένος;»

«Δεν ξέρω, Μεγαλειοτάτη· αλλά μάλλον είναι σε κάποια από τις άλλες δυο πύλες–»

«Σταματήστε τον,» πρόσταξε η Ζώθμαλιρ στρεφόμενη στον Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ και τους άλλους στρατιωτικούς που βρίσκονταν στην Κεντρική Σάλα. «Πάση θυσία. Στείλτε όσες δυνάμεις μπορείτε στους δρόμους που οδηγούν στην Πύλη της Δύσης. Σκοτώστε αυτούς που είναι μαζί του· τον ίδιο, όμως, τον θέλω ζωντανό. Με καταλαβαίνετε; *Θέλω τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ*, ζωντανό και αιχμάλωτο.»

Ενώ οι στρατιωτικοί έφευγαν από το μεγάλο δωμάτιο μιλώντας ήδη στους πομπούς τους για να δώσουν διαταγές στους μαχητές τους, ο Σέλιρ ρώτησε τη Διοικήτρια αλ Σάρενταβ: «Είναι καταγεγραμμένη η τηλεπικοινωνία;»

«Μάλιστα, Δούκα μου.»

«Φέρ' την εδώ· θέλω να την ακούσω ο ίδιος.»

Ο Κάλνεντουρ, με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους στους ώμους του, κατευθυνόταν προς την Πύλη της Δύσης, καβαλώντας ένα δίκυκλο που είχε πάρει από τους νεκρούς φρουρούς του Δούκα της Βορσίραθ. Η Λουκία ήταν πλάι του, καβάλα σ'ένα άλλο δίκυκλο· το ίδιο και η Ζέρκιλιθ, και ο Νάθλεδρι με τη Σιράλια'χοκ καθισμένη πίσω του. Μαζί τους – κι αυτοί επάνω σε δίκυκλα – ήταν ο Θανατογέννητος, ο Κέλβιντιν ωλ Ντένερεμ, ο αφορισμένος Ιερέας Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν, ο Νάλντιρ ωλ Κάσνατεκ, ο Ίλνεμουρ ο Αχανής, και πολλοί άλλοι από το Φουσάτο της Ελευθερίας. Από πάνω τους πετούσαν τρεις αερώνυχες, που οι πιλότοι τους έριχναν βόμβες σε όποιον εχθρό έβλεπαν.

Διέσχιζαν τώρα τα Σταυροδρόμια, αφήνοντάς τα πίσω τους και μπαίνοντας στα Αγοραία, περνώντας από δρόμους εγκαταλειμμένους από πολίτες, γεμάτους θραύσματα από πρόσφατες συμπλοκές και λεκέδες από αίματα. Ακόμα και πτώματα ή κομμένα μέλη μπορούσες να δεις κάπου-κάπου στις άκριες ή στις γωνίες. Θανατόπτεροι φτερούγιζαν αποδώ κι αποκεί. Και ο Κάλνεντουρ διέκρινε τον Βορέσας ανάμεσά τους, να του χαμογελά με αιχμηρά δόντια όλο αίμα, βαθυγάλαζο και κόκκινο, ανάμεικτο. *Πρίγκιπα του Θανάτου...* είπε γελώντας. *Πρίγκιπα του Θανάτου... Πρίγκιπα του Αίματος!* Και φτεροκόπησε, φεύγοντας.

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε.

Και παρακάτω συνάντησαν αντίσταση από μαχητές του βασιλικού στρατεύματος. Τους τσάκισαν με απανωτούς πυροβολισμούς, χωρίς καν να σταματήσουν την πορεία τους. Πέρασαν ανάμεσά τους και συνέχισαν, αφήνοντας πίσω τους κουφάρια ανθρώπων και γιγαντόλυκων – περισσότερη τροφή για τους θανατόπτερους.

«Θάνατος στους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας!» φώναζε ο Έλκερθιν. «Θάνατος!»

Διέσχισαν τα Αγοραία, σκοτώνοντας ακόμα μερικούς μαχητές του βασιλικού στρατεύματος. Καθώς όμως βγήκαν στην Οδό των Θεών αντίκρισαν σοβαρή αντίσταση. Σχεδόν σαν να τους περίμεναν εδώ. Πολεμιστές της Βασιλίσσας και φρουροί του Δούκα ξεπρόβαλλαν από παντού – πεζοί, ιππείς, λυκοκαβαλάρηδες, δικυκλιστές. Δύο μεγάλα θωρακισμένα οχήματα έφραξαν τη λεωφόρο προς τη μεριά της Πύλης της Δύσης, κι έστρεψαν τα πυροβόλα τους στον Κάλνεντουρ και τους δικούς του, βάλλοντας.

«Χωριστείτε!» κραύγασε ο Θανατογέννητος ενώ ήδη χωρίζονταν και οι οβίδες των πυροβόλων έσπαγαν πλακόστρωτο, τοίχους, παράθυρα, πόρτες.

Ο Κάλνεντουρ, με τη Λουκία, τη Ζέρκιλιθ, και τον Νάθλεδιρ και τη Σιράλια'χοκ κοντά του, πυροβόλησε με το τουφέκι του κάτι βασιλικούς μαχητές σ'έναν πλαϊνό, κάθετο δρόμο· και οι σύντροφοί του τους πυροβόλησαν επίσης, ενώ ένας από τους αερώνυχές του τους έριχνε μια βόμβα. Οι βασιλικοί σύντομα σκόρπισαν από εκεί.

Αλλά άλλοι έρχονταν για να τους αντικαταστήσουν. Και όχι μονάχα από τούτη μεριά. Από παντού.

Επίσης, βασιλικοί αερώνυχες ζύγωναν από ψηλά, για να χτυπήσουν τους τρεις αερώνυχες του Φουσάτου της Ελευθερίας.

Η Λουκία ύψωσε το τουφέκι της, σημάδεψε έναν, και τον πυροβόλησε συνεχόμενα, καταρρίπτοντάς τον πάνω στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας. «Ό,τι πρέπει για σκοποβολή αυτά τα μικρά Μοργκιανά ελικόπτερά σας, Γεώργιε!»

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε, όμως, πως η κατάσταση ήταν άσχημη, πολύ άσχημη. Σίγουρα ήταν παγίδα. Τους περίμεναν εδώ. *Και δεν μπορούμε να υποχωρήσουμε· η Κόμισσα μάς χρειάζεται στην πύλη.*

Είδε τη Θορμάνκου και την κάλεσε μέσα του. Εκείνη ήρθε σαν δυσαρεστημένη ερωμένη. Τον αγκάλιασε, και οι κρότοι κι οι ιαχές της μάχης ακούγονταν τώρα σαν υπέροχη μουσική σ'αφτιά του.

Γέλασε, και η Λουκία, που ήταν κοντά του, παραξενεύτηκε με το γέλιο του γιατί της έφερε στο νου κάτι το μεταλλικό, σαν όπλα που κροταλίζουν ή συγκρούονται. *Δεν είναι ο εαυτός του ξανά*, συνειδητοποίησε, αντικρίζοντας την όψη του. Τα μάτια του στραφτάλιζαν όπως το ατσάλι.

Και όρμησε στους μαχητές της Βασίλισσας σαν δαίμονας του πολέμου, σαν θύελλα θανάτου, σκοτώνοντας χωρίς κανείς να μπορεί να τον αγγίξει και επιδεικνύοντας συγχρόνως υπερφυσική δύναμη... όπως του Οφιομαχητή, σκέφτηκε η Λουκία, αλλά, συγχρόνως, όχι όπως του Οφιομαχητή. Ο Οφιομαχητής ποτέ δεν θα πολεμούσε έτσι. *Δεν θα μπορούσε.* Εκτός του ότι, βέβαια, οι συνθήκες του πολέμου στην Υπερυδάτια ήταν τελείως διαφορετικές· τα πυροβόλα εκεί υπολειπογούσαν και λίγο χρησιμοποιούνταν, ενώ εδώ λειτουργούσαν κανονικά και όλοι, φυσικά, τα είχαν στα χέρια τους.

Ο Θανατογέννητος πρόσεξε επίσης ότι ο Κάλνεντουρ είχε πάρει την Κυρά του Πολέμου μέσα του, και, καθώς σκότωνε ακόμα έναν μαχητή

της Βασίλισσας με μια ριπή απ'το τουφέκι του, κραύγασε: «Η Θορμάνκου είναι στο πλευρό μας! Αφανίστε τους άτριχους λύκους! Αφανίστε τους! Θάνατος! ΘΑΝΑΤΟΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ!»

«Πάμε από γύρω!» φώναξε ο Ίλνεμουρ ο Αχανής, γέροντας το δίκυκλο του, ενώ ακόμα μια βολή από τα πυροβόλα των θωρακισμένων οχημάτων τον αστοχούσε διαλύοντας πλακόστρωτο. «Από γύρω! Και τελείωσε! Ελάτε μαζί μου! Θανατογέννητε! Κάλνεντουρ! ΜΑΖΙ ΜΟΥ!»

Αν και η Θορμάνκου ωθούσε τον Κάλνεντουρ να συνεχίσει να σκοτώνει αντιπάλους, ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας και οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου τον βοηθούσαν να διατηρήσει τα λογικά του, και καταλάβαινε ότι ο Ίλνεμουρ είχε δίκιο: καλύτερα να έκαναν τον γύρο παρά να προσπαθούσαν να διαλύσουν τα δύο θωρακισμένα οχήματα που έφραζαν την Οδό των Θεών προς τα δυτικά.

«Ελάτε!» φώναξε, υψώνοντας το χέρι του κι ακολουθώντας τον Αχανή. «Ελάτε!»

Έστριψαν όλοι σ'έναν δρόμο των Πρώτων Κατοικιών, και συνάντησαν κι εκεί αντίσταση. Τη διέλυσαν και πέρασαν – ο Κάλνεντουρ ήταν, γι'ακόμα μια φορά, σαν θύελλα καταστροφής – και έστριψαν πάλι ώστε να πάρουν δυτική κατεύθυνση.

Μόνο ένας δικός τους αερώνηχας τώρα τους ακολουθούσε – οι άλλοι δύο είχαν καταρριφθεί – και ο πλότος του τους φώναξε: «Εχθροί μπροστά σας! Εχθροί μπροστά!»

«Ας είναι!» γρύλισε ο Θανατογέννητος κι άλλαξε γεμιστήρα στο τουφέκι του χωρίς να πάψει να οδηγεί το δίκυκλό του με την ίδια ταχύτητα.

Τους αντίκρισαν σύντομα: δικυκλιστές και λυκοκαβαλάρηδες του βασιλικού στρατεύματος μαζί μ'ένα τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα απ'το οποίο έβγαιναν πεζοί με οπλολόγχες – και ο Κάλνεντουρ είδε και μερικούς Αγωνιστές του Βασιλείου ανάμεσά τους. Αλλά τώρα δεν είχε χρόνο να τους φέρει με το μέρος του, να σώσει τα μυαλά τους από την απάνθρωπη πειθαρχία της Σφετερίστριας και τα σώματά τους από τις σφαίρες και τις λεπίδες.

Ο Θανατογέννητος άρχισε αμέσως να πυροβολεί, λίγο πιο μετά από τον Κάλνεντουρ που τα αντανάκλαστικά του ήταν υπερφυσικά με τη Θορμάνκου μέσα του. Ο Πρίγκιπας κρατούσε δύο πιστόλια και με κάθε βολή σκότωνε και κάποιον. Ο Έλκερθιν έβαλλε σαν λαίλαπα θανάτου με το αυτόματο τουφέκι του, αποδώ κι αποκεί· άλλες ριπές

έβρισκαν στόχο, άλλες όχι: ακόμα κι αυτές που δεν έβρισκαν στόχο, όμως, τρομοκρατούσαν τους αντιπάλους, έτσι καταγιγιστικά όπως έρχονταν.

Και οι υπόλοιποι άρχισαν, φυσικά, να πυροβολούν αμέσως μετά από τον Πρίγκιπα και τον Θανατογέννητο.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούσαν γύρω από τη συμπλοκή, συρίζοντας· και τελικά γαντζώθηκαν στο περβάζι ενός κλειστού παραθύρου στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας, παρατηρώντας το μακελειό από κάτω τους.

Πτώματα βασιλικών μαχητών έστρωσαν τον δρόμο, και ήταν και Αγωνιστές του Βασιλείου ανάμεσά τους. Ο Κάλνεντουρ είδε το Ιερό Δέος να τον ατενίζει με παγερή δυσαρέσκεια· αλλά η Θορμάνκου, σε τέτοιες πολεμικές συνθήκες, ήταν ισχυρότερη από τον Χάρλαεθ Βοκ. Γέλασε μαζί του, πάνω από τον ώμο του Κάλνεντουρ, σαν να κρυβόταν γυμνή πίσω από τον εραστή της και να κοροΐδευε τον θυμωμένο πατέρα της. Τα μαλλιά της ήταν φλόγες. Η πολεμική μάνητά της φόρτιζε την ψυχή του Κάλνεντουρ· τον έκανε ένα μαζί της. Τον έκανε Πολέμαρχό της. Άρχοντα της Μάχης. Μάστιγα των εχθρών του.

Από τους συντρόφους του ελάχιστοι είχαν χτυπηθεί, κι ακόμα πιο λίγοι σκοτωθεί. Ένας από τους τραυματισμένους ήταν ο Νάλντιρ ωλ Κάσνατεκ. Η Λουκία είχε, επίσης, δεχτεί μια σφαίρα στο μπράτσο, αλλά ξώφαλτσα· δεν είχε μπηχτεί μέσα της. Απλώς η πανοπλία της είχε καταστραφεί εκεί και η οργανική στολή της είχε σκιστεί από κάτω – πράγμα όχι αρκετό για να την αδρανοποιήσει: μια μικρή τρύπα μόνο. Όμως η Λουκία είχε αρχίσει να αμφιβάλλει για τη χρησιμότητα των οργανικών στολών ενδυνάμωσης στις μάχες ετούτης της σκοτεινής διάστασης. Όταν συνεχώς χρησιμοποιείς πυροβόλα όπλα, τι να την κάνεις την επιπλέον σωματική δύναμη; Όταν ο εχθρός είναι μακριά σου, δεν σου χρειάζεται και τόσο. Το μόνο που έκανε τώρα η οργανική στολή ήταν να την ενοχλεί, σαν βδέλλα επάνω της, να την κουράζει. Αλλά δεν είχε χρόνο να σταματήσει για να τη βγάλει.

Αφήνοντας νεκρούς και σμπαράλια πίσω τους, οι δικυκλιστές του Κάλνεντουρ και του Έλκερθιν συνέχισαν προς τα δυτικά. Ο Δεξής κι η Αριστερή τους ακολούθησαν πετώντας. Το ίδιο κι ο τελευταίος αερώναχας που τους είχε μείνει.

Έφτασαν κοντά στην Πύλη της Δύσης και είδαν τις συμπλοκές που διεξάγονταν γύρω της. Δίχως καθυστέρηση επιτέθηκαν στους

μαχητές της Βασίλισσας και τους φρουρούς του Δούκα, κάνοντας θραύση σ' αυτούς και επιμυχνώνοντας τους αντάρτες της Βορσίραθ.

«Ο Βασιληάς!» φώναξε ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ βγαίνοντας από το φυλάκιο της πύλης μαζί με μερικούς άλλους, ανάμεσα στους οποίους ο Άρκαλβιρ και η Ζαφειρία. «*Ο Βασιληάς! Ήρθε ο Βασιληάς μας!*» ενώ κάρφωνε στην πλάτη, με την οπλολόγη του, μια πολεμίστρια της Βασίλισσας που υποχωρούσε. «Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! *KALNENTOUR ΩΛ KAPNELEK!*» Ύψωσε την οπλολόγη και πάτησε τη σκανδάλη, πυροβολώντας έναν άλλο μαχητή της Βασίλισσας. Ο Θόλλενβουρ είχε αίματα επάνω του, αλλά σίγουρα δεν ήταν όλα δικά του.

«Θάνατος στους άτριχους λύκους!» ούρλιαζε ο Άρκαλβιρ, μοιάζοντας με τον Θανατογέννητο. «*Θάνατος στους άτριχους λύκους!*» Εκτοξεύοντας τη *νότραθ* του κάρφωσε έναν στο αριστερό μάτι, μέσα από το κράνος του· και μετά τους πυροβολούσε με μια οπλολόγη. «*Κάρνελεκ! KAPNELEK! KAPNELEK!*» κραύγασε· και η Ζαφειρία τον μιμήθηκε, καθώς πυροβολούσε με δύο πιστόλια σαν κόρη της Θορμάνκου: «*Κάρνελεκ! Κάρνελεκ! KAPNELEK!*»

Αμέσως τους μιμήθηκαν και πολλοί από τους αντάρτες, ουρλιάζοντας λες και είχαν παραφρονήσει: *KAPNELEK! KAPNELEK! KAPNELEK!*

Ο Βασιληάς είναι εδώ!

Ο Βασιληάς! Ο αληθινός Βασιληάς της Χάρνωθ! Ο Αληθινός Βασιληάς!

Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ! Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ!

Και ο ίδιος ο Κάλνεντουρ περνούσε με το δίκυκλό του ανάμεσα από τους βασιλικούς μαχητές σκοτώνοντας προς κάθε κατεύθυνση, ενώ τίποτα δεν έμοιαζε να μπορεί να τον αγγίξει. Και αρκετοί από τους αντάρτες τώρα φώναζαν αναμεταξύ τους ότι ο Βασιληάς είχε στο πλευρό του τη Θορμάνκου – τη Θορμάνκου και το Ιερό Δέος μαζί!

Οι μαχητές του βασιλικού στρατεύματος και οι φρουροί του Δούκα τράπηκαν σε άτακτη φυγή, ενώ οι αντάρτες τους καταδίωκαν και τους σκότωναν ανελέητα, λεηλατώντας τους εξοπλισμούς τους, τα ζώα τους, τα οχήματά τους, όπως τους είχε μάθει ο Πρίγκιπας των Κλεφτών, που τότε τους έμοιαζε με τον Ιουράσκε.

Ο Άρκαλβιρ πλησίασε τον Κάλνεντουρ. «Πατέρα! Ήρθες πάνω στην ώρα!» Η Ζαφειρία τον ακολουθούσε, και πυροβολούσε τώρα με το ένα από τα πιστόλια της έναν φρουρό του Δούκα που υποχωρούσε.

Ο Κάλνεντουρ είδε στα μάτια του γιου του μια μάνητα και μια αγριάδα που δεν είχε αντικρίσει ποτέ ξανά εκεί – *δεν τον είχα ξαναδεί να πολεμά*. Ήταν σαν να έβλεπε αγρίμι της ερημιάς, ή δαίμονα της Θορμάνκου... της Θορμάνκου... μια αντανάκλαση του εαυτού του, της παρουσίας που τώρα βρισκόταν μέσα στην ψυχή του.

Του άρεσε του Κάλνεντουρ η μάνητα που διέκρινε στα μάτια του Άρκαλβιρ· ήταν ακριβώς ό,τι έπρεπε να είναι εκεί! –Ή, μάλλον, όχι· δεν άρεσε σ'εκείνον αυτή η μάνητα: άρεσε στη Θορμάνκου, η οποία προσπαθούσε να μπλέξει τους συλλογισμούς και τα συναισθήματά του.

Ο Κάλνεντουρ, ο ίδιος ο Κάλνεντουρ – που διαχώριζε τον πραγματικό εαυτό του με τη βοήθεια των διδαχών του Γέρου του Ανέμου και του Πολλαπλού Βρόχου του Σιλίσβας – έβρισκε τη μάνητα στα μάτια του γιου του τρομαχτική. Μια παραφορά, μια αγριάδα σαν θηρίου, η οποία δεν έπρεπε ποτέ να καθρεπτίζεται στα μάτια ενός αγοριού δεκάξι χρονών, μα τον Νούρκας!

Η Θορμάνκου ήταν μέσα στον Άρκαλβιρ σχεδόν όσο και μέσα στον Κάλνεντουρ – και ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε ξαφνικά μια τρομερή αποστροφή γι'αυτήν.

Αρκετά!

Αρκετά είχε ακολουθήσει τον δρόμο της: τον δρόμο της σύγκρουσης και της καταστροφής, τον δρόμο της ανεξέλεγκτης οργής, της ατίθιας αγριότητας.

Τώρα έπρεπε να–

Ο θόρυβος που κάνουν οι έλικες.

Γύρισε και κοίταξε ψηλά. Ένας βασιλικός πολεμογέρακας ήταν από πάνω τους, και δεν υπήρχε αμφιβολία πως ετοιμαζόταν να τους χτυπήσει με ρουκέτες· ο Κάλνεντουρ το καταλάβαινε σαν η Θορμάνκου να το ψιθύριζε στ'αφτί του.

Αμέσως έριξε τα πιστόλια του κάτω, έβγαλε το τουφέκι απ'την πλάτη του–

Ο πολεμογέρακας πυροβόλησε τον τελευταίο αερώνυχα που είχε μείνει, αλλά εκείνος απέφυγε τις ριπές του, πηγαίνοντας ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες μ'έναν αξιοθαύμαστο ελιγμό.

–σημάδεψε, πάτησε τη σκανδάλη. Μία μόνο φορά. Και ήξερε ότι είχε πετύχει τον στόχο του προτού καν το δει να συμβαίνει.

Η σφαίρα έκανε τρύπα στο μπροστινό τζάμι του ελικοπτέρου, χτύπησε τον πιλότο, και τον σκότωσε. Ο βασιλικός πολεμογέρακας έχασε

την πορεία του, έγειρε προς τα δεξιά, ενώ τώρα κι άλλα όπλα των ανταρτών και των μαχητών της Κόμισσας τον πυροβολούσαν. Έχασε ύψος, συγκρούστηκε με μια πολυκατοικία, και, με μεγάλο κρότο, έπεσε.

Οι αντάρτες και οι μαχητές της Κόμισσας πανηγυρίζαν, υψώνοντας τα όπλα τους.

«Μα τη Θορμάνκου, πατέρα!» αναφώνησε ο Άρκαλβιρ. «Πώς το έκανες αυτό;»

Ο Κάλνεντουρ κατέβασε το τουφέκι. Έκλεισε προς στιγμή τα βλέφαρα και πάλεψε εναντίον της Θορμάνκου με όλη του τη θέληση, διαχωρίζοντας πλήρως τον εαυτό του από αυτήν. Την έδιωξε από μέσα του, κι άκουσε την οργισμένη φωνή της σαν μουγκρητό φωτιάς στο μυαλό του.

Στράφηκε να κοιτάξει τον γιο του. «Μια τυχερή βολή,» είπε, υπομειδιώντας.

Η Λουκία είχε ήδη σταματήσει το δίκυκλό της κοντά του, παρατήρησε ο Κάλνεντουρ, καθώς και η Ζέρκιλιθ (που ακόμα είχε σφαίρα μέσα στον μηρό της· δεν είχαν προλάβει να περιποιηθούν το τραύμα της – πράγμα που έπρεπε να γίνει, σκέφτηκε φευγαλέα ο Κάλνεντουρ, το συντομότερο δυνατό).

Και τώρα, περνώντας ανάμεσα από τους μαχητές της Όσβελακ και τους αντάρτες της Βορσίραθ, πλησίαζε τον Κάλνεντουρ και η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν μαζί με τον Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ και τη Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ. Η Λοτρίνθα είχε μια χαρακιά απ'το μάγουλο ως τον λαιμό, αλλά δεν φαινόταν να είναι τίποτα το σοβαρό.

«Σου χρωστάμε πολλά, Πρίγκιπά μου,» είπε η Κόμισσα των Σκιών, «ξανά.»

«Πρέπει ν'ανοίξουμε την πύλη, νιρλίσα, αλλιώς θα παγιδευτούμε όλοι εδώ. Μας περίμεναν μαχητές της Σφετερίστριας καθοδόν. Στην Οδό των Θεών. Το ήξεραν ότι ερχόμασταν. Πρέπει να είχαν πιάσει την τηλεπικοινωνία μας πιο πριν.»

«Η Άλνεντιρ'μορ – μια μάγισσά μου – προσπαθεί να ξεμπλοκάρει τον μηχανισμό της πύλης με τη μαγεία της. Είναι ενεργειακό θέμα, μου είπε. Ο θείος της Λοτρίνθα δημιούργησε ενεργειακό χάος μέσα στα κυκλώματα, και φαίνεται να το έκανε απλά και μόνο με το άγγιγμά του.»

Ο Ραμάλθιν πρόσθεσε: «Κάτι περίεργο συμβαίνει μαζί του»· και είπε πως σκοτεινές ανταύγειες σαν αστραπές διακρίνονταν κάτω απ'το μαύρο δέρμα του.

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε απ'το δίκυκλό του και ήταν έτοιμος να βадίσει προς τη σπασμένη είσοδο του φυλακίου της πύλης, όταν ο Θανατογέννητος – που είχε κι αυτός έρθει κοντά πλέον – είπε: «Δε μπορούμε να καθυστερήσουμε για πολύ εδώ, Πρίγκιπα. Αν η πύλη δεν είναι δυνατόν ν'ανοίξει, οι μαχητές της Κόμισσας που είναι στα δυτικά μπορούν να έρθουν από–»

Τότε, η Πύλη της Δύσης ακούστηκε να τρίζει...

Κεφάλαιο 21

Η Απόφαση της Βασίλισσας και ο Πρίγκιπας του Θανάτου

Με κραυγές νίκης, ο στρατός της Κόμισσας των Σκιών εισέβαλε από την Πύλη της Δύσης: υπεείς, λυκοκαβαλάρηδες, δικυκλιστές, μεγάλα και μικρά πολεμικά οχήματα. Σημαίες κυμάτιζαν στον νυχτερινό, παγερό άνεμο: σημαίες με το έμβλημα των Νασόλντου και με το έμβλημα των Κάρνελεκ.

Δεν υπήρχε κανείς για να τους σταματήσει: ο Κάλνεντουρ, η Χάνκαθιρ, και οι μαχητές τους είχαν καταλάβει όλη την περιοχή γύρω από την Πύλη της Δύσης, καθώς και τις επάλξεις.

Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου πλησίασαν τον Πρίγκιπα καθώς κατέβαιναν από ένα από τα οχηματαγωγά του στρατεύματος, και ο Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ, ο Γενικός Διοικητής τους, φώναξε: «Χαιρετίζουμε τον Πατέρα του Βασιλείου! Με τιμή!»

Οι φωνές των άλλων αντήχησαν πίσω του: *Χαιρετίζουμε τον Πατέρα του Βασιλείου! Με τιμή! Τον Πατέρα του Βασιλείου!*

«Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει!»

Το Ιερό Δέος μάς κοιτάζει! Το Ιερό Δέος κοιτάζει! Το Ιερό Δέος κοιτάζει!

Ο Κάλνεντουρ – που δεν του άρεσαν και τόσο αυτές οι επιδείξεις αλλά καταλάβαινε ότι ήταν απαραίτητες, όχι για εκείνον, μα για την εμπύχωση των υπολοίπων – χαμογέλασε· πήγε κοντά στον Γενικό Διοικητή των Υπέρμαχων του Θρόνου και έτεινε τη σφιγμένη γροθιά του.

Το αγόρι τον κοίταξε σαστισμένο για λίγο, σα να μην αναγνώριζε το ξεκίνημα του επίσημου χαιρετισμού μεταξύ Χαρνώθιων αντρών, αλλά τελικά έτεινε τη σφιγμένη γροθιά του ακουμπώντας τη γροθιά του Κάλνεντουρ για μερικές στιγμές. Και μετά έκανε τη βασιλική υπόκλιση μπροστά του, όπως μάλλον θεωρούσε σωστότερο.

«Χαίρομαι που σε ξαναβρίσκω, Παρνάλθιρ,» είπε ο Κάλνεντουρ φιλικά.

«Η τιμή είναι δική μας, Πατέρα του Βασιλείου.»

Ο Άρκαλβιρ είπτε, από δίπλα: «Έχουμε ακόμα πολλή δουλειά εδώ. Πολλούς άτριχους λύκους της Σφετερίστριας να ξεκοιλιάσουμε. Ελπίζω να είστε έτοιμοι.»

Ο Κάλνεντουρ ευχόταν να είχε προλάβει να τον σταματήσει προτού μιλήσει, μα τον Νούρκας! Ο μικρός έλεγε ό,τι του ψιθύριζε η Θορμάνκου! Ό,τι είχε μάθει απ'τον Θανατογέννητο.

«Είμαστε συνεχώς έτοιμοι, Πρίγκιπα Άρκαλβιρ!» αποκρίθηκε ο Παρνάλθιρ. «Και τίποτα δεν θα μας σταματήσει απ'το να υπηρετήσουμε τον Πατέρα του Βασιλείου ως το τέλος.»

«Γνωρίζω την αφοσίωσή σας, Παρνάλθιρ,» είπτε ο Κάλνεντουρ. «Δε χρειάζονται άλλα λόγια.»

Και στράφηκε προς όλους – όλους όσους ήταν συγκεντρωμένοι γύρω του – πολεμιστές της Κόμισσας, αντάρτες της Βορσίραθ, γνωστούς και φίλους – συμμάχους. «*Σύντομα,*» φώναξε, «*η Βορσίραθ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ!*»

Και οι κραυγές τους έσκισαν τον παγερό νυχτερινό άνεμο σαν λεπίδες.

Συμπλοκές ακολούθησαν, πολλές συμπλοκές, μέσα στους δρόμους της Βορσίραθ – στα δυτικά, στα βόρεια, στα νότια. Ο στρατός του Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ και της Κόμισσας Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν γκρέμιζε τις κρεμάλες της Βασιλίσσας στην Οδό των Θεών και στην Οδό Επισκεπτών και γέμιζε αυτές τις λεωφόρους με τα πτώματα των μαχητών της που δεν τρέπονταν σε φυγή. Έγιναν συγκρούσεις στις Πρώτες Κατοικίες, στους Κυνηγούς, στα Αγοραία, στην Κοιλιά, στα Βάθη, στα Σταυροδρόμια, στα Υφαντουργεία, στο Μεγάλο Λιμάνι, στη Στάση, στην Ορθωμένη. Μόνο στον Άνω Γιαλό δεν έγιναν συγκρούσεις (επειδή οι μαχητές του Πρίγκιπα και της Κόμισσας δεν είχαν ακόμα φτάσει εκεί), στις Στρεβλές Γειτονιές (επειδή κανείς δεν τους έδινε και πολλή σημασία), και στα Υψώματα (επειδή οι πολεμιστές της Βασιλίσσας και του Δούκα είχαν οχυρωθεί σ'αυτή τη συνοικία – όπου βρισκόταν και το Παλάτι της Βορσίραθ – σαν να ήταν φρούριο). Τον αερολιμένα, επίσης, οι εισβολείς δεν κατάφεραν να τον καταλάβουν· τον φρουρούσαν κι αυτόν πολύ καλά.

Ύστερα, οι εχθροπραξίες έπαψαν προσωρινά καθώς ήταν πια βαθιά νύχτα και η αυγή δεν ήταν μακριά. Κάπου-κάπου κανένας πυροβολισμός αντηχούσε στην πόλη, αλλά ήταν η εξαίρεση, όχι ο κανόνας.

Μέσα στο Παλάτι της Βορσίραθ κανείς δεν κοιμόταν, και ο Σάρθαλιν'χοκ είπε στη Ζώθμαλιρ όταν ήταν οι δυο τους:

«Πρέπει να φύγεις—»

«Πάλι τα ίδια θα λέμε;» Το βλέμμα της ήταν όλο οργή. «Δεν θα εγκαταλείψω τη Βορσίραθ στα χέρια τους!»

«Η παρουσία σου εδώ, Ζώθμαλιρ, δεν αλλάζει τίποτα. Και η Βασίλισσα της Χάρνωθ, η Μητέρα του Βασιλείου, δεν μπορεί να μπαίνει σε τέτοιο κίνδυνο. Τα πάντα δείχνουν ότι αύριο μάλλον θα κυκλώσουν τα Υψώματα και, ύστερα, θα έρθουν προς το παλάτι. Θέλεις να παγιδευτείς εδώ πέρα;»

Η Ζώθμαλιρ αναστέναξε, βηματίζοντας μες στο καθιστικό των δωματίων της, όπου πριν από λίγο βρισκόταν και η Σμαράγδα αλ Μακ-μάρνουν αλλά τώρα είχε φύγει.

«Μη μου πεις ότι δεν το βλέπεις,» την προκάλεσε ο Σάρθαλιν, που κι αυτός στεκόταν αλλά δεν βημάτιζε. Το ραβδί του από ουρανόξυλο το είχε αφήσει παραδίπλα, ακουμπισμένο στον τοίχο· οι κρύσταλλοι και τα μικροσκοπικά κάτοπτρά του γυάλιζαν στην ακτινοβολία των δύο φωτόλιθων που φώτιζαν το δωμάτιο καθισμένοι σε λιθοστάτες.

«Δεν το θεωρείς πολύ πιθανό ότι αύριο θα μας περικυκλώσουν εδώ;» επέμεινε ο Σάρθαλιν.

«Γαμώτο!» γρύλισε η Ζώθμαλιρ γυρίζοντας απότομα να τον αντικρίσει. «Από τότε που έριξα τους Κάρνελεκ και πήρα τον Θρόνο της Χάρνωθ και το Στέμμα της Εξουσίας, ούτε μία φορά δεν έχω υποχωρήσει!»

«Δεν είναι υποχώρηση, Βασίλισσά μου—»

«Τι είναι;»

«Δεν σκοπεύεις να τους πολεμήσεις στο άμεσο μέλλον;»

«Υπολογίζεις, δηλαδή, ότι θα κατακτήσουν τη Βορσίραθ!»

«Έτσι όπως πηγαίνει το πράγμα, αυτό μού φαίνεται το πιθανότερο. Και είμαι σίγουρος πως κι εσύ το καταλαβαίνεις.»

Η Ζώθμαλιρ δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά, ναι, το καταλάβαινε. Δεν είχαν καταφέρει να καταπνίξουν τις εξεγέρσεις στην πόλη· δεν είχαν καταφέρει να πιάσουν τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ· δεν είχαν καταφέρει να κρατήσουν έξω τον στρατό της Κόμισσας· δεν είχαν καταφέρει καν να τον κρατήσουν περιορισμένο μες στους δρόμους της Βορσίραθ. Το στράτευμα της Ζώθμαλιρ ήταν κατακερματισμένο, η Φρουρά του Δούκα διαλυμένη. Ενισχύσεις δεν προλάβαιναν να

έρθουν. Κι ακόμα κι αν έρχονταν, αμφίβολο ήταν ότι θα μπορούσαν να τους πλησιάσουν.

Η Ζώθμαλιρ αισθάνθηκε ξαφνικά κατάκοπη. Κατέρρευσε σε μια πολυθρόνα κι έβγαλε τα δερμάτινα υποδήματα γάτας κλοτσώντας τα. Ακούμπησε το κεφάλι της στη γροθιά της.

Ο Σάρθαλιν την πλησίασε, γονάτισε πλάι της. «Δεν έχω αμφιβολία, Βασίλισσά μου,» είπε, «πώς θα τους νικήσεις όλους, όπως πάντα. Και θα κυριαρχήσεις.» Έπιασε το άλλο της χέρι και το φίλησε. «Μία ήττα δεν σημαίνει τίποτα. Παιχτήκαν πολύ σκοτεινά παιχνίδια εδώ. Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ έχει φέρει δυνάμεις από άλλες διαστάσεις: δυνάμεις άγνωστες για εμάς μέχρι στιγμής. Και η Κόμισσα ποιος ξέρει τι συμμαχούς είχε μες στη Βορσίραθ—»

Η Ζώθμαλιρ σήκωσε απότομα το κεφάλι της από τη γροθιά της. «Και οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι; Ποιος ο ρόλος τους, μα τη Χάρλαεθ Βοκ;» Πιο πριν, ακούγοντας την ηχογραφημένη συνομιλία του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ μ'αυτόν τον Ραμάλθιν και τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν, είχαν μάθει ότι οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι μπλόκαραν την Πύλη της Δύσης για να μη μπορεί ν'ανοίξει (λες και ήταν με το μέρος της έννομης τάξης του Βασιλείου!), και ο Νάλεντιν ωλ Νάλδεκερ (που ο Σέλιρ και η Ολρέκα εξήγησαν στη Ζώθμαλιρ ότι ήταν ορκισμένος εχθρός τους κατά τον Διχασμό και τον νόμιζαν για νεκρό) ήταν ένας απ'αυτούς – Σκοτεινός Ακόλουθος, μα τον Νούρκας!

Τι δουλειά είχαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι εδώ;

Η Σμαράγδα τούς είπε ότι το είχε ήδη υποθέσει, δεν το είχε υποθέσει; Αλλά τότε κανείς δεν την πίστευε! Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι ευθύνονταν για τις αναταραχές μες στη Βορσίραθ.

Τότε, τη ρώτησε η Ζώθμαλιρ, γιατί προσπάθησαν να εμποδίσουν τη Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν απ'το να εισβάλει; Ή με το μέρος μας είναι ή με το μέρος της – δεν μπορεί να είναι και με εμάς και με εκείνη!

Μπορεί, όμως, αποκρίθηκε η θεία της, να είναι εναντίον όλων. Μάλιστα, αυτό είναι το πιθανότερο. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είναι εχθροί των πάντων.

Η Ζώθμαλιρ είπε: *Και τι προσπαθούν να επιτύχουν, δηλαδή;*

Η Σμαράγδα απάντησε μ'ένα παλιό γνωμικό: *Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού, Ζώθμαλιρ...*

Τώρα, ο Σάρθαλιν τής απάντησε ακριβώς το ίδιο: «Κανείς δεν γνωρίζει τον νου των καταβροχθισμένων του Σκοταδιού, Βασίλισσά μου.

Αυτή είναι η αλήθεια. Δεν μπορούμε να κάνουμε υποθέσεις. Είναι εχθροί όλων μας.

»Αλλά εσύ δεν πρέπει να μείνεις παγιδευμένη εδώ. Θα επιβιβα-
στούμε στο μεταβαλλόμενο όχημα και θα πετάξουμε μακριά. Εύκολα.
Η Κόμισσα δεν έχει δυνάμεις στον αέρα – εκτός από τους δύο πολε-
μογέρακες που μας έκλεψε· αλλά αμφιβάλλω αν θα προλάβει να τους
στείλει να μας κυνηγήσουν.»

«Και η Ολρέκα; Ο Σέλιρ; Οι Σέντριβεμ με υπηρέτησαν πιστά, Σάρ-
θαλιν. Από την αρχή. Ήταν καλοί σύμμαχοι.»

«Θα πάρουμε μαζί μας όσους μπορούμε. Υπάρχουν κι άλλα αερο-
σκάφη εδώ. Δεν είναι πρόβλημα.»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ ότι θα υποχρεωθούν να χάσουν την πόλη
τους.»

«Θα πρέπει να διαλέξουν ή να χάσουν την πόλη τους ή τις ζωές τους,
Βασίλισσά μου.»

Με το ξημέρωμα οι εχθροπραξίες ξεκίνησαν πάλι, και η Ζώθμαλιρ ζή-
τησε από τον Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ και την αδελφή της να έρθουν στο
καθιστικό των δωματίων της. Ο Σάρθαλιν'χοκ ήταν ήδη εκεί· το ίδιο
και η Σμαράγδα αλ Μακμάρνου.

«Δε μ'αρέσει που το λέω αυτό, Δούκα μου,» είπε η Βασίλισσα,
«αλλά μάλλον θα χρειαστεί να υποχωρήσουμε προτού τα πράγματα
χειροτερέψουν.»

«Γνωρίζεις κάτι που αγνοούμε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Σέλιρ,
ψύχραιμα, ντυμένος κομπά με πουκάμισο αρχόντων, γιλέκο σαύρας,
και παντελόνι γκριζών κυμάτων.

«Όχι. Αλλά, το βράδυ, σκεφτόμουν, και... το συμπέρασμα είναι ότι
η κατάσταση δεν είναι καθόλου καλή. Εσύ νομίζεις ότι είναι; Το θεω-
ρείς απίθανο η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν και ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρ-
νελεκ να μας αποκλείσουν, ακόμα και σήμερα, μέσα στο παλάτι; Ε-
κτός των άλλων, οι πολίτες της Βορσίραθ φαίνεται να μας έχουν προ-
δώσει· τους βοηθάνε.»

«Και θα το μετανιώσουν!» σύριξε η Ολρέκα, με μάτια στενεμένα,
φανερά ανάστατη και εξοργισμένη, καθόλου ψύχραιμη όπως ο σύζυ-
γός της, αν και εξίσου κομπά ντυμένη, παρά την πρωινή ώρα, με ε-
σάρπα αράχνης, χιτώνιο συννεφιασμένων ουρανών, ζώνη λίθων, και
μπότες ερπετών.

«Μόνο αν *επιζήσετε*,» της είπε η Ζώθμαλιρ. «Κι αυτό ίσως να μη συμβεί αν αποκλειστείτε εδώ. Εγώ, η θεία, και ο Σάρθαλιν μπορούμε να φύγουμε με το μεταβαλλόμενο όχημα. Μπορούμε να πάρουμε κι εσάς τους δυο· υπάρχει χώρος. Καθώς και για τις μικρές σου, Ολρέκα. Αλλά με τους υπόλοιπους τι θα γίνει; Τι θα κάνουν οι υπόλοιποι Σέντριβεμ, Δούκα μου; Τι θα κάνουν άλλοι αριστοκράτες που σ'έχουν υπηρετήσει πιστά – και εσένα και εμένα; Δεν μπορούμε να τους εγκαταλείψουμε.»

Ο Σέλιρ εξακολουθούσε να είναι νηφάλιος. «Και τι προτείνεις, Βασίλισσά μου;»

«Να τους διώξουμε – τώρα, όσο υπάρχει χρόνος. Όσο μπορούν ακόμα να πάνε στον αερολιμένα και στον Άνω Γιαλό.»

Ο Σέλιρ κοίταξε την Ολρέκα.

«Όχι!» είπε εκείνη. «Δε θα εγκαταλείψουμε την πόλη! Θα την κρατήσουμε!» Και προς την αδελφή της: «Μέχρι πρότινος, άλλα έλεγες, Ζώθμαλιρ. Τι-;»

«Δε βλέπεις πού οδηγείται η κατάσταση, Ολρέκα; Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι σίγουρα θα νικήσουμε;»

«Αν υποχωρήσουμε, σίγουρα δεν θα νικήσουμε!» Και την πλησίασε, καθώς όλοι τους στέκονταν· κανείς δεν καθόταν εκτός από τον Σάρθαλιν'χοκ στη γωνία, με μια κούπα τσάι *λίρεμπολ* στο χέρι, παρατηρώντας τους σαν τον Σιλίσβας. «Δεν περίμενα ποτέ ότι η αδελφή μου θα γινόταν τόσο *δειλή* όταν-»

Η Ζώθμαλιρ τη χαστούκισε. «Πρόσεχε τα λόγια σου, Ολρέκα! Είμαι η Βασίλισσα της Χάρνωθ.»

Η Ολρέκα ούρλιαξε σαν να είχε παραφρονήσει· έκανε να της ορμήσει, αλλά ο Σέλιρ την άρπαξε απ'τη μέση και την τράβηξε πίσω. «Ολρέκα! *Σταμάτα*. Είμαστε όλοι πολύ ταραγμένοι.»

«Μα δεν ξέρει τι κάνει!» διαμαρτυρήθηκε εκείνη, παύοντας να παλεύει, ενώ έδειχνε την αδελφή της με το χέρι της.

«Ίσως να έχει δίκιο,» της είπε ο Σέλιρ. «Αν όντως αποκλειστούμε εδώ, στο παλάτι, στα Υψώματα, μετά πώς θα φύγουμε; Όχι μόνο εμείς αλλά και οι υπόλοιποι. Πώς θα φύγουμε αν οι εχθροί μας καταλάβουν τον αερολιμένα και όλες τις προβλήτες; Αν είναι να υποχωρήσουμε, πρέπει να υποχωρήσουμε *τώρα*. Για την ασφάλεια όλων.»

«Και η πόλη;»

Η Ζώθμαλιρ είπε: «Ο στρατός μας θα παραμείνει εδώ. Θα τους πολεμήσει. Ίσως και να νικήσει.» Αλλά βαθιά μέσα της δεν το πίστευε,

κι αυτό τη γέμιζε οργή, την οποία κρατούσε περιορισμένη με τη βοήθεια του Σιλίσβας. Η Βορσίραθ είχε χαθεί – όμως δεν θα χανόταν χωρίς να δοθεί σκληρή μάχη!

«Αυτό που λέει η Ζώθμαλιρ είναι σωστό, Ολρέκα,» είπε η Σμαράγδα. «Πρέπει να φύγουμε, για να μη γίνει κανένα κακό. Και μετά, αν η πόλη πέσει στα χέρια των παρανόμων, μπορούμε να την ανακτήσουμε. Δε θα έχουν τη δύναμη να την κρατήσουν για πολύ.»

Η Ολρέκα τούς κοίταξε έναν-έναν: την αδελφή της, τη θεία της, τον άντρα της. «Ό,τι και να σας πω, δε θ'αλλάξετε γνώμη...» είπε, με βαριά φωνή, σαν ο λαιμός της να ήταν γδαρμένος από λεπίδες.

«Είναι για την ασφάλεια όλων μας,» τόνισε ο Σέλιρ. «Ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ το είχε ήδη προτείνει, δεν το είχε προτείνει;»

«Πολύ πρόωρα, όμως,» είπε η Ζώθμαλιρ. «Αλλά τελικά – δυστυχώς – αποδείχτηκε σωστός.» Κι ακόμα αναρωτιόταν αν κάποιοι από τους στρατιωτικούς της ήταν προδότες. *Θα το μάθουμε αυτό αν η πόλη πέσει και ορισμένοι αλλάξουν ξαφνικά παράταξη, πηγαίνοντας με την Προδότρια της Όσβελακ.*

Στους δρόμους της Βορσίραθ συμπλοκές διεξάγονταν ανάμεσα στους υπερασπιστές του καθεστώτος της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν και στους αντιπάλους του. Και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι δευτεροί φαινόταν να έχουν το πάνω χέρι. Προχωρούσαν ολοένα και περισσότερο καθώς η ώρα κυλούσε· κατακτούσαν ολοένα και περισσότερους δρόμους και γειτονιές. Και οι πιο πολλοί πολίτες τούς βοηθούσαν, είτε ενεργά, παίρνοντας όπλα, είτε προσφέροντάς τους ό,τι μπορούσαν να προσφέρουν.

Ο Άρχοντας Βέλερντιν αλ Νασόλντουν και ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ επιτίθονταν στον Αερολιμένα της Βορσίραθ από τα βόρεια, καθώς πλησίαζε το μεσημέρι, και υπολόγιζαν ότι δεν θ'αργούσαν να τον καταλάβουν, όταν είδαν αρκετά αεροσκάφη να υψώνονται από εκεί και να πετάνε προς τα ανατολικά, προς τη θάλασσα.

«Κάποιοι,» είπε ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ, που ήταν μαζί με το βόρειο τμήμα του στρατεύματος της Κόμισσας, «θεώρησαν πως το Πεπρωμένο τούς οδηγεί μακριά από τούτη την πόλη. Και μάλλον έχουν δίκιο,» μεδίασε.

Οι μαχητές του Άρχοντα Βέλερντιν συνέχισαν να χτυπάνε τους υπερασπιστές του Αερολιμένα της Βορσίραθ... και σύντομα συνειδητοποίησαν ότι είχαν απρόσμενη βοήθεια εκ των έσω. Εκρήξεις άρχισαν

να γίνονται σε οικοδομήματα και οχυρωματικά έργα του αεροδρομίου, σε οχήματα, και σε τυχαίες μεριές.

«Προδότες του καθεστώτος της Σφετερίστριας;» είπε ο Βέλερντιν, καβάλα στο ψηλό μαύρο άλογό του και κρατώντας τουφέκι το οποίο είχε επίσης εκτοξευτήρα βομβίδων.

Ο Νέλδουρ, που καβαλούσε γιγαντόλυκο, δεν μίλησε, αλλά είχε μια υποψία...

...η οποία επιβεβαιώθηκε όταν μια φιγούρα τούς πλησίασε υπό την απειλή των όπλων των φρουρών του Βέλερντιν, έχοντας τα χέρια της υψωμένα. «Δεν είμαι εχθρός, δεν είμαι εχθρός,» έλεγε με γυναικεία φωνή. Η όψη της ήταν κρυμμένη μες στην κουκούλα της κάπας παλαιών χρόνων που την έντυνε.

«Τη γνωρίζω, Άρχοντα Βέλερντιν,» είπε ο Νέλδουρ, και ο Βέλερντιν έκανε νόημα στους μαχητές του να κατεβάσουν τα όπλα τους.

Οπλολόγχεις και πιστόλια έπαψαν να σημαδεύουν τη γυναίκα, αλλά αυτοί που τα κρατούσαν έμοιαζαν πανέτοιμοι να τα ξανασηκώσουν.

Η γυναίκα έβγαλε την κουκούλα της, αποκαλύπτοντας μια όψη που έμοιαζε οπωσδήποτε εξωδιαστασιακή. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και κοντά, καστανά μαλλιά. Το κάτω χείλος της ήταν κομμένο από κάποιο παλιό χτύπημα. Το πρόσωπό της ήταν στρογγυλωπό.

«Το υποψιαζόμουν ότι ήσασταν εσείς,» της είπε ο Νέλδουρ.

«Τι εννοείς, Νέλδουρ;» ρώτησε ο Βέλερντιν. «Τι συμβαίνει;»

«Αυτοί προκαλούν τις εκρήξεις, Άρχοντα Βέλερντιν. Τα Ποντίκια: μια συμμορία που ξέρει τον Αερολιμένα της Βορσίραθ καλύτερα απ'τον Ελόπτη και τους ρυθμιστές του.»

«Μας ζητήσεις να βοηθήσουμε τον Πρίγκιπα του Αίματος, Αρχικαλεστή,» είπε η γυναίκα, «και τώρα μας φάνηκε πως η στιγμή ήταν κατάλληλη. Βάλαμε και μια ωρολογιακή βόμβα στο αεροπλάνο της Βασίλισσας που μόλις πέταξε· θα σκάσει ενώ είναι στον αέρα.» Μειδίασε. «Με το σαματά που γίνεται απ'τις επιθέσεις σας, κανείς δεν μπορεί να μας σταματήσει απ'το να κάνουμε *οτιδήποτε* μες στον αερολιμένα!»

«Το αεροπλάνο της Βασίλισσας;» είπε ο Βέλερντιν.

«Ναι, αυτό με τ'οποίο ήρθε.»

«Και η Βασίλισσα ήταν μέσα τώρα;»

«Δε νομίζω. Κανείς μας δεν την είδε. Εκτός άμα μπήκε κρυφά, κάπως.»

«Τ'όνομά της,» σύστησε ο Νέλδουρ τη γυναίκα στον Βέλερντιν, «είναι Σαπφώ η Ποντικήνα.»

«Σαπφώ; Από πού έχει έρθει;»

«Οι γονείς μου είχαν έρθει απ'τη Σεργήλη,» απάντησε η ίδια. «Τώρα, να πηγαίνω.» Σήκωσε πάλι την κουκούλα της. «Πέρασα μόνο για να χαιρετήσω τον Αρχικαλεστή, επειδή τον μπάνισα από μακριά.»

«Το Πεπρωμένο να είναι μαζί σου, Σαπφώ,» της είπε ο Νέλδουρ.

Τότε, καθώς το μεσημέρι είχε έρθει, έφτασε ένας στόλος από έξι πλοία, και το πρώτο ήταν ο *Νόμος των Θαλασσών*, το σκάφος του Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ, του Ξανθού Κουρσάρου.

Η αντίσταση που συνάντησαν ήταν ελάχιστη, αμελητέα σχεδόν, καθώς ο στρατός της Βασίλισσας και η Φρουρά της Βορσίραθ ήταν απασχολημένοι με τους εχθρούς μέσα στους δρόμους και δεν περίμεναν επίθεση από τη θάλασσα. Ύστερα από μερικούς κανονιοβολισμούς, τα έξι πειρατικά καράβια πέρασαν χωρίς να έχουν δεχτεί καμιά αξιόσημειωτη ζημιά και έχοντας βουλιάξει τέσσερα πλοιάρια της Φρουράς τα οποία προσπάθησαν να τους εναντιωθούν με γρήγορα πολυβόλα και μικρά ρουκετοβόλα.

Ο Ίσελνουρ ωλ Ένφερεκ είδε, με το κιάλι του, ποια ήταν η κατάσταση στην ξηρά και έκρινε πως καλύτερα να προσεγγίσουν τα νότια του Μεγάλου Λιμανιού, που φαίνονταν ήδη κατακτημένα απ'τον στρατό της Κόμισσας, καθώς και τις βόρειες Παλιές Προβλήτες, που δεν έμοιαζε να τις προστατεύει κανείς.

Η Ναλτάφιρ των Βυθών βγήκε από τα κύματα και σκαρφάλωσε την ανεμόσκαλα που της έριξαν απ'το πλάι του *Νόμου των Θαλασσών*. Ακόμα ντυμένη με την οργανική στολή υποβρύχιας αναπνοής, ζύγωσε τον Ίσελνουρ στην πρύμνη του σκάφους και του ανέφερε πως δεν είχε δει κανένα υποβρύχιο εδώ γύρω, ούτε είχε εντοπίσει με τη μαγεία της τίποτ' άλλο να κινείται ύποπτα κάτω απ'το νερό. Ήταν μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, αλλά κανείς από το πλήρωμα δεν την έλεγε Ναλτάφιρ'σαρ. Όλοι την έλεγαν Ναλτάφιρ των Βυθών, ή η Βυθισμένη.

«Ωραία,» είπε ο Ξανθός Κουρσάρος. «Πάμε να συναντήσουμε αυτό τον προσκυνητή του Ιουράσκει, τον ανιψιό μου!» Και γέλασε.

Άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και μίλησε στους άλλους καπεταναίους που τον είχαν ακολουθήσει εδώ για καλό πλιάτσικο.

Έτσι, τα έξι κουρσάρικα σκάφη – που όλα ήταν μηχανοκίνητα, έχοντας μάγο για να ελέγχει την ενεργειακή ροή των μηχανών τους – πλησίασαν τα νότια του Μεγάλου Λιμανιού και τα βόρεια των Παλιών Προβλητών (του λιμανιού των Στρεβλών Γειτονιών) και άραξαν.

Οι πειρατές πήδησαν στην ξηρά, βαστώντας όπλα, έτοιμοι για φόνο και λαφυραγωγία.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος και ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ τούς συνάντησαν μέσα στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού, ειδοποιημένοι από τους αντάρτες της Βορσίραθ και τους παρανόμους του Φουσάτου της Ελευθερίας.

«Πού είναι ο Ίσελνour ωλ Ένφερεκ, ο Ξανθός Κουρσάρης; Θέλω να του μιλήσω!»

«Και ποιος είσαι συ;» τον ρώτησε ένας μαυρόδερμος πειρατής με караφλό κεφάλι, μούσια στο σαγόνι, δυο μπαλτάδες κρεμασμένους σταυρωτά στην πλάτη, και μια μεγάλη караμπίνα στα χέρια.

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, πες του.»

«Κι εγώ είμ' ο Θανατογέννητος,» πρόσθεσε ο αρχηγός των Ανυπότακτων.

«Εσένα σε ξέρω,» είπε ο πειρατής, κι αμέσως στράφηκε κι έτρεξε, ξυπόλυτος παρότι το πλακόστρωτο ήταν γεμάτο θραύσματα, κάλυκες, και αίματα. Οι σόλες των ποδιών του έμοιαζαν σκληρές σαν αυτές μποτών καταστρώματος.

Ο Κάλνεντουρ και ο Έλκερθιν περίμεναν, και ο Ίσελνour ωλ Ένφερεκ ήρθε να τους συναντήσει, μαυρόδερμος, ξανθομάλλης και ξανθογέννης, ψηλός και εύσωμος. Περιτριγυρισμένος από ένα τσούρμο πειρατές με όπλα στα χέρια.

«Θανατογέννητε!» είπε. «Ξανασυναντιόμαστε.»

Ο Έλκερθιν ένευσε προς τη μεριά του.

«Κι εσύ πρέπει να είσαι ο Πρίγκιπας του Αίματος...» Ο Ξανθός Κουρσάρης τον κοίταζε σαν ένα αίνιγμα που προσπαθούσε να ξεδιαλύνει.

«Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ,» αποκρίθηκε ο ίδιος. «“Πρίγκιπα του Αίματος” άλλοι με λένε.»

«Κι ο ανιψιός μου ο Αρχικαλεστής ανάμεσά τους!»

«Ο Νέλδour είναι φίλος μου, και έπρεπε κάπως να καλέσει βοήθεια στο όνομά μου.»

«Δε μου φαίνεται να χρειάζεστε και πολλή βοήθεια· είστε ήδη μέσα στην πόλη!»

«Η βοήθεια είναι πάντα καλοδεχούμενη,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, αν και φοβόταν πως οι πειρατές θα λεηλατούσαν όπως και οι ληστές του Θανατογέννητου, και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τους σταματήσει μέχρι να πάρει την εξουσία εδώ.

Επομένως, καλύτερα να μην αργούσε να πάρει την εξουσία.

«Πηγαίνουμε για το παλάτι,» συνέχισε. «Ελπίζουμε να είμαστε εκεί ως το βράδυ. Ή και νωρίτερα.»

«Θα μας έχεις στο πλευρό σου, Πρίγκιπα. Χάρηκα για τη γνωριμία. Κανείς μας δε θα ξεχάσει ότι μας παρέδωσες τη Βορσίραθ!»

«Δεν το έκανα μόνος μου. Και δεν παραδίδω την πόλη σε κανέναν παρά μόνο στους πολίτες της.»

Ο Ίσελνour τού έριξε ένα σκιασμένο, καχύποπτο βλέμμα.

«Τώρα,» είπε ο Κάλνεντουρ, «δεν έχουμε άλλο χρόνο για λόγια. Πρέπει να πολεμήσουμε!» Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.

Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήταν ακόμα στη Βορσίραθ, μέσα στο παλάτι. Το ίδιο και ο Σάρθαλιν'χοκ, η Σμαράγδα, η Ολρέκα, και ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ. Δεν ήθελαν να φύγουν αμέσως μαζί με τους άλλους. Αλλά ήταν έτοιμοι να αποχωρήσουν με το μεταβαλλόμενο αεροσκάφος/όχημα που ο Μάγος της Βασίλισσας και η Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου είχαν χρησιμοποιήσει προ ημερών για να έρθουν στην πόλη.

Η Βασιλική Φρουρός Χορντίλα ωλ Έντερκεμ, η ανιψιά του Σάρθαλιν'χοκ, ήταν επίσης εδώ, μαζί με δύο ακόμα Βασιλικούς Φρουρούς. Τους υπόλοιπους η Ζώθμαλιρ τούς είχε στείλει βόρεια, στην Πρωτεύουσα, με το αεροπλάνο της.

Τώρα, μέσα στο ασθενικό φως του απογεύματος, η Βασίλισσα στεκόταν σ'έναν εξώστη του παλατιού και κοίταζε με τα κιάλια της. Αν και δεν χρειαζόταν κιάλια για να καταλάβει τι συνέβαινε. Οι άνθρωποι της Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είχαν εισβάλει στα Υψώματα γύρω από το Παλάτι της Βορσίραθ.

Κατέβασε τα κιάλια. «Νομίζω πως ήρθε η ώρα, Δούκα μου.»

Ο Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ, που στεκόταν πλάι της, κατένευσε.

Πήγαν στον κήπο του παλατιού, όπου ήταν σταθμευμένο το μεταβαλλόμενο τετράκυκλο όχημα, και επιβίβαστηκαν, οι δυο τους, η Ολρέκα και οι μικρές κόρες της, ο Σάρθαλιν'χοκ, η Σμαράγδα, η Χορντίλα και οι δύο ακόμα Βασιλικοί Φρουροί, και η Σιωπηλή Κυρά, η μεγαλόσωμη γιγαντολύκαινα της Ζώθμαλιρ, που η Βασίλισσα δεν την

είχε στείλει με το αεροπλάνο γιατί δεν εμπιστευόταν κανέναν άλλο μ' αυτήν· η Σιωπηλή Κυρά μπορεί να τον καταβρόχθιζε.

Τώρα, η γιγαντολύκαινα χωρούσε μετά βίας μέσα στο όχημα, και η Ζώθμαλιρ την είχε κοντά της, χαϊδεύοντας το μαυρόγκριζο τρίχωμά της για να την κρατά ήρεμη. Η Ολρέκα, οι δύο κόρες της, και ο μικρός γιγαντολύκός τους τη φοβόνταν τη Σιωπηλή Κυρά και κρατούσαν απόσταση, όσο πιο μακριά μπορούσαν. Ο Σέλιρ έδειχνε αδιάφορος· το ίδιο και η Χορντίλα κι οι άλλοι δύο Βασιλικοί Φρουροί.

Ο Σάρθαλιν'χοκ κάθισε στο κέντρο ισχύος του οχήματος και έκανε Μαγγανεία Κινήσεως. Η Σμαράγδα κάθισε στη θέση του οδηγού· εκείνη θα πιλόταρε το σκάφος.

«Είμαστε έτοιμοι, Σάρθαλιν,» είπε, αφού έλεγξε μερικές ενδείξεις στην κονσόλα μπροστά της. Και ο μάγος έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας (η Ζώθμαλιρ γνώριζε τα ονόματα αυτών των μαγικών· τα είχε ακούσει συχνά από μάγους που ασχολούνταν με μεταβαλλόμενα σκάφη) βάζοντας το όχημα να αλλάξει μορφή. Παράξενοι τριγμοί ακούστηκαν ολόγυρα: σαν υγρό που κυλά και, συγχρόνως, σαν μέταλλα που τρίβονται. Το εσωτερικό έμεινε περίπου ίδιο· οι μεταβολές ήταν ελάχιστες: κανείς δεν χρειάστηκε να σηκωθεί από τη θέση του. Όλοι τους, όμως, ήξεραν ότι τώρα βρίσκονταν μέσα σε βασιλικό πολεμογέρακα, όχι μέσα σε τετράκυκλο όχημα.

Η Σμαράγδα έβαλε τους έλικες σε κίνηση, και τους άκουσαν να βουίζουν από πάνω τους. Η Ολρέκα σηκώθηκε απ' τη θέση της και πήγε να καθίσει πλάι στη θεία της, αφήνοντας τις κόρες της μαζί με τον μπαμπά τους· η παρουσία της Σιωπηλής Κυράς μάλλον εξακολουθούσε να την ενοχλεί παρά την απόσταση που διατηρούσε, σκέφτηκε η Ζώθμαλιρ διασκεδασμένη. *Και μετά είχε το θράσος ν' αποκαλέσει εμένα δειλή!* Ακόμα δεν το είχε ξεχάσει αυτό. Η αδελφή της... να την αποκαλέσει δειλή... μα τη Χάρλαεθ Βοκ! Δεν περίμενε ότι ποτέ η Ολρέκα θα το έκανε αυτό, και ήλπιζε να ήταν απλώς τα τσιτωμένα νεύρα της που είχαν μιλήσει. *Η Ολρέκα ουδέποτε με είχε αμφισβητήσει. Ουδέποτε!*

Το ελικόπτερο απογειώθηκε από τον κήπο του Παλατιού της Βορσί-ραθ, και η Ζώθμαλιρ αισθάνθηκε τη Σιωπηλή Κυρά να κινείται κάτω από το χέρι της. Τη χαϊδεψε ξανά, για να την ηρεμήσει.

Η Σμαράγδα πέταξε τον βασιλικό πολεμογέρακα προς τα βόρεια, περνώντας πάνω από τα Υψώματα (όπου συμπλοκές διεξάγονταν), πάνω από την Ορθωμένη (όπου, επίσης, συμπλοκές διεξάγονταν), και

πάνω από τις επάλξεις των βόρειων τειχών, που ήταν κατακτημένες από τους εχθρούς και κυμάτιζαν σημαίες με τα εμβλήματα των Να-σόλντουν – των προδοτών! – και των Κάρνελεκ – που δεν υπήρχαν Κάρνελεκ πια, μα τη Χάρλαεθ Βοκ!

Το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο άφησε τη Βορσίραθ πίσω του.

Και στις ακτές της Μικρής Θάλασσας οι επιβάτες του δεν άργησαν να δουν τα συντρίμια ενός αρκετά μεγάλου αεροπλάνου.

«Τι είν' αυτό;» είπε η Ολρέκα, κοιτάζοντας από το παράθυρο πλάι της.

Η Ζώθμαλιρ κοίταζε επίσης από το παράθυρο που ήταν πιο κοντά της, και νόμιζε πως αναγνώριζε το αεροπλάνο. «Μα τη Χάρλαεθ Βοκ και τον Σολκάρκας!» αναφώνησε. «Περίμενε, θεία! Περίμενε· μην απομακρύνεσαι.»

Η Σμαράγδα έκανε κύκλο, για να φέρει ξανά τον πολεμογέρακα πάνω από τα συντρίμια του αεροπλάνου.

Η Ζώθμαλιρ έπιασε τα κιάλια από τη δερμάτινη τσάντα της και τα χρησιμοποίησε για να δει καλύτερα μέσα στο σούρουπο. «Είναι το αεροπλάνο μου!» είπε. «Αυτό με το οποίο ήρθα απ'την Πρωτεύουσα. Και κάποιοι μάς κάνουν νόημα για να τους βοηθήσουμε – Βασιλικοί Φρουροί.»

«Έρχεται τώρα κι ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα, Ζώθμαλιρ,» είπε η Σμαράγδα.

«Απάντησε!» Η Βασίλισσα σηκώθηκε απ'τη θέση της πλάι στη Σιωπηλή Κυρά (η οποία έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα που ίσα που ακούστηκε) και πήγε μπροστά· στάθηκε πάνω από την αδελφή της και τη θεία της, ακουμπώντας τα χέρια της στις πλάτες των καθισμάτων τους.

Η Σμαράγδα πάτησε δυο κουμπιά στην κονσόλα, και μια αντρική φωνή ακούστηκε από το megάφωνο: «...αμβάνω: ζητάμε βοήθεια, αν μας ακούτε. Το αεροσκάφος μας–»

Η Ζώθμαλιρ τεντώθηκε και πίεσε ένα άλλο πλήκτρο. «Σας μιλά η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, η Μητέρα του Βασιλείου. Εσύ είσαι, Θέ-λεντιρ αλ Λόντεναβ;»

«Μεγαλειοτάτη! Μάλιστα, ναι, εγώ είμαι.»

«Τι συνέβη;»

«Έκρηξη, Βασίλισσά μου. Δεν ξέρουμε πώς. Κάποιοι λένε για δολιοφθορά. Χτυπήθηκαν οι μηχανές μας – άσχημα – έπρεπε να προσγειωθούμε. Αδύνατον ν'απογειωθούμε ξανά.»

«Ο Νάλντιρ'μορ» – ο μάγος που έλεγγε την ενεργειακή ροή του μεγάλου αεροπλάνου – «είναι ζωντανός;»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

«Δε μπορούμε τώρα να σας βοηθήσουμε γιατί δεν έχουμε χώρο στο ελικόπτερο, αλλά θα στείλουμε σύντομα βοήθεια. Περιμένετε εκεί.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

«Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!» Και η Ζώθμαλιρ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία. Είπε στη Σμαράγδα: «Στην Κέλμενκωθ θα προσγειωθούμε, για να τους στείλουμε βοήθεια.»

Η θεία της κατένευσε, και πιλόταρε ξανά προς τα βόρεια.

Διεξάγονταν μάχες στη Βορσίραθ όλο το απόγευμα κι όλη τη νύχτα, και ο Κάλνεντουρ έβλεπε τη Θορμάνκου να χορεύει ανάμεσα στους μαχόμενους, και τον Χάρλαεθ Βοκ να παρατηρεί σαν κριτής, και τον Βορέσας να χαμογελά φτεροκοπώντας μαζί με τους θανατόπτερούς του, και τη Λωράθλου να περιφέρεται στους δρόμους οδηγώντας τους σκοτωμένους στον Μεταθανάτιο Κήπο. Σε κάποια στιγμή, γύρισε και κοίταξε τον Κάλνεντουρ με τα καταπράσινα δίχως κόρες μάτια της, σαν να ήθελε να του υπενθυμίσει ότι ακόμα της χρωστούσε μια χάρη...

Ο Ίλνεμουρ'σαρ ωλ Κέριβεκ πλησίασε τον Πρίγκιπα μες στη νύχτα, στην Οδό των Θεών, έξω από το Πάνθεο, και του είπε: «Τους βλέπεις κι εσύ, έτσι;»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε· δε χρειαζόταν να ρωτήσει ποιους εννοούσε ο μάγος.

Η Λουκία ήταν καθισμένη εκεί κοντά, καπνίζοντας ένα Μοργκιανό τσιγάρο. Η Ζέρκιλιθ είχε πάει μέσα στο Πάνθεο για να προσευχηθεί. Ο Δεξής και η Αριστερή κοιμόνταν, κουλουριασμένοι στο εσωτερικό της κάπας του Κάλνεντουρ. Ο Ακατάλυτος κανείς δεν ήξερε πού ήταν, αλλά και κανείς δεν φοβόταν γι'αυτόν.

Ο Ίλνεμουρ είπε: «Δεν κάνεις τίποτα, όμως... Χτες είχες πάρει τη Θορμάνκου μέσα σου.»

«Δεν είναι και τόσο ευχάριστη η εμπειρία, Ίλνεμουρ. Και είναι κι επικίνδυνο: μπορεί να χάσεις τον εαυτό σου.»

Ο Ίλνεμουρ τον ατένιζε ερευνητικά. «Αυτό που λες... ότι τους παίρνεις μέσα σου... αυτό δεν μπορώ εγώ να το καταλάβω πώς γίνεται. Και παλιά ούτε εσύ μπορούσες, νομίζω.»

«Η Έχιδνα φταίει,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Η μόνη εξήγηση. Κάτι άλλαξε μέσα μου όταν έγινα ο Οφιομαχητής της στην Υπερυδάτια.»

Η Λουκία ακούγοντάς τον σκέφτηκε: *Κι αυτός είσαι πραγματικά, Γεώργιε. Ο Οφιομαχητής. Τι κάνουμε ακόμα εδώ, γαμώ τα βυζιά της Φαρμακερής Κυράς; Τι κάνουμε και δεν επιστρέφουμε πια στην Υπερυδάτια; Νομίζεις ότι έχεις να μάθεις τίποτα περισσότερο για το παρελθόν σου σε τούτη τη σκοτεινή διάσταση;*

Αλλά το ήξερε πως ο Γεώργιος δεν ενδιαφερόταν πλέον για το παρελθόν του μόνο. Ενδιαφερόταν και για τους κατοίκους του Βασιλείου της Χάρνωθ. Κι αυτό την τρώμαζε. *Τι θα κάνω αν αποφασίσει να μείνει; Πώς θα του αλλάξω γνώμη; Είναι καταφανές ότι αυτοί οι καταρμένοι εδώ τον θέλουν για Βασιλιά τους...*

Έριξε το τελειωμένο τσιγάρο της κάτω, στο πλακόστρωτο του δρόμου που ήταν γεμάτο θραύσματα και αίματα, και το πάτησε με τη μπότα της.

Την επόμενη μέρα, πριν από το μεσημέρι, ο Μεράρχης Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ, ο αρχηγός των βασιλικών δυνάμεων στη Βορσίραθ, επικοινωνήσε τηλεπικοινωνιακά με την Κόμισσα των Σκιών και τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ και ζήτησε να πάψουν οι εχθροπραξίες και οι μαχητές του να αποχωρήσουν ειρηνικά από την πόλη.

Ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος, όταν το έμαθε, είπε: «Το ζητά αυτό, ο άτριχος λύκος, επειδή βλέπει πως είναι όλοι τους χαμένοι. Από πουθενά δεν μπορούν να ξεφύγουν! Έχουμε κλείσει τα δόντια μας επάνω τους! Ο αερολιμένας είναι δικός μας· τα λιμάνια της πόλης είναι δικά μας· οι πύλες είναι δικές μας· ο σιδηροδρομικός σταθμός είναι δικός μας!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άρκαλβιρ. «Είναι τελειωμένοι, πατέρα! Ας τους τσακίσουμε! Αν περιμένουν έλεος οι άτριχοι λύκοι της Σφετερίστριας από εμάς, δεν θα το βρουν!»

Είχαν συγκεντρωθεί μέσα στην τραπεζαρία ενός μεγάλου πανδοχείου στα Αγοραία το οποίο λεγόταν «Ο Καλότεχνος», για να αποφασίσουν τι θα έκαναν. Εκτός από τον Έλκερθιν, τον Άρκαλβιρ, και τον Κάλνεντουρ, εδώ ήταν η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουρ, ο Βέλερντιν, η Ζαφειρία, ο Νάσαλθιρ, ο Έρανκουρ, η Λουκία, η Ζέρκιλιθ, ο Ξανθός Κουρσάρους, ο Ίλνεμουρ ο Αχανής, ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ και η Λοτρίνθα ωλ Νάλδεκερ, η Σιράλια΄χοκ και ο Νάθλεδιν αλ Μακμάρνουν, και άλλοι – μαχητές της Όσβελακ, παράνομοι και ληστές, πειρατές της Μικρής Θάλασσας, αντάρτες της Βορσίραθ. Ο χώρος ήταν κοσμοπλημμυρισμένος.

«Όχι,» είπε ο Κάλνεντουρ, σταθερά, νηφάλια. «Δε θα προκαλέσουμε περισσότερες συγκρούσεις αν μπορούμε να τις αποτρέψουμε. Αρκετό αίμα έχει χυθεί σε τούτη την πόλη.»

«Το αίμα των άτριχων λύκων της Σφετερίστριας, πατέρα—» άρχισε ο γιος του.

«Όχι μόνο το δικό τους αίμα, αλλά και το δικό μας. Και των αθώων πολιτών της Βορσίραθ.» Σκεφτόταν, επιπλέον, τις λεηλασίες που γίνονταν όσο οι ληστές και οι πειρατές έμεναν ανεξέλεγκτοι εδώ. Δε μπορούσε τώρα να τους σταματήσει, μες στον χαλασμό· αλλά θα μπορούσε όταν είχε την εξουσία της πόλης. «Αυτό πρέπει να λάβει τέλος! Αν όμως αρνηθούμε τώρα στον Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ να υποχωρήσει, εκείνος και οι μαχητές του δεν θα έχουν άλλη επιλογή απ'το να πολεμήσουν μέχρι εσχάτων. Και όλοι σας γνωρίζετε πόσο επικίνδυνοι και θανάσιμοι είναι οι παγιδευμένοι λύκοι.»

«Ας παραδοθούν, τότε!» φώναξε ο Θόλλενβουρ ωλ Λόρινβεμ. «Ας ρίξουν κάτω τα όπλα τους κι ας παραδοθούν! Να γίνουν δούλοι μας όλοι!»

«Μάλλον δε θα το δεχτούν αυτό,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Όχι χωρίς σκληρή μάχη πρώτα.»

«Να τους αποτελειώσουμε, λοιπόν!» φώναξε κάποιος που ο Πρίγκιπας δεν είχε ξαναδεί αλλά τώρα παρατήρησε ότι στεκόταν ανάμεσα στους Νάλδεκερ, τους συγγενείς της Λοτρίνθα, κι αυτοί έμοιαζε τον γνωρίζουν. Ήταν ένας πρασινόδερμος άντρας με μαύρα κοντά μαλλιά και γένι-λόγχη. «Εκείνοι δε θα μας άφηναν να φύγουμε· το ξέρετε, έτσι δεν είναι, άρχοντές μου;» Έριξε μια ματιά στους Νάλδεκερ γύρω του, οι οποίοι είχαν αγωνιστεί εναντίον του Δούκα και της Σφετερίστριας, και τώρα, που η Κόμισσα είχε εισβάλει, και πριν, μαζί με τους αντάρτες, κρυφά, υποστηρίζοντας τον ερχομό του Πρίγκιπα του Αίματος. «Το ξέρετε! Γιατί να τους δείξουμε το έλεος που δεν θα μας έδειχναν; Ή δούλοι μας ή νεκροί!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ασλάνουρ ωλ Νάλδεκερ, ο θεός της Λοτρίνθα που ήταν τώρα Πατριάρχης του οίκου ύστερα από τον θάνατο του πατέρα της από γηρατειά. «Όπως τα λέει ο Φάλερβιν είναι! Αρκετά ανεχτήκαμε τους δυνάστες σε τούτη την πόλη. Κανένα έλεος γι'αυτούς! Ή δούλοι μας ή νεκροί!»

Και κάμποσοι – όχι μόνο ωλ Νάλδεκερ – ακούστηκε να συμφωνούν μαζί του: *Ή δούλοι μας ή νεκροί!... Ή δούλοι μας ή νεκροί!...*

Η Καλφίριθ ωλ Νάλδεκερ, όμως, ξαδέλφη της Λοτρίνθα και ιέρεια της Φορβόκμε στο Πάνθεο της Βορσίραθ, διαφώνησε μαζί τους. Είπε ότι οι αιματοχυσίες έπρεπε να τελειώσουν.

«Μια ιέρεια της Φορβόκμε δεν θα είχε το θάρρος να πει κάτι άλλο...» σχολίασε υποτιμητικά ο πρασινόδερμος Φάλερβιν, που έδινε στον Κάλνεντουρ μια περιέργη εντύπωση. Τι διαισθανόταν γι' αυτόν; Ήταν κάτι περισσότερο από τη φαντασία του;

Η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είπε: «Συμφωνώ με τον Πρίγκιπά μας. Οι συμπλοκές πρέπει να πάψουν το συντομότερο δυνατό. Δεν έχουμε άλλους μαχητές για να θυσιάσουμε. Ούτε η Βορσίραθ μπορεί να θυσιάσει άλλους ανθρώπους της. Στον πόλεμο, η λύση που σταματά τις εχθροπραξίες πιο γρήγορα είναι πάντα η καλύτερη – ειδικά αν σου φέρνει τη νίκη.»

Αρκετοί είπαν ότι, ναι, η Κόμισσα είχε δίκιο. Η πόλη είχε υποφέρει πολύ. Αυτό έπρεπε να τελειώσει. Τώρα.

Ο Φάλερβιν, όμως, επέμεινε: «Μόνο οι *δειλοί* θα σταματούσαν τώρα! Είναι σα να δείχνουμε ότι φοβόμαστε τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας!

»Τους φοβόμαστε;»

Όχι! ήχησαν διάφορες φωνές αποδώ κι αποκεί. Όχι!

«Το ότι δεν τους φοβάστε το έχετε ήδη αποδείξει με τον αγώνα σας!» παρενέβη ο Κάλνεντουρ. «Έχετε αποδείξει τη γενναιότητά σας· δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση. Τώρα πρέπει να αποδείξετε τη *σύνεσή σας*. Οι συγκρούσεις χρειάζεται να πάψουν—»

«Περιμέναμε τον Πρίγκιπα του Αίματος που θα έπνιγε τους υποτακτικούς της Σφετερίστριας στο *αίμα!*» φώναξε ο Φάλερβιν. «Αναρωτιέμαι αν τελικά είσαι εσύ αυτός, Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ· αν είσαι αυτός που μπορεί να μας οδηγήσει στη νίκη.

»Εσείς τι λέτε;» ρώτησε στρεφόμενος αποδώ κι αποκεί, στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι ολόγυρα. «Θεωρείτε ότι μπορεί να σας οδηγήσει στη νίκη κάποιος που προτείνει να αφήσουμε τους λύκους της Σφετερίστριας να φύγουν, τώρα που τους έχουμε στα χέρια μας;»

«Τι προσπαθείς να κάνεις;» πετάχτηκε η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ. «Ξέρεις για ποιον μιλάς; Για τον *δικαιωματικό Βασιλιά της Χάρνωθ!* Για έναν Κάρνελεκ!»

«Ο οποίος μας είχε εγκαταλείψει τόσα χρόνια, και έρχεται τώρα υποσχόμενος πως είναι ο Πρίγκιπας του Αίματος και θα μας

ελευθερώσει χύνοντας το αίμα των καταπιεστών μας – αλλά ξαφνικά προσπάθει να τους αφήσουμε να φύγουν! Εγώ λέω να τους *ΛΙΑΝΙΣΟΥΜΕ!*»

Φασαρία ξέσπασε σαν θύελλα μέσα στην τραπεζαρία του *Καλότεχνου*, καθώς άλλοι συμφωνούσαν κι άλλοι διαφωνούσαν με τα λόγια του Φάλερβιν· και ο Κάλνεντουρ είχε μια πολύ άσχημη, και πολύ περιέργη, αίσθηση γι' αυτόν, όπως όταν το μυαλό προσπαθεί να συνειδητοποιήσει κάτι που βρίσκεται στα όρια της νόησης.

«Μα τον Νούρκας, τι κάνεις;» φώναξε η Χάνκαθιρ στον Φάλερβιν. «Προσπαθείς να μας διχάσεις μια τέτοια ώρα;»

«Προσπαθώ να μας δώσω τη νίκη, Αρχόντισσά μου! Αν δεν κατατροπώσουμε σήμερα τους εχθρούς μας, θα επιστρέφουν και θα μας τσακίσουν! Και πού θα είναι ο Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ τότε; Θα είναι καν εδώ;»

Ο Κάλνεντουρ αισθάνθηκε να μπαίνει στον πειρασμό να καλέσει τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα του για να επιβάλει τάξη στο ανάστατο δωμάτιο· όμως δεν ήθελε να το κάνει. Δεν ήξερε τι αποτελέσματα μπορεί να είχε. Και προτιμούσε να καταλάβουν *ανεπηρέαστοι* ότι οι αιματοχυσίες έπρεπε να πάψουν. Ήταν δυνατόν οι περισσότεροι εδώ μέσα να ήθελαν να συνεχίσουν να σκοτώνονται χωρίς λόγο; Μόνο κάποιοι από τους ληστές του Θανατογέννητου μπορεί να το ήθελαν αυτό, και οι πειρατές του Ξανθού Κουρσάρου, γιατί θα λεηλατούσαν πιο πολύ απ' ό,τι είχαν ήδη λεηλατήσει.

Παραδόξως, όμως, ο Φάλερβιν – ένας άνθρωπος των Νάλδεκερ, απ' ό,τι φαινόταν – είχε ξεκινήσει τούτη τη φασαρία. Και... πολύ *εσκεμμένα*, ίσως.

Ο Κάλνεντουρ είδε με τις άκριες των ματιών του μια παρουσία ανάμεσα στους ανθρώπους που φώναζαν. Μια παρουσία που δεν φώναζε. Κρατούσε ραβδί και ήταν ντυμένη σαν ταξιδιώτης. Ο Νούρκας ο Περιπλανώμενος. Ο Σωτήρας. Ο Πρώτος Θεός.

Ύψωσε το χέρι του και, ενώ ο φωτισμός *άλλαζε* ξαφνικά μες στην τραπεζαρία του *Καλότεχνου*, έδειξε τον Φάλερβιν–

–και ο Κάλνεντουρ τον είδε όπως *πραγματικά* ήταν:

Αντίκρισε μια σκιά, παλλόμενη, σαν τρύπα μέσα στην πραγματικότητα της Μοργκιάνης, ενώ γύρω του οι άλλοι παρέμεναν άνθρωποι. Αυτός, ο Φάλερβιν, δεν ήταν άνθρωπος. Ήταν ένας δαίμονας του Σκότους.

Ο Κάλνεντουρ κατάλαβε:

Σκοτεινός Ακόλουθος! Ο Φάλερβιν ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος, μα τον Νούρκας.

Ο φωτισμός έγινε πάλι κανονικός, και ο Φάλερβιν δεν ήταν σαν σκιά πλέον. Ήταν ένας πρασινόδερμος άντρας με γένη-λόγχη.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε ο Κάλνεντουρ. «*Ποιος είσαι*, που θα πρέπει ο οποιοσδήποτε εδώ μέσα να σου δείξει εμπιστοσύνη, ενώ προσπαθείς να μας διχάσεις!» Βάδισε προς το μέρος του ενώ σαματάς συνεχιζόταν ολόγυρα. «Δεν ξέρουμε καν το όνομά σου.»

«Το όνομά μου είναι Φάλερβιν, Πρίγκιπα, και δεν πρόκειται ν'αφήσω τους δυνάστες τούτης της πόλης να φύγουν—!»

«Και τ'όνομα του οίκου σου;»

«Δεν έχω οίκο· είμαι μονήρης.»

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στον Ασλάνουρ ωλ Νάλδεκερ και τους άλλους της οικογένειάς του. «Και γιατί τον εμπιστεύεστε; Νάλδεκερ, γιατί τον εμπιστεύεστε;»

«Γιατί με ξέρουν καλύτερα από εσένα... *Πρίγκιπα* που μας πρόδωσες!»

«Πρόσεχε πώς μιλάς για τον Βασιλιά μας!» ακούστηκε κάποιος να φωνάζει.

Αλλά ο Ασλάνουρ, ο Πατριάρχης των Νάλδεκερ, είπε: «Τον έχουμε μεγαλώσει από παιδί, Πρίγκιπά μου· και έχει βοηθήσει τον οίκο μας όσο λίγοι. Ειδικά κατά τον Διχασμό και μετά από αυτόν, που οι μέρες ήταν δύσκολες για όλους μας.»

Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι στη Βορσίραθ ήταν πιο επικίνδυνοι απ'ό,τι στην Όσβελακ, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. Και είπε: «Τώρα, όμως, κάνει λάθος, Άρχοντα Ασλάνουρ. Οι εχθροπραξίες πρέπει να πάψουν.»

«Εκείνος ήταν που μας είπε για τον ερχομό σου: για τον ερχομό του Πρίγκιπα του Αίματος. Σε περίμενε, όπως και τόσοι άλλοι! Εκείνος μάς προέτρεψε – πολύ σωστά, όπως αποδείχτηκε – να κινηθούμε τώρα εναντίον του Δούκα όπως δεν είχαμε κινηθεί κατά τον Διχασμό.»

Δεν μπορείς, όμως, να φανταστείς τους λόγους του... «Δεν είμαι ο Πρίγκιπας του Αίματος, Άρχοντα Ασλάνουρ. Αυτό το όνομα άλλοι μού το έχουν δώσει. Δεν είμαι εδώ για να φέρω καταστροφή και αιματοχυσία. Είμαι εδώ για να φέρω γαλήνη στο Βασίλειο!

»Ακούστε με!» φώναξε προς όλους τριγύρω. «*Ακούστε με!* Είμαι εδώ για να φέρω γαλήνη στο Βασίλειο! Εχθρός μας είναι η Σφετερίστρια και όσοι φανατικά την ακολουθούν, όχι οι άλλοι άνθρωποι του

Βασιλείου! Οι εχθροπραξίες πρέπει τώρα να πάψουν, αλλιώς θα αυτοκαταστροφούμε! Το θέλετε αυτό για την πόλη σας, πολίτες της Βορσίραθ;»

«Κανείς δεν πρόκειται να “αυτοκαταστραφεί”, Πρίγκιπα!» διαφώνησε ο Φάλερβιν. «*Τους άτριχους λύκους της Σφετερίστριας θα καταστρέψουμε!*»

Και φωνές ήχησαν συμφωνώντας μαζί του, αλλά κι αρκετές που διαφωνούσαν. Ο σαματάς δεν είχε πάψει μέσα στον *Καλότεχνο*.

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ να τον κοιτάζει και να τον κρίνει, παγερά. Μοιάζοντας να του λέει: *Ακολούθησε τον Δρόμο της Εξουσίας, Πρίγκιπα. Γίνε ο Βασιλέας των Βασιλέων. Εσύ κι εγώ – ένα! Θα είσαι το Ιερό Δέος που θα κυριαρχήσει!*

Ο Κάλνεντουρ έβλεπε τη φασαρία ολόγυρά του. Έβλεπε ότι κάποιοι, μάλιστα, βρίσκονταν στα όρια να πιαστούν στα χέρια: αριστοκράτες της Βορσίραθ με πειρατές του Ξανθού Κουρσάρου· αντάρτες της Βορσίραθ με άλλους αντάρτες της Βορσίραθ· ο Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ με τον Έλκερθιν τον Θανατογέννητο· ο Άρκαλβιρ με τη Ζέρκιλιθ (ο γιος του Κάλνεντουρ, μα τον Νούρκας, εναντίον της πιο πιστής συντρόφισσάς του!)· η Ζαφειρία με τη μητέρα της, την Κόμισσα των Σκιών...

Ο Σκοτεινός Ακόλουθος είχε κάνει καλά τη δουλειά του.

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε πόσοι ακόμα σαν αυτόν να βρισκόταν τώρα μες στο δωμάτιο. Να έπαιρνε τον Νούρκας μέσα του για να το μάθει;

Ο Χάρλαεθ Βοκ τον καλούσε πιο επίμονα. Το Ιερό Δέος έμοιαζε πιο απαραίτητο για να σταματήσει τώρα – *τώρα* – το κακό που συνέβαινε. Να επιβληθεί τάξη.

Ο Κάλνεντουρ κάλεσε τον Χάρλαεθ Βοκ, κι εκείνος ήρθε σαν παγερό εξουσιαστικό κύμα: πέρασε από την πόρτα που ο Πρίγκιπας τού άνοιξε και κάθισε αυτοκρατορικά στον θρόνο της ψυχής του. Ο Δρόμος της Εξουσίας έγινε ολοφάνερος.

«*Ακούστε με!*» φώναξε ξανά ο Κάλνεντουρ. «Σας μιλάω σαν δικαιωματικός Βασιλιάς σας, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ! Μη διχάζεστε! Μόνο *ενωμένοι* μπορούμε να πολεμήσουμε τη Σφετερίστρια – εκείνη που έκλεψε παράνομα τον Θρόνο της Χάρνωθ απ’τους δικαιωματικούς βασιλείς και σας καταπιέζει, έχοντας μετατρέψει το Βασίλειο σε τυραννία!»

Οι φωνές άρχισαν ξαφνικά να παύουν καθώς όλοι στρέφονταν να κοιτάξουν τον Κάλνεντουρ, κι ορισμένοι ψιθύριζαν έντονα – τόσο έντονα που οι ψίθυροί τους ακούγονταν καθαρά – *Δείτε! Δείτε, μα το Ιερό Δέος!* Ο Ήντλεμιρ, ο θείος της Χάνκαθιρ, ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ, είπε από κάπου: «Ανόητοι! Ο Χάρλαεθ Βοκ σάς μιλά και τον αγνοείτε! Ανόητοι – είναι ο ίδιος ενώπιόν σας! *Ο ίδιος!*» Και η φωνή του Χάμδεντιρ αλ Φόλλεντουν, του αφορισμένου ιερέα των Ανυπότακτων, ακολούθησε: «Ακούστε τον! *Ακούστε τον!* Έχει το Ιερό Δέος στο πλευρό του!»

Ο Κάλνεντουρ, απρόσμενα, διαισθάνθηκε κίνδυνο. Θανάσιμο κίνδυνο. Και απ'τ'αριστερά του νόμιζε πως είδε μια σκιά–

Γύρισε.

Η Λουκία ορμούσε σε μια γαλανόδερμη γυναίκα που είχε υψώσει το πιστόλι της και τον σημάδευε. Της άρπαξε τον πήχη και της κατέβασε απότομα το όπλο: κρότος αντήχησε σαν κεραυνός, και η σφαίρα χτύπησε τα σανίδια του πατώματος.

Η άγνωστη τράβηξε ξιφίδιο με το άλλο της χέρι και κάρφωσε τη Λουκία στο στήθος.

«OXI!» κραύγασε ο Κάλνεντουρ, κι έβγαλε το πιστόλι του.

Αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορος: ένας άλλος πυροβολισμός τον πρόλαβε. Το κεφάλι της γαλανόδερμης γυναίκας έκανε βίαια πίσω καθώς το αίμα της τιναζόταν από ένα ξαφνικό τραύμα στο μέτωπο.

Η Ζέρκιλιθ κατέβασε το πιστόλι της.

Ο Κάλνεντουρ έτρεξε κοντά στη Λουκία η οποία είχε σωριαστεί στο πάτωμα ενώ φωνές ηχούσαν πάλι ολόγυρα, αναστάτωση επικρατούσε. Γονάτισε πλάι της. Το ξιφίδιο ήταν ακόμα καρφωμένο μέσα της, στο κέντρο του στήθους.

«...Γεώργιε...» έκρωξε η Λουκία, με αίμα να κυλά από τα χείλη της. Ο Δεξής και η Αριστερή σύριζαν, φτεροκοπώντας πάνω απ'το κεφάλι του Κάλνεντουρ.

«Φέρτε έναν θεραπευτή!» άκουσε εκείνος τη Χάνκαθιρ να φωνάζει. «Έναν θεραπευτή! Κι έναν Βιοσκόπο!»

«Δε θα πεθάνεις,» είπε ο Κάλνεντουρ στη Λουκία, κρατώντας το χέρι της. «Δε θα πεθάνεις.»

«...Δε... δε βλέπω... το πρόσωπό σου...»

Τι εννοούσε; αναρωτήθηκε ο Κάλνεντουρ. Αλλά μετά κατάλαβε: *Ο Χάρλαεθ Βοκ. Δε με βλέπει καλά εξαιτίας του.*

Και, συγχρόνως, μια φωνή μέσα του του έλεγε να αγνοήσει αυτή την εξωδιαστασιακή γυναίκα. Δεν ήταν παρά μονάχα μια απώλεια στον Δρόμο της Εξουσίας που ο Βασιλέας των Βασιλέων ακολουθούσε.

Ο Κάλνεντουρ, όμως, δεν είχε χάσει τον εαυτό του μέσα στο Ιερό Δέος, και μια τέτοια σκέψη αμέσως του δημιούργησε αποστροφή. Δεν έδιωξε τον Χάρλαεθ Βοκ αλλά τον κράτησε διαχωρισμένο από εκείνον.

Και είδε τη Λωράθλου να πλησιάζει ενώ τα πάντα έμοιαζε να κινούνται αργά, πολύ, πολύ αργά, λες κι ο χρόνος είχε σταματήσει.

Η Κυρά του Θανάτου γονάτισε αντίκρυ στον Κάλνεντουρ, πάνω απ'το κεφάλι της Λουκίας, ατενίζοντάς τον με τα πράσινα μάτια της που δεν είχαν κόρες. *Απομακρύνσου, Εξουσιαστή, είπε. Κυριαρχείς μόνο στους ζωντανούς.*

Δεν είμαι ο Εξουσιαστής, απάντησε εκείνος. Είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνλεκ, Κυρά του Θανάτου, κι αυτή η γυναίκα δεν είναι ακόμα για τον Κήπο σου.

Πλησιάζει, όμως... Πλησιάζει... Η Λωράθλου χάιδεψε τα κόκκινα, μουλιασμένα από τον ιδρώτα μαλλιά της Λουκίας.

Δεν είναι δική σου. Δεν είναι καν από τη Μοργκιάνη!

Εδώ, όμως, παρέδωσε το σαρκίο, Πρίγκιπα—

Όχι! Δεν μπορείς να την πάρεις! Πες μου τι θέλεις—

Σου έχω ξαναπεί, Πρίγκιπα: αυτό δεν γίνεται. Τα πάντα θα χαλούσαν—

Η Λουκία δεν σου ανήκει. Δεν είναι από εδώ!

Δεν έχει σημασία. Τώρα βρίσκεται στη Μοργκιάνη. Η ισορροπία παραμένει ίδια. Κι εσύ ήδη μου χρωστάς χάρη για μερικά λεπτά ζωής ενός άντρα...

Πάρε εμένα αντί για τη Λουκία, είπε ο Κάλνεντουρ. Δεν μπορείς;

Θα μπορούσα, αλλά δεν το κάνω.

Γιατί;

Οι πάντες θα στρέφονταν εναντίον μου, κι ο Εξουσιαστής πρώτος απ'όλους.

Ναι, ο Κάλνεντουρ αισθανόταν μια παγερή οργή να πηγάζει από μέσα του σαν απειλή: ο Χάρλαεθ Βοκ.

Η Κυρά του Θανάτου φοβάται τους άλλους θεούς;

Η Κυρά του Θανάτου δεν είναι αποκομμένη από αυτούς, Πρίγκιπα. Ούτε πάνω από αυτούς.

Τότε, θα σου δώσω μια άλλη ζωή για τη ζωή της Λουκίας. Συμφωνείς;

Πρέπει, όμως, να γίνει τώρα, αλλιώς η ισορροπία θα εκτραπεί, και όλα θα χαλάσουν: οι ζωντανοί θα είναι σαν νεκροί, και οι νεκροί σαν ζωντανοί.

Θα γίνει τώρα, υποσχέθηκε ο Κάλνεντουρ, κι έστρεψε το βλέμμα του προς τα πίσω. Αμέσως.

Ύψωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε – μία, δύο, τρεις φορές.

Και οι τρεις σφαίρες βρήκαν τον στόχο τους: και οι τρεις σφαίρες χτύπησαν τον Φάλερβιν, τον Σκοτεινό Ακόλουθο, στο στήθος. Αίματα τινάχτηκαν. Σωριάστηκε ανάσκελα, σχηματίζοντας γρήγορα μια πορφυρή λίμνη πάνω στα σανίδια, ενώ οι φωνές και οι κραυγές δυνάμωναν μες στον Καλότεχνο.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε στη Λωράθλου, και την είδε να σηκώνεται πάνω απ' το κεφάλι της Λουκίας και να πλησιάζει τον Φάλερβιν.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το ξιφίδιο έξω από το στήθος της Λουκίας, καθώς δυο άλλοι – ένας άντρας και μια γυναίκα – έρχονταν να γονατίσουν πλάι της. Η γυναίκα άρχιζε ήδη να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι – Βιοσκόπος, προφανώς.

«Τρελάθηκε! Τον πυροβόλησε! Τον σκότωσε!» φώναζε ο Ασλάνουρ ωλ Νάλδεκερ. «Δεν ξέρει τι κάνει!»

«Θεϊέ!» είπε η Λοτρίνθα. «Ο Πρίγκιπας δεν θα έκανε κάτι τέτοιο τυχαία—!»

«Ακούστε με!» φώναξε ο Κάλνεντουρ, όρθιος ξανά κι εξακολουθώντας να έχει τον Χάρλαεθ Βοκ μέσα του. «Ακούστε με!» Η φωνή του είχε μια εξουσιαστική επίδραση που τους έκανε όλους να σωπάσουν – ακόμα και τον Πατριάρχη των Νάλδεκερ. «Αυτός ο άνθρωπος ήταν προδότης!» Έδειξε το πτώμα του Φάλερβιν, που κάποιοι είχαν ανεβάσει σ' ένα τραπέζι, μήπως και ήταν ακόμα ζωντανός. «Προσπαθούσε να σας στρέψει τον έναν εναντίον του άλλου, για να κάνει την καταστροφή και την αιματοχυσία να συνεχιστούν στην πόλη της Βορσίραθ! Προσπαθούσε να σας στρέψει εναντίον μου, που όλοι ξέρετε ότι είμαι ωλ Κάρνελεκ και ο δικαιοματικός Βασιληάς σας! Η γυναίκα που επιχείρησε να με δολοφονήσει δεν του ήταν άγνωστη.

»Ακολουθήστε με, και θα θριαμβεύσουμε! Κανείς δεν θα καταδυναστεύει τη Βορσίραθ ποτέ ξανά, και η Σφετερίστρια θα γκρεμιστεί από τον Θρόνο της Χάρνωθ που δεν της ανήκει και το Στέμμα της

Εξουσίας θα πέσει απ'το προδοτικό κεφάλι της. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ!

»Είστε μαζί μου – μαζί μου και με το Ιερό Δέος που φυλά το Βασίλειό μας – ή είστε εναντίον μου;»

Κανείς δεν τόλμησε να αποκριθεί ότι ήταν εναντίον του: οι περισσότεροι απάντησαν ότι ήταν στο πλευρό του, ότι ήταν ο Βασιληάς τους, ότι είχε την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ· και κάποιοι – όπως ο Ασλάνουρ ωλ Νάλδεκερ και ο Έλκερθιν ο Θανατογέννητος – έμειναν απλώς σιωπηλοί, ο καθένας μάλλον για τους δικούς του λόγους.

«Τότε,» είπε ο Κάλνεντουρ, «θα με ακολουθήσετε. Και θα θριαμβεύσουμε. Η Βορσίραθ θα ανήκει πάλι στους πολίτες της, και θα υπάρχει εδώ εξουσία νόμιμη και αρεστή στο Ιερό Δέος.

»Αλλά αυτό δεν χρειάζεται να επιτευχθεί με αιματοχυσία. Η ώρα για αιματοχυσία παρήλθε! Τώρα θα μιλήσω εγώ ο ίδιος με τον Μεράρχη Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ.»

Επίλογος

1

Σούρουπο.

Οι μαχητές του Πρίγκιπα ωλ Κάρνελεκ ήταν απλωμένοι μέσα στα Υψώματα και γύρω από το Παλάτι της Βορσίραθ. Το ίδιο και οι βασιλικοί πολεμιστές. Αλλά καμιά σύγκρουση δεν γινόταν. Μια σχεδόν απειλητική ησυχία επικρατούσε. Κανένας γιγαντόλυκος γρύλιζε ή αλυχτούσε κάπου-κάπου· κανένα άλογο χρεμέτιζε.

Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ πλησίασε το παλάτι καβάλα στη γιγαντολύκαινά του, την Κόρη της Πλάσης, την οποία η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν είχε φέρει από την Όσβελακ μαζί με τον στρατό της. Πάνω από τους ώμους του φτεροκοπούσαν ο Δεξής και η Αριστερή, τα φτερωτά ερπετά από την Υπερυδάτια.

Η Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ ήταν πλάι του, καβάλα στον δικό της γιγαντόλυκο. Ο Άρκαλβιρ ήταν επίσης μαζί με τον πατέρα του, λυκοκαβαλώντας. Και τους ακολουθούσαν είκοσι-τέσσερις ακόμα λυκοκαβαλάρηδες, ανάμεσα στους οποίους η Ζαφειρία αλ Νασόλντουν (που επέμενε να έρθει παρότι η μητέρα της διαφωνούσε), ο Ραμάλθιν αλ Ένερκαβ, η Σιράλια΄χοκ ωλ Κίριβεμ. Οι μισοί από αυτούς τους είκοσι-τέσσερις ήταν Υπέρμαχοι του Θρόνου, και ο Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ επικεφαλής τους.

Η Λουκία, φυσικά, δεν είχε έρθει. Ανάρρωνε από το τραύμα της, και δεν είχε ανακτήσει τις αισθήσεις της ακόμα. Η Βιοσκόπος έλεγε πως η ζωή της δεν βρισκόταν σε κίνδυνο. Πράγμα που ο Κάλνεντουρ δεν χρειαζόταν να ακούσει από τα χείλη κάποιας μάγισσας· του το είχε υποσχεθεί η Λωράθλου: είχε κάνει συμφωνία μαζί του, κι εκείνος δεν αμφέβαλλε ότι θα την τηρούσε.

Τώρα έβλεπε τον Χάρλαεθ Βοκ παντού στη Βορσίραθ, ενώ η Θορμάνκου και ο Βορέσας είχαν εξαφανιστεί, και ο Ιουράσκε ήταν μόνο στις σκιές. Η παρουσία του Παντοβόρου Σκότους ήταν, επίσης, αποδυναμωμένη· ο Κάλνεντουρ το διαισθανόταν.

Βρήκε την πύλη του κήπου του παλατιού ανοιχτή και αφύλαχτη, όπως του είχε πει ο μεράρχης, και την πέρασε δίχως δισταγμό. Δε νόμιζε ότι κάποια παγίδα ήταν στημένη. Διέσχισε τον κήπο και μπήκε στο ίδιο το παλάτι χωρίς να ξεπεζέψει. Επάνω στην Κόρη της Πλάσης, με τους συντρόφους του γύρω του και πίσω του, έφτασε στην Κεντρική Σάλα του παλατιού...

...όπου ο μεράρχης τον περίμενε μαζί με δικούς του μαχητές.

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε τότε από τη γιγαντολύκαινά του.

«Θα ήθελα να μιλήσουμε οι δυο μας, ιδιαιτέρως,» είπε στον Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ.

«Θα διώξεις και τους δικούς σου, Πρίγκιπα;»

«Φυσικά.»

Ο μεράρχης έκανε νόημα στους μαχητές του να φύγουν από την Κεντρική Σάλα, κι εκείνοι αποχώρησαν.

Συγχρόνως, ο Κάλνεντουρ έγενεφε στους συντρόφους του να απομακρυνθούν επίσης, και κανείς τους – ούτε καν η Ζέρκιλιθ – δεν έφερε αντίρρηση· το είχαν ήδη συζητήσει.

Ο Μόλδεντιν κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού.

Ο Κάλνεντουρ κάθισε αντίκρυ του, αλλά όχι πολύ μακριά.

Ο μεράρχης γέμισε δυο κούπες με κρασί από ένα μπουκάλι. «Σεργήλιος οίνος,» είπε. «Τον βρήκαν οι μαχητές μου στα κελάρια του παλατιού. Και ο Δούκας δε νομίζω να τον αναζητήσει τώρα.» Ήπια μια γερή γουλιά.

Ο Κάλνεντουρ έπιασε τη δική του κούπα αλλά δεν τη σήκωσε στα χείλη του. «Είσαι ωλ Έσανρεκ, Μεράρχη, ξάδελφος του Δούκα Άλνεντιρ της Υλκάρμωκ, που δολοφονήθηκε από τη Σφετερίστρια στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Κι όμως υπηρετείς τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρονουν. Η σύζυγός μου, η Λοτρίνθα, ήταν επίσης ωλ Έσανρεκ προτού προσχωρήσει στους Κάρνελεκ: ανιψιά του Δούκα, και δική σου. Δολοφονήθηκε κι αυτή στη Σφαγή της Υλκάρμωκ. Κι όμως εσύ, Μεράρχη, υπηρετείς τη Σφετερίστρια...»

«Τι περιμένεις, Πρίγκιπα; Να απολογηθώ;» Χωρίς καμιά ένταση σαν να έκαναν κουβέντα ταξιδευτών.

«Δε ζητάω απολογίες από κανέναν. Προσπαθώ απλώς να σε καταλάβω, Μόλδεντιν. Τι σε παρακίνησε;»

«Αν απαντήσω σωστά, εγώ κι οι μαχητές μου θα φύγουμε από τη Βορσίραθ; Κι αν απαντήσω λάθος... τι θα συμβεί;»

«Το ίδιο,» τον διαβεβαίωσε ο Κάλνεντουρ. «Δεν υπάρχει σωστό και λάθος.»

«Γιατί, τότε, ζήτησες να κάνουμε αυτή την κουβέντα, Πρίγκιπα;» Ήπιε κι άλλο κρασί σαν να του χρειαζόταν. Η όψη του πρόδιδε την – ψυχική κυρίως – κούρασή του.

Ο Δεξής, που ήταν πιασμένος στον αριστερό ώμο του Κάλνεντουρ, σύριξε. Η Αριστερή, που ήταν γαντζωμένη στην πλάτη μιας καρέκλας του τραπεζιού, ήταν σιωπηλή.

Ο Κάλνεντουρ απάντησε: «Για να σε καταλάβω. Τι σε παρακίνησε να συμμαχήσεις με τη Σφετερίστρια του Θρόνου της Χάρνωθ η οποία δολοφόνησε τόσους από τον οίκο σου;»

«Στρατηγική, Πρίγκιπά μου. Ο καλός στρατιωτικός ξέρει πότε είναι ώρα να υποχωρήσει, και πότε είναι ώρα να συμμαχήσει.»

Ο Κάλνεντουρ το είχε ήδη υποθέσει. «Πήγες, δηλαδή, με το μέρος της επειδή έβλεπες ότι δεν υπήρχε άλλη λύση;»

«Θα με αποκαλέσεις δειλό άτριχο λύκο, μάλλον, αλλά, ναι, περίπου έτσι έγινε. Οι Έσανρεκ θα αφανίζονταν αν δεν συμμαχούσα με τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Είχαν ήδη σκοτωθεί αρκετοί, όπως είπες· έπρεπε να πεθάνουν κι άλλοι; Η Μακμάρνουν είχε κάνει πολλές συμμαχίες και συνεννοήσεις μέσα στο Βασίλειο – κρυφές συμμαχίες και συνεννοήσεις, με ανθρώπους που ήθελαν ν'αποκτήσουν εξουσία και δύναμη. Έτσι έριξε τον οίκο σου από τον Θρόνο, Πρίγκιπα. Και έτσι θα κατέστρεφε και τους Έσανρεκ, ολοσχερώς, αν δεν είχε λόγο να σταματήσει.»

«Και της έδωσες αυτό τον λόγο;»

«Θέμα στρατηγικής,» επανέλαβε ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ, και τελείωσε το κρασί στην κούπα του.

«Και η εκδίκηση; Δε θέλησες ποτέ εκδίκηση;»

«Μόνο ο ανόητος στρατιωτικός ακούει τη φωνή της Θορμάνκου για εκδίκηση των νεκρών όταν μπορεί να κάνει κάτι για να κρατήσει τους ζωντανούς ζωντανούς. Γι'αυτό τώρα σου ζητάω να μας αφήσεις να υποχωρήσουμε χωρίς άλλη αιματοχυσία, Πρίγκιπα...»

«Συμφωνείς, όμως, με την πολιτική που ακολουθεί η Μακμάρνουν;»

«Δεν παίρνω εγώ αυτές τις αποφάσεις. Εγώ είμαι απλά ένας στρατιωτικός.»

«Ο καθένας έχει άποψη για τη διακυβέρνηση του Βασιλείου, Μεράρχη! Ρώτα όλους τους πανδοχείς, τους ταβερνιάρηδες, τους οινοχόους, και τους ταξιδιώτες.»

«Ό,τι κι αν σου απαντήσω, τι διαφορά θα έχει;»

«Χρειάζομαι ανθρώπους στο πλευρό μου οι οποίοι είναι καλοί στρατιωτικοί, Μόλδεντιν. Και είμαι βέβαιος πως θα ήθελες να εκδικηθείς για τους νεκρούς του οίκου σου.»

«Ριψοκινδυνεύοντας τους ζωντανούς; Ριψοκινδυνεύοντας ακόμα και τα παιδιά που γεννήθηκαν μέσα σ' αυτή τη δεκαετία; Όχι, Πρίγκιπα, κάνεις λάθος.»

«Στην Υλκάρμωκ μού έχουν πει ότι τώρα διοικεί μια μαριονέτα της Σφετερίστριας – μια Δούκισσα αλ Λόντεναβ. Αυτό σκοπεύω ν' αλλάξει. Και θα προτιμούσα οι Έσανρεκ να έπαιρναν πάλι την εξουσία.»

Ο Κάλνεντουρ παρατήρησε μια γυαλάδα στα μάτια του Μόλδεντιν την οποία εκείνος προσπαθούσε να καταπνίξει. *Δεν είναι, λοιπόν, τελείως συμβιβασμένος...*

«Δε μπορώ να συμμαχήσω μαζί σου,» είπε ο μεράρχης. «Κατά πρώτον, αν νομίζεις ότι αυτό το στράτευμα εδώ θα προδώσει τη Βασίλισσα κάνεις λάθος. Δεν εξαρτάται μόνο από εμένα, παρότι είμαι προσωρινά επικεφαλής του. Οι άλλοι αρχηγοί θα στραφούν εναντίον μου.»

«Δε μιλάω για το στράτευμά σου. Μιλάω για εσένα.»

«Μόλις η Βασίλισσα μάθει ότι την πρόδωσα, οι Έσανρεκ θα πληρώσουν το τίμημα της προδοσίας μου.»

«Τι θα κάνει; Θα σκοτώσει κι άλλους; Τώρα που τόσοι της εναντιώνονται; Δεν το νομίζω, Μόλδεντιν.»

Ο μεράρχης κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να συμμαχήσω μαζί σου, Πρίγκιπα,» επανέλαβε.

Δεν είναι συμβιβασμένος, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ – όχι τελείως – αλλά δεν το θεωρεί και σωστή στρατηγική να έρθει με το μέρος μας. «Θα πάμε βόρεια,» του είπε. «Θα φτάσουμε ως την Πρωτεύουσα. Τίποτα δεν θα μας σταματήσει. Το ερώτημα είναι: Τι θέλουν οι Έσανρεκ; Τη συνέχιση της παράνομης εξουσίας της Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, ή την αναγέννηση του Βασιλείου;

»Σκοπεύω να σας δώσω τη διακυβέρνηση της Υλκάρμωκ, όταν όλα έχουν τελειώσει, ό,τι απόφαση κι αν πάρεις τώρα, Μόλδεντιν. Αλλά θα προτιμούσα να πολεμούσες στο πλευρό μας. Νομίζω πως και η Λοτρίνθα μου και ο Δούκας Άλνεντιρ το ίδιο θα ήθελαν...»

Ο Κάλνεντουρ τον είδε προβληματισμένο για μερικές στιγμές· αλλά ο Μόλδεντιν κούνησε το κεφάλι ξανά. «Όχι· δε μπορώ να το κάνω αυτό, Πρίγκιπά μου.»

«Πιστεύεις ότι θα ηττηθούμε από τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Το θεωρώ πολύ πιθανό. Έχει όλο το Βασίλειο με το μέρος της. Εσείς τι έχετε; Την Όσβελακ και μερικούς παρανόμους;»

«Τώρα έχουμε και τη Βορσίραθ.»

«Ακόμα κι έτσι...»

«Πες μου, Μόλδεντιν: Πόσο πιθανό το θεωρούσες να ανακτήσουμε την Όσβελακ και, εν συνεχεία, να έρθουμε και να κατακτήσουμε τη Βορσίραθ;»

Ο μεράρχης δεν μίλησε.

Η σιωπή είναι σύνεση· ή: Λέγε λίγα, κρύβε πολλά. Ποιο από τα δύο γνωμικά ακολουθούσε; Δεν είχε σημασία. «Απίθανα πράγματα έχουν αρχίσει να συμβαίνουν στο Βασίλειο, Μόλδεντιν. Και ακόμα πιο απίθανα θα συμβούν.»

«Σου εύχομαι να νικήσεις, Πρίγκιπα. Πραγματικά, σ'το εύχομαι. Εύχομαι το Ιερό Δέος να είναι αρωγός σου. Αυτή είναι η *προσωπική* μου γνώμη. Αλλά δεν μπορώ να συμμαχήσω μαζί σου... Όχι τώρα,» πρόσθεσε σαν να ήθελε να αφήσει κάποιο ενδεχόμενο για το μέλλον.

Έξυπνος στη στρατηγική του, αναμφίβολα... σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. «Τότε, δεν φαίνεται πως έχουμε κάτι άλλο να συζητήσουμε.»

«Η υπόσχεσή σου εξακολουθεί να ισχύει; Θα φύγουμε από τη Βορσίραθ χωρίς άλλες συγκρούσεις;»

«Σ'το είπα ήδη, και δεν αλλάζω γνώμη τόσο εύκολα.» Ο Κάλνεντουρ ύψωσε την κούπα του προς τη μεριά του Μόλδεντιν και, μετά, ήπιε μια γουλιά.

Το Σεργήλιο κρασί του Παλατιού της Βορσίραθ δεν ήταν καθόλου άσχημο.

2

«Νεκροί,» είπε ο Νάλεντιν, «και ο Φάλερβιν και η Νάθλεδιρ. Κι οι δυο τους απ'το χέρι του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, που πρόδωσε το Ιερό Σκότος.»

Ο Βάσελνour αισθάνθηκε την οργή του να τον πλημμυρίζει. Πρώτα, η Ναλτάμα είχε σκοτωθεί, και τώρα και η Νάθλεδιρ – *η Νάθλεδιρ!* «Είναι δικός μου, Δάσκαλε του Επερχόμενου!» γρύλισε, καθώς εκείνος και αρκετοί άλλοι Μάρτυρες – δόκιμοι σαν τον ίδιο και μη –

βρίσκονταν μέσα στο μεγάλο υπόγειο δωμάτιο. «Εγώ θα τον σκοτώσω! Ο Πρίγκιπας ωλ Κάρνελεκ θα πεθάνει από εμένα! Και η προδότρια αδελφή μου, επίσης!»

«Ακούς τη Θορμάνκου—»

«Όχι, Δάσκαλε· το Ιερό Σκότος με καθοδηγεί!»

«Ακούς τη *Θορμάνκου*,» επέμεινε ο Νάλεντιν, πλησιάζοντάς τον και πιάνοντας τους ώμους του, ατενίζοντας βαθιά μέσα στα μάτια του – τρομάζοντάς τον· γιατί, στα μάτια του Νάλεντιν, ο Βάσελνour έβλεπε το Ιερό Σκότος, πλησίαζε στη «σκοτεινή ύπαρξη» σαν να είχε αφήσει τη νόησή του να καταβροχθιστεί όπως προσπαθούσε να τον μάθει ο Νάλεντιν. Εκείνον και τη Ναλτάμα... η οποία δεν υπήρχε πλέον... εξαιτίας της Λοτρίνθα... εξαιτίας του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ... Όπως και η Νάθλεδιν – που άλλη γυναίκα σαν αυτήν ο Βάσελνour δεν είχε γνωρίσει. Ήταν η γυναίκα που τον είχε ελευθερώσει στην ουσία, προτού ο παλιός θείος του και οι άλλοι Άγγελοι τον σώσουν από τη Δημόσια Δίκη της Σφετερίστριας.

«Ακούς τη Θορμάνκου,» επανέλαβε τώρα ο Δάσκαλός του. «Αλλά το Ιερό Σκότος πρέπει ν'αφουγκραστείς. Τη φωνή του, που είναι χωρίς λέξεις. Τη σκέψη του, που είναι χωρίς σκέψη.»

«Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ πρέπει να πεθάνει, Δάσκαλε. Μας πρόδωσε! Μας σκότωσε! Τον περιμέναμε αλλά—»

«Το τέλος του Πρίγκιπα θα έρθει. Δεν μπορεί να νικήσει το Σκοτάδι ο παραπλανημένος από το ψευδές φως του καταραμένου Νούρκας. Και θα παίξεις κι εσύ τον ρόλο που έχεις να παίξεις, Βάσελνour.»

Η τυφλή Αρχιέρεια του Σκότους, που στεκόταν παραδίπλα, ύψωσε την κούπα της με τον σκότιο οίνο, και είπε δυνατά: «Ο Πρίγκιπας του Αίματος έχασε τον δρόμο του. Θάνατος στον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ!»

Και οι άλλοι, οι περισσότεροι όρθιοι, κάποιοι καθισμένοι σε καρέκλες ή στον καναπέ, απάντησαν σαν ηχώ: *Θάνατος στον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ!*

«Ωστε ένας άλλος Πρίγκιπας του Αίματος να εμφανιστεί για να πάρει τη θέση του,» ολοκλήρωσε η Αρχιέρεια, και ήπια.

3

Με το ξημέρωμα, οι δυνάμεις της Βασιλίσσας υποχώρησαν από τη Βορσίραθ. Οι μαχητές της Κόμισσας των Σκιών τούς άφησαν να περάσουν από την Πύλη των Ανέμων και να βγουν από την πόλη· κανείς δεν τους επιτέθηκε.

Καθώς συγκεντρώνονταν, όμως, πέρα από τα βόρεια τείχη, μια φιγούρα παρουσιάστηκε στις επάλξεις: μια φιγούρα που όλοι μπορούσαν αμέσως να ξεχωρίσουν από τις υπόλοιπες εκεί, γιατί τους έδινε την εντύπωση ότι στραφτάλιζε σχεδόν σαν τον πρωινό ήλιο και είχε κάτι το τρομερό επάνω της – κάτι από το ίδιο το Ιερό Δέος, ίσως.

Πολλοί δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπαν τη συγκεκριμένη φιγούρα. Την είχαν ξαναδεί στην Όσβελακ, από πιο κοντά ή από παρόμοια απόσταση. Κανείς τους δεν αμφέβαλλε ότι ήταν η ίδια μορφή. Ο ίδιος άνθρωπος. Ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρννελεκ.

Όταν τους φώναξε «Μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ, είμαι ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρννελεκ, ο δικαιοματικός Βασιληάς σας!» το ήξεραν ήδη. Όπως ήξεραν και ότι δεν μπορεί παρά να είχε την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Ναι, το Ιερό Δέος ήταν εδώ· ποιος τολμούσε να το αμφισβητήσει;

«Σας καλώ να έρθετε στο πλευρό μου! Να πολεμήσετε για το Βασίλειο και για την ελευθερία του Βασιλείου από την τυραννία της Σφετερίστριας του Θρόνου, Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν!»

»Θα διαπιστώσετε ότι η ανταμοιβή που μπορώ να σας προσφέρω δεν υστερεί σε σύγκριση με ό,τι σας προσφέρει η παράνομη Βασίλισσα!

»Ελάτε στο πλευρό μου, και κανείς σας δεν είναι προδότης! Όλοι θα είναι σαν να είχαν πολεμήσει ήδη μαζί μου για την απελευθέρωση της Βορσίραθ!

»Ελάτε στο πλευρό μου, μαχητές του Βασιλείου!»

Οι λίγοι Αγωνιστές του Βασιλείου που υπήρχαν μες στο βασιλικό στράτευμα αμέσως υπάκουσαν, εγκαταλείποντας τους υπόλοιπους και επιστρέφοντας προς την Πύλη των Ανέμων.

Οι άλλοι αισθάνονταν όλοι μια τρομερή παρόρμηση να τους μιμηθούν. Αυτός που τους μιλούσε ήταν ο Βασιληάς τους – ο δικαιοματικός Βασιληάς τους – ένας Κάρννελεκ που είχε επιστρέψει και είχε την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ. Το Ιερό Δέος βρισκόταν εδώ, και τους έκανε να τρέμουν. Οι περισσότεροι ήταν Χαρνώθιοι και σέβονταν και

φοβόνταν τον θεό του Βασιλείου τους. Αλλά και οι λίγοι που ήταν μισθοφόροι από άλλες περιοχές, ή εξαναγκαστικά επιστρατευμένοι δούλοι από εξωτερικούς πολέμους, επίσης αισθάνονταν δέος να τους γेमίζει και είχαν παραλύσει, μην ξέροντας πώς να αντιδράσουν.

Κανένas, όμως, από αυτούς τους τελευταίους δεν κινήθηκε τελικά προς την Πύλη των Ανέμων: φοβόνταν πολύ τη Βασίλισsa ή είχαν ήδη αποφασίσει ότι αυτή ήταν η εργοδότριά τους τώρα.

Από τους άλλους, από τους Χαρνώθιους μισθοφόρους, ορισμένοι ακολούθησαν τους Αγωνιστές του Βασιλείου, κρίνοντας πως ήταν αμαρτία ενώπιον του Χάρλαεθ Βοκ να υπηρετούν μια παράνομη Βασίλισsa όταν ένας νόμιμος βασιλιάς ήταν στο Βασίλειο, τους πλήρωνε για να πολεμήσουν γ'αυτόν, και είχε καταφανώς το Ιερό Δέος μαζί του.

Κάποιοι από τους διοικητές του στρατεύματος τούς φώναξαν να γυρίσουν πίσω· τους αποκάλεσαν ακόμα και προδότες· τους απείλησαν ότι θα τους κρεμούσαν. Οι φωνές τους, όμως, έμοιαζαν αδύναμες και ανούσιες μπροστά στη φωνή του Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ που είχε ηχήσει πριν από λίγο, παρασυρμένη από τον θαλασσινό άνεμο, φτάνοντας πεντακάθαρα στ'αφτιά τους, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.

Ο Μόλδεντιν ωλ Έσανρεκ, όρθιος μέσα σ'ένα τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα που είχε τώρα την οροφή του ανοιχτή, δεν πήγε προς την Πύλη των Ανέμων αν και η παρόρμηση – μα το Ιερό Δέος! – ήταν πολύ ισχυρή.

Σκέφτηκε: *Αυτός ο άνθρωπος – αν όντως είναι άνθρωπος – ίσως τελικά να νικήσει τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Ίσως...*

Υψώνοντας τη φωνή του – η οποία του ακούστηκε αστεία σε σύγκριση με τη φωνή του Ιερού Δέους που είχε αντηχήσει – πρόσταξε να προελάσουν βόρεια. Βόρεια!

Το όχημά του κινήθηκε, και το στράτευμα που είχε απομείνει μαζί του τον ακολούθησε.

Ο Κάλνεντουρ τούς κοίταζε από τις επάλξεις, κι αισθανόταν εντός του μια παγερή οργή γ'αυτούς τους προδότες που τολμούσαν να αγνοούν το κάλεσμά του – το κάλεσμα του Βασιλέα των Βασιλέων της Χαρνώθ–

Όχι, αυτές οι σκέψεις ήταν του Χάρλαεθ Βοκ. Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου και ο Πολλαπλός Βρόχος του Σιλίσβας κρατούσαν τον Κάλνεντουρ εστιασμένο στον πραγματικό εαυτό του.

Νόμιζε πως αν άφηνε το Ιερό Δέος να τον παρασύρει δεν θα υπήρχε μετά επιστροφή. Θα μεταμορφωνόταν σε μια παγερή, εξουσιαστική οντότητα χωρίς οίκτο, χωρίς ανθρώπινα συναισθήματα—

Αλλά οι προδότες είχαν φύγει! Γυρίζοντας την πλάτη τους στον δικαιοματικό Βασιληά τους!

Χάρλαεθ Βοκ, δεν είμαι πραγματικά ο «δικαιοματικός Βασιληάς τους». Σχεδόν τυχαία βρίσκομαι εδώ. Δεν θυμάμαι τίποτα από το παρελθόν μου—

Το παρελθόν του, όμως, θυμόταν εκείνον. Και ήταν ο δικαιοματικός Βασιληάς της Χάρνωθ. Ποιος άλλος ήταν, αν όχι αυτός; Υπήρχε άλλος Κάρνελεκ ζωντανός με δικαίωμα στον Θρόνο της Χάρνωθ και στο Στέμμα της Εξουσίας;

Ο Κάλνεντουρ απώθησε τον Χάρλαεθ Βοκ προτού να είναι αργά. Τον έριξε από τον θρόνο της ψυχής του, τον έσπρωξε πέρα από το κατώφλι εκείνου του ανοίγματος...

...κι αισθάνθηκε την παγερή οργή του σαν αύρα που τον τυλίγει ολόγυρα. Σαν την ανάσα ενός γιγάντιου δαίμονα που στέκεται πάνω απ'το κεφάλι του.

Θα επιστρέψεις σ'έμένα, Πρίγκιπα, θα επιστρέψεις. Και θα είμαστε ένα. Για πάντα. Ο Βασιλέας των Βασιλέων. Το Βασίλειο της Χάρνωθ θα γίνει όπως ποτέ δεν ήταν!

Ο Κάλνεντουρ τον αγνόησε.

Στράφηκε στον Έρανκουρ ωλ Νάρεβεκ, τον Γίγαντα των Δασών. «Φρόντισε για τους μισθοφόρους που μόλις ήρθαν στο πλευρό μας, Στρατηγέ.»

«Θα γίνει αμέσως, Πρίγκιπά μου.»

«Για τους Αγωνιστές του Βασιλείου θα φροντίσω εγώ, προσωπικά.»

Και ως το μεσημέρι οι Υπέρμαχοι του Θρόνου είχαν αρκετά καινούργια μέλη, το ίδιο πρόθυμα να υπηρετήσουν τον Πατέρα του Βασιλείου όσο τα υπόλοιπα.

Πράγμα που προβληματίζε τον Κάλνεντουρ. Εξαρχής δεν ήθελε τα αγόρια να πολεμάνε για εκείνον. Θα προτιμούσε να έφευγαν, να έκαναν κάτι άλλο· τους είχε δώσει πλήρη ελευθερία. Αλλά η εκπαίδευσή τους ήταν τέτοια που πλέον δεν ήξεραν πώς να ζήσουν αλλιώς. Και είχαν έρθει με το μέρος του *εξαιτίας* της εκπαίδευσής τους, όπως πολύ καλά ήξερε, η οποία τους καθιστούσε άμεσα επιρρεπείς στην επίδραση του Ιερού Δέους.

Ο Κάλνεντουρ, βέβαια, θα φρόντιζε να πληρώνονται κανονικά, όπως κάθε μισθοφόρος. Και είχε, επιπλέον, μάθει από τον Παρνάλθιρ ωλ Ακτάρνεμ πως κανείς τους δεν είχε παράπονο από τη φιλοξενία της Κόμισσας στην Όσβελακ.

4

Καθώς απομακρυνόταν από τους συναθροισμένους Υπέρμαχους του Θρόνου στον κήπο του Παλατιού της Βορσίραθ, ο Νάσαλθιρ, ο γιος της Χάνκαθιρ, τον πλησίασε μαζί με την Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ και τον ενημέρωσε πως η Λουκία είχε ξυπνήσει και τον αναζητούσε. Μετά βίας είχαν καταφέρει να τη συγκρατήσουν απ'το να σηκωθεί, παρότι τραυματισμένη.

«Πηγαίνω,» είπε ο Κάλνεντουρ, με τον Δεξή γαντζωμένο στον δεξή ώμο του και την Αριστερή να φτεροκοπά κοντά του.

Η Λουκία ήταν στον έκτο όροφο του παλατιού, ξαπλωμένη μέσα σ'ένα όμορφα διακοσμημένο δωμάτιο το οποίο έβλεπε τη Μικρή Θάλασσα. Ο Ακατάλυτος ήταν κουρνιασμένος πλάι της.

Μόλις ο Κάλνεντουρ μπήκε, κι οι δυο τους ανασηκώθηκαν.

«Γεώργιε...» είπε η Λουκία, στην Κοινή Υπερυδάτια. «Είσαι καλά... Τη σκότωσε η Ζέρκιλιθ, μου είπε ο Νάσαλθιρ...»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε και κάθισε πλάι της. «Ναι, τη σκότωσε η Ζέρκιλιθ προτού προλάβω να τη σκοτώσω εγώ.

»Μα την Έχιθνα! φοβήθηκα πολύ για σένα, Λουκία.» Μιλούσε κι εκείνος στην Κοινή Υπερυδάτια, και, σκύβοντας, φίλησε τα χείλη της. «Δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό.»

«Αν όχι, γιατί να είμαι στη Μοργκιάνη, αγάπη μου;»

«Αν χάσεις εδώ τη ζωή σου—»

«Αν εσύ χάσεις εδώ τη ζωή σου—»

«—ποτέ δεν θα συγχωρέσω τον εαυτό μου, και το ξέρεις.»

«—ποτέ δεν θα με συγχωρέσει η Έχιθνα, Γεώργιε.»

Ο Κάλνεντουρ αναστέναξε, και τη φίλησε ξανά. «Η Ζέρκιλιθ θα την είχε προλάβει αν δεν είχες κινηθεί εσύ πρώτη—»

«Δεν το νομίζω· τσακωνόταν με τον γιο σου, που επέμενε να πολεμήσουμε τους βασιλικούς μέχρι τέλους.

»Ο Νάσαλθιρ μού είπε ότι τελικά τους έπεισες να μην πολεμήσουν – με τη χάρη του Χάρλαεθ Βοκ... Τον είχες πάρει μέσα σου πάλι, έτσι;»

«Δε γινόταν διαφορετικά. Δεν είμαι σίγουρος αν θα τους είχα πείσει αλλιώς.»

Και η Λουκία έβλεπε ότι αυτό, καταφανώς, τον προβλημάτιζε. «Να προσέχεις μαζί τους!» του ψιθύρισε έντονα, σφίγγοντας δυνατά το χέρι του.

Ο Κάλνεντουρ δεν ρώτησε ποιους εννοούσε· ήξερε ότι αναφερόταν στους θεούς της Μοργκιανής, όχι στους ανθρώπους της.

«Ήσουν επηρεασμένος από τον Χάρλαεθ Βοκ όταν σκότωσες τον Φάλερβιν – αυτόν τον άνθρωπο των Νάλδεκερ; Ο Νάσαλθιρ μού είπε ότι απλά γύρισες και–»

«Όχι, δεν ήμουν επηρεασμένος από τον Χάρλαεθ Βοκ.»

«Απλά γύρισες και τον σκότωσες, εν ψυχρώ, ενώ ήσουν γονατισμένος πλάι μου... Εγώ...;»

«Ναι, εσύ, Λουκία· αλλά όχι όπως νομίζεις.»

Η Λουκία συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

«Θα είχες πεθάνει,» της είπε ο Κάλνεντουρ, «αν δεν πέθαινε αυτό το κάθαρμα που ήταν Σκοτεινός Ακόλουθος.»

«Σκοτεινός Ακόλουθος; Πώς...;»

«Μου το έδειξε ο Νούρκας.»

«Γ'αυτό προσπαθούσε να στρέψει τους άλλους εναντίον σου;»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Ήθελε να με βγάλει από τη μέση, και να ξεκινήσει πάλι ο κύκλος του αίματος, ώστε η πόλη να παραδοθεί τελικά στο Σκοτάδι. Η γυναίκα που επιχείρησε να με δολοφονήσει επίσης Σκοτεινή Ακόλουθος ήταν· δεν υπάρχει αμφιβολία. Και ίσως να βρίσκονταν κι άλλοι τέτοιοι εκεί μέσα...»

«Είπες όμως ότι θα είχα πεθάνει αν δεν τον είχες σκοτώσει... Ο Νάσαλθιρ δεν μου είπε ότι προσπάθησε να με–»

«Δεν προσπάθησε να σε βλάψει ο Φάλερβιν, Λουκία. Αλλά... θα πέθαινες. Το τραύμα ήταν πολύ άσχημο. Έκανα μια συμφωνία για να μην πεθάνεις. Μια συμφωνία που μετά χαράς θα έκανα όσες φορές ακόμα χρειαζόταν.»

«Συμφωνία; Τι συμφωνία;»

«Με τη Λωράθλου, την Κυρά του Θανάτου. Της έδωσα έναν άλλο νεκρό για να πάρει τη θέση σου στον Μεταθανάτιο Κήπο. Και θα της έδινα άλλους δέκα αν μου τους ζητούσε – άλλους εκατό! Όμως δεν θα

μου τους ζητούσε σε καμία περίπτωση, αν έχω καταλάβει καλά τη νοοτροπία της.»

«Γεώργιε, τότε θα φύγουμε από τούτη την καταραμένη διάσταση;»

Σ' αυτό δεν είχε απάντηση να της δώσει. Είπε μόνο: «Δε μπορώ να τους εγκαταλείψω τώρα...»

5

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ, ακόμα καθισμένος πλάι στη Λουκία, στην άκρη του κρεβατιού.

«Η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ, Υψηλότατε. Κάποιος σάς ζητά.»

«Έλα μέσα.»

Η πόρτα άνοιξε και η Κορβίκα μπήκε. Έκανε τη βασιλική υπόκλιση.

«Ποιος με ζητά;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού, ενώ ο Δεξής έμενε γαντζωμένος στο ξύλινο τοίχωμα του κρεβατιού πάνω από το κεφάλι της Λουκίας και η Αριστερή στο τοίχωμα πάνω από τα πόδια της.

«Ο Αρχιταξιδευτής Σέρεντιν ιλ Μόβινακ, των β'έντικρος, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε η Κορβίκα.

«Των β'έντικρος...»

«Ήρθαν μαζί μας καθώς προελαύναμε προς Βορσίραθ, Πρίγκιπά μου. Τους συναντήσαμε κοντά στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών, και μας ακολούθησαν. Συνεννοήθηκαν με την Κόμισσα.

»Σας αναζητούν, Υψηλότατε· έτσι έχω καταλάβει· και περίμεναν ο πόλεμος εδώ να τελειώσει για να σας μιλήσουν.»

Β'έντικρος, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, *τα παιδιά του Νούρκας· οι πιο αγαπητοί του υπηρέτες· οι πρώτοι του υπηρέτες, κατά τα λεγόμενα· διαρκώς περιπλανώμενοι σαν τον ίδιο.* Και θυμήθηκε την τάση για ατέρμονη περιπλάνηση που του είχε δημιουργήσει ο Νούρκας όταν εκείνος τον είχε πάρει μέσα στην ψυχή του. Ήταν κάτι το τόσο τρομαχτικό όσο και η παγερή, εξουσιαστική μανία του Χάρλαεθ Βοκ· αλλά υπό μια τελείως διαφορετική άποψη.

Δε μπορεί, φυσικά, να ήταν τυχαίο που τώρα οι β'έντικρος αναζητούσαν τον Κάλνεντουρ. Τον αναζητούσαν για χάρη του Πρώτου Θεού. Όπως ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ τον αναζητούσε για χάρη του Πεπρωμένου.

Ο Κάλνεντουρ καταλάβαινε ότι θα έπρεπε να είναι προσεχτικός μαζί τους.

«Πάμε να τους μιλήσουμε, λοιπόν,» είπε.

«...Γεώργιε;» Η Λουκία, πίσω του.

Στράφηκε να την αντικρίσει. «Δε θ'αργήσω να επιστρέψω. Ξεκουράσου εν τω μεταξύ. Σου χρειάζεται.»

Τα φτερωτά ερπετά τον ακολούθησαν έξω από το δωμάτιο, όπως και η Κορβίκα ωλ Νέφεμπρεμ κλείνοντας την πόρτα πίσω τους.

Στον διάδρομο στέκονταν τέσσερις Υπέρμαχοι του Θρόνου που ο Κάλνεντουρ είχε τοποθετήσει εδώ για να φρουρούν τη Λουκία. Αν και δεν έμοιαζε να υπάρχει κίνδυνος, ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συνέβαινε. Ίσως οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι να έκαναν κάτι, ή κάποιος άνθρωπος της Σφετερίστριας.

Οι Υπέρμαχοι αμέσως χαιρέτησαν τον Πρίγκιπα.

«Δεν ήρθε ακόμα ώρα ν'αλλάξετε βάρδια;» τους ρώτησε εκείνος.

«Σ'ένα τέταρτο, Πατέρα του Βασιλείου,» αποκρίθηκε το ένα από τα αγόρια.

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Μη φανείτε εγκρατείς με τα φαγητά και τα ποτά του παλατιού· ούτε με τις παλατιανές – δεδομένου ότι είναι πρόθυμες.»

Χαμογέλασαν όπως έπρεπε τα αγόρια της ηλικίας τους να χαμογελούν· τα μαυρόδερμα μάγουλα των δύο, μάλιστα, πήραν μια μπλε απόχρωση, του ενός πιο έντονη από του άλλου.

Ο Κάλνεντουρ κατέβηκε, μέσω ανελκυστήρα, στην Κεντρική Σάλα του παλατιού, ενώ η Κορβίκα τον άφησε, με την άδειά του, έναν όροφο πιο πάνω.

Μέσα στην Κεντρική Σάλα, τον περίμεναν η Χάνκαθιρ αλ Νασόλντουν – ντυμένη με φόρεμα υψηλών θέσεων, ζώνη νομισμάτων, και κοντό λευκό μανδύα με γούνα γύρω απ'τον λαιμό, έχοντας τα γαλανά μαλλιά της φτιαγμένα κώνο πάνω απ'το κεφάλι της, με δυο τούφες να κρέμονται εκατέρωθεν του μακρύ μαυρόδερμου προσώπου της – και ένας άντρας, πρασινόδερμος, με μακριά μαύρα γένια και σγουρά μαλλιά με τις δύο πλαϊνές τούφες δεμένες πίσω. Στο μέτωπό του ήταν ζωγραφισμένο ένα ιερόγραμμα του Νούρκας· το Ιερόγραμμα της Ταξιδιωτικής Σοφίας – ο Κάλνεντουρ το αναγνώριζε· το θυμόταν από τις αινιγματικές γνώσεις του που ήταν σαν εγκυκλοπαιδικές.

Ο πρασινόδερμος άντρας ήταν ντυμένος με πανωφόρι δρόμων, και πλάι του στεκόταν μια γυναίκα επίσης ντυμένη με πανωφόρι δρόμων

κι επίσης πρασινόδερμη, με μακριά μαλλιά τόσο σκούρα-μπλε που έμοιαζαν μαύρα σχεδόν καθώς χύνονταν, λυτά, ως τη μέση της σαν μανδύας. Και στο δικό της μέτωπο ήταν το Ιερόγραμμα της Ταξιδιωτικής Σοφίας, ενώ στο δεξί της μάγουλο το Ιερόγραμμα της Φωτεινής Προφύλαξης.

Οι Υπέρμαχοι του Θρόνου που φρουρούσαν την Κεντρική Σάλα χτύπησαν τις οπλολόγχες τους στο πάτωμα καθώς ο Κάλνεντουρ μπήκε, και ένας απ'αυτούς ανακοίνωσε: «Ο Πατέρας του Βασιλείου!»

Μα τους θεούς! τον έκαναν να αισθάνεται άσχημα. Έπρεπε να τους ζητήσει να το σταματήσουν αυτό. Αμέσως. Αλλά όχι τώρα.

Ο Κάλνεντουρ είπε στον πρασινόδερμο άντρα, που στεκόταν στο κέντρο της αίθουσας ανάμεσα στη Χάνκαθιρ και την άλλη γυναίκα: «Εσείς πρέπει να είστε ο Αρχιταξιδευτής Σέρεντιν ιλ Μόβινακ...»

«Μάλιστα, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έκλινε το κεφάλι σε ένδειξη χαιρετισμού και σεβασμού. «Κι αυτή είναι η Βεντάγια, σύζυγός μου και πλανιέρεια του Νούρκας.»

«Όπως και ο Σέρεντιν είναι επίσης πλανιερέας του Σωτήρα, Υψηλότετε,» πρόσθεσε η ίδια η Βεντάγια, κι έκλινε κι εκείνη το κεφάλι προς τη μεριά του Κάλνεντουρ.

Κανείς τους δεν έκανε τη βασιλική υπόκλιση, παρατήρησε ο Πρίγκιπας – πράγμα που δεν τον εξέπληξε. *Οι β'έντικρος δεν υπηρετούν κανέναν βασιλιά· δεν ανήκουν σε κανένα βασίλειο, έθνος, ή χώρα· ανήκουν σ'ολάκερη τη Μοργκιάνη, παιδιά του Νούρκας, της ατέρμονης περιπλάνησης...* Τα θυμόταν όλα αυτά. Ναι, κάπως τα θυμόταν, παρότι ακόμα δεν ήξερε τίποτα για το παρελθόν του πέρα από όσα του είχαν πει οι άλλοι.

«Με ενημέρωσαν ότι με αναζητάτε...»

«Οδηγηθήκαμε εδώ από τον Κύριο της Ατέρμονης Περιπλάνησης, Υψηλότετε,» είπε ο Σέρεντιν, «μέσα από όνειρα, οιωμούς, σημάδια... Αναζητάμε τον Πρίγκιπα των Δρόμων, τον Πρίγκιπα του Φωτός. Έτσι ο Νούρκας, μέσα στη σοφία του, μας τον έχει φανερώσει.»

Ναι, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, όπως κι ο Νέλδουρ ωλ Ένφερεκ...
«Νομίζετε ότι εγώ μπορεί να είμαι αυτός;»

«Το θεωρούμε πολύ πιθανό.»

«Γιατί;»

«Ο δρόμος μας εδώ μας οδήγησε, σ'εσένα, και έχουμε μάθει πως έχεις τη χάρη των θεών.»

«Θα ακούσατε, επομένως, ότι δεν έχω μόνο την εύνοια του Νούρκας...» Έριξε ένα βλέμμα προς τη Χάνκαθιρ, η οποία έμεινε σιωπηλή. *Η σιωπή είναι σύνεση...*

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Σέρεντιν. «Και η αλήθεια είναι πως δεν είμαστε βέβαιοι ακόμα ότι εσύ είσαι ο Πρίγκιπας των Δρόμων, ο Πρίγκιπας του Φωτός· αλλά το θεωρούμε πολύ πιθανό, όπως ήδη είπα, Υψηλότητα.»

«Καθίστε. Παρακαλώ,» τους προέτρεψε ο Κάλνεντουρ δείχνοντας το τραπέζι. «Να συζητήσουμε.»

Κάθισαν, και οι παλατιανοί υπηρέτες – άνθρωποι που ο Δούκας Σέλιρ ωλ Σέντριβεμ φεύγοντας είχε εγκαταλείψει εδώ και τώρα υπηρετούσαν τους νέους άρχοντες του παλατιού – έσπευσαν να τους προσφέρουν ποτά, ελαφριά φαγητά, και γλυκίσματα.

«Υπάρχει μια μεγάλη απειλή σε τούτο το Βασίλειο,» είπε ο Σέρεντιν στον Κάλνεντουρ. «Ο Κύριος της Ατέρμονης Περιπλάνησης μάς το δείχνει ξανά και ξανά. Και μόνο ο Πρίγκιπας του Φωτός μπορεί να την αντιμετωπίσει.»

«Τι είδους απειλή, Σεβασμιότητα;» Ο Δεξής και η Αριστερή, που μέχρι στιγμής φτερουγίζαν μες στην αίθουσα, ήρθαν να καθίσουν στους ώμους του Κάλνεντουρ.

«Σχετιζόμενη με το Ακατονόμαστο, Πρίγκιπά μου.»

«Το Παντοβόρο Σκότος...»

Ο Σέρεντιν και η Βεντάγια έκαναν αμέσως, με τα δάχτυλά τους, σημάδια που κρατάνε μακριά το Πεινασμένο Σκοτάδι.

«Και η απειλή αυτή είναι τόσο μεγάλη που ο Νούρκας πιστεύει ότι χρειάζεται κάποιος... Πρίγκιπας του Φωτός, ή Πρίγκιπας των Δρόμων, για να την καταπολεμήσει;»

«Ναι. Είναι βέβαιο,» απάντησε ο Σέρεντιν. «Το ερώτημα είναι αν εσύ είσαι αυτός, Πρίγκιπά μου.»

Ο Κάλνεντουρ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα όπου καθόταν κι έπιασε την κούπα του με το κρασί Χαρνώθιων δασών. Πίσω από τον Αρχιταξιδευτή των βέντικρος και τη σύζυγό του έβλεπε τον Νούρκας να στέκεται και να τον παρατηρεί με φωτοβόλα μάτια, βασιτώντας ένα ταξιδιωτικό ραβδί. Καλώντας τον σιωπηλά. Με την παρουσία του και μόνο.

Με τις άκριες των ματιών του, ο Κάλνεντουρ παρατηρούσε δύο ακόμα παρουσίες: τον Χάρλαεθ Βοκ, από τα δεξιά· τον Σιλίσβας, από τ'αριστερά.

«Αναρωτιέμαι,» είπε, «τι έχει αλλάξει τώρα, Αρχιταξιδευτή. Υπηρέτες του Σκοταδιού υπήρχαν ανέκαθεν, αν και καλά κρυμμένοι...»

«Το Βασίλειο της Χάρνωθ βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο, Υψηλότατε,» τόνισε η Βεντάγια μιλώντας πριν από τον σύζυγό της. «Αυτό ο Νούρκας μάς το έχει δείξει ξεκάθαρα. Και, μάλιστα, δεχτήκαμε και επίθεση από τους ακόλουθους του Ακατονόμαστου ενώ ήμασταν κοντά στην Άσελνταθ. Προσπάθησαν να πυρπολήσουν τον καταυλισμό μας. Καταλαβαίνουν πως η παρουσία μας είναι επικίνδυνη γι'αυτούς, επειδή αναζητάμε τον Εχθρό του Ακατονόμαστου Κυρίου τους.»

Ο Κάλνεντουρ ήπια μια γουλιά κρασί Χαρνώθιων δασών. «Από τότε που επέστρεψα στη Μοργκιάνη,» είπε, «ο καθένας από τους θεούς της μου ζητά να γίνω... εκλεκτός του, ας πούμε. Ένα μ'αυτόν. Ο Ιουράσκε, ο Χάρλαεθ Βοκ, η Θορμάνκου... ο Νούρκας – ναι, τον έχω ξανασυναντήσει, φυσικά. Ακόμα και το ίδιο το Σκοτάδι. Και στην Όσβε-
λακ παραλίγο να με κρατήσει δέσμιό του – ένα λάθος που δεν σκοπεύω να επαναλάβω.»

«Αντιλαμβάνεσαι, λοιπόν, τον μεγάλο κίνδυνο, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Σέρεντιν. «Την απειλή για το Βασίλειο.»

«Δεν ξέρω αν υπάρχει κάποια “απειλή” που δεν υπήρχε ανέκαθεν–»

«Αυτό είναι καινούργιο. Ο Κύριός μας μας το έχει δείξει.»

«Παρόμοια πράγματα λένε και οι ιερωμένοι άλλων θεών.» Ο Κάλνεντουρ ήταν κουρασμένος πια από όλα αυτά τα καλέσματα. «Δεν αμφιβάλω για την ειλικρίνειά σας, Σεβασμιότατε. Αλλά ίσως ο Νούρκας να προσπαθεί να με παγιδέψει μέσα από εσάς. Δεν είμαι πρόθυμος να γίνω ο Πρίγκιπας των Δρόμων που επιθυμεί, γιατί ξέρω τι θα σήμαινε αυτό: και δεν έχει σχέση με την αντιμετώπιση καμιάς κρυφής απειλής μέσα στο Βασίλειο.»

«Δεν είναι έτσι, Πρίγκιπά μου!» επέμεινε ο Σέρεντιν. «Η απειλή είναι *υπαρκτή!*»

Ο Κάλνεντουρ κούνησε το κεφάλι. Ακόμα ένα κόλλπο των θεών της Μοργκιάνης...

Η Χάνκαθιρ τον ρώτησε: «Μπορώ να σου μιλήσω ιδιαιτέρως για λίγο, Πρίγκιπά μου;»

Ο τρόπος της τον παραξένεψε, αλλά είπε: «Ναι, φυσικά, *νιρλίσα*.» Και προς τον Σέρεντιν: «Μας συγχωρείτε, Αρχιταξιδευτή. Δε θ'αργήσουμε, ελπίζω.»

«Θα περιμένουμε όσο χρειαστεί,» αποκρίθηκε ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ.

Ο Κάλνεντουρ ακολούθησε τη Χάνκαθιρ έξω από την Κεντρική Σάλα του παλατιού, σε μια παράπλευρη, μικρότερη αίθουσα.

«Τι είναι, νιρλίσα; Μου φαίνεσαι... ανήσυχη, ίσως;»

Η Χάνκαθιρ κάθισε σε μια πολυθρόνα. «Πρέπει να σου πω κάτι, Κάλνεντουρ – σχετικό με την Όσβελακ αλλά και μ'όλο το Βασίλειο.»

«Σχετικό και μ'αυτή την “απειλή” που λέει ο Αρχιταξιδευτής;»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε.

«Πιστεύεις κι εσύ ότι...;»

«Δε νομίζω πως είναι ψέματα, Πρίγκιπά μου, ούτε υπερβολές.»

Ο Κάλνεντουρ κάθισε στην πολυθρόνα πλάι στη δική της, και η Χάνκαθιρ τού εξήγησε τι είχε συμβεί στην Όσβελακ όσο εκείνος έλειπε έχοντας έρθει στη Βορσίραθ για να βοηθήσει τον Νέλδουρ. Οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι είχαν κλέψει τους αιχμαλώτους, και η Κόμισσα είχε αναγκαστεί να κάνει συμφωνία μαζί τους για να σώσει τον Βόνεμιρ αλ Μακμάρνουν· και, τελικά, είχε φτάσει ως την Καρδιά του Σκότους... όπου είχε κατανοήσει πράγματα που την τρόμαξαν...

«Το Παντοβόρο Σκότος έχει πολύ μεγάλη δύναμη παντού στο Βασίλειο, Κάλνεντουρ. Έχει τραφεί από το μίσος, τον φόβο, τις έχθρες όλ' αυτά τα χρόνια. Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν, με τις ενέργειές της, το έθρεψε χωρίς να το ξέρει. Μέσα στο Βασίλειο τώρα υπάρχουν, ίσως, περισσότεροι Σκοτεινοί Ακόλουθοι απ'ό,τι ποτέ.

»Κατά πρώτον, δες τι έγινε εδώ, στη Βορσίραθ, Πρίγκιπά μου. Πόσοι Ακόλουθοι βρίσκονται εδώ, μα τον Νούρκας; Πρέπει να είναι δεκάδες, τουλάχιστον, για να μας επιτέθηκαν έτσι όπως μας επιτέθηκαν στις πύλες. Δεν τολμώ να υποθέσω πως ίσως να είναι ακόμα κι εκατοντάδες. Δεν τολμώ...»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι ο Αρχιταξιδευτής δεν υπερβάλλει...»

Η Χάνκαθιρ κούνησε το κεφάλι. «Δεν υπερβάλλει. Σίγουρα. Το Παντοβόρο Σκότος απειλεί να καταβροχθίσει το Βασίλειο.»

«Και τι θα γινόταν αν εγώ δεν επέστρεφα στη Μοργκιάνη τώρα που επέστρεψα;»

«Δε μπορώ να το ξέρω αυτό, αλλά υποθέτω πως σύντομα θα ξεκινούσαν τη σκοτεινή δράση τους ούτως ή άλλως. Ίσως ήδη να την είχαν ξεκινήσει, εν αγνοία μας. Ή, μάλλον, είναι βέβαιο. Δε σου φανέρωσαν οι Σκοτεινοί Ακόλουθοι της Βορσίραθ ότι εκείνοι ήταν που μηχανεύτηκαν την προφητεία για τον Πρίγκιπα του Αίματος;»

«Σ'το είπε ο Νέλδουρ;»

«Ναι.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Αυτοί πρέπει να το έκαναν... Προετοιμάζονταν. Με περίμεναν. Αν και δεν ξέρω πώς ήταν δυνατόν το Σκοτάδι τους να γνώριζε ότι θα ερχόμουν... Όμως, από την άλλη, και ο Ιουράσκει φαίνεται πως το γνώριζε, και είχε στείλει τον Αρχικαλεστή του...» Ήταν προβληματισμένος σχετικά με τις προβλέψεις των θεών της Μοργκιάνης, γιατί εκείνος πριν από λίγο καιρό δεν βρισκόταν καν στη διάστασή τους αλλά στην Υπερυδάτια, Φιλημένος από την Έχιδνα, Οφιομαχητής της...

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι ο Αρχιταξιδευτής δεν υπερβάλλει, Κάλνεντουρ.»

«Δε μπορώ, όμως, να κάνω αυτό που μου ζητά, *νιρλίσα*. Αν γίνω ένα με τον Νούρκας, θα πρέπει να σας εγκαταλείψω.»

Η Χάνκαθιρ τον κοίταξε συνοφρυωμένη.

«Αυτός είναι ο δρόμος του Περιπλανώμενου,» της εξήγησε ο Κάλνεντουρ: «η ατέρμονη περιπλάνηση. Το έχω αισθανθεί· δεν μιλάω τυχαία. Θυμάσαι τότε που έδιωξα τους Ίσκιους στα Χαρνώθια δάση ενώ ήμουν μαζί με τον ξάδελφό σου, τον Θόρεντιν;»

Η Χάνκαθιρ κατένευσε. «Μου το είπατε, ναι· το θυμάμαι.»

«Είχα πάρει τον Νούρκας μέσα μου. Και παραλίγο να με παρασύρει μακριά – στην ατέρμονη περιπλάνηση, στον αέναο πόλεμό του εναντίον του Παντοβόρου Σκότους.»

»Κάθε φορά που βάζω κάποιον από τους θεούς στην ψυχή μου, *νιρλίσα*, υπάρχει κίνδυνος για εμένα. Είτε είναι το ίδιο το Σκοτάδι είτε ο Σωτήρας. Αν αφήσω τον εαυτό μου να ταυτιστεί ολοκληρωτικά με τον θεό, ίσως να μη μπορώ να επιστρέψω ποτέ από εκεί...»

«Όπως έγινε με το Θηρίο της Πλάσης...»

«Όπως *παραλίγο* να γίνει με το Θηρίο της Πλάσης,» τόνισε ο Κάλνεντουρ. «Είχα βοήθεια, ευτυχώς, και ξαναβρήκα τον δρόμο μου ώστε να επιστρέψω σ'εσάς. Αν και ακόμα και η βοήθεια είναι ύποπτη...»

Η Χάνκαθιρ τον κοίταξε ερωτηματικά πάλι.

«Ο Σιλίσβας, *νιρλίσα*,» εξήγησε ο Κάλνεντουρ. «Ο μοναδικός από τους θεούς της Μοργκιάνης που δεν μου ζητά να γίνω ένα μαζί του. Αυτός με βοήθησε. Αλλά αποτελεί κλειδί για την αντιμετώπιση τόσων πολλών παγίδων που φοβάμαι ότι έχει ξεκινήσει να μου γίνεται απαραίτητος με τρόπο που... με βάζει σε σκέψεις.»

Η Χάνκαθιρ είπε: «Αρχίζω κάπως να σε καταλαβαίνω, Πρίγκιπά μου... Πρέπει να είναι δύσκολο για σένα. Σαν φορτίο.»

«Περίπου. Ευτυχώς έχω μια κάποια εμπειρία, από την Υπερυδάτια.»

«Πώς, όμως, προέκυψαν όλ' αυτά; Κάτι σου συνέβη εκεί, στην Υπερυδάτια;»

«Όχι. Όχι στην Υπερυδάτια. Εδώ, στη Μοργκιάνη.»

Τον κοίταζε ερωτηματικά ξανά.

«Τις προάλλες, δεν σου είπα τα πάντα για τη συνάντησή μου με τον Ίλνεμουνρ'σαρ ωλ Κέριβεκ, *νιρλίσα*.»

«Μου είπες ότι τον ήξερες από παλιά... σωστά;»

«Ναι. Είχαμε ταξιδέψει στο Αχανές οι δυο μας...» Και της εξήγησε, χωρίς πολλά λόγια, τι είχε συμβεί εκεί: τι του είχε πει ο Ίλνεμουνρ πως είχε συμβεί, τουλάχιστον.

«Από το Αχανές, δηλαδή, ξεκίνησαν όλα.»

«Έτσι φαίνεται.»

«Και ο Ίλνεμουνρ; Είναι κι αυτός...;»

«Η περίπτωση του είναι διαφορετική. Οι θεοί δεν ζητάνε τίποτα από εκείνον· απλώς τους βλέπει. Δεν μπορεί να τους τραβήξει μέσα του. Μ'έμένα κάτι άλλαξε όταν συνάντησα την Έχιδνα στην Υπερυδάτια, *νιρλίσα*.

»Αλλά νομίζω πως έχουμε αφήσει πια τον Αρχιταξιδευτή και την πλανιέρεια να μας περιμένουν αρκετά.»

Η Χάνκαθιρ βλεφάρισε, συνειδητοποιώντας ότι τους είχε ξεχάσει τελείως. Η διήγηση του Πρίγκιπα την είχε συνεπάρει. «Ναι, σωστά,» είπε.

Σηκώθηκαν από τις πολυθρόνες κι επέστρεψαν στην Κεντρική Σάλα.

Ο Σέρεντιν ιλ Μόβινακ και η Βεντάγια ήταν καθισμένοι εκεί όπου τους είχαν αφήσει, πίνοντας και τρώγοντας συγκρατημένα από αυτά που είχαν φέρει οι υπηρέτες στο τραπέζι.

Ο Κάλνεντουρ τούς ζήτησε συγνώμη που είχαν αργήσει.

«Η φιλοξενία σας είναι τόσο καλή που ο χρόνος σβήνει, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε ο Σέρεντιν.

Ο Κάλνεντουρ, καθισμένος αντίκρυ τους ξανά, είπε: «Σχετικά μ'αυτό που συζητούσαμε πριν: Δεν μπορώ να σας υποσχεθώ τίποτα. Αλλά να ξέρετε πως το Σκοτάδι είναι και δικός μου εχθρός. Αντιμετώπισα πρόσφατα τους υπηρέτες του μέσα στη Βορσίραθ. Πρώτα, ήθελαν να με χρησιμοποιήσουν ως εργαλείο για τα σχέδιά τους. Μετά, ήθελαν να με σκοτώσουν, νομίζω· ή, τουλάχιστον, να με αποτρέψουν

απ'το να ανοίξω τις πύλες της πόλης.» Τους εξήγησε περιληπτικά, πολύ περιληπτικά, τι είχε συμβεί. Και, τέλος, είπε: «Δεν ξέρω αν μπορώ να είμαι ο Πρίγκιπας του Φωτός, ο Πρίγκιπας των Δρόμων, που περιμένετε. Ο Νούρκας θα ζητούσε από εμένα πράγματα που αδυνατώ να του δώσω. Έχω άλλες υποχρεώσεις στο Βασίλειο αυτή τη στιγμή. Ωστόσο, σας ξαναλέω πως το Σκοτάδι είναι και δικός μου εχθρός.

»Το τι θα κάνετε αποδώ και πέρα, εσείς το αποφασίζετε. Μπορείτε είτε να μείνετε στη Βορσίραθ – προσωρινά, υποθέτω, γνωρίζοντας τη νοοτροπία σας – είτε να συνεχίσετε τις περιπλανήσεις σας.»

Ο Σέρεντιν και η Βεντάγια αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή, και μετά ο πρώτος είπε: «Θα μείνουμε μαζί σου, Πρίγκιπά μου. Για την ώρα.»

«Φιλοξενούμενοι στο Παλάτι της Βορσίραθ, φυσικά – οι δυο σας και άλλα δέκα άτομα της επιλογής σας,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Δε μπορούμε να το δεχτούμε αυτό, Υψηλότητα. Θα είμαστε μαζί με τους υπόλοιπους β'έντικρος, όπως πάντα· αλλά μπορείτε να μας καλέσετε όποτε το επιθυμείτε.»

«Το ίδιο ισχύει κι αντιστρόφως, Σεβασμιότητα. Μπορείτε να έρχεστε στο παλάτι όποτε το επιθυμείτε, σαν να ήταν το ξενοδοχείο σας. Οι φύλακές του θα είναι ανάλογα ειδοποιημένοι.»

6

Στο Παλάτι της Βορσίραθ άργησαν γευματίσουν, όχι επειδή οι παλατιανοί υπηρέτες είχαν καθυστερήσει να μαγειρέψουν, αλλά επειδή όλοι – και κυρίως ο Πρίγκιπας και η Κόμισσα των Σκιών – είχαν πολλές δουλειές προτού μπορέσουν να συγκεντρωθούν στην Κεντρική Σάλα για να πάρουν μεσημεριανό.

Ο Άρκαλβρι και η Ζαφειρία δεν ήταν μαζί τους. Είχαν ήδη κλέψει φαγητό από την κουζίνα και είχαν φάει. Δεν είχαν ανάγκη, βέβαια, να το κλέψουν, ο γιος του Πρίγκιπα και η κόρη της Κόμισσας, αλλά αυτό τούς ενθουσίαζε περισσότερο απ'το απλά να πάνε και να το ζητήσουν.

Τώρα βρίσκονταν σ'ένα από τα άδεια δωμάτια του έκτου ορόφου του παλατιού, ερωτοτροπώντας: η Ζαφειρία ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι, έχοντας τα χέρια της γαντζωμένα στα σίδερα πίσω της·

ο Άρκαλβιρ από πάνω της, γρυλίζοντας σαν αγρίμι της ερημιάς, λογχίζοντάς την σαν φωτιά, διατρέχοντας με τα δάχτυλά του τα πλευρά της, απ'τους μηρούς ως τις μασχάλες, κάνοντάς την να ριγεί και να ηδονίζεται. Η Ζαφειρία είχε παρατηρήσει ότι είχε γίνει καλύτερος σ'αυτά από τότε που είχε πρωτοπλαγιάσει μαζί του.

Η κορύφωσή της ήρθε σαν ξαφνική καταιγίδα στα Χαρνώθια δάση, και ύστερ' από λίγο κι ο Άρκαλβιρ είχε τελειώσει και έφυγε τόσο απότομα από πάνω της που την έκανε να αναφωνήσει: ξάπλωσε στο πλάι και το στρώμα τραντάχτηκε.

Η Ζαφειρία μειδίασε και γύρισε να τον αντικρίσει. Έβαλε το χέρι της μες στα άγρια πράσινα μαλλιά του και τον φίλησε δυνατά· αισθάνθηκε το όργανό του ακόμα ορθωμένο, κι έτριψε τον μηρό της επίμονα επάνω του.

Ο Άρκαλβιρ την έσπρωξε πίσω. «Δεν κουράζεσαι ποτέ;»

Η Ζαφειρία γέλασε. «Τι έχεις στο μυαλό σου να κάνουμε τώρα;» ρώτησε. «Να κλέψουμε κι άλλο φαγητό;» γέλασε πάλι.

Τα μάτια του γυάλισαν. «Φαγητό; Μου είπες ότι έχεις δει πράγματα μέσα σε τούτο το παλάτι που σ'αρέσουν.»

«Ναι, και;»

«Ας το λεηλατήσουμε το μέρος!» είπε, πιάνοντας το δεξί της στήθος.

Η Ζαφειρία χαμογέλασε δείχνοντας τα δόντια της, και ο Άρκαλβιρ την παρέσυρε πάλι στην αγκαλιά του, τη στριφογύρισε πάνω στο κρεβάτι—

η Ζαφειρία αναφώνησε, γέλασε

—φέρνοντάς την από την άλλη μεριά. «Ας το λεηλατήσουμε!» είπε ξανά.

«Πώς;» Δεν ήταν σίγουρη αν αστειευόταν ή όχι.

«Ένας μόνο τρόπος υπάρχει.»

«Μιλάς σοβαρά, δηλαδή;»

«Φοβάσαι;»

«Φυσικά και όχι!»

Ο Άρκαλβιρ σηκώθηκε ξαφνικά απ'το κρεβάτι, τραβώντας την από το χέρι, και η Ζαφειρία τον ακολούθησε παραπατώντας προς στιγμή επάνω στις ριγμένες στο πάτωμα μπότες της.